

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI MUSÆ,

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM DENUO RECENSUIT,
CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA,
ADNOTATIONIBUS WESSELINGII ET VALCKENARII
ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

JOHANNES SCHWEIGHÆUSER,

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRÆC. PROF. ACADEMIÆ REG.
INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

ACCEDUNT

GEOGRAPHIÆ ET URANOLOGIÆ HERODOTEÆ SPECIMINA A G. G. BREDOW;
—T. C. BREIGER COMMENTATIO DE DIFFICILIORIBUS QUIBUS-
DAM ASIÆ HERODOTEÆ;—ASIÆ HERODOTEÆ DIFFICILIORA,
AUCTORE C. G. H. FRÖMMICHEN;—J. F. HENNICKE COM-
MENTATIO DE GEOGRAPHIA AFRICÆ HERODOTEÆ:

ITEMQUE

SUMMARIA, SCHOLIA, VARIEQUE LECTIONES E CODICE PALATINO;—CANON
CHRONOLOGICUS LARCHERIANUS, AUCTUS ET EMENDATUS;—COLLATIO
EDITIONUM SCHWEIGHÆUSERI, REIZII ET SCHÆFERI,
AC WESSELINGII:

NEC NON

M. ÆMILII PORTI

DICTIONARIUM IONICUM GRÆCO-LATINUM,

CUM APPENDICE

TRACTATUS QUOSDAM COMPLECTENTE DE DIALECTO IONICA,

NEMPE,

MICHAELIS MAITTAIRE, GREGORII CORINTHI, GRAMMATICI LEIDENSIS,
GRAMMATICI MEERMANNIANI, GRAMMATICI AUGUSTANI.

TOMUS TERTIUS.

LONDINI

EXCUDIT T. DAVISON;

VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY.

1824.

70-1041
COMMUNIST

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM PRIMUM.

PROEM. Lin. 1. 'Ἡροδότου Ἀλικαρνησῆος) Aristotelis ætate (in nonnullis certe Historiarum Herodoti apographis) 'Ἡροδότου Θουρίου ἢ Ἰστορίης ἀπὸδιξις legebatur, Rhetor. lib. III. 9. (aliis cap. 5. sect. 1. sic in ed. Oxon.) neque deinceps defuerunt, qui, inducto Ἀλικαρνασσίως, τίτulo, Θουρίου maluerunt apud Plutarchum de Exil. p. 604. et de Malign. Herodoti, p. 868. Addiderat se Herodotus colonis, qui Thurios in magnam Græciam abierant: qua in urbe cum hoc opus absolverit, Θούριον nominare se potuit, sicuti haud pauci adpellarunt, Strabone teste lib. XIV. p. 970. (p. 656. ed. Cassub.) In his Imp. Julianus, cujus λογοποιὸν Θούριον, (i. e. Historiarum Scriptorem Thurium) Oratorem Thurium cum imprudenter Bourdelotius explicuisset, penas doctis viris dedit ad Lucian. Quom. Scrib. Histor. c. 29. Scripti libri, quorum quidem notitia est, Halicarnasseum summa consensione vocant, ancipites tamen in vocabuli scriptione. Ἀλικαρνησός, Ἀλικαρνησός, Ἀλικαρνησιδής, Ἀλικαρνασίδης, Ἀλικαρνασίδης, Ἀλικαρνησιδής, reperiuntur lib. I. 144. II. 178. III. 4. VII. 99. Par etiam discordia alibi. Vid. Vol. III.

Wasse in Thucyd. lib. VIII. 42. Equidem Ἀλικαρνησὸν et Ἀλικαρνησῆα, uti in MSS. Archiepiscopi Cantuariensis et Vindobonensi sæpe numero, præferrem, nisi ipsimet Halicarnassenses obisterent, geminatam sibilantem litteram in numis ostentantes. At quid Ἰστορίης ἀπὸδιξις, et quo vertendum modo? D. Heinsius ad Hesiodi Interpr. p. 108. nihil esse aliud censuit ac Ἰστορίην sive historiam, cui ego sententiæ non accedo. L. Küsterus in Bibl. Vet. et Recente Jo. Clerici p. 386. Tom. V. Gronovianum curæ demonstratio acerbissime taxavit, rejectisque Vallæ et Stephani opinionibus, rerum curiose observatarum specimen hoc est, vertit. Est sane Ἰστορίη rerum inquisitio. Ἰστορίῃσι φάμενοι εἰδέναι παρ' αὐτοῦ Μενέλιου, affirmantes inquirendo sese ex Menelao intellexisse lib. II. 118. Et 119. αὐτῶν δὲ τὰ μὲν Ἰστορίῃσι ἔφασαν ἰσίστασθαι. Est ἀπὸδιξις ἔργων operum, quæ absoluta fuerunt, specimen lib. II. 101. et 148. Ἀπὸδιξις itaque Ἰστορίης inquisitionis rerum, ab Herodoto institutæ, specimen erit atque argumentum. Cura, nisi accuratum in

A

querendo viz clarissimus, quod opinor, intellexit, *ιστορίαν* non æquiparāt, nec digna tamen acerbiorē exprobratione erat, neque erit fortasse historice inquisitionis, specimen, quod malui. Plutarchi *ιστορίαν ἀποδεικνύν*, T. II. p. 243. paulo diversius abit. Wess.—*ιστορία*, sive Ionico idiomate *ιστορίη*, non modo inquisitio rerum est, ut ait vir doctissimus; verum. etiam (per metonymiam antecedentis pro conseq.) intelligitur notitia vel doctrina, contemplando, percunctando, [inquirendō comparata; II. 29. 4. VII. 96, 6. qua notione id vocab. h. l. accipiendum, sicut in titulis librorum Aristotelis et Theophrasti, qui *Ζώνης ιστορία* et *Φυτῶν ιστορία* inscribuntur: quo pertinet quod etiam geometria a Pythagora (teste Jamblichō in ejus Vita, p. 74.) *ιστορία* vocata est. Tum vero *ἀποδείξεις* sive (ut Iones efferunt) *ἀποδείξεις*, non specimen significat; quod Græce *ἐκδείξεις*, *δείγμα* aut *ἐκδειγμα* sonat; quo modo Archestratus apud Athen. lib. I. cap. 7. *ιστορίας ἐκδειγμα*, doctrinæ specimen, dixit. Quænam autem vis sit vocabuli *ἀποδείξεις*, ex usu verbi *ἀποδείκνυσθαι* vel *ἀποδείξασθαι* intelligitur, quo nullum in Herodoti Musis frequentius. Atqui *γινώμην ἀποδείξασθαι* ut hoc utar, non significat specimen edere suæ sententiæ, sed sententiam suam edere, promere, exponere. *μικρά ἀποδείξασθαι ἔργα*, non est specimen edere præclare factorum, sed præclara facta ostendere, id est, edere: qua notione ipsum etiam nomen *ἀποδείξεις ἔργων μεγάλων*, I. 207, 55. occurrit. Similiterque in locis a Wesselingio citatis, II. 101, 1. et 148, 7 seq. *ἀποδείξεις ἔργων* non est specimen operum, sed sunt ipsa opera et monumenta prodita, in publicum edita, nempe publice exstructa et oculis hominum exposita. Denique, quod hic ait Herodotus, *ιστορίας ἀποδείξεις ἔδει*, haud dubie hoc dicit,

se hisce libris ea, quæ inquirendo cognovit, IN PUBLICUM EDERE. Quam fere in sententiam jam olim Laur. Valla locum hunc interpretatus erat, “Herodoti Halicarnassei historiæ EXPLICATIO “hæc est.” Et H. Stephanus in ora suæ editionis Latino-Græcæ: “Historia ab “Herodoto Halicarnasseo EDITA, hæc “est.” Cæterum consuluisse juvabit quæ in hunc locum erudite, ut solet, Wytttenbachius commentatus est in Selectis Principum Historicor. p. 338. seqq. S.

l. 1. *ὡς μήτε τὰ γινόμενα*, etc.] In his adquiescent scripti editique omnes, et longe omnibus priores. Dionysius Halic., Aristides, Lucianus Quom. Scrib. Histor. c. 54. Tamen St. Berglerus in Act. Lipsiens. MDCCXVI. pag. 379. levi ad speciem mutatione, *τὰ λείγμια* *ἔξ ἀνθρώπων* quæ ab hominibus dicuntur, ne *δις ταυτὸν ἡμῖν ὁμοῦς* ‘Herodotus, corrigat: esse enim *τὰ γινόμενα* nihil aliud ac *ἔργα*, et *τὰ ἔργα* ac *γινόμενα*. Ego vero id scriptum nollem. Sunt, fateor, *ἔργα μεγάλα* *καὶ θαυμάσια* ingentis atque admiranda opera *γινόμενα*; vicissim minime. Memini quoque *γίνεσθαι* *ἔξ ἀνθρώπων* homines perhiberi, cum mortalium numero eximuntur, nec propterea *τὰ γινόμενα* *ἔξ ἀνθρώπων* res dici, quæ ex hominibus evanuerunt. Namque Herodoti more hominum facta exprimunt, ut pulcre Tan. Faber lib. I. Epist. 8. ‘*Ἐκ τῶν Σαμίων γινόμενον*, quod Samii designarant, lib. III. 48. quemadmodum *τὰ πηροσόμενα ἐν Μικτυλνειαίῳ*, lib. I. 160. Hoc amplius, si *τὰ λείγμια* scripsisset, vulgi fabulas et rumores operis principio spectasset, quod merito inconcinnum atque absurdum I. Ph. D’Orvillius, nuper nobis litterisque ereptus, arbitratus est ad Chariton. lib. I. p. 9. (p. 202 seq. ed. Lips.) Bergleri audaciam strenue retundens. Ceterum Herodotea hæc quodam modo æmulatus est Basilius Seleuc. Vit. S. Thæclæ lib. I.

p. 4. Wess.—Conf. III. 14, 30. VI. 13, 1. S.

[L. 4. *σὺ γὰρ οὐκ ἄλλα, καὶ δι' ἧς αἰτίῃς ἐπελήφην ἡλλάλασθαι*.] Ad verbum: et reliqua, et qua de causa inter se (Græci et Barbari) bella gesserunt. Quæ verba non debere ad proxime præcedentia referri in aprico est: nam ea, quæ causam mutuis Græcorum et Barbarorum bellis præbuerunt, non erant profecto magna et admiranda facinora, quæ merita non fraudari laude voluit Herodotus. Itaque aut ad ista paullo remotiora, ne oblivione deleantur, referenda erunt; aut, quod mihi visum erat, ad prima illa 'Ἡρόδοτος ἄλλοις ἰστορίῃς ἀπεδείξε ἦναι, ut hæc sit scriptoris sententia: quum reliqua, quæ de rebus inter homines gestis, ac præsertim de bellis inter Græcos et Barbaros gestis, hiæ in libris traduntur, tum quæ de causa illarum bellorum disputantur, sunt expositio eorum quæ Herodotus inquirendo cognovit. Quæ autem verba ista in fine periodi posuit, id eo fecit, quo his ipsis verbis transitum sibi ad ipsam argumenti sui tractationem pararet: est enim perinde ac si dixisset, et primum quidem exponam quænam fuerit dissidii inter Græcos Barbarosque causa. Scilicet Homeri æmulator Herodotus, quemadmodum universum suum opus, quo et multas alias res memorabiles exponere, et victorias maxime Græcorum de potentissima lateque dominante Persarum gente celebrare voluerat, velut unam aliquod et illustre drama, multis quidem interspersis episodiiis, pertexuit: sic et in hoc Poëtam est imitatus, ut, quemadmodum ille in ipso carminis principio, iram Achillis causamque dissidii Pelidæ cum Atrida se expositurum professus est, sic et Historicus noster in ipso operis exordio profiteatur, se, quum propositum habeat bella exponere Græcos inter et Barbaros ges-

ta, ab eo facturum esse initium, ut dissidiorum primam causam et originem declaret. Itaque postquam statim e vetustiorum temporum memoria (cap. 1—4.) semina quædam dissidiorum inter Græcos Barbarosque, et Persicorum Historicorum persona, repetiit; mox c. 5. suo nomine Cæsum tamquam primum injuriarum Græcis inlatarum auctorem designat. Cæterum, quod Ptolemæus Hephæst. ait, (lib. III. p. 314. ed. Galei) totum istud exordium non ab ipso Herodoto, sed ab ejus amasio et bonorum hærede Plesirrhoo esse adjectum, id et per se lubrico nititur fundamento, et ob arctam Exordii hujus cum ipso narrationis principio connexionem nequitiam probabile est, denique ab homine profectum videri debet priscæ illius simplicitatis ignaro, qua librorum auctores in ipso principio et nomen suum et scribendi argumentum simillima ratione profiteri solitos esse novimus Hecatæi exemplo, (referente Demetrio *περὶ Ἑρμῆν* sect. 12.) tum Thucydidis, Timæi Locri, aliorumque. S.]

CAP. I. lin. 1. *Περσίων μὲν γὰρ οἱ λόγοι*] Quod Th. Gale *τοὺς λόγους* Plutarchum hic olim legisse monuit, id vero foret simile, si liber de Herodoti Malignit. (in cujus cap. 10. locum hunc excussit, T. XII. ed. Hutt. pag. 290. seq. Edit. Wechel. p. 856.) semper bonæ fidei esset, quod longe secus habet. Legerit tamen; vulgatum valide adserunt Ptolemæus Hephæst. in Codic. Photii CXC. p. 478. (lib. III. p. 314. ed. Gal.) Pollux lib. II. 122. et Thomas Magister. *Οἱ Περσίων quoque λογίσματα* et *μάλιστα λογίσματα* his in libris frequentes. Vid. Jac. Gronov. in lib. II. 3. et adnotationes meas ad Diodori Siculi lib. II. 4. Alia vix doctus in Miscell. Observ. Vol. II. p. 152. Wess.

1. 2. *ἀπὸ τῆς Ἑρυθρῆς καλιμαίνης θαλάσσης*, etc.] De Phœnicibus a Rubro

mari in Palæstham transgressis iterum lib. VII. 89. et Dionysius Perieges. v. 906. Herodoti, ut sæpe, vestigia legens. Wess.—Eandem rem ex aliis auctoribus Trogius Pompeius accepisse videtur; ex quo Justinus lib. XVIII. c. 3. hæc habet: Tyriorum gens condita a Phœnicibus fuit, qui terræ motu vexati, relicto patrio solo, Assyrium stagnum primo, mox mari proximum littus incoluerunt. Conf. Michaëlis Spicilegium Geographiæ Hebræorum externæ. (Gött. 1769.) p. 168. et quæ ad Hesych. voc. Σιδόνι a viris doctis adnotata sunt. Herodoti in hac re fidem labefactare frustra conatus erat Bochartus, Geogr. Sacr. P. II. lib. I. cap. 43. ἥτις ἡ θάλασσα, Mediterraneum mare, familiaris Herodoto formula; de qua consuli possunt quæ olim ad Appianum adnotavimus, T. III. p. 110. S.

l. 14. κατὰ ταυτὲ, τὸ καὶ Ἑλλήνεις] Jac. Gronovius, vir clarissimus, deque Herodoto præclare meritis, cum legem sibi de schedis Mediceis sequendis dixisset, immutavit quod Aldus dederat et MSS. plures præ se ferebant; neque consilio defuerunt exempla, sed ejusmodi, quæ libraribus, Herodoti dictionem toties totiesque invertentibus, transcribi pleraque debent. Satis mihi quidem exploratum est, nullum usquam Herodoti exemplar exstare, ab hac labe immune; quamquam sparsim Ionici commatis plura latent, quæ revocari possunt et postliminio reddi scriptori debent. Erat is quondam τῆς Ἰάδος ἄριστος κανὼν, Dionysio, optimo hujus rei arbitro, teste. (in Epist. ad Cn. Pompei. T. VI. ed. Reisk. p. 775. Ed. Wechel. p. 130. med.) Nunc vero, quantum mutatus ab illo Hectore. Wess.

l. 14. Ἰὼν τὴν Ἰνάχου] Vide quæ dixi ad secundum Apollodori. Vide et Parthenium, cap. 1. Sed Iasi filiam fuisse veri est similis. Vide Strabonem lib.

14. et 16. TH. GALE.—Scripsisse videtur Herodotus, Ἰὼν, sciolus adjecisse postea, τὴν Ἰνάχου. Iasi fuerit, an Inachi filia, nihil huc faciebat: Regis Argivi filiam fuisse noverant Περσίων οἱ λόγιοι, (Polluci quoque memorati II. 122. πολυίστορες Mœridi, et Thomæ:) ad Phœnicum naves venisse narrantes, præter ceteras, τοῦ βασιλῆως θυγατέρα· τὸ δὲ οἱ ὄνομα εἶναι (κατὰ ταῦτὸ τὸ καὶ Ἑλλήνεις λίσσεται) Ἰὼν: addi non potuit ab Herodoto τὴν Ἰνάχου. Similiter ex eorundem narratione memorat cap. seq. τοῦ βασιλῆως τὴν θυγατέρα Εὐρώπην, et τοῦ βασιλῆως τὴν θυγατέρα Μηδίην. Europam rapuisse dicebant Ἑλλήνων τινές· οὐ γὰρ ἴχουσι (sic scribit Herod.) τοῦτομα ἀπηγάσθαι. VALCK.—Ἰὼν τὴν Ἰνάχου vidit hic Plutarchus de Malign. Herod. p. 856. D. et Libanius, T. I. p. 207. A. Wess.—Pluribus argumentis Larcherus in Chronol. Herod. cap. 10. sect. 2. probatum ivit, non fuisse Jo. Inachi filiam, sed Iasi, unius ex Inachi posteris. Verumtamen vulgo a Græcis, atque etiam a tragicis poetis, Inachi filiam dictam fuisse satis notum est. cf. Apollodor. II. 1, 3. Quidquid vero sit, non satis idonea caussa fuit, cur duo verba, quæ Herodotei libri et hodie omnes agnoscunt, et jam olim agnoverunt, a recentioribus editoribus ejicerentur. Miram vero hujus loci scripturam nuper Creuzerus noster (in Præpar. ad Plotin. de Pulcro, p. LXXII.) ex Hortis Adon. excitavit; ubi memoratur, Herodianum Grammaticum τὴν Ἰναχῶν hic scriptum legisse, tamquam a recto casu ἡ Ἰναχῶ. Nempe corrupta et mutilata Grammatici verba sunt, qui monuerat legi apud Herodotum Ἰὼν τὴν Ἰνάχου, a recto casu ἡ Ἰώ; sicut apud eundem Βουτῶν, a recto casu ἡ Βουτῶ. S.

CAP. II. 2. οὐκ ὡς Ἑλλήνεις] Aladinum οὐκ ὡς Φοίνικας, quod præter Ve-

netum schedæ Britannicæ, mihi spectatum misse, adfirmant, St. Berglerus, cujus ad Herodotum collectanea inter manus habeo, vulgato longe præponit, nec, uti opinor, injuria. Dux nobis de jûs in Ægyptum accessu exponuntur sententiæ: Persæ a Phœnicibus raptam, Phœnices sponte se avehendam dedisse adseverabant: quibus uberius explanatis, ταῦτα μὲν οὖν, inquit cap. 5. Πέρσῃσι καὶ Φοίνικις λόγουσι. De Græcis nihil; neque necesse erat in re tota gentis regione decantatissima. Haud equidem ignoro, Pausaniam a Th. Galeo patronum receptæ lectioni advocari, cujus si lib. II. 16. evolveris, in alia omnia ibis. Sed suum cuique judicium. "Ελληνες sedibus evertere nolui; neque enim omnia Herodoti editori licent. Wess.—Ex Pausaniæ verbis, II. 16. quid h. l. Herodotus scripserit, in neutram partem certo definiri potest. Recte vero H. Stephanus scripturam "Ελληνες, in quam cum Valla meliores omnes codices consentiunt, in contextum recepit, altera ad oram rejecta. Dixerat modo Scriptor, in nomine cum Græcis Persas consensisse; nunc illos in reliqua narratione ab eisdem dissentire ait. In aprico res est; quo magis miror in diversa abiisse doctos viros. S.

6. Ἰσοὺ πρὸς Ἰσοσφί] Fortasse non satis consulto unis ex membranis hæc mutata fuerunt, indigna tamen, cum plures suffragentur, quæ turbas cierent. Rever. Pet. Horreus Observat. Herodot. cap. 1. verborum ordinem conmutatum indignatur. Sæpe tamen numero, ut Gronovius maluit, seu metro postulante, seu scribentium arbitrio, hujuscemodi structura placuit. Herodotus IX. 48. Ἰσοὺ πρὸς Ἰσοὺς ἀγέμεν μαχησόμεθα. Sophocles Antig. v. 146. ταχύνειτε Ἰσοὺ πρὸς Ἰσοὺς. et Philoct. v. 695. ἀλλ' Ἰσοὺς ἢ Ἰσοὺς ἀντή. Mitto Lycophronem Alex.

v. 1302. hæc Herodotea imitatum. Wess.

[10. ἀπικατο] Monuerat Reiskius, Animadv. ad Græcos Auctores Tom. III. p. 81. aut servandum vulgare ἀπικατο, aut ἀπικατο scribendum pro ἀπικατο ἦσαν. At ἀπικατο est Ionica forma aoristi aut imperfecti, idem valens ac ἀπικατο. I. 15, 4. 152, 1. 169, 3. ἀπικατο autem est ipsum plusquamperf. cui hic proprius locus erat. cf. IV. 140, 15. VII. 155, 1. ibique Var. Lect. VII. 157, 1. VIII. 46, 11. S.]

11. τὸν Κάλχον] Profiteor, non alienum me a probanda futurum lectione, quam Archiep. et Vindobon. habent, πρίμψαντα δὲ τὸν Κάλχον ἐς τὴν Ἑλλάδα, si comites alii accederent. Adsolet τὸν Λυδὸν, τὸν Ἀρβύον, τὸν Πέρσην, lib. I. 80. III. 7. VII. 117. (et frequenter alibi.) Lydorum, Arabum, Persarumque regem adpellitare. τὰς δίκας τῆς ἀρετῆς hinc sumtas explicat Eustathius in Homer. p. 415, 43. Wess.—Eustath. Iliad. p. 351, 21. ed. Bas. Vocab. βασιλῆα ad τὸν Κάλχον ex glossa olim accensisse, non modo reliquis Herodot. usus, sed h. l. etiam lectionis varietas et idem vocab. pauca ante verba suo loco recte positum evincit. S.

CAP. III. 7. τοὺς δὲ, προῖσχομένον ταῦτα, προφίρην] H. Stephano προῖσχομένους imputatur, (in Gronovii Notis,) sed invito: προῖσχομένους margini adlevit, adsentientibus MSS. quamquam paucis, ipso quoque Eustathio, p. 405, 18. (p. 307, 16. ed. Bas.) ut docti viri significarunt. Vulgatum haud male post Gronovium tuetur Rev. Horreus, implicatius, quam vellem, commentatus, observat. Herodot. c. 1. Philostratum addo, quantumvis haud parili verborum serie, ὡς ἡ τῶν Μισσηνίων ἀπελογία κατὰ ξυγγνώμην ἴστανται, τὸν Ἀλέξανδρον προῖσχομένον καὶ τὸν Ἰσίδου φίλον. de Vit.

Soph. II. 15. Wess.—Tales ἀνακλουσίας in sermonis structura, ac præsertim in participiorum usu, non modo non repudiavit Herodotus, verum etiam amasse videtur. Simillimum huic exemplum Gronovius ex III. 31, 13. citavit, Εἰρημίνου ἐν τοῦ Καμβύσιου, ἐπιπρήνοτο αὐτῷ. Cf. I. 90, 4. seqq. IX. 51, 13. 58, 14. etc. Similiter h. l. in proxime sequentibus ἐπὶ δὲ τοῖς ἀπαιτούντων ait, ubi ex Latini sermonis norma ἀπαιτούντων in tertio casu, dicendum erat. Quo et pertinet I. 91, 7. et 9. ex codicum Arch. et Vind. scriptura, quam haud præter rationem ibi secuti sunt Schæf. et Borh. S.

CAP. IV. 7. εἰ μὴ αὐτὰς ἰβουλίαιτο] Mallem αὐτὰς, ipsæ, cum Berglero. (Vide Var. Lect.) Plutarchus non sine quadam loligine hæc traducit de Malign. Herod. p. 856. Nolentibus Leuctri filiabus et Cassandræ vim oblatam ait. Quis negat? Raptas plerumque rapi gestasse, in dubio non est. Nostra certe ætas plures vidit, quæ εἰ μὴ αὐτὰς ἰβουλίαιτο, οὐκ ἂν ἠρωάζοντο. Valet in hoc genere, in fraudem licet sanctissimarum legum, Euripideum:

Ἐγὼν ἰεῖσαν ἤχῃ' ἐπαναγκάσαι.

Iphigen. in Aulid. v. 75. Wess.—Poterat Plutarcho responderi, ex Persarum sententia hæc tradere Herodotum: sed fere non est dubium, (quod etiam Plutarchus innuit) ex Persarum persona suam illam sententiam dixisse. S.

14. Ἦντα βάρβαροι οἰκιστῆνται οἱ Πέρσαι] L. Valla verterat, sibi necessitudine conjunctas putant, pro quibus, sibi junctas tenent maluit Gronovius. Aliud voluit: τοῦτων γὰρ ἂν τὴν ἐξέλιξιν οὐκ οἰκιστῆνται Λυδοί, horum inventionem sibi non vindicant Lydi, hujus libri c. 94. Persæ suum esse ferebant, sibi que omnem Asiam, armorum jure a majoribus occupatam, vindicabant. τὴν Ἀσίαν

πᾶσαν νομίζουσι Πέρσαι ἐκείνων εἶναι, lib. IX. Confer doctissimum Abresch. Dilucidat. Thucydid. p. 145. Wess.

CAP. V. 3. In οὐκ ἀπολογέουσι, Πίεσθαι οὕτω excidisse arbitratur diligentissimus Reiskius λίγουσι, quod nescio, an Herodotus admissurus sit. Solet aliter lib. IV. 154, etc. Wess.—Nempe Πίεσθαι οὕτω λίγουσι, Reiskius desideraverat, Persis ita dicentibus. Equidem οὕτω γινίεσθαι malueram: at potest γινίεσθαι e superioribus h. l. subintelligi. S.

10. οὐκ ἔρχομαι ἰρίων] Per quidem hoc frequens. At ἰρίων hic esse ἱερυνήσαν, ζητήσαν, in opinionem venit Jo. Jac. Reiskio, legi etiam posse ἱερύνων. De posteriore dicam nihil. ἰρίων inquisitionem notare posse, haud inficior, eorum non oblitus, quæ Schol. Apollonii Rhod. I. 1354. Herodotum vero id spectasse, dubito: minime certe homo Lucianæ, bellum Romanorum et Parthorum stilo Herodoteo scripturus, ἔρχομαι ἰρίων πρὶ Ῥωμαίων καὶ Περσίων Quom. Scrib. Histor. c. 18. Inepte quidem ille, sed a vocabuli usu minime aberrans. Bene Lucian. Dea Syr. c. 1. Lege P. Victorii Var. Lect. IX. 4. Mox idem vir clarissimus, τὸν δὲ οἶδα αὐτὸς ἀκούσας, ut I. 19. II. 52. Verum id haud perpetuum. Exsequitur præterea non ea duntaxat hac scriptione, quæ auditione accepit, sed et aliunde intellecta. Add. Lucian. Dea Syr. c. 49. Wess.

CAP. VI. 3. μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγονίων] Demior conjurasse MSS. in Σύρων titulo, neque Strabonem, Dionysium, atque alios hilum discrepare. Solet hoc Συρίους nuncupare. Docte Jac. Gronovius in lib. II. 104. In Schol. Apollon. Rhodii II. 948. quibus Herodoti nomen, prorsus ad sententiam necessarium, abest, omnia eadem. De amnis Syrios hos sive Cappadocas, et Paphlagonas distinguendis cursu lis est.

Arrianus Peripl. Pont. Euxini, p. 17. *οὐκ ἀπὸ μεσημβρίας, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου*, non a meridie, ut Herodotus, sed ab ortu solis perhibet. At quid si ille *ἀπὸ μεσημβρίας* hibernum in animo habuerit? — Duos fuisse cognomines fluvios, alterum influentem in alterum, et alterum quidem ab oriente decurrentem, alterum vero a meridie, post Danvillium monuit Larcher ad h. l. De Syris sive Syriis, qui hic memorantur, conf. I. 72. ubi ipse docet Herodotus, eosdem esse qui alias Cappadoces nominantur. S.

[3. ἴδι.] Scil. *ἑαυτὸν*, vel potius, *σὸ φίλον*, usitata in hoc verbo ellipsi. S.]

10. *τὸ γὰρ Κιμμερίων ἐστέτυμα*] Strabo, lib. I. p. 12. et III. p. 222. (p. 6. et p. 149. ed. Casaub.) multo priorem, et circa Homeri ætatem, aut citius paullo, Cimmericum hunc incursum facit. Potior Herodoti sententia, quippe antiquioris et expeditionem eam suis temporibus accuratissime dividendis atque adligantibus, I. 15. IV. 12, etc. Mecum sentit amplissimus Boucherius Dissert. Herodot. c. 5. p. 55. Wess.

CAP. VII. 4. *Ἀγρευ μέν γὰρ ὁ Νίκος*, etc.] Vere Henr. Valesius ad Nicot. Damascenum, p. 68. et Gronovius ex Mediceo, cui tot MSS. cum suppetias ferant, (vide Var. Lect.) quis obluctabitur? Si tamen, quod vix opinor; auxilio occurret, Pollux IX. 12. opportune a Berglero in Actis Lipsiens. MDCCXVI. p. 417. excitatus, nec minus defensurus, (quibus citra causam Ill. Scaliger [Can. Isag. lib. III. p. 327.] offensus fuit, et librorum nonnulli.) Agronis patrem avumque, origine Heracidas, sed *ἐκ δούλης* 'Iardάνου ex Iardani ancilla, non Omphale, ejus sive uxore seu filia potius, prosemminatos. Abeunt ab ea Herodoti sententia, quod Palmerius principio Exercitat. in Gr. Auctor. commonefecit, recentiorum plures, quibus cur ille con-

cedere debeat, causam defit: Herculi, Omphalee servienti, ex ancilla natum filium fuisse, adgnoscebat Diodorus lib. IV. 32. nec negat Hellanicus, etsi in filii nomine, quemadmodum et Diodorus, discors, in Stephani 'Ασίσ. Optime omnium Dio Chrysostomus, qui Berglerum non fugit, Orat. XV. p. 236. de Hercule, regii generis inter Lydos auctore, *ὃς οὐδὲ τῷ 'Ιαργάνου δούλῃ συγγενίσταί, ἀπαγγέλλων*, *ἔξ ἧς ἔβησαν αἱ Σαρδίων βασιλεῖς*. Nati ergo ex Iardani ancilla reges sunt, qui Sardibus deinde imperarunt, neque adeo opus erit, ut aut cum Tan. Fabro lib. I. Epist. 13. *ἐκ 'Ομφάλης τῆς 'Ιαργάνου*, aut *ἐκ Αἰδῆς τῆς 'Ιαργάνου* cum amico corrigamus. Wess.

[12. *ἐν δὲ τοῖς καὶ εἰκοσὶ γενεαῖς ἀνδρῶν*] Loco duarum et viginti generationum, quas libri omnes præferunt, præter jus et fas, quum nulla satis idonea corrigendi causa subesset, circumspiciet alioqui Larcherus non nisi *quindecim* posuit; castigatus eo nomine a Volneyo, in Chronol. d'Herodote, Paris. 1808. p. 76. seqq. S.

CAP. VIII. [3. *ἢ γὰρ αἱ*, etc. Vide Adnot. ad I. 24, 15. S.]

7. *χερὶ γὰρ Κανδαύλῃ γινώσκει παλαιῶς*] Placuit dicendi genus Scriptori II. 161. IV. 79. V. 92. 4. IX. 109. ejusque æmulatori in Lucian. Q. Scrib. Hist. c. 18. tum Procopio Belli Goth. I. 4. et Persici I. 26. Quo magis miror, adhesisse doctos interpretes ad hæc Lucii de Asino, c. 28. *ἡ χερὶ δὲ ἄρα κήρυττον δότις τῷ Κανδαύλῃ κήρυττον γινώσκει*. Adde, quod ille voluit intellectum, *παλαιῶς*, et expedita omnia erunt. Agathias Epigr. *χερὶ γὰρ Κανδαύλῃ σαρδίων παλαιῶς* belle Opsopæus correxit Anthol. III. 7. (Anal. Brunckii, T. III. p. 63. n. 79.) Τὰ σαρδωνίατα τῶν περηγμάτων (lin 5.) bene habent, stabilita testimonio Eustathii in Odyss. p. 1441, 16.

(p. 89, 45. ed. Bæ.) Nam *σπουδίστρια* Archiep. erranti librario debentur, neque sunt Atticæ aut Ionicæ formationis, quod in opinionem venisse Th. Gale demiror. Tu vide Etymologum, p. 31. et Gronov. I. 133. (vid. Var. Lect. I. 133, 15.) In Heliodori Æthiop. VII. 1. dederant Basileenses τῆς ἐπὶ τὴν Μίμφιν ἰδοῦ σπουδίστριον εἰχοντο. Xylandri et Falkoburgii schedæ σπουδαίσιον, non male, nec pulcrius tamen prisco, si σπουδαίσιον (ut habet doctissimi Corayi editio) scribatur. Wess.

10. ὅσα γὰρ συγγράμματα, etc.] Et huic, ex populari usu derivato, sua gratia. Laudat Philo Jud. de Judic. p. 719. n. Auctorque Homiliæ inter Chrysostomi Oper. T. VIII. p. 209. b. Sitne vero generatim et semper verum, in controversia versatur. Strabo, lib. II. p. 178. (p. 117. n. ed. Casaub.) judicium aurium ad scientiam parandam oculis longe præstare censuit: ἥτις πρὸς ἐπιστήμην, inquit, ὀφθαλμοῦ πολὺν πλείων ἐστί. Ab Herodoto plures stant; utrimque, quod Casaubonus docuit, haud absurde. Quæ oculis subjecta fidelibus sunt, agnoscuntur clarissime; sed non admodum ea multa sunt. πρὸς ἐπιστήμην, seu ad acquirendam rerum variarum notitiam, aptior sæpe conmodiorque ἀκοή. Quod quidem ad animum si revocasset Theodoretus, Orat. X. ad Græc. p. 151. parciore in Herodoto taxando fuisset: in cultu sane religioso suum auriibus est officium, suum quoque oculis, Jobo indice c. XLII. 5. Wess.—Dicto isto Herodoti usum etiam esse Lucianum, de Saltat. c. 78. monuit ad h. l. Gronovius. S.

12. ὁ δὲ μίγας ἀμβλώσας codicum consensu tutum est et Scholiastæ Hermogenis, p. 407. cui Æolicæ videtur monetæ. Wess.—Cf. III. 38, 19. VII. 18, 3. II. 121, 64. S.

14. ἅμα δὲ κίθωνι ἐκδομήσῃ, etc.] Spec-

tavit hæc Clemens Alex. Pædag. II. 10. III. 5. neque Græcos ejus Scholiastas latuit: tetigit etiam Theodoretus Or. ad Græc. IX. p. 130. memoriæ tamen peccato lapsus. Si Plutarchum audis, T. II. p. 139. c. οὐκ ἐρῶς Ἡρόδοτος εἶπεν, ὅτι ἡ γυνὴ ἅμα τῷ χιτῶνι ἐκδοῖται καὶ τὴν αἰδῶ· τοῖναντίον γὰρ ἡ σάφρων ἀντιδύεται τὴν αἰδῶ. Cui quidem de casta et modesta femina nullam fortasse litem Herodotus movebit, de procace merito, similibusque aliis. Bene Ennius, etsi de maribus:

Flagiti principium est nudare inter civis corpora,

in Ciceronis Quæst. Tusc. IV. 33. Melius idem Plutarchus, p. 37. c. Porro σκοπίει σινὰ τὰ ἐαυτοῦ non moveo, quantumvis Georgius Raphelius σκοπῶν magis Ionicum habuerit in Paulli Ep. ad Philipp. II. 4. Vide cap. 32. et Musonium in Stobæi Serm. 67. p. 425. Wess.

CAP. IX. 2. ὁ δὲ ἀμύβιστο τοῖσδε] Ita præstat, ut c. 35. et 38. atque alibi; nec dissentit Dionysius, qui et ὡς περιώμινος λίγων λόγων, egregie concors cum vetustis Codd. quibus Archiep. schedas Th. Gale accensens lectores frustratur: περιώμινος λίγων præferunt clarissime. Verum istis vir doctus non usus semper est, uti oportuit. Wess.

6. ἰγὼ γὰρ σε -- ἐπισθε τῆς θύρης θήσω] Legendum arbitror: ἀγαγὼν γὰρ σε ἐς τὸ δίκημα, ἐν τῷ κοιμώμεθαι, ἐπισθε τῆς θύρης στήσω: collocabo, ex Dionys. Halic. II. p. 6, 25. Ionica quidem ille convertit in Atticam loquendi formam; verba quoque σκοπίει in ἐρῶ· παρῖζει in παρῖσσαι· στήσῃ in περιήσται. Sed ista sic scripta legerat, ni fallor, Dionysius. Herodotus infra, c. 10, 3. ἤγαγε τὸν Γύγια ἐς τὸ δίκημα. lib. I. c. 132. ἐς χῆρον παλαρὶν ἀγαγὼν τὸ κτήνος καλῶν τὸν Σίον. III. 85. ταύτην ἀγαγὼν ἐς τὸ πρῶστυον κατίδησι. VALCK.—

—Imprudens H. Stephanus Aldinum scriptorumque Codicum *σῆμα* mutavit atque aliis exemplum, quod inconsulte imitarentur, praeiit, Kustero haud injuria indignante in Jo. Clerici Bibl. Vet. et Rec. T. V. p. 388. Non dissimile negligentiae indicium erit VII. 214. Nunc inspicere hoc Sophoclis Oedip. Colon. v. 1407.

"Ὡς ἰν' ὁμοιοῖσι ταῖσι ποῖς στήσω δ' ἄγων, στήσω δ' ἑμαυτὸν.

Mox *ἰς καὶ* servavi. Noti sunt *οἱ καὶ τοῦ κοιτῶνος* sive cubiculi praefecti ex Arrian. Diss. Epict. IV. 7. et Artabanus *εἰσαχθὺς εἰς τὸν κοιτῶνα* apud Diodorum XI. 69. At illud Herodotus maluit VII. 17. Tale et Parthenii Erotic. c. 8. *ὡς δὲ ἰς καὶ τὸν ποτὶ ἀπειράπειτα*. Wess.—Verbo *ἀγαγών*, quod hic desideraverat Valckenarius, nil erat *opus*. S.

[11. *ἰσὺς δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου σείχῃ*] Fiaud repugno membrania, *σείχη* Med. defendi alio debuit modo, ac factum a Gronovio est: a *σείχῃ* non venit, nec formari potest. Solent *σείχοντας* et *σείχοντας* amanuenses commutare III. 76. IX. 11. Legitimum praeterea est, indice Dionysio, *μή τι ἐψίται*. Quo de genere argutam et uberem disputationem dabit Horreus Observat. Herod. cap. 3. Wess.

CAP. X. 1. *ἦν ἰσῆμος*] Quia nihil intererit Herodoteis, praeter dialectum *οἶν* ἄλλο *περιεργασάμενος*, hic quoque legisse videtur Dionysius *ισῆμος ἦν ποῖον ταῦτα*, vel saltem, *ποῖον ἦν ἰσῆμος*. Verbum sic collocatum a praecedenti facilius potuit absorberi. Nuspiam apud Herodotum *ἦν ἰσῆμος* simpliciter invenietur; semper *ποῖον* vel simile quid adjectum: Gronovii, quam sequor, editio praebebit exempla: p. 16, 26. (I. 42, 7.) *ποῖον ἐπὶ ἰσῆμος ταῦτα*. p. 190, 21. (III. 75, 1.) *φαμίον δὲ*

Vol. III.

ταῦτα ἰσῆμος ἦν ποῖον. Simillima p. 328, 37. 428, 22. 528, 1. VALCK.—At nude *ἶσαν ἰσῆμοι* habes I. 70, 3. *ἰσῆμοι ἶσανται*, V. 31, 19. et simillima alibi. S.

4. *ἰσῆμοι*] *Ἐλήνη* in *ἰσῆμοι* mutat Mediceus: ego non muto, ubi mutare non opus. *Θηῆσαι*, *Θαμῆσαι* est in Suida: in Herodoto, lib. IV. 85. *ἰζήμιος ἰσῆμοι τὸν πόντον*, quod non nego expulsum esse; sed quo jure? *Θηητῆρ* est in fragmento Perictionae apud Stob. Serm. LXXXIII. p. 488. Vide lib. III. 24. Wess.—At IV. 85. 5. *ἰσῆμοι*, tamquam a themate *Θηῆμοι*, optimi quique praefertur libri; in eandemque verbi formam I. 68, 4. et VII. 56, 1. ad unum omnes consentiunt: quo et pertinent *ἰσῆμοι*, et *Θηῆμοι*, et similia conjugata. Nec obstat locus III. 42, 2, ad quem Vir doctus provocavit: nam *ἰσῆσανται*, quod ibi legitur, quemadmodum etiam nomen *Θηητῆρ*, ab eodem themate *Θηῆμοι* legitime formatur. conf. mox c. 11, 13. Inanem autem falsamque Suidae subtilitatem, docentis *Θηῆσαι* valere *Θαμῆσαι* *Θηῆσαι* vero *Θαμῆσαι*, ignorat Herodotus. S.

10. *ἰς αἰσχύνῃ μεγάλῃ φέρε*] Haud refert addatur an auferatur praepositio. Adstruxit eandem vir doctissimus (Gronov.) lib. III. 133. ex membranis Florentinis, ubi aliae *τῶν ὅσα αἰσχύνῃ ἰσῆμοι φέρονται*. (conferri jussit Gron. I. 120. 12. et IX. 33, 13. quae tamen, nonnihil differunt.) Tale Sophoclis Trachin. v. 65. *τὸ μὲν πῦρ θάλασσαν πῶν ἔστιν, αἰσχύνῃ φέρε*. Tale Platonis Sympos. p. 184. x. *ἐπὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι—καὶ τῇ ἑξασταμίῃ αἰσχύνῃ φέρε*. Quod vero Vindob. et Archiep. significarunt, omnibus barbaris, si mares nudarentur, turpe visum, in eo nimii fuerunt: de plerisque verum fuit. Recte Plato Politic. lib. V. p. 452. c. haud multum, inquit, temporis praeteriit, *ἐξ οὗ τοῖς Ἕλλησιν ἰδέναι*

B

αἰσχερὰ καὶ γιλοῖα, ἅπερ οὖν τοῖς πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοὺς ἄνδρας ὀρεῖσθαι. Adjunge Philostrati lib. I. Icon. c. 30. p. 818. Wess.

CAP. XI. 10. [οὗτω, sic. Videtur digito monstrasse satellites, ad obtruncandum, si conditionem recusaret, paratos. S.]

14. ἀπειθόμενος.] Invitus cum Cl. Gronovio dissentio: sed parendum codicum imperio est, tum certe, si nihil a sermonis ingenio alienum præ se ferunt. Nolo *Θωμάζω* et *Θάμα*, si illi conspicerent, in exilium mittere: nec alteri, pari lege, bellum indicere. Sæpe illud, quod pristinum sedem recipaverit, recurret. Tuetur et Luciani Dea Syria, et verissimum istud Eusebii philosophi εἰ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς μεγάλα χρέματα ἔχοντες—τιμῶσι τι καὶ τιθεῖσθαι in Stobæi Serm. IV. p. 58. Wess.—τιθεῖσθαι absque punctis diæreticis apud Stobæum scribitur, sicut equidem adsuævi: sic et *Θάμα* et *Θώματα* apud Lucian. Cæterum passim in sequentibus *Θάμα* et *Θωμάζω* simplici vocali edidi, ubi plures, quorum notitiam habui, codices præverunt. S.

[18. αἰεῖται αὐτὸς περιῖναι.] Nisi supra ἀλλ' ὡς ἔρε legatur, h. l. saltem conjunctivam particulam expectasses, αἰεῖται ὦν. Sed amat subinde ita ἀσυνδίστως loqui Scriptor noster. Vide ad c. 59, 13. S.]

CAP. XII. 2. οὐ γὰρ μετρίω εἰ Γύγης] Solæ, et sine fulcro, schedæ Mediceæ: nam *μετρίω*, c. 114. quod proscribunt, auxilio esse non potest. Memini pulcre, in hujus verbi formationibus varium videri Herodotum; nec tutum tamen existimo, uni libro, nisi sermonis indoles expostulet, ita se addicere, ut ceteri tanquam umbræ volitent. Vide quæ Cl. Abresch. commentatur Dilucid. Thucyd. p. 666. Id quærere libet, vero-ne simile sit, quod de Gyge,

reginæ artibus post mariti necem, ad regnum evecto perscriptum est: non enim constat inter veteres. Plato lib. II. de Rep. p. 259. si pastorem Gygis conditionem (quamquam Cræsus in Xenophontis Cyropæd. lib. VII. p. 183. c. servilem agnoscit) et fabulosum annulum, ut oportet, secernas, in Candaulis nece conspirare poterit. Longius abeunt Plutarchi Quæst. Græcæ, p. 302. de civili bello, copiis auxiliaribus Arselis regis, interemtoque armorum jure Candaulæ memorantes: quæ quidem cum sine locuplete testimonio tradantur, Herodoto priores non nego, in Lydiæ vicinia nato. Constitit pro ejusdem partibus Abbas Sevinus in Comment. Acad. Inscript. T. VII. p. 400. Wess.

7. τοῦ καὶ Ἀρχιλόχοιο, etc.] Omnia hæc de Archilochio in rationes librarii transcribo. Herodotus hujusmodi scriptorum testimoniis uti recusavit. Constat præterea atque egregie inter se apta oratio est, his amotis. Augent opinionem membranæ Venetæ, eorum plura negligentes. Sint tamen Herodoti; minime propter ea reprehendi debuerat, uti taxatus est ad Eusebii Chron. p. 57. Ed. Opt. ab illustri viro, ac mihi futili argumento conjecisset, Archilochum floruisse sub Gyge, quia in trimetris suis ejus regis meminisset. Nihil simile in his scriptoris verbis. Archilochi trimetra nota sunt, et leguntur ibidem, Wess.—De Archilochi ætate consuli possunt quæ ad h. l. Larcherus congressit testimonia veterum. Cur vero *νοβίως* damnarem hæc, quæ de hoc poëta obiter hic memorantur, causam equidem nullam prorsus vidi. Qui Homeri, Hesiodi, aliorum poëtarum testimonia passim refert Scriptor noster, (vide II. 53. II. 116. III. 38. IV. 29. IV. 35. VI. 52, 1. VII. 6. VIII. 77. etc.) cur idem dedignetur Archilochum testem advocare? Sed ne testem qui-

dem illum advocat: nil ait aliud, nisi Gygem, de quo hic agitur, eundem esse cujus Archilochus in suis senariis mentionem fecit. Pari certe ratione idem Noster, lib. V. c. 102. postquam in Eualcidæ mentionem incidit, monet esse hunc eum quem Simonides carmine illustravit: et V. 113. mentione Philocypri facta, Solensium regis, monet hunc esse quem versibus suis Solon celebravit. Senarium Archilochi:

Οὐ μοι τὰ Γύγου τοῦ πολυχρήστου μέλει,

habes in Analect. Brunckii, T. I. p. 42. n. x. ad quem conf. quæ notavit Jacobs, Animadv. T. I. p. 155. Cæterum imprudenti mihi, quum Var. Lect. ad h. l. conscriberem, accidit, ut cum Reizio (Præf. p. xvi.) adnotationem istam, quæ Wesselingii est, Valckenario tribuerem. Nempe aliqui Valckenarius is erat, qui multas Scriptoris nostri pericopas, haud satis idonea semper ratione usus, in *ιστίας* suspicionem conatus est adducere, S.

CAP. XIII. 3. καὶ ἐν ὅπλοις ἦσαν] Optime hoc instauratum est. Heliodorus lib. IX. p. 428. καὶ γυμνῶν τοὺς ἐν ὅπλοις κωλύειν ἀδυνατούντων: ubi itidem τοὺς ἐν ὅπλοις MSS. Palatinus et Xylandri. Simile est Sophocleum Œdip. Tyr. 570. τίς τ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ. Mitto ἦκειν ἐν τοῖς ὅπλοις, apud Procopium aliosque frequens: potius erit addere, Salmasium multis ante T. Fabrum lib. I. Ep. 39. annis Jungermanno, τοῦ Γύγου στασιῶται scriptum olim fuisse, probasse, idemque Palatino Codice stabiliri, ad Pollucem lib. VIII. 153. illo teste. Wess.

9. ἐς τὸν πύμπατον ἀπόγοις] Cræsum, ut lib. I. 91. Wess.

CAP. XIV. 3. ὅσα μὲν—πλείστα] Errantem ~~Viri~~ comiter vir clarissimus (Gronov.) in viam reduxit. Nihil dictione tritius. Lucius in Asino, c. 21.

νομίζοντες σκίση πλείστα ὅσα χερσὶ καὶ ἀργυρῇ. Quo de genere docte Rittershusius in Oppiani Halieut. IV. 191. Wess.

9. οὐ Κορινθίων τοῦ δημοσίου] Strabo de opibus templi Delphici, δηλοῖται δ' οἱ τε Θεσσυραὶ, οὗς καὶ δῆμοι καὶ δουλοῦνται κατασκήσαν, lib. IX. p. 641. (p. 419. ed. Cas.) Pravum-ne ergo Κορινθίων τοῦ δήμου? (vide Var. Lect. ed. S.) Equidem non adseveravero: præsertim Herodoto in usu posterioris sibi quodammodo placente. Nec moveo tamen receptum. Tangit eandem hanc rem Plutarchus in Sapient. Conviv. p. 168. Ceterum Κυψίλλου, quod scripti sæpe dabant, (cf. c. 20. et 23.) dudum proscripserunt viri præclari, Casaubonus et Menagius ad Diogen. Laërt. I. 94. Wess.

12. μετὰ Μίδην τὸν Γορδίου.] Fortasse Midas est, quem Eusebius Olymp. X. 4. Phrygiæ regnum obtinuisse adfirmat. Vidit ea regio plures Midas et Gordios, quos præter Henr. Dodwellum de Cyclis, p. 909. certiore serie descripsit Ampl. Boucherius Diss. Herodot. c. 8. Primum autem barbarorum Gygem Delphis dona aurea et argentea dedicasse, agnoscit Athenæus: ante eum regem pauper Pythius erat, sive ἀνάργυρος καὶ ἄχρηστος, lib. VI. p. 231. Wess. —Athen. T. II. p. 390. nostræ edit. S.

16. καλίσται Γυγάδας] Illustravit P. Leopardus lib. XIII. Emendat. c. 9. ex Pollucis III. 87. et VII. 98. Himerius in Excerpt. p. 63. Edit. Steph. ὁ δὲ ἡμίτερος πλοῦτος, οὐ χερσὶς τις Γυγάδας ἢ Λυδίας: quorum duo postrema, nisi Scholion sint, quod opinor, redundanti Rhetoris orationi tribuenda erunt. Wess.

20. δυνά διόντα] Non præopto Suidæ δυοῖν, quantumvis liber Archiep. suffragetur. Herodotus I. 94. ἐπ' ἑταῖρα δυνά διόντα ἵκανα. IV. 89. ἀναπλόους—δυνὴν ἡμερίων πλέων. Adde Gronovium, lib.

III. 131. WESS.—Nempe etiam III. 131. 9. *δυν* dabant meliores libri, et IV. 1, 7, quem locum ibi Gronov. citavit. S.

CAP. XV. 3. *Κιμῆριοι ἐξ ἡθίων — ἱεραστάντες*, etc.] De Cimmeriis gemina Arrianus, forte in Bithynicis, apud Eustath. in Homer. p. 1671. 26. (Odys. p. 416. 14. ed. Bas.) hæc Herodotea non oblitum. Strabo testimonio Callisthenis, Sardes primum a Cim-meriis, deinde a Treribus, gente Cim-merica, occupatas docet, lib. XIII. p. 930. (p. 627. et dein, p. 647. seq. ed. Cas.) sequente vero libro, p. 958. illis non dissimilia ex Archilocho et Callino; qui cum pæne pares fuerint et Gygi æquales, meminisse, videre etiam potuerunt proveciore ætate, Sardes a Cim-meriis interceptas: ut necesse haud videatur, inpressionem Cimmericæ nationis, contra ac Herodoto placet, multo antiquiorem perhibere. De Callino vise Clementem Alex. Stromat. lib. I. p. 398. WESS.

CAP. XVI. 3. *Οὔτος δὲ Κυαξάρης*, etc.] Vide I. 74. Ætas competit. Phraortes, Cyaxaris pater, Ardyis, avi Alyattæ, tempore in Media regno præfuit apud Pausaniam I. 24. WESS.

5. *τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθῆσαν*] Clariss. Reiskius, *τὴν ἄνω Κολοφῶνος*, quod Herodoto Halicarnasseo Smyrna ultra Colophonem Boream versus posita fuerit: id si displiceat, atque *ἀπὸ* aut *ὅθεν* bene habeat, Colophonem non urbis, sed viri, et conditoris quidem, nomen videri. Par Corn. de Pauw opinio. Melius Palmerius, finita, qua tenebatur, hæsitatio Exercit. p. 3. Si tamen scripsit Herodotus *Κολοφῶνος*, intellexit credo, Colophonem fuisse Smyrnæ metropolin, et urbem ipsam pro incolis posuit synecdochice. Justum profecto est *ἀπὸ Κολοφῶνος*. Colophonii Smyrnam colonis suis, exactis Æolensibus, occuparunt, ut

est I. 150. et in Strabone XIV. p. 940. (p. 634. Cas.) Nec morari consensum poterit *κτισθῆσαι*, in deductis coloniis vulgatissimum, I. 149. 167, etc. WESS. — In vocabulis *ἀποικία*, *ἀποικος*, et in verbo *ἀποικίζω*, præpositioni *ἀπὸ* eadem vis inest, quæ et in illa phrasi, *ἀπὸ Κολοφ. κτισθ.* S.

CAP. XVII. 4. *ἱερατεύοντες δὲ ὑπὸ συρίγγων*, etc.] Reprehendit Alyattæ luxum barbaricum, quod, præter concinentes fistulatores et fidicines, *feminas etiam tibicinas* in exercitu atque in pro-cinctu habuerit, A. Gellius Noct. Att. I. 11. At de feminis Herodotus, quem testem advocavit, nihil, nisi *αὐλοῦ γυναικίου* vocibus inclusas censueris. Dictionis genus passim obvium in Arriani, Ind. c. 5. Plutarch. Is. et Osir. p. 364. r. Tale Sophocleum Elect. v. 633. *Ὀβκον ἰάσους οὐδ' ὅπ' ὑφῆμου βοῆς Σῦσαι μὲ*. Alii sæpe *ὅπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνῳ*, de quibus Cl. Reitzius ad Lucian. de Saltat. c. 16. Ego vero ex Suida Herodoto suum, hoc est Ionicum, reddidi. WESS. — Nempe muliebres tibiæ non sunt quæ a mulieribus inflantur, sed quæ molliorem quemdam et acutiorem sonum edunt. In variis tibiæ generibus, quæ ab Athenæo lib. IV. c. 79. et lib. XIV. c. 36. itemque a Polluce IV. 80. seq. recensentur, *γυναικίαι*, non memorantur *αὐλοί*, sed *παρθίνιοι*, virginales; nempe, quarum ad cantum virgines saltabant, ut Pollux ipse interpretatur. Conf. Aristoxenum, Harmon. p. 20. S.

8. *ἴα δὲ κατὰ χώραν ἱσθάναι*] Nolo diffiteri, Aldi totque MSS. *ἱσθάναι* me ferme expugnasse, ut bonis avibus revocaretur. Scio simile infinitum, ut vocant, nunc libris Herodoti negari: at habent ejusmodi Aretæ Cappadox, Lucianus atque alii, quæ Herodoteam, sive Ionicam dialectum, probarunt. Putabimus-ne, tot exempla casu in unum

conspiratum ivisse, indoctosque, ut ple-
rique adprime erant, librarios Ionicum
istud hic deposuisse? Mihi quidem vero
non fit simile: reliqui tamen ex Mediceo
et Suida derivatum, criminationem
de mutandi pruritu veritus. Id adjun-
go, dare Aldum c. 76. similis monetæ
ισιγῶτο — *ἀπιστάμιναι*, ubi alii omnes
ἀπιστάμιναι: et Pausaniam, ut sæpe nu-
mero solet, Herodotea hæc culte æmu-
lato fuisse in simili Spartanorum ne-
gotio, lib. IV. 7. Wess.— In Gronovii
honorem multa passim tenuit Wess. quæ
alioqui mutaturus fuerat. Nos et hic et
cap. 76. 12. priscam formam, quam ibi
cum Aldo quatuor etiam e nostris MSS.
servarunt, auctori restituiimus. Quod
paulo ante legitur, *οὗτοι θύρας ἀπίστα*,
conf. III. 159. 3. S.

CAP. XVIII. 2. *ἰν τε Αἰμινίῃ*] Large Celeb. Gronovius pro Mediceo
ἰν τε ἰν Αἰμινίῃ disputavit, sed locis haud
profecto adsimilibus, ut bene Rev. Hor-
reus Observ. Herod. c. 4. Differunt usu
sermonis *ἰν δι* et *ἰν τε*: illud absolute
et sine casu locari solet, non item hoc.
Noster lib. III. 38. *πολλοῖσι τε καὶ
ἄλλοις τιμηθῆσιν παύσει σταθμώσεσθαι*,
ἰν δι δὲ καὶ τῷδε. Inculcatur his (a Gro-
nov. in Notis ad locum in quo versa-
mur) et iteratur ex conjectura, præposi-
tio: at ipse Herodotus c. 15. ejusdem
libri *πολλοῖσι μὲν νυν καὶ ἄλλοις ἔστι
σταθμώσεσθαι* — *ἰν δι δὲ καὶ τῷδε*: qui-
bus si odiosam (nescio an otiosam scri-
bere voluerit) vocem inserueris, debili-
tabitur loquendi bellum genus. Tale,
ut uno utar lib. VII. 214. *σοῦτο μὲν
γὰρ τῷδε χρὴ σταθμώσεσθαι*. Sic enim
legi oportuerat ex scriptis. Itaque, nisi
librarii culpa in Florentinis membran-
is repetita sit præpositio, quod suspicari
licet, refingi posset, *ἰν τε ἰν Αἰμινίῃ* —
καὶ ἰν (aut *ἰν ἰν*) *Μαιάνδρου ποτίῃ*, quod
Latina Vallæ expriment: quæ doctis-
simorum virorum J. Jac. Reiskii et

Pet. Horrei, quamquam in ea non con-
stantis, opinio. Mihi tutius visum codi-
cibus adhærescere. Wess.— Quum vero
in aliis etiam libris nonnullis (ut in Var.
Lect. (ed. S.) dictum) eadem scriptura,
quæ in Mediceo, occurrat; poterit *ἰν Αἰμι-
νίῃ* ex prisco scribendi usu idem valere
ac *ἰλλ Αἰμινίῃ* ut *ἰλλ Αἰμινίῃ* intelligatur
fuisse loci nomen, (sive proprium, sive
commune) ubi pugnata illa pugna est;
quam in cogitationem ante me, Reiskii
video incidisse, Animadv. ad Græcos
auctores T. III. p. 82. S.

CAP. XIX. 4. *Ἀθηναίης, ἰσὶ κληῖν*
Ἀσσησίης] Laudat, ut Th. Gale admo-
nuit, Stephanus in *Ἀσσησί*. In Polyæ-
no lib. VI. 47. optimo jure docti viri
Minervæ titulum restituerunt. Haud
vero decerno, viri-ne an oppidi nomen
sit in isto Alexandri Ætoli, Ἀσσησὺ
βασιλῆος ἰλιούσταις ἔργοις Ἀσθίου, inter
Erotic. Parthenii c. 14. (p. 372 in Ga-
lei Historiæ poetiæ Scriptorib.) Wess.

9. *καὶ αὐτῷ ἰδοῖσι σίμφαντα*, etc.]
Confer Gronov. in lib. IV. 81. (ubi
ille ad V. 81, 20. de hoc struct-
uræ genere, Nostro familiari, mo-
nuit.) Supra lib. I. 3. *τοῖσιν Ἑλλήσι
δοῖσαι, πρῶτον σίμφαντας ἀγγίλους ἀπαι-
τίων*. Apollonius Rhod. I. 440. *Τμήν μιν
δὲ μοῖρα θιῶν χρεῖα τε πειρῆσαι Ἐνθάδε
πῶας ἔχοντες*: ubi Critici veteres alia, et
Raphelius ex Nostro in Act. Ap. xv.
22. et Epist. ad Galat. ii. 6. Wess.—
Simile est quod Gronov. I. c. ex V. 109.
6. adfert, *ῥηθ' ἂν εἴη ἡμῶν, ἰσβάντας*, etc.
Cujus quidem structuræ ratio haud
ægre intelligitur. S.

CAP. XXI. 4. *ὁ μὲν δὲ ἀπίστολος
ἰς τὴν Μίλητον ἦν*] In motu significando
πᾶρ quidem adhibetur aliquoties, sed
quantum commemini, non item *εἰμί*.
Corrigendum itaque suspicor *ἰς τὴν
Μίλητον ἦν*, Miletum abiit. Hac quo-
que structura frequentatur ἦτα Herodo-
to: p. 47, 26. *ἦν ἰς πόλιν*: p. 85, 22.

ἦν ἰς Πίεσας: p. 304, 25. ἦν ἰς τὰ οἰκία: p. 297, 22. ἀπ' ἧς ἰς Μίλητον. (Leguntur ista lib. I. 113. I. 210. V. 50. V. 32.) Potuit et ab Herod. scribi: ἰς τὴν Μίλητον παρῆν, venerat Miletum: quod verbum sic usurpavit lib. VI. c. 24. ἰν δὲ ταύτης παρῆν ἰς τὴν Ἀσίην, advenerat in Asiam: lib. I. c. 9. παρίσταται --- ἰς ποταμῶνα. Thucydides VI. c. 62, 20. c. 88, 58. παρῆσαν ἰς τὴν Λακεδαιμόνα. VII. c. 50. init. παρῆσαν ἰς τὰς Συρακούσας. In Xenophontis Κύρου Ἀναβ. I. p. 145, 28. Parisini Codicis est lectio, παρῆσαν ἰς Σάρδεις: qua ratione legitur in ejusdem Ἑλλ. III. p. 294, 38. παρῆναι ἰς Ἀλλήστον. et VII. p. 373, 21. VALCK. — Non displicet elegans junctissimi viri conjectura. Vide tamen, etsi nonnihil diversum, hoc de Phidippide lib. VI. 106. δυνετραίος ἐκ τοῦ Ἀθηναίων ἀστίας ἦν ἐν Σπάρτῃ: secundo die, postquam Athenis exierat, Spartam pervenit. Tum de Aristagora V. 38. δι' ὅτιρα αὐτὸς ἰς Λακεδαιμόνα προήρξεν ἀπόστολος ἐγίνετο: quo quidem loco navigando eum Lacedæmonem delatum, docemur: de Alyatæ nuncio ejusque itinere maritimo, quod Gronovius opinatus fuit, nihil hic simile. Scio τὸν ἀπόστολον de classe, τὸ ἀπόστολον de navi poni, idque alibi opportunum videri. Confer elegantes Ruhnkenii adnotationes in Timæi Lexic. p. 31. Wess. — In constanti librorum consensu lubrica res est, talia (quale istud ἦν) ire mutatum. Recte utique Valckenarius fecit, quod dubitationem suam in Adnotatione significavit: an idem vir doctissimus, si Herodotum edidisset, refragantibus codicibus omnibus, conjecturam in contextum fuerit recepturus, etiam atque etiam dubito. Cæterum videndum, ne ἰς h. l. idem ac ἐν valeat; quemadmodum IX. 6, 5. pro ἐν τῇ Βοιωτίῃ εἶναι, plures iique probati codices ἰς τὴν Βοιωτίην præferunt: et omnes III. 80, 12. στάσια ἐν ταύτῃ τὴν ἀρχήν, pro

ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ: similiaque *alia*. Ruhnkenii adnotatio, quam laudavit Wess. legitur, p. 43. edit. sec. nec tamen ad hunc Herodoti locum spectat. S.

9. κόμῳ χρεῖσθαι.] Sequor libros, Ionicum hoc amplexos. Noster I. 187. τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μὲν χρεῖσθαι. Eusebius Philosophus in Stobæi Serm. XVI. p. 154. οἷός τε ἐὼν αὐτοῖς χρεῖσθαι. Esse in Plutarcho ἰχθῶντο κόμοις καὶ παννυχίσι. T. II. p. 77. E. vere adscripsit St. Berglerus. Non addo, neque enim obscurum est, de Biante et Prieneis paria ferme a Diogene Laërtio tradi lib. I. 83. Wess.

CAP. XXII. 6. ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, δι' οὐδὲν ἄλλα, etc.] Luxata hæc et egregie prava doctissimo Reiskio, in cuius ad me litteris οὐδὲν μᾶλλον ἐγίνετο ἢ διαλλαγή. Namque Herodotum velle, tunc temporis quidem et protinus pacem inter Alyatten et Milesios haud coïsse; nihilo tamen magis animorum reconciliationem deinde contigisse. Contra ea Fr. L. Abreschio Diluc. Thucyd. p. 672. copula deficere videtur, καὶ ὡς πυνθάνομαι, ut in Vallæ Latinis, aut ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι. Sic certe mollius oratio labetur, nisi tu malueris majore inciso ab anterioribus hæc avellere. Wess. — Nodum in scirpo quæsi verunt doctissimi viri. In plano sunt omnia; nec ulla mutatione est opus. ὡς --- ὁ κήρυξ --- ἀπ' ἡλθι ἰς τὰς Σάρδεις, δι' οὐδὲν ἄλλο ἐγίνετο ἢ διαλλαγή, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι. Inducias solummodo in tempus aliquod pacisci Alyattes voluerat, nempe exactis induciis bellum instauraturus: nunc vero, postquam nuncios, quæ Mileti viderat, ei renunciavit, illam ipsam ob causam amicitiam etiam et societatem cum Thrasybulo contraxit. S.

CAP. XXIII. (I. Περὶ ἀνδρός) De Periandro plura infra, III. 48. seqq. et V. 92. Nunc paullo ante (cap. 20.) eo tantum consilio mentionem ejus injecisse Scriptor noster videtur, quo sibi aditum

pararet ad hanc de Arione fabulam, antiquitus celebratam, narra dum; cui fabulæ etiam monumentum aliquod, quod Herodoti adhuc ætate visebatur, (cap. 24. extr.) fidem in vulgus faciebat. S.

5. Ἀρίωνα τὸν Μιθυμναῖον, etc.] Cui non dictus Hylas, inter delphinas Arion? (Virg. Eccl. VIII. 56. et Georg. III. 6.) Id monuisse satis erit, Dionem Chrysostomum Or. XXXVII. p. 455. hæc Herodoti planissime expressisse; nec de dithyrambo, quod Galei editioni adpositum, (scil. ab Arione inventum esse,) dissentire Criticos veteres ad Pindari Olympion. XIII. 25. Wess.—De dithyrambo et poetis dithyrambicis, præter viros doctos qui ex professo de poetis veterum scripsere, consuli possunt quæ ad hunc locum a Larchero disputata sunt. De Arione, Delphini dorso per mare transvecto, confer A. Gellium XVI. 19. aliosque quos laudavit Harduinus ad Plin. IX. 8, 8 extr. quibus adde Plutarch. in Sept. Sap. Conviv. p. 160. et seq. S.

[8. διδάξαντα] Sicut dicunt δρᾶμα διδάσκων, VI. 21, 9. seq. fabulam docere, id est, agere, peragere, exsequi. S.]

CAP. XXIV. 8. τὸν δὲ, συνίσα τούτου] Nihil novant Codices. Alibi συνίσα, VI. 2. συνίσα, I. 205. ex Medic. συνίσις, V. 92, 7. et συνίσαι, V. 80. e Florentino. At συνίσις, V. 92, 3. et συνίσις ejusdem lib. cap. 19. quamquam ibi MSS. συνίσις. Par discordia apud alios. Equidem συνίσα melius opinor. Vide Jo. Davisium ad Justin. Mart. Apol. I. p. 441. Wess.—Ego vero, cur præsentis temporis participium aoristo nunc maxime præferrem, nullam potui causam exputare. S.

11. ὡς ἐν ταφῆς ἐν γῇ τέχῃ] Salebrosa hæc atque intellectu difficilia viro docto (Reiskio) in Miscell. Lips. Nov. Vol. VII. p. 612. mihi satis expedita.

Spem nautæ Arioni, si ipse sibi manus conscisceret, sepulturæ fecerunt: hoc verba. præ se ferunt. Non dissimilia Fr. L. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 430. Wess.

14. et 19. πέντα ἐν τοῖσι ἰδωλοῖσι] Animi pendeo, Herodotus-ne ἰδωλοῖσι, an ἰδωλοῖσι dederit, at Æschylus VII. c. Theb. 461. Choëph. 69. tum Euripid. Helen. 1587. Sophocles Ajac. 1295. atque alii de hac officina; quorum quidem auctoritate scriptorumque numero librorum standum si fuerit, id profecto maluit: nam singulare quiddam atque exquisitius in altero spectasse, unde noverimus? Favet ἰδωλοῖσι, neque diffiteor, Lexicon Herodoteum. At Suidas eodem usus, transscripsit enim pæne universum, ἰδωλοῖσι, neque dissentit Hesychius. Wess.—ἰδωλοῖσι ex Mediceo, pro more suo, adoptaverat defenderatque Gronov. Pro vulgata vocabuli forma (quam revocavit Wess.) cum aliis facit etiam Etymologus, quem vide p. 317. l. 5. seqq. Denique Harpocratonem si inspicias, vix dubitabis mendosam ibi esse vocem ἰδωλοῖσι, et ἰδωλοῖσι scripsisse lexicographum. S.

[15. καὶ, τοῖσι ἰσιλαθύν γὰρ ἡδοῖν, etc.] Quum vulgo in omnibus editionibus continuo tenore, nulla post καὶ distinctione interposita, καὶ τοῖσι ἰσιλαθύν γὰρ scriberetur, viti suspectum hunc locum habuit Hemsterhusius, in Adnot. ad Luciani Dial. Mort. XXV. 1. Nempe non recordatus erat vir longe doctissimus loquendi genus, quum aliis priscis scriptoribus, tum Herodoto imprimis familiare; cujus exempla apud Nostrum habemus I. 8, 3, 82, 95. 85, 11. 114, 11. 119, 4. 121, 2. 124, 4. etc. apud Homer. Iliad. β'. 803. γ'. 328. etc. apud Thucyd. III. 70. III. 107. etc. Sed propriam generis hujus vim rationemque aliis etiam viris, in Græcarum notitia literarum consummatissimis, haud satis

perceptam fuisse video. Nec enim Clarkius probari potest, (Not. ad Homeri loca cit.) in ejusmodi locutionibus ellipsin quamdam statuens: cum quo Hermannus facit, (Not. 301. ad Viger. Nostri locum I. 124, 5. respiciens; ubi idem vir doctus haud immerito quidem, sed justo durius, Wesselingium reprehendit, particulam γὰρ pro οὖν, certe, cum Abreschio accipientem. Nec Ernestus facit satis, ad Iliad. η'. 328.) abundare γὰρ particulam, aut pro μὲν positam, censens: cum quo hactenus Heynius sentiebat, (Observ. ad Homer.) quod γὰρ in ejusmodi locutionibus tantumdem ac μὲν, δὲ, et similia, valere censuit. Denique, quid ad explicandum Herodoteum istud et Homericum structuræ genus valeat Platonica formula ὅτι γὰρ; cum qua illud Wytenbachius contulit, (Annot. ad Herodot. I. 121. 3. in Selectis princip. Historicor. p. 352.) haud adparet. Quanto fuerat simplicius, cum Dion. Longino *πικρὸν* τ. ψ. sect. 22. et cum Eustathio ad Iliad. β'. 803. (p. 264, 36. ed. Bas. p. 394. ed. Rom.) particulæ γὰρ in ejusmodi locutionibus propriam notionem causalem vindicare; et hyperbaton, ut grammatici vocant, id est trajectionem agnoscere; nempe causam enunciatam, ante rem cujus redditur ratio. Ita nempe fit, ut in hujusmodi sermonis constructione particula γὰρ eandem vim ac *ἵνα* vel *ἵπτι* δὲ, quum, quia, quoniam, habeat: de quo præter Eustath. l. c. uterque etiam Poëtæ Scholiastes a Villosino editus monuit. Possis vero etiam usitatissimam voculæ γὰρ vim, nam, namque, tenere; et id quidem duobus modis. Primo, si cogitando permutes inter se duarum propositionum sedes; quod ex professo Longinus l. c. in exemplo ex Herodoti lib. VI. c. 11. 4. seqq. petito ostendit. Altero, modo si eam propositionem, quæ causam continet particula γὰρ indica-

tam, tamquam in parenthesi positam cogites: qua ratione subinde Editores, adpositis parentheses signis, difficultatem omnem, quæ videri poterat orationi inesse, sustulerunt. Nos promiscue, vel parentheses signis adpositis, vel idoneo loco nonnisi commate incisa oratione, levavimus difficultatem. Valckenarium quidem non præterierat structuræ hujus ratio; cujus vide Adnot. ad Nostri lib. VIII. 137, 8. De eademque commode monuit Damm, in Lexico Græco Etymologico, p. 316. nec neglexit eam Aug. Matthiæ, in uberiore Grammatica Græca, Lipsiæ, 1807, edita, p. 906. Hoc loco, in quo versamur, magis usitata sermonis structura hæc foret, καὶ τοὺς ἀναχωρεῖσαι ἐν τῇς πρύμνης, ἵνα δὲ αὐτοῖς ἴδοντο, etc. Sed, verum si quærimus, naturæ convenientiorem eam structuram reperiemus qua usus est Scriptor noster, quoniam per rerum naturam causa præcedit effectum. S.]

27. *ὡς δὲ ἄρα παρῆναι αὐτοὺς*] Vir doctiss. (Reiskius) *ὡς δὲ ἄρα*, quum autem videret, aut *ὡς δὲ εἶρε*, quum autem conperisset, offensus fortasse infinitivo, quo capitur delectaturque Herodotus. (nempe in oratione obliqua quæ vocatur.) Sic II. 139. *ὡς δ' ἄρα εἴχοντο τὸν Αἰθίοπα ἐξ Αἰγύπτου*, ut Æthiops ex Ægypto abiit. et VIII. 94. *ὡς δὲ ἄρα φεύγοντας γίνεσθαι κατὰ τὸ ἶόν*. Mitto lib. I. 86. Wess.

27. *ἰστορίαι* εἰ τι λίγουν] *Ἰστορίαι* frequentanti Herodoto nusquam alibi fuit adhibitum *ἰστορίαι*: fortasse ne hic quidem, ubi, si quis Codex antiquus faveret conjecturæ, præoptarem *ἰερωτίσθαι*, verbum certe Herodoteum, obvium VI. 3. et lib. II. c. 32. *ἰερωτιμύνοι*, εἰ τι ἔχουσι πλὴν λίγουν περὶ τῶν ἰερόμων τῆς Διόνης, φάναι. qua structura hoc in loco posuisset; *ὡς δὲ ἄρα παρῆναι, αὐτοὺς κληθέντας ἰερωτίσθαι*, εἰ τι λίγουν περὶ Ἀργείων. Gellio, scribenti XVI. c. 19. na-

vitas requisitos—dissimulanter interrogasse, equid audissent—super Arione, verbum *εἰρωνεύσθαι* videri posset observatum; nisi sua quædam reliquis etiam Herodoteis immiscuisset: nihil juvat, ubi hac etiam in historia Herodoti vestigiapremittit, Dion Chrys. Or. XXXVII. p. 455. c. Sed Gellii paraphrasin felicior forte conjector utiliter comparabit ad ista, quæ supra leguntur (l. 15. seq. hujus cap.) *καὶ τοῖσι ἰσχυθῆν γὰρ ἡδονήν*, vitii suspecta Ti. Hemsterhusio ad Lucian. p. 432. VALCK.—Verbum *ισχυρίζεσθαι* activa notione usurpatum nusquam utique, nec apud Nostrum, nec apud alium Scriptorem reperiri arbitror. Sed quidni, quemadmodum *εἰρωνεύσθαι* in locis a Viro docto citatis, sic et h. l. *ισχυρίζεσθαι* passiva notione accipi possit? Nihil certe, quod impediat, adparet: nec adjecto pronomine *αὐτοῦς* erat opus. Passivum *ἐὰν ἰσχυρημίνα*, paullo quidem diversa notione, habes II. 44, 17. De ista loquendi forma, *καὶ τοῖσι ἰσχυθῆν γὰρ ἡδονήν*, paullo ante suo loco dictum est. S.

33. seq. *ἀνάθημα χαλκίον οὐ μίγα*, etc.] Meminerunt donarii Pausan. Lacon. c. 25. Ælianus Nat. Anim. XII. 45. sed nihil de ejus magnitudine, quam Codicum quidam, deleta negatione, adaugent: non item Dio Chrysostom. Or. XXXVII. p. 455. *Ἀρίων δὲ οὐ γὰρ Περσῶν ἀνδρὸς, ἀλλ' Ἀρίων ποιησάμενος μίμημα χαλκοῦ οὐ μίγα ἀνέθηκεν ἐπὶ ταινάρου*. Nostro prorsus conspirans, atque epigramma explodens, quo Periandro domi dedicatio contribuitur Florileg. (Anthol. ed Wech.) lib. IV. 16. p. 488. (Anal. Brunck. T. II. p. 154.) Dat aliud, et verum, ut opinor, melius certe, Ælianus:

*Ἀθανάτων πομπᾷσιν Ἀρίων, Κίρκης υἱόν,
ἐκ Σικελὸς σιδήρου εἶναι ὄχημα τέδε.* WESS.

Vide Ælian l. c. et Analecta Brunckii, Vol. III. p. 328. num. 2. Carmen, quod cecinisse fingitur ipse Arion, ex Vol. III.

Æliani loco cit. exhibet idem Brunck. T. III. p. 327. de quo conf. Jacobs Animadv. Vol. I. P. I. p. 179. seqq. Pro scriptura *μίγα*, absque negatione, stat utique plurium probatorum codicum consensus: facile tamen patiar, si cui probabilius videtur, temere ab his omni-sam esse negantem particulam, quam ab aliis adjectam. S.

CAP. XXV. 5. *ὁ σιδηρεὺς ἐπὶ ταινάρου*] Sic Hegesander apud Athen. lib. V. 13. (T. II. nostr. ed. p. 309.) ex Herodoto, et Philostratus VI. Vit. Apoll. c. 11. p. 247. In Plutarcho Defect. Orac. p. 436. nunc *σιδηρεὺς ἐπὶ ταινάρου*, sed olim, ut in Herodoto, teste Turnebiano libro. *Ἵππευκτῆρος* in Eusebio lib. I. adv. Marcellum c. 3. cujus ex verbis Th. Reinesius, vir longe doctissimus, lib. III. Observ. c. 6. non citra rationem conficit, vocabulum injuria a doctis interpretibus in diminutivorum numero censi: nam haud exiguum hoc *ὁ σιδηρεὺς τοῦ Ἀλκιδάμου κερκῆρος* fuisse ex Pausan. X. 16. et Hegesandro abunde liquere. ΚΡΗΤΗΡΑ ΚΑΙ ΤΙΠΟΚΡΗΤΗΡΙΟΝ, craterem cum sua basi, habet quoque Sigea inscriptio, p. 34. WESS.

7. *σιδήρου κάλλιπον ἐξίῳρε*] Ferri inter se glutinum excogitavit vertit Hieronymus in Eusebii Chron. Olymp. XXV. 4. Id vero quale fuerit, an simile feruminationi, qua adhibito æris genere fabri ferrarii defunguntur, finire non puto necesse. Pausanias tamen innuit: *μὴν δὲ κάλλιπα συνίχου τε καὶ ἔστιν ἀσθενεῖ σιδήρου διαμύς*. Solum glutinum basin, sive *τὸ ὑπόδημα τοῦ κερκῆρος*, ligat, estque hoc ferro vinculum. De Glauco plura Fr. Junius in Catalogo Artific. p. 92. WESS.—De Glaci arte hæc REISKIUS adnotavit: “Καλλιπὴς est quod Latini celatum seu stellatum appellant; hoc est, ejusmodi opus, quo diversi generis metallum in alio infixum est, et quod maculis quasi aut stellulis, ad cæli

instar, nitet : ἰμβληματικόν. Livius (IX. 40.) arma, ait, auro argentoque cœlata, hoc est, interstincta. —Hæc ille, cum quibus conferri possunt quæ Larcherus ad h. l. disputavit. Sic nempe λευκοκόλληται, opus, est gemmis distinctum; χρυσοκόλληται, auro (adglutinato) distinctum, auro cœlatum. Istud autem ὑποπρηστηρίδιον sua adhuc ætate Delphis exstisse, ait Athenæus l. c. vere dignum spectatu propter cœlatas in eo varias animantium figuras, et alias insectorum plantarumque. S.

CAP. XXVI. 6. ἴσσι δὲ μεταξὺ — ἰσπὰ στάδια] T. Fabri conjecturam (ἴσσι δὲ τὸ μεταξὺ legendum suspicantis) Jac. Gronovius valere jussit; ἰσπαστάδιον, ut oratio constet, refingens: stabit eadem, si ἰσπὰ στάδια cum St. Berglero malueris; neque incondita erit, si ἴσσι δὲ reperiat. Noster VI. 36. ἴσσι δὲ οὕτω στάδια ἕξ τι καὶ τριήκοντα τοῦ ἰσθμοῦ. Tum, de ipso hoc templi ab Epheso intervallo, Xenoph. Ephes. I. p. 2. ἀπὸ τῆς πόλεως ἰσὶ τὸ ἴσθμον στάδια δὲ ἴσιν ἰσπὰ. Itaque optio est. De belli hujus occasione atque eventu Ælian. V. H. III. 26. et Polyæn. Strateg. V. 50. Wess.— Nil opus erat constantem sollicitare librorum scripturam: satis sibi oratio constat, subintellecto nomine τὸ διάστημα, quod menti Scriptoris obversabatur. S.

11. αὐτίαν] Nullum sine patrocinio vitium, in re diversi generis Seneca ait. Αὐτίαν, τούτιαν, etc. Ionum sunt, hujus dialecti scriptoribus frequentata. Jensiūm vide in Luciani Astrol. c. I. Mediceæ membranæ in horum usu variæ: modo probant, modo inprobant, ut I. 135. 142. 143. etc. quæ mihi mobilitas non adridet. Suum Herodoto reddam, quoties casio feret. Wess.—Nempe αὐτῶν h. l. Gronovius suo e codice, quem ipsius Herodoti genuinum repræsentare scripturam putaverat, adscivit. Noster cod. F. in masc. et neutr. gen. tantum non con-

stantissime αὐτῶν et τούτων, in foem. vero αὐτίαν, τούτιαν præfert. Herodotum ipsum in masc. et neutro gen. constanter αὐτίαν, τούτιαν, scripsisse nec negare equidem nec adfirmare ausim. Illud profiteor, sæpe mihi obortam esse suspicionem, a viro docto qui Aldinæ præfuit editioni, multis locis invectas esse Ionicas verborum formas, quas nullus codex MS. exhibebat: quibus in locis ex silentio eorum hominum, qui in gratiam editorum alios codices conferunt, et multa sæpe, quæ ipsis minutia esse videntur, negligere solent, non continuo colligi potest, codices illos cum Aldina scriptura consentire. S.

CAP. XXVII. 14. οἰκότα ἐπιζῶν] Sic lib. V. 10. VII. 5. etc. Medicei οἰκότα melius non est: adplauderem si οἰκότα foret, quod I. 137. 155. etc. rectissime edit. Cl. Reiskius ante hæc existimat deesse, ἵνα ῥηθῆναι ὑπαγάγη αὐτοῦ: modo tamen certum sit, Herodotum Isocrateo more cola sibi aequalia et respondentia voluisse fingere, quod ego certum esse minime mihi persuadeo. Wess.—Vide Var. Lect. Scripturam οἰκότα, quæ in nostris excerptis Parisiensibus non nisi ex uno Pb. enotata est, perinde in codd. Pa. Pb. et Pd. reperiri docuit Larcher in Notis ad h. I. S.

16. λαβεῖν ἀράμναι Λυδοῦς ἐν Θαλάσση] Quod Steph. vulgavit, λαβεῖν ἀράσθαι Λυδοῦς, id Codd. auctoritatem secutus fecit: tueri quoque factum potest, quod ἀράμναι lenem orationem nonnihil turbent. Quare tollendum ἀράσθαι Cor. de Pauw. decrevit. Reiskius revocandum censuit, aut in ἀράμναι, (?) quod Ionum ore idem, vertendum. Equidem consensui tot MSS. non obnitar. Vide Gronovium. Wess.—Monuerat Gron. speciosum esse Stephani ἀράσθαι, sed oblectari MSS. Jam compertum quidem habemus, sic scriptum in codd. nonnullis: sed utique speciem hoc habet

correctionis ex conjectura docti cuiusdam hominis profectæ, qui corruptum esse intellexisset, ἀράμνιοι, quod in vetustis codd. hic legebatur. Blandiri egregie posset, ni a librorum scriptura nimis recederet, ingeniosa Toupii (Epist. Crit. p. 64. seq. ed. Lips. p. 79. ed. Lond.) conjectura αἰωριμένους, qua lepide opposita forent ista duo, ἰσπινομένους λαβῆν ἢ ἡπιέρη, et λαβῆν αἰωριμένους ἢ θαλάσση. conf. Herod. VI. 116, 6. Quam conjecturam secutus, sed simul a veteris scripturæ vestigiis minus discedens Werferus in Actis Philologor. Monac. T. I. p. 74. αἰωριόμενοι corrigit, intelligens insulanos scientia navali αἰωριόμενους (id est elatos, confidentes, coll. VIII. 100, 7.) superaturos se sperasse imperitos adversarios. Equidem suspicatus sum, αἰεράμνιοι scripsisse Herodotum, (coll. VIII. 56, 5. 94, 3. et I. 165, 18. 170, 5.) quod primum in ἀράμνιοι, ac dein in ἀράμνιοι fuisset mutatum. Reiskius ἀράμνιοι ea notione conjectaverat, qua λαβῆν ἀράμνιος dicitur ille qui medium sublatum, sublimem gerens, tenet, eumque ad solum adfligere minatur. Ne quem vero turbet permutatio casus, αἰεράμνιοι, quod ad præcedens ησιώτας referri debebat; opportune Werferus l. c. simillimas ἀνακλουθίας adnotavit apud Nostrum occurrentes, I. 56, 2. seq. IV. 15, 8-10. IV. 137—6. seq. Ejusdem generis est. I. 63, 12. S.

CAP. XXVIII. 4. Λυδοί, Φρύγες, etc.) Lydorum minime opportuna hic ponitur mentio, siquidem eos non domuit, sed a majoribus accepit, imperio subditos: reliquas nationes Lydis rex addidit, κραταιοποιεῖν Κρείσου Λυδοῖσι, uti sequitur. Vidit et hoc Corn. de Pauw. Thraces Europæos Cræsus non subegit, sed Asiæ incolæ, Thynos et Bithynos, ex Thracia progressos. Bene Claudianus II. in Eutrop. v. 247. Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Adde infra VII. 75. Wess.—Lyderum nomen, quod ad unum omnes libri hic præferunt, delere equidem non sum ausus. Lydos non κατιστέριψας quidem Cræsus, sed eos tamen ὑπ' αὐτῶν εἶχε, nempe a majoribus accepto imperio: quare hos ante cæteros nominavit Scriptor. S.

CAP. XXIX. 3. ἄλλοι τι εἰ πάντες ἢ τῆς, etc.) Cur, obsecro, εἰ πάντες σοφιστῆς? aptius equidem hæc in sede judicarem ἰσθαίνεις: ut Sardes isto tempore venisse dicerentur ἄλλοι τι ἰσθαίνεις ἢ τῆς Ἑλλάδος σοφιστῆς, — καὶ δὴ καὶ Σόλων. VALCK.—membranæ conjecturæ robur negant. Videtur Herodotus illos, qui uno tempore et habitū et vocati Sapientes sunt, innuere. Nihil sane erat, cur Plut. de Malign. Herod. p. 857. F. σοφιστὰς eos nuncupari indignaretur, cum Solonem Isocrates, Themistius atque alii, quibus testimonium Jo. Meursius in Solone c. 4. denuntiavit, non alio ornarint titulo, nec in contemptum tamen, uti neque Herodotus, cui Pythagoras σοφιστῆς IV. 95. et σοφιστῆς quotquot tota Græcia sapientiæ fama illustres II. 49. Belle Aristides T. III. p. 517. οὐχ Ἡρόδοτος Σόλωνα σοφιστὴν κίκληται; οὐ Πυθαγόραν πάλιν; οὐκ Ἀνδροσίαν τοὺς ἰπτά σοφιστὰς περισσέηναι; λίγην δὲ τοὺς σοφούς. Demosthenes (nisi Androtion fuerit, de quo Aristides,) in Erotic. p. 757. de Solone, ἢ οὐδὲν μᾶλλον ἰσπεύδουσιν, ἢ τῶν ἰπτά σοφιστῶν ἴσως γίνονται. (Demosth. ed. Reisk. Vol. II. p. 1416.) Verum ea turbato animo Plutarchus; pacatior Chilonem τὸν σοφιστὴν T. II. p. 96. et reliquos de hoc numero σοφιστὰς salutavit. Wess.

CAP. XXX. 1. Αὐτῶν δὲ ὃν αὐτῶν καὶ τῆς θωρήνης, etc.) Adsentitur in decenniali peregrinatione, Cræsiæque et Solonis congressu Plut. in Solon. p. 92. non infitatus fuisse qui eum ταῖς χρεῖταις ὡς προσωλασμίον, sive temporum ratione con-

mentitum, haberant: neque nostra ætate deficiunt eadem illis opinati, Solonisque cum Croeso colloquium fabulis addumerantes, in quib. Jac. Bruckerus, *Histor. Philosoph. T. I. p. 444.* et *Freretus Comment. Acad. Inscript. T. VII. p. 433.* Solonem aiunt Olymp. *xlvi. 3.* leges Atheniensibus tulisse; obiisse, nec in Lydia tamen, tyrannidis Pisistratæ anno secundo sub Olymp. *lrv.* qua regnare Croesus inter Lydos cœperit: itaque pergula pictorum, veri nihil. Sed fac certum ratumque esse, quod ex Heraclide Pontico *Plut. in Solon. p. 96. r.* perhibet, Solonem *συχρὸν χρόνον* [conspicuos annos post occupatam a Pisistrato tyrannidem superstitem fuisse; quid inpediet, quo minus in Lydiam, gemente sub unius dominatione civitate, peregre abire potuerit, quorsum et ea ducunt, quæ *Diogen. Laërt. lib. I. 90. 99.* habet, tum *Libanius T. II. p. 297. a.* Atque hoc secutus est *Jo. Meursius* in Solone suo c. 28. At tum *Herodotus* et *Plutarchus* cum *Proclo* in *Timæum Platon. p. 29.* quibus illud iter et colloquium ante Pisistrati tyrannidem figere libuit, in errore, quem et illis exprobravit *Jo. Meursius*, manifesto erunt. Fac tamen, (et quid morabitur, quo minus ponatur,) Solonem non statim a latis legibus, sed filis annorum lapsu stabilitis, itineri se tradidisse: porro *Croesum Alyattæ* patri regni consortem fuisse, quod *Noster* significare videtur *I. 92.* ejusdemque auspicii bella gessisse, ut apud *Suidam* in *Κροῖσος*: quo quidem tempore, si juvenem principem et fortunæ successibus ebrium, *Sardibus* Solon convenerit, nihil profecto erit, cur fabulosum hoc colloquium censeatur, ne ipsa quidem *Amasis, Ægyptiorum* regis, mentio. At hæ conjecturæ sunt; tales tamen, quæ scriptoris fidem ex tanta volutatione extrahere queant. Vide et *Ampl. Bouherii Diss. Herodot. c. 16. Wess.* — Cum his

contulisse juvabit quæ de *Solonis ætate* *Larcherus* ad h. l. disputavit. S.

10. φιλοσοφίαν ᾗν πολλὰν Στωρίαν, etc.] Vulgatum τῆς πολλῆς justissime *Gronovius*, quippe in sermonis indolem arietans, in exilium ire jussit; qui si et γῆν correxisset, ut in *Homer. Iliad. δ'. 80. ὅς τ' ἐπὶ πολλὰν γαῖαν ἰληλυθὼς*, locum persanasset. Amplexi id merito sunt, trium MSS. auctoritate probe munitum, *Küsterus* in *Cler. Bibl. N. et V. T. V. p. 389.* *D'Orvilius* ad *Chariton. lib. II. pag. 160. (pag. 297. ed. Lips.)* *Abbas Geinoz*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 58.* et *Reiskius*. Ipse *Herodotus*, quod sedulitatem *Gronovii* haud latuit, *IV. 76. παρὶ τῇ γῆν πολλὰν Στωρίαν*, in re non dissimili. Tale quoque hoc *Democriti* apud *Euseb. Pr. Evang. X. 4. p. 472. ἰγὰρ δι' τῶν πατρ' ἑμαυτὸν πλείστην γῆν καταπλανησάμενος ἰστορεῖον τὰ μέγιστα.* Neque dubium mihi est, quin *Medic. scriptura* et similis ferme *Vatic.* ex frequenti *T. et Γ.* confusione [progenita fuerit: ferri tamen potuerat, si *Croesus Ἀσίης τῆς πολλῆς*, quemadmodum in *Arriani Indic. c. 5.* memorasset, uti *Διόβης τῆς πολλῆς* *Joseph. c. Apion. I. 19.* et *Καρίης τῆς πολλῆς* *Noster V. 103.* At τῆς πολλῆς, nullo regionis adposito vocabulo, quis plurimam mundi partem jure explicuerit? *Wess.*

18. τίλλω, τοῦτο μὲν τῆς πόλεως, etc.] *Demiratus* sæpe sum, nemini leve, quod hæc occupaverat vitium (vid. *Var. Lect. ed. S.*) suboluisse, præsertim sequentibus id manifeste prodentibus. *Medicei* quidem ope *is τοῦτο* ἢ aliam faciem induit, nec speciosam tamen: meliorem putabat *Cl. Reiskius οὕτω δι.* Mihi scripsisse semper visus, quod editum cum maxime est. Auctorem opinionis *S. Remigii* codicem habeo, ipsumque *Herodotum τοῦτο μὲν et τῶτο* ἢ toties totiesque iterantem: exemplorum affatim pæt in *Porti*

Lex. nec Herodoti studiosum fugere possunt. Quem autem Τάλλον adpellat, is Τάλλος; Τρετὰ Chil. I. 30. et VIII. 197. Vide T. Hemsterhusii, longo mihi usu junctissimi, adnotationes in Luciani Contemplant. cap. 10. Wess.—Quod Wytttenbachius malit, (Select. princ. Historic. p. 346.) τῆς πόλεως ἢ ἡμετέρας, potuerat utique sic scribere Herodotus: at tunc sententia hæc foret, felicem fuisse Tellum quod ad civitatem spectat, scil. hanc ei felicitatem contigisse ut patria fuerit Atheniensis. Nunc consentientibus libris omnibus, iisque etiam vetustissimis, πόλεως ἢ ἡμετέρας ait, quum prosper et florens esset civitatis status; quæ nimirum haud minima pars felicitatis boni civis est, si ad vitæ usque finem constanter florentem videt suam civitatem. Neque caussam video, cur ἢ ἡμετέρας (quod idem fere ac ἢ ἡμετέρας significat) non possit absolute poni; quum præsertim genitivus casus, si quis adjicitur, (veluti ἢ ἡμετέρας τοῦ βίου) non a verbo ἢ ἡμετέρας regatur, sed a subintellecta præpositione ἰτακα. S.

CAP. XXXI. 1. 'Ω; δὲ τὰ κατὰ Τάλλον προειρήφατο] Mutavit vir doctissimus [Reisk.] Miscell. Lips. Vol. VII. p. 613. ultimum in προειρήφατο, neque aliud in scripto ad me, nisi προειρήφαι esse aliquem ad se convertere, attentum sibi facere: itaque, nam cetera consulto omitto, verborum sententiam videri: postquam dixisset res Telli valde beatas, eoque attentum et animi suspensum fecisset Croesum Solon. Quin credidisse olim se, τοῖς κατὰ Τάλλον præstare. Quo quidem molimine, adjumentis codicum deserto, non opus erit, modo ex consequenti ad sententiam cum Cl. Abreschio Dikæ. Thucyd. p. 382. addiscatur προειρήφατο ἰτακα, incitavit ad porro interrogandum. In Parthenii Erotici. cap. 1. ἱεῖνες αὐτὸν ὁπότε χόρμιος εἰς πολλοὶ ὄντι προειρήφατο, ille

hospitio exceptum multo vino provocavit. Herodoti mentem Valia bene adsecutus est. Wess.—Mihi hæc visa erat sententia fuisse Herodoti, dictis illis admonitum Croesum voluisse Solonem, ut de beatitudine hominis rectius judicare disceret. Quod Reiskius τοῖς κατὰ Τάλλον. maluerat, idem fere valet τὰ κατὰ Τάλλον. S.

4. Κλίβιν τι καὶ [Βίτωνα] Creberri-
ma utriusque mentio; sed, quemadmodum Archiep. Κλίβιν adpellitant priorem. (cf. Var. Lect. ed. S. Opportune monuit Hemsterhusius, metri necessitate hunc scribendi modum Epigramma probare in Stobæi Serm. CXIX. p. 603. Ὅτι Βίτων Κλίβιν εἴ τι τῶν σάμασιν οἰκίσαι; Ζεύγλαν Ζευδάμνοι, etc. Sic ergo præstat. Adde Jo. Alb. Fabricium ad Sexti Hypotyp. lib. III. 24. p. 186. ubi pars hæc Musæ Herodoteæ λόγος περὶ τῆς Ἀργίας ἱερείας, et Jo. Davisium ad Cicer. Tusc. Disp. I. 47. recte Stobæi μετὰ αὐτῶν διακρίσεις corrigentem: quod tamen non Stobæi, sed Gesneri videtur peccatum: nam in Veneta editione ὑδαμίνης vulgatum primitus fuit. Wess.—Epigramma istud in Cleobin et Bitonem Latinis versibus reddidit Grotius, Floril. p. 494. Græcum habes ibid. p. 495. et in Bruckii Analectis T. III. in Lectionib. et Emend. p. 274. T. IV. p. 123. ed. Lips. S.

8. Ἰδὲ πάντας τὴν μητέρα αὐτῶν Ζεύγιν πομιοθῆναι] Junonis Argivæ sacerdotio fungebatur, nec sacris per legem abesse poterat. De ea, præter Æschin. Socrat. Dial. III. 10. Choricum Or. in Procop. Gazæum, c. 33. Palæphat. Incredib. cap. ult. Servius ad Georgic. III. 532. Herodoti Historiam primam laudans. Wess.—Ut hic Argivæ, sic et Athenienses mulieres ad celebranda magna Eleusinia curribus vehi solitas esse docet Schol. ad Aristoph. Plut. 1015. S. 10. ἰκαλήμμενα] De iisdem Cicero,

Tusc. I. 47. Juvenes hi,—veste posita corpora oleo perunxerunt, ad jugum accesserunt: ita sacerdos advecta in fanum. Ciceronem in Herodoto legisse suspicor: *ἰκδύμενοι δὲ* (veste posita) *τῇ ἄρῃ οἱ νιηνίαι, ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζιὺ-γλην, εἰλπον τὴν ἄμαξαν.* Atque illud *ἰκδύμενοι* antepono lectionibus vulgatis, ceterisque, quas ad istum Ciceronis locum excogitavit Ampliss. Bouhierii solertia. VALCK.—Liberior Ciceronis narratio neminem morari debet; quum præsertim ipse non unius Herodoti, sed plurium etiam aliorum auctorum invoct testimonium. Bene Valla, ad verbum, tempore exclusi; nempe, urgente tempore prohibiti expectare jumentorum adventum, coactique ad templum properare. Simillima formula, in re quidem diversa, Polybius usus est, XVII. 8, 2. *βουλόμενος ἐκκλιῖσαι τῷ καιρῷ τὴν κατηγορίαν.* Conf. Epictet. Diss. III. 22, 70. et Indicem nostrum Græcitatibus in Epictet. p. 306. S.

17. *τῶν νιηνίων τὴν ῥώμην*] In MSS. dissensu eligendi arbitrium est: ego *γνώμην* præferrem. Juvenum *ῥώμην* supra adtigerat, fuitque in Bitone sane quam eximia: *ὁ βίτων ὑπὸ ῥώμης τε καὶ ἰσχύος ταῦρον ἀράμενος ἦν γυγς* in Pausaniæ lib. II. 29. At *πιὺν* hoc juvenum in matrem studium supra omne corporis robur conspectius erat et laudabilius. Imaginem, de qua mox, vidit et Argis Pausanias, an huic plane similem non dixerō. Refert huc vetus marmor L. Begerus Spicileg. Antiq. p. 146. WESS.—Numeri testium si ratio habenda, utique præferri debebat scriptura *γνώμην*, quam et Larcher et Wytttenbach unice probarunt, et Schæfer revocavit. Mihi vero hoc ipsum *γνώμην* bono quidem consilio olim a probo quodam viro huc inductum, *ῥώμην* autem visum erat ab Herodoto profectum; qui haud obscure innuere videtur, aliud

quidpiam Argivos, aliud Argivas laudasse. Jam Argivæ, matrem beatam prædicantes quod tales filios haberet, quid aliud spectarunt, nisi filiorum *τὴν γνώμην*, *πιὺν* in matrem animum? At viri *τὴν ῥώμην* laudarunt, robur juvenum. Nec obstat, quod robur eorum supra (I. 6. et 12—14.) jam significaverat Scriptor; quin potius id, quod hic ait, ad ipsum istud quod supra dixerat, manifeste referri mihi videbatur. S.

CAP. XXXII. 5. *τὸ θείον πᾶν ἰὸν φθοιρὸν τε καὶ, etc.*] Similia his Amasis ad Polycratem III. 40. et Artabanus ad Xerxem VII. 46. Verius et de summo numine honestis Plato, *ὁ φθόνος ἔξω τοῦ θείου χοροῦ ἴσταται*, quod ejus ex Phædro dictum merito prædicant Philo Jud. Q. Omn. Prob. Lib. tom. II. p. 447. et Maximus Tyr. Dissert. XLI. 3. Haud ægre itaque fero Plutarchi castigationem Herodoteam de Malign. p. 857. f. Scio, Homeri exemplo, modo inopia in Deum male dicta excusationem admittant, excusari ab Eustath. p. 444, 38. 946, 44. (p. 338, 15. et 922, 52. ed. Bas.) Alios præterea de Deo nihilo prudentius ac reverentius opinatos, quos Olearius dabit ad Philostrat. Vit. Soph. lib. II. p. 575.; neque ab hac labe immunes Christianorum esse plures, quorum imprudentiam magnus Casaubonus haud dissimulavit in Gregorii Nysseni Epist. ad Eustath. p. 70. Præclarus Plutarchus de Deo Opt. Max. T. II. p. 1102. D. *Ἀγαθὸς γὰρ ἵσται, ἀγαθῷ δὲ περὶ οὐδενὸς ἰγγίνεταί φθόνος, οὔτε φόβος, οὔτε ἀγνή ἢ μίσος.* Alia pro Herodoto in Apologia adversus Plutarchi criminationes Abbas Geinoz, Comment. Acad. Inscript. T. XIX. p. 117, etc. sed quibus non utor. WESS.—Multa multi Viri docti huc spectantia disputant, quæ cum fructu consuli poterunt. Lectoribus harum Adnotationum, instar omnium esse queant quæ ad Nostri lib.

III. c. 40, 7. Valckenarius commentatus est. Adjiciamus, quod inter alia ad h. l. Larcherus adnotavit, sententiam hanc, quam hic Solonem dicentem inducit Noster, eandem esse, quam idem Scriptor VII. 10, 55. Artabani persona, postquam dixit *ἰωάν σφι ὁ θεὸς φρονήσας*, etc. his verbis declarat, *οὐ γὰρ ἐφ' ὁρατοῦ μίγα ὁ θεὸς ἄλλον ἢ ἰουάν*: et ibid. paullo ante dixerat, *φίλιε γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερίχοντα πάντα κολούει*. Scilicet, solere Deum immissis gravibus calamitatibus arrogantiam castigare eorum, qui ob felicitatem, quam Ipsius benignitati debent, altos sibi spiritus sumunt et insolenter de sese gloriantur. Conf. c. 34, 1-3. S.

10. *παρέχονται ἡμέρας διηκοσίας*, etc.] Constat ratio, si annus fuerit dierum ccclx. et menses tricenarii sive *τριαντημήρη*. Sequetur tamen, ut, facta alternis intercalatione, xv. dies anno adcesserint, atque ita evaserit annus dierum ccclxxv., denis auctior, quam annuo cursu sol absolvit: sequetur præterea, ut brevi temporum lapsu æstas in autumnum, hiems in ver incurrerit, et prorsus anni modus fuerit conturbatus. Atqui intercalabat alternis annis, *ἵνα δὲ αἱ ἔρη συμβαίνοσι παραγινώσκωνται ἐς τὸ δίον*: ut anni tempestates opportune recurrerent sibi que responderent. Hoc vero quid aliud erit, quam vineta sua cadere, et ipso remedio malum adaugere. Joseph. Scaliger ejusmodi id esse scribit, ut non solum propter absurditatem explendum sit, sed etiam tantam temere pronuntiatum prætereundum, extremo lib. I. de Emend. Temp. Vehementer id displicuit, cui raro Scaligerana placent, D. Petavio lib. I. Doctr. Temp. cap. 38. Nec probare se potuit L. Allatio de Mens. temp. c. 15. Et hic quidem veteres, dum hac intercalatione cursum solis exæquare studebant, mirum quantum ab eo exorbitasse

agnoscit: qua quidem confessione id, quod in Scaligero damnabat, admittit ultro. Ille vero auctiori per intercalationem anno dierum aliquot exemptione atque omissione fortasse intercalarium, ut ad metas suas revocetur, succurrit. At nihil de dierum exemptione Herodotus; qua quoque recepta, quod neglectum demiror, summa dierum in annis lxx. et intercalaribus xxxv. mensibus minime congruet. Durant proinde anni hujus inconmoda, quibus mederi conatur Vignolius, Chronolog. lib. VI. 5. p. 838. sed manu minime leni et Herodoto noxia. Salubrius auxilium paravit Stanisl. Græpsius de Multipl. Siclo, etc. in Fasciculo secundo Rotterodam. p. 452.; annum, quo de agitur, dierum fuisse ait cccl., cui alternis intercalationibus dies xv. adjecti fuerint, ut cursui solis adcommodaretur, sic æquasse dies ccclxv. Paria Julius Pontedera, Rom. et Græc. Antiq. Epist. xv. p. 176. Sed valide refragatur utrique adgregata dierum summa: neque negant docti viri, utramque a sciolo et harum rerum imperito, cum solam ccclx. dierum anni formam recordaretur, inmutatam videri et corruptam: fuisse olim *ἡμέρας πιντακοσίας καὶ τετρακασιχίλις καὶ διαμυρίας*, viginti quatuor millia et quingentos dies ex annis lxx.; tum additis intercalariis, *πιντήκοντα καὶ πιντακοσίαι καὶ πιντακισχίλιον καὶ διαμυρίαν* viginti quinque millium, quingentorum et quinquaginta. Quæ, si Lydis anni dierum cccl. ratio probata fuerit, et Solon, posthabitis suæ civitatis moribus, eam spectarit, haud mala erunt. Vellem tamen liquidius comprobatum, talem anni habitum in Lydorum fuisse usu. Herodotus non nisi dierum ccclx. memorat lib. III. 90. Vellem quoque aliquid ex MSS. præsidii; quamquam de eo facile transigerem, si prius planissime liqueret: salva tum Herodoti, quem enormiter in

re satis obvia aberrasse, ad credendum difficile est, fides. Wess.—Quod ad firmandam sententiam sibi probatam desideraverat Wesselingius, id non modo ipsum, sed aliquanto etiam amplius et magis ad rem pertinens, repertum hodie confectumque haberemus, si in plano istud esset quod haud ita pridem a nescio quo viro docto in Novellis Literariis Halensibus monitum legere memini; nempe, ex Plutarchi libello De Animæ procreatione quæ in Timæo Platonis describitur intelligi, prisco ævo ex ipsorum etiam Græcorum ratione annum nonnisi cccxl. dierum fuisse; eandemque rationem firmari quoque Ovidii versibus illis, “Jupiter antiqui contraxit tempora veris,” etc. Metamorph. I. 116. seqq. Mihi vero, quamquam nondum contigit vel apud Plut. vel apud Ovidium id quod ibi Vir doctus vidit, liquido reperire, tamen etiam nunc nulla probabilior ratio solvendæ Herodotei hujus loci difficultatis occurrit, quam ea ipsa quæ Wesselingio se probaverat: nisi plane statuere velimus, crassiore quadam ratione hæc Solonem Lydo Cræso dicentem induci ab Herodoto. Nec enim Wytenbachii probare possum rationem; qui, tenens id quod in vulgata hujus loci scriptura primum ponitur, nempe lxx. annos conficere dies xxviii. cc. intelligensque adeo singulos annos cccxl. dierum, deinde in sequentium numerorum notatione suspicatur multiplices errores esse. Invenitos. Igitur, ne funditus turbentur tempestatum rationes, quarum conservandarum causa inventos esse menses intercalares significat Herodotus, vulgatam scripturam ex ipsius Herodoti mente sic corrigendam Vir doctissimus censet, ut mox pro τοῦτον τῶν ἰσίων, (l. 12.) τοῦτον τῶν ἰσίων legatur, id est, sextum quemque annum, tum ut loco intercalarium mensium xxxv. ponantur xi. cum $\frac{2}{3}$, nempe διὰ

κα δίοντος τρισημείου: porro, loco dierum xl. dies cccc.; denique, in universa summa, loco dierum xxviii. ccl. dies xxviii. dl. Quæ quidem ratio, quantumvis et erudita et ingeniosa, Larcheri etiam suffragio comprobata, fieri tamen non potest quin nimis violenta debeat videri. Taceo, quod, quemadmodum hoc loco, sic et lib. II. 4. 6. disertè Scriptor noster docet, Græcos tertio quoque anno mensem intercalarem adjecisse. S.

21. πᾶν ἰστί ἀνθρώπου συμφερόν.] Si πᾶς malueris, quo modo Aldinum emendavit Chytræus in Adnotat. Herodoteis, et Codicum nonnulli cum Clemente Alex. et Theone legerunt, nihil est, quod offendat: omnis utique homo ærumnosus est. Tale Alexandrinorum Interpretum Jobi xxv. 6. πᾶς ἀνθρώπος σαρκία. et Scythæ cujusdam πᾶς γὰρ μέγαλόν ἐστι in Eliani Var. VII. 6. tum Democriti in Hippocratis Epist. ad Damagetum, p. 229. Ed. Ald. ὅλος ἀνθρώπος ἐκ γένεσός γε γένος ἰστίον. At plures cum Stobæo MSS. πᾶν ἰστί ἀνθρώπου συμφερόν. Pro quo vir quidam doctus, citra causam tamen, ad marginem Aldinæ meæ πᾶν ἰστί ἀνθρώπου συμφερόν. Idem in opinionem venit Cl. Reiskio, fatenti tamen, omnia stare posse, modo κατὰ ad structuram adsciscatur: tendit et huc desiderium Cel. Gesneri ad Luciani Asin. c. 56. neque longe deflectit in larga disputatione P. Horreus, Obs. Herod. c. 6., varius tamen, ut solet. Lud, Kiistorus versionem Gronovii et distinctionem, igitur, universum est, homo calamitas, taxat, suffectis his, ita igitur, O Crosse, homo totum casus est: neque enim verum esse, omnes homines calamitosos esse; ipsum fateri Solonem in hac adlocutione, quosdam felices videri. Quod equidem non infitior, nec συμφερόν contra scriptoris morem casum puto. Gaudemus mortales prospero sæpe rerum

successu; at quot non incurrunt, quæ felicitati isti fræna injiciunt, manifestantque, ἡμῶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν Ἐφ' δωλ', ὅσων περ ζῶμεν, ἢ πούφην ἐκίαν, ut in Sophocl. Ajac. 125. Sive ergo universum Gronovii, sive totum Küsteri prætuleris, ad summam res eodem deveniet. Mihi tamen, ne dicam dolo, æquius meliusque videtur, omnino homo calamitatus est, sive calamitosus, uti Valla.

Ὁ βίος ἀλθῆς οὐ βίος, ἀλλὰ συμφορὰ.

alia in re Euripid. Alcest. 802. Wess.

— In istam sententiam calamitatem mortalium deplorat apud Nostrum Artabanus, VII. 46, 10. seqq. et ipse Jupiter apud Poëtam, Iliad. ε'. 445. Sed hoc quidem loco, si connexionem spectes disputationis, videtur utique συμφορὰ in eam sententiam intelligenda, quam in Latina versione expressi. Quod si constanter in malam partem acceptum vocab. συμφορὰ posuisset Herodotus, non opus fuerat adjecto epitheto ἄχαρις συμφορὰ, quo utitur, I. 41, 3. VII. 190, 10. Bene habet πᾶν adverbialiter accipiendum, ut supra l. 21. quemadmodum vulgo compositum πάμπαν. S.

23. πλουτίει μὲν μίγα φαίνται] Voculam μὲν, elisam a vicina, Stobæi præbet Florilegium, pag. 564. 47. πλουτίειν μὲν μίγα φαίνται: necessariam monstrant sequentia, ἐκείνο δέ. In vicinis nonnulla quoque Stobæus habet vulgatis meliora: τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον, (l. 26.) quod Codices firmant Anglicani. δοῦναι πρόχρη τοῦ εὐτυχίης μοῦναισι, (l. 29.) pro μοῦναισι. ὁ βασιλεὺς. (l. 46.) Ibidem ἄπειρος male vulgatum, ut hic, (l. 34.) ante alios dudum correxit Dan. Heinsius. VALCK.

26. πάντα καλὰ ἔχοντα τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον] Rectissime Gronov. ἔχοντα recepit, a quo vellicando consultius fuerat manus abstinere. Structuræ exempla si requirantur, sumi ex lib. VI. 7. et 13. VIII. 100. et 111. etc. possunt.

VOL. III.

Ego vero εἶ, quod Valla in suo habuit, Stobæusque et Britannici libri edunt, sua in sede collocavi: postulabant iteratæ locutiones καλῶς, εὖ et εὐχαρίστως τὸν βίον τελευτῆσαι, tum orationis habitus. Neque enim ad perfectam felicitatem satis est jucundus bonorum cumulus, si molesta decessio accedat. De Polycrate Amasis lib. III. 43. ἔτι οὐκ εὖ τελευτῆσαι μίλλαι εὐτυχίαν τὰ πάντα. Hæc, quæ sub manu sunt, imitatus est Dionysius tyrannus in Stobæi Serm. xciii. p. 560. Wess.

34. ἄπειρος δέ ἐστι] Quod olim ex conjectura D. Heinsius, indice Jungermano ad Polluc. II. 61. tum Küsterus, Abbas Geinozius, et Reiskius, id certum præstat Vaticanus codex: ἄπειρος, quidquid dicatur, valere non potest: addi debuerat, cujus rei expertus esset, ut infra I. 207; nec latuit hoc H. Stephanum, qui expertus autem est malorum: at ita ἄπειρος idem erit ac ἀπαθής κακῶν, quod et ille propterea in Latinis neglectui habuit: perperam profecto. Natum ἄπειρος est ex soni adfinitate, quæ in Aldino, c. 196. ἱμῆριος ex ἱμῆριος progenit: Reiskius admonuit, ἄπειρος membris omnibus integrum dixisse Gregor. Nyssen. Epist. ad Eustath. p. 10; vocarunt et alii. Nævus plane similis vitavit hæc Libanii, T. II. p. 665. n. ἡ γὰρ οὐδὲν ἐγίγνωτο εἶναι, ἢ καμίδῃ τινα εὐαρίσθησαν, αὐτὰ οὐδὲ ἄπειρα. Sententia oratoris postulat ἄπειρα. Wess.

46. ὁ βασιλεὺς] Difficiles habere explicatus ὡς βασιλεὺς et longe arcessitos, doctissimorum Virorum Gronovii et Horrei defensiones ostendunt. Si ex Stoa Solon loqueretur, cui dives, qui sapiens est, Et sutor bonus, et solus formosus et est Rex, non abnuerem. Planissima Stephani est pluriumque aliorum conjectatio, quam Stobæi patrocínio protectam, non repudiavi. Ipse plus vice simplici in hac oratione, ὁ βα-

D

σιλιῷ. In celeberrimo, quod consequitur, dicto (σκοπίω δὲ χρῆ, etc.) Aristoteles hæsitat Ethic. Eudem. II. 1. et Nicomachic. I. 10; non item Sophocles Euripidesque, ad cujus Andromach. v. 100. Jos. Barnesium vide. Wess.

CAP. XXXIII. 1. Ταῦτα λίγων τῶν Κροίσων, etc.] Scabra hæc et salebrosa Abbati Geinozio, cui ex scriptura Paris. et Remig. adlubuit ταῦτα λίγωντι Κροίσους ὁπῶς οἷσι ἐχαρίζετο, hæc dicenti Cræsus nihil neque gratificabatur, etc. At satius inopportunum ἀποσιμῶνται, transeunte, ut aiunt, potestate, et sine suo casu, ne de nimia mutatione memorem. Reiskius, nisi mox ἀμαθὴς legatur, pro οὐκῶς mallet οὗτος ultro agnoscens, minime Herodotæ facilitati respondere omnia: contra ea Vallæ Latina, saneque est visus inductus, laudat St. Berglerus, ἀμαθὴς; ad eorum exemplum refingens; quod et mihi, auctoritate libri Britannici munitum, se probavit. Sic certe omnia plana. Plutarchus eundem ferme in modum ἦδη μὲν ἀλλόκοτος (Solon) ἰδοῦναι εἶναι τῶν Κροίσων καὶ ἄγροικος in Solon. p. 93. E. Wess.—Locum istum cum Vallæ (cujus in Latina versione nihil hic vel ab H. Steph. vel Gronov. vel a Wess. mutatum est,) sic vulgo interpretantur: Hæc Solon, neque assentando Cræso, neque ullius eum momenti faciendo, loquutus dimittitur: saneque visus est inductus, etc. A qua sententia, ne Larcherus quidem, quamquam meliora a populari suo Geinozio edoctus, vel latum unguem discessit. Jam pridem vero Jo. Matth. Gesnerus (in Chrestom. Græca, p. 9.) perspecte viderat, longe commodiorem huic loco inesse sententiam hujusmodi: Hæc cum diceret Cræso Solon, neque benigne illum tractavit Cræsus, neque ullo eum loco habens a se dimisit, vehementer incertum hominem ratus, etc. Jamque olim in eandem sententiam locum hunc Æm. Portus in

Lexic. Ion. voce λόγος, interpretatus erat. Nempe hi ambo διῆκας ἀμαθία εἶναι cum edd. ante Wess. et MSS. tantum non omnibus recte legebant: nam ἀμαθὴς, quod ex uno Arch. Wesselingius recepit, et post eum alii tenuerunt, vix dubitari potest quin ex imprudente correctione natum sit. Quod autem importunum Wesselingio visum est verbum ἀποσιμῶντα activa notatione (dimittere, a se dimittere) accipiendum; non recordatus erat vir doctissimus vel ex Xenophonte notum hunc verbi usum, Cycrop. I. 3. extr. et Memor. III. 1. extr. Jam iidem, quos paullo ante nominavi, Portus atque Gesnerus, quo sententia ista, quam dixi, verbis Herodoti inesse intelligatur, nihil prorsus mutandum censuerunt: nempe in illa dictione, Ταῦτα λίγων τῶν Κροίσων, aliquod ἀνακλουθίας genus agnoscences, non alienum ab Herodoti stylo, quum nominativus participii absolute ac veluti pendens ponitur, cui in reliqua verborum structura nihil ad amussim respondet; cujus generis exempla et alibi passim apud Nostrum et VIII. 83, 3. et 87, 7. coll. v. 9. exstant. Et in hac ratione adquiescere forsitan poteramus, ni duo codd. MSS. Wesselingio etiam citati, vestigia prodere nobis visi essent veteris scripturæ λίγωντι Κροίσους, quam partim ex his ipsis codicibus partim ex Geinozii conjectura, (Hist. de l'Acad. des Inscript. T. XVI. p. 59. seq.) adoptavimus. Cæterum in editis a nobis Herodoti Græcis commodius post οὐδὲν; delebitur comma; quo clarius adpareat, pronomen μὲν non minus ad verbum ποιησάμενος, quam ad ἀποσιμῶνται, referri. S.

CAP. XXXIV. 6. ἢ γὰρ δὴ παφός] Vide infra c. 85. et Diodor. Sicul. T. II. p. 553. ubi Maximi Tyrii μνημονικὸν ἀμάρτημα tetigimus, et Valer. Maxim. somnium Cræsi hinc describentem lib.

I. 7. ext. 4. Wess.—Monuit Eustathius, (ad Od. i. p. 230, 8 seq. ed. Bas. p. 1539 extr. Rom.) prisco sermone Græco *καφῶν* mutum intelligi, recentiore surdum. conf. Nostrium I. 47, 13. et Adnot. ad c. 38, 9. Hippocrati *καφοί* omnino dicuntur *οἱ ἄμαυροὶ καὶ ἀνδινεῖς* (hebetes et debiles) interprete Galeno in Glossar. S.

10. *καταρρωδῆσας*] Semper Herodotus *καταρρωδῆσας* et *καταρρωδῆσαι*: quod et hic olim fuisse existimo. In Luciani Dea Syr. c. 19, 21. etc. *ῥρωδίαν* et c. 29. *ῥρωδίη*, quæ nisi librariis accepta referantur. Nostri Ionismus proscribet. Wess.—Nempe, quod in Var. Lect. adnotare neglexi, scripturam *καταρρωδ.* cum superioribus edd. tenuerat Wesselingius, præter librorum auctoritatem non ausus Ionicam formam auctori restituere. *καταρρωδ.* primus edidit Reiz. eamque scripturam nostri codd. Pa. Pc. firmant. S.

CAP. XXXV. 6. *ἴσσι δὲ παραπλοῖν ἢ πάθους*, etc.] Vide de lustrandi consceleratos Græcorum ritu Eurip. Orest. 511. et Iphig. Taur. 950. et Schol. ad Iliad. Ω. 480. Wess.

9. *ἰφίστιος ἱμοὶ ἰγίσι*] Scholiastes Apollon. Rhod. *ἰφίστιον*, ἢ τῇ ἰστίᾳ ὄντα, recte: IV. 747. Supplex est, ad focum pro more adsidens. Vide Des. Heraldum in Tertullian. Apolog. I. Digression. 26. p. 252. Iterum Apollon. IV. 703. *ρίζι θυρωλῖνι, εἴη τ' ἀσπυλαίνονται Νηληϊῆς ἰκίται, ὅτ' ἰφίστιοι ἀντίωσιν*. Æschylus Eumenid. 580. *ἴσσι γὰρ δόμων ἰστίης ὅδ' ἀνῆρ καὶ δόμων ἰφίστιος ἱμῶν*. Scio et domesticum adsignificare ex Criticis ad Apollon. I. 909. non hic. Wess.

11. *Γορδίῳ μὲν τοῦ Μιδῶ σιμὶ παῖς*] Errantem Vallam bene in ordinem coëgit Gronovius. Gordius ejus Midæ filius fuisse videtur, de quo supra c. 14. Neque opinari absurdum erit, Phrygiæ, sed Crosso tributariæ, regno præfuisse.

Conf. Ampl. Bouherii Dissert. Herodot. cap. 8. p. 85. Wess.

16. *μῖνον ἐν ἡμιστέρῳ*] Sic VII. 8, 4. τὰ σιμῶτατα νομίζεται ἐν ἡμιστέρῳ, nec sine MSS. discordia, quæ et in his Heliodori lib. VI. p. 265. *ὦν, ὡς αἶμα, φιλανθρώπων ἐν ἡμιστέρῳ περιέχασθαι*: namque Xylandri scriptus ἐν ἡμιστέρῳ. Paulo diversum, obportunum tamen, uti admonuit St. Berglerus, Poëtæ H. in Mercur. v. 370. *ἡλθιν ἐς ἡμιστέρῳ διζήμενος ἐλπίστας βούς*. Barnesii certe audacia, corrigentis ἡμιστέρῳ, excusari non debet. Wess.

CAP. XXXVI. 2. *σὺς χεῖμα γίνεσθαι μίγα*] Φαίνεται, quod olim docto viro adriaserat, spretum recte fuit. Imitatur Athenæus in leone, quem Imp. Adrianus confecerat, *μίγα χεῖμα ὄντα καὶ πολλὰ χροὴ κατανηθίστα πᾶσαν τὴν Λιβύην*, lib. VIII. p. 677. z. et Schol. Homeri Iliad. i. 525. Haud vero scio an adscribenda sint Heliodori loca, satis cognita, quæ St. Berglerus male conversa animadvertit. Æthiop. lib. VIII. p. 364. ubi βασιλείου αὐλῆς præoptat lib. V. p. 233. et p. 246. de Chariclea, *ἴσσι γὰρ τι χεῖμα σοφώτατον, καὶ κυρὸν διαβέβηκε δραστήριος*: est enim sapientissima, et sollers ad utendum occasione. Copulam de suo, nec male, addidit. Copiose et erudite de hoc genere Valckenarius ad Euripid. Phœniss. p. 71. Wess.—Notum illud Xenophontis, Cyrop. I. 4, 8. de cervo, *καλὸν τι χεῖμα καὶ μίγα*. S.

14. *ταῦτά ἐι οὖν μίλι*] Proxime præcessere, *πόγαμῆς* *τι γὰρ ἴσσι*. Phidippidem lib. VI. c. 105. dicit *ἡμιερωδόμενος* *τι καὶ τοῦτο μελιτῶντα*. Nonnihil hinc distat in Luciani Prom. (c. 5.) T. I. p. 189. *ῥῆτωρ ἴσσι, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρὶ γῆς μιμιλίσσεται αὐτῷ*: quæque dantur similia. VALCK.—ταῦτα, sc. τὰ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXVII. 6. *οὐ δὲ ἀμφοτέρωσιν μι τοῦτον ἀποκλήσεις ἴχμῃ*] Vallæ ex-

clusum me tenes necessarium negat Berglerus: satis fuisse exclusisti me, ut in Aristophan. Eccles. 355. ἀχρεὶς τις ἰγλαίσας ἔχῃ τὰ σιτία, pyrum quoddam silvestre inclusit in alvo cibum, Atticos sic solere, præterque ceteros Sophoclem. Quod verissimum. Exempla olim dedi Observ. Var. I. 24. Nec multum referet tamen, Laurentium-ne sequaris, an Berglerum. Wess.—Nec vero prorsus perinde est. Periphrastico tali præterito (cujus generis plura ex Herodoto exempla Portus in Lexic. Ion. voce "Εχω collegit) majorem quamdam, quam simplici, vim inesse, facile intelligitur. Vide modo, ex. gr. I. 27, 18. 41, 4. 73, 7. etc. S.

7. οὗτοι τινὰ δουλὴν μοι παρέδον, etc.] His Herodoteis respondet quodam modo Sophocleum, Œdip. Tyr. 544. δουλὴν ἢ μαρτίαν ἰδὼν τίν' ἐν ἱμαί, ταῦτ' ἱβουλεύσῃ ποιεῖν; Confer. lib. I. 108. et Paull. Leopardum Emend. VII. 11. Wess.

8. οὐν τι τοιοῦ-μι χρὴ ὁμμασι, etc.] Scribendum puto: οὐν τοι τοιοῦ-μι χρὴ ὁμμασι — φαίνεται; Te (patrem) quibus me oculis oportet intueri? Sophocles Ajac. 462. Καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φωνῇς Τελαμῶνι; Plurima hujus generis ad Ciceron. Or. pro Rabir. sub finem congegit Nic Abramus. VALCK.

Ibid. οὐν τι τοιοῦ, etc.] Sic (pro eo, quod olim scribebatur) Portus, Berglerus, Reiskius, quibus auscultavi. Noster II. 82. τοιοῦ ἰγκυρήσει ex Florentino, hoc est τοῖς, quibus? et IV. 155. τίη δυνάμει, πόση χεῖρ; qua copia? quave manu? Homer. Iliad. Ω. 387. οἶον δ' ἔλπει τοκῆων; qui te genuere parentes? Wess.

CAP. XXXVIII. 6. ἔτι τὰ παραλαμβανόμενα] Non male Laurentius, ad ea quæ suscipiuntur, sive quæ Mysi urgent, ut te duce in manus sumantur et peragantur. Conjecturæ doctorum vi-

rorum παραβαλλόμενα, παραβαλλόμενα, παρακαλούμενα nimis sunt. Plato, sed alia forma, in Critia, p. 109. D. τὰ δὲ ἔργα, διὰ τὰς τῶν παραλαμβανόντων φύσεως καὶ τῇ μήκει τῶν χρόνων, ἡφανίσθη. Adi Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 665. et 679. Wess.—Ut παραλαμβάνειν ἀρχὴν est suscipere magistratum, et παραλαμβάνει λόγον sermonem suscipere; (cf. Lexic. nostrum Polybian.) sic haud incommode παραλαμβ. ἔργον dixeris, opus vel negotium suscipere. S.

[9. τὸν γὰρ δὴ ἴτερον, δισφραμίνον τὴν ἀκοήν] Duo postrema verba primus non modo in suspensionem τοῦτοῦ adduxi, sed omnino tollenda censuit REIZIUS in Præfat. ad Herodot. p. XII. seq. "Sic non tantum (inquit) mutus, ut I. 85. "dicitur, verum etiam, ut h. l. significatur, surdus erat ille Croesi filius, "quo modo unquam fieri potuit, ut is "loqui disceret? Annon Herodotus I. "85, 2. diserte ait eum duntaxat mutum, ceteroquin autem integrum fuisse? Verba τὴν ἀκοήν adscripserat lector aliquis, notare sibi volens quoniam "sensus vitio Croesi filius laborasset: "qui lector, cum esset recordatus illum "dici ab Herodoto I. 34, 6. κωφόν, id "vocabulum ea significatione acceperrat, non qua id scriptores antiquiores "adhibuerunt, sed qua recentiores." Eodem argumento inductus Larcherus verba ista e Gallica Herodoti versione exulare jussit. Et speciosa utique ratio est, quæ dubitationem quidem gravem poterat injicere: nec tamen ita certa, ut spreto librorum omnium communi consensu prorsus eliminari verba ista debuerint. Denique nihil impedit, quo minus credamus utroque vitio laborasse hunc juvenem; et quoniam surdum, idcirco mutum fuisse; nec tamen prorsus aurium usu caruisse, aut successu temporis ita levatum fuisse id vitium, ut vocem loquentium percipere aliquatenus

ille potuerit, nec tamen prius ipsum articulatam vocem edidisse, quam ea occasione quæ infra cap. 85. refertur. Nec vero usquam Herodotus ait, præterquam quod mutus puer fuerit, cæterum sensus omnes integros habuisse: nam vocab. *ἰσμεν*, quo c. 85. 2. utitur, haud dubie non ad corporis facultates, sed ad ingenium et ad mores refertur. S.

CAP. XXXIX. 3. ἀλλὰ λίληθι εἰ τὸ ὄνειρον] Offendit et legentem moratur τὸ ὄνειρον hoc quidem loco: si abesset, revocandi nulla foret causa gravis; vix certe locum tuebitur, nisi adscita ad sententiam vocula κατὰ. Mecum sentit Corn. de Pauw opinio, conjectantis insuper τοῦ ὄνειρου, nec dissidet Reiskius. Wess.—In τὸ ὄνειρον consentiunt libri omnes; nec adparet quid inducere quempiam olim potuisset, ut ista verba, si abfuissent libris, adjiceret. Potest vero aut κατὰ τὸ ὄνειρον intelligi, aut (quod mihi magis adridet) καὶ κατὰ τὸ (i. e. κατ' ὃ) λίληθι εἰ τὸ ὄνειρον. S.

[7. ὑπὸ ὀνόματι τοῦ ὕπνου. Fædum erratum h. l. Græca a nobis edita invasisse video, quod nescio an omnia hujus editionis exempla occuparit: ὕπνι, pro ὕπνῳ. S.]

CAP. XLI. 3. μετήναι τί εἰ ἵνα] Galeus μέτηναι ex Cod. Arch. vero propius ait: mihi in excerptis ejus libri, quæ adcuratissima inter manus sunt, nihil simile obfertur. Fuerit tamen; genio sermonis non congruit; clarum errantis librarii specimen. Nam πολλὰς ὕψις ἐλπίδας μετήναι ἐπὶ θάλασσαν, V. 35. quo vir eximius male descripto nititur, præsidio non est. Id enim legitimum, μετήναι futile. Wess.

CAP. XLI. 3. ἰγὼ εἰ συμφορῇ πτωλεγγύων ἀχάρετι, τὴν τοι οὐκ, etc.] Aldinum ἀχάρετι τοι οὐκ ἐνιδίζων ἐκάλησα, ego te procul obprobriis amaris lustravi, mutatum noluerunt Bergherus, in Act. Lips. MCCCXVI. pag. 419. Horkens, Reiskius, alii; quibus quo minus calculum addam,

consensu schedarum MSS. inpedior. Pleræque omnes συμφορῇ ἀχάρετι τὴν τοι οὐκ ἐνιδίζων: et si quæ ἀχάρετι edunt; gemino tono, ut secandam innuant in duas vocem, ornant. Ita Paris. B. fors quoque Mediceus. Namque ἀχάρετι ea notione, quam viri doctissimi (Gronovii) voluntate adeptum est vocabulum, haberi posse, vereor ut inpetretur. Quid ergo? Abbas Geinoz T. XVI. Acad. Inscript. p. 61. de schedarum lectione nihil demutat, συμφορῇ πτωλεγγύων ἀχάρετι, τὴν τοι οὐκ ἐνιδίζων, ἐκάλησα, ego te calamitate percussum ingrata, quam tibi non exprobro, purgavi: per utique comode, si ἀχάρετι eo casu Ionum ore usurparetur. Malui, uti mos fert, συμφορῇ πτωλ. ἀχάρετι, secutus ex parte quadam Aldum. Qua quidem in re audacior si videar, non deerit venia. Συμφορῇ ἀχάρετι, τὴν τοι οὐκ ἐνιδίζων recurrent VII. 36. et 190. Obportune Euripides Alcest. 855.

“Ὅς μ' ἐς δέμας ἰδέων, αὐτὸς ἀπώλει, καίσις βαρὺν συμφορῇ πτωλεγγύων.”

Per vero humaniter, atque uti oportet, addit rex τὴν τοι οὐκ ἐνιδίζων. Namque, uti vere Plutarch. de Adul. p. 64. πῶσα ἐνιδίζομαι χάρις ἰσχυρὴ καὶ ἀχάρετι. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) Merito vero Wess. dubitaverat, ἀχάρετι dativo casu usurpari Ionum more: at nec ἀχάρετι scriptum oportebat. Unice verum erat ἀχάρετι, tono in penult. posito, ob ultimam syllabam productam. Sic ἀπώλει VIII. 61, 3. ultima syllaba ex ἀπώλει contracta, quod Ionicum est, pro communi ἀπώλει: item ἰσὶ II. 40, 5. ex complurium librorum scriptura, ex ἰσὶ contractum, quo Iones utebantur pro communi ἰσίδι, sicut ἰσὶς, II. 41, 3. pro ἰσίδος, et θίμους, II. 50, 6. pro θίμίδος vel θίμους, et id genus alia. S.

Ibid. ἀχάρετι τοι οὐκ ἐνιδίζων] Triste quid tibi non exprobrans, sive calamitatem, in quam invitatus incidisti: quodvis

malum ἄχαρι dicitur Herodoto, apud quem οὐδὲν παθὴν ἄχαρι saepe recurrit: non equidem dubito, quin olim vulgata lectio melior sit Medicea: ἄχαρις τῇ οὐκ ἐνιδίζω. Ista tamen si sic scripta Codex exhiberet antiquus: ἰγὰρ σε συμφορῇ πταλῆγμῳ ἄχαρις, τῇ τῇ οὐκ ἐνιδίζω, ἰκαθῆρα ego te tristi pressum calamitate, quam tibi non exprobro, lustratum expiavi, hæc genuina iudicarem: ἄχαρις, ponere non ausim; ἄχαρις scribatur an ἄχαρις nihil interest; nisi quod Codices Herodotei præbent ἄχαρις παθήματα, p. 83, 36. (I. 207, 5.) et ἄχαρις πάσας, p. 431, 31. (VII. 156, 18.) Utrumque fuit in usu, sicut ἀβίμῃτοι et ἀβίμῃτος. Tristis calamitas, Herodoto dicitur ἄχαρις συμφορῇ, VII. 190. Alterum illud, τῇ τῇ οὐκ ἐνιδίζω, harum rerum peritis facile posset adprobari: Andocides, p. 20, 18. τὰς ἱμῶς συμφορὰς ἐπὶ παντὶ ἐνιδίζω. Demosthenes c. Androt. p. 397. §. 108. (ed. Dion. Lambini.) τὰς ἰδίας συμφορὰς ἐνιδίζω καὶ προφέρω ἰκάστω: quod homine indignum facinus merito iudicabat in Or. pro Cor. p. 182. §. 431. ἰγὰρ δ' ὅλως μιν, ὅστις ἄνθρωπος ὦν ἀνθρώπων τύχην προφέρει, παντελῶς ἀνόητος ἡγοῦμαι. Æschines c. Ctesiph. p. 64, 40. οὐ τὸ δυστύχημα ἐνιδίζω. VALCK.

9. πρὸς δὲ τοῦτο] Nuspam alibi reperietur apud Herodotum; nonnunquam legitur, πρὸς τοῦτοις: quinquagies minimum πρὸς δὲ. Corrigo: πρὸς δὲ, ἰς τοῦτο καὶ οἱ τοὶ χρεῖων ἴσσι ἵναι, ἵνα ἀπολαμπρύναι τοῖσι ἔργοις: in quibus ἀπολαμπρύναι. haud equidem mutaverim multo deteriore Codicum lectione Galeo probata. Demaratus inter Lacedæmonios dicitur ἔργοις τε καὶ γυμνασίοις ἀπολαμπρύνεσθαι, lib. VI. c. 70. ἔργοις ἀπολαμπρύνεσθαι perparum distat a locutione obvia III. 134. φαίνεσθαι τε ἀπολαμπρύνεσθαι. ἰς τοῦτο—ἵναι dixerit Crotus: respondet Adrastus, (c. 42, 2.) ἄλλως

—οὐκ ἂν ἦν ἰς ἀθλὸν τοιοῦτον. Lib. II. c. 15. ἰς διαπαιρῶν ἵναι. Tandem πρὸς δὲ, præterea, Herodoti certe lector sibi non postulabit exemplis adfirmari. VALCK. —Ni πρὸς δὲ τοῦτο cum Reiskio scripseris, certissima erit superior conjectura. WESS.—Reiskii conjecturam librorum nostrorum auctoritate firmatam in Var. Lect. vidimus. S.

CAP. XLII. 4. πολλὰ καὶ τι ἀνίσχον ἰμῶντων] Ἄν ἴσχω ex Aldo et Remig. instauravi. Multis me, inquit, modis continuissem. WESS.—Mihi plane id dicere voluisse visus erat, quod in versione Lat. expressi, saepe me (scil. in hujus modi occasionibus) continui. Nunc, ubi animadverti, quod ineunte cap. 35. refertur, nuperrime demum hominem hunc Sardes venisse, intelligo minus commodam esse istam interpretationem; et Wesselingii sententiæ ultro accedens, corrigi in Græcis nostris ἂν ἴσχω velim. S.

CAP. XLIII. 5. καθαρίεις] Bene Arch. liber. Neque enim dialecti indoles, ut καθαρίεις scribatur, permittit. καθαρίεις, καθαρίεις, ἰκαθῆρα, quæ passim hic reperiuntur, scripturam firmant. Contra peccatur c. 46. ἰς πίνδι μεγάλη καθαρίεις, quod καθαρίεις fuisse, καθήμιος et hoc de genere alia ostendunt. Vide III. 83. Quæ vero de infelice Adraστο produntur, in Luciani animo fuerunt Jovem Confut. exhibentis c. 12. WESS.

8. τοῦ οὐίρου τὴν φῆμιν] Eustathius in Homer. p. 1965, 62. (immo p. 1956. ed. Rom. et p. 828, 38. ed. Bas.) ἰς δὲ τοῦ, χαλιτῶν φῆμις ἵσται, (Odys. Ω. 200.) φαίνεσθαι ἡ φῆμις ἵσται ἰωνικῶς, καθὰ καὶ ἄλλα χῶ. Confer in Iliad. p. 799, 10. (p. 716, 38. ed. Bas.) Cujus decreto si obtemperamus, nihil verius Arch. τοῦ οὐίρου τὴν φῆμιν. Idem III. 158. πρὸς ταῦτην τὴν φῆμιν Ζῶντα ἰδὲ αὐτὸν εἶναι ἢ Βασιλῆα, sed solus. Discrimen exiguum, non negligendum ta-

men. Wess.—Optandi cuique liber potestas: et longe equidem absum, ut Ionicam formam φῆμιν asperner. Sed et communi φήμιν uti licuit Herodoto, sicut V. 72, 13. φήμη habemus, nulla codicum discrepantia. S.

CAP. XLIV. 4. et 5. Καθήριον—'Επίστιόντι, etc.] Tetigit et hæc Eustath. in Odys. p. 1562, 33. (ed. Bas. p. 262. sub fin.) Notissimi Jovis tituli sunt, expliciti a Dione Chrysa. Or. I. p. 8. D. et XII. p. 226. A. uberiusque a Cl. Joann. Taylor ad Lysia: Or. Parental. p. 35. Wess.—Conf. veteres Interpretes ad Aristoph. Eq. 498. et ad Euripid. Hec. 345. quos ad h. l. Larcherus laudavit. S.

CAP. XLV. [11. Σιών σου τις.] Sic accentum signat noster cod. F. Editi vulgo omnes, Σιών σου τις. Commode Σιών σου τις codd. Pa. et Pe. Σιών σου τις Pc. S.]

12. Κεῖσθες μὲν νυν ἰθαψὶ ὡς τινὲς ἦν, etc.] Noli MSS. reniti; quibus οἰσθες, quorsum Medic. ducit, si placuisset, cupide adsensus fuisset. Haud scio vero, sperni-ne oporteat Arch. Κε. μὲν νυν ἰθαψὶ, ὡς τινὲς ἦν θάψαι τὸν ἰωύτω παῖδα. Convenit scribentis mori abundans illa repetitio, ut VI. 109. IX. 11. etc. Wess.—Vide Var. Lect. S.

15. ἰσὶ τι ἡνυχίη—περὶ τὸ σῆμα] Et hoc, et mox ἡμῖν servo. Posterius ob Homeri Iliad. χ'. 280. 'Εν Διὸς ἡμῖν τὸν ἡμῖν μέρον. et Odys. ι'. 205. οὐδὲ τις αὐτὸν ἡμῖν δμῶν. (At, ob hoc ipsum ἡμῖν, videtur apud Nostrum ἡμῖν scriptum oportuisse, quomodo Schæferus edidit.) Illud, quoniam sententiae reique ordini melius congruit. Non bene mihi apta nexaque videntur περὶ τὸ σῆμα—ἰωύτῳ ἰσικατασφάξῃ τῇ τύμβῳ. Ita enim δις ταυτίν. Verum in frequentissima harum præpositionum conmutatione suum cuique, sine acerbitate tamen, iudicium esse debet. De A dras-to Diodorus T. II. p. 553. (in Excerpt.

Peiresc.) ὁ δὲ οὐδὲν ἔττοι κατ' ἰδίαν ἰσὶ τὸν Ἄλκυος τάφον περιουσίς ἰωύτῳ κατὰσφάξῃ. Plutarchus de Stratone Narrat. Amat. p. 772. ὁ δὲ φανερώς ἰσικατασφάξῃ ἰωύτῳ τῇ περὶ τὸν. Wess.

19. ἰν πύθῳ μεγάλῃ καθήστο] Citasæ hæc Eustathium monuit Portus. Tristitiæ indicium, et apud alios penitentiae, habitus iste erat. Josephus Antiq. Jud. XIX. 8, 2. ἡ πλὴθὺς αὐτίκα—ἰσὶ σάκκου καθήστια τῇ περὶ τὸν ἰωύτῳ ἰσὶ τῷ. Verum hoc illi nationi Syrique pæne sollemne. Male certe mutat Arch. cum Vind. Wess.—Nusquam hunc Herodoti locum citavit Eustathius; nec hoc Portus ait. Sed respexerat Portus (in Lex. Ion. voce Καθήστο) ea quæ de hoc verbo Eustathius disputavit ad Iliad. α'. 569. p. 113. ed. Bas. et quæ idem Eustath. ad Iliad. δ'. 412. p. 374, 13. adnotavit, ubi ἴσο ait idem valere ac διαγῆ καὶ μῖνι. Scripturam καθήστο, quam et h. l. cum Schæf. et III. 83, 13. cum eodem et cum Reizio adoptavi, commendaverat Wess. ad c. 43, 5. iterumque ad III. 83, 13. Vereor autem, ne cauti Wesselingii potius, quam audaciorum aliorum doctorum virorum, sequi vestigia debuerim. Nam in κάσθησι quidem per τ scriptum III. 134, 4. consentiunt libri omnes, itemque in κατήμῃσι, VIII. 90, 18. IX. 56, 3. et alibi. At in καθήστο scrupulum injicere debebat, quod et h. l. et III. 83, 13. ne unus quidem ex omnibus codicibus, qui adhuc excussi sunt, καθήστο præferat, communi consensu omnes scripturam per τ teneant. Nam quod in Var. Lect. ad III. 83. (ed. S.) scripturam καθήστο ita adposui, ut videri possit solum cod. F. illam exhibere, oblitus eram ibi diserte adjicere F. cum aliis MSS. omnibus et edd. ante Reiz. Quare, ut quidem nunc stat sententia, sicut veterem scripturam in contextu mutare Wesselingius non consultum duxit, sic

et ego utroque loco *ναλῆρε* rescriptum velim. Nam, quod in Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. de scriptura dixi, quam cod. F. lib. III. c. 83. exhibeat, id incauto exciderat. Deleta ibi (p. 42. l. 5.) velim ista: "Sed quoniam III. 83. et quæ sequuntur; eorumque loco adscripta hæc; "Adhibui tamen cum Schæf. formam "verbi, quæ reliquo Herodoti usui consentanea videbatur. Sed vide Adnotat. ad h. l." S.

CAP. XLVI. 1. 'Αστυάγιοι] Melius fortasse 'Αστυάγιοι, quo modo Archiep. plerumque semper, rarius Ask. et Vin-dob. semel Aldus I, 111. quod ex Mediceo 'Αστυάγιοι constanter edente, mutatum fuit. Ego Ionum consuetudini, cui *Κυαξάριοι*, *Καμβόριοι* et hujus formæ plura debentur, adscribo. Wess.

5. καταλαβῖν] Male Gronovius audit ob Medicei καταλαβῖν probatum, quod tamen aliæ schedæ ratum habent atque obportunum est. Nondum id animo rex versabat, ut gliscentem Persarum potentiam opprimeret ac prorsus evertet: accisam et coercitam desiderabat. Itaque legatis, ut sciscitarentur, injunxit, *εἰ στρατιώσται ἐν Πέρσῃσι καὶ εἴ τινα στρατὸν ἄλλῶν προσβύουσι*, an in Persas expeditionem susciperet et aliquem virorum exercitum adscisceret; c. 53. Quod utique omnibus in more est, qui ex aucto vicinorum et magis crescente imperio rebus suis formidant, ut bene S. Pufendorfius VIII. 6, 5. Jur. Nat. et Gent. Ut vero intellexit ex oraculo, in fatis sibi esse *μυγάλην ἀρχὴν καταλῦσαι*, tum demum cupido incessit et spes evertendi Persarum Cyrique regni, *καταλύνειν τὴν Κύρου βασιλείην*. Hæc Noëter clarissime. *Καταλαβῖν* coercendi et conpescendi notionem non recusat. Suidas, *κατίλαβιν* *ἐπίλαβιν*, *ἐπίσχετις* *ἐρημῆς*, additis Herodoti verbis V. 21. quibus respondent III. 36. et 52. VII. 9. ne alia adnumerem. Conf.

Abresch. Diluc. Thucyd. p. 509. Wess.

CAP. XLVII. 4. *ἱκανοὶν ἡμῶν χρηθεὶς τοῖσι χρησασσάμεναι*] H. Stephanus vulgatæ lectionis (*ἱκανοὶ ἐν*) faber est, parens schedis suis. Offendit eum, neque inmerito, *ἱκανοὶς* hac vocum in serie: *ἱκανοὶ* maluit: nec quidquam de vitio suspicatus, rejectis prioris interpretis Latinis, vertit, singuli eodem die oraculum consulerent, *ἐν ἡμέρῃ* interpretatus ac si esset *ἐν αὐτῇ* vel *ταυτῇ ἡμέρῃ*. Placuit hoc doctis viris, Horreo Obs. Herodot. c. 12. Elsnerio Schediasm. Critic. c. 6. et aliis. At finitus a rege dies fuit, *καρὴν τῶν ἡμερῶν*, c. 48. quo legati omnes, postquam Sardibus profecti erant, oracula sciscitarentur. Itaque, clanculum a Cræso illis dictum constitutumque fuisse, ne ad oraculorum præsidēs ejus notitia manaret, Elsnerus adseverat, tametsi finitionis ejus in scriptore et re ipsa vestigium nullum, vola nulla. Cui enim bono clandestina ista diei determinatio? Satis utique regi erat, ne nuntii, illive, ad quos amandabantur, rei, quam animo agitabat, scientiam haberent. A Stephani opinione nonnihil deflectit D. Heinsius, *ἱκανοὶ ἢ ἡμέρῃ*, id est, eodem die, corrigens monente, Jungermanno ad Polluc. I. 67. Verum, quæ supra posita sunt de constituto ab rege consultationis signatoque die, et hanc suspicionem arguent, sicuti quoque Georg. Arnaldi Animadv. in Herodot. c. 29. *μὴν ἡμέρῃ*. Non addo, *ἵνα* usurpasse Herodotum nusquam, atque ab ejus loquendi more discrepare. Longius abit Cl. Reiskii *ἱκανοὶς ἢ ἐν ἡμέρῃ*, quasi singulis statutus consulendi dies fuerit; non, quorsum Nostri oratio pertinet, omnibus unus atque idem. 'Ρητὴν ἡμέρην sive *καρὴν* fuisse agnoscō, neque improbo Schollasten Luciani Jov. Trag. c. 30. *ἵταξιν αὐτοῖσι ἡμερῶν*

μετὰ τὸ ἀφαιεῖσθαι. Sed quotus ille fuerit, in controversia manet. Gronovius ex Medic. *Ἰσωνος τῇ ἡμέρῃ χρῆσθαι*, quia ista die oculus uterentur. Qua quæro? Eane, qua legati Sardibus proficiscebantur? Id quidem, si nunciis alas aptasset Croesus, inpetrari haud potuit. Solocum præterea, ut lenissime dicam, *ἡμερολογίαντας* — *Ἰσωνος* — *ἱακρονῶντας*, cui similem bonæ notæ scriptores structuram ignorant. Habet, nec me fugit, vir eximius gemina, uti opinatur, exempla, quæ, si sedulo excuseris, aliena adparebunt. Abstineo cum maxime ab ea opera, quod otium mihi fecerit Küsteri diligentia in Clerici Biblioth. Vet et Rec. T. V. p. 396. Küsterus ipse, Stephani versionem sententiamque collaudans, excidisse conjicit notam numeralem K' vel A'. aut aliam quamvis, qua Herodotus τῇ αὐτῇ τῶν ἡμερίων designaverit: cui facile ad stipulor in numerato die et clare a rege expresso: miror tamen, neque eum, nec quemquam, quod sciam, præter St. Berglerum in Herodoteis illum animadvertisse. Aldi, Medic. Paris. C. *Ἰσωνος τῇ ἡμέρῃ χρῆσθαι* signant adnumeratum diem liquidissime, modo una ommissa litera *ἱακρονῶν τῇ ἡμέρῃ* centesima die reponatur. Hæc αὐτῇ τῶν ἡμερίων, qua legati deorum ingrederentur templum, Croesus culinam. Ἐκατοντῇ dixisse et statuisse videtur, quod eorum alii in Græciæ ultimos fines, alii in intimas Libyæ arenas oraculorum causas penetrare deberent. Ut ut illud fuit, gloriam instaurati feliciterque sancti loci Steph. Berglerus aufert. Vide Act. Lipsiensi. anni MDCXCVI. p. 421. Wess.

13. καὶ οὐ φωνῶντες ἀκούω] Docti Grammaticorum natio uno fere ore καὶ οὐ λαλῶντες ἀκούω, Ammonius, Suidas, Eustathius, atque alii, a Valckenario laudati ad Eranium Philon. (cum Ammonio editum,) p. 170. Consentit Apol-

VOL. III.

E

lonius in Glossis Herodoti apud Etymolog. (v. Καφίς.) p. 552, 7. tum Aristides, (Enomæus in Eusebii Præp. Evang. (V. 39.) et Porphyrius Vit. Plotini c. 22. (item Lucian. de Salt. c. 62.) Scripti codices in vulgato adquiescunt, nec non et lapidis monumentum, Delphis a Cyriaco Anconitano visum, Inscript. p. 28. Neque ego obblactor. Grammaticorum οὐ λαλῶντες ex interpretamento venit. Wess.

14. Ὅμως — κραταιαῖναι χιλόνης Fr. Vigerii (ad Euseb. Præp. Evang. lib. V. c. 21.) et Gronovii præsidio munita satis est. Testudo oraculi κραταιαῖναι, ex durioris testæ, λαδύβινος Empedocli est in Plutarchi Sympos. I. p. 618. de quo ejus titulo docte Piersonus Verosimil. lib. II. 2. Id dissimulare nefas, inclementis H. Stephanum (a Gronovio) exagitari. Auctor non fuit spretæ scripturæ κραταιὰ ὅλα χιλόνης. Dedit quod in Codice repererat, et in marmore Cyriaci legitur. Adde Muratorium Thesaur. T. II. p. 587, 3. sed memoriæ peccato errantem. Wess. — Κραταιαῖναι, quod nullis machinis tuearis, relictum fuit in Schol. ad Lucian. II. p. 676. (ad Jov. Trag. c. 30.) licet et in eisdem Scholiis p. 637. (ad Jov. confut. c. 14.) alterum genuinum legeretur. Quod alibi reperitur Ὅμως ὃ ἐς φέιναι ἢ λυθὶ μου, positum a tali videtur, cui fuit ignota vetus et Homericæ loquendi ratio, Alcæo restituenda apud Athen. III. p. 85. v. ἰαίτω σὺ φέιναι ἢ θαλασσίου λισύς. Æschyl. Pers. 161. καὶ μὴ παρδῖαν ἡμῖν σὺ φέιναι. Suppl. 384. φέιναι μ' ἔχου φέιναι. Eurip. Or. 606. ὄντι μ' ἀλγῆσαι φέιναι. Grammaticis ista scribendi figura vocatur ἵλον παρὰ μέγας. VALCK.

16. χαλκὸς ὃ ἰσίσσεται] In Suidæ Κραῖτος, χαλκὸς ὃ ἰσίσσεται, cui Galeus, Pauw, alii, primas dant contra tabulas et marmor. Non ego. Portus ex ἰσίσσεται sive ἰσίσσεται recte propagavit. Cui tes-

tuāni substratum quidem æs, verum æs quoque induta est; *χάλυξ* *ισίθημα* *μοχ* adpellat. Wess.—*ισίθηται* penacutē, ut nos membranas secuti edidimus, sic et apud Suidam l. c. scribitur, recte, secundum Grammaticorum canonem ab Eustathio traditum ad *Iliad.* α'. p. 113, 32. ed. Bas. (p. 150. ed. Rom.) nempe a prima pers. *ἵσμαι*, *ισίσμαι*; ut *ἴσμαι*, *καθῆσμαι*; *ἴσμεν*, *καθῆσμεν*, unde *καθῆστο*. S.

CAP. XLVIII. 5. *τῶν μὲν δὲ οὐδὲν προσίτό μιν*] Latina (Gronovii), quorum quidem nullum admittebat eum, non intelligo: quanto clarius prior interpretes, quorum quidem nullum probavit. Positum est *καθ' ὑπαλλαγήν*. Vulgus dixisset *τῶν μὲν δὲ οὐδὲν αὐτὸς προσίτο*, uti Portus admonuit. Sic Aristophanes Equit. 358. *ἴ, δ' οὐ προσίταις με τῶν πραγμάτων*. Quod his subditur, *ὁ δὲ* — *αὐτίκα προσέειπεν* *εἰ καὶ προσεδίξατο*, Reiskio olim vitii reum fuit ac mutandum: nunc minime, ob c. 60. *προσεύχοντο τῇν ἄνθρωπον*. Esse enim idem atque *εὐλογία* *πρὸς αὐτὸν εἶπαι*, præclara et honorifica de eo dicebat. Non opinor. Uterque Nostri locus adorationem ponit. Cræsus, turpi superstitione dementatus, oraculi responsum, ut vidit, adoravit, prorsus ac Ciliciæ præfectus accepto oraculo: *ὁ δ' ἡγμένων ἐκείνου ἐξηλάγη καὶ προσεκύνησεν*, in Plutarcho de Defect. Oracul. p. 434. x. Wess.

CAP. XLIX. 5. *μαντήριον ἀψευδὲς ἐκτεῖσθαι*] Eustath. in Homer. p. 759, 41. (*Iliad.* p. 662, 39.) *τὸ ἐκτεῖσθαι Ἀππεινόν ἐστι καὶ αὐτὸ, καὶ Ἰωνικὸν δὲ, ἀπεβληθέντος τοῦ συμφόρου τῆς αἰχῆς*. Itaque non repudio. Florentinus liber inconstantia laborat; mutat hic et cap. 155. 170. retinet III. 100. IV. 190, etc. Proxime (l. 4.) *οὐ γὰρ ἂν οὐδὲ ταῦτα λίγισται*, reponit vir doctus *οὐδὲ τούτου* vel *οὐδὲ πλεονούτου*. Non sequor. *Λίγισται* utraque

in forma id locutionis genus non reuit. Wess.

CAP. I. 2. *πάντα* — *πάντα τρις χίλια*] Gronovium vide. Qui veri fidem hunc victimarum numerum excedere decernunt, non recordantur liberalissimæ Salomonis pietatis in templi Hierosolymitani dedicatione l. Reg. VIII. 63. nec Græcanicæ superstitionis, qua sæpe, uti Theodoretus ait Orat. VII. ad Græc. p. 104. *καὶ ἐκατόμβας καὶ χιλιόμβας κατίθουν, καὶ ποίμνια κατίσφαττον καὶ βουκόλια*. Genio Cræsi prodigum id non fuit. Wess.—Post Is. Casaubonum docuerat Gronov. ad h. l. *πάντα* idem valere ac *ἐκάστου γίνους*, de quoque genere. Conf. Wess. et Valck. ad Nostri lib. IV. c. 88, 3. S.

4. *νήσας πυρὴν μεγάλην*] Fui in ambiguo, refingerem-ne *νήσας* ex S. Remigii schedis; sed præstat parco esse. *Περὶ νήσας* bis obvium est II. 107. Apollonius Rhod. III. 1033. *αὐτῇ πυρκαϊῇ ἢ νήσας*, et v. 1207. *νήσας σχίζας*. Adde Eustath. Homer. p. 741, 59. (*Iliad.* p. 638, 10. seqq. ad. Bas.) Quod additur de Lydis (l. 6.) *θύειν* — *ὅτι εἰχον ἐκάστος*, victimas utique spectat atque ad sententiam verborum requirit, ut intelligas *τιμωπάτων*, ut Reiskius, sive *θύσιμον*, ut ego malo. Quis enim putet, imperatum fuisse, ut quidquid haberent, immolarent? Wess.—Quod adjicitur *τούτῃ*, facile intelligitur *τούτῃ* *τῷ θεῷ*. Sed et, si abesset *τούτῃ*, per se intelligebatur, sacra ista Delphico deo fieri voluisse Cræsum. Mori autem Scriptoris nostri convenire videtur id quod noster cod. F. præfert, *τούτο ὅτι*, etc. quod videndum ne et alii dent libri, neglectum ab his qui illos excusserunt. Vallam certe in suo exemplari vocem *τούτῃ* non reperisse, ex illius versione colligitur. S.

[8. *ἡμιπλίθια*, etc.] Diodorus Sicul. XVI. 56. alique auctores, qui ad Hem-

sterhusio ad Luciani Contempl. c. 12. nominantur, *πλίνθιν*, lateres vocant, quos Noster dimidiatos lateres, *ἡμιπλίνθια*: quasi Latine semilateres vel semilateria dicas. Nempe illi latiore quadam notione voc. *πλίνθος* acceperunt; Herodotus vero, quum *πλίνθιν* plerumque intelligerentur lateres formam exacte quadratam et quatuor latera æqualia habentes, satis declarat cur ipse *ἡμιπλίνθια* nominet; mode rationem illius recte interpreteris. Nam, quod ait *ἐπὶ μὲν τὰ μακρότερα, ποταμὸν ἔκπάλαιστα*, etc. id qui (ut vulgo ab interpretibus factum video) sic interpretantur, ut alios lateres fuisse longiores intelligant, alios breviores; hi profecto egregie falluntur. Lateres sive semilateres, quos dicit Scriptior, pari figura mensuraque omnes fuere, nempe forma non usquequaque quadrata, sed oblonga: et quidem in longiorem partem, *ἐπὶ τὰ μακρότερα*, (scilicet *μῆρη*; sicut in illis dictionibus *ἐπὶ τὰδε*, *ἐπὶ θάτερα*, *ἐπὶ δεξιὰ*, *ἐπὶ ἀριστερὰ*) sex palmas metiebantur, in breviorē tres palmas; ita ut duo talia *ἡμιπλίνθια*, alterum juxta alterum posita, unius integræ *πλίνθιν* figuram referrent. Præclare etiam olim (ut ex Larcheri ad h. l. adnotatione discimus) illustris Itinerum minoris Anacharsidis Auctor viderat, de triplici dimensione, in longum, latum, et profundum, quod aiunt, hic agi: sed idem, difficultate ea impeditus, de qua mox dicam, in Larcheri aliorumque interpretum sententiam concedens, longiora alia *ἡμιπλίνθια*, alia breviora, statuit; longiora nempe ea, quæ ex albedo auro confecta fuisse Herodotus ait; breviora quatuor illa, quæ ex auro perpurcato. Vide Voyage du jeune Anacharsis, T. II. p. 431. ed. in form. oct. S.

9. *ἔκπάλαιστα*] Habuisse Nostrum ex doctrina, vel more patriæ, aut alia consuetudine, *ἔκπάλαιστα*, *τετραπάλαιστα*

etc. fallax (Gronovii) suspicio est. *τῶν ποταμῶν μὲν* scribit ipse II. 149. *τετραπάλαιστα* *ἰόντων*, *τοῦ δὲ πᾶσις ἔκπάλαιστα*, nulla Codicum discordia. Minime *τετραπάλαιστα* damno. Phrynichus, (p. 130. ed. Nunnesii,) *τετραπάλαιστα* *τὸ μῆρος* *καὶ θηλυκῶς*, *λέγεται* *καὶ ἀνὸς τοῦ ι*. Neque nescio criticorum veterum contentiones de Homericis *τὸν δὲ τετραπάλαιστα*, Odys. A. 252. Sed amo, haberi si possit, scriptionis in Herodoto consensionem. Wess.—Monuit Schneiderus in Lexico critico Linguae Græcæ, etiam in Chandleri Inscript. Attic. p. 2. n. 1. plus semel *τετραπάλαιστα* absque iota scribi. Suspiciari vero licitam erit, scripturam istam nonnisi vulgari usu, brevitate causa, obtinuisse: nam quod apud Phrynichum legitur, homines indoctos *τετραπάλαιστα* cum iota scribere, id quidem vel ipsius Grammatici culpa, vel libreriorum, turbatum videtur. S.

11. *ἀριθμὸν δὲ ἰσχυροτάτην καὶ ἰσχυρόν*] In *πλίνθιν* sive *ἡμιπλίνθιν* numero Diodorum Sicul. ad Herodoto discrepare nota res est: adnumerat *cxv. lib. XVI. 53.* (immo cap. 56.) ubi in Adnotationibus plura. Wess.—Nempe rotundo numero usus est Diodorus; qui nec ita subtiliter, ut Noster, materiæ et ponderis diversitatem memoravit. S.

[12. *ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ*] Consentient interpretes omnes, purissimum aurum hoc nomine intelligi: sed in explicanda nominis ratione in partes abeunt contrarias. Larcherus cum Salmasio (Exercit. Plin. p. m. 762 et 791. cui etiam Niclas suffragatur in Notis ad Aristot. Mirab. Auscult. p. 88.) *ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ* aurum idem intelligit quod alias *ἄπυρον* vocatur, scilicet quod absque coctione statim perfectum et purum reperitur. At hanc interpretationem nec usus sermonis nec analogia admittit. *ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ* enim aurum Græci dixere *τὸ πολλὰν ἰσχυρόν*, *ἵσχυρον* *ἔκπάλαιστα*, æpius exoccutum, quo

fiat obryzum; ut perspicue Suidas cum vetere Thucydidis Interprete ad II. 13. docet. Quibus Etymologus adsentitur, loco a Wees. in Var. Lect. citato, monens ἀπυφθον, aurum ab Herodoto dici fere ut ab Hesiodo πάνυφθον, ἀπὸ τοῦ ἰφθός. Nempe non est hic τὸ ἄ στερητικόν; sed ex ἀπὸ et ἰφθός compositum vocabulum ἀπυφθός, decoctus, percoc-tus; quemadmodum etiam a verbis ἰψω et ἰψίω fiunt composita ἐφίψω et ἐφιψίω. Itaque recte faciunt qui cum Laur. Valla ἀπυφθον χρυσόν aurum intel-ligunt excoctum, id est, igne bene pur-gatum: quo de vocab. in eandem sen-tentiam diligenter Æm. Portus in Lexic. Ion. disputavit. conf. Pollucis Interpp. ad III. 87. Pari ratione in Alexidis versiculo apud Athen. III. 122. f. aqua decocta, quæ crudæ opponitur, ὕδωρ ἀπυφθον vocantur.

Jam ab excocto illo purioreque auro mox (l. 13.) distinguitur λευκός χρυσός, id est, candidum sive (ut commode Val-la reddidit) albidum aurum; nempe, quod minus fuerit perpurgatum, mul-tumque argenti habuerit immixtum: nam omni auro (ut Plinius ait, vete-res auctores secutus, lib. XXXI. sect. 23.) inest argentum vario pondere. Et apud nullum quidem alium scriptorem λευκὸν χρυσόν (hoc ipso nomine) memo-ratum legimus: sed, quoniam de cxxvii. hemiplinthiis nonnisi quatuor ex puriore auro confecta ait Noster, reliqua omnia ex albedo auro, consentaneum est ut al-bidum aurum minus purum intelliga-mus, quum præsertim nonnisi baseos vice fungi debuerint ista ἡμισλίθια, cui-basi leo ex purissimo auro conflatus in-sisteret.

At quod de pondere hemiplinthiorum utriusque generis vulgo apud Nostrum adjicitur, ἀπύφθου χρυσῷ τέσσαρα, τρία ἡμιστάλαντα ἵνασται ἱλαυντα· τὰ δὲ ἄλλα — σσαμένον διτάλαντα, id quidem, si ve-

rum illud est quod de pari omnium he-miplinthiorum mensura paullo ante di-ximus, mirum utique et absurdum de-bet videri; pondus hemiplinthiorum ex puro auro factorum quarta parte minus fuisse quam eorum quæ argentum auro mixtum habuerunt! Nam τρία ἡμιστά-λαντα non, quod Valla in versione ex-pressit, duo talenta cum dimidio signi-ficat, sed unum cum dimidio. (conf. Polluc. IX. 55. et Lexic. nostrum Poly-bianum, voc. ἡμιδρακμύλιον, ex Polyb. VI. 23. 11. tum voc. ἡμιστάδιον, et ἡμι-στάδιον.) Neque ignorasse Herodotum putabimus, gravius repugnat esse argento. Quam difficultatem non aliter levari posse viri doctissimi existimarunt, nisi statuerunt, hemiplinthia ex puro auro facta multo breviora fuisse reliquia. At hoc quoniam non modo gratis sumi-tur, sed etiam superioribus Herodoti verbis manifeste repugnat, alia quæ-renda medela erat. Intelligi par erat, non τρία ἡμιστάλαντα h. l. scripsisse He-rodotum, sed id ipsum quod Valla sive ex felici conjectura hic expressit, sive in suo Græco exemplari repererat; nempe τρίτον ἡμιστάλαντον, quod duo talenta cum dimidio significat, prorsus sicut a-pud eundem Nostrum ἱβδόμον ἡμιστάλαν-τον sunt sex talenta cum dimidio, et τέ-ταρτον ἡμιστάλαντον, tria talenta cum di-midio. Atque hæc pluribus abhinc an-nis ita in commentariis meis scripseram, quum eandem hujus loci emendatio-nem a viro de bonis literis præclare me-rito Fr. Chr. Matthiæ præpositam vidi in Programme, Francofurti ad Moë-num anno 1810. vernaculo sermone e-dito. Eandem vero, quam auctori res-tituimus, scripturam haud dubie olim in suis Herodoti codicibus veteres Grammatici repererant. Certe, quum Pollux IX. 54. ait, priscos auctores τρί-τον ἡμιστάλαντον et ἱβδόμον ἡμιστάλαντον ea quam dixi notione usurpasse, utique vi-

deri debet Herodoti hanc locum et paulo inferiorem (l. 18.) in animo habuisse: quodque idem adjicit *πίμπαντες ἡμιτάλαντον*, fortasse memoriam lapsu sic scripsit pro eo quod est *τίσσεσσι* apud Nostrum. Paria Etymologus habet p. 744. et Didymus apud Priscian. p. 1350. et p. 1347. diserte auctorem Herodotum citans. Adnotare obiter liceat, (quod et Priscianus et Didymus locis citatis monuerunt) ex simillima loquendi formula derivatum esse Latinum nomen Sester-tius, quod idem valet ac semis tertius, scil. assis, id est, duo asses cum dimidio. S.]

[14. *λίοντος εἰκόντα*] Forsan in leonis illius memoriam, de quo Noster infra, cap. 84. Conf. Creuzeri Historicor. Græc. Fragm. p. 103. seq. Aliam hujus donarii rationem Pignorius, finxerat ad Tab. Isiac. p. 23. referente Gronovio ad h. l. S.]

15. *κατακαίεται δὲ ἐν Δελφοῖσι τοῖς.*] De templo Delphico Pisistratidarum tempore deflagrante, II. 180. Wess.

18. *ἴλκων σταθμὸν ἑβδόμου ἡμιτάλαντον*] Vide Gronov. (at is quidem hic nihil docet) doctosque interpretes Pollucis IX. 54 seq. Usus præter alios his est Didymus, cujus in Prisciani de Ponder. Commentario p. 1350. (ed. Putsch.) verba sic scribenda videntur: *ἴλκων καὶ Ἀστυκῶν τὰ δύο ἡμισυ, ἡμισυ τρίτον φασί, καὶ τὰ ἕξ ἡμισυ τέταρτον, ἑβδόμου ἡμιτάλαντον, καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος.* Quæ adduntur, nihil ad Nostrum, nec vera omnia sunt, sed vitio temporum turbata. Lege Commentar. ad Marm. Sandvicensæ Clar. Jo. Taylor. p. 32. Wess.— De ista loquendi formula paullo ante dixi. Quod vero hic Wesselingius ait, Quæ apud Priscianum adduntur, nihil ad Nostrum, etc. in eo memoriam fefelisse doctissimum virum observavit nuper (de quo me per literas Boissonadus meus momit) alius Vir doctus in Dia-

rio classico, quod in Britannia editur. (*Classical Journal*, No. 10. Vol. 5. p. 334.) Scilicet post verba *ἑβδόμου ἡμιτάλαντον* a Wessel. relata, hæc vulgo leguntur: *καὶ τοὺς τίσσεσσι ἡμισυ πᾶχύς. πῖμπαντες ἡμισυτάλαντον, καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος προελθὺς τὸ ἰδιόκατον.* Ἰάδης ἐν τῇ πρὸς Μουσικῆς. Ἐπιφέρει τρίτον ἡμιτάλαντον. Quæ utique nonnihil corrupta sunt: nempe *πῖμπαντες ἡμισυτάλαντον*, imperitus aliquis librarius sive etiam editor huc innoxit, pro eo quod Didymus scripserat, *πῖμπαντες ἐπιτάλαντον*, respiciens Herodoti locum II. 106. 8. docenesque *πῖμπαντες ἐπιτάλαντον*, idem valere ac *τίσσεσσι ἡμισυ πᾶχύς*, id est, quatuor cubitos cum dimidio, sive (quod eodem redit) quatuor cubitos cum una spithama, ut equidem ibi in versione Latina posui priusquam Didymi auctoritas mihi innotuisset. Jam quæ deinde apud eundem Didymum sequuntur verba, ea ad Herodotum utique non spectant, sed prava distinctione laborant. Post φησὶν Ἡρόδοτος, interpungenda erat oratio, quæ dein sic procedit. *Προελθὺς τὸ ἰδιόκατον* Ἰάδης ἐν τῇ πρὸς Μουσικῆς, ἐπιφέρει τρίτον ἡμιτάλαντον. S.

CAP. LI. 2. *μυγάθι*] Movit controversiam vir celeberrimus τῷ *μυγάθι*, quod Florentiæ *μυγάθι* reperitur et hic et alibi: nusquam ergo Herodotum videri *μύγας* scripsisse. Aliud visum Gr. Corintho; (Dialect. Ion. §. 59.) τὸ *μύγας*, ait, *μύγας λίγους* Iones. Ἡρόδοτος ἐν τῇ διυτέρᾳ τῶν Ἰστοριῶν II. 76. *πρίσσωπον* — *μύγας* ἵσον κριῖ. Quo tamen loco Arch. *μύγας*. At is hoc in vocabulo varius est, sicuti et Vind. Sæpe hoc, sæpe illud probatur. *Μυγάθια*, *μύγας* I. 202. 203. II. 92. III. 107. IV. 52. etc. uterque. Par discordia in Remig. et Ask. Retineamus vulgatum, donec aliunde certius adfulgeat. Dicitio ipsa tuta et protecta est. *Μυγάθι* *σμηροί* II. 74. IV. 52. *μικρὸς γὰρ μᾶκρος*

οὔτε Aristoph. Acharn. 909. κάλλι κα-
λῆς, μεγίθυ μεγάλης, τίχνη σοφῆς Theo-
philus in Athen. XII. 2. p. 563. A.
Wess.

8. χωρίων ἀμφορίας ἱξαποσίους] Scythi-
ci aheni par capacitas, IV. 81. Wess.—
Quod ait ἐπὶ τοῦ πρηνείου τῆς γυνίης, sic
rursus VIII. 122, 7. Nescio vero cur
τῆς γυνίης adjecto articulo dicat, nec ta-
men adiciat ad dextram-ne, an ad si-
nistram. S.

9. Θεοφανίσι] Dum scriberentur qui
supersunt codices Herodotei, notissima
fuerunt Θεοφανία. Festum Delphicum
hoc velut proprio nomine dictum fuisse,
haud opinor. Fortasse scripserat He-
rodotus Θεοξίνισσι. Delphis Θεοξίνα ce-
lebrata, quod Castellanus et Meursius
ignorarunt, aestimare licet e Plutarcho
T. II. p. 557. f. et Polemone apud
Athen. IX. p. 372. A. Utrobique nar-
ratis congruit grandis ille Cræsi κρητήρ,
quo Delphos hoc die festo scribit usos
Herodotus. VALCK.

15. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, φαρμίαν εἶναι
ἀνάθημα] Optime distinxit Gronovius.
Prior interpretes male verterat, dederat-
que occasionem I. Corn. de Pauw ne-
gligentiae istius corripandæ. Quod sta-
tim consequitur de homine, Delphis o-
riuando, qui gratificatus Lacedæmoniis
fuerit, Ptolemæus Hephæstio adripuit,
ut nugaretur, in Photii Biblioth. Cod.
CXC. p. 481. (p. 321. ed. Gal.) Wess.

[21. ἀνάθηματα οὐκ ἐπίσημα] Lati-
num interpretem secutus Larcherus,
minoris pretii donaria intelligebat. Sane
simulacrum aureum tricubitale, quod
mox memoratur, non adeo vilis erat
pretii. S.]

23. τὸ Διλφοὶ τῆς ἀρτοκόπου—λίγου-
σι] Habet hinc Plutarchus, addita de-
dicationis causa, T. II. p. 401. E. (Scil.
quod per mulieris illius fidem servatus
fuisset, quum venenato pane interfectum
voluisset noverca.) Dedit et Cræsus

τὰ ἀπὸ τῆς διμεῖς, sive monilia, collo ux-
oris detracta, ne quid Apollini negasse
videretur: avarus enim ille et hominum
credulitati illudens hoc genus dona cap-
tabat. Menelao anxio et sciscitanti

Πάγχρυσον φέρε κίονον ἰλὼν ἀπὸ τῆς ἀλόχου
διμεῖς, —

propterea apud Athen. VI. p. 232. Ea-
dem Eustath. Homer. p. 1697, 44.
(Od. p. 453, 23. ed. Bas.) monente
Berglero. Wess.

CAP. LII. 4. τὸ ξυστὸν τῆς λόγχης ἰὸν
ὁμοίως χεῦσιον] Ex Mediceo jure instau-
ratum belleque explicitum est. Λόγχη
hastæ spiculum est. Noster VII. 69.
αἰχμὰς εἶχον, ἐπὶ δὲ κίρας δορυκάδος ἰπῶν
ὄζυ, πεποιημένον τρέπον λόγχης: et cap.
77. εἶχον — αἰχμὰς συμκράς, λόγχης δὲ
ἰσῆσαν μεγάλαι. Quæ his ferme gemi-
na sunt. Mitto itaque Bacchylidæ Ἰγ-
χια λογχωτὰ ex Stobæi Serm. LIII.
p. 367. Strabonisque ἀκόντιον λιογχω-
μῖνον σιδήρεω μικρῷ lib. III. p. 255. B.
(p. 168. A. ed. Cas. Vocab. ξυστὸν ex h.
l. citavit Ammonius p. 100. nec vero
absque macula, de qua vide Valck. ibid.
et in Animadv. p. 170. Conf. infra et
II. 71, 7.) Potius erit inquirere, jure-ne
C. Barthius, ad Papinii Statii Theb. I.
399. p. 137. reposuerit (l. 5.) κίμυνα ἰν
θήκησι Θεβαίων ἰν τῷ νηὶ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀ-
πόλλωνος. Habet ex Stephani margine
θήκησι, opinatus, uti arbitror, τὰς θήκας
thesauros rerumque sacrarum esse fa-
vissas: hinc copula exulare quoque de-
buit. Non laudo. Aliud veteribus θήκη.
Chrysothemis patris Agamemnonis lo-
culum bustumque θήκη πατρὸς ἐν So-
phoclis Elect. v. 899. memorat: fre-
quens Nostro θάψαι ἰν ἱερῇ θήκησι II.
67. 69. Dabit etiam τὴν θήκην τοῦ Ὀ-
ρίστου I. 67. quam σορὸν loculum inter-
pretatur. Cultius Reiskii καὶ Θεβίων,
etsi non districte necessarium: passim
scribentium audientiumque peccato Θε-

βαίων receptum, ubi Θερίων verius fuerat. Vide II. 9. Wess. — De confusione literarum β et π sæpius olim ad Polyb. et nuper ad Athenæum monui, quum alibi, tum Animadv. T. II. p. 395 seq. S.

CAP. LIII. 8. τῶν ἱερημάτων] Exputare non valeo, quamobrem (Gronovio iudice) plebeium nimis sit, ἱερήματα inventa interpretari. Croesus ut oraculi vires et divinationem periclitaretur, ea commentus erat, quæ inventu ac cognitu per erant difficilia, ἱερήσας τὰ ἦν ἀμήχανον ἱερῶν τε καὶ ἱερήσασθαι cap. 48. Invenit personatus Apollo atque explicuit, quod fieri posse rex ambigebat. Sed nolo in re clara operam abuti. Vallæ abesse deinde mentio debet. Defuerunt ejus libro eadem omnia, quibus MSS. plures defectos esse indicavi. Wess.—De Vallæ vide mox extremam Adnot. ad cap. 54, 6. S.

13. μεγάλην ἀρχὴν μιν καταλύσαι] Potuisset καταλύσαι sedem tueri, sicuti c. 91. nī Codicibus placuisset aliud; neque illi tamen hoc in genere sibi constant, sæpissime in dubium vocantes, quid scriptor ipsemet voluerit. Hæc vero celeberrima illa sors est,

Croesus Halym penetrans, magnam pervertet opum vim.

Qua de Cicero de Divin.[†] II. 56. et Davisius ibidem. Wess.

CAP. LIV. 3. πῶς αὐτὸς ἐς Πυθί, Δελφοὺς δωρίσας] Diu ante Gronovium, interpretis prioris lapsu damnato, locum expedivit Cl. Lamb. Bos, Obs. Critic. c. 2. Bene in Iliad. ἰ. 405. Πυθί, πόλιν Φωκίδος, ἧς οἱ οἰκῆτορες Δελφοί, Critici Græci. Wess.—Perperam olim neglexerant intercidere orationem inter voces Πυθί ei Δελφοί. S.

6. προμαντηνὴν καὶ ἀτελίστην] Ionice scripserat προμαντηνὴν καὶ ἀτελίστην, prouti recte legitur lib. III. c. 67. ἀτελίστην τε

καὶ προδῆρην iterum occurrit lib. IX. c. 72. Ista talia censerem equidem uno eodemque modo semper exaranda. VALCK.—Ἀτελίστην sermonis indoles postulat. Disputatur, utrumnam Vallæ ἀτελίστην sive ἀτελίστην, quod H. Stephanus adseveravit, hic legerit, idque ejus ex Latinis cognosci queat? De Vallæ, ut significavi, cessare lis debet. Prioris interpretis, sive is Pet. Phoenix seu Conr. Heresbachius fuerit, res enim liquida non est, Latina fuerunt: Delphi vicissim Croeso Lydisque donarunt primas in consulendo oraculo partes, primumque in sedendo locum, atque immunitatem et jus perpetuum cuique, etc. Quæ ἀτελίστην, etsi vocabulum sedem migraverit, vertisse eum clamant, atque ex conjectura quidem: nam de membranarum apud utrumque silentium. Lectio ipsa dubio caret, demirorque Corn. de Pauw προμαντηνὴν καὶ προαγγελὴν reposuisse. Delphorum in hoc genere gratum erga bene de oraculo meritos animum testantur formulæ complures. Addo descriptis a Gronovio ex lapidibus Cyriaci Anconitani pag. 30. ΔΕΛΦΟΙ ΕΔΩΚΑΝ ΦΙΑΙΠΠΩ, ΚΑΛΥΜΝΙΩ, ΑΤΤΩ, ΚΑΙ ΕΚΤΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ ΑΣΥΛΙΑΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΙΑΝΤΩΝ. Aliam Cyriacus excerpserat ἱερωγραφὴν corruptissimam p. 27. iteravitque L. A. Muratorius Thes. p. DLXXXIX. facili opera, modo cura haud defuerit, ex priore sanabilem. Wess.—Simillimam ex Wheelero et Sponio inscriptionem adposuerat Gron. aliamque ex Marmoribus Oxoniensibus: conferrique jussit Nostri locum, IX. 73, 13. Quod ad scripturam vocabuli spectat, ἀτελίστην utique III. 67, 8. editum est, ubi quidem ἀτελίστην quatuor codices dabant; quo modo etiam h. l. in eis codicibus, qui in ἀγγλίστην deflexerunt, scriptum olim fuisse videtur; sed IX. 73, 13. in ἀτελίστην consentiunt om-

nes. Quarum formarum nulla est, qua non uti potuerit Herodotus: neque enim adhuc mihi persusserunt viri docti, eadem constanter forma idem verbum ab illo scriptum fuisse. Sin certum etiam exploratumque esset hanc illum sibi legem scripsisse, tamen lubricum institutum foret Editoris, qui quoque in loco (quod Schæfero, Musas edenti, initio constitutum fuerat) expulsis verborum formis communibus, etiam tum cum codices tacerent, Ionicas sufficere vellet. Sed, quod idem Vir doctissimus, abjecto mox illo consilio, professus est in Præf. ad suum Herodotum, id et ego diligenti observatione mihi videor intellexisse: Plane cognovi, inquit ille, Herodotum perinde, ac ceteros Scriptores Græcos, dialectum ad grammaticam ἀκριβῆσαι, non ea exegisse qua vulgo creditur constantia atque perpetuitate. Qua de re ut in Var. Lect. (ed. S.) sæpius a me monitum est, sic in Adnotationibus hisce semel monuisse sufficiat. Cæterum facile crediderim variandi studio Herodotum h. l. diversis duorum nominum terminationibus *παρατηρήσει* et *ἀνταλίσσει* scripsisse. De Valla quod in Adnot. ad h. l. et ad 53, 8. Wesselingius monuit, errorem suum ipse in Addendis et Emendandis professus est. "Quæ de "Valla et Græco ejus codice dixi, a vero "abire serius deprehendi, nactus exemplar Venetum anni 1474. benevolentia amplissimi Meermannii. In eo "nullus hic hiatus, qualis in cod. Arch. "cujus cum Valla in plerisque consensio "errandi hanc causam præbuit. ἀνταλίσσει Laurentius immunitatem vertit." —Hoc verbum immunitatem dein H. Stephanus, licet cæteroquin Vallæ versionem ubique sine mutatione exhibens, a versione ejecit, in ora tamen monens ἀνταλίσσει legere Vallam pro ἀγγαλίσσει. Denique, quod et in eadem ad h. l. Adnot. et in Dissert. Herod. c. 8. p. 77.

idem Wesselingius in dubitationem adduxerat, quoniam auctor esset veteris Latinæ versionis in eis sectionibus hujus primi libri, quæ codici Vallæ defuerant, etiam hunc errorem Vir egregius ingenue retractavit in Præf. p. v. interpretationem istorum supplementorum non alium, nisi Contr. Heresbachium, agnoscens. S.

CAP. LV. 7. Ἀνδὶ ποταβρῆ, πολυφρόνιδας παρ' Ἑρμῆος] Hesychio ἀβρὰ βαίμων est *εὐφροσύνης*, neque discrepat ποταβρῆς. Themistius recte Or. XIX. p. 226. v. ἀλλὰ εὐφρῆς ἦν καὶ οὐκ ἀβρῆς ὁ ποταβρῆς ἰωνικῶς. Convenit etiam Euripideum *ἄγαν ἀβρὸν ποταβρῆ*, Troad. 506. De tono vocis πολυφρόνιδας disquirat Eustath. Hom. p. 26, 35. et 1473, 53. (Iliad. pag. 20, 25. Od. . . . ed. Bas.) atque utrobique πολυφρόνιδας (conf. Var. Lect. ed. S.) παρ' Ἑρμῆος φεύγειν, quasi fuga ad navium stationes commendaretur. Nihil simile MSS. Hermi quoque obortuna mentio. Vid. c. 80. Wess.—De mulo, quem dicit oraculum, vide c. 91. S.

CAP. LVI. 9. τὸ μὲν οὐδαμῶς καὶ ἔλαχον] Supra, οὐδαμῶς βασιλεύουσιν, ubi Galeus οὐδαμῶς ex Arch. maluit, nullo successu; utrumque promiscue ponitur. (At οὐδαμῶς numquam et neutquam significat; οὐδαμῶς, nusquam, nullam in partem.) Verum leve hoc. Inquirendum est, qua de natione hæc prædicentur, Hellenica-ne, an Pelasgica? Cel. Gronovius ad Hellenicam transtulit, altera vertens Pelasgica, altera Hellenica, quarum hæc numquam ex illo solo excessit, illa valde multumque est vagata; sed injuriâ, præterque scriptoris opinionem. Docet, Athenienses originis esse Pelasgica, Lacedæmonios Hellenica: illos sedibus suis non migrasse; Doros, quo cum genere Spartani mixti fuerunt, multum pervagos et diu fuisse. Omnia quæ subjunguntur, hanc sententiam expostulant; inprimis καὶ ἐν τῇς Δρυοπίδος οὐτοῦ ἐς Πάλαρινθος ἰλόν,

Δωρικὸν ἐκλήθη, innuunt Doriensem et Heraclidarum in Peloponnesum introitum. Atque hi πολυπλάκηνται: neque fugit H. Stephanum, sine caussa spre- tum. Stephanus Byz. (voc. Δώριον) cla- rissime: 'Ἡρόδοτος ἐν τῇ α'. περὶ τοῦ Δωρικῆς γένους φησὶ, πολυπλάκηνται αὐτὸ παλῶν καὶ δεικνὺς οὕτω, additis Nos- tri verbis. Par de Hellenibus aliorum narratio. Lesbomax Protrept. p. 178. (in Reiskii Oratorib. Græc. T. VIII. p. 22.) οἱ μὲν ἄλλοι πάντες Ἕλληνες ἐκ τῆς σφετέρης αὐτῶν μεταστάντες οἰκίστην ἴκαστες αὐτῶν, ἱελάσαντες ἱτέρους καὶ αὐτοὶ ἱελασθέντες ὑπ' ἱτέρων. Athenienses vero nunquam sua regione migrasse, neque alios inde expulsi- se: οὗτοι γὰρ ἱελασθέντες, addit, ὑπὸ (ὑπὸ) τῆς σφετέρης αὐτῶν ὑπ' οὐδαμῶν ἀνθρώπων κ. λ. Ipsi de se Athenienses gloriose ad Gelonem, (apud Nostrum) VII. 161. ἀρχαῖόντων μὲν ἴθις παριχόμενοι, μῶνοι δὲ ἴοντες οὐ μεταστάσκει: Ἕλληνας. Non equidem ne- scio Pelasgorum vagationes, multifariam susceptas et absolutas: Straboni ea prop- ter πολύπλοκον esse ἴθις καὶ ταχὺ πρὸς ἰκταστάσεις lib. XIII. p. 922. (pag. 635. ed. Cas.) neque dissimilia litteris mandasse Dionysium Ant. lib. I. pag. 14. At Herodotus de universa natione non loquitur, sed de Atheniensibus, in- de genus suum ducentibus. Id porro memorabile accidit, doctam hanc de Pelasgis, Doribus, Atheniensibus, Spar- tianis, et Ionibus dissertationem, XIII. ferme sectionibus inclusam, pluribus ex- schedis exulare, absentiaque ejus caus- sam a doctissimo inter Italos viro (As- semanno; conf. Wess. Diss. Herod. p. 76. et Gerbr. Bruining in Actis Soc. Traject. T. II. p. 160. et T. III. p. 310.) in scholio quæri: neque enim Herodoti esse: antiquum scholiasten ni- mia sedulitate adscripsisse suo exem- plari; hinc illis abesse libris, his adesse. Non placet commentum. Herodoto, ne

VOL. III.

longius evager, Dionysius, Strabo, Plu- tarchus, Athenæus, Stephanus Byz., ut Grammaticos præteream, disquisitionem istam constanter adjudicant, estque doc- tor multo quam pro scholiastæ ingenio. Neglecta a librariis videtur, ut suavis- sima rerum Croci narratio lenissime decurreret atque inter se aptior cohæ- reret. Habetur adfinē lacunæ exem- plum c. 131. Wess.—Plura ad hanc et ad proximas duas sectiones spectantia dabit Larcher: multaque præsertim huc facientia erudite disputarunt Parisienses Academici in Actis Acad. Inscr. T. XIV. XVI. XXIII. et XXV. Athe- niensium originem Pelasgicam rursus tangit Noster II. 51. VII. 94. VIII. 44. Fuisse verò Athenienses origine Pelasgos, præcise negat idem Larcher in Chronol. Herod. pag. 262 seqq. At nimirum cum priscis Ionibus Atticam incolentibus coaluerat olim numerosas stirps Pelasgica, et linguam eorum mo- resque adoptaverat, unumque cum illis populum confecerat: quod et ipse He- rodotus c. 57. et seq. haud obscure sig- nificat. Conf. Heyne ad Iliad. N. 625. p. 388. S.

CAP. LVII. 1. "Ἦν τινα δὲ γλῶσσας ἴσαν εἰ Πιλαργὸς etc.] Torsit hæc Nos- tri disputatio doctissimorum virorum in- genia. H. Stephani et Ph. Cluverii in arbitraria vocum transpositione auda- ciam, cui imprudenter adstipulatur Ampl. Bouherius Diss. Herod. c. ix. pag. 109., recte conpescuerunt Gronovius et Gei- novius. Sunt quoque spectabiles et tem- erariæ Illust. Maffei in Origin. E- truscis Histor. Diplom. pag. 242. machinationes. Interpunctio loci turbas dedit; cujus, uti opinor, hæc genuina sententia. De barbaro Pelasgorum ser- mone conjecturam, si fas sit, sumi posse ex eorum reliquiis, Crestonem supra Tyrrhenos incolentibus, qui quondam Doribus, Thessaliam tum temporis ha-

bitantibus, fuerant finitimi. Hæc aperta culvis. De Crestone et Tyrrhenis dubitatur. Cl. Reiskio probabile non fit, Pelasgos adeo fuisse evagatos, ut derepente ex Græciæ oris in Etruriam transiserint; nedum Herodotum eam rem sic nude fuisse elocuturum: nusquam præterea tota Italia urbem Crestonem inveniri. Itaque, Τυρτηῶν loco, Τυρτῶν reponendam, supra quam Macedonia urbem Crestonica Thraciæ regio fuit; cui quidem suspicioni, MSS. nihil juvantibus, tanquam nimis, non adsurgo. Mihi Creston et regio Crestonica visa olim fuit satis hic obportuna. Tyrrheni, Pelasgica gentis propago, Lemnum olim Imbrumque insederunt, occuparunt dein varia Chersonesi atque ad Hellespontum loca; tum ad montem Atho, testibus Thucydide lib. IV. 109. et Conone XLI. Supra hos in Thraciæ finibus natio fuit Crestonica, forsitan et urbs Creston, Thucydidis ætate pene barbara et διγλωσσοι, cujus et Noster VII. 124. VIII. 116. meminit. Quæ cum bene habeant, possunt pro veris putari. Quoniam tamen Tyrrhenos Etruriæ passim Herodotus memorat, non intercedam valde, si ex Dionysii auctoritate (cf. Var. Lect. ed. S.) Corton seu Cortona Etruriæ intelligatur, modo ne Κρηστώνια πόλιν moveant. Wess.

6. καὶ τὴν Πλακίην] Jungit hæc artissime Corn. de Pauw præcedentibus, omnia ab οἰκίον δι usque in μετίβαλι parenthesis includens: par Reiskii sententia, sed post Σκυλάκη terminum parenthesi statuentis. Quæ modo barbari Pelasgorum sermonis in Placianis nullum argumentum, quod sequentia manifesto postulant. Arbitror articulum deesse, adsciscendum certe ad verborum structuram, καὶ τῶν τὴν Πλακίην, et ex illis Pelasgorum, qui Placiam et Scylacem in Hellesponto condiderunt, et quæ alia Pelasgica oppida sunt, quæ nomen mu-

tarunt: his interseritur, isto ex eo Pelasgorum numero esse, qui Atheniensibus olim adfines fuerunt, de quibus VI. 137., sicuti de oppidis istis Thucydides IV. 109. Et hæc plana videntur. Prætulit cum Corn. de Pauw οἰκισάντων. Caussam dabit Mela I. 16. (I. 19.) Post, Placia et Scylace, parvæ Pelasgorum coloniz, quibus a tergo imminet mons Olympus. Quid nunc facies Illustri Maffiæ, Placiam urbem ad Hellespontum Propontidemque nusquam fuisse adfirmante? Nostri verba Scholion aut redolere, quod fuerit καὶ τὴν Πλακίην κατὰ Σκύλακα, et Pactyen secundum Scylacem, scriptorem videlicet Peripli, aut in Placianis latere Pícenos. Præclarius de Herodoteis meritis est doctissimus Abbas Geinoz, mihi in plerisque consentaneus, T. XVI. Comment. Acad. Inscript. p. 62. Wess.

[8. ὅσα ἄλλα Πιλασγικὰ, etc.] In Latina vers. scriptum oportebat, sive quæ sunt alia Pelasgica oppida. S.]

[13. οὔτε αἱ Κρηστανιῆται — οὔτε αἱ Πλακηνεῖς.] Non sollicitantur a me Κρηστανιῆται, tametsi in Dionysio Κρηστανιῆται. Vulgavit Bouherius Diss. Herod. c. x. lapidis inscriptionem, Placiæ, ejus ex opinione, depositi, in qua τῆς μητρὸς Πλακίανῆς sive Cybeles memoria, barbari nihil. Fuerunt fortasse inscripti marmoris tempore Placiani, si tamen illorum ea ἐπιγραφὴ, ut Pelasgica gentis lapsu temporis plures, διγλωσσοι. At non est. Venit Cyzico, quæ vicini oppidi matrem Placianam honoris cultu dignata fuit. Vide Comitæ Caylus Antiq. T. II. p. 198. Wess.

CAR. LVIII. 5. καὶ ἄλλων ἰθίων βαρβάρων] Delendam ἰθίων vocem Corn. de Pauw censuit: sine caussa. Passim ἰθίον βαρβάρων in hoc scriptore. Vocabuli iterationi punctione succursum est. Wess. — Nempe ante ed. Gronov. post πολλοί et post αὐτῶν comma intersertum erat.

non post *παλλῶν*. Sed et, ut nunc distinguatur, scabra et vix sana oratio videri debet. Denique prope absurdum ut existimem recte olim distinctam fuisse orationem, hac sententia: Hellenica gens, quamdiu discreta fuit a Pelasgica, infirma fuerat: postquam vero major pars Pelasgicorum populorum, et multi alii populi barbari, cum illa coaluerunt, in magnitudinem crevit: contra illi ex Pelasgis, qui manserunt barbari, nulla incrementa fecerunt. S.

6. *ὡς δὲ ὧν ἱμαί τε δοκίμῃ οὐδὲ ἀνέστηναι*] Reiskius *πρὸς ὧν δὲ* aut *πρὸς δὲ ὧν*, a quibus nempe mihi videtur. Tu Gronovium adi. Wess.—Istam notulam Reiskius, cum multis aliis, privatim ad Wesselingium miserat. Deinde vero in editis ad h. l. Notis idem REISKIUS hæc posuit: “Aut *ὧν* legendum “pro *ὧν*, — aut standum a vetusta “lectione *ὡς δὲ ὧν*, id quod ego ma- “lim.” Nempe facilitate quidem sua blanditur scriptura *πρὸς*, quam suo e codice (cui etiam alii suffragantur) adscivit Gron. alique post eum Editores tenuerunt. Sed vulgatam olim scripturam, quæ difficultiorem videri poterat explicatum habere, tueretur Scriptoris nostri usus. Est autem elliptica locutio, in qua subintelligitur repetitum verbum *δοκίμῃ*. Simillima exempla habes I. 65, 19. IV. 5, 1. VI. 137, 12. ubi repetitum intelligitur verbum *λίγουσι*, IV. 76, 23. ubi *ἤκουσα* repetendum. II. 8, 7 seq. repetendum *ἰστυθαιόμενῃ*. Quod loquendi genus minus commode expedit subtilissimus alioquin Hermannus, Not. 177. ad Viger. p. 737. et seq. S.

[Bothius *πρὸς δὲ τῶν* legit, et dein *ἱμαί γε*, hanc in sententiam. His vero (aliis populis barbaris) non magnopere aucti ne ipsi quidem mihi videntur Pelasgi, quamvis gens barbara. S.]

CAP. LIX. 2. *καὶ δισπασμένον*] H. Stephanus, in Prolegomenis, in *καὶ δι-*

σπασμένον mutatum voluit. Satis audacter. *Δισπασμένοι*, *δισπασθέν* Græcorum usu valent; at quis *δισπασμένοι* dixit adhibuitque? Rectum est *κατεσχέμινον* *τε καὶ δισπασμένον*. Namque et Pisistrati dominatione continebantur premebanturque Athenienses, et divulsi in partes erant, Alcmaeonidis, et quotquot ejusdem erant factionis, domo profugia, ut docetur cap. 64. et V. 62. Wess.

8. *Χίλων*] Ex Florentino, cui consentit Aldus, *Χίλων* receptus est. Alibi ex eodem *Χείλων* VII. 235., tum *Χίλων* VI. 65. Memini Pausaniæ ac Plutarcho *Χίλωνα* probari *Χείλωνα* Diogeni Laërt. In uno eodemque scriptore talis discordia cessare deberet. Wess.—In scribendo proprio nomine constare sibi Scriptor utique debet. Nos cum Wess. ubique *Χίλων* restituimus. Pro vocali *ι*, ubi producit, frequenter *υ* poni a librariis nota res est. S.

9. *συνισβύλιον*] Verum hoc. In cod. Med. *συνισβύλιον* lenitas Ionica frustra invenitur. Mox c. 71. *συνισβύλιον Κροίσου* *τάδε*. VIII. 101. *ὅν τε συμβούλιον*: quibus locis Medic. a scribendi peccato sibi cavit. Quam vero (ibid.) *γυναικα τεκνοποιὸν* hic et V. 40. adpellat, ea aliis *παῖδοποιὸς* et *τεκνοποιός*, Euripidi princ. Andromachæ, Æschylo VII. Theb. 935. Sophocli Elect. 590. Wess.

[12. seq. *οὐκ ἔσται*, sive *οὐκ ὦν*, — *πίσινθαι βίλιν*] Intellige *φασί*, *λίγουσι*, vel *λίγισται*. Sic et alibi apud Nostrum, c. 86, 12. ac deinde in eodem cap. sæpius. Tum deinde *γινίθαι οἱ* ex abrupto et per asyndeton dictum, cujus generis exemplum ad I. 11, 18. notavimus: simile habes c. 72, 11. conf. Var. Lect. (ed. S.) ad III. 12, 9. Expectasses *καὶ γινίθαι οἱ*, etc. aut *πίσινθαι βίλιν* *τῇ Ἰσπακράτει* *γινίθαι μὲν τὰ ταῦτα*, etc. S.]

17. *καταφρονήσας τὴν τυραννίδα*] Affectandi meditandique hinc in Lexicis

πρὸς τὸν ἄλλον καταφρονῶν attributa fuit significatio, quam certe poscit huius loci sententia. Pisistratus Atheniensis regnum appetens, qualis aliis ἱστούς τιμαρτίδας Herodoto dicitur, et ἔργα σχῶν τύραννος γινώσκει. Hic ex vulgari verbi notione potius dici potuisse videretur οὐ καταφρονήσας τὴν τυραννίδα: loquendi ratione satis usitata, qua οὐ καταφρονῶν, non temnere, et Homereum οὐ φίλιν, detestari, sunt opposita. Sed secundum Æm. Portum apud Ionas peculiaris viguit in verbo καταφρονῶν existimandi vel arbitrandi significatio: in duobus, quæ mihi quidem innouerunt, Herodoti locis obtinet quidem opinionis potestas, vel arrogantis potius de se suisque viribus persuasionis, sed quam aliorum vel parit vel comitatur contemptus. Thucyd. II. 62. εἶναι τοῖς ἰσχυροῖς ἡμῶν, μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι. Apud Herod. I. 66. καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρίσειν εἶναι, prægans est locutio: Arcadibus, quos contemnebant, se præstantiores arbitrati Lacedæmonii. VIII. 10. καταφρονήσαντες ταῦτα, ista cum contemptu considerantes. Dum liquido constiterit, nulla habita contentus ratione, καταφρονῶν pro φρονῶν vel ἄγαν φρονῶν a veteribus (recentiorum abusus corrigit Ammonius in voc. Φρονῶν) usurpatum; suspicabor equidem pro καταφρονήσας leni mutatione corrigendum hoc in loco καὶ φρονήσας. Dum in Attica civitate Megacles et Lycurgus suæ quisque factioni, cuius erat caput, tantum studebat; Pisistratus, καὶ φρονήσας τὴν τυραννίδα, etiam tyrannidis occupandæ studiosus, σέβην ἔργα στάσει. Aristophanes Vesp. v. 505. αἰτίαν ἔχω ταῦτα δεῖν ξυνομόσας εἶ, καὶ φρονῶν τυραννίδα; vulgato εἶν voculam εἶ isto versu substituendam censeo. VALCK.—At non satis causæ fuit, cur constans librorum omnium scriptura, quæ etiam Prisciani testimonio fir-

matur, sollicitaretur. Quidni, quemadmodum καταδοκῶν idem ac simplex δοκῶν valet, sic et olim καταφρονῶν eadem notione atque simplex φρονῶν usurpari potuerit? Sane et VIII. 10, 7. καταφρονήσαντες ταῦτα nihil aliud, nisi hæc cogitantes sonat. Sic igitur hic ait, de regno cogitans, regnum meditans. Conf. Adnot. ad cap. 66, 5. S.

19. τῶν ὑπερακρίων προστάς] Gronovium vide, et Marsham Can. Chronol. p. 647. edit. Franeq. Wess.—Servatum Græcum nomen Hyperacriorum voluerat Gronov. qui Διάκριοι a Plut. nominantur, in Solone p. 85. et 94. et Διακρίεις vel Διακρίεις apud Steph. Byz. et Hesych. Intelligi autem montanos, et ipsum nomen, et oppositi litorales campestresque ostendunt, et Dionis. Halic. verba a Gron. citata ex Ant. Rom. I. 13. ἀρχαῖκόν τὸ φιλοχωρεῖν ἔρσειν ὡς ὑπερακρίους τινὰς Ἀθήναι. S.

24. Νισαῖαν τε ἰλῶν] De hac Pisistrati in Megarenses expeditione Æneas Tactic. c. 4. Νισαία an Νισαία rectius pingatur, Grammatici quærunť apud Cl. Dukerum in Thucyd. I. 104. Wess.

31. ἐπὶ τι τοῖσι κατιστιῶσι ἵναι τὴν πόλιν] Aldi ἵναι longe præfert Reiskius. Favere videtur Plutarchus in Solon. pag. 96. ἐφύλαττε γὰρ τοὺς πλείστους νόμους τοῦ Σόλωνος, ἐμμένων πρῶτος αὐτὸς καὶ τοὺς φίλους ἀναγκάζων: sed diversum longe est. Nostro illud placuit: adstruo exemplis, a Gronovio in unum conductis ex lib. V. 71. εἴπερ ἵναι τότε τὰς Ἀθήνας. Sic enim ibi Arch. et Vind. De intervallo temporis, quod abiit ab oppressis prima vice Athenis ad eversam priorem Pisistrati tyrannidem multa Bouherius, sed minime constituta, Diss. Herodot. c. xiv. Tu confer Eduardi Corsini Fastor. Attic. T. III. pag. 101. Wess.—Conf. Nostrum V. 29, 10. 71, 6. 92, 19. S.

CAP. LX. [6. περιλαυνόμενος] Pro-

πρίε, circumactus; id est, fatigatus, ut conomode H. Steph. nec ita male Valla, satagens: poteras etiam vexatus intelligere, ut apud Basilium interpretatus est Budæus, Comment. Ling. Gr. p. 429. Nec enim Gronovianum obscusus placet, quod Wess. etiam tenuit. S.]

11. τοῦ βαρβαρικοῦ (βαρβάρου) ἔθνος τὸ 'Ελληνικὸν] Sive hoc, quod reposui, seu Medic. malueris, verum manebit, Hellenicum genus a barbaro fuisse sejunctum, et vicissim. At Aldum si sequare, oratio constabit pulcerrime, ex Florentino vehementer conturbata. Qua enim 'Ελληνικοῦ, ἰὸν, διζώτειον, ἀπὸ ἀλλογαμίων, cœcordia coibunt, uti necesse est? Athenienses quidem συνίσσι οἰκίῃ τὸ 'Ελληνικὸν ἐπιτεριβάλλοντο, uti scribit Pausanias IV. 35.; Barbari nunquam. Novi patrociniū Mediceo quæsitum sedulo fuisse, verum debile, et, si consideretur, alienum. Geminati genitīvi ἐκ παλαιτέρου τοῦ βαρβάρου ἔθνος, ambiguitatem quandam parientes, librariorum, ut mutarent, permoverunt. Mecum sentit Steph. Berglerus Act. Lips. MDCCXVI. p. 421. Wess.

16. τῇ οὐνομα ἦν Φύη] Qua ostentata cives decepit Pisistratus, fuisse dicitur (l. 17.) οὐιδής. Phylarchus Athenæi XIII. p. 609. c. τὴν πατάγουσαν Πυρίστρατον ἐπὶ τὴν τυραννίδα, ὡς 'Αθηναῖς πῦρ ἐν ἰδὸς ἔχουσιν, καλὴν φησι γιγνέσθαι. Insanabile Casaubono vulnus non attigit in Pisistr. c. iv. Meursius; meo quidem arbitratu conmode corrigi poterit, ὡς 'Αθηναῖς σωτήρας ἰδὸς ἔχουσιν. 'Αθηναῖς τῆς σωτήρας; meminit Lycurgus c. Leocr. p. 150, 5. (in Reiskii Or. Gr. Vol. IV. p. 148.) Locum adhibuerunt Meursius in Cecrop. c. 27. et plus una vice Ez. Spanhemius; ejusdem Minervæ et alibi sit mentio, et in Antipatri epigr. quod vulgavit L. Küster ad Suid. in Φυγοδῆμνος. Phya tum ad habitum Dææ reducentis ipsum in arcem formata fuisse

traditur Valerio Max. I. c. 2. VALCK.— Nos nuper, Viri docti monitum secuti, Athenæo suum restituimus. Conf. Hesychii Interpp. ad voc. Σώματα. S.

18. προδίδαντες σχῆμα οἷον τι, etc.] Fuit, qui προάψαντες reſingeret: ego olim προσδίδαντες; ex IV. 195. VI. 119. Nunc repudio. Hesychius, προδίδαντες, προδίδαντες haud dubie hoc ex loco. Ostentarunt ergo magnificam illam speciem, ut incautos fallerent. Polyænus hanc fraudem non neglexit lib. I. 21, 1. ubi καὶ τὴν τυραννίδα τῶν 'Αθηναίων κατέσχεν cum Berglero si scripseris, suum auferet iste. Wess.—Larcher verit, "parée de tout ce qui pouvoit relever sa "beauté." Mihi persuasum est, eam esse Herodoti sententiam, quam in Lat. versione expressi. S.

26. καὶ (οἱ) ἐν τῷ ἔσσημι πειδόμενοι] Ut mulierem pro dea adorarent, incescere animos persuasio debuit divinitatis. Πυδόμενοι natum est ex eo, quod restitutum. Simile amanuensium delictum lib. III. 78. Δαρείος δὲ πυδόμενος ὥς τὸ ἐγχευέδιον, ubi cui Darius obtemperans, etc. vertit Valla, qui quidem πειδόμενος, quo modo Codd. plures, in suo habuit. Facit mecum Reiskius. De Phya Athenæus ex Clidemo lib. XIII. p. 609. et Critici in Comici Equit. v. 447. varie errantes. Vid. Jo. Meursii Pisistrat. c. 16. Wess.

CAP. LXI. 4. λεγομένων ἱναγίων ὄναι, etc.] Tituli caussam explanat Scriptor lib. V. c. 70. Wess.

10. τοῖσι στασιώτησι] Vide Paull. Leopard. Emend. VII. 7. ubi Aldinum στασιώτησι prudenter corrigitur. Est in Herodoti scriptis Codd. frequentata harum vocum confusio, efficitque (interdum) ut electio in ambiguo sit. Sic I. 59. III. 144. V. 104. IX. 2. etc. Wess.

19. Ἰππίω δὲ γνώμην κησάντες] Opinor ex schedis S. Remigii in marginem

Stephani venisse γνῶμη: videor enim animadvertisse, mirum harum membranarum inter et Stephani excerpta consensum intercedere. Amplectuntur Galeus, Pavius, Reiskius, alii, eam Remig. lectionem, estque comoda satis. Ἀνδρῶς — βουλόμινος κυρβῆτης εἶναι, γνῶμησί τι νικῶν scribitur III. 82. Nec propterea tamen unice vera. Aristophan. Nub. 431. ὅστι τοιοῦτόν γ' — ἐν τῇ δέμῃ γνῶμης οὐδὲς νικῆσαι πλείνας ἢ σύ. Æschines in Ctesiph. p. 63. ἵσταῦθα ἴτερον ψήφισμα νίκῃ Δημοσθένους: et p. 80. ἦν μὲν γὰρ ὁ τὸ ψήφισμα γράψας καὶ νικῆσαι Ἀρχίους. (ed. Reisk. p. 457. et 576.) Hæc gemina sunt. Valet in præliis, νικῶν μάχῃ et μάχην, πολίμου; etc. Conf. ad Diodori XI. 26. adscripta. Wess. — Sic et νικῶν Ολύμπια, et similia. S.

15. αἱ τινὲς σφί προηδίατό κού τι] Sic Regior. unus et Remig. consentiente fere Mediceo. Ex προῆδμαι repetitum ivit Gronovius; additis Latinis, quæ ipsis nonnihil ante placuerant, sed verbo isti non respondentibus. Προαιδίσθαι Herodoteo sermone non aliud est, ac reverentiam, ob acceptum ante beneficium, et gratum animum testari; ut III. 40. καὶ τίς ἵσται Ἑλλήνων εὐεργίστης, ἃ ἔγω προαιδισύμαι, νιοσσι μὲν τὴν ἀρχὴν ἔχων: cui ego reverentiam ante debeo, non male interpretes. Certe ut ea exscripta hic sunt, ita MSS. complures. De verbi formatione ut conmenter, necesse non est; qui Herodotum novit, hanc non ignorat: addi oportet, doctissimum Geonozium eadem mecum fuisse opinione. Reiskius προαῖδοντο, aut προκῆδοντό κού τι: qui prospiciebant quodammodo et factum volebant: nisi malueris προαῖδαστο loco προαῖδιντο, prius obligati beneficiis erant. Non muto sententiam. Wess.

CAP. LXII. 4. τούτῃ τῇ χώρῃ] Nescio quos duo Codices, in quibus χώρῃ, Galeus designavit. Schedis Arch. omnia hæc desunt. Ergo-ne Etonensem, edi-

tumque Aldinum? quos quidem imprudenter duces legit, quippe errantes. Marathonis mentio rei que series τῇ χώρῃ postulant. Similis menda vitiavit lib. IX. 69. alias detergenda. Id bene, quod οὕτω δὴ βωθῆναι infra (l. 10.) maluit ex Ionum more et specie. Equidem sine ullo offensionis metu, si vel unus Codex præiret, id reponerem. Nam, genuinum et Herodoteum esse, ex Eustathio in Homer. p. 288, 16. (Iliad. p. 218, 10. seq. ed. Bas.) atque aliunde demonstrabitur lib. VIII. 14. et 72. Wess.

13. Παλληνίδος Ἀθηναίης [ἐρὸν] Δίης πάροιθε παρθένου Παλληνίδος cadaver suum humanum prædicat Eurystheus in Eurip. Heraclid. 1031. ubi v. 849. leguntur ista: Παλληνίδος γὰρ σιμὸν ἐκπνεῶν πάγον Δίης Ἀθάνας. Templi forsán donaria, quæque illis inscripta fuerint cognoscere, si Themisonis ad nos pervenisset ἡ Παλληνίς. vid. Athen. VI. pag. 234. f. 235. a. Polyænus I. 21. §. 1. Πισίστρατος, inquit, ἀπ' Εὐβοίας ἱστράτισιν εἰς Ἀττικὴν ἐπὶ Παλληνίδος. His in Pallenes demo locum dare potuisset Meursius. VALCK.

15. Ἀμφίλυτος ὁ Ἀκαρναν] Vates atque id genus hominum ferebat Acarnania et vicina Leucas. Qui sacros hos exercituum comites in primis studiosissime commemorat, ab ingenio Thucydidis hac etiam in parte multum diversus, Herodotus Μιγιστίνην habet Ἀκαρνηνα VII. 221. et Hippomachum Λευκάδιον ἄνδρα, IX. 37. Acarnani quoque, quod fatendum est, non disconvenit Amphilyti nomen: Κύνητα τὸν Θεολύτου Acarnanis nominat Thucyd. II. cap. 102. Sed multo tamen plures Attici nobis, nec mirum, innotuerunt χρησμολόγοι. Quando itaque qui bene ominatus accessit Pisisstratum Amphilytus, Platonis Socrati dicitur in Theage p. 124. d. (quod Paull. Leopardus jam

animadvertit Em. VII. c. 7. ὁ ἡμιδα-
πὸς Ἀμφίλυτος: Ἀθηναῖος autem Clem.
Alex. Strom. I. p. 398, 21. ubi notat
Hudsonus; his ego quidem testibus
fidere malim, quam descriptoribus Co-
dicum Herodoti; suspicatus Acharnen-
sem fuisse Amphilytum, atque adeo de-
disse Nostrium Ἀμφίλυτος ὁ Ἀχαρνίς,
aut si quis illud ob morem præferat Io-
nicum, ὁ Ἀκαρνίς. Inventum Eusta-
thio et βάθρακος παρὰ τοῦ Ἰωνί Ἡροδότῃ,
ad Od. H. p. 271, 46. (p. 1570. ed. Rom.)
alia quædam idem habet hujus formæ
rarissima. Ἀκαρνὸν et Ἀχαρνίς et ali-
bi permutata sunt a librariis, et in Lu-
ciani Ἐκταίρ. Διαλ. VII. T. III. p. 297.
ubi conflatum e duplici lectione, quod
libri præbent scripti, Ἀκαρνανίδης et
Ἀχαρνανίδης. Bene momenti Guieto de-
buerat obtemperari: vera enim est
procul dubio lectio, ὁ γωργός ὁ Ἀχαρ-
νίς, qui Acharnis a patre missus in ur-
bem Ἰουοῦ τριμὴν ἀπικλήθη: sic corrigo
vulgatum εἶναι: noti sunt Ἀχαρνικοὶ Ἰουοί.
VALCK.—Gronovium vide, et Themis-
tium Or. III. p. 46. WESS.—Ἀχαρνὸν,
sive Ionico idiomate Ἀκαρνὸν, perinde
ac Ἀχαρνίς, de Atticæ populo olim dici
solutum censuit Gronov. provocans etiam
Senecæ Tragici Hippolyt. v. 22. S.

17. Ἐρρίπται δ' ὁ βόλος, etc.] Respon-
sum harioli Æliani se memoriæ obtulit,
cum thynnorum piscationi, cultissime
descriptæ, subderet Histor. Anim. XV.
5. οὐκοῦν — καὶ Ἐρετριεῖς ἴσασιν ταῦτα
καὶ Νάξιοι, κατὰ κλίος τῆς θήρας τῆς
τοιμύτης παλόντες, ὅσα Ἡρόδοτός ἐστι καὶ
ἄλλοι λίγους. Norunt hæc et testan-
tur tum Eretrienses, tum Naxii, hac
piscatione insignes, ut Herodotus et alii
testantur. Sic Gillius et Gesnerus,
minime ejus sententiam, ut dicam lenis-
sime, adsecuti. Eretriensibus, ait,
Naxisque et Atheniensibus ex fama
ejusmodi thynnorum capturæ usu ve-
nisse, quæ Herodotus atque alii litteris

prodiderint. Atheniensibus, inquam,
qui excidisse videntur, nisi si scribentis
oblivione sint neglecti. Hoc obiter.
WESS.—Perspecte Schneiderus ad Æ-
liani locum citatum monuit, respici
verbum σαγηνίειν, quod de populis di-
citur, qui thynnorum instar quasi verri-
culo capiuntur. Conf. Valck. ad He-
rod. III. 149. S.

CAP. LXIII. 1. συλλαβὴν τὸ χρη-
στήριον] Συλλαβὴν optime vir clariss.
(Gronov. contra Galeum, συμβαλὼν
corrigentem) defendit, quem ad Arrian
Exped. Alex. I. 19. consulere opportu-
num erit. WESS.—Conf. Herod. III. 64,
20. ad quem locum Gron. provocavit. S.

4. τετραμῖνοι ἦσαν] Leve videbitur,
notandum tamen; sollemne Ionibus
esse ἶσαν, idque hoc in libro nonnun-
quam, veluti c. 31, 71. etc. sed frequen-
tius ἦσαν scribi; in aliis prius esse cre-
brius. Quæ mihi discrepantia amanu-
ensium, non scriptoris arbitratu acci-
disse visa semper fuit. WESS.—At, quod
Homero licitum fuit, augmenta verbo-
rum modo adjicere, modo negligere;
eamdem, puto, veniam sibi sumere He-
rodotos potuit. S.

12. καὶ ἀπίσαι ἱκαστος] H. Stephanus
veterem scripturam, ut oratio lenior
curreret, mutavit. In Parisino ἱκαστος
librarius, supra scripto sigmate, idem
fortasse atque ille arbitratus, aut certe
scriptionis peccatum esse corrigendum.
Salva res erit, modo infinitivi, quæ
Gronovii opinio, imperantium vicem
fungantur. Sæpissime hoc genus nos-
ter amavit, lib. IV. 126. οὐ δὲ σπᾶς
καὶ πανσέμνους πλάνης μάχισθαι: sic
libri MSS. et Eustathius, e quibus et
VII. 159. οὐ γὰρ μὴ βοδίνων refingendum
erit. Küsterum in Clerici Bibliotheca,
alia omnia amplexum, ardor obloquendi
a vero avertit. WESS.—At adjectum
h. l. ἱκαστος non sinit nos
nunc de infinitivo notione imperativi

posito cogitare. Quin potius agnoscamus hic idem ἀνακολουθίης sive enallages genus, de quo supra ad cap. 27. 17. diximus. S.

CAP. LXIV. [6 seqq. ἐς Νάξον· καὶ γὰρ ταύτην, etc.] Commodius in hunc modum distinguetur oratio: ἐς Νάξον. καὶ γὰρ ταύτην ὁ Πισιστράτης πατιστρέψατο — Λυγδάμι· πρὸς γι (sive πρὸς τι) ἔτι ταῦτοις τὴν ἡσὺν Δῆλον, (scil. κατιστρέψατο, καθήξας (scil. αὐτὴν) ἐκ τῶν λογίων. Ad hæc etiam Delum insulam (subegerat,) quam ex oraculi responso purgavit. S.]

9. καθήξας δι' αὐτῶν] Jo. Meursium correptum (a Gronov.) nollem: Eadem scripsit in Pisistrato cap. 8. quæ Noster. Eleganter atque ad hunc locum obportune Thucydides III. 104. ἐκάθηρι μὲν γὰρ καὶ Πισιστράτης ὁ τύραννος πρότερον αὐτὴν, οὐχ ἄσπασεν, ἀλλ' ὅσον ἀπὸ τοῦ ἰερέω ἱφιστάτο τῆς ἡσού. Verbis discrepat; in lustrandæ insulæ ritibus et modo discordia nulla. Wess.

13. μετὰ Ἀλκμαιωνιδίῳ] Vetus interpres Ἀλκμαιωνιδίων ex conjectura, quæ absurda minime est. Alcmaeonidæ omnes Athenis ob Pisistratidarum tyrannidem excesserunt, civiumque plures secum traxere, sicuti lib. V. 62. uberius commemorat. Ducem non nego Megaclem fuisse, universæ tamen gentis potior mentio. Præclare Plutarchus in Solone extremo: ὁ μὲν Μιγακλῆς εὐθύς ἔφυγε μετὰ τῶν ἄλλων Ἀλκμαιωνιδῶν. Wess.

CAP. LXV. 4. ἐπὶ γὰρ Λίοντος] Confer Pausaniam lib. III. 3. Nostrum æmulantem, nec dextre tamen suis partibus functum. Wess.— Quem Hegesicles Herodotus nominat, is Spartanis Agesicles erat, pater Aristonis, qui c. 67, 3. memoratur. S.

9. ζῆνισι ἀπέρουκτοι] Peregrinis intolerabiles interpretes. Ἀρκετοὶ ἀντισμικτοὶ, ἀπέρουκτοι omnes illi, qui peregri-

nos jure commercii excludunt, eorumque consociationem atque aditum recusant. De Britannia Diodorus V. 21. αὐτὴ δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀντισμικτοὶ ἰγύνετο ζῆνισι δυνάμει. Hinc ἀμικτοὶ ἀνθρώποι Lucian. H. V. II. 27. et ἀμικτα ἴδνη καὶ θηράδῃ Phil. Jud. Leg. ad Cai. p. 1013. c. homines gentesque, omne familiaritatis genus detrectantes. Polybii ἀντισμικτῶν τῶν ἰθὺν de neglecto commercii usu et accessu Excerpt. p. 1023. (lib. XVI. 29, 12. nostræ ed.) huc pertinet, sicuti ἱσμικτῶν πρὸς τοὺς Τεργήτας infra c. 68. et 185. in aliam partem. Wess.— Conf. Lexic. Polyb. in Ἀρμικτῶν. S. -

13. Λυκόεργος] Potuisset vir clariss. aliud robur Cod. Florentino addere ex Apollon. Rhod. I. 162. τὸν μὲν γὰρ πατὴρ Λυκόεργος ἔπεισεν: et ex principe Poëta, a criticis veteribus ibi laudato, Iliad. H. 144. ac Z. 130. In oraculi versu tertio (l. 15.) ἡ ἀνθρώπων iustum est. Themistius sibi non constat, fortasse aliorum culpa. Tametsi Orat. xix. principio, nunc quidem ἡ καὶ ἄνδρα scriptum inveniat, in sequentibus bis terre οὐκ ἂν ἰδίστασα, εἰ Σιδὲ ἡ ἀνθρώπων ἦν. Fuit autem Pythiæ id responsum multo celeberrimum, et, si Plutarcho adv. Colot. pag. 1116. r. fides, ἐν ταῖς παλαιωτάταις ἀνταρχαῖς insertum apud Spartanos. Wess.

[18. ὡς δ' αὐτὰ Λακιδ. etc.] Vide Adn. ad c. 58, 6. S.]

19. ἰπιστρεψύσαντα Κισιώτιω] Laborant hæc premunturque insigni difficultate, etsi Pausanias, lib. III. 2. haud aliter, ac nos cum maxime, legerit. Labotas, sive Leobotes, ex regia Eurystenidarum familia, fratris Lycurgi (quippe Proclidæ, atque ex alia gente) filius non fuit: si sororis filium dixeris, oberrat Labotæ ætas, qua sive in tutelâ erat, cum hic nasceretur. Præterea Charilli, sive Charilai, fratris Polydectæ filii, tutelam Lyeurgus, magno scriptorum con-

sensu, administravit. Hæc atque alia Jo. Meursius Herodoto, uti censet, manifeste erranti, objicit Regn. Laconici cap. 9. et Miscell. Lacon. II. 5. Sequitur Meursium et amplius centum annis inter Labotæ obitum et Lycurgi legislationem intercessisse contendit Bouherius, Diss. Herodot. c. 13. Cui equidem largiri debeo, si Apollodori, Clementis Alex., Africani, Eusebii rationes constant, id verum videri. Ergo-ne Noster erravit? Fieri potuit: quamquam si consideretur accurata utriusque regiæ familiæ recensio, VII. 204. VIII. 131. res ea ad credendum fit difficilis. An Χαρίλλου cum viro Amplissimo refingendum, culpaque in librarios, qui nimis scioli Λιωβώτιω correxerint, est referenda? Sic profecto in vado res erit, et Herodotus ab errore immunis: vitium vero antiquissimum et Pausania prius; neque id mirandum, cum suo jam tempore Philenon apud Porphyrium Quaest. Hom. VIII. (Vol. I. Homeri Barnes. p. xcii.) de corruptis Herodoti exemplaribus querelam moverit. Marshamus Can. Chronol. p. 452. aliam, et forte planiorem, ingressus medelæ viam fuit: mutata vocum sede fuisse censet *Λυκῶτιον*. ἀδελφίδου μὲν ἰωνοῦ, βασιλ. δι Σπαρτιητίων, Λιωβώτιω, cum esset tutor filii fratris sui, Leobotas autem Spartanorum rex. Sunt sane hujuscemodi vocabulorum transpositiones non insolitæ, neque oberit multum Leobotæ Lycurgique ætas. Certum est, de tempore legum latarum vitæque Lycurgi vero principio antiquos scriptores discordiis destineri; id ne operosius ostendatur, otium Meursius fecit. Constat præterea, Eunomum, legislatoris patrem, et fratrem Polydectem breve regni spatium habuisse: vixisse Leobotam diutissime, Doryssum atque Agesilaum, filium nepotemque, exiguo intervallo, et rege Agesilao leges Sparta-

VOL. III.

nis perlatas ex Pausania III. 2. Quæ utique constare posse videntur: opus enim minime est, ut Apollodori temporum rationibus Noster adsentiat, neque ut scripsisse censeatur, rege Leobotæ componendis legibus operam inpendisse Lycurgum: ad ejus regnum tutela pertinet, quam Creticum iter excepit deinde, quo de præter alios Strabo. Wss.—Larcherus, in priorie editione Herodoti in Gallicum sermonem conversi interpretationem Marshami secutus, in posteriore editione plane Charilli nomen in locum Leobotæ vel Labotæ substituere non dubitavit: cujus consilii rationes in Cronol. Herod. cap. xvii. p. 489. seqq. exposuit. S.

23. *ἰωμοτίας καὶ τριηκάδας*] Utrumque Glossæ Herodotæ explanant; unde Suidas, sed non sine peccato, descripsit, ut ad Glossatorem suo tempore docebitur. (Conf. Koen ad Gregor. Dial. Ion. §. 93.) Bene Polyænus de Lacedæmoniiis *κατὰ λόχους καὶ μείρας, ἰωμοτίας καὶ συστάσια στρατοπεδίουσιν* lib. II. 3, 11. Ephoros, a Lycurgo Spartanis fuisse inpositos, Marshamus infitutus fuit imprudenter. Nostri patrocinium docte professus Clar. est Jac. Perizonius ante laudabilem Gronovii operam ad Ælian. V. H. III. 17. Ceterum *μισόσσησι τὰ νόμιμα πάντα* Cod. Remig. si *νόμιμα* fuerint, cupide probarem: mores atque instituta indicant. Vide III. 99. et de Lycurgi post obitum divinis honoribus Nic. Damascenum Exc. p. 449. Wss.

CAP. LXVI. 3. *ἀνά τι ἰδραμον αὐτίκα*] Sic VII. 156. *αὶ δὲ παραντία ἀνά τ' ἰδραμον καὶ ἱβλαστον*. Et Diodorus V. 12. *ταχὺ τοῖς τι βίαις ἀνιδραμον καὶ ταῖς δόξαις νυξίθηναι*: qui eum in modum sæpe alias, ut ibi ostensum fuit. Adde Paull. Leopardum Emend. VII. 7. Wss.

5. *καταφρονήσαντις Ἀράδων κρήσιναι*] Imitatur Abydenus de turris Ba-

G

bylonicæ structoribus, καὶ δὲ θίων κατα-
φρονήσαντας ἀμείνονας εἶναι in Eusebii Pr.
Evang. IX. 14. Putabam καταφροῖναι,
Erotiano præeunte, Ionibus tantundem
fuisse ac κατανοῖν considerare, opinari,
non sine contemptu quodam. Nec alia
mens doctissimæ Reiskio. Ansam dedit
Herodotus VIII. 10. et hujus libri c.
59. ubi Valckenarii animadversionem
expende. Wess. — At accedentem con-
tentum notionem ignorat Erotianus.
Conf. Adnot. ad cap. 59, 17. S.

14. οἱ δὲ, πίδας φερέμενοι] Ita multo
post Carthaginienses, sed pari eventus,
in Diodori lib. XX. 13. Suscepta in-
felix hæc et temeraria expeditio fuit re-
ge Charillo. docente Pausania III. 7. et
VIII. 49. Calamitatem vero captivorum
Laconum alia in re Libanius tetigit
Prosphonet. ad Julian. p. 179. A. ὡς-
πρὶς γὰρ ἦν ἱτιμοὶ Σπαρτιάται γῆν Τριγιά-
ων, ταύτην εἰργάζοντο τοῖς νικηκείοις, χοί-
νικας ἔχοντες: i. e. si interpretem audis,
modios tenentes. At noli auscultare;
χοῖνικας nihil aliud ac Nostro πίδαας, isto
quidem oratoris loco. Wess.

21. τῆς Ἀλίας Ἀθηναίης] Bene Mi-
nervæ hunc titulum instauravit Gronov.
etsi in vocis origine error inest. Con-
stanter Ἀλίαν ἀπellaτ Pausanias, regi-
que Aleo acceptum refert, oblitus Ho-
mericum Iliad. χ'. 301. In Strabone
VIII. pag. 595. (p. 388. n. ed. Cas.)
'Αλίας nomen habet ex doctorum con-
jecturis. De conpedibus, quæ inter
templi donaria Pausaniæ ævo durabant,
ipse lib. VIII. 47. Wess.—Conf. Nos-
trum IX. 70, 16. S.

CAP. LXVII. 10. ἰγνίατο] Hero-
doteum hoc, ex Ionum more. Floren-
tinus dialectici rationem non duxit, mox
quoque τούριον, ὀρίον aliaque immutavit,
quæ tangenda non fuerant. Sustuli
præterea τὴν, cui sedem inter αὐτὴς ἰς
θίων concesserat. Nam turbat oratio-
nem, neque præsidium accipit ex cap.

159. τὴν πρώτην εἶναι, quippe plane di-
verso. Reiskius, retineri si debeat, ma-
vult ἱππιμτοι τὴν αὐτὴς ἰς θίων, et πομπὴν
ad structuram adsciscit: posset gemi-
num videri Sophocleum Trachin. 665.
πρὶν ἢ πᾶσις πρὸς πόλιν ἀνύσει, nisi dis-
creparet recte expensum. Wess.—Ad
τὴν ἰς θίων nullo incommodo ἰδὸν intelli-
gi poterit, sive πομπὴν malueris, nomen ex
cognato verbo repetitum. Conf. quæ
ad. I. 109, 2. monemus. S.

14. Τρίγιν λιυρῶ ἐν χώρῃ] Cl. Pauw
Τρίγιν λιυρῶ ἐν χώρῃ: cui Reiskius con-
sentit λιυρῶ tamen scribens. Aliter
Poëta Odys. η'. 121.

τῆς ἑτέρας μὲν θυλόσδεον λιυρῶ ἐν χώρῃ
τίρεται — Wess.

16. καὶ τύπος ἀντίτυπος] Rixantur
nimis quam fuerat ex usu Gronovius et
Küsterus; in adnotationibus ille, hic
Clerici in Bibl. Vet. et Rec. T. V. p.
405. Cui bono? Scriptor Ipse (c. 68,
17.) τὸν ἄκμονα καὶ σφύρα, incudem et
malleum, esse τὸν τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον
ait, quod malleus incudem feriat, et in-
cus vicissim malleum repellat: id fieri
solere, officinæ ferrariæ aspectu omnes
et sono edocent; et utrumque H. Ste-
phanus et Chytraeus dudum monuerunt.
Τύπος in oraculi ambagibus atque ex vi
quadam originis malleum non male;
ἀντίτυπος, quia ejus ictum repellit, in-
cudem exprimere aptus est: πῆμα' ἰσὶ
πῆματι, ferrum, quod malleo super incude
tunditur. Qua in explicatione ab He-
rodoti sententia non deflexit Pausanias
III. 3. p. 210. Wess.

18. Τρίγιν ἰσιτάρροδος Ἰσση] Corn. de
Pauw reponebat Τρίγιν ἰσιτάρροδος Ἰσση,
Tegeæ auxiliatorem habebis tibi, de auxi-
liatore, cujus tamen notitia requirebatur,
ipso tacens. Wess.—Auxiliatorem Pa-
vius Orestem intellexerit. At hunc non
Tegeæ, sed contra Tegeam, auxiliato-
rem desiderabant Spartani, Itaque Æm.

Portus in Lex. Ion. versionem Vallæ secutus ait: "Ἐπειράροδος apud Herodot. non pro auxiliatore (ut passim "apud Poëtam) accipitur, sed pro victore." Nec ita male. Nempe verbum Ἐπειράροδον, indeque derivatum nomen Ἐπειράροδος, eique geminum Ἐπειράροδος, mediam habet significationem, cum strepitu accedere, adstrepere, ut in fragm. Sophoclis apud Athen. VII. 277. b. Itaque, fere ut βοηθῶν, de eo dicitur qui cum strepitu et impetu adest, sive ad opem ferendam amico, sive ad depellendum hostem; quemadmodum et de eo qui vel adplaudit amico, vel insultat hosti. Cæterum, quum et verbum istud, et nomen, cum dativo casu potius, quam cum genitivo construatur, rectius fortasse Τηγίης scribitur: quo ducit scriptura codicis Vossiani apud Steph. Byz. in Τηγία. Nam oppidi hujus nomen non solum in singulari numero efferebatur, verum etiam in plurali. Sic certe ἰς Τηγίαις ait Arcestratus apud Athen. III. 112. b. S.

[19. ἀπύχον τῆς ἰξυρίστου οὐδὲν ἱλασσον, etc.] Hæc Gronov. sic convertit, nihilo minus inventionem abstinerunt, absurde prorsus: quam interpretationem miror a Wess. absque notatione servatam esse. Recte ad sententiam Valla: nihilo minus inventionem frustrabantur. Ad verbum H. Stephanus: nihilo minus ab inventionem aberant. Larcherus vertit, quasi in Græcis esset, ἵτι μᾶλλον ἀντιόχοντα τῆς ἰξυρίστου. S.]

20. ἰς οὗ δὲ λήχης, τῶν ἀγαθιστῶν] Proscribitur a Pavio et Reiskio ἰς οὗ: præstare aut ἰσ οὗ: aut ἰς ῥ. Sic enim usu receptum esse. Contra veniunt schedæ Florentinæ IV. 12. 160. et 166. ubi Gronov. tum reliquæ omnes V. 51. Ellipsis defectui mederi potest. De Spartanorum Agathoërgis, Ruhnkenius ad Timæum et doctorum alii ad Hesychium. Wess.—In ἰς οὗ ellipsin Æm.

Portus statuit hujusmodi, ἰς ἰσῶντος χρόνον οὗ, ad illud tempus quo. Quidni dicamus, ἰς in ista formula pro ἰσῶντος usurpari, adeoque regimen hujus particulae æmulari. Quidquid sit, de Herodoti usu dubitari non debet. Locis a Wess. citatis adjici poterunt III. 31, 10. V. 86, 12. etc. S.

25. ἰλόνου] Sic lib. VIII. 71. καὶ ἰλόνου οὐδὲνα χρόνον: at VII. 56. ἰλόνου οὐδὲνα χρόνον, discordibus MSS. et litteram iteratam recusantibus, Suida non dissidente. Hippocratis Codd. in Ionico verbo abeunt in partes itidem, uti Forésius conmonstravit. Vide Apollonii Rhod. I. 589. interpretes, et Paull. Leopardum Emend. lib. I. 24. Wess.—Conf. Koen. et Schæf. ad Gregor. Dial. Ion. §. 92. S.

CAP. LXVIII. 5. ὁ χαλκίτης] Faber ærarius vetus interpres; Heresbachius ferrarius, insecutique editores. Gronov. sine caussa ærarium prætulit. Dudum est, cum Pausanius III. 3. doceret, officinam ferrariam fuisse, in quam Lichas penetraverit, minime neglecta notio ejus ratione. Patefacit id quoque res ipsa ejusque serica. Pollux VII. 105. χαλκίτης δὲ καὶ τὸν σιδηρὸν ἰσχυρίζεται, καὶ χαλκίτης, τοὺς τὸν σιδηρὸν ἰσχυρίζεται, quorum ultima sunt Aristotelis de Poëtic. Art. cap. 25. p. 256. Confer Fragmenta Pythagor. p. 706. Ed. Gal. Schol. in Apollon. Rhod. I. 430, et Æmil. Portum ad Xenophontem p. 1178, et de Orestis corpore, cubita longitudinis habente septem Philostratum Heroic. I. 2. p. 668. tum A. Gellium N. A. III. 10. cui Noster propter illud litteris, tametsi ex Spartanorum sermonibus, proditum, homo fabulator. Wess.

6. ἢ κεὺν ᾧ—ιδιόμαζι] Hæc minime sincere scripta prostant in Etymolog. M. p. 484, 28. VALCK.

10. μὴ μὲν γινώσκει] Si faverent codices, præferrent μὴ μὲν γινώσκει μὴ μὲν

μίζοντας ἀνθρώπων τῶν νυν, nullos uspiam fuisse. lib. II. c. 91. μὴδ' ἄλλων μηδαμᾶ μηδαμῶν ἀνθρώπων. Opinio non absurda fabri ferrarii Tegeatæ nitebatur ea propemodum ratione, quam Celsi verbis apud Origen. IV. p. 207. exprimas: τὰ αὐτὰ αἰεὶ καὶ γιγνόναι καὶ εἶναι καὶ ἵσθαι. Simillima dantur Epicuri istam ἀπιστίαν, valde probatam Palæphato, expugnare nititur Plutarchus T. II. p. 732. D. VALCK. — At recte in vulgatam consentiunt libri. In ista formula μὴ μιν, particula μιν, Herodoteo more pro vulgata μὴν ponitur: de qua particula idem VALCK. cui h. l. suspecta fuit, recte præcepit ad III. 99, 7. ubi ἀπαρτός ἐστι μὴ μιν νοσῆιν: parique modo III. 66, 12. seq. ἱζάρως ἦν μὴ μιν etc. Cæterum conf. III. 15, 4. ibique notanda. S.

[17. Inepte legi videtur Bothio τὸν τε τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον, deletis conjunctionibus oportuisse τὸν τύπον τὸν ἀντίτυπον; adjectivum enim nomen esse ἀντίτυπον, sicut in oraculo c. 67, 16. ubi τύπος ἀντίτυπος. S.]

18. πῆμα ἐπὶ πῆματι.] Aldinum ἐπὶ πῆμασι Sophocles verum præstaret Antig. v. 605. ἀρχαῖα — πῆματα φθιμῶν ἐπὶ πῆμασι πίπτοντα, nisi alia in re occurreret, et in formulæ usu variarent veteres. Responsum Pythiæ apud Ælian. Var. Hist. III. 43. καὶ πῆμα δόμοις ἐπὶ πῆματι βαίνει. Manetho V. 57. 'Ενθ' ἀκαταστασίαι καὶ πῆμα' ἐπὶ πῆματι δυνῶ. Refer huc, ut alia prætereantur, Juvenalis Sat. XV. 165.

At homini ferrum letale incude nefando produxisse parum est. — WESS.

24. ἐμισθεῖτο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος] Reiskio, si ἐκδιδόναι hic significet locare pro certa mercede, negans particula visa fuit supervacanea. Non accedo. Vetat enim Pollux, hæc eadem citans I. 75. 'Εμισθεῖτο, conducere cupiebat et conabatur. Quo modo sæpe cultissimus quisque. Noster III. 53. ὁ μὲν

Περίανδρος ἐστίλλετο ἐς τὴν Κερκύραν. et cap. 139. ἐπιθύμῃσι τῆς χλαυίδος, καὶ αὐτὴν προσελθὼν ἀνέιτο. Utrobique conatus et voluntas (pro ipsa actione) indicatur, sicuti et cap. seq. χερσὶν ἀνέιτο. (et c. 165, 2.) Vide Jo. Taylor ad Lysiam p. 146. Valckenarium in Euripid. Phœniss. v. 1406. et Paull. Leopardum Emend. VII. 7. WESS.

CAP. LXIX. 2. ἴσμεσις Σπάρτην, etc.] Hinc Messeniorum exprobratio in Lacedæmonios, a Cresso, Græcos Asiæ incolas premente, donis illectos, et primos omnium, Κρείσῃ τε αὐτοῖς δῶκε ἐπιστρίλαντι γινέσθαι φίλους βαρβάρων πρώτους in Pausaniæ lib. IV. 5. Addunt alii, missum et Eurybatum fuisse ad milites conducendos, sed ad Cyrum omni cum pecunia perfide transiisse apud Suidam in Εὐρύβατος. WESS.

10. δι' ἀγγίλων ἐπισκευκνύτω] Aberrat liber Archiep. Infra c. 99. δι' ἀγγίλων δι' πάντα χρεῖσθαι. VII. 203. λίγοντες δι' ἀγγίλων ὥς, etc. Alcidas Or. Ulyss. p. 185. πίμποντες διὰ τοιούτου ἰδίου, καὶ μὴ δι' ἀγγίλων. Suabo XV. p. 1040. b. τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι δι' ἀγγίλων. Sed desino. WESS.

[15. χερσὶν ἀνέιτο] Vide ad c. 68, 24. notata. S.]

17. ἐν Θέρεακι.] Hoc de Laconicæ monte et Apolline Pythæo, Cræsiq̃ue auro, Pausanias III. 10. WESS.

CAP. LXX. 4. ζῶδιον] Ζῶδια hic non modo animalia dicuntur, ut vulgo intellegendum; sed cujuslibet generis figuræ, animalium, florum, fructuum, etc. Sic ζῶα, I. 203, 10. et II. et alibi. Sicidem ζῶδια apud Athen. V. 197. b. S.]

6. ἀμφερίαις χωρίοντα ἄγον] De eodem cratere III. 47, τὸν ἦγον Κρείσῃ. Aldus dederat ἄγον hoc loco, quemadmodum c. 166. et 170. Mutavit Stephanus aut scriptum secutus Cod. aut Ionum haud esse arbitratus; quod utique secus habet. Neglectæ αὐξήσεως cumulum con-

gessit Portus. Wess.—Æm. Portus in Lex. Ion. sub voce αἰχῆους. S.

15. ἰς τὸ 'Ἡραῖον'. Verum est justumque. (conf. Var. Lect. ed. S.) Vide IV. 88. et 152. Apuleius Florid. p. 350. Enimvero fanum Junonis antiquitus famigeratum: id fanum secundum litora, si recte recorder, viginti haud amplius stadiis oppido abest; ibi donarium deæ perquam opulentum. Sic ille de Samiorum Heræo. Wess.

CAP. LXXI. 7. *Ω βασιλεῦ] Minutæ voces, Herodoteæ tamen, forsân e codicibus, ex Athenæo certe III. p. 78. x. restitui poterunt: ὦ βασιλεῦ, σὺ δὲ ἴσ' ἄνδρας τοιοῦτους στρατεύεσθαι παρασκευάζει; Similiter lib. VII. c. 10. σὺ δὲ, ὦ βασιλεῦ, μίλλιν ἴσ' ἄνδρας στρατεύεσθαι πολλὸν ἀμείνονας ἢ Σπύθας; Nostro loco, σὺ fuerat elisum a proxime præcedentibus literis. VALCK.

10. χάριν ἔχοντες τερχίην] Fatentur Persæ, γῆν γὰρ ἐκτῆμισθα ὀλίγην καὶ ταύτην τερχίην, magis ex Ionum consuetudine, lib. IX. 121. Qua etiam de causa ἰσισυνώματα ζῶντες διὰ τὴν τῆς χάρας τραχύτητα Xenophonti Cyropæd. VII. p. 197. x. Quod Athenæus vero exscripsit πρὸς δὲ, τὴ δὲ, οὐκ εἶναι χρίονται, id illi primum est et relinquendum. Variat et alia, atque adversos experitur Codd. omnes. Noster autem sibi contrarius non est, quando c. 133. εἶναι δὲ πάντα προσιέσθαι, vino Persæ addictiones sunt. Olim pauperes erant et tenui victu contenti: Cyri et insecutorum principum victoriæ potentiam et divitias; opes, ut fit, luxum perpererunt. Lege Strabonem XV. p. 1068. (p. 735. ed. Cas.) Wess.

CAP. LXXII. 8. ἴδον μὲν Συρίους Καππαδόκας ἀπέργν] Sic Eustathius, MSS. consentiens. Corn. tamen de Pauw aut Συρίους aut Καππαδόκας erasos mallet. Potuerat profecto alterutro Noster defungi, ut c. 76. Nunc præg-

nans ratio nulla delendi est. Tractum illum, quem in Pontum demergens Halys radit, Συρίαν, Ἀσσυρίην, Λυκαονίαν sæpe adpellitant Apollon. Rhod. II. 947. 966. ubi docte Critici Græci, Dionys. Perieg. v. 733. Adi et Gronov. II. 104. (At ibi nihil quod huc spectet reperitur.) Mox Reiskius πάντα τῆς Ἀσίας τῆς κάτω. Wess.

11. ἰσὶ δὲ αἰχῆν οὗτος τῆς χάρας ταύτης ἀπάσκει] Bene Jo. Fr. Gronovius (referente Jacobo filio, in Nota ad h. l.) hæc parenthesi includenda, aut majore distinctionis nota ab insequentibus sejungenda, arbitratus fuit. Αἰχῆν, cervix, angustus meatus Nostro est, et terræ etiam angustior tractus, cervicisque instar porrectus. De Bosporo Thracio IV. 85. μῆκεις δὲ τοῦ στόματος, ὁ αἰχῆν, τὸ δὲ Βόσπορος κινηταί. Consimiliter Istri, antequam in ostia scinditur, tenor, τοῦ ποταμοῦ αἰχῆν, ibid. c. 89. Alibi αἰχίνα τῆς Χερσονήσου adpellat Isthmum ab urbe Cardia ad Pactyam protensum, lib. VI. 36. et τὸ ἐνέυτατον τοῦ αἰχίνος, Thermopylarum angustias, (VII. 223, 9.) ubi paullo erant laxiores. Adderem Euripidis Elect. 1288. quæque in Scholiis leguntur ad Sophoclis Œdip. Colon. 688. si in obscuro res maneret. Ruit certe doctissimi Waltheri correctio, quæ citra necessitatem ἰσὶ δὲ αἰχῆν αὖρος τῆς χάρας in Observat. Histor. et Critic. reſinxit. Non agitur de termino Asiaticæ ejus regionis, sed quo illa situ sit, ubi raditur ab amne Halys, et quam anguste a Ciliciæ finibus in Pontum extendatur. Idem Cl. Reiskius pulcre vidit, stabiliturque his Scymni Chii, Asiæ ad Amisum Ponti urbem σχιδὸν στενέτατος αἰχίν ἰσὶν εἰς τὸν Ἰστικὸν κόλπον διέκειν. (Quibus cunctis in locis Græcum αἰχῆν commodissime Latinum vocab. fauces reddet.) Mox D. Heinsius μῆκεις δὲ ἰδοῦ εὐχῶν, etc. teste Jungermanno in Polluc. II. 214. haud absurde

quidem. In ipsa tractus longitudine, tametsi repetatur lib. II. 34. nonnihil adhaerescō: sive enim diurno itinere stadia cl. uti lib. V. 53. seu cc. quemadmodum IV. 101. contribueris, Asiae illa cervix in angustias, oppido arctas, concludetur. Neque latuit hoc Scymno Chio, qui VII. dierum itinere Asiae has angustias, sive Pontum ab ora Ciliciae maritima disjungi ubi admonuerat, continuo 'Ο δ' Ἡρόδοτος ἰσίδει ἀγνοεῖν, λίγων' Ἐκ τῆς Κιλικίας πίντε ἡμεῶν ἐδὸν εἰς Πόντον. Wess.—Vide Scymni Chii Fragmenta cum Holstenii Notis ad Steph. Byz. a Ryckio edita, p. 380. extr. et 382. et in Hudsonii Geogr. Min. Vol. II. p. 54. Scylax quidem in Periplo maris Mediterranei, cap. de Cilicia, (p. 97. ed. Gron.) Herodoto adsentitur: Eratosthenes vero, teste Strab. II. p. 68. ed. Cas. tria millia stadiorum numerabat; Plinius lib. VI. c. 2. ducenta M. P. Cæterum consuli possunt quæ in hunc Herodoti locum commentati sunt Academici Parisienses, De la Barre, T. VIII. p. 352. seqq. et De la Nauze, T. XXXVI. Hist. de l'Acad. des Inscr. p. 65. Particulam δὲ, quam desideraverant viri docti, ignorant libri. Vide ad c. 59, 12 seq. notata. S.

CAP. LXXIII. 8. εἰλη ἀνδρῶν.] Parum refert, εἰλη præoptas, an ἴλη. In membranis perpetua est discordia. Εἰλη tamen, si originem consideres, vetustior. Dixi ad Diodor. XVII. 33. dixerunt et alii. In ἀνδρῶν vocabulo latere regis titulum, cujus obsequium fugitivi Scythæ detrectaverint, Reiskius conjicit. Mihi tali nomine rex Scythæ cognitus minime est. Scytharum νομάδης ἀνδρῆς non alii sunt ac νομάδης lib. IV. 19. uti ἀθροισμῶν νομάδης, Arriani Indic. c. 29. Recurret alias ἀπὸρ αὐλητῆς et ἀπὸρ βασιλεὺς, etc. Wess.—At equidem h. l. τῶν νομάδων non tam cum ἀνδρῶν, quam cum Σκυθίων junctum intelligam: nempe

εἰλη ἀνδρῶν, quæ εἰλη ἀνδρῶν fuit (ix) Σκυθίων τῶν νομάδων. S.

12. παῖδας σφί παρίδων.] Ita vetus interpres ex conjectura, Galeus, Barbeyracius Hist. Fœd. Part. I. p. 46. Corn. de Pauw, Reiskius et Abbas Geinot T. XVI. Conn. Acad. Inscript. p. 66. et merito: nam quæ Noster (L 20.) subjungit, plures pestulant pueros. Indignor itaque, cæcum inpetum illis (a Gronovio) impactum, quibus puerorum multitudo, ipso scriptore viam monstrante, potior visa fuit. MSS. quorum auctoritas desiderabatur, adsunt. Wess.

16. κινῆσι χερσὶ] hic decuit. Κινῆ χέρματα lib. IX. 84. et κινῶν ἀμφορίδας VII. 28. veteres schedæ, postulante sermonis usu, dabunt. Wess.—In nostra Var. Lect. (ed. S.) perperam excusum "κινῆσι nostri omnes:" pro eo quod oportebat, κινῆσι. S.

17. ἐργὴν οὐκ ἄκρος] Qui poterit hoc esse verum? Is ἐργὴν ἄκρος censetur, qui iracundo animo est, sive in iram pronior. De Sulla Appianus, ὁ δὲ κατὰ τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τε καὶ πλείων ἄκρος ἐργὴν γινόμενος: tum de Sertorio, καὶ γιγνέσθαι ἐργὴν τε ἄκρος δι' ὑπονοίας πακίλλας, Bell. Civil. lib. I. p. 692. et 700. (cap. 104 et 113. Alia loca, ubi idem Scriptor, Herodotei styli æmulus, eadem formula utitur, dabit Index noster Græcitatibus in Appian. voc. ἄκρος.) Accedit Dio Cassius ex Cl. Reiskii indicio, T. I. p. 59. Edit. Noviss. θυμῷ τε ἐκλεγεσθῆσαν ὄντες καὶ ἄλλως ἐργὴν ἄκρος, furore succensi sunt, alioqui in iracundiam etiam proni. Itaque ἐργὴν οὐκ ἄκρος, qui iræ minime indulget; qualis profecto, uti res declarat ipsa, Cyaxares non fuit. Memini geminum videri lib. V. 124. ἦν γὰρ δὲ, ὡς διδίδεις, Ἀρισταγόρης ψυχῇ οὐκ ἄκρος; vertique, non erat compos mentis. At discrepat; nec Latina bene procedunt. Aristagoras mentis quidem compos erat, sed in agendis

rebus forti ac magno animo defectus, sive *ψυχὴν οὐκ ἔκρεε*. Ne longum faciam, cum Cyaxares iram frenis conpescere haud valuerit, supervacanea videtur negans vox et tollenda. Mecum sentit Abbas Geinozius. Wess.—Negativæ particulæ, quam equidem cum Schæf. ejicere non dubitavi, patrocini-um (referente Larchero in Notis) suscepit doctissimus Coray, *ἐργὴν* ut in Æschyli Prometh. 378. pro *ψυχὴν* accipiens, hominemque pusillo intelligens ingenio: cui Werferus suffragatur in Actis Philol. Monac. Vol. I. p. 77. vocab. *ἐργὴ* apud Ionicos inprimis scriptores et poëtas de ingenio et indole frequentari monens, pluribusque prolatis exemplis demonstrans. Schæferus ad Gregor. Dialect. p. 532. in sua sententia, delendam esse negativam, perstans, ortam esse voculam *οὐκ* suspicatur e duabus literis *ακ* a quibus incipit vocab. proxime sequens. Vir doctus in Actis Seminar. Philolog. Lips. Vol. II. P. II. p. 281. provocans ad V. 112, 2. *ἐργὴν οὐκ ἔκρεε* interpretatur, iram non vincens, iræ non temperans. Id vero Græce foret *ἐργῆς οὐκ ἔγχευε*. S.

19. *ἰβουλίσαντο τῶν παρὰ σφίσι, etc.*] Restitui, quod citra caussam inmutatum fuerat. Vid. VII. 11, 4. (voluit, puto, VII. 10, 43. seqq.) VIII. 101. Neque displicuit *Κυαξάρει δούναι φέροντες* ex Parisino. Habebat *φέροντας* quod illo verborum ordine displicere poterat. Wess. Usitatus utique *βουλεύσθαι* dicitur, verbo medio, deliberandi notione: sed quoniam promiscue activo etiam verbo Herodotus utitur, conf. I. 120, 2. præsertim ea notione quæ hic obtinet, re deliberata decernere, (veluti III. 84, 6. et 9. tum VI. 52, 10. sæpiusque alibi:) activæ verbi formæ primas dedi, neutiquam quidem spernens alteram scripturam. S.

CAP. LXXIV. [5. *ἰν δὲ, καὶ νυκτε-*

μαχίην] *ἰν δὲ*, scil. *ἰν ταῖς ἄλλαις μάχαις*, vel *ἰν δὲ ταύταις ταῖς μάχαις*. Quam vero *νυκτομαχίην* dicit, ea ipsa pugna est, de qua mox uberius verba facit. S.]

7. *συνήστις* — *τὴν ἡμέραν ἔκαστης νύκτα γινώσκαι*, etc.] Vulgi more satisque populariter Noster, quoties de solis eclipsibus sermo est. *Ἄντι ἡμέρης νύξ ἐγίγνετο*, VII. 37. *ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη ἰν τῷ οὐρανῷ*, IX. 10. Moverunt ea H. Dodwellum, ut Herodoto omnem sideralis scientiæ notitiam detraheret; quod ferri utcunque, etsi sine justa ratione propositum, poterat: verum grassatur ulterius, Thaletique peritiam astronomiæ auert, et, quem prædixerat solis defectum, talem fuisse infititur: tenebras subito obortas fuisse, quas Thales e regionis tempestatisque exhalationibus observatis prædixerat, in Addend. ad Diss. de Cyclis p. 912. Qua re dum Thaleti astronomiæ usum et scientiam adimit, adauget ejusdem cognitionem rerum naturalium adeo, ut neminem eo in genere parem habuerit, habeatve. Quis enim regionem aliquam ingressus complures ante menses indicavit, indicabitve, quali vaporum exhalatione aëris cœlique habitus obscurandus obnubilandusque stato die sit? Ita porro fides Eudemo apud Clementem Stromat. lib. I. p. 354. (ed. Pott. p. 221. ed. Sylb.) in Historia Astronomiæ, Ciceroni, Plinio, Diogeni Laërtio, Apuleio, et aliis pluribus, qui uno ore perhibent, Thaletem solis hanc eclipsin multo ante significasse, quam contigit, negatur. Verum constet ea Herodoto ceterisque, uti oportet. De anno, quo deliquium istud sol passus fuerit, major contentio et controversia. Plinius lib. II. Histor. Nat. c. 12. in annum Olymp. xlviii. 4. refert: Clemens Alex. in Olymp. l. circiter, ex conjectura. Utriusque sententiæ officit rex Cayaxares, qui vitam in illos Olympiadum annos non pro-

gavit. Cicero I. Divinat. c. 49. solis a Thalete prædictam defectionem, A-styge regnante factam fuisse ait; idem alii dixerunt, contra Nostri descriptam rerum seriem, et liquidissimum Eudemi testimonium. Seriore ævo viri doctissimi Scaliger, Calvisius, Petavius, Ricciolus, Usserius, Newtonus defectionis tempus et indagarunt et suas secuti temporum rationes variis annis adligarunt. Examinavit dissidentes horum opiniones Vignolius T. II. Chronol. p. 254. etc. accurate, diemque defectioni ex arbitratu constituit. In alia abiit, Vignolii repudiata, neque citra caussam, opinione, Bouherius Diss. Herod. c. 4. Amplexus alia quoque est T. S. Baierus in Memor. Scythicis, insertis T. III. Commentar. Acad. Petropolit. p. 328; ejus eximii viri quæstionis hujus examen, cum cura institutum, minime displicuit; animi tamen pendeo, ad quos me adjungam, in tanto computantium dissensu, neque patitur adnotationum brevis uberiorem excursus. Wess.—Plura quædam Larcherus exhibet, qui istum solis defectum cum Petavio, Harduino, Marshamo, Buherio, et Corsino, ad Olymp. xlv. 4. id est, ad annum ante C. N. 597. refert. Ad annum ante C. N. 585. retulit Reizius in sua Herodoti editione; ad annum 610. refert Franc. Baily in Philosoph. Transact. mcccxi. p. 269 seqq. ut nuper ex Novellis literar. Goetting. intellexi. Diligenter perpensis collatisque cunctis momentis, quæ ad illorum temporum rationes ineundas conducentia ab Herodoto passim memorantur, Vir multis nominibus illustris Volney in Chronologie d'Hérodote conforme à son texte p. 4 seqq. demonstratum ivit, agi hic de eo Solis defectu, qui in Pingrei Tabulis ad diem tertium mensis Februar. anni ante C. N. 625. refertur. S.

15. Σύννεός τε ὁ Κίλιξ, καὶ Λαβύνητος]

Verum est, quod Stanleius in Æschyli Pers. 326. et T. Faber lib. I. Epist. 39. docuerunt, Cilicum reges Syennesis titulo omnes olim adpellatos fuisse. Vide V. 118. VII. 98. et ad Diodorum Siculum XIV. 20. Labyneti nomen in Babylonis regibus itidem frequens, uti mox c. 77. et 118. Ille, qui pacis arbiter et sequester Medos inter et Lydos fuit, est Nabuchodonosorus, qui et Nebucadnezar: congruunt temporum rationes. Γάμων ἰσαλαγὴν, uti mox, (l. 17.) de consociata adfinitate Iones probasse videntur. De Abderitis et Democrito Simplicius de Cælo lib. III. pag. 150. τὴν συμπλοκὴν οἱ Ἀβδηρίται ἰσάλλαζον, ὥσπερ καὶ ὁ Δημόκριτος. Junge Cl. Alberti scholia in Hesychii Ἐπαλλάξαντες. Wess.

22. ἰς τὴν ὀμοχρεῖν] Damnanda temeritate Editor Genevensis mdcxviii. Stephani, Chytræi, Porti aliorumque conjecturam secutus, αἰμορροῖην publicavit. Vulgatum MSS. auctoritate munitum est, illis præterea, quæ viri doctissimi Is. Vossius et Jac. Gronovius in medium deposuerunt. Ἐς ὀμορεῖν Corn. de Pauw æque pravum. Sola durat controversia, quid ὀμοχρεῖν? Jos. Scaliger Castigat. in Hippocrat. de vulneribus capitis, principio, Hic, inquit, ἡ ὀμοχρεῖν est curvatura interior brachii, qua contingunt se duæ partes interiores brachii, cum angulum faciunt. Quæ ibi adduntur ex medicorum principe, illam non stabiliunt vocabuli notionem, sed superficiei quandam æquabilitatem. ἡ ὀμοχρεῖν ὁστίου calvariae lævis est superficies, ut bene Foësius. In Æschinis Dialog. III. 15. οὐδὲ ἀπείσται ταῦτα τῆς ὀμοχρεῖας, bene redditur, neque attingunt hæc superficiem. Ad quem modum si cum Rev. Horreo ἰπιδάμωνται ἰς τὴν ὀμοχρεῖν verteris in summa cute, seu cutis superficie, uti equidem interpretandum censeo, cessabit, si quæ morata fuit, dif-

facultas. Tacitus simili in ritu Ann. XII. 47. levi ictu cruorem eliciunt. Alia Vossius ad Melam. II. 1. (p. 668.) alia Gronovius, quæ ipsis relinquo. Wess.—Utique Gronovio et absurdam interpretationem, et rustica convicia in viros doctos h. l. conjecta, relinquamus! Cæterum conf. Valckenær. ad IV. 70, 1. S.

CAP. LXXXV. 4. *ἡ στρατιὴται ἐπὶ Πίρσας*] *Eierntion*, quod his liberaliter adstructum fuit, recte abest. Vide Gronov. (immo Var. Lect. ed. S. vide,) et Adnotat. ad Diodor. XIV. 112. Wess.

[8. *κατὰ τὰς ἰούσας γιφύρας*] Pro eo quod in versione posui, pontibus eis qui ibi *erant*, rectius fuerat, qui ibi *sunt*, vel, qui nunc ibi sunt, ut Larch. et Wyttenb. (Select. Historic. Græc. p. 350.) intelligebant, collatis vicinis verbis *οὐ γὰρ δὴ εἶναι* — *τὰς γιφύρας ταύτας*. S.]

[9. *ὥς δὲ ὁ πολλὸς λόγος Ἑλλήνων*] Etsi Noster Græcorum hunc rumorem spreverit, amplexi dein eum alii sunt, uti Apollodorus in Diogene Laërt. I. 38., Lucianus Hipp. c. 2. (T. III. pag. 68. ed. Amst.) aliique, de quibus pro Herodoto ad eum Samosatensis locum Cl. Gesnerus erudite. Wess.

[4. *ἢ ἀριστιεῖς χυρεῖς ῥίοντα*] Scilicet adverso fluvio, quo commodiorem ad trajiciendum locum invenirent, litus legentes, fluvium a lava habuerunt. S.

[16. *ὅπως ἂν τὸ στρατόπειδον ἴδρ. κατὰ νότου λάβοι*, etc.] Wyttenbachium secutus eram, qui commate post *ὅπως* interposito (quod ignorant alii) orationi consultum existimaverat, hac sententia: ut fluvius, si a tergo sumeret (i. e. præterlaberetur) castra eodem loco manentia, (*ἀδρυμῖνα*), hac parte superiore (*ἄνωθιν*) se convertens in fossam etc. De sententia equidem nihil repugno: sed de distinctione inter *ὅπως* et *ἂν* interserta, nollem factum. Nusquam, quod me-

minerim, particulam *ἂν* notione conjunctionis *si* usurpat Noster; quæ illi *ἂν*, *ἢ* vel *ἵνα* est. Arote junctæ particulæ *ὅπως ἂν*, cum conjunctivo vel cum potentiali modo constructæ, ut I. 99, 8. et sæpius alibi, nude *ut* significant: neque ad sententiam alia particula hic desiderabatur. Structura enim orationis, abjecto post *ὅπως* commate, in hunc modum procedens facile intelligitur, *ἵνα ὁ ποταμὸς, ταύτη* — *ἐκτραπόμενος ἐκ τῶν ἀρχαίων ῥιπίθων, λάβοι τὸ στρατόπειδον κατὰ νότου, καὶ αὐτοῖς ἰσβάλλοι ἐς τὰ ἀρχαῖα, παρεμβόμενος τὸ στρατόπειδον*. Quare nec opus fuit, inserta *τε* particula fulcire orationem, quod Schæferus fecit, sic edens: *ὅπως ἂν τὸ στρατ. κ. ν. λάβοι, ταύτη τε κατὰ τὴν διώρ.* etc. S.]

CAP. LXXXVI. 3. seq. *κατὰ Σινώπην* — *μάλιστα καὶ καμίνην*] *Καμίνη* præstaret. Prædicatur de regione Pteria, quæ in finibus Sinopes ad Pontum. Steph. Byz. *ἵσται καὶ Πιτρία πόλις Σινώπης*, ex hoc, opinor, Nostri loco. Pteriorum urbis mox mentio erit. Wess. Adoptare viri docti emendationem non dubitavi. Quid deceperit librariorum, *καμίνην* scribentes, facile adparet. Nec vero in finibus Sinopes sitam Pteriam Herodotus ait, sed ex adverso, e regione fere Sinopæ. S.

10. *πρὶν δὲ ἰξλαύνιν ἰεμῆσαι τὸν στρατὸν*] Est, cui *ἰξλαύνιν* glossatoris videtur, me dissentiente: putes simile esse lib. VIII. 106. *ὥς δὲ τὸ στρατόνυμα* — *ὄρμα ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας*: discrepat tamen, ut quisque videt. Hoc spectat, VII. 105. *πρότερον ἤπει ἰεμῆσαι στρατιώσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα*. Restitui ex schedarum consensione *κέρουας*. Plures Cyrus misit, sicuti c. 141. traditur, ubi ultro Iones postulant, quod hic negant Cyro. Wess.

15. *πισίωντων ἀμφοτέρων πολλῶν*] Media vox perperam præteritur. Vide c.

82. et illud III. 11. ubi plenius, καὶ αἰσόντων ἔξ ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων πλάθει πολλῶν: nam præpositionem quod Arch. et Vind. omittant isthic, caussa caret. WESS.

CAP. LXXVII. 1. Κροῖτος δὲ μιμ-
φίς, etc.] Latina, Crœsus reprehensus
propter suas copias, non probo. A quo
enim reprehensus? Immo vero ipse se-
met incusabat, quod copiarum numero
longe inferior congressus cum Persarum
rege esset. Melius Stephanus et Por-
tus, postulante verbi usu, caussatus ex-
ercitus sui paucitatem, sive potius, se-
met reprehendens ac incusans. Statim
οὐκ ἐπιεῖατο ἰσίων Reiskii jussu ἐπαρῶτο
corrigendum foret, nisi si valide Nos-
ter resisteret. Ἐπιεῖατο ἰσίων non aliud
illi ac ἰσίναι. Ecce tibi VII. 5. ἰσινεῖ-
σο κατιὼν ὁ Ἰστιάης: et cap. 50. ὡς δὲ
ἐπιεῖατο συλλαμβάνων. Consimiliter VII.
172. et IX. 52. tum I. 84. ἐπιεῖατο πρὸς-
βαίνων. WESS.—Μιμφίς non passiva aut
reciproca notione dicitur, sed activa, ut
III. 13, 15. VII. 146, 7. Itaque h. l.
accusativum regit, τὸ στρατόπεδον: ut
sententia ad verbum hæc sit, damnavit,
improbavit exercitum suum propter
paucitatem: id est, conquestus est de
suo exercitu, non quod minus fortiter
pugnasset, sed quod numero longe infe-
rior fuisset hostibus. S.

10. λαβόντες] Regum Babyloniorum
ultimus, Crœso ad coörcendam Cyri
adaugescens potentiam fœdere junc-
tus, et belli hujus fortasse occasio. Be-
roso apud Josephum Ναβόννηδος, lib. I.
cont. Apion. c. 20. Par caussa Ama-
sin Ægyptium, has in partes ut trans-
iret, impulisse videtur. Lege Xeno-
phontem VIII. Inst. Cyr. p. 183. WESS.
—Commode Larcherus monuit Laby-
neti nomen a Nabonnedo nonnisi lite-
rarum l et n permutatione, alias etiam
haud infrequente, differre. Cæterum cf.
c. 74. et Xenoph. Cyrop. VI. 2, 10. S.

CAP. LXXVIII. 3. φοιτούντες] Ut
alibi sæpius, hic etiam obliteravit Gro-
nov. Ionicam scribendi rationem; et
cap. 96. ἰφοίτιον e libro Flor. in ἰφοίτων
transiit; cum paulo post ἰφιφουτίοντες
intactum relinquantur; alibi δαφουτίοντες
et ἰφιφουτίωνσι. Hic vero scribi malim:
οἱ ἴωποι, μετιέντες τὰς νομάς νίμισθαι, ἰσ-
φουτίοντες (nempe τὸ προάπτειν) κατήσ-
θιον. Verbum adhibuerunt Euripides
et Lysias. VALCK.

5. ἰς τοὺς ἰζηγητίας Τελμησσίων] Du-
bium est, præstet-ne Τελμήσσις; an Τελ-
μίσσις, cum sermo de his conjectoribus
est. Cicero Divinat. I. 41. Telmessus
in Caria est, qua in urbe excellit harus-
picum disciplina. Habet et Strabo
Τελμήσσις, sive Τελμησσίων ἄκραν, lib.
XIII. p. 935. (p. 630. ed. Cas.) Ar-
riano, qui de hariolis conjectoribus his
diligentissime, Τελμισσίς, Exp. Alex. II.
5. item Stephano Byz. Suidæ atque aliis.
Infra c. 84. eadem scripturæ diversitas.
Non addo plura. S. Bochartus in Chan.
lib. I. 6. et Ezech. Spanhemius Diss.
IX. de Usu et Præst. Numism. p. 563.
abunde facient satis. Verum τοὺς ἰζ-
ηγητίας mutatos nolo. Non nescio, ἰς
τῶν ἰζηγητίων qua aliunde arcessita voce,
defendi queat: at cur contortam secta-
bimur, ubi planissima et sine incilibus
munita via est? Vocabuli usum ex
Græcorum moribus in luce posuerunt
Viri Cl. T. Hemsterhusius et Ruhn-
kenius ad Timæi Lexic. p. 81. (p. 109.
ed. sec.) WESS.—Prope me abesse, ut
istud ἰς τῶν ἰζηγητίων probem, in Var.
Lect. (ed. S.) professus sum; idque
quum ob codicum auctoritatem, tum
hoc ipso, quod paullo insolentius dic-
tum videri poterat. S.

CAP. LXXIX. 3. εὐρίσκει πρῆγμα ὁ
εἶναι] Ex usu suo esse. Infra IV. 11.
ὡς ἀπαλλάσσειν πρῆγμα ἴη. VII. 12.
πάγχυ εὐρίσκει ὁ οὐ πρῆγμα εἶναι στρα-
τεύσθαι, conperit prorsus sibi consultum

non esse Græciæ bellum inferre. Quæ Florentini imperio mox vetere possessione evertuntur, defendi non debent, Wess.

8. *παρὰ δόξαν* — ἡ ὡς αὐτοῖς κατιδόκει] Dare quidem potuerat ὡς οἱ ἴσχει τὰ πρήγματα οὐκ ὡς αὐτοῖς κατιδόκει, prout alibi dedit οὐκ ὡς ἔβηλι. Sed ut hic, semel præterea loquitur VIII. 4. *ἐπὶ αὐτοῖσι παρὰ δόξαν τὰ πρήγματα τῶν βαρβάρων ἀπείβησι* ἡ ὡς αὐτοὶ κατιδόκειον. VALCK.

12. *ὃ δὲ μάχη σφίον ἦν ἀπ' ἴππων*] Nichil in his mutari oportuit. Ἀφίσπων, (quod amplecti non erubuit Gronov.) insuper habito Ionum more, ex ἀφ' ἴππων progenitum fuisse codicum alii declarant. Est illud in pugna equestri probatum. Poëta Odyss. i. 50. *ἱππιόταμοι μὲν ἀπ' ἴππων Ἀνδράσι μάρασιθαι*. Cujus exemplo Philostratus Heroic. II. 18. p. 690. *καὶ Μυταὶ γυναῖκες ἀφ' ἴππων ξυμμάχοντο τοῖς ἀνδράσι*. Sunt præterea rei equestris rudes et imperiti ἄδιττοι. Themistius Orat. XXIII. p. 285. A. *καὶ τῇ ἀφίσπων (οὐχ ἡδὺ ὄρεῃ) τὸν ἱππικόν*. Atqui Lydi eo in genere præter ceteros excellabant, *ἱππικίστοις ἀγαθοῖς*, uti Noster, sive φιλιππώτατοι, quemadmodum Philostratus Icon. lib. I. 17. p. 788. ante quos omnes Homero *ἱπποκορυσταί*, Iliad. κ'. 431. Wess.

CAP. LXXX. 3. *καὶ ὁ ἄλλος συρρήγνυσι*] Amni verum nomen reddiderunt Glareanus ad Livii XXXVII. 38. et Leopardus Emend. VII. 9. neque inpediunt schedæ veteres. Accedat Strabo, Herodoti testimonio us lib. XIII. p. 928. (p. 626. ed. Cas.) cum de Hermo, *εἰς δὲ καὶ ὁ ἄλλος ἐμβάλλει* — *συμπίπτοντες, δ' οἱ τοῖς καὶ ἄλλοι ἀσημότιροι σὺν αὐτοῖς, εἰς τὴν κατὰ Φωκαίαν ἐκδόσιν θάλατταν, ὡς Ἡρόδοτος φησὶν*. Quæ Geographi tanto sunt obportuniora, quanto certius nunc adparet, Medic. bellissime κατὰ Φωκαίην πόλιν offerre. Cl.

Reiskius (et recte ille quidem) *συρρήγνυσι* multitudinis numero pingit. Wess. — De templo *Διουμένης μητρὸς τῶν Θιῶν* conf. Strab. lib. XIII. p. 575. ed. Cas. et Appollon. Rhod. I. 1125. S.

17. *μηδ' ἦν συλλαμβανόμενος ἀμύνεται*] Nimia et pæne superstitiosa, qua in Medic. erat vir clarissimus, reverentia in orationem Nostri verbum, toti Græciæ ignotum, ἀμύνεται inexit, citra dubitationem negligentia librarii prognatum. Ἀμύνεται his libris frequens; nec aliubi, ne ab ipso quidem Florent. ad eam formam scribitur. L. Küsterum, acerbius hoc de genere Biblioth. Vet. et Nov. Clerici T. V. p. 409. conquestum, missum facio. Cameli odorem et speciem equum non ferre, sed reformidare, in prælii hujus enarratione Xenophon Instit. Cyr. lib. VII. (cap. I, 27.) p. 176. r. et Polyænus Strateg. VII. 6. non præterierunt. Wess.

22. *τῇ δὲ σι καὶ ἱππικῇ ἰλλάμψισθαι ὁ Λυδός*] Parum refert hoc an δὲ σι præoptes. (sed istud prætulit Herodotus.) Ἐπίσθη ἰλλάμψ. placitum olim, merito vir doctus (Reisk.) repudiavit ob c. 155. *ἐπ' οὗς ἱππικῇ στρατηλατίῃν*. Addere potuisset VI. 96. *ἐπὶ ταύτῃ πρώτῃν ἱππικὴν στρατηλατίαν*. Quæ mihi quidem a navibus ad anchoras stantibus, *ἱπποκούσαις*, repetita non videntur: multo commodius τὸν νοῦν ad dictionis complementum adsciscetur. Vide hoc Polybii Exc. Leg. pag. 1108. (lib. XVIII. 28, 11.) *δῆλος ἦν, ἱππικὴν σάλας τοῖς κατὰ τὴν Εὐρώπῃν πράγμασι*: et S. Lucæ Evang. c. xiv. 7. *ἱππικὴν τῶς πᾶσι πρῶτοις ἐξελίγοντο*. In Euripidis Heracl. v. 846. aliud requiritur. Varius enim usus. Quod autem nonnulli præferunt libri ὁ αὐτός, manifestos ex ὁ Αὐδός natales habet, prorsus uti *αὐλῶν κόρας* fragmenti Autocratis apud Ælian. de Animal. XII. 9. *Αὐδῶν κόρας* genuerunt invictæ, monitore I. Rutgersio Var. Lect.

(ed. S.) II. 1. WESS.—Proprius Herodoto usus verbi *ἰσχυω* sequente infinitivo. S.

CAP. LXXXI. 6. *δίστασι βοηθείην*] Non probo *βοηθῆτην*, tametsi Ionicæ notæ. Mox c. 83. *δίστασι Κροίσφ βοηθείην παλινοκαίην*. WESS.

CAP. LXXXII. 4. *περὶ χώρου καλομένου Θυρίης*] Vide Jo. Meursium Miscell. Lacon. IV. 13. Barbeyracium Histor. Foeder. T. I. p. 30. De vocabuli variante scriptura dicere memini ad Diodor. XIV. 44. de eadem Ruhnkenius ad Timæi Lexic. p. 54. (p. 74. ed. sec.) *Κυθήριον νῆσος* (l. 8.) Gronovii explanatione munita satis est. WESS.—Pro τὴν *Κύθηρα*, quod proprium hujus insule nomen, I. 105. VII. 235. nunc *Κυθήριον νῆσος* dicere placuit Herodoto. S.

18. *Ἀλκίνορος τε καὶ Χρόμιος*] Theseus in Stob. VII. p. 92. *ἔκτιστο Ὀθρυάδης μισαζὺ τῶν ἀνηρημένων Λακιδαιμονίων, μόνος περιλειφθείς*. Ἀργίων δι' δύο Ἀλκίνορος καὶ Χραμίου. Vitium perspexit Gesnerus, in corrigendo parum aberrans. Fuit, uti hic, *Ἀλκίνορος καὶ Χρόμιος*. (Ἀγῆνορος καὶ Χρόμιος ex MSS. edidit Schow, pag. 201.) Plutarchi Ἀγῆνορος Meursius dudum reformavit. De Othryade præclare Ti. Hemsterhusius ad Lucian. Contemplant. c. ult. WESS.

22. *στυλιύσας τοὺς Ἀργίων νεκροὺς*] Frequentatur his in libris *συνῆσαι*, ubi de rogo rebusque temere congestis sermo est. Hic, tametsi ex MSS. adridere non debet. Valuitne Othryades, viribus ac sanguine defectus, in unum Argivorum corpora coacervare? Belle Theseus in Stobensi, *Ὀθρυάδης πολλοὺς στυλιύσας, τῶν πολέμιων τρώσασιν ἴσασσι*. Non disparia Chrysermus in Plutarchi Parallel. T. II. p. 306. WESS.

25. *λίγυντες, οἱ μὲν, etc.*] Ut alia quædam Sophoclis et Euripidis, quæ legisse suspicor Athenis Herodotum, expressit hunc locum de Phœnixis Euripidæ v. 1471 seqq. *ἦν δ' ἔρις στρατηλά-*

ταις, οἱ μὲν, etc. Verbum *λίγυναι*, *λίγινα*, supprimitur haud semel in simillimo loco Thucydidis VI. c. 35. *ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν, οἱ μὲν, ὡς οὐδὲν ἂν τρώσῃ ἔλθαι οἱ Ἀθηναῖαι*.—*τοῖς δι, etc.* Aliis supplementis non indigemus. VALCK.

28. *σίλος δι, ἐκ τῆς ἔριδος, etc.*] Nisi Chrysermus (apud Plutarch. l. c.) fallit, Amphyciones, capti arbitri, litem secundum Spartanos dederant. Priorem tamen victoriam sibi tribuerunt Argivi apud Pausaniam X. 9. Vindicarunt et sibi Lacedæmonii; unde *Θυριατικοί* apud eos *στρίφαντες*, de quibus docti viri ex Athenæo ad Hesychium. WESS.

34. *περὶ ἂν Θυρίας ἀνασώσονται*] Suum Herodotus recepit. (nempe ἂν particulam.) Platone in re obvia non uteretur teste, nisi eadem illi in animo atque oculis fuissent: *ἴσχορον ἂν ποιησαίμην, ὥσπερ Ἀργεῖοι, μὴ πρότερον κομήσειν, πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενοις, etc.* in Phædone p. 89. c. (c. 38.) WESS.

34. *οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου*] Conturbare orationis seriem γὰρ non latuit Reiskii sollicitiam. (At neutiquam turbabat, modo in parenthesi posita ista verba cogites, conf. ad I. 24, 16. notata.) Non vidisse illud, saltem sprevisse, Eustathium argumento sunt, *Λακιδαιμόνιοι δι, νικήσαντες ἴδοντες τὸν (ἔδιντο) voluit νόμον, μὴ κομῶντες πρῶτον, ἀπὸ τούτου κομῶντες*, ex Herodoto, in Homer. p. 165, 19. (pag. 125, 5. ed. Bas.) Comamine vero ab hac de Argivis victoria Spartani promiserunt, dubia in scriptorum dissensu res est, Plutarchi præter ceteros, Nostrum, sed clanculum, taxantia, Vit. Lysandri principio. Lege Jo. Meursii Miscell. Lacon. I. 16. atque adde ex Philostrati Vit. Apollon. VIII. 6. p. 335. ubi Leonides *κομῶν ὑπὲρ ἀνδρείας*, ut amicis venerabilis et hostibus magis esset terribilis: tum *ταῦτά τοι καὶ ἡ Σπάρτη ἐπ' αὐτῇ κομῶν, μῶν οὐδὲν ἢ ἐπὶ*

Λυκούργος καὶ Ἰφίσκος: h. e. jactat se Sparta et gloriatur Leonida non minus quam, etc. Doctus interpres a vero aberravit. Wess.

39. αὐτοῦ μιν ἐν τῇσι Θυρίσι, etc.] De Othryadæ exitu iterum discordia. Periase Perilai, Alcenoris filii, manu Argivi ferunt in Pausan. II. 20. Nicander in culto Epigrammate cum Herodoto facit, Anthol. III. 5. pag. 299. (Analect. Brunck. T. II. p. 2.) Sed partium patriæque studio, uti nunc, plurimi olim a tramite auferebantur. Wess.—Exstat etiam in totam hanc rem Epigramma, quod Simonidi tribuitur, in Anal. Brunck. T. I. p. 130. S.

CAP. LXXXIV. 5. ὡς οὐ προσηχόμεν] Gronovium laudo. (προειχ. edentem.) Vide V. 62. VIII. 102. Amanuensium in προσηχόμεν et προσηχόμεν eminent lapsus, etiam in Thucydidis II. 5. Arcem Sardiniam Ti. Hemsterhusius ea luce circumdedit ad Lucian. Contempl. c. 9. ut nihil supra. Wess.

10. τῇ οὐδὲ Μήλῃ, ὁ πρότερος βασιλεὺς] Et hoc bene. Πρότερος, si valeret, non primum, sed priorem Creso regem signaret, Scaligero Can. Isagog. III. p. 320. animadvertente. Eusebius habet in Chron. penultimum Heraclidarum regis apud Lydos gentis Melem. Sic Myrsilli Candauleque ætatem antevertit proxime. Verum multo hoc antiquior Meles in fragmentis est Nic. Damasceni. Præclare de Dione Chrysost. Or. LXIV. p. 598. in refingendo regis hujus et Mardi nomine meritis est Valesius ad N. Damasceni Excerpt. p. 442. Wess.

[11. τὸν λέοντα] Majuscula litera Λέοντα dabant superiores editt. quasi proprium nomen esset. Ferebatur autem fabula, catulum leonis ex regis pellice natum esse. S.]

11. Τελμησσίων διακάντων] Non erant διακάνται, sed conjectores et interpretes

portentorum; quæ duo conjunguntur a Cicerone de Divin. II. c. 28. qui lib. II. c. 5. Est, inquit, quidam Græcus vulgaris in hanc sententiam versus; Bene qui conjiciet, vatem hunc perhibebo optimum: Μάντις γ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς. Theocritus, Eid. XXI. 82. Ὅς γὰρ ἂν εἰκάξῃ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστός ἐστιν ὀνειροκρίτας. Tametsi non ignorem, σημαίνειν, κρίναι, γινώσκειν, in talibus etiam adhiberi ab Herodoto; una tamen mutata litera hic libenter legerim: Τελμησσίων εἰκασάντων ὡς, etc. Dio Chrys. Or. XXXIV. p. 414. c. τὰ μὲν τῶν οἰωνῶν εἰκάζειν δὲ. Omnis divinatio conjectura nititur, ultra quam progredi non potest: Cicero de Div. I. cap. 14. Sunt mihi ad manum loca veterum, in quibus τοῖς δικαίαις, εἰκαῖα videantur substituenda. VALCK.—Insolens verbi usus originem suspicionibus præbet. Varias Reiskius offert, Miscellan. Lips. vol. VII. pag. 616. præterque alias διακάντων, docentibus, adprobat. Mihi expedita in hoc doctorum acumine omnia non sunt. Ampliabo, donec clarior e MSS. lux. Leonem circum arcis muros gestatum spectavit Apollonius Tyan. Epist. LXXV. cum rixantibus Sardinianis, ὁμοῖς δὲ, inquit, ποίῳ παπαθότις ἔρεα λέοντι πύλιμον ἄσπονδον ἤρασε; Wess.—Verbum διακάντων tuentur libri omnes, nec satis caussæ video cur sollicitetur. Haud dissimili certe verbo ἰγνώσαν in re simillima usus est Noster l. 78, 9. S.

[15. κατηλόγησι τούτου] Τούτο malebat Reisk. coll. cap. 144, 10. et III. 121, 5. Sed potuit cum utrolibet casu construi id verbum, neque hic obstant sequentes accusativi, absolute positi. S.]

16. ὁ δὲ δὴ Τρεπιδὴς αὐτός ὁ Μάρδος] Melius εἴτας cum Pavio et Reiskio. Confer Xenophontem VII. (cap. 2.) Inst. Cyr. p. 180. ubi nonnulla diversitas. Wess.—Mireris nullo e cod. MS.

οὗτος citari. Sic sane solet Noster. τοῦτον δὲ ὦν τὸν Ἄνυν, I. 34, 8. οὗτος δὲ ὁ καθαρ-
θίς, I. 43, 5. ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρωνος, I.
85, 14. et frequenter alias. Pronomini
autem αὐτό; non erat hic locus. S.

17. τῶν τινὰ Λυδῶν] Τὸν τινὰ Λυδῶν
prave Florentino scribitur. (quem secu-
tus est Gronov.) De Nostri more ab-
unde testabuntur exempla collata in cap.
85. ab (eodem) Gronovio: accedent
progressu operis ex MSS. plura. Wess.
—Vide c. 85, 11. 109, 16. 124, 15. etc.
S.

[20. καὶ κατ' αὐτὸν ἄλλοι] Blandiri
poterat μιστ' αὐτὸν quod et Valla expres-
sit, et post eum alii. Sed vetat librorum
auctoritas. κατ' αὐτὸν Gronov. interpre-
tatus est ad ejus exemplum. Non re-
pugno: sed videbatur mihi ita dictum,
ut istud, μεταβάλλει δὲ, — ἀποστείλας
τρεῖς κατ' αὐτὸν, III. 4, 9. S.]

CAP. LXXXV. [2. τὰ μὲν ἄλλα
ἱπικῆς, ἄφρωνος δὲ.] Vide supra ad I.
38, 9. notata. S.]

3. ἐν τῇ ὡν παρελθούσῃ εὐστύ] Alii
codd. formam dant usitatam εὐστοῦ: in-
usitatam sui Codicis admirabatur Gro-
novius. Herodoteam hic fuisse suspi-
cor εὐστύ, et in Glossario Herod. pri-
mitus scriptum: Εὐστοῦ, (pro Εὐστοῇ,
ἢ) εὐμειρία, εὐστειρία, — Διογηνιανὸς ἔπει-
σοῦ σ γράφει: nempe εὐστύ, quod habet
Aratus Diosem. v. 358. Ὅφρα τις εὐστύ
χαίρῃ ποτιδίγμινος ἀνῆρ. Schol. τῇ εὐστει-
ρίᾳ. Formas istiusmodi nominum Iones
adamarunt praesertim: Ἰώνων istum σχη-
ματισμὸν exemplis adfirmat Eustathius
Iliad. τ'. pag. 1245, 39. (p. 1180. ed.
Rom.) Ultimum eorum est ἡ πτιστός:
πτισσὺν, inquit, Μιλήτου φητὶν Ἡρόδοτος.
Leguntur ista lib. IX. c. 96. ληίστύος,
lib. V. 6. τὴν καταπλασσύν, IV. 75. sub-
ministravit, ut alia multa pereximia,
Mediceus iste Codex. Præ ceteris Poë-
tis ista talia frequentavit Callimachus,
in cujus paucis reliquiis inveniuntur

ἀρσασσύς, διαπτός, γιλασσύς, μασσύς,
ἀλητός, εἰσσιτύς. Horum nonnulla me-
us attigit Hemsterhusius ad Lucian.
(Dial. Mort. VI. 3.) pag. 354. multo
plura hujus classis præbet Hesychius,
quædam etiam mendosa: Ὠρητός vox
est nauci, Antimachea fuit παρητός.
Ἑσκλητός probabiliter scribendum, ubi
legitur Ἑσκλητός, ἡ τῶν ἰζύχων ἄθροισις ἐν
Συρακούσαις. Ceterum, si vel Herodo-
teum est εὐστύς, fatendum tamen multo
frequentius dici εὐστοῶ vel εὐστοῦν. De-
mocriteam esse vocem omnes norunt
(saltem ex Diog. Laërt. IX. 45.) qui
has literas tractant; illud non omnes,
vocem in tres male distractam apud
Stobæum perperam in verbis legi De-
mocriteis, p. 278, 53. τὰ ἀδικίοντα (τῶν
ζώων) ἀθῶος ὁ κτείνων καὶ πρὸς εὐΐστ' οὖν
σοῦτο ἔρδειν μᾶλλον ἢ μή. Scribendum,
πρὸς εὐστοῦν. Κακιστοῦν interpretatur
Hesychius κακὴν κατέστασιν, ἡ ἀπραγμία.
Æternitas Antiphonti dicta Ἀειστοῶ,
teste Harpocr. ἡ οὐσία, Ἑστοῶ Archytæ
Stobæi Ecl. Phys. p. 81. v. 8. ἡ ἀπο-
δημία Callimacho apud Suidam Ἀπισσῶ.
Ubi vulgatur in Herodoto IX. 84. τῇ
ἀπισσῇ τῆς μάχης. olim legebatur, me-
judice, ἀπισσῇ Hesychius: Ἀπιστός, ἡ
ἀποχώρησις. Formam in ὦ, quod com-
memini, nullam præbet Herodotus. Sed
hæc, fateor, modum excedunt, argutis
istis Græcorum auctorum emendatori-
bus breviliquis displicitura. VALCK.—ἐν
τῇ—εὐστοῦ] Sequor schedas Ask., alias
Mediceis consentaneas. In Glossis He-
rodoti variatur. In scriptis Remig.
εὐστοῶ, εὐμειρία: aliæ εὐστία, εὐσση.
cui discordiæ commodior dabitur locus.
Non esse ab Ionum usu id, quod am-
plexus sum, alienum, Democriti apud
Stobæum verbis stabilire in animo fue-
rat. At illa persanata sunt. Clemens
Alex. Stromat. II. pag. 498. Δημόκριτος
μὲν ἐν τῇ περὶ τοῦ Τίλους, τὴν εὐθυμία, ἢ
καὶ εὐσσην προσηγόρευεν. Non illi ita-

que idem atque aliis notavit: sua enim sibi Philosophus vocabula habuit. Nostro congruit Æschylus VII. c. Theb. v. 192.

Μήτ' ἐν κακίοις, μήτ' ἐν εὐσταίοις φήλη
 ξύνοικος εἶναι. —

ubi Critici *ὑδαίμονας, εὐτεγείας*. Quo usu et Maximus de Elect. v. 534. WESS.—Maximi philosophi de Electionum auspiciis carmen, quod dicit vir doctus, editum exstat in Fabricii Biblioth. Gr. T. VIII. p. 415 seqq. Vocab. *εὐσταίω* apud Æschylum iterum habes in Agamemn. 878. S.

11. ἀλλογνώσας Κροῖσον] H. Steph. conjectando justam hujus loci scriptiōnem adsecutus fuit in Voc. Herodotear. recensione, p. 722. (ubi de verbo ἀναγνωσκῶ agit: et iterum aliquanto post, et 739. Certam præstant MSS. et Hesych. Ἀλλογνώσας ἀγνοήσας. Neque abit multum ἀλλογνῶν in Galeni Gloss. Hippocratis, quo de doctissimi Viri ad Hesych. et Foësius in Æconom. neque, alia in compositione, ἀλλοφρονίων, ἀλλοφάσεων, etc. WESS.

14. ὃ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρων] Cicero Divin. I. 53. ejusdem generis etiam illud est, quod scribit Herodotus, Cræsi filium, cum esset *infans*, locutum. Prodigiousum certe, modo verum. Noster non ἄφρων tantum, quemadmodum Xenophon, Nic. Damascenus et Dio Chrysost. atque alii, sed διαφραμίνον τὴν ἀποὴν, captum auribus, c. 38. et κωφόν, c. 34. fuisse prodidit. Possunt-ne ergo ab ipsis natalibus surdi articulas voces edere? præsertim nullo divino beneficio, verum ὑπὸ δίους καὶ κακοῦ, uti scribit. Merito hoc reprehendit Corn. de Pauw. Habet Plinius N. Hist. lib. XI. 50. semestrem Cræsi filium, in crepundiis locutum, quo prodigio totum Lydiæ regnum conciderit. At alius is fuit, atque ab hoc diversus, ut belle Harduinus, nisi si tamen in portento describendo inter

veteres haud constiterit. WESS.—Conf. ad I. 38, 9. notata. S.

CAP. LXXXVI. 6. δις ἱστᾶ' Ἀυδῶν —παῖδα;] Sic consimilia Nic. Damascenus Excerpt. p. 457. in hac pyra tragedians, sed culpam inhumanitatis a Cyro in Persas amoliens. Ctesias nihil de rogo, admiscet tamen prodigiosa multa. Nihil quoque Xenophon. Quæ mihi suspicionem adaugent, ex vulgi, mira captantis, fabellis hæc profluxisse. *Θιῶν ὀτιφδὴ*, quod sequitur, reddendum Abydeno apud Euseb. Pr. Eu. IX. 41. WESS.

[13. καὶ περ ἐν κακῷ ἰόντι τουνοῦσθ] Incongrua sententia est, in quam verba ista vulgo interpretantur: et si in tanta calamitate posito, tamen, etc. Quasi vero mirum videri deberet, quod in ea calamitate Cræsus dictorum Solonis meminerit! Nihil profecto magis consentaneum erat, quam ut tunc maxime hæc cogitatio animo miser occurreret. Itaque, quum in καὶ περ consentiant libri, videndum est ne alia notione particula illa hic fuerit accipienda; v. gr. cum maxime tanta in calamitate versanti. S.]

15. μηδὲνα εἶναι τῶν ζώντων ὀλβιον] Restitui, quod exilio traditum erat, εἶναι, schedis jubentibus. Vide c. 32. et hoc Plinii verissimum N. Hist. VII. 40. Si verum iudicium facere volumus, ac repudiata omni fortunæ ambitione decernere, mortalium nemo est, felix. WESS.

15. ὥς δὲ ἄρα μιν προστῆναι τοῦτο] Potuerat παραστῆναι locum tueri, quem et illi Reiskius relictum voluit, nisi MSS. concordia obnix fuisset. Vide Gronovium. WESS.—Commode Gronov. citat I. 119, 21. ubi vulgatum olim προστάντις idem ac παραστάντις valet. Sic vero et προστάς olim I. 129. 1. i. q. παραστάς. Quibus duobus posterioribus in locis sicut σ literam geminavi, sic et h. l. προσστῆναι scribi

debut: quemadmodum etiam V. 51, 3. provulgato olim *προιστάμην*, recte *προιστάμην* libri nostri dedere. Construitur autem hoc verbum alias, ubi de corpore agitur, cum dativo casu: nunc, ubi de mente, cum accusativo. Intellego autem, minus commode me ista verba his Latinis reddidisse, Hoc ergo sibi proponens. Rectius Valla: Quod dictum ubi subiit Cræso. S.]

16. *ἐκ πολλῆς ἡσυχίας*] Memoratam Stephano lectionem, quia dabat et Med. codex, recte restituit Gronovius: niti quoque potuerat Eustathio, qui ad Od. *δ*. p. 319. 23. (p. 1604. ed. Rom.) *Ἡρόδοτος*, inquit, *ἐκπλαγίς δι' αὐτοῖς ἐπὶ χρεῖν ἀφρογος ἦν, μέγας δὲ τι ἀνιχνύειν ἴσκει καὶ πάλιν ἀνιχνύμενόν τι καὶ ἀνασσεύξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίας*. Horum priora leguntur I. 116. Quod hoc loco vulgabat olim, *λειποφυχίας*, fluxit, opinor, ex interpretamento lectionis non absurdæ *ἀφυχίας*: censeri certe potuit Cræsus ante passus animi deliquium, quam ad se redeuntem subierit Solonis dictum. ἡ *λειποφυχία*, locis a Foësis designatis, sæpe dicta fuit *ἀφυχή* Hippocrati: in locum *ἀφυχίας*, saltem in *πυυχίας*, facile mutari potuit *ἡσυχίας*, quod genuinum iudico. VALCK.—Non audeo damnare tutum tot Codicum et Eustathii propugnaculo. Puto et Nic. Damascenum in Nostro reperisse. *Σιωπῆς δι' ἡσυχίας*, ait Excerpt. p. 461. *σσιᾶξας μίγας, εἰς τρεῖς ἀνακαλύπται πάλιν Σόλων*. Explicationem certe seu paraphrasin hujus loci ea præbent. *Ἐκ πολλῆς ἡσυχίας*, postquam altum erat silentium, sive *σιωπῆς ἡσυχίας*. Stabilire præterea Nicolaus lectionem Arch. poterit, sicuti et Ælianus in Eustath. p. 1404, 45. (Od. *α'*. p. 38, 41. ed. Bas.) hæc planissime æmulatus: *ὁ δὲ ἀνηύχνατο ἄρα, (ἦγον ἐκ βάθους ἱερότητας) καὶ εἰς τρεῖς ἐκάλισεν τὸν Σόλωνα*. (Eadem habes apud Suid. in *Ἀνηύχνα-*

τα.) Adde aliam ejusdem Æliani, quam adscripsit Berglerus, imitationem Var. Hist. IX. 41. Wess.—Verbum *ἀνιχνύειν* et *ἀνιχνύασθαι* apud Suid. in *Ἀνιχνύειν*, et Hesych. in *Ἀνιχνύειν*, exponitur ex animi deliquio (*ἐκ λειποφυχίας*) se recipere, et vocem edere. Qui verbi usus videtur esse sequioris ætatis: (conf. Indicem nostrum Græc. in Appian.) unde fortasse apud Nostrum *λειποφυχίας* pro vocab. *ἡσυχίας* irrepsit. Apud veteres et Ionicos præsertim scriptores nihil fere aliud, nisi, vocem vel gemitum (ex imo pectore) proferre. Vide Heynium ad Iliad. *ε'*. 314. Apollon. Rhod. III. 463. et 635. IV. 1748. Sic rursus apud Nostrum I. 116, 6. S.

24. *ὡς ἦλθε ἀρχὴν ὁ Σόλων*] Cl. Reiskius *ὡς ἦλθε Σάραδς ὁ Σόλ.* Verum *ἀρχὴν* notat olim hic atque alibi. Vide II. 28. et Lud. Abresch Dilucid. Thucyd. p. 714. Wess.

26. *ἀποφλαυρίσαι οἱ. ἃ δὲ εἴπας τῇ αὐτῇ πάντα ἀποβιβήσαι οἱ τῇσι, etc.*] In *οἱ* si hæc literæ (*οἱ* et *ἃ*) coalescerent, hujus quidem loci mihi facilius videretur intellectus ista ratione scripti: *οἱα δὲ εἴπας, τὰ αὐτῇ πάντα ἀποβιβήσαι τῇσι ἐκείναις εἴπει*. τῇ tantum in τὰ fuit mutatum: sed fortasse Codices hic vulgaris meisque conjecturis meliora suppeditabunt. VALCK.

Ibid. *ἀποφλαυρίσαι. οἱα δὲ εἴπας, αὐτοὶ αὐτῇ πάντα ἀποβιβήσαι οἱ, τῇσι ἐκείναις εἴπει*] Varie hæc fuerunt tentata. Cl. Abresch sola distinctione veteri scripturæ medetur, ante *τῇσι* *ἐκείναις* interpungens. Reiskius aut *ἃ δὲ εἴπας, εἴπει αὐτοῖς ὡς πάντα, etc.* aut *ἃ δὲ εἴπας, ἴφην, ὡς αὐτῇ πάντα ἀπ.*, *τῇσι, etc.* Laudem merentur, etsi opera male cesserit, viri egregii. Premo MSS. vestigia cum Abbate Geinozio, (Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XVI. p. 69.) cujus *ἀποβιβήσαι*, cum conjecturæ (et ei quidem parum felici) debeatur, carebimus sine damno.

aliorum, quemadmodum ad Diodori lib. I. 15. adscripta ostendunt. Wess.

CAP. LXXXVIII. 2. *κάτις τι ἰγ-
γὺς ἰωνοῦ*] Scriptor Florentinus erroris
reus est. Nusquam in his libris *κατίσι*,
tametsi verbi neque obscurus nec infre-
quens usus. Quæ continuo succedunt,
ἀπιθωύμαζι τι ἐρίων, Homeri exemplo
venerunt 'Ιλ. Ω'. 629. *Πρίαμοι θάύμαζιν*
'Αχιλλεύς *εἰσορόων*, etc. Wess.

11. *χρήματα τὰ σὰ διαφορίη*] Sic oportu-
tuisse, jam dudum docuit P. Leopardus
Emend. VII. 9. Propagatum ex Aldi-
no vitium est, sæpius ad hoc vocabulum
offenso V. 75. VII. 10. Qui Nostrum
versavit, nihil hic desiderabit. Wess.

CAP. LXXXIX. 10. *κάτιον τῶν
δορυφόρων*] Solitarium incedit Arch.
Θάβησον. Galeus operam in ejus patro-
cinio abutitur: *Θάβησον* imprudenti ex-
cidit. Hesychius *Θάβησι, κάβησον*, quod
ex *Θάβησι*, quo de Eustathius in Hom.
p. 1008, 47. (p. 1008, 36. ed. Bas.)
contractum. Mutuum Cyri Cræsiq. ser-
monem Xenophon Inst. Cyri VII. (cap.
2.) p. 181. suo more descripsit. Wess.

CAP. XC. 4. *ἀναρτημῖου σὺ ἀνδρὲς*,
etc.] Pareo Codicibus et dialecti con-
suetudini. Ipse VI. 88. *μαθὼν*.—*ἀναρτη-
μῖτους ἔρδιν Αἰγινήτας πακῶς*. Ejusdem
sunt speciei *ἀρεταίται, ἀρετται*, etc. Mox
Cl. Reiskius *βασιλέως χροστοῦ ἔργα*,
conjectura fortasse arbitraria. Wess.
—De orationis *ἀνακαλουσίῳ* dictum est
ad I. 3. 7. S.

11. *ἰπανηλόγησι*] Aliena viri doctissi-
mi comminiscabantur: legendum *ἰπα-
λλόγησι*. Sed hoc dudum præcepit ac-
curatissimus P. Leopard. et quidquid
ad illud firmandum dici poterat, Em.
VII. c. 9. Atque ita legit hoc in loco
Pollux II. 120. nam non attingit *τὸ
ἰπαλλόγητον*, e lib. I. c. 118. VALCK.
—In Leopardi partes etiam Reiskius
fuit, optimo consilio. *Ἐπαλλόγησι*, re-
petit, eademque ipsa exposuit, quæ su-

pra c. 37. etc. atque ita Pollux. Nam
ἰπανηλόγησι quod illi et Nostro instau-
rat Cl. Adr. Heringa Obs. Crit. c. 3.
p. 25. non convenit et longius deflectit.
Bene Philo Jud. de Fortitud. p. 738. n.
*εἰρηκῶς δ' ὅσα διδάσκειν ὁ παῖρ, ἐπαλλόγησιν
οὐ δίκαιον*. Wess.—Adsurgit docto Viro-
rum choro *ἰπαλλόγησι* hic corrigent-
ium; sed in eorumdem partes conce-
dere nunc quidem non possum. In
constanti librorum omnium scriptura
ἰπανηλόγησι, nisi obstare visa esset Pol-
lucis auctoritas, nihil magnopere inerat
quod suspectam illam nobis reddere de-
buisset; nisi fortasse *ἰπανηλόγησι*, ma-
luisse. Nam, ut *ἀναλογίζεσθαι* signifi-
cat secum repetere, secum reputare et
recensere; (vide, præter exempla a
Schneidero citata, Athen. IX. 382. d.
ubi video in Lat. vers. a me omissa esse
verba ista: hic, ille; omnes nominatim
recensui:) sic *ἀναλογίζεσθαι*, active, recen-
sere, repetere, particulatim exponere;
velut apud Philonem, (de Mundo, p.
1169. ed. Francof.) ubi ait, *τοὺς ἐκείνων
(μύθων) χρόνους ἀναλογίζανται*, si singula-
rum fabularum tempora recensamus:
atque idem fere valebit compositum
verbum *ἰπανηλόγίζεσθαι*. Sed quidni per-
inde, alia verbi terminatione, *ἰπανηλο-
γῆν* eadem notione dicere Herodotus
potuerit? Sic in *ἰπανηλόγησι* vocalis *η*,
in media voce, fuerit geminatum aug-
mentum, ut in *ἡμιλλον, ἡβηλον, ἡδυμέμη*,
et similibus. Fortasse vero in præsentī
etiam tempore *ἰπανηλογῆν*, per vocalem
η pro *α*, dixerit Noster: quemadmo-
dum *κατηλογῆν* pro *καταλογῆν*, III.
121, 5. cujusmodi usus vocalis *η* pro *α*
etiam in communi Græcorum sermone
in verbo *κατηγορίω* superest, ex *κατὰ
et ἀγορίω* composito. Atque ita, nisi
satis firmatam, ferendam certe, neque te-
mere mutandam, codicum h. l. scriptu-
ram habemus. Nec vero scripturæ
huic Pollucis auctoritas, solummodo

vulgata apud eum lectio, obstat: MSS. codices firmant eam potius, quam ever-
tunt. Nam quod cod. Jungerm. ha-
bat, *ἱσαλλήλοισι*, non differt a nostra
scriptura, nisi quod N perperam in AA
sit mutatum; quod genus confusionis
Bastius, olim noster, adigit ad Gregor.
Dial. p. 921. Quod vero optimus alio-
qui cod. Falckenb. habebat. *ἱσαντιλογή-
σαι*, id ex alia satis prona confusione na-
tum erat, nempe ex H factum TI Ta-
ceo, ne satis quidem aptum huic loco
fore verbum *ἱσαλλήλοισι*. Hoc enim
significaret iterum dixit, repetiit quæ
ante dixerat (conf. I. 118, 5.) Atqui
Herodotus quidem ista in superiori nar-
ratione exposuit; non vero Croesus ea-
dem Cyro jam ante dixerat. S.

23. *ὡς ἀχαρίστους νόμος ἵσται*] Inepti-
unt cum suo *ἀχαριστίῳ* scribæ veteres,
obliti iteratissimæ locutionis. Satis
hoc Thucydidis erit, VII. 35. *οὐκ ἂν
σφίσι βουλευμένοις ἵσται διὰ τῆς σφῶν τὸν
στρατὸν ἵσται*. Similia ex Tacito et Sal-
lustio stipavit P. Leopardus Emend.
IV. 23. habet et huc pertinens
Abresch Diluc. Thucyd. p. 749. E-
gregie Clemens Alex. Protrept. p. 38.
*ὦ Κροῖσι, — ἀχαρίστὸς ἵσται, διὰ προσ-
κυνῆς*, et plura hinc derivata. Wxss.

CAP. XCI. 4. *πρώτου γονίος*] Præ-
clare Mediceus. Idem obsequentem ar-
ticulum conjectando adsecutus fuerat
Steph. Berglerus; mirumque accidit, hæ-
sitasse in re obvia interpretes. Vide c.
13. et quæ docte commentatur Gronovius.
(Monuit Gron. *γονία* non modo patrem,
sed et generatim progenitorem dici; quem
idem Noster *γονίτορα*, VIII. 137, 1.) Vel-
lem is etiam mox *δὲ* — *ἱσισμένοις*
scripisset, quod MSS. certum præstant
et sermonis indoles expostulat. Ho-
mer. Od. γ'. 215. *ἱσισμένοις Διὸς ἡμῶν*.
Sophocles Elect. 973. *ἀλλ' ἢ ἱσισση-
ταῖς ἡμῶν βουλῆμασι*. Verum scriptu-
ræ hæc aberratio in aliis et Nostro sæpe

se offerret, uti c. 103. III. 14. 31, 54.
etc. Wxss. — De progenitoribus com-
mode a Bellangero ad. h. l. monitum
Larcherus retulit, ex Græcorum more
ita eos numerari, ut pater censeatur se-
cundus, avus tertius, quartus proavus,
quintus abavus. Fuit autem Gyges
abavus Croesi, hac successione: Gyges,
Ardys, Sadyattes, Alyattes, Croesus.
S.

9. *οὐκ εἶδον τι ἰσίνετο*] Nihil demuto;
οὐκ εἶδον, οὐκ εἶα, οὐκ εἶδον, in simili re
usus sunt frequentis. Supra c. 67. IV.
152. VI. 130. Post pauca (l. 12.)
Reiskius *ὑστερον πρὶς ἵσται τούτοις*:
quod Codices si præberent, attentionem
mereretur; nunc edito inhæreo. Wxss.

21. *εἴπε τὰ ἵσται Λοξίης*] Neminem
offenderent ista si sola legerentur: de
Phallo agens, *καιῦσι, αἶτ, τὰ καιῦσι
«Ελληνισ. II. 49. Nostro tamen loco si
prius ἵσται Codicibus abesset, ob sequen-
tia censerem adjectum, pristinamque
scriptionem hanc fuisse: τῇ καὶ τὸ τι-
λιουαῖον χρησσημαζομένην (I. c. 55.) τὰ ἵσται
Λοξίης πρὶς ἡμίονου οὐδὲ ταῦτα συνίλαβε*.
Postremum Herodoteum est, ut et il-
lud: *οὐδὲ ταῦτα, — τὰ ἵσται*. Sic L.
89. *Κύρη δὲ ἱππιμῆλις ἰσίνετο, τὰ Κροῖτος
εἶπε*: hoc, si bene memini, (nam librum
inspicere hercle non vacat) corrigi vult
Reiskius lib. II. c. 51. *ἰσὶν εἶνα λόγον
πρὶς αὐτοῦ ἱλεῖται, τὰ — διδῆλωται*.
VALCK.

22. *ἦν γὰρ δὴ ὁ Κῦρος οὗτος ἡμίονος*] A-
bydenus ex regis Babylonii oraculo
de Cyro *ἦξεν Πίρσης ἡμίονος*, in Euseb.
Pr. Eu. IX. 41. Explanatus, verum
ex Nostro, CEnomaus, Apollinem vani-
tatis et mendacii arguens, *ὁ μὲν γὰρ ἡμί-
ονος ἢ ἡμισέσης Κῦρος, ἢ ὁ μηθρόν μιν
ἐκ τυραννικοῦ, σπασθέντι δὲ ἐξ ἰδιωτικοῦ γί-
νους ἡμίονος ὦν ἐν τῇ αἰνίγματι, παρεμφαίνει
μὲν τὴν ἔκτυφον Μῶσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν
ἑμμαντιν μαγνητίνην*. Namque Herodotea
innui, Musæ injecta mentio testatur,

quam *Ἰκτυφον* fumi plenam et insoletentem invidiose taxat, in ejusdem Pr. Evang. V. 21. Bene de se Apuleius Apolog. p. 289. "Non video quid mihi sit in ea re pudendum, haud minus quam Cyro majori, quod genere mixto fuit, Semimedes ac Semipersa." Wess.

—Quod modo præcessit, οὐδὲ τοῦτο συν-
ἰλαβῆ, sic recte συλλαβῶν l. 19. non συμβαλόν. Conf. c. 63, l. 1. ibique nota-
ta. συμβάλλεσθαι, non συμβάλλειν, con-
jectare sonat; et ne hoc quidem satis
aptum huic loco foret. S.

CAP. XCII. 5. *ἰν δὲ Προμηθεὺς τῆς ἐν
Διλογοῖσι*] Laudatissime, verborum as-
peritatem si prætervideas, et verissime
Jac. Gronovius. Minervæ protempla-
ris sive vestibularis inter Delphorum
numina celebratissima est memoria,
quamquam in titulo sæpius peccatum.
Memini quædam adponere ad Diodo-
rum XI. 14. plura Jo. Taylor ad De-
mosthenem in Aristogitonem p. 517.
(in Reisk. Appar. ad Demosth. Vol. I.
p. 822 seqq.) Wess.—Conf. VIII. 37,
7. ibique not. S.

6. ταῦτα μὲν καὶ ἔτι, etc.] Cl. Reisk-
ius τῶν τὰ μὲν, facili sententiæ decur-
su. Mirum illud oppido est, concor-
diam Codicum (l. 7.) constare in *Βραγ-
χίδῃσι τῇσι Μιλησίῳν*, neque dissidere II.
159. Locus uterque doctorum disputa-
tionibus jam olim examinatus est, do-
cente ex Symmictis Philemonis Por-
phyrio, (Quæstion. Homeric. c. 8. Vol.
I. Homeri Barnes. p. xci. seq.) nec negli-
gente Gronovio. Vaticinata quondam
illic mulier fuit, ἣ ἐν *Βραγχιδαῖς γυνὴ
χρησμοφῶδης* Jamblichæ de Myster. II. 11.
p. 74. quæ insolentiori (apud Nostrum)
articulo nihil prodest. Juvemus Jambli-
chum apud Stob. Serm. LXXIX. p.
471. ἀδιφὰ δὲ τοῦτων καὶ ὁ ἐν *Βραγχιδῇ
Σιδὲς* ἐκ φαίνε. Dederat ἐν *Βραγχιδῇσι*, ut
Noster, aut sicuti ipsemet cum Strabo-
ne et Pausania ἐν *Βραγχιδαῖς*. Wess.

—Philemon in Συμμίκτης apud Por-
phyrium l. c. ait: "quum apud Hero-
dotum h. l. ἐν *Βραγχιδαῖς* (sic apud Por-
phyr. in ed. Barn. editur, ἐν *Βραγχιδαῖς*
in ed. Bas. 1551. utrobique perperam,
puto, pro *Βραγχιδῇσι*) τῇσι Μιλησίῳν le-
gisset, gnarum se multis librariorum
mendis inquinatos esse quum ali-
orum veterum auctorum tum Hero-
doti codices, in eo fuisse ut cum Al-
exandro Cotyensi τῇσι Μιλησίῳν (sc.
χώρας vel γῆς) corrigendum censeret,
quoniam Græcus nullus scriptor τὰς
Βραγχιδαῖς in fœm. genere dicere
auderet; postquam vero in ejusdem
Herodoti libro II. (c. 159, 9.) simili ra-
tione ἐς *Βραγχιδαῖς* τὰς Μιλησίῳν scriptum
reperisset, intellexisse se, Herodotum
Ionum more (quemadmodum illi ἡ λῖδος,
ἡ κίων, ἡ Μαγαδὼν dicunt) fœminino ge-
nere, pro masculino, in isto nomine
usum esse. "Sic ille. Cui opponere
quispiam posset, apud eundem tamen
Nostrum I. 158, 1. codices omnes in
τοῖς *Βραγχιδαῖς* consentire, itemque
cunctos I. 46, 11. τῇσι Μιλησίῳς ἐς *Βραγ-
χιδαῖς* dare: itaque verisimile esse, etiam
h. l. et II. 159, 9. τῇσι Μιλησίῳν scrip-
sisse Herodotum, et librariorum culpa
in utroque horum locorum revera cor-
ruptos codices esse. Quod si quis ita
statuit; fuerint utique perantiquæ istæ
codicum corruptelæ; nec tamen fuerint
ex tanta vetustate repetendæ, quanta si
Villoisonum audimus. Huic enim,
nescio quo casu, excidit, ut Philemonem
illum, e quo ista Porphyrius retulit,
Alexandro Magno cœvum faceret.
(vide Villois. Anecd. Græc. T. II.
p. 137. et Proleg. in Homer. p. xxxiv.
itemque Indicem in Anecd. voce Phile-
mon, et voc. Herodot.) At ex ipsis
verbis a Porphyrio prolatis abunde ad-
parebat, æqualem illum fuisse aut etiam
paullo juniorem Alexandro Cotyensi
Grammatico, (de quo Fabric. in Bibl.

Gr. IV. p. 379.) adeoque secundo post C. N. seculo vixisse. De Branchidis multa Larcherus collegit ad Nostri V. 36. et VI. 19. Ad id quod spectat de quo h. l. quærebamus, ita se res habere videtur. Recte *ἰς τοὺς Βραγχίδαις* scribitur I. 158, 1. quatenus Branchidæ familia fuere sacerdotum, qui templum et oraculum curabant. quod Didymis erat in agro Milesiorum. Recte vero etiam fortasse et h. l. et II. 159, 9. *Βραγχίδαι* in form. gen. dicuntur; quoniam ex eo, quod vulgo breviter dicere consueverant *ἰς Βραγχίδαις πύμπαι*, (ut apud Nostrium I. 46, 11. et I. 159, 1.) usus invaluisse videtur, ut ipse locus, ubi oraculum erat, *Βραγχίδαις* diceretur, nempe *αἱ Βραγχίδαι*, ut *αἱ Ἀθῆναι* et similia. Ita quidem Pompon. Mela I. 17. Oraculum Apollinis, ait, dictum olim *Branchidæ*: cui congruit quod idem templum perinde *τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Διδύμοις*, et *τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδῃσι* nominatum legitimus V. 36, 14. coll. VI. 19, 15. similiterque apud Strabonem IX. 421, c. coll. XIV. 634. c. Denique apud eundem Strab. XVII. 814. A. junguntur *ἰς Δελφῶς καὶ Βραγχίδαις*, prorsus tamquam duorum locorum nomina. S.

13. *ἀντιστάσιωτις κατιστήσι*] Jure Gronovius ita; in usu tamen verbi, quod sensu activo sumi posse putavit, vere lapsus. L. Küsterus, male dictorum non inmemor, parem illi gratiam reddidit in Clerici Bibl. V. et Rec. T. V. p. 407. Tædet hæc scribi potuisse. De *Pantalaonte*, Serinus in Stob. Sermon. XLV. p. 313. quædam innuit. Wess.

19. *ἐπὶ νάφου ἵλκω*] Confidenter hoc suam in sedem reposui: auctores habeo Scholiasten Herodoti, qui *νάφος*, ut codex MS. ostendit, hic invenit; Plutarchum, cujus *ἐπὶ νάφου* huc ducit; tum Hesych. et Suidam, hoc ex loco *ἐπὶ νάφου ἵλκων* explicantes. (Suidam vide in

Κνάφος, et *Ἐπὶ νάφου*.) Non addo, *ναφθίου*, in fullonis officinam, nec recte verti, nec loco satisfacere. Cur tandem interimendum in fulloniam officinam traxit? Nullus-ne ad eadem locus commodior? Bene hoc perspexit, locumque persanavit Steph. Berglerus Act. Lips. MDCCXVI. p. 423. tum T. Hemsterhusius ad Hesychii *Ἐπὶ νάφου*. *Κνάφος*, carduus sive spina est, qua fullones radere vestimenta solent: præterea tormenti seu carnificinæ genus, clavis aculeisque obpletum, ad miseros crudelissime enecandos: *Ὁργάνον τι, ἐν πύκλω κέντρον ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσι*, Suidas et Timæus. (in Lexic. Plat. p. 160.) Pertinet huc Platonis X. de Rep. p. 762. *ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμπεσσιν*, super tribulis lacerantes, ut viri egregii docuerunt. Wess.

CAP. XCIII. 8. *αἱ ἐνεργαζόμεναι παιδίσκαι*] Hæc et seqq. respicit antiquus Sophista, qui Dissertationes aliquot Ethicas conscripsit, inter Fragmenta Pythagor. vulgatas p. 714. *Λυδοῖς τὰς πόδας περιουθίσας καὶ ἀργύριον ἐνεργήσασθαι, καὶ οὕτω γάρμασθαι καλὸν δοκίμῃ*. Hinc etiam manifestum est, cur ad istam *παιδίσκων* mentionem narrationi suæ quædam de more Lydiaco interjecerit Herodotus; qui vocem, adjectam a Sophista, *ἀργύριον*, lectori subaudiendam relinquit, quam in simili loco adposuit lib. II. c. 126. eo Cheopa scribens devenisse pravitatis, ut filiam voluerit tantquam prosedam *πρόσσεισθαι ἀργύριον ἑαῖσον δὲ τι*. Corpore quæstum facientes, *πιδράσκουσαι τὴν ἄραν παντὶ τῷ βαλλομένῳ*, Origeni c. Cels. V. p. 260. *ἐπὶ μισθῷ* (*χρημάτων* Xenoph. Symp. p. 523, 7.) *τὴν ἄραν ἀπεικωλοῦσαι* Eusebio Prosw. IV. p. 162. B. Commode dicuntur *ἐνεργαζόμεναι*, id est, corpore vel *ἐκασταῖς ἐργαζόμεναι*: aliter cepit Clar. Abresch, Dil Thucyd. p. 763. (Abresch quomodo ceperit nescio: mihi videbatur

ἐν οἰκῇματι ἰργάζ. coll. II. 121, 90. et 126, 3. ubi quidem ἐπ' οἰκῇματος.) Ἐργάζεσθαι, ἰργάζεσθαι, ἰργασία, ἰργαστήριον, de eadem occurrunt opificina. Auctor Orat. c. Neæram p. 730, 44. ἰταίραν suam nolunt ἔρῃν ἐν Κριεῖδ' ἰργαζομένην, οὐδ' ἐπὶ τοῖς παρρηβότοις οὔσαν et p. 731, 57. (Demosth. Reisk. T. II. p. 1354, 22.) Quæ venit ob istum quæstum in Ægyptum, venisse dicitur Rhodopis κατ' ἰργασίην Herod. II. 135. Secundum grammaticos et Eustathium ad ἰλ. ψ'. p. 1453, 45. (p. 1329. ed. Rom.) Archilochus istius generis mulierem Ἐργάτιν dixerat: sed ab istis dissentit Hemsterh. ad Hesych. in Ἐργάτις. τὸ παρρηβόν est Ἐργαστήριον in Attica Lege apud Demosth. p. 796, 105. (p. 1367. ed. Reisk.) et in Alciphronis Epistola, quam vulgavit Abresch. in Addend. ad Aristæm. p. 115. παιδίσκην dixit Nicias, Athen. X. p. 437. f. memorans etiam τὰς δημοσίας παιδίσκας. In Isæi Or. V. p. 58, 13. (p. 134. Reisk. Vol. VII.) Euctemonis ἀτελιούβια ἰκανυκλήρι συνοπιάν ἐν Παιραιῖ, αὐτοῦ καὶ παιδίσκας ἰτριφι, meretriculas alebat conciliatrix: in Orat. c. Neær. p. 728, 28. (p. 1351. Reisk.) Charisii liberta Nicarete ἰστὰ παιδίσκας ἐν μικρῶν παιδίων ἰκτήσατο. VALCK.—Lydiæ, de quibus agitur, puellas non ex corporis quæstu pecuniam contulisse; sed præter istum quæstum opus etiam mercede fecisse, quo maiorem sibi dotem compararent, monuit Heyne in Commentar. Götting. T. XVI. p. 35. Similem isti Lydorum morem apud Cyprios notavit Justin. XVIII. 5. Conf. Clearchum apud Athen. libro XII. cap. 11. ubi videndum an pro τῶν ἄλλων, quod ibi, p. 316. l. 5. nostræ edit. legitur, τῶν δούλων cum Larchero (in Notis ad Herodot.) corrigendum sit. Ceterum apud Nostrum mox l. 13. ὁ Λυδῶν δῆμος non tam populus Lydorum, quam

plebs, reddi debuerat; et sic in Lat. vers. rescriptum velim. conf. I. 196 extr. Et ἀγοραῖοι ἄθρονοι (l. 7.) rectius circumforanei homines, quam forenses. cf. II. 141, 19. S.

15. καὶ δύο πλίθρα] Gronovio scribendum videtur καὶ δύο πλίθρα τὸ μῆκος: neque enim latitudinis mentionem abesse posse, nec πλίθρα de ambitu recte poni. Contra ea Georg. Arnaldus venit Animagd. c. 29. plethri mensuram altitudini, longitudini, et latitudini sæpe ad moveri conmonstrans: nullam quoque justæ proportionis in viri doctissimi emendatione rationem haberi: quod sane vero convenit. Haud scio tamen, an sana hic omnia sint. De stagno Gygeō Poëta ἰλ. β'. 865. et Strabo, (XIII. p. 626. a. et 627. a.) quo teste Coloën postea cognominatum novimus. Referunt huc παρὰ Γύγαβ' τι σῆμα in Nicandri Theriac. v. 633. Critici veteres, forsitan male. Wess.—Nulla subest causa, cur de integritate hujus loci dubitemus, si baseos figuram oblongam cogitemus: nempe τὸ εὖρος nunc intelligit longiorum laterum mensuram. Altitudinem monumenti tantam fuisse ait Clearchus apud Athen. lib. IX. c. 31. ut ex quibuslibet Lydiæ partibus conspici potuerit. Nam, quod monumentum a Gyge amasiæ suæ erectum Clearchus narrat, quodque Nicander etiam l. c. spectasse videtur, illud nullum aliud esse recte Larcherus monuit, nisi hoc ipsum de quo hic Herodotus loquitur, et ex eo Strabo l. c. Cujus monumenti reliquias hodieque superesse, ex Chandleri Itinerario idem Larcherus adnotavit. Conf. Heyn. ad ἰλ. β'. 865. S.

CAP. XCIV. 2. τὰ θήλια τέκνα καταπορεύουσι] Vitam meretriciam agant erat in Latinis. Verius Thomas, ἐπὶ πορνείαν δίδωσι, uti infra c. 196. πᾶς τις—καταπορεύει τὰ θήλια τέκνα. Numos a Lydis

reptos Xenophanes in Pollucis IX. 83. itidem prodidit. Adde Eustathium ad Dionysium v. 840. Wess.

[8. ἰσὶ Ἄττος] Conf. c. 7, 8. et VII. 74. Adde Adnot. ad IV. 45, 14. De Mane conf. Dionys. Hal. Ant. Rom. I. 27. S.]

Ibid. *σινδρίαν ἰσχυρὴν*] Herodoti *σινδρίαν* (sic recte scriptum legitur supra, c. 22.) *ἀφορίαν καρπῶν* interpretatur Dionysius Halicarn. A. R. I. p. 21, 33. ubi v. 38. pro *διανείμαντας* restituendum videtur, *διανείμαντας Ἄττι δῶντας τὸν δῆμον διχῶ κλήρους καὶ μοίρας ἰσβαλῖν*, ex Herodoto, tradente τὸν βασιλεὺς αὐτῶν (Atyn) *δύο μοίρας διαιλόντα Λυδῶν πάντων πληρώσαι*. Herodotea se Dionysius enarrare profitetur; e rerum Lydiae scriptore probabiliter, quæ Galei suspicio est, derivata. VALCK.

11. *δύναμις δίζησθαι*] Etsi non magnum videbitur operæ pretium, hoc ex MS. elegi: non possum in animum inducere, placuisse Nostro continuam scriptionis et soni in *δίζησθαι* et *δίζησθαι*, nulla præsertim metri lege cogente, discordiam. Quod recepi, Homeri et Ionum est. Habet Eustathius in Odys. p. 1774, 31. (p. 564, 50. ed. Bas.) *δίζηται* ex Herodoto, quod nunc II. 38. *δίζηται*. Consentiunt Grammatico tamen Codices Ask. et. Arch. Graviter et vere Democritus, *δίζημίνουςι τὰ γὰρ μάλιστα παραγίνονται*, τὰ δὲ κακὰ καὶ μὴ δίζημίνουςι, ex Stobæo in Poësi Philosoph. p. 176. Wess.

13. *τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστραγάλων*] Corripitur Noster ab Athenæo I. 15. (lib. I. c. 33. nostræ ed.) p. 19. A. ob ludorum hæc inventa Atys regis tempore: esse enim ludos istos multo antiquiores, probatos usurpatosque belli Trojani tempore. De pilæ et talorum lusu nota ex Homero res est: at ubi apud eum tesserarum *τῶν κύβων*, aut *κυβείας* aut *κυβέαις* mentio? Quarum cum nusquam meminerit, seriori temporis inventum

debetur. Docuit hoc egregie Thomas Hyde Histor. Aleæ p. 112. et Hemsterhusius in Polluc. IX. 97. Wess.

14. *πλὴν πεισῶν*] Nullum hic scriptoris lusum (cum Gronov.) agnosco. *Πιστὸς* et *πιστὰ* usu terunt, non *πιστός*. Semper-ne in amanuensium peccatis abscondita ruspabimur? Negatur horum origo Lydis, quod ea Palamedii tribueretur abs omnibus. Sophoclis, Alcimedantis, Gorgiæ, Philostrati hanc ad rem atque aliorum loca Hemsterhusius antestatus est. Sint-ne vero *πιστὰ* calculi tantum, an calculi tesserarii, animose ante non multos annos disputaverunt Jo. Corn. de Pauw Diatrib. de Alea Vet. p. 57. et Vanni Criticæ p. 270. doctus Auctor. Wess.

23. *ἰουστὸν τὸν βασιλεῖα προστάσσειν*] Cl. Reiskius *προσάσσειν*. Tu vide III. 89. VII. 65. Dionysius, his usus, de suo liberaliter adstruxit plura: Lydum, Atys filium, uni parti a patre assignatum, alteri Tyrrenum ait, Rom. Ant. I. (c. 27.) p. 21. *Ἀρχαῖος δὲ τῆς ἅμα Λυδῶν μοίρας τὴν ἀμείνω τύχην, μὴ ἰσχυρῆσαι ἰσχυρῆσαι δὲ τὴν ἰστέον ἀπολαχούσαν τῶν χρημάτων τὰ μίση*. Sic, puto, scribere voluit. Venerintne in Italiæ oras, atque Etruscorum genti originem Lydi dederint, quod Nostrium secuti plures litteris tradiderunt, in magna versatur controversia; de qua Theod. Ryckius Diss. de Prim. Ital. Colon. (edita cum Holstenii Notis in Steph. Byz.) c. 6. et Scipio Maffei Hist. Diplom. p. 228. atque alii. Wess.—Confer quæ ad h. l. Larcherus commentatus est. S.

[CAP. XCV. 6. καὶ τριβαρίας ἄλλας λόγων ἰδοὺς] Vere dixit. Cyri initia et illustria facta diversis modis per Orientis plagas celebrata fuerunt. Ctesias, uti Persicorum fragmenta condecificiunt, aliam ac Noster trivit viam, fateaturque Photius. Quid Xenophon sectatus fuerit, in omnium est memoria. Forsan

et suum sibi narrationis genus habuit Æschylus in Persis v. 770. Itaque optio datur. Wess.

7. *ἡ ἱστία εἰκοσι καὶ πέντε αἰῶνες*] Hæc et quæ succedunt Diodorus adripuit lib. II. 32. sed minus prudenter et considerate, sicuti ibi conmonstratum est. Wess.—Herodotum cum Ctesia aliisque, qui Assyriorum imperio (referente Diod. Siculo) durationem 1306. annorum tribuunt, in concordiam redigere, post alios doctos viros, (quorum nonnullos etiam Harlesius ad Fabr. Bibl. Gr. T. II. p. 742 seq. laudavit) *Larcherus* studuit in Notis ad h. l. Conf. ejusdem Chronologiam Herodot. p. 144 seqq. scilicet statuens, Ctesiam antiquitatem hujus imperii a primis regni primordiis, intra artos limites conclusi, repetiisse; Herodotum vero ab eo tempore quo totius Asiæ imperio reges Assyriæ potiti sunt. *Volney* contra, post longam disputationem, qua Herodoti fidem historicam cum ea quæ Ctesiae tribuenda est, contendit, (Chronol. d'Herodote, p. 83 seqq.) ad extremum colligit, (ib. p. 189 seq.) perquam verisimile esse, consulto Ctesiam, quo Persis gratificaretur, durationem Assyriaci imperii, cujus in jura Persæ successerunt, immanem istum in modum auxisse. Novi quidpiam hic molitus est *G. Bruining* in Actis Societ. Traject. T. II. p. 162 seq. (Lugd. Bat. 1795.) qui, Ctesiae mendaciorum nullam prorsus rationem habendam censens, tantum abest ut justo minorem existimet numerum xxx annorum, quem hic habent Herodotei libri, ut multo etiam majorem esse sibi persuaserit. Scil. pro certo sumens, Semiramidem illam, quam Noster c. 184. quinque generationibus ante Nitocrin vixisse ait, fuisse primam Assyriæ reginam, Nini uxorem, regni conditoris; quo secum ipse concilietur Herodotus, statuit numerum annorum,

qui h. l. durationi regni Assyriaci tribuitur, per librariorum sive errorem sive temeritatem quadringentis annis auctum fuisse; scripsisse Herodotum *ἱστία* ΗΔΔ, id est, *εἰκοσι καὶ ἑκατὸν*, annos cxx; inde illos fecisse *ἱστία* [Η] ΔΔ, id est, annos dxx. Cujus quidem inventi laudem non invidemus auctori. S.

CAP. XCVI. 4. *οὗτος ὁ Δειός τις*] Deiocem non præterit Polyænus Strateg. VII. 1. verum vestigiis aliorum insistent. Quærunct docti viri idem-ne fuerit ac Arphaxadus, cujus in Judithæ historia c. 1. memoria durat, an Phraortes potius, Conringius, Montfauconius, Prideaux: de qua lite Schroëerus Orig. Assy. sect. IV. 5. etc. et Leon. Offerhaus Spicileg. Hist. Chronolog. p. 145. egregie. Wess.

11. *ἰδὺς τε καὶ δίκαιος ἦν*] Ecce tibi observationem docti viri, Petri Fontein, cui Theophrasti Characterum cultiorem editionem brevi debebimus. Quum de judice sermo sit, idem est ac, *ἰδὺς ἰδὺς καὶ δίκαιος*; eadem ratione Homerus, *ἰδὺς*, et, *ἰς μέσον ἀμφότεροις, μήδ' ἑὸν ἀρωγῇ, δικάζουσιν*, Iliad. Ψ'. 574. et 580. Si vero animadvertis, pro *ἰδὺς* Atticos hoc sensu dixisse *ἴσως*, vix dubium erit, quin Herodotus in mente habuerit illud Solonis, *τὸ ἴσον πόλεμον οὐ ποιεῖ*, laudatum Plutarcho in ejus Vit. pag. 85. d. Huc nimirum spectant, quæ, paullo ante, (l. 8.) de eodem Deioce, habet, *ἰσιστάμενος δὲ τῷ δικάειν τὸ ἀδίκον πολέμιόν ἐστι*: ex quibus tamen verbis vitium, quod illis inhæret, tollendum est. Quum enim Herodotus manifesto significet, hunc *δικαστὴν*, probe gnarum cives, ab injustis judicibus vexatos, iisdem reddi infensos, justitiam observasse eum in finem, ne quis erga se, ad regnum aspirantem, odium conciperet; liquet, me quidem arbitro, legendum esse, *ἴσως τῷ ἀδίκῳ τὸ ἀδικούμενον πολέμιόν ἐστιν*. Neque

aliter, in argumento fere pari, Euripides, et ipse Solonis dicti haud immemor, Phoeniss. v. 541. τὸ γὰρ ἴσον νόμοι, vel potius κοινὸν, ἀφρώτους ἴδου. Τῷ πλείονι δ' αἰὶ πλείονι καθίσταται τοῦλασσον. Quinimo, hujus sententiæ ea est cum Historici observatione, modo verba sicuti scopus ejus postulat legantur, similitudo, ut in altera exemplar alterius tantum non agnoscas: certe hoc, τῷ πλείονι δ' αἰὶ πλείονι καθίσταται τοῦλασσον, ipsum illud est Herodoti, τῷ ἀδυνάτῳ τὸ ἀδυναίμενον πλείονιν ἴσσι. Hæc erudite ille in litteris ad me, sed quibus membranæ auxilium negant. Wess.—Nec vero etiam membranæ auxilio correctoris indigebant. S.

CAP. XCVII. 4. ἰδία πρὸς πρῶτον προκαταζῶν ἰδίαζι.] De iudicibus, sive illi reges seu privati fuerint, hoc sollemne. Supra c. 14. Μῖδας ἀνίστησι τὸν θρόνον, ἐς τὸν προκαταζῶν ἰδίαζι. et V. 26. Additur dixisse Deioceem, οὐ δικῶν ἴσσι, se non ultra iudicaturum: non aliud enim ac διδάσκον, quemadmodum doctissimi viri Syllburgius in Grammat. Clenardi p. 431. et H. Stephanus de Dialect. pag. 140. monuerunt dudum. In fragm. Philosophi Eusebii apud Stobæum Serm. XLIII. p. 310. καίτοι πρὸς χρῆ ἰδίασι πάντα τὸν μάλιστα ἀφρώτους προκαταδικῶν ἴσσι καὶ, etc. perperam et sine ratione Gesnerus προκαταδικῶν corrigi iussit. Præclare Glossæ Sangermanenses: Δικῶν, ἀπὸ διδάσκον. Ἡρόδοτος α'. οὐ φησι δικῶν ἴσσι. Wess.

11. στήσονται ἡμίον αὐτῶν βασιλία.] Vocabulum ἴσσι applicabatur absorptum a litteris proximis, quam solet in talibus adhibere Herod. p. 169, 32. (III. 25. ἴσσι σφίων αὐτῶν. pag. 192, 21. 194, 23. (III. 80. et 85.) δι' ἴσσι γὰρ ἡμίον βασιλία γινώσκου: atque ita scripsisse hoc loco, στήσονται ἴσσι ἡμίον αὐτῶν βασιλία. VALOK.

CAP. XCVIII. 13. τὰ πῦν Ἀγβάτωνα κίεληται.] Demior dilectissimis mem-

bris haud auscultasse Gronovium, quibus recte obsecutus fuit c. 110. 153. minime vero III. 64. 92. Non placet id consilii incertum. Optime codex Florent. cui alias plures schedæ consentient. Medorum regiam hanc urbem veterum complures, in quis et Ctesias, Ἀγβάτωνα, teste Stephano Byz. adpellarunt. Nunc quidem in illius Persicis Ἰδωνι Κῶροι — Βαρέωνι, Ἰγγὺς Ἐλατάνων: ipse dederat Ἀγλατάνων, sicuti in Stephani Βαρέωνι legitur. Opinor latere idem vocabulum in Æschyli Pers. v. 927. nam quæ de Agdabatis, gente Persica, a Criticis adscripta sunt, fide carent. Sam. Bochartus tituli originem in Arabum sermone invenit et eleganter illustravit Phaleg. III. 14. Culte vero de Aristotelis obscurioribus libris Themistius πλείονι περιφραγμένον εἰς περιβάλλον, ἢ τὰ ἐν Ἐββατάνων βασιλῆα, Or. XXVI. p. 319. n. Wess.

17. κολωνὸς ἰδῶν.] Videtur Diodorus II. 13. in urbis situ dissentire, ἰδῶν πλείον, in planitie structam scribens. Ambitum idem XVII. 110. stadiis c. absolvit, et hac parte discors. Athenarum enim amplitudo atque ambitus stadia cc. æquabat, teste Dione Chrysostomo Or. VI. p. 87. c. et illi tamen, ex Nostri finitione, Ecbatanorum magnitudo conveniebat. Quod editur πατὰ τὸν Ἀθηναίων κύκλον, pravum est. Ἀθηναίων oportuerat; qui quidem nævus in his libris nimis frequens. Wess.

25. δύο δὲ οἱ εὐλιονταῖοι, εἰσι, etc.] Platon, horum fortasse recordato, tale ædificia templaque variis coloribus distinguendi genus βαρβαρικὸν ἰδῶν est. Sic de Neptuni in Atlantide templo: ἰδῶν δὲ οἱ βαρβαρικὸν ἴχον· πάντα δὲ ἔξωθεν περιήλυσαν τὸν πῦν ἀργυρῶν, πλὴν πῶν ἀκρωτηρίων. τὰ δὲ ἀκρωτήρια χρυσοῦ. Critias p. 116. Pertinent huc, quæ Auctor de Mundo eleganter commentatus est, c. 6. p. 195. Ed. Vulc. Wess. — Omnia

structuræ genus isti simile hodieque in multis apud Sinenses et apud Indos opipidis reperiri monuit Caylus in Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XXXI. p. 42. S.

CAP. XCIX. 5. δι' ἀγγέλων δι' πάντων χερσίν.] Vide c. 69. Regiam apud Medos Persasque majestatem, illique debitam a civibus reverentiam abunde explanavit B. Brissotius de Regn. Pers. I. 27. et II. 91. Wess.

CAP. C. 8. καὶ κατήκου.] Sæpe nunc vocabulum in Musis recurrit de subditis imperio ac dicto audientibus, rarum hac notione. Ecce tibi imitatore Dionem Cassium, lib. XLII. 17. p. 315. Ed. N. καὶ γὰρ κατήκου σφῶν καὶ κατήκου—πολλοὶ περιμένον. Aliis sunt ἀτακουσται, ut in libello de Mundo, cujus interpres Apuleius non sine quadam cultus elegantia: Sed inter eos aures regis et Imperatoris oculi (conf. Nostrum, I. 114, 7.) quidam homines vocabantur: per quæ officiorum genera rex ille ab hominibus deus esse credebatur, cum omnia, quæcumque ibi gererentur, ille Otacustarum delatione discebat. Ceterum scribi debebat, quod bene vidit Reiskius, καὶ οἱ: est enim dandi casus. Wess.

CAP. CI. 1. τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνίστησι.] Interpretatio Vallæ, Deioeces—solam Medicam subegit nationem, eique imperavit, illa homines etiam perdoctos in historia veteri tradenda decepit. Gaius pro συνίστησι legi scribit in MS. συνιστήσατο, atque ita loqui solere Herodotum: observabatur eruditissimo viro κατιστήσατο, subegit, veterum nulli adeo frequentatum quam Herodoto; apud quem nusquam invenietur συνιστήσατο, usurpantem τὸ συνιστῆσαι noto significatu IX. 18. πάντῃ συνιστήσαντες (mutari non debuerat) ἰαντοὺς καὶ ποντοῦσαντες ὡς μέλιστα. Hoc apud alios frequentius dicitur συνιστῆσαντες vel συνιστῆσθαι. Dubium nullum est, quin hoc loco συνίστησι notet in unam con-

traxit: Deioeces τὸ ἐν Μηδικὸν ἔθνος συνίστησι, μόνον τε τοῦτον ἤρξει: (sic ista leviter refigenda suspicor; Medos in unam gentem contraxit, atque huic soli imperavit. Ex hac vera, ni fallor, interpretandi ratione (quam quidem perinde vulgata etiam scriptura admittit,) primum manifestum est, cur his continua diversa memorentur Medorum genera, e quibus unam ille fecerit gentem; deinde, quamobrem de filio Phraorte paulo dicat inferius; οὐκ ἀπὸ χειρὸς (Suidas explicat, ἀρκεῖν ἡγεῖτο:) μόνον ἄρχου τῶν Μήδων, ἀλλὰ στρατιωτικῆς ἐπὶ τοῦ Πέρσης π. τ. λ. Pater Deioeces, callidus ille justitiæ satelles, pacis amans, et solos regere Medos contentus, simul atque justitiæ fruendæ causa (Cicero de Off. II. c. XII. init.) rex fuerat constitutus, locatim dispersos cives suos adegit ἐν πόλει μακρόθεν, καὶ τοῦτο περιστάλλοντες τῶν ἄλλων ἦσαν ἱσχυρότεροι. Herod. p. 41, 5. et p. 42, 3. (c. 96, 6. et 98, 10.) Condidit itaque Echbatana. His denarratis subjungit: Διότι μὲν οὖν τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνίστησι. Hoc aliis in re simillima sæpius dicitur συνίστησι, vel συνίστησι. Notæ sunt imperantium artes, Thesei, Gelonis, similliumque: de Gelone, unis Syracusis omnia posthabente, Herodotus lib. VII. c. 156. Valck.

CAP. CII. 9. Ἀσσυρίων τοῦτους οἱ Νίνον ἔχον.] Qui ἔχον voluerit, etsi urgens ratio desideratur, præsidio non carebit. Assyrios laxiore significatione Noster usurpat, illis ipsos comprehendens Babylonios. Assyriorum itaque alii Ninum, Babylonem alii possidebant, uti c. 178. 185. etc. Wess.—De Nino urbe, ad Tigrin sita, conf. c. 193, 10. et II. 150, 15. S.

CAP. CIII. 3. ἰσχυροὶ κατὰ τίλια.] Turmatim. Adscripserat his Scholiastes: κατὰ τίλια· τὰ ἀναλώματα, καὶ τὰ συνίστησι ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ τὸ συνιστῆσι εἰς τὰ γένη. Habet ex eo Suidas. (in Κατὰ τίλ.)

Ultima huc refer, cetera aliorum deferenda. *Καὶ παρὰ τείλει καὶ παντοίως προσβάλλοντι* VII. 211. et IX. 20. et 22. Wess.

[7. ὅτε ἢ ἡμέρας ἑγίνοντο] Vide supra, c. 74, 8. S.]

14. βασιλεὺς ὁ Σκυθίων Μάδης] In obscuro res Scythicæ loco sunt: de gentis excursionibus in Asiam plura Justinus II. 4. 5., quæ partim conveniunt, aliena partim sunt. Μάδης Σκυθίων expeditiones et peregrinationes tetigit obiter Strabo I. pag. 106. (pag. 61. ed. Cas.) sed nescio quo autore eundem Madyem regem Cimmericorum fuisse adfirmat. Wess.—Confer Nostrum cap. 15. et præsertim IV. 11. seq. 8.

CAP. CIV. [1, 2. Ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς λίμνης τῆς Μαϊώτιδος — ἐς Κόλχους ἐρρήκοντα ἡμερῶν εὐζώνη ὁδός.] Justo major videri possit iste numerus triginta dierum, quum præsertim eum terræ tractum, quo inferior Asia cum superiori jungitur, intra quinque dies ab homine εὐζώνη permeari posse supra dixerit, cap. 72. extr. At hic non de ea parte Mæotidis paludis agitur quæ Colchidi proxima est, sed de ostio Mæotidis, et quidem de ulteriore ora illius ostii, ubi Cimmericorum olim sedes fuerant. conf. IV. 11 seq. Cæterum meminerimus, ubi de eisdem regionibus agitur, quas Scythæ dein habitarunt, diurnum iter ab eodem Nostro ducentis stadiis æquiparari, IV. 101, 7. S.]

7. ἐν διζυγίᾳ ἔχοντες τὸ Καυκάσιον ὄρος] Eadem, sed distinctius, IV. 12. VII. 20. Cimmerici legerunt oras Ponti et per claustra Caucasea in Asiam intruerunt; Scythæ, dum profugos insequuntur, a via aberrarunt, perque Caspias portas in Mediam, regionem a fugitivis aversam, devenerunt. Lege Th. Sig. Baierum, Comment. Acad. Petrop. lib. III. p. 318. Wess.

CAP. CV. 2. Ψαμμίτιχος] Ita hic.

At Ψαμμίτιχος lib. II. 2. 28. 30. nec constanter tamen. Recurrit prior scriptura II. 151. VII. 7. Quæ quidem discrepantia ex pronuntiationis vicinia nata fuit. Scythicam expeditionem Hieronymus addigit in Fabiolæ Epitaphio: "Hanc gentem Herodotus refert sub Dario Medorum rege viginti annis Orientem tenuisse captivum, atque ab Ægyptiis et Æthiopicis annum exegisse vectigal;" non sine erroribus, de quibus Scaliger in Eusebii Chron. p. 83. *Τακροστίρῳ* (l. 3.) non ex genio Herodoti, uti visum Gronovio, sed e Grammaticorum vetere scribendi more venit. Servavit ipse τὸ *προσπύρῳ* III. 138. sicuti alibi τὸ *πρόσω*, τὸ *λαπὼν*, τὸ *πρῶτον*, quæ emendatius utique scripta. Conduxit de genere hoc compluscula Jo. Wasse, addita in Dukeri præfationem Thucydidis. Wess.

8. πάντων ἀρχαῖστατον ἱερὸν, etc.] Pausanias I. 14. primos omnium mortalium Assyrios Venerem Coelestem colere ingressos perhibet, ab illis Paphios in Cypro et Phœnices in Palestina religionem ejus accepisse; hinc venisse ad Cytherios: abduxit doctissimum scriptorem a vero Venus Mylitta, quam ab Assyriis cultam ex Nostri I. 131. et 199. didicerat. Nam quo pacto ab Assyriis, a mari remotissimis, ea superstitio ad Cyprios penetrare potuit? Uraniam istam Venerem Syri Dercetun vocitabant in Diodori II. 4. Wess.

13. ἐνίστηψε ἢ θιδὲ θάλαμιν νῆυσιν] Ita dederat, uti rei series et Longinus testantur. Scio animose ὁ *θιδὲ* a Gronovio defendi, quo modo, si qui velit, omnibus nævis patrocinium parabitur. Θάλαμιν νῆυσιν quæ fuerit, quæsitum ambigiosè fuit. Ampl. Bouherius totum illi cap. 20. Dissert. Herodot. inpendit, spretisque plurium conjecturis, quas recensere nihil adinet, discernit cum Tollio ad Læginum atque aliis, θάλαμιν

νῦν convenire contaminatis morbo turpium virorum, ut Horatius alicubi, (lib. I. Od. 87.) sive pathicis. Verum est, Philonem Jud., Dionem Chrysostomum, Herodianum, Clementem Alex., Eusebium, Scholiasten Thucydidis, quibus adjungi poterit Criticus ad Hephæstionis Enchirid. p. 41. circuitu *θηλείας* *νῦν* id genus describere: neque absurdum erit, si profitearis, Longino honestam eam turpis flagitii descriptionem admirabilem atque ἀμίμητον fuisse visam, qua est sententia vir Amplissimus. Haud parum tamen metuo, ut Noster Scythia id inputarit. Alibi certe, cum non dissimile quidpiam exponere vult, hac verborum circuitione abstinet I. 135. usus, uti opinor, si aperte loqui nollet: huc adde, in Scythiam delatis, uti adfirmat, morbi illud muliebri genus statim fuisse manifestum, quod in pathicis utrum liquido omnibus adpareat exemplo, non habeo dicere. Accedo potius ad Hieron. Mercurialis opinionem Var. Lect. III. 7. Hippocratem et Nostrum comparantis. Ille de iisdem Scythia de Aër. Aq. et Loc. p. 293. (sect. 106. et 109. ed. Coray.) *ἰννευχίας γίνονται καὶ γυναῖκες ἐργάζονται, καὶ ὅς αἱ γυναῖκες διαλέγονται ἁμοῖς*. Causam morbi incolas acceptam referre deo, (ait ibid. Hippocr.) sed errare: habere eum suas sibi, verum naturales, causas. Porro, qui malo tentantur isto, *ἰδύονται σκολῇ γυναῖκῃν, καταγόντις λουτῶν ἀναιδρείῃν. γυναῖκί-ζουσι τε καὶ ἐργάζονται μισθὰ τῶν γυναικῶν, ἃ καὶ ἰσχύει*. Denique *νῦν* appellat, qualis profecto est, et maribus turpissimus. Atque hæc senex divinus eodem fere, quo Herodotus, commentatus est tempore; ut dubium non sit, quin eandem uterque rem signaverit. Noster *νῦν* *Θάλειος* vocat; ille, qui morbi ejus feminei effectus, quæque indoles fuerit, declarat. Herodotus iratæ Veneri, sic.

uti Scythæ iræ Deorum, morbi initia contribuit. Hippocrates ex artis suæ disciplina, superstitione dissipata omni, mali causam vestigat et explanat. Qui quidem disensus ferendus et magni non est momenti. Wss.—Perspecte vir eximius. Plura si quis desiderat, dabunt nonnulla Larcherus ad h. l. et Corayus ad Hippocr. l. c. Exstat etiam singularis Heynii commentatio de Maribus inter Scythas morbo effeminatis, quos ille cum hermaphroditis Floride contulit in Commentationib. Societ. Goetting. Vol. I. P. 3. p. 28 seqq. Sed, quod maxime ad rem facit, compertum est nostra ætate, morbum illum, quem muliebrem commodissime Herodotus nominat, eodem prorsus modo, quo ab Hippocrate descriptus est, in eisdem regionibus, quæ Scytharum olim fuerant, hodieque (quamquam haud ita frequenter) obtinere. Vide *Reineggs* topographische Beschreibung des Caucasus, Goth. et Petersb. 1796. T. I. p. 269 seq. Histoire primitive des Peuples de la Russie, par le Comte Jean Potocki, Petersb. 1801. p. 175. *Klaproth*, Reise in den Caucasus, etc. Halæ et Berol. 1712. p. 283 seqq. In Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. adnotare oblitus eram, pro *Θάλειος* ad Ionismi normam *θηλίην* corrigendum censuisse Koenium ad Gregor. Dial. Ion. §. 41. atque sic h. l. edidisse Schæferum. Et sic alibi quidem brevi vocali s in medio scribitur hoc vocab. ut III. 85, 15. et 19. sed simul per a in terminatione primi et quarti casus: ἡ Θάλια ἴππος. III. 86, 4. τὴν θήλειαν πέμψαν, III. 102, 16.—Ista jam non modo scripta a me, sed typothetæ etiam tradita erant, quum a *Boissonado* meo, Viro clarissimo, qui incomparabili studio, quidquid ad ornandum Herodotum nostrum valere videtur, id mecum communicare, aut de eo me monere consuevit, per litteras transmissa Notula, ad

id de quo hic agitur spectans, mihi traditur, his ipsis verbis concepta: "Παρά δὲ Ἡρόδοτος, ἐνέειπεν ἡ Σιὶς θάλιον νόον, ἀντὶ τοῦ, ἐποίησιν ἀνδραγύνοισι ἢ καταπαγόμεναι. Tiberius Rhetor, de Finguris, cap. 35. de Periphrasi, inedito adhuc, brevi edendo." S.

16. τοὺς καλῶνσι Ἑσπρίας οἱ Σπόθαι] Ampl. Bouherius *ισαγίας*, piaculo contaminatos, correxit. Factum non laudo. Obstant membranæ. Repugnat scriptor ipse IV. 67. Contra etiam veniunt Scholiastæ *Ἑσπρίας, οἱ ἐπλῆται*: cujus explicatio, etsi sit erronea, deceperitque G. Corinthum, vetat mutationem. Amplius robur Hippocrates adderet, modo scripisset, ut Tollius ad Longinum habet, καλοῦνται δὲ οἱ τοιοῦτοι Ἑσπρίας: verum ea Mercurialis est correctio speciosa: Ἀσπιδριῖς præferunt veteres editi. Confer P. Leopardum Emendat. VII. 10. Wess.—In vulgatum h. l. Ἑσπρίας, et in Ἑσπρίας IV. 67, 7. consentiunt fere libri: a quo parum abest Ἀσπιδριῖς, quod apud Hippocr. (teste Corayo in Notis, p. 331 seq.) in cod. Reg. 2146. et in ed. Ald. legitur. Quod si, ut probabiliter Wesselingius iudicavit, (in Notis ad Glossas Herodoteas) Scythicum verbum est, frustra sunt viri docti, qui illud ex Græci sermonis norma vel interpretari vel corrigere conantur. S.

CAP. CVI. 4. *χωρὶς μὲν γὰρ πόρων*] Reisk. *χωρὶς μὲν γὰρ, πόρων* et mox *τὸν ἰσάσσουσι*; aut *πόρων*, ob ea quæ statim iterantur. Mihi transitus a plurali ad singularem numerum non displicet. Sæpe numero ita utriusque lingue scriptores. Lege Davisi adnotationes in Ciceron. I. 59. de Nat. Deor. Wess.—Ne me quidem transitus a plurali numero ad singularem offendit, sed reliqua sermonis structura: in qua ne illud quidem necesse, est ut *τὸ* in *τὸν* mutetur; sed, hoc quod quibusque *imposuerant*, est idem illud *tributum*, quod

exigebant. Nempe structuram orationis non aliter percipere possum, nisi ita, ut per adpositionem juncta intelligantur hæc duo, *πόρων*, et *τὸ ἰσάσσουσι ἰσίσταλον*, (nam sic cum MS. F. pro *ἰσίσταλλον* scribendum,) et ad horum utrumque referatur verbum *ἔφερον*. Quare non magis *χωρὶς μὲν γὰρ πόρων*, quam *πόρων*, legi velim: cujus posterioris conjecturæ idem Reiskius in Notis editis merito nullam fecit mentionem. S.

8. καὶ τὴν τε Νίνον ἰλόν] Hieronymus in Chron. Cyaxares Medus subvertit Ninum: ad quæ Scaliger No. mcccclx. p. 85. Fortasse in Græco conceptum fuit: *Κυαξάρης ὁ Μῆδος τὴν Νίνον αἰεῖν*, capit, expugnat. Nam procul dubio non subvertit. Quis ergo? Scribit Noster c. 178. *Νίνου ἀναστάντου γυναικὸς*, Babylonem gentis regiam et metropolin fuisse: additur c. 183. eversam (certe expugnatam) esse a Media. Quæ quidem in Cyaxarem melius congruunt, quam in Astyagem, uti Bouherius voluit Dissert. Herodot. p. 240. (Quod mox ait, *ἐν ἰσῆροις λόγους δηλῶσαι*.) Assyriorum historiam, *λόγους Ἀσσυρίους* composuisse Herodotum, credibile fit. Meminit eorum c. 184. altera vice. Perierunt cito. Nihil inde servatum, nisi unum fortasse apud Aristotelem fragmentum, Hist. Anim. VIII. 1. Nam alia, quæ inde arcessuntur, perperam in hunc censum vocantur. Perierunt autem, ut innumera alia, temporum injuria. Qui socorditer atque inepte digestos eos fuisse commentarios, et propterea neglectos, cum Vignolio Chronolog. IV. 4. 6. etc. adseverant, talia confidenter obtrudunt, quorum rationes reddere nequeunt. Verum de his in nupera Dissert. Herodotea c. l. disputatum uberius fuit. Wess.

CAP. CVII. 5. *ὑποθίμινος δὲ τῶν μάγων τοῖσι* etc.] H. Stephanus (in Prolegom. de Herod. vocab. et loq. gen.)

ἰσπερθμους, quod c. 108. longe præfert; a cujus iudicio non dissideo. Ὑπερβόλαι hoc usu in Musis frequens, non illud. Τόση τῇ Γύγῃ καὶ τὰ σπουδαίοντα τῶν πραγμάτων ἱερεῖσιδου, cum Gyge communicabat, I. 8. tum V. 24. VII. 8, 1. Statim μὲν ante Μανδάνην (I. 7.) induxi, obsecutus membranarum. Wess.

10. οἰκίης μὲν ἰόντα ἀγαθῆς] οἰκίης alibi recte legitur; sed hic ferri nequit, si vel in Codicibus bonis inveniretur. οἰκία, familia, non potuit οἰκίην dici; semper Ionice scribitur οἰκίη. Herodot. I. 90. ἰόντες οἰκίης εὐ φλαυροῦσι. lib. IV. 76. VI. 35. Lib. II. c. 172. Amasin primum habebant despiciatui, ἀπὸ δὲ δημόσια τὸ πρὶν ἰόντα, καὶ οἰκίης εὐκ ἱσχυρίοις. Eundem Hellanicus Atheni XV. p. 680. x. antequam ad regnum perveniret, fuisse scribit ἰδιώτην καὶ τῶν τοχόντων. VALCK.

CAP. CVIII. 6. ἰππίνα λαῶνας] Revocavi quod Aldus eumque secuti expresserant, idque licitum in MSS. dissensu putavi, præsertim ubi scriptor ipse viam monstravit cap. III, 4. Memini Damascium apud Photium p. 561. novæ scripturæ auctoritatem conciliare videri, ἰππίνα εἶναι τῇ γαμντῇ εὐνοπῇ. Sed dubia et controversa lectio est, et defendi, nisi metaplasmo declinationis in subsidium vocato, nequit. Nihil simile ἰππίνα, quo Hippocrates pluresque alii fuerunt usi, requirit. Vide doctam T. Hemsterhusii adnotationem ad Thom. M. voce Ἐπίτιξ. Wess.

15. εὐ ἰουτῇ περιπίσσει] Dubium est, hoccine, an εὐ ἰουτῇ περιπ. adscisci debeat; quamquam ego non multum eo distrahor. Varie ponere solent. Æschin. de Legat. Fals. p. 47. Ed. Ald. (p. 311. ed. Reisk) ὡς ἰγὼ ταῖς ἱματιῶν λόγοις περιπίσσει. Jo. Chrysostomus T. V. p. 24. x. ἀλλ' ὁ μῦθος αὐτοῖς ἰουτῇ περιπίσσει. et T. VII. p. 831. c. πανταχῶς ἡ πλάη ἰουτῇ περιπίσσει. Par ratio prorsus est in μη-

δαμῶς, quod viro Cl. (I. 15.) tantopere placuit. Eoquis enim mortalium, in eschedarum discordia, Herodoteum illud esse præstabit? Μαδαμὴ habet cap. 68. III. 65. atque alias, μηδαμὴ quoque. Mox (I. 16.) ἔς ἰουτῇ servavi, non ignarus defendi veterum locis ἰουτῇ posse, patrumque habere in Miscell. Observ. T. III. p. 142. Wess.—Quod modo præcessit, ἄλλους ἱλέμενος, id commode Wyttenb. Select. p. 351. confert cum illo Xenophontis, Hellen. III. 1, 2. Κῦρος ἀντ' ἑαυτοῦ ἡμεῖνοι ἦσαν. S.

CAP. CIX. 1. ὃς εἰ παρὶδὸς τὸ παιδίον πικρομηρίοις τὴν ἐπὶ θανάτῳ] Valla ad verbum, quum ei puer traditus esset ornatus ad necem: ubi quum haud adpareret, quid hoc esset, ornatus ad necem; clarius H. Stephanus reddendum censuit, quum ei puerulus cum ornatu traditus esset ad necem: et in eandem sententiam Gronov. quum ei puerulus ornatus esset traditus ad necem; quam versionem et Wesseling. tenuit, et Larcherus his verbis suo idiomate reddidit, on remit l'enfant couvert de riches ornemens entre les mains d'Harpagus, afin qu'il le fit mourir. Quæ interpretatio (ut jam olim Æm. Portus in Lex. Ion. v. θάνατος monuit) satis bene haberet, si παρὶδὸς ἐπὶ θανάτῳ non πικρομηρίοις τὴν ἐπὶ θανάτῳ, legeretur. Nempe tradebatur Harpago puerulus eo cultu ornatus quo regio liberos mortis causa (id est mortuos, aut jam jamque morituros) ornari moris erat. conf. c. 111, 15 seq. et 22 seq. rursusque c. 112, 14 seq. et 113, 5. Itaque ad τὴν articulum, cum eodem Porto, intelligendum στελῆν, sive potius κέρμην, scil. nomen ex cognato verbo, quod in proximo est, repetendum. Sic VII. 34, 2. ἰγυφύουσι — τὴν μὲν — τὴν δ' ἰγίφουσι, scil. γίφουσι. VII. 62, I. τὴν αὐτὴν ταύτην ἰσταλμῖναι, sc. στελῆν, id est σκεπῆν, quo vocab. continuo dein utitur. VII.

84, 2. τὴν αὐτὴν (sc. σκιοῦν) ἰσχυροί. Pro quo VII. 72, 6. αἱ τὴν αὐτὴν ἔχοντες: ubi, quoniam ἔχοντες eo loci idem ac ἰσχυροί aut ἰσχυροί valet, pariter σκιοῦν aut σκιοῦν intelligitur. In Aristoph. Ran. 192. νουμάχης τὴν περὶ κριῶν, sc. μάχην. Sic κριῶν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, scil. κριῶν vel θάνατον, et similia multa apud optimos quosque auctores. Sic vero rursus apud Nostrum, quoniam θῆρας ἐπὶ θανάτῳ IX. 37, 6. sonat vincere mortis causa, in vincula conjicere supplicio destinatum, similiter etiam θῆρας (σφίρας) τὴν ἐπὶ θανάτῳ (scil. θῆρας) habemus III. 119, 9. et τοὺς ἄλλους κατέδρασαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ nempe θῆρας, V. 72, 22. Neque me fugit, ad τὴν articulum alias etiam subinde nomen θῆρας intelligi; nempe cum verbis praesertim quae mittere, ducere, aut proficisci significant: (conf. I. 67, 11.) sed non idcirco equidem dixerim, in verbis ex V. 72. modo citatis praegnans esse verbum κατέδρασαν, intelligendumque κατέδρασαν ἀπέδρασαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ θῆρας, quod viro docto excidit in utilissimo libello scholiastico, quem Attica inscripsit, p. 431. ed. sec. S.

3. ἵς τὰ οἰκία] Verum id est: ut ἵς ἵς τὰ οἰκία cap. 119. Saep̄ tamen operarum delicto depravatur, quem ad modum principio ejusdem capituli ἵς ἵς τὰ οἰκία, ubi Arch. οἰκία II. 129. ἵς ἵς τῶν οἰκίῳ τίκτοι. III. 148. προῦγίμην ἵς τὰ οἰκία. Quaequidem et alia similis generis ad eandem formam ex MSS. redire debent. Vide Gronov. II. 66. Wess. — Nempe II. 66, 16. recte Gron. οἰκίῳ ex MS. Med. restituit, cui et alii libri adstantur. S.

[10. συγγενὴς ἴσιν] Adhaesit, littera e superioribus edd. Rescriptum ἴσιν velim, ut alibi: et sic h. l. noster cod. Pa. Conf. Var. Lect. (ed. S.) ad Praem. c. 4. S.]

CAP. CX. 2. νηὶς τε ἰσχυροί

ἀμυνα] Multum se hic aestuasse fateatur Cl. Reiskius, tandemque huc venisse, ut ἀνωγεινιστάτας, pascua maxime horrida, reponeret. Pepererunt fortasse hos fluctus montes θηροδιστάται, qui utique boum pasturae minime conveniebant. At pascua erant ad montium radices, ut statim traditur: ad eas autem plerumque herbidum irriguieque agri, bubus pascendis egregii: hinc et pagus illic, hominum celebritate notabilis, c. 114. Posses, si innovatione locus indigeret, ἰσχυροί ex Aldo recipere et bubulci sollertiam intelligere. Hesychius, 'Ἐσχυροί: ἰσχυροί. Vide II. 138. Wess. — Quidni pascua intelligamus ad id, de quo nunc agebatur, maxime idonea? S.

6. τὴν γὰρ πόνα καλῶσι Σάμα Μῆδα] Eadem-ne Medorum et Persarum fuerit dialectus, non liquet. In reliquiis Persicae linguae nihil doctissimi viri G. Burtoni et Hadr. Relandus invenerunt congruum. Confer hujus Diss. de Vet. Ling. Pers. p. 245. et illius Λεξ. Ling. Pers. p. 97. Justinus I. 4. de causa nominis Spaco lepidas admetitur fabellas, ex Trogi libris derivatas. Wess.

10. πρὸς Σαπυρίων] Credo Florentium non aliter scriptum, etiam super ea re silentium. Codex Ask. et Valla idem obtulerunt. Σαπυρίων Aldi et Edit., si littera detrahatur, Σάπυρας dabit, quos Colchis confines, memorant Orpheus Argon. v 753, et Apollon. Rh. II. 397. atque ex illis Stephanus Byz. In Nostri Musis modo Σαπυρίων III. 94. modo Σάπυρας IV. 37. contra tabulas tamen. Melius I. 104. VII. 79. Wess.

18. ἰσχυροί — διαταγμαῖς ἰσχυροί] Nimium tribuitur Mediceo. Quis de militibus eorumque acie διαταγμαῖς frequentatur, propterea-ne uni negabitur? Apostolus Paulus, αὐτῶν ἢ διαταγμαῖς, Act. Ap. xx. 13. Servus

ἰσότητι τὰ διαταχθέντα αὐτῷ Luc. Evang. xvii. 9. Hæc sufficiunt. Alii in composito amplius quam simplici esse adfirmabunt, neque illis pertinaciter obloquar. Wess.—De re, quæ hic agitur, conf. c. 112, 5. 113, 10 seq. et 116, 21. S.

CAP. CXI. 3. πέντε ἡμέρας πᾶσαν ἡμέραν] Prave explicatur quæ per totam diem parturierat, pulcre monente Cl. Abresch Diluc. Thucyd. pag. 583. Wess.—Recte vero Vir doctus, cujus partus in dies expectabatur: et aut sic, aut de die in diem, in Lat. vera. repositum velim. Sic VII. 203. 5. προσδίδμεν πᾶσαν σὺν ἡμέρῃ quotidie (sive, in proximum quemque diem) expectantur: et plena dictione, ἀπὸ πᾶσαν ἡμέρῃ, VII. 198, 4. S.

6. ὅτι οὐκ ἰσθῶς ὁ Ἀρπαγὸς μεταπίμψαιτο] Recte post pauca (l. 9.) hunc in modum Gronovius; sequor exemplum, schedarum parens imperio. Est autem omnis hæc oratio cultissima et rusticæ simplicitati mirabiliter apta. Wess.—Utrouque edd. ante Gron. μεταπίμψαιτο dabant; idque priori loco (l. 8.) tenuit Gron. ubi cum plerisque MSS. μεταπίμψαιτο primus Wess. edidit. Posteriori loco, (l. 9.) de quo in Var. Lect. (ed. S.) oblitus eram monere, idem Gronovius, suum codicem, ut ait, secutus, μεταπίμψαιτο primus edidit, idque tenuit Wess. ubi quidem (ut idem Wess. adnotavit) codd. Ask. Arch. et Paris. duo (nostri Pb. Pc. Pd. et cod. F.) in μεταπίμψαιτο cum vett. edd. consentiunt. S.

8. ἡ ἀίλπτου Διῶνα] Appianus Punic. p. 104. (c. 104, 3.) καὶ αὐτὸν ἡ στρατιὰ μακρόν Διῶνα ἡ ἀίλπτου. Similiter pag. 117. (c. 116, 13.) Sophocles aliter Ajac. 727. ἡ ἀίλπτου ἄλῃς μετακινῶσθαι. Æschylus quoque Suppl. 362. Hesi-chii Ἐξ ἀίλπτου hinc docti viri corrigunt, sed frustra, uti bene in litteris ad me Cl. Alberti. Legendum enim ἡ

ἀίλπτου, quo Archilochus apud Heraclid. Pontic. p. 412. Ed. Galei utitur. Wess.

12. ἡ διασπίτας τοὺς ἡμισείους] Cogor sæpe minuta venari. Quid facias, ubi talem se silva dat? Abigunt Florentiæ hinc et c. 112. διασπίτας, et retinuerunt τὸν διασπίτα c. 11. Non sibi constant, fateor, in productione vocis descriptores, sed culpa ipsorum est. ἡμισείας; vidimus cap. 78. Manarunt eodem ex fonte Ἀρισταγόρης, Ἀρισταγόριον, Ἀρισταγόρια: Καμβύσης, Καμβύσιον, Καμβύσια, quod in Ἀστυάγης codex Arch. sollicite observat. Wess.—Cap. 129 extr. in διασπίτας consentiunt libri omnes. S.

CAP. CXII. 9. εἰ δὲ πᾶσα γὰρ ἀνάγκη] Ita adsolet: πᾶσα ἀνάγκη ἐστὶ νόμος II. 22. et 35. IV. 179. V. 52. etc. Sophocles Elect. v. 1527. Plato in Phædro p. 243. D. πολλὴ ἀνάγκη in Eutyphr. p. 7. D. Itaque γὰρ interpositum pluribus in MSS. citra sententiæ damnum resecatur a Viro Clarissimo recte. Sæpe tamen apud alios πολλή γὰρ ἀνάγκη, poëtas in primis, de quibus Valcken. in Euripidis Phœniss. 1668. Wess.—Equidem, cur abjiceretur particula et perapta huic loco, et plerorumque ac probatissimorum codicum auctoritate firmata, non satis causæ vidi. S.

CAP. CXIII. 8. τῶν σὺν προβόσκων] Hinc in Æm. Porti aliorumque Lexica receptum fuit πρόβοσκος. Usitata vox αἰγοβοσκῶν facile potuit in illam deflecti. VALCK.—Per utique rarum est πρόβοσκος de pastore, sicuti et προβόσκημα, quod in Philon. Jud. Legat. p. 993. D. Verum hoc nævo obsitum atque in προκόσμημα vertendum docuit Kühnius ad Diogen. Lært. Præfat. Illud movere non audeo. Accedit proxime αἰγοβοσκῶν vocabulum; sed metuo, ut τῶν βοκολίαις bene conveniat. Wess.

CAP. CXIV. 6. οἰκίας οἰκοδομῆν] Una mutata litera οἰκοδομῆν refingit Cl.

Pauw: neque enim eam, qui sibi *δορυφόρου* atque *ὀφθαλμὸν* eligebat, *οἰκονομῶν* omisisse: habuisse præterea Persarum reges *μελιθωνοὺς τῶν οἰκίαν*, III. 61. quibus ædium et rei domesticæ cura erat. Hoc verum; notum quoque *οἰκονομῶν*, *οἰκονομίαν*, et *οἰκονομίῳ* permisceri apud Philon. Jud. de Fortitud. p. 740. c. et in Paullina ad Timoth. priore c. 1, 4. et sæpius alias. Neutrum tamen adigit, ut eam in sententiam eatur. Ludus puerorum describitur, quorum esse

Edificare casas, plotello adungere mures,
tudere par inpar, —

monuit Horatius II. Sat. III. 247. et experientia testatur. Wess.

8. *τὰς ἀγγελίας ἰσφίειν*] Difficilis electio. *Φίειν* et *ἰσφίειν ἀγγελίας* usus admittit: illud latius se porrigit; hoc ejus proprie, cui in aula *ισαγγελῶν* titulus, quique ad regem deferēbat quæ nunciabantur. Vide Lucianum Dem. Syr. c. 25. Heliodorum X. p. 491. et Gronov. (Commode ad III. 77, 6. provocat Gron. Et verisimilius est, a nonnullis hic omisam fuisse præpositionem, quam ab aliis suo arbitratu adjectam.) *Βασιλεὺς ὀφθαλμὸν* multa in luce posuit Brissonius Regn. Pers. I. 190. Wess. — Conf. Adnot. ad c. 100, 9. S.

13. *περίεσι*] Nihil demuto. (Vide Var. Lect. ed. S. ibique ubi iterum Arch. nominatur, Ask. corrige.) Voluit Arch. scriba *περιῖσι*, ut supra c. 73. quo de P. Leopardus Emend. VII. 8. Bene etiam (l. 14.) habet *μετέθην*, ubi in Arch. insignis adparet aberratio, nec ab ea immunis Vindob. cui in animo *μετέχθη* fuisse videtur. Wess.

CAP. CXV. 6. *ἀκρίῃ ταῦτα περιεσῖν*] Sic I. 73. et III. 160. ubi *αἰσίῃ*, uti hic, Arch. ex scholio, e quo et id descendit, quod in Vindob. Placere po-

test Aldi *ἀκρίῃ*, ut *περὶσθῖν*, I. 88. III. 36. in Vindob.; verum Aldus in isto vocabulo varius est. Statim (l. 7.) *μα* lui *ἰγὼ δὲ* ex Arch. quippe significantius. Plutarchus in Præcept. Reip. ger. p. 811. c. *ἰγὼ δὲ ἀνάπαλιν* — *εὐκ ἱμαντὴ γίγνηται ταῦτα οἰκονομῶν*, ἀλλὰ τῇ παντὶ: ita enim dederat, non *οἰκονομῶν*. Wess.

[14. *ὅδῃ τοι πάρεμι*.] Videndum ne in aliis etiam codicibus, sicut in nostris, *ὅδῃ τοι* scriptum reperiatur: quod Gallice diceret, me voici tel que je suis. S.]

CAP. CXVI. 1. *τὸν Ἀστυάγια ἰσφίει*] Ad eum modum VII. 46. *ἰσφίει γὰρ με λογισάμενον*: namque ita Jo. Stobæus et scripti codices. Verum isto de genere uberrime docti viri, T. Hemsterhusius in Lucian. T. I. p. 26. et Valcken. ad Euripid. Phœnis. p. 464. Satis vero demirari non queo Gronovii acumen, quo *προσφίεσθαι* ἢ *ἰσφίεσθαι* (l. 3.) tanto paratu defenditur. Potest-ne hoc pertinere ad Cambysem et Mandanen? qui longe aberant, nec quorum ulla in Cyri hac agnitione præverit mentio. Bonus Astyages toto corporis filo et vultus lineamentis sibi puerum respondere opinatus est. Qua quidem in re et Justinus (I. 5, 4.) adsentitur, et sibi senex quid dedit. Redeat ergo suam in sedem, unde dejecta vetus est lectio. Mox (l. 3.) cum Reiskio mallet *ἰσφίεσθαι*, homine ingenuo magis quam servo dignior. Atque ita Portus quoque. Wess.

8. *ὅσας σε καὶ τὸν παῖδα*, etc.] Optime Gronovius ex Medic. cui solens paria facit Ask. Quam longe vero abs recto illud *μενίδην*! (l. 13.) Pæne successio schedis Florent. quæ inprudenter in hæc præcipitia truserunt. Si quid mutandum, *μενιδίτα* δὲ ex eo libro et Arch. sumi levi auxilio poterit. Wess. — Immo, si quid mutandum, *εἰ* equidem, quam δὲ vel δὲ, mallet. S.

12. *μενίδην τὰδῃ*] Nonnunquam du-

bites, serio-ne Gronovius de membranis loquatur Med. an lectoribus illudat: sed nimis frequentia clarissimi viri peccata avitis meritis sunt compensanda. Hoc quidem considerandum non est, ferri-ne possit *μουθίν*: nam nihil est absurdius cogitatu: verum illud, an forte scripserit Herod. non *μουναίνετα τάδε*, verum, quia brevis est quaestio, *μουναίνετα δὴ αὐτὸν εἶπετο ὁ Ἀστυάγης*, πόθεν λάβοι τὸν παῖδα καὶ τίς εἴη παραδούς. VALCK.

18. ἀγόμενος ἐς τὰς ἀνάγκας] Diodorus τοῦ Δάμωνος ἀπαγομένου πρὸς τὴν ἀνάγκην, T. II. p. 555. (in Excerpt. Peiresc. p. 245.) ad supplicium. Τὰς ἀνάγκας, tormenta, quibus bubulco verum exprimere constitutum erat, vocat Noster. Quo usu saepe Polybius, Philo Jud., Josephus, et, ne alios adjungam, Diodorus III. 14. ubi adnotata vide. Wess.

[20. *κατίβαιναι ἐς λιτάς τε, καὶ συγγνώμην ἰουστῇ κελιύων ἔχουν αὐτόν.*] Priusquam κελιύει, Schæf. edidisset, similiter Wytenb. (Select. p. 351.) aut *κελιύειν* corrigendum censuerat, aut *κελιύειν* tenendum. “Recepto κελιύων, inquit, antecedens *τε* καὶ delendum, certe repudiandum.” *λιτάς τε καὶ οἰμωγὰς* conjectaverat Reisk. Immerito vero doctos viros offendit istud κελιύων, in quod optimi quique codd. consentiunt. Verbum *καταβαίνειν* ista notione constanter cum participio construitur, I. 90, 14. 118, 5. IX. 94, 5. Igitur repetitum intelligendum verbum, καὶ κατίβαινε κελιύων. S.]

CAP. CXVII. 5. *τίμη δὴ μέρη τὸν παῖδα*, etc.] Aldinum *τρίση* presidium habet, V. 47. *Δορὺς μὲν ἦν τρίση τοιοῦτη ἐκλιώσθην*, sed infirmum. Non adsurgit ad vim atque elegantiam vocis dum probatæ, plurimumque munitas auctoritate, et statim (I. 22.) iteratæ. In superioribus nonnulla auctum et muta-

tum ivit Cl. Reiskius, quæ peti ex Miscell. Lips. T. VII. p. 618. poterunt. Wess.

18. *ἢν μὴ τὰδε ἱστορίαι ποιήσῃ*] Non infrequens illud. Tale Hippocrateum in Jurejurando, “Ὅρκον οὖν μοι τόνδε ἱστορίαι ποιέοντι — εἴη ἱσταύρασθαι καὶ βίου, etc. et Melissæ in Epistol. ad Clearentem inter Pythagor. Fragm. p. 749. *Γαλεῖ, ἀρίσκειν τῇ αὐτῆς ἀνδρὶ, ἱστορίας ποιῶσαν εἰς ἐκείνην Σιλήσιας*. Sunt in Procopio non dissimilia, quibus hunc locum nego. At abstinere haud queo ab his Pempeli apud Stob. Serm. LXXVII. p. 460. *Πᾶς δὲ νόον ἔχων — διδόντω γοῖων ἐνχρὰς ἢ κατὰρας, εἰδὼς πλείοντες πλεονάσις ἱστορίας συμβιβηθείας*. Sunt enim officii in parentes plenissima. Quod vero in Arch. legitur (I. 20.) καὶ ἰ ἰδον, illi patronus foret Homerus ‘Ιλ. Γ’. 408. καὶ ἰ φύλασσι, i. e. αὐτόν, et crebro alias, nisi in metu essem, ne imprudenti excideret librario. Hic quidem ad sententiam non requiritur egetque alio fulcro. Wess.

CAP. CXVIII. 2. *κρύπτων τὸν οἱ ἱνίχαι χέλος*] An hic forte legerat Eustath. *πύζων* — *χέλος*? alibi certe nupiam occurrebat locus, cui congrueret illud, quod ad ‘Ιλ. α’. p. 40, 50. *Ἡρόδοτος*, ait, *τὸ χέλος καταπίψαι, χέλος πίψαι φησὶν*. VALCK.—Advertit olim H. Stephani animum ἱνίχαι, neque immerito: maluit ἱνίχαι, ut VI. 119. (Steph. in Proleg. de Herod. voc. et loq. gen. p. 2.) cui et ego primas darem, si per Codd. liceret. Venit quidem insolenti vocabulo Portus auxilio, nec opem negavit Gronovius. Si tamen verum amamus, ἀποβιβάζει, κρημαίνει, ἰγυρόναι, etc. nihil juvant, quippe temporis alius. Hortus Adonid. in ἱστορίαις: οἱ ἱστορῆς τὴν τοῦ ὑπερσυντελικῶς διφθογγῶν ἐν τριτῇ προσώπῳ εἰς ἰ διαλύουσι. Wess.— Si proba est scriptura ἱνίχαι, fuerit olim rarior quædam verbi forma ἱνίχαι,

idem valens ac *ἰσχύς* vel *ισχύς*. Similiter quidem et *συμβάλλω* dixit Noster pro *συμβάλλω*, et *σύνειμαι* pro *σύνειμαι*, aliaque talia. S.

8. *οὐκ ἐς ἱλαφρῶ ἰσχυρόν*] Arch. *ἱλαφρῶ*; scholion est. Dio Cass. XXXIX. p. 114. Pompeius *οὐκ ἐς ἱλαφρῶ τὸ πρῶτον ἰσχυρόν*; et LVIII. p. 714. *ἡ Τιβέριος οὐκ ἐς ἱλαφρῶ τὸ πρῶτον ἰσχυρόν*. Quod post pauca (l. 12.) ex Med. inculcatum est *πᾶσι μοι*, non antecedit pristino. Reliqui tamen. Wess.—Mihi hoc praeclare videbatur alteri. S.

CAP. CXIX. 10. *ἴσχυρα δὲ παντάμους, ἴχτι ἰσχυρά*] Opinor in his *ἰσχυρά* abundare. Non me fugit ex lib. III. 123. *καταδύνας δὲ τὰς λάρανας, ἴχτι ἰσχυράς*. Sed ejus alia ratio. Hic satis utique erat *ἴσχυρα*. Suidam audiamus. *Εὐτυκτα παρὰ Ἡρόδοτον, ἀντὶ τοῦ ῥήματος, ἴσχυρα, ἰσχυρομένη, καλῶς κατασκευασμένα*. Quae ille mutua sumsit ex Nostri Scholiastae. Hesychius praeterea *Εὐτύκισον, ἴσχυρα ἴχτι, ἰσχυροί*: cui quidem illud adlubuit ipsum, quod ob oculos est, visumque est non aliud ac *ἴσχυρα*. At quid multa? rem certam praestat Codex Arch. suspectum vocabulum exilio damnans. Wess.—Potuit scriba codicis Arch. (nam sic etiam in nostra Var. Lect. scriptum oportuit, ubi nescio quo casu Pass. irrepit) vocab. *ἴσχυρα*, quod abundare censeret, omittere; potuit vero etiam fugitivo calamo praetervolare. Scholiastae vero idem vocab. ex hoc ipso loco adscrivisse videntur. Utut sit, exilio damnatum nolim vocabulum huic loco peraptum: in promptu, in parato habuit. Neque copia sermonis offendere nos in Herodoto debet: similiter c. 123, 10. ait, *κατασκευασμένου δὲ τούτου, καὶ ἰόντος ἰσχυροῦ*. De accentu hujus vocabuli, ex Ionum et veterum Atticorum usu, dictum est in Var. Lect. (ed. S.) ad c. 10, 2. Conf. Bast ad Gregor. Dial. p. 21. S.

11. *ἰστί ἐς* justum est. Gronovium vide ad II. 52 (ubi ille ad II. 134, 15. et III. 25, 9. et ad Porti Lexic. Ion. provocavit:) et Eustath. in Homer. p. 1158, 39. Wess.—Quem locum ex Eustathio citat vir doctus, (qui est ex p. 1215, 33. ed. Bas.) is huc nihil facit. Nam ibi quidem monetur, pro *ἴστυ* et *ἴστυτα*, quae deinde sonant, Ionice *ἴστυ* et *ἴστυτα* dici: at *ἰστί ἐς*, quod hujus loci est, per pleonasmum *ἐς* particulae, idem quod *ἴστυ*, postquam, valet. Vide Gregor. Dial. Ion. §. 26. ibique Koeniam. S.

13. *τράπεζαι ἰσιπλίας*] Bene MSS.; sicuti et *μηλίων περιών*. Solet certe Hippocrates, quoties ovillae carnis requiritur usus, non aliter loqui. Loca, si desiderentur, signabit Foëssii (Economia. Ceterum inmanibus his et plane Thyesteis epulis ex Herodoto locum dedit Theophilus ad Autolyc. lib. III. p. 282. Ed. Wolf. a Fello prudenter redintegratus. Wess.)

[21. *πρωτόταυτος*] Vide ad c. 86, 16. notata. S.]

26. *καὶ ἀριστὸν εἶναι πάν, etc.*] Quod adsentator apud Comicum, (Terent. Eun. II. 2, 20.) Quidquid dicunt laudo: id rursum si negant, laudo id quoque, illud habent aulae mores. Insigne in Harpago specimen: *ὁ δὲ τὴν γνώμην οὐδαμῶς ἡλλαίωσεν τῇ Σίφ, πᾶν ἰσχυρὸς ἀριστὸν ὑπάρχειν αὐτῷ τὸ δοκεῖν ἐν βασιλείῃ*, Nostri vestigia praemens, Choricus Or. in Procop. Gazæum c. 31. Quo quid miserabilius? Wess.

CAP. CXX. 11. *ἡ εἰ ὁμῶν ταῦτα φαίνεται φέρει*] Non erit ex Rem. incongruum *ἴχυν*, neque destitute necessarium. Utrumque eodem tendit. Oraculum *ἡ εἰ τοῦ Ἀργίου φέρει* et *ἡ αὐτοῦ ἴχυν* permutantur VI. 19. Veniet tempus, quando illi verbo commodior locus, sicuti V. 81. VIII. 144. ex MSS. Wess.—Quod modo praecessit, *διὰ τὸ*

ξας ἰχθι, de eo loquendi genere, Nostro familiari, conf. notata ad I. 37, 7. S.

16. καὶ τὰ γὰρ τῶν ὀνείρων ἰχθύοντα] Quæ annexa sunt somniis in Latinis Gronovii, non bene capio. Tu mecum ipsa insomnia intellige ex scriptoris ad-suetudine. De frugibus ciboque, παρ-πῶν ἰχθύοντα I. 193. σιτίων ἰχθύοντα, III. 25. τῶν τοῖσι οὗτοι χρυσῶν ἰχθύοντων ἴσσι οὐδὲν, οὗτοι ἀργύρου V. 49. et, quod nota-bilius, καὶ τὰ ἰς πόλιν ἀχρηστα οἰ-κιστῶν ἰχθύοντα, servi domesticique, VIII. 142. Wess.—Τὰ τούτων ἰχθύοντα proprie sonat id quod Latine dicimus et his finitima, id est, et his similia, quæ de hoc sunt genere. S.

[16. τιλίως ἰς ἀσπίδος ἔρχεται] "Ερχεται nunc idem fere valet ac ἰξίρχεται, quo verbo in simillimo argumento utitur Nos-ter VI. 82, 6. et VI. 107 extr. pro quo mox h. l. ἰξήκων. Eadem notione ἀ-ποσπῆψαντος ἰς φλαῦρος ait infra, l. 32. Similiter l. 15. παρὰ σμικρὰ πικρῶρηκε, ubi παρὰ (ut sæpe apud Nostrum) idem ac πρὸς vel ἰς valet. S.]

27. ἰς τὸν παιδα τοῦτον περιῶσα] Vel absque Codicibus fuisset hoc reponen-dum. Herod. II. 120. οὐ μὲν οὐδὲ ἡ βασιλῆϊς ἰς Ἀλξίανδρον περιήϊσι. Regnum vel imperium sic dicitur in aliquem περιελθεῖν, περιχωρεῖν, περιῖναι, περιήκων, Herod. I. 187. et 210. III. 65. et 140. VI. 111. Xenophonti K. II. IV. p. 67, 5. Luciano T. II. p. 557. III. p. 386. VALCK.—Verissime Valckenarius. Fu-tile vulgatum erat atque indoli sermonis pugnans: succurrebat Reiskius: περιόουσα ex ἰω, pro quo ἵμι deinde receptum, refingens. Melius scripti libri, quibus obedientiam hic non detrectandam ad-monuit Geinozius Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 116. Ed. Paris. Wess.

28. εἰς δ' ἰσσιπῶτος βασιλῆος] Possis cum Valcken. ad III. 66, 12. ἰσσιπῶτος intelligere τῷ Σχόλῳ. Sed et simpliciter

ισσιπῶτος idem ac παλισηπῶτος vel δὲ να-lere potest. Nempe quemadmodum ἰσ-σάμινος est incipiens, instans: sic πασι-πῶτος (in præter. temp.) significabit qui jam adest, qui jam nunc est, qui est. S.]

32. ἰς φλαῦρον] Hoc, an φῶλον ex Med. et aliis probaveris, nihil admodum intererit, quamquam Herodotus prius videtur maluisse. Certe Gronovius in hoc vocabulo sæpe sibi contrarius est: modo scriptori valide adserit, modo au-fert. Specta I. 99. VII. 8, 1. φουλονί-ρους dabit inferius c. 126. etc. Wess.—Ionibus magis proprium vocab. φλαῦρος. Monuit etiam Erotian. in Gloss. Hip-pocr. S.

CAP. CXXI. [2. οἱ γὰρ ἰγῶν, etc.] Conf. Adn. ad I. 24, 16. S.

CAP. CXXII. 5. ὁ δὲ σφι ἰλιγι, φῶς, etc.] Videtur Laurentius invenisse (ut est in nostris codd. Ph. et Pd.) σφίης πρῶτον μὲν, quorsum et Arch. Vind. quodam-modo ducunt. Latina Vallæ hæc erant, Hic se vero ait eos antea non novisse: sed minime bona. Cyrus interrogan-tibus parentibus, quo tandem modo servatus esset, reponit, se id antea non novisse, sed in itinere demum cognovisse. "Ελιγι φῶς convenit Herodoteis ἴφη λίγων, V. 36. et 49. vel ἴφησι λίγων, quod in Arch. I. 114. atque in Edd. VI. 137. Wess.

10. ἥϊ τε ταύτην αἰνίαν διὰ παντός] "Ἦς hic videtur minus commodum: εἴη re-pertum in duobus Codd. teste Galeo: vocula interjecta legi posset: ὡς εἴη τε ταύτην αἰνίαν διαπαντός, ἥν τι οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ. Ex Herodoteis hoc accedit proximum e lib. III. 157. πάντας Ζώαυρον ἴχθον ἐν στόμασι αἰνίσσας: paulo post, πάντα δὲ, inquit, ἥν ἐν τοῖς βαβυλωνίοις Ζώαυρος. VALCK.—Utique placere hic ἥϊ non potest. Ut autem nihil expeditius, sic nihil certius videtur, quam ἥς esse corrigendum; qua verbi forma, pro communi ἥϊ, alibi etiam uti-

tur Noster. Solennis vero eidem periphrasis ejusmodi, *εἰμι* cum participio. Sic præter exemplum in Var. Lect. (ed. S.) adlatum, habes *ἦν γινόμενα*, pro *ἔγινοντο*, I. 146 extr. *ἦτοι ἰούσα σοφῇ*, III. 108, 4. et similia. Quod continuo adjicitur, *ἦτοι οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἢ Κυνώ*, id Latine fere reddidi ut prævit Hermannus ad Viger. Adnot. 95. num. x. Videtur autem *τὰ πάντα* h. l. idem sonare ac *διὰ πάντες* vel *ἀπὸ*. S.

CAP. CXXIII. 5. *Κύρον δὲ ἱρίων ἐπιτεριθόμενον*] Valla verterat, sed Cyrus cernens adultum. Dubito an bene. Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 209. *ἐπιτεριθόμενον*, nimirum *τὴν βροσίαν* aut *ἀρχήν*, ut II. 121. et I. 7. atque alibi, reponit, cernens Persarum illi traditum imperium. Cui conjecturæ verba *ἰου- τοῦ ἰόντος ἰδιώτου* robur quoddam (sed illud quidem oppido exiguum) addunt. Equidem, uti eam non prorsus repudio ob tantam MSS. consensionem, incrementem, adaugescentem, reddere malo. Wess.—Recte vero, et nihil aliud magnopere desiderabatur; quamquam possis cum Wytenbachio ex proximo vocabulo *τιμωρίην* intelligere *ἐπιτεριθόμενον τιμωρὸν*, in spem vindictæ servatum ac succrescentem. S.

7. *ἰόντος τοῦ Ἀστυάγου πιπρού*] Stabilius omne imperium, benivolentia quod paratur, quam vi et crudelitate. *διὰ τὴν περρότητα* suum Astyages, quemadmodum, c. 130. perdidit. Neque hoc admonere Syracusanos suos neglexit senex Nicolaus in Diodori XIII. 22. neque ipse Diodorus, multa de Astyagis acerbitate et crudelitate memorans in Excerptis T. II. p. 553. Mox Cl. Reiskius, καὶ ἰόντος παπρὸς ἰστίμου aut ἰόντων ἰστίμων, scilicet Medorum proceribus, multo fore suavius et verius opinatur. Tu vide ultima cap. 124. Wess.

14. *λαγὸν μηχανησάμενος*] Ionum est ὁ λαγός, λαγού, docente Athenæo IX.

p. 400. et, eum secuto, Eustath. in Homer. p. 1534, 14. Et tamen in Musis id persæpe negligitur, nulla Herodoti, sed scribarum culpa. Tulit id ægre H. Stephanus atque ubique instaurandum decrevit, de Dialect. p. 148. Parebo doctori, et vetustis membranis. Wess.

15. *οὐδὲν ἀποτίλας*] Vetus ἀποτίλας ansam Gronovio novæ explicationis novique verbi (ἀποτίλλω) fingendi præbuit. Cl. Abresch Animadv. in Æschyl. lib. I. c. 26. p. 184. damnato isthoc conatu, οὐδὲ ἀποτίλας vertit nec quidquam ultra voce mandans, quasi ἀποτίλας positum sit loco ἀποστύλας. (quod ipsum h. l. habet noster cod. Pa.) Laudare id possem, nisi MS. aliud et melius, me quidem arbitro, daret: idem Portus conjectando extuderat; nec erat dignus tamen, qui propterea alas (a Gronovio) auferret. Est. III. 32. *λαβύσαν θρίδακα τὴν γυναῖκα περιτίλαι*. Medic. *περιτίλαι*, simili atque hic errore, etiam alibi obvio. Non addo, *τίλλω*, ἀποτίλλω in avibus et brutorum aliis, quibus plumæ pili-ve evelluntur, usu teri. Harpagus leporis artificiose tractati ventrem scidit, nihilque pilorum vellens, prout erat, ita indidit libellum. Hoc Græca volunt, uti quique videt. Adi et Polyænum VII. 7. Wess.—Satis notum est, pro vocali *i*, ubi producitur, frequenter *u* ponere librariorum. S.

CAP. CXXIV. 3. *ἦ καὶ Καμβύσιον, οἱ γὰρ Σιολ*, etc.] Venit Cl. Reiskio in opinionem, post Καμβύσιον aliquid excidisse, et quidem ἢ μᾶλλον Σιῶν τινι: haud dubie ob ea, quæ continuo sequuntur: in quibus, si γὰρ tantundem valet ac οὐν certe, ut sæpe valet, caduca explendi ratio erit, uti bene Abresch Diluc. Thucyd. p. 36. Wess.—Vide quæ ad I. 24, 16. monuimus. S.

14. *Στρατηγὸς ἀντίσιν*] Adest patronus, quem quoque Berglerus advo-

cavit, Aldino et Arch. ἀντῆσαι Homer. 'Ιλ. α'. 423. Ἀντῆσαι γὰρ ἰγὺ τοῦδ' ἀνέρες. Verbi paullo rarior structura turbas ciere ad mutandum potuit. οὐ πάντα συνήθης οὐδὲ κοινὴ ἢ τοῦ ἀντῆν αὐτῇ σύνταξις ἢ μετὰ γυναικῆς scribit Eustathius. Nihil tamen de recepto, satis utique elegante, detraho muto-ve: secus in sequentibus, ubi ται suum ex MSS. locum inpetravit. Wess.

CAP. CXXV. 11. ἔξ ὧν ἄλλαι πάντας ἀρτιάται Πέρσαι] Herodoteum hoc est. Enumerat Persicæ gentis nationes sive tribus, et omnes ait ex Persis pendere, Pasargadas, Maraphios, etc. (Dicamus potius: Enumerat Persicæ gentis nationes sive tribus omnes; ac primum quidem ex illis eas, quas Cyrus, a se convocatas ad deficiendum a Medis sollicitavit, scilicet Pasargadas, Maraphios et Maspios; a quibus reliquos Persas omnes ait pendere.) Πέρσαι universam gentem signant, non tribum: ἀρτιάται Ionum est, Græcorum aliis ἡγενηται. Loquendi genus consimile III. 19. καὶ πᾶς ἐν Φωνίῳι ἡγενητο ἡ ναυτικὸς στρατός: tum VI. 109. ταῦτα δὲ πάντα ἕς ἐς νῦν εἴσι, καὶ ἔκ ἐκ εἰς ἔρχεται, sic MSS. Est et aliud V. 31. quod huc arcessi potest. (Adde IX. 68. 2.) Constat ita et rectissime procedit, antea horridior, scriptoris sermo. At contra venit Stephanus (Byz.) in Ἀρτιάταις et Μάσσιοι: Arteatas, γίνης Περσικὸν hoc ex loco recensens. Quid si falsus ille fuerit, atque ex insolentiore verbi formatione gentile nomen formaverit? Herodotus crebro alias Persicæ gentis nationes memorat, Ἀρτιάτας nusquam, Ἀρτιάτους quidem VII. 61. qua re Stephani culpa evadit manifestior. Mecum sentit, doctissime in his versatus, Abbas Geinozius Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 119. Μαράφιοι et Μάσσιοι Stephano restituti a Berkelio sunt, leviter in paucis lapsos. Critici in 'Ιλ. γ'. 175. 'ΕΑί-

νης καὶ Μυυλάου παῖδες Δίαθοι καὶ Μαράφιοι] ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μαράφιοι γίνης ἐν Πέρσαις ex Porphyrio: corrigit priore parte Μαράφιος Barnesius. Melius multo Eustathius p. 400, 32. (p. 303, 29 seq. ed. Bas.) Μαράφιοι et Μαράφιοι. Wess.

13. καὶ Ἀχαιμενίδαι σισὶ φρήτη] Miror tam late propagari Aldi errorem, (φρήτη) si tamen error sit, potuisse. Hesychius Φάτρη, σύνταγμα. Φατρία, σύνταγμα, σύστημα. Hinc φατρεκαὶ ψηφοφορία in Dionysii Halicarnassei IX. p. 598. pluraque alia, quibus usus est Cl. Reiakius Miscell. Lips. T. VIII. p. 300. Malui membranas sequi, et de φρήτης voce quæ conduxit Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 239, 23. (p. 181, 23 seqq. ed. Bas.) missa facere, sicuti et Stephani in nationum Persicarum titulis aberrationes. De Achæmenidis et vocis origine Th. Hyde Histor. Relig. Persar. p. 416. Γερμανοὶ non alii censentur ac Καρμάνιοι, sicuti Stephanus scribit. Tribuit Γερμανοὶς Sextus Philosoph. III. Hypotyp. p. 178. ἀρρίνομαζίας, quos cum his componit Jo. Alb. Fabricius, nescio an recte. Id paullo imprudentius, quod Germanos nostros Persicæ originis statuerunt nonnulli, quoniam in Persis Καρμάνιοι. Errantes comiter in viam deduxerat Ph. Cluverius Germ. Ant. lib. I. p. 30. et supersunt, qui frugibus repertis glande vesci malunt. Wess.—Nempe hi cognationem antestantur, quæ Teutonicæ linguae cum Persica, haud exigua ex parte, intercedere videtur. S.

CAP. CXXVI. 9. ὡς διζήμενοι] Sequor Gronovium. (Vide Var. Lect. ed. 8.) Sic Amyntas, instructa laute cœna, ἰδὲναι τοὺς Πέρσας V. 18. et VII. 119. ὡς διζήμενοι γίνονται ὄρη, οἱ μὲν διζήμενοι ἔχουσιν πῶτον. Mox Cl. Reiskius (in Notis MSS. non in editis) ὡς ἰσχυροτάτοις uberrimis reffingit, quem non sequor. Wess.

18. βουλευμένοι μὲν ἱμίο *πείθεσθαι*] Rarum hoc structuræ specimen: alibi casum tertium adjungit I. 170. (et paulo ante, c. 124, 11. item V. 39, 15.) Portus auxilio advocavit Homeri '12. π'. 57. *κίενου γὰρ καὶ μάλιστα πείθειν*, foretque validum profecto, modo illi scripturæ concordia constaret. Ut ut est, hic, (et quidem ter deinceps, namque iterum I. 20. iterumque I. 22.) schedarum constantissima consensio est; cui, si hoc genus ferri nequeat, succurret præpositio *ὡς* intellecta. Sed servari potest et debet, monitore Cl. Abresch Dilucid. Thucyd. p. 728. cuius indicio Plato III. Rep. p. 391. A. *ὅτι οὐδ' ὅσων ταῦτά γε κατὰ Ἀχιλλίως φάται, καὶ ἄλλων λυγόντων πείθεσθαι*. In *ἀπειθῶν* simile Xenophontis IV. Inst. Cyr. p. 106. B. *Μῆδαι ἀκούσαντες τοῦ Ἀργίλου, λείψαν, ἀπορῶντες μὲν ὡς χρεὶ καλῶντες ἀπειθῶν*, etc. Wess.—At hæc duo quidem ex Plat. et Xenoph. adlata exempla ad id, de quo hic agitur, nihil faciunt. In his enim genitivi, *ἄλλων λείπονται*, et *καλῶντες*, non a verbis, *πείθεσθαι* et *ἀπειθῶν* reguntur; sed sunt genitivi participiorum absoluti ex eo genere, cuius complura exempla ad I. 3. 7. adlata sunt. Nihilo vero minus in salvo res est: licet apud alios scriptores vix reperias hanc constructionem, Herodotus certe verbum *πείθεσθαι* non modo cum tertio, sed etiam cum secundo casu construere amat. Præterquam quod ter h. l. in scripturam *ἱμίο* libri omnes consentiunt, rursus eodem consensu V. 33, 19. *ἱμίο πείθεσθαι* habemus: et VI. 12, 19. quinque probatissimi libri *πυθόμεθα αὐτοῦ*, pro olim vulgato *αὐτῶ*, dedere; et V. 29, 13. sex codices *τοῦτων πείθεσθαι* non *τούτοις*: eademque scriptura haud dubie in aliis etiam nonnullis codicibus, si recte excussi fuerint, reperietur. Quare etiam videndum, ne Iliad. π'. 57. vera sit

scriptura, *κίενου* — *πείθειν*: quemadmodum et ad Od. α'. 414. pro *Ἀργίλῳ* *ἔτι πείθεμαι*, etiam in genit. sing. *Ἀργιλίης* (intelligendo *ὅτι Ἀργιλίης*) legi posse ait Eustath. p. 69. (p. 1427. ed. Rom.) Quamquam hoc quidem non urgeo, quoniam nusquam alibi apud Poëtam cum isto casu constructum id verbum reperitur. Cæterum apud Noëtrum, sicut in omnibus pæne verbis, quæ cum genitivo casu construuntur, elliptica utique loquendi forma est: quam expletam habemus apud Sophocl. Electr. 410. *ἐκ τοῦ φίλου πειθίσαν*. Rursus vero absque præpositione Euripides usurpavit, *πείθεσθαι γὰρ εἶδοναι εἶδιν*, Iphig. in Aul. 731. nisi cum Marklando ibi *εἶδον* ex *εἶδιν* legas, aut *εἶδοναι* π' *εἶδιν* cum Porsono. Sed ibidem in dubium vocari poterit, utrum plerisque in codicibus præpositio *ἐκ* temere fuerit omissa, an in nonnullis ex scholio contextum inducta. Cæterum ex Porsoni Adversariis p. 253. (nam ejusdem instaurata editione Marklandiana Iphigeniæ careo) lubens intelligo, quod de exemplis a Wess. ex Platone et Xenoph. citatis supra dixi, similiter de eisdem Porsonum etiam judicasse. S.

25. *ὡς ὃν ἔχοντων ὦδι*] Recurrit *ὡς ὅτων ἔχοντων* VIII. 144. In Sophoclis Ajac. 915. *ὡς ὦδι τοῦτ' ἔχοντες, κιάζον πάρα*. At Electr. 1193. *ὡς ὦδι ἔχοντων*: (?) quomodo Ajac. 996. atque Æschylus Agam. 1401. Wess.

CAP. CXXVII. 9. *ὡς ὃ οἱ Μῆδαι* — *Πίρανης συνίμμιγον*] *Συνίμμιγον*, quod ex duobus Codd. enotatum, invenit Gronovius Florentiæ VII. 40. jocosamque professus fuit litterarum transpositionem, quæ ferri possit. Similis I. 185. et VI. 14. in schedis Vind. atque Ask. an tolerari possit, non definio. Potius erit, quod ex Xenophonte adponam. Perhibuit is lib. VIII. Cyropæd. p. 228.

A. (c. 5. 19.) Cyaxarem Cyrus filiam uxorem collocasse, insuper in dotem addidisse Μηδίας τῇ παῖσαν, sive totum Mediæ regnum; socero proinde sine bellorum tumultu Cyrus in Medorum principatu successit, neque diffidentur Xenophon-tis amici. Atqui idem ille lib. III. Exped. Cyri p. 308. de Larissa ad Ti-grim urbe tradit, obsessores Persas, cum Medorum imperium acciperent, nullo eam modo expugnare valuisse: præterea non longo intervallo oppidum fuisse Mespila, in quod regis Medorum conjux, Media nomine, fugerit, Persis dominationem Medorum genti aufe-rentibus. Quæ utique sine vi et armo-rum strepitu haud evenerunt. Non ne-scio, quid de auctore τῆς Ἀναβάσεως Κύρου rescribi queat. Quicumque fue-rit, in partes Herodoti concedit. Wess.—Si σμίγω pro μίγω vel μίγνυμι usur-pantur Græcorum nonnulli, (conf. Var. Lec. ed. S. ad h. l. et ad I. 185, 33. et VI. 14, 3. et VII. 40, 5.) potuit id ex vulgari et plebeia literarum in pronun-ciando transpositione ortum ducere; ni-si forte pro vetere verbo μίγω per pros-thesin literæ σ olim etiam σμίγω in usu fuit, sicut μικρός pro μικρόν. S.

CAP. CXXIX. 3. seqq. καὶ εἰρητό μιν — ὅτι εἶν, etc.] Conjecturam super hoc loco proponam, quæ forte partem dabit sinceræ lectionis. Corrigebam: καὶ δὲ καὶ εἰρητό μιν πρὸς τὸ ἰαυτοῦ διῶ-ναι, τῇ μιν ἱκίνοισι παρὰ τοῦ παιδὸς ἰδοῖναι, εἰ τι ἡσθίη τῇ ἐξ ἱκίνοισι δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείης. Interrogabat illum præterea propter epulas, quibus ipsum filii mac-tati carnibus exceperat, numquid delec-taretur illinc orta servitute regni loco. Primum ad ista quadrat Astyagis re-sponsum: εἰ ἰαυτοῦ ποίεσαι τὸ Κύρου ἔργον; Præterea, quod reponendum suspicor, atque in ὅτι εἶν degenerasse, εἰ τι ἡσθίη, nititur illud supra narratis c. 119. ubi, cum inscius filii membra de-

vorasset Harpagus, Ἀστυάγης εἰρητό μιν εἰ ἡσθίη τι τῇ θυίῃ. Acerbissimum dictum hic Harpagus, si vera suspicor, in auctorem reterat. Propter ista po-suit hic, ni fallor, ἰδοῖναι, pro εὐώχῃσι vel ἰδαίσι. Harpagus infra cap. 162. memoratur, τὸν Ἀστυάγης ἀνέμω τραπίζῃ ἰδαίσι. VALCK.—Defluxisse atque ex-cidisse hinc aliquid, Reiskii opinio quo-que est: videri Herodotum scripsisse: “Interrogabat Harpagus Astyagem “adjurans per illas dapes, πρὸς τοῦ διω-“νου, quas ipsi olim devorandas propo-“suerat, sui filii carnes, ἰδοῖναι, εἰ πω-“τεύει ὅτι εἰ εἶν ἡ ἱκίνοισι, etc. crederetne, “ipsius captivitatem sibi regnum valere, “æque gratam esse, quam si regnum “ipsum accepisset.” Hæc ille. Equi-dem doctissimorum virorum amplector conatus et studium probō; nec paria facio. Refert Noster VI. 67. Leutychi-den Spartanum, misso servulo, ἱεὶ γί-λωντι τι καὶ λάσθῃ, deridendi et insultandi causa, rogasse τὸν Δημάρετον, ὁποιόν τι εἶν τὸ ἄρχιν μετὰ τὸ βασιλεύειν; qualis esset ea præfectura post regnum? Idem Leutychidæ et Harpagi consili-um, nec interrogatio dispar, modo (pro vulgato ὅτι) ὅ, τι, voce dissecta, legas. Ille Demaratum, regno dejectum, ob præfecturam, hic Astyagem, itidem eversum regno, de servili conditione, æque ac ille injurius, interrogat, qualis illa præ regno videatur? Quæ quidem acerbissima exprobatio, et vere Συμκαλ-γῆς, præsertim abs administri ore pro-gressa. WESS.

CAP. CXXX. 1. ἔτια σίντι καὶ ἐρίκοντα] Literæ ε et θ quia facillime potuerunt inter se commutari, pro Ε', sive σίντι, corrigendum arbitror Θ', id est ἱνία. Paulo post Medi dicuntur im-perium, τῆς ἄνω Ἄλως καταμῶ Ἀσίης per annos tenuisse 128. παρὶξ ἢ ὅσον εἰ Σκύθαι ἤρχον. Scythæ τῆς ἄνω Ἀσίης ἤρχαν ἔτια δυὸς δύντα ἐρίκοντα, IV. 1.

et I. 106. Vel. ex horum locorum priore manifestum est, de summa annorum 128. hos 28. detrahendos esse: firmat illud usus vocularum *παριξ ἢ ἴσον*, similiumve, Herodoteus: II. 32. *πλὴν ἴσον*. II. 77. *χωρίς ἢ ἐκίστου σφί ἰσοὶ ἀπαυδιδίχαται*. II. 111. *πλὴν ἢ τῆς τοῦ οὐρου νηέμευος ἀνίβλησι*. IV. 82. *χωρίς ἢ ἴσι*. lib. VI. c. 5. *πλὴν ἢ ἴσοι*. Reliqui itaque sunt anni duntaxat 100, non imperii Medorum; (anni enim essent 153) sed imperii Medorum *τῆς ἄνω Ἀσίας*, sive *τῆς ἄνω Ἀλυσ ποταμοῦ Ἀσίας*. Flumen Halys Medorum Lydorumque imperii fuit limes, Herod. I. 72. Distinguit Herod. *τῆς Ἀσίας τὰ κάτω*, et *τὰ ἄνω αὐτῆς*, I. 71. et 177. Atque ita passim alii: Asia maritima est *ἡ κάτω Ἀσία*. Quod Dion. Chrysost. pag. 566. A. Agesilaum dicit *κρατήσαντα πάσης τῆς κάτω Ἀσίας*, dixerat de eodem imperatore Isocrates, p. 70. n. *τῆς ἰντὸς Ἀλυσ χώρας ἀπάσης ἰκράτησι*. Croeso devicto, primus Cyrus οὕτω πάσης τῆς Ἀσίας ἤρξαι, Herod. I. 130. Assyrii secundum Herod. (I. 95.) per annos 520. imperium tenuerunt *τῆς ἄνω Ἀσίας*. Ab Assyriis primi defecerunt Medi, nec tamen hi successerunt in dominationem Assyriorum; ne Regem quidem nacti Deiocem. Hic, sola Media contentus, de subjugandis Assyriis ne cogitavit quidem. Non itaque, hoc regnante, dici potuerunt Medi *ἄρξαι τῆς ἄνω Ἀσίας*: atque adeo anni 53., per quos regnasse dicitur Deioces, hic mea quidem opinione prorsus in censum venire nequeunt. Hoc constituto, facillimus erit annorum 100. computus. Deiocis filius Phraortes, imperio paterno non contentus, (I. 102.) primum Persas aggressus sibi subiecit; deinceps *κατιστρέφεται τὴν Ἀσίαν, ἀπ' ἑλλοι ἰσ' ἑλλοι ἰδὼ ἴθους*. Itaque sub Phraorte dici potuere Medi superioris Asiae obtinuisse imperium: regnavit is per annos 22. Si anno imperii secundo

sibi subiecit Persas ceterasque superioris Asiae gentes, exceptis Assyriis, Phraortes anni numerandi sunt . . . 21

Cyaxares Assyrios etiam devicit, atque adeo hic primus est, *ὃ τὴν Ἀλυσ ποταμοῦ ἄνω Ἀσίαν πᾶσαν ἐκστήσας ἰωυτῇ*, Herod. I. 103. Hoc vivente, per annos 28. penes Scythas summa fuit imperii. Cyaxares moritur (cap. 106.) *βασιλεύσας τισσεράκοντα ἔτια, ἐν τοῖσι Σκύθαι ἤρξαν* . . . 40

Astyages nostris in exemplaribus per annos regnasse dicitur 35.; si vera est conjectura supra proposita, anni fuerunt . . . 39

Atque adeo anni Medorum istius imperii fuere . . . 100

Si Scytharum anni 28. de 40. Cyaxaris fuissent detrahendi, dixisset, opinor, Herodotus (cap. 106. extr.) *βασιλεύσας τισσεράκοντα ἔτια, ἐν τοῖσι Σκύθαι ἤρξαν*. Sic loquitur II. 128. *ταῦτα ἔξ τε καὶ ἱκατὸν λογίζονται ἔτια, ἐν τοῖσι*, etc. Alterum, *ἐν τοῖσι*, monstrare videtur, regnasse quidem Cyaxarem per annos 40. non ante tamen mortuum, quam a Scythiis per totos annos occupatum recuperasset imperium. Tamdiu vitam protraxisse Cyaxarem nihil est cur miremur; siquidem avus Deioces per annos regnaverit in Media 53., quum regnum ipsi fuit delatum, jam ætatis maturæ, et *ἀντὶ σοφός*: I. 96. et 97. Reges *μακροβίους* et recentior historia præbet et vetus. VALCK.

4. *ἔτια τρήκοντα καὶ ἱκατὸν δύοι διότα*] Spectatissima exstat eruditorum hominum ad hunc locum opera: vix ullus, qui antiqui temporis rationes iniit, atque Assyriorum, Medorum et Persarum imperii principia ac ambitum finivit, eum neglectum habuit; ut pæne indigner, tanto silentio in novissima editione fuisse transmissum. Agam paucis: Herm. Conringio anni Medorum principatus a primordio his verbis ter-

minantur: Crescunt illi, additis xxviii. Scytharum dominationis, in numerum clvi. Cum vero Deioeces regnavit annos liii., Phraortes xxi., Cyaxares xl., Astyages xxxv., qui anni collecti tantum sunt cl., necessum est, sex reliqui fuerint ἀβασιλεύοντες Advers. Chronol. cap. 3. Elegans ea explicatio, et tanto commodior, quod nullam vim Nostri inferat orationi; a qua alii sibi haud temperarunt, naves in numerorum notis vestigantes. Jo. Harduinus annis xxviii. quibus Scythæ Asiæ imperarunt, senos abscondit, Chronol. V. Test. p. 549, adplaudente Schroëro Histor. Assy. sect. iv. pag. 247. Id vero vetat Herodotus et temeritatis damnat, illos xxviii. annos toties sine variatione repetens, I. 106. IV. 1. Vignolius, cui ista displicuit violentia, ut clvi. anni rotundentur, Deioecis regni intervallum adauget, additis liberaliter vi. annis, in Chronolog. lib. IV. 5. p. 237. Præses Bouherius, ne quid illi concederet, vitium scrutatur in spatio, quod Phraortes regnando absolvit c. 102. Scriptum ibi fuisse, ἀρχὰς ἱστία ἔκτω τε καὶ ἑκατοῖς: non, uti omnibus in membranarum, ἱστία δύο τε καὶ ἑκατοῖς: Dissert. Herodot. c. 4. Tot turbas atque æstus cierunt anni sex Conringiani ἀβασιλεύοντες; quos utique, si plausibilis ea fuerit opinio, uti visa haud paucis est, non respuit ἀναρχία Medorum ante Deiocem designatum regem. Ecce aliud: necdum enim hi fluctus posuerunt. Rev. Kalinsky, ingenio supra theologorum vulgus erectior, universum regni Medorum intervallum annis cxxviii., inclusis xxviii. Scytharum imperii, circumscribit: Regi Deioeci aufert annos xxii., residuos xxxi. annis Phraortis xxi., Cyaxaris xl., et Astyagis xxxv., quo anni cxxviii. consumuntur, adgregat: Comment. in Vaticinia Chabacuci et Nahumi cap. 5. p. 70. Quæ quidem manifesta audacia

est, tantoque damnosior, quod Nostri dictio παρὶς ἡ ἑσὶν exclusionem Scythicæ potentiae sibi expostulet. Exempla dedit Valckenarius, neque iterari debent. Hi fructus ex præjudicatis opinionibus large succrescunt: ut hypothesi fiat satis, trahendi in partes inviti scriptores sunt; si recusent, admovenda falx est. Mihi multis de causis Conringiana explanatio videtur potior. Erudita sunt, quæ in superiore adnotatione conspiciuntur: morantur tamen nonnulla ad sensum meum, quibus alius fortasse locus erit. Wess.

[In unam summam collatis numeris annorum, qui regnis singulorum e quatuor Medorum regibus in libris Herodoteis tribuuntur, (c. 102, 2. 102, 13. 106, 11. et 130, 1.) prodeunt utique anni 150; a quibus si detrahas 28 annos, quibus penes Scythas imperium fuit, (c. 106, 1. et IV. 1, 7.) manent anni 122, quæ summa utique 6 annis minor ea, quæ hic traditur. Itaque, nisi statuere velis, secum ipsas pugnare Herodoti rationes aut illorum Persarum quos ille secutus est, duplex via iniri ad levandam hanc difficultatem potest. Aut enim cum Bouherio, cui Larcherus assentitur, dicendum est, lapsos esse librariorum, regnum unius ex illis quatuor regibus sex annis justo brevius facientes; verbi causa, in annis regni Phraortis (cap. 102, 13.) scripsisse 22, quum 26 debuissent: aut cum Conringio et Wesselingio (quibus Volney accedit, in Chronol. d'Herodote p. 116 seq.) statuendum, initium imperii Medorum hic ab illo inde tempore repeti, quo ab Assyriis Medi defecerunt, et populari statu per sex annos usi sunt priusquam Deiocem regem nominassent. S.]

7. κατιστεράθησαν] Optime Medic. Amant Iones veteresque Attici asperiores has formas. Vide Eustath. in Iliad. p. 519, 41. (pag. 393, 26 seqq.

ed. Bas.) Wess. — Vide Nostrum II. 81, 8. VII. 228, 1. II. 2, 14. et conf. Porson ad Eurip. Phœniss. v. 986. Adde etiam quæ notamus ad I. 168, 6. S.

13. Post *εὐεραν*, rursusque post *ἀλλήναις*, levi inciso commode distinguitur oratio. S.

CAP. CXXXI. 2. *ἀγάματα μὲν καὶ νηοὺς*] Thom. Hyde Histor. Relig. Persar. pag. 90. et 97. non esse hæc absolute vera criminatur, usus conjecturis et recentium scriptorum iudicio. Cicero, Strabo, atque alii, quibus B. Brissonius Regn. Pers. II. 28. etc. testimonium denuntiavit, Nostro suffragantur. Adde VIII. 109. Wess.

4. *ὡς μὲν ἰσὶ δονίῳ*] Hoc malui. Gronovius modo hoc, modo *δονίῳ* laudat et inculcat, uti I. 152. IV. 168. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

Ibid. *ἀνθρωποειδίας* Valla verterat ex hominibus ortos: substituta est (a Gronov.) Stanleii opinio (ex illius Notis in Æschyli Pers.) humanæ formæ esse, quales Herodoto *ἀνθρωποειδῆς θῆαι* II. 142. At Persæ, qui nec imagines statuasve deorum nec templa probabant, eosdem humanæ quoque originis et ex hominibus in deorum numerum transcriptos negabant. Conf. Wilh. Warburton Divin. Legat. Mosis II. sect. 1. p. 95. Wess.

7. *Δία καλίστην*] Hesychius *Δίαν* legisse videtur, *Δίαν μεγάλην ἢ ἰσοῦσαν τοῖς οὐρανῶν Πίρραι*: quorum ultima huc pertinere clarum est. Scio a Cl. Relando correctione adjuvari Grammaticum Dissert. de Veter. Ling. Persar. pag. 175. qua carere possumus. Vide Cl. Alberti adnotationes. Quæ autem Gronovius in Jo. Clericum asperius jecit, ab hoc repulsa sunt Biblioth. Antiq. et Recent. T. V. p. 416. Wess.

12. *Μύληνα*: *Ἀράβει* δὲ, *Ἀλίττα*] Eru- ditissimi viri, Scaliger, Seldenus, Bochartus, Vitringa, Millius, has voces

copiose, etiam eandem viam non ingressi semper, illustrarunt. Vide Hesychium voc. *Μύληνα*, et quæ ibi amicus meus singularis Jo. Alberti. Quod adnectitur, *Πίρραι* δὲ, *Μίρραι*, id male ac per errorem scriptum quam plurimis visum fuit: Solem enim Persis esse Mithram, non Venerem. Unum nominabo Ph. a Turre, Monument. Vet. Antii p. 175. Nequit profecto Mithras Persis auferri, tot veterum testimoniis et monumentis expressus; Herodoti vero aut Cyri potius ætate, an eo titulo Sol cultus ab eadem gente fuerit, dubium facit disputatio doctissimi Frereti Comment. Inscript. T. XVI. p. 270. Equidem Mithram illis relinquam, nec patiar Nostrum fidem labefactari. Adsentitur Ambrosius lib. II. contra Symmachum, p. 840. "Coelestem Afri, Mithram Persæ, plerique Venerem colunt, pro diversitate nominis, non pro numinis varietate:" quæ Mithram Venerem eandem in Persarum superstitione testantur. Præterea Persarum prisco sermone *ΜΙΗΡ*, *ΜΙΗΡ*, amor indicatur, fatente Th. Hyde, Hist. Rel. Pers. c. 4. pag. 107. Hinc *Μίρραι*, Venerem Coelestem, casti amoris auctorem et præsidem, recte dixerunt et formarunt. Hoc amplius: differunt scriptura *Μίρραι*, et *Μίρραι*, quod Gronovius vere monuit: discrepant quoque genere; hic Sol, illa Venus. Jam si Urania sive Coelestis dea, non alia in veterum fuerit theologia ac Luna, *Μίρραι* utique Persæ habere æque ac Mithram potuere. Coluerunt certe omnes, qui sacris Mithracis initiabantur, uti ex inscriptis lapidibus apud Anton. van Dale, Dissert. ad Antiq. Marm. p. 16. et Ph. a Turre, Monum. Vet. Antii pag. 160. adparet. Verum mysteria illa non urgeo, quippe recentioris ævi. Id mihi abunde est, constare Herodoto auctoritatem et fidem. Plura Freretus et Moshemius V. Cl. ad Rhad. Cudwor-

thi *Systema Intell.* p. 327. pro Herodoto. Wess.

CAP. CXXXII. 4. οὐ στίμματα] Scripserat, opinor, οὐ στίμματα. Nam, ut ait Herodotus, (l. 6.) etiam Persæ, dum sacra faciebāt, erat ἱεροφανμίνας οὐκ τιθέντες μυρσίνην μάστιγα: et suis victimis corollis erat exornata. De Persis Strabo XV. p. 1065. A. (pag. 732. ed. Cas.) θύουσιν, inquit — παρασημασμένοι τὴν ἱερὴν ἱστομίνην. Verba Strabonis, et Xenophontis ex K. Π. III. p. 48, 33. repetita Brissonius attulit de Reg. Pers. Princ. II. p. 222 in Herodoteis nihil vitii suspicatus; in quibus bene convenire οὐ στίμματα, οὐκ οὐλῆσι, monstrant ista lib. I. c. 160. οὗτοι οὐλὰς περιδύνοντες ἐκίοντο θύων οὐδὲν, οὗτοι στίμματα ἐπίκειτο καρκίου τοῦ ἰθύνειν. VALCK.

[Ibid. θύειν θύει] Quis θύει? Nempe ὁ θύων. Sic frequenter apud Nostrium verbum tertiæ personæ absque nominativo ponitur, ubi vel pronomen *eis* subintelligendum, vel potius nominativus participii ex eodem vel ex proximo verbo repetendus. S.]

6. τὸν τιθέντα] Optime Medic. hactenus: *τιθέντα* scripserat Herodotus. (Conf. VIII. 120, 4.) Xenophon, Strabo, Lucianus et plures alii τὸν τιθέντα dederunt. In Æschyli Persis βασιλείου τιθέντα mentio, v. 663. Philostratus Icon. I. 30. p. 808. βλάπτει δὲ ἡδὺ καὶ μιστήριον, ὑπὸ τοῦ τιθέντα λαμβάνειν, ἥ, οἶα, etc. quo una manu largitur, altera recusat. An voluit ὑπὸ τοῦ — λαμβάνειν οὐ, οἶα λαβάναι, etc.? Debuit profecto aut hoc, aut genere sequi. Paulo supra (l. 4.) τῷ δὲ ὡς ἐκείνῃ, cui autem quisque numini alius alii sacrum facere velit, corrigit atque explicat Reiskius. Quod vero statim subditur (l. 7.) ὁ δὲ πᾶσι Πέρσῃσι πατεύχεται — καὶ τῷ βασιλεῖ, rectissime contenditur cum Marci XVI. 7. ἵσταται τοῖς μαστοῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ Πί-

ταρ. Verba ipsa nec manca neque luxata sunt; namque ista, ἐν γὰρ δὲ ταῖσι — αὐτὸς γίνεσθαι, non tangunt regem, sed sacrificantem, cui non licebat ἰδίῃ μόνῃ ἀρῶσθαι ἀγαθὰ. De Judæorum aliarumque nationum in hoc precum genere moribus præclare Philo Jud. de Monarch. p. 825. v. Wess.

10. ἰσθίαν δὲ διαμυστίλας — ἐψήθη τὰ κρέα] Ita-ne vero coquebant carnes, atque elixas, herbis prius mollibus impositas, domum asportabant? Ita quidem cepit Brissonius pag. 223. Sed ignis hisce sacris nullus aderat: præterea minus placet τὸ διαμυστίλας. Felicioribus mea forte proderit conjectura legentis: ἰσθίαν δὲ ἀλλ, (ἀλλ' alibi meminit:) μιστύλας κατὰ μέρα τὸ ἱερόν, ἰσπιάσθαι τὰ κρέα, ὑποπιάσας ποίην ὡς ἀπαλωτέστην, — ἰπὶ ταύτης ἔθηκεν ὅν πάντα τὰ κρέα: postquam sale victimæ in partes sectæ carnes conspersit. ὑποπιάσας, affirmatur a Gronovio. γάλα ἰσπιάσαντες, Herodoteum est, IV. 172. διαπιάσας legitur lib. VI. c. 25. Carnes ἀλοι διαπιάσαντες dixit Comicus apud Athen. IX. pag. 399. r. Menander in 'Επιτερίσσειν' 'Επίπας' ἰπὶ τὸ τέρχος ἄλλας. Homerum μιστύλλειν, a μίον formatum, notat, in minuta concidere. VALCK.

Ibid. διαμυστίλας — ἐψήθη τὰ κρέα] Mutavi διαμυστίλας ex schedis Ask. non nescius controversæ apud grammaticos scriptionis, qua de viri præclarissimi Ezech. Spanhem. et Tib. Hemsterh. ad Comici Plut. v. 626. Majoris momenti res, quæ memoratur, videtur. Quia Persæ οὗτοι βομβοὺς ποιοῦνται, οὗτοι πῦρ ἀνάκαισσαι sacris operaturi, qui convenit ἐψήθη τὰ κρέα, carnes elixarit? An sine foco accenso? Valckenarii conjectura supra deposita est. Ante quem de la Barre, V. Cl. T. V. Histor. Acad. Inscript. Ed. Amst. pag. 270. non dissimili de caussa aut ἐψῃ ex ἱπῷ maluit, et, ubi carnes curaverit, explicuit, aut, si pa-

rum id adriserit, *ἰσὶν ψάσῃ*, ubi carnes ossibus detraxerit. Quibus de emendationibus placet tacere. Nisi ego aberro, salva res est. Non omnem sacris his ignem negat Herodotus, sed aris: hoc postulant verba *οὔτε βομῶς ποιῶνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι*. Cæsam victimam et in partes minutatim sectam quin elixarent, nihil impediebat. Vide hæc de Scythiis, IV. 59. *ἀγάλματα δὲ καὶ βομῶς καὶ ἡοδὸς οὐ νομίζουσι ποιῶν*: quæ Persarum moribus respondent planissime: tum de hostiæ immolandæ more c. 60. *οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι, οὔτε καταρξάμενοι, οὔτε ἐπισπείουσι, — τράπτονται πρὸς ἑψην*. Quid ista aliud volunt, quam in altari nullum fuisse ignem, minime autem defuisse, ubi coquenda victimæ caro erat? Mox *πάντα τὰ κρία* Reiskius quoque, me non invito. Wess. — Reiskium, ait, etiam *τὰ πάντα* corrigere, nempe sicut Valckenar. Scilicet (quod in Var. Lect. ed. S. me præterierat) in ed. Wess. et in superioribus omnibus nude *πάντα κρία*, legebatur; nec aliter, quoad equidem novi, in MSS. Primus Reizius, a Valck. et Reisk. monitus, interseruit *τὰ* articulum, quem tenui. S.

13. *παριστῶς ἰσαῖδι θιογονίῃ*] Vellicat hæc Th. Hyde Relig. Pers. c. 3. p. 99. Scribere sibi contraria Herodotum. Supra dixisse, Persas existimare, deos ex hominibus genitos non esse, et *θιογονίῃ* tamen Græco more gentis sacris admiscere. Sed non pugnant illa. Theogonia Græcorum, de qua II. 53. in cenum hic venire non potest. Persæ, ut plura varietate generis numina profitebantur, videntur eadem alia atque alia origine, etsi minime humana, statuise. Cogita de Gnosticorum Æonibus et emanationibus, ex Zoroastri et Chaldæorum Theologia arcessitis, et res in vado erit. Adjunge Hecatæi testimonium in Diogenis Præfat. sect. 9. Wess.

CAP. CXXXIII. 8. *καὶ οὐκ ἄλλοι*] Nihil hoc verius; et vidit Gronovius, sed serius. Hoc significat, Persas bellariis uti quam plurimis, sed minime confertis. Inferebant videlicet Persæ in mensam cupedias et bellaria multa, sed non confertim omnia. Ἀλλῃs toties in Musis repetitur; infra c. 196. IV. 184. atque alibi, locis a Porto signatis, ut maxime mirum accidat, tam turpiter se dedisse librariorum. Discimus hoc specimine, quid Herodoto hominum et temporum injuria usu venerit. Addi his possent emendationes Geinozii et Reiskii, sed cui bono? Verum præstant MSS. quod suam in sedem remigravit tandem. Wess.

13. *τὰ σπουδαίστατα τῶν πρηγμάτων*] Vide supra cap. 8. Athenæus *σπουδαίστατα αὐτῶν πραγμάτων*: in MS. Mureto monitore, recte *τῶν πρηγμάτων*. Apud eundem *ἡ συνίαρχος* male opinor. Melius Pollux X. 20. Wess.

Ibid. *τῶν πρηγμάτων*] Αὐτῶν πρηγμάτων legisse videtur Athen. IV. p. 144. a. tum *συνίαρχος* pro *σύνιαρχος*: et *ἡ δὲ μὴ, μετιῖναι*. Sed *τὰ σπουδαίστατα τῶν πρηγμάτων* similiter memorat Herod. I. 8. VALCK.—Vide Animadv. nostras ad Athen. T. II. pag. 475. S. CAP. CXXXIV. 2. *Οἰοντυγχάνοντες*] Non repudio: nihilo tamen pejus (Immo haud dubie melius, *ἰοντυγχάνοντες*), quod aliis in Codicibus. Morem hunc gentis expedit B. Brissonius, Regn. Pers. p. 11, 178. Addi potest Zenobius, Cent. Proverb. V. 25. et Scholiastes in Dionis Chrysost. Or. VII. in annotationibus Morelli p. 28. Wess. — *Ἐοντυγχάνοντας* malit Benedictus, vir doctus, in Actis Seminar. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 283. in accusativo casu, qui a verbo *διαγνῖναι* regatur. Sed, ut omittam librorum omnium in terminatione vulgata consensum, familiaris Nostro est nominativus participii abeo-

lute positus: et ne est quidem h. l. absolute positus, sed commodissime refertur ad id quod sequitur, *εἰ ἰμαῖοι ἴδην*. S.

[16. *πρὸς βασιλιν γὰρ δὴ τὸ ἴδιον ἀρχόντι καὶ ἱπποσπιῶν*] Video me non ex auctoris mente verba ista in Lat. versione reddidisse, quum non animadvertissem, τὸ ἴδιον, adjecto articulo, necessario ad Persas referri, non ad alium atque alium populum. Rectius igitur H. Steph. in ora suæ editionis: Late enim progrediebatur *illa gens* imperans et præfecturas obtinens. S.]

CAP. CXXXV. 2. *Μηδίων ἰσθῆτα*] Dictum de ea ad Diodori II. 6. Habet Brissonius loricaem Ægyptiam et stolaem Medicam illustrantia complura, a quibus abstineo. Wess.

6. *Παισὶ μίσηνται*] Ægre Plutarchus fert de Malign. Herod. p. 857. v. scelus hoc a Græcis ad Persas propagatum perhiberi: contra enim evenisse. Sed pugnat suspicionibus, testes ejus rei omittit. Non fuisse Persas a turpi hac macula immunes, Sextus Philosophus significat, Hypotypos. I. 14. p. 38. Ævo tamen Ammiani Persæ puerilium stuprorum expertes erant lib. XXIII. 6. Paria fere, uti Valesius adscripsit, Curtius X. 3. Wess.—Herodoti testimonio usus est Athenæus, lib. XIII. c. 79. S.

CAP. CXXXVI. 4. *τὸ πολλὸν δ' ἡγίαται ἰσχυρὸν ἵνα*] Vere Persæ. Quanto civium major copia, tanto civitatis amplius robur. Legum latores propterea utilissimum censuerunt τὸ πληθύνεσθαι τοὺς τῶν πολυτῶν οἴκους, βλαβερώτατον δὲ, τὸ μειοῦνθαι, quæ verba Musonii in Stob. Sermon. LXXIII. p. 450. Hinc πολυτικίας præmia et apud Persas et aliis in gentibus, de quibus Heinæcius ad L. Juliam et Pap. lib. I. c. 2. doctissime. Cl. Reiakius conjectabat, τὸν τοῦτον δ' ἡγίαται, talem autem, qui multos liberos procreat, existimant ro-

bustum esse: aut τὸ πολλοῦς — ἰσχυροῦ ἵνα. Wess.—At nulla hic locus conjectura indigebat. Ad rem quod pertinet, aliud fortasse Herodotus h. l. spectavit; nempe de immani hominum multitudine cogitans, in qua robur exercitus ponebant Persæ: quæ multitudine gloriantem confidentemque Xerxem ejusque duces sæpius ille in his Historiis inducit. S.

5. *ἀπὸ σιναϊτικῆς ἀρχαίης*] Plato hæc paullo diversius Alcibiad. I. p. 121. x. in regionum liberorum educatione. Strabo consentit XV. p. 1066. v. (p. 793. n. ed. Cas.) Nescio autem qui factum sit, ut ἀληθινότης Brissonius, his usus Regn. Pers. II. 83. et 103. scripserit: si ex conjectura, prave. Wess.—Ad σιναϊτικῆς intelligo παιδείας. Sic frequenter Noster a plurali numero ad singularem transit, et vice versa. S.

9. *μηδίων ἄσση*] Fui in dubio, revocarem-ne ἀσδῆ, an Gronovii exemplo expellerem. Vicit Med. et Ask. auctoritas. "Λσση librarius Arch. et Vind. bene explicat βλάβη ἀσδῆ. In Clementis Alex. Pædag. III. 9. pro διὰ τὴν ἄσση, aut ad marginem Codicum aut ipso in contextu, διὰ τὴν ἀσδῆαν dederunt ex interpretamento. Moeris, "Λση 'Λσσηνῶς, ἀσδῆα 'Ελληνῶς, ubi plura Cl. Jo. Pierseus. Atque hæc testantur de Criticorum eorum more. Non sum nescius, Democritum λακοδόξην παρὴν in Stob. Sermon. XXII. pag. 189. usurpasse, alios hoc de genere alia: posse etiam pro damnato pugnari, quemadmodum in Horrei Observ. ad Herodot. p. 112. At omnibus, ut in gustu, non sapiunt eadem. Spectavit hæc Valerius Max. II. 6, 16. Wess.—τρεφόμενοι, scil. παρὰ τῆς γυναιξί, dum apud mulieres educatur. S.

CAP. CXXXVII. 7. *ἦτοι ὑποβελμαῖα ἴοντα*] Hausit hinc Nicolaus Damascenus: Πίστεως δ' μὴ κοῦν ἔχουσι, οὐδὲ λίγουσι: ἴαν δὲ τις πατήρα κτείνῃ, ἐπὶ βλη-

τοι αὐτὸν δόξαναι. Eadem patris ejus suspicio, qui cum a filio necti sibi insidias conperisset, nec inducere in animum posset, ut verum sanguinem ad hoc sceleris progressum crederet, seductam uxorem suppliciter rogavit, ne se ulterius celaret, sed diceret, sive illum adolescentem subjecisset, sive ex alio concepisset, apud eundem Valerium V. 9, 4. Wess.—Τροβαλιμαία et μαχίδια metonymice dixit, pro ὑποβολιμαίων ἢ μαχιδίων ἔργα. S.

CAP. CXXXVIII. 4. μάλιστα δὲ ἀναγκάειν φασί] Is. Vossius adleverat codici suo ἀναγκάειν, quo non indigemus. 'Αναγκάειν usus et Herodoti sermo tuetur II. 182. IV. 180. De aere alieno et mendaciorum hinc pullulante germine Plutarchi et Appiani ad Persarum opinionem verba exscripsit B. Brissonius R. Pers. II. 94. Wess.

8. πολλὰ ἱξλαίνουσι ἐν τῇς 'χέρης] Sylburgius ad Brisson. R. Pers. II. 180. πολλὰ proponit, ut sit, procul abigunt a sua regione. Reiskius οἱ πολλοί. Ruhnkenius elegante mutatione πομπαί. Illi sunt, qui aliorum alios deducunt, supra I. 121. (Vide nostram Var. Lect. ed. S.) Lepra vero et vitilagine infectos, non Judæi soli, sed plerique per orientis regiones vitabant studiosæ. Μάλιστα οἱ βάρβαροι τὰς ἰταλικίας καὶ λίπρας δυσχεραίνουσι, Plutarchus Symp. IV. p. 670. r. Tamen Artaxerxes Atossam, filiam conjugemque, etsi vitiligo ejus corpus depasceret, ἀλφὺν κατανιμνήθιντος αὐτοῦς τὸ σῶμα, avaratus non fuit, eodem teste T. I. p. 1023. a. Verum illi, quod libuit, barbarico more, legitimum fuit visum. Wess.

CAP. CXXXIX. 2. seqq. τὰ εὐνόματά σφι — τιλυτῶσι πάντα ἐς αὐτὸ γράμμα, etc.] Satis confidenter ταῦτα μὴ ἀντιείας ἔχον — ἰδὼς ἐκτὺς ait initio cap. seq. repetiturque hoc cap. 148. Falsum aiunt Scaliger, Th. Hyde, Re-

landus, et plures alii. Contra eos venit Corn. de Pauw, temere aiens doctos viros ex recentiore Persarum lingua criminari: verissimum fuisse, quod hic de terminatione nominum Persicorum, vetere gentis sermone: neque enim tanta adseveratione Herodotum potuisse defungi, nisi re bene cognita atque explorata. Fateor in dialectis lapsu temporis innumera mutari, cadere verba ut folia, surgere nova, prisca adscisci iterum. Nec expedio me tamen ex acie, quam contra Nostrum instruxit Th. Gatakerus Adversa. c. 22. p. 661. Quod autem aiebat τὸ Δωριεὺς μὲν Σὰν καλῶναι multorum testimoniis cognitissimum est. Quis tandem ignorat variantes doctissimorum hominum explicationes et emendationes, Scholiastæ in Comici Nub. v. 23. Scaligeri, Salmasii, Bentleii, Boucherii, cujus Dissert. de Prisc. Græcor. Litteris p. 570, (ad calcem Palæographiæ Græcæ Montefalconii,) consuli poterit. Σὰν κίτθλος in Pindari fragmento exposuit Casaubonus in Athen. X. 21. (ad lib. X. p. 455. c.) Wess. — Per epistolam ex WILKENIO, viro clarissimo, Persici sermonis in primis gnaro, querenti mihi, quid de hoc Herodoti loco sentiret, perhumaniter ille Heidelbergæ recripsit, videri sibi vere judicare eos, qui Græcis nominum Persicorum terminationibus deceptum Nostrum scripsisse istud autumant de nominibus omnibus Persicis in literam sigma desinentibus. Quod si ita est, eo minus mirum videri debet, quod ea res, ut ait idem Noster, latuerit Persas: quamquam alioqui hæc verba, ἱερὰ Πέρας, significare poterant, Perras ad hoc animum non advertisse. Quod ad ista verba spectat, τὰ εὐνόματά σφι ἴοντα ἱερὰ τοῖς εὐμασί καὶ τῇ μεγαλοπρεπείῃ, incertus aliquantisper hæseram, propriae hominum nomina dixerit, an omnino verba aut vocabula Persici sermonis:

tum σώματα τῶν θινάτων quæsieram an fortasse opposuerit terminationi, (τῇ τελειότη) ut corpora vocabulorum (id est, vocabula ipsa, quatenus a terminatione distinguuntur) dixerit esse magnifica et grande sonantia. Sed eisdem verbis, τὰ εὐνόματα — μεγαλοπρεπείῃ, eam fere sibi videri sententiam inesse professus est idem doctissimus Wilkenius, quam hisce Gallicis Larcherus reddidit: Leurs noms sont empruntés, ou des qualités des corps, ou de la dignité des personnes. Carterum uberiorem etiam nunc lucem locus hic videtur desiderare. S.

CAP. CXL. 4. πρὶν ἢ ὑπ' ὀφθαλμοῦ ἢ πυρὸς ἰλκυοθῆναι] Bene vetusti libri. Is. Vossius coniecerat, ὑπ' ὀφθαλμοῦ ἢ γλῶττι ἀφελυθῆναι, quam ab alite pupilla oculi extrahatur, advocato ad morem hunc cognoscendum Teixera, qui mihi ad manus non est, (Ad oram sui olim Herodoti istam conject. adscripserat Vossius. Vide Albertum ad Hesych. voc. γλῶττι.) De ritu isto multa Th. Hyde Rel. Pers. c. 34. Emendatio necessaria non est, nec latuit doctissimum virum; siquidem paria prorsus de Persarum sepultura Procopius Bell. Pers. I. 12. et Agathias I. p. 43. Ed. Venet. Wess.

6. κατακρηρόμεναι] Convertitur ab Heilmanno in κατακρηρόμεναι, postquam cadaver membris mutilarunt. Vetat Cicero, his Nostri usus, Tuscul. Disp. I. 45. Persæ etiam cetera circumlitos condunt, ut quam maxime permanent diuturna corpora. Vetat Strabo XV. pag. 1068. (p. 735. A. ed. Cas.) κατὰ περιτλάσσοντες τὰ σώματα. Adde Cl. Jo. Alb. Fabricium in Sexti Hypotyp. III. 24. p. 185. Wess.

11. κτίοντες ἰσχυροὺς μύθημα, etc.] Consimilia de Magis Plutarchus T. II. p. 537. A. Sunt autem ex ea disciplina, qua et posteriores Persarum magi

Arimanium, mali omnis auctorem, sic. uti pulcri et boni Oromasdem, statuerunt: inde festus dies παντὶ ἀναιρίσει, quo summo ardore in serpentes aliasque feras et nocentes bestias irruerant apud Agathiam II. pag. 45. Confer Plutarchum in Isid. et Osir. p. 369. et Th. Hyde Rel. Pers. c. 22. Wess.

[13. ἀρχὴν, omnino, revera, verum si quæris: Gallico idiomate au fond vel dans le fonds diceret. Conf. II. 28, 1. S.]

CAP. CXLI. 2. κατιστράφατο] Ionum est κατιστράφατο, uti ἀπιστράφατο I. 166. Supra c. 27. ὡς δὲ ἄρα οἱ — Ἑλλήνι κατιστράφατο. Itaque mutari non injuria posset, sicuti et mox mutatum est τὰ περισχόντα. Sic solet, c. 164. III. 137. De piscibus, qui cantu illicitiuntur, Ælianus de Anim. I. 39. Wess. — Ex Reiziano exemplo κατιστράφατο tenui; et in Var. Lect. (ed S.) adnotare neglexeram, in ed. Wess. et superioribus κατιστράφατο scribi, quam ad scripturam nihil nec e nostris Paris. nec ex aliis Wesselingii codicibus notatum est. Est autem, si quid video, prorsus vitiosa hæc verbi forma. Ferri utcumque potuerat κατιστράφατο codicis F. tertia plur. imperf. ut ἀπικίετο, Ionice pro ἀπικίετο. Sed plusquamperfectum hic desiderabatur: quare unice verum puto κατιστράφατο, quod Ionum est, pro κατιστρεμμένοι ἦσαν. S.

[10. ἰσίοις ἀβλίοντες, etc.] Qui sacras literas curant, recordabuntur verborum Servatoris apud Matth. xi. 17. ubi hic quidem Herodoti locus effugit Wetstenii diligentiam. S.]

13. διηθίνοντες δι' ἀγγίλων] Vide Groenovium (sui codicis fidem advocantem) et supra c. 76. et 99. Wess.—δι' ἀγγίλων in alia re habes I. 99, 5. σίμφας πηρυκας (in plur. num.) ἐς τοὺς Ἴωνας, c. 76, 12. in eadem re, de qua hic agitur. S.

[18. ἰ. Πανιών] Conf. c. 143, 14. et 148. S.]

CAP. CXLII. 2. τῶν ὁρίων] Sine controversia corrigi debuerat: τῶν ὁρίων ἢ τῶν καλλίστῃ ἰσχύῃ καὶ θυσίᾳ πύλων. Hæc quum de Ionibus dicantur, tollit omne dubium, lib. I. c. 149. οὗτοι οἱ Αἰολῆες χώρῃ μὲν ἱσχυοὶ κτίσαντες ἑμίσῃ ἰόνων, ὁρίων δὲ ἡπυῖας ἐπὶ ὁμίῃς: ubi recte Valla: ad coeli tamen temperiem nequaquam accedebat. Lib. II. c. 77. exceptis incolis Libyæ, esse dicuntur Ἀγυπτῶν ὁμηγερέστας πάντας ἀνθρώπων, τῶν ὁρίων, ἱεροὶ δαίμονες, εἰσιναι, ὅτι οὐ μεταλλάσσουσιν (sic legerim): ἢ γὰρ τῆς μεταβολῆς τοῖς ἀνθρώποις αἱ νόσοι μέλιστα γίνονται. — τῶν ὁρίων μέλιστα. Lib. III. c. 106. Græcia τὰς ἄρας πολλὰν εἰ καλλίστα κικαμένης ἔλαχε. Atque in Græcia, præsertim Athenis, ista tenuis coeli tribuit ingenius saluberrima temperies. In Timæo Platonis p. 24. c. Atticam Minerva dicitur elegisse, τὴν εὐκρασίαν τῶν ὁρίων (sic recte corrigit vulgatam vocem ὁρίων H. Stephanus:) ἢ αὐτῇ (τῇ τέττῃ) κατείδωσα, ὅτι φρονιμωτάτους ἄνδρας αἶται. Chalcidius: electo salubri subtiliumque ingeniorum et prudentiæ feraci loco. Idem argumentum in Critia latius persequutus Plato pag. 111. x. (T. X. ed. Biont. p. 45.) ubi memorat ὅτι τῆς γῆς ἄρας μετριώτατον κικαμένης. Eam in rem multa dixerat Aristophanes in Ὠραῖς. vid. Athen. IX. p. 372. et Casaubon. Anim. IX. c. 3. (nobis cap. 14.) Euripidea, ex perditio dramate petita, debet Plutarchus de Exilio, p. 604. x. Insignis in eam rem loci sic feruntur ultima: Ἄ δὲ Ἑλλὰς Ἀσία εἰ ἐρίφῃ καλλίστα, τῆς γὰρ διὰ τὴν ἔχοντες συνθροίσμεν. Grodus in Excerpt. p. 433. participio ἔχοντες substituit ἰναῦθα. Corrige, sodes: Ἄ δὲ Ἑλλὰς Ἀσία εἰ καλλίστα ἐρίφῃ, ἢ τῆς τῆς διὰ τὴν ἔχοντες οὐ θροίσμεν.

VOL. III.

Singula possent ut Elypidea adfirmari. VALCK.

Non dubium est, quin recte docti viri, Chytræus, Geinozius, Reiskius, Heilmanus ὁρίων, rescripserint. Viam monstravit Noster c. 149. tum Pausanias VII. 5. ἴσως δὲ ἔχῃ μὲν ἰσχυοῦσιν ὁρίων κτίσας ἢ χώρᾳ. Frequens est confusio ὁρίων et ὁρίων sive ὁρίων et ὁρίων in schedis, de qua alias. Id permirum, conjurasse plerosque in ὁρίων vocabulo librariorum. WESS.

[8. τρεῖς τείρας παραγωγῶν] Valla: Lingua utuntur non eadem, sed ejus quatuor proprietates ducunt: incommode et obscure. Gronovius: sed quatuor derivationum modis; quam interpretationem intactam reliquit Wess. Mire vero Larcher: leurs mots ont quatre sortes de terminaisons. Multo commodius rectiusque H. Stephanus, "ad verbum, inquit, sed quatuor modos deductionum usurparet, id est, ea (lingua) utuntur in quatuor modos et proprietates deducta." Agitur de quatuor diversis formis (χαρᾶκτῆρας vocat Noster in fine hujus cap.) in quas prisca lingua abiit. Has diversas formas nunc παραγωγὰς nominat, id est, deflexiones, mutationum genera, varietates; quatenus παραγωγήν significat a recta via abducere, seducere, in diversum ducere, mutare: quemadmodum I. 91, 9. παραγωγὴν τὰς μοῖρας est in diversum flectere, mutare fata. Eadem notione παρατροπὰς dixit Johannes Grammaticus, cujus verba Koenius adposuit ad Gregor. Dial. Ion. §. 79. ubi in ipsius Gregorii verbis, ἢ ἄχρησιν ἰδὲ μισίαντες παρὰ τὴν τῶν κατοικούντων περὶτροπὴν, rectius fecisset Koenius, si veterem scripturam παρατροπὴν tenuisset, Johannis auctoritate firmatam; tum vero et apud Gregorium et apud ipsum Johannem, pro κατοικούντων haud dubie ἀποικούντων

N

fuerit legendum: nempe, prisca, in-
quiunt, Ionica lingua (eadem vetus At-
tica) mutata est, quum hi qui in colonias
abierunt, variis atque variis modis eam
inflexerunt detorserruntque. S.]

10. Μουσῶν τῇ] Myuntem Cariae itidem
tribuit scholiastes Thucyd. I. 130. in-
vito Brissonio de R. Pers. I. 151., ad
quem Lederlinus recte adposuit, tem-
pora esse distinguenda; primitus Cariae,
deinceps Ioniae fuisse. Paria Dukerus
in eum Scholiasten. In Epheso, Lydiae
olim urbe, isdem valet. Bene Jan. Rut-
gersius Var. Lect. (ed. S.) II. 1. Wess.

17. Ἐρυθραί] Habet Stobæus Serm.
XXVIII. p. 197. veteris scriptoris frag-
mentum, forte Philosophi Eusebii, quod
Herodoto nulla caussa adseritur, in quo
Archetimus iξ Ἐρυθραίων τῆς Ἰωνίων πό-
λεως. Quæ libuit addere, ut a Plu-
tarcho vis arceatur. Junguntur Ἐρυ-
θραῖοι καὶ Σάμοι, arbitri capti in lite nobi-
li Chalcidensium et Andriorum, Quæst.
Græc. p. 298. a. Jubentur illi esse Ἐρι-
τριάσιοι ex Euboea, quod Erythraei Bœo-
tiæ et Ætoliae longius essent remoti, in
Histor. Fœder. Antiq. P. I. p. 139.
Non satis consulto. Iones intelligun-
tur. Wess.

CAP. CXLIII. 1. ἦσαν ἐν ἐνέσῃ τοῦ
φόβου] Prior interpretes metus prætextu:
nuperrime (in ed. Gron.) in obtegendo
metu. Vide usum locutionis. De
Spartanis Aristides T. I. p. 476. ἐν
ἐνέσῃ πολλῇ τοῦ πολέμου καὶ τῶν πραγ-
μάτων ἐνέσῃ. Magnum habent belli ac
difficultatum tegumentum, vertit Can-
terus: eundem in modum Libanius T.
I. p. 219. a. Ambo Nostri imitatione,
VII. 215. et 172. Ælianus de Animal.
VII. 6. ὡς ἐν ἐνέσῃ τοῦ πόλεμου καὶ λι-
θέρῃ γινόμενοι: tum IX. 57. pisces intra
saxorum angustias recepti ἐν ἐνέσῃ ἐν
τοῦ κρύους—ἡσυχάζουσιν. Quæ abunde
ostendunt hic indicari, Milesios habuisse

metus tutamen in eo fœdere, quo de
agitur. Wess.

11. ἱσχυρότατοι τῇ οὐνίματι] Sugil-
lat hæc solito sibi more Plutarchus, de
Malign. p. 858. r. Mox Reiskius (l. 13.)
ἰδρύσαντες, τῇ ἰσὶ σφίσι οὐνίμα ἴδυντες, etc.
neque id inconmodum foret, modo ne
verborum alius in MSS. ordo esset.
Malui scriptis obtemperare. Vide Rev.
Horrei Obs. Herodot. p. 109. Wess.—
Nulla prorsus mutandi caussa suberat.
conf. c. 142, 18. S.

CAP. CXLIV. 6. τοῦ Τριπίδιου Ἀπύλ-
λωνος] Dissentit Criticus ad Theocriti
Idyll. XVII. 69. ἄγεται ναυῇ ὑπὲρ τῶν
Δορίων ἀγῶν ἐν Τριπίδι Νύμφῃσι, Ἀπύλ-
λωνι, Ποσειδῶνι. Tu adi Cl. Salmasium
ad Inscript. Herodis Attic. p. 29. et
58., et de tripodibus, in templis dedica-
tis, Jo. Taylor in Marmor Sandvicense,
p. 68. Wess.

10. τὸν νόμον κατηλόγησι] Non displi-
cet τῶν νόμων ex Fragm. Cod. Regii.
(In Fragm. Paris. hæc prorsus non le-
guntur: codex Pa. τῶν νόμων habet.
Conf. Var. Lect. (ed. S.) et Adnot. ad
I. 84, 15.) Certe simplici ἀλογαῶ casum
secundum adstruere in more habet III.
125. VIII. 46. Aliter Procopius, qui
Bell. Vand. I. 3. Βουφάνιος δὲ οὐκ ἀλο-
γήσαι ἐκ γιγερμίνων. Corrigit τῶν
γιγερμίνων: at probat is superius,
Bell. Pers. II. 5. II. 20. etc. Wess.

CAP. CXLV. [4. παντάπασιν Ἀχαιῶν
De duodecim civitatibus fœderatis
Achæorum conf. Polyb. II. 41. S.]

4. Πιλλήνη μὲν ἐν πρώτῃ πρὸς Σικυῶ-
νας] Strabo VIII. p. 591. (p. 385. ed.
Cas.) hæc expressit. Πρὸς Σικυῶνας solo
ingenii remigio Is. Casaubonus (in Not.
ad Strab. I. c.) et Is. Vossius (in ora,
puto, sui Herodoti) restituerunt. De
anne Crathi eadem Pausanias VII. 25.
Wess.

10. Ὀλῖνοι, ἐν τῇ Πύρῃ ποταμῷ μέ-

γας] Olenum eodem genere posuit Apollodorus apud Stephanum Byzant. in voc. et Strabo, (IX. p. 386. A.) cui amnis, qui urbem radebat, Melas: haud scio, an bene. Pausaniae αὐτο Πῆρες erat et adpellabatur, VII. 22. Δόμη optime Casaubonus et Is. Vossius, nec longe abit liber Ask. Wess.

CAP. CXLVI. 3. ἰσὶ ὡς γί τι μᾶλλον] Defendit veterem scripturam Horreus Obs. ad Herodot. pag. 110. ita tamen, ut εἰ non plane recuset. Levis res est, et in dissensu Codicum ferenda. (Lubens sequidem ὡς γί τι rescribam.) Sequentia (l. 4.) ἢ κάλλιον τι γιγνώσκει, aut praestantius quid gessisse prior interpres; aut praestantius quippiam evasisse, obscure recentior. Secutus iudicium sum Abb. Geinozii Comment. A. Inscript. T. XVIII. p. 126. Wess.— Recte viri docti. καλῶς γιγνώσκει, honesto loco natum esse, nobili genere esse conf. l. 11. S.

6. Μινύαι δὲ Ὀρχομενίους ἀναμιμίχονται] Iverunt in partes praefari viri ad haec explicanda et constituenda. Palmerius Μινύαι δὲ Ὀρχομενίους, etc., invito Gronovio. Sequuntur tamen plures. Ampl. Bouterius ex Hesychii Μινύαι οἱ Ὀρχομενίους καὶ Μάγνητες, scriptum voluit Μινύαι δὲ Ὀρχομενίους, καὶ Μάγνητες, καὶ Καδμείους α. λ., ut invidiosum ἀναμιμίχονται vitaretur; cuius ego in Adnotation. Cl. Alberti ad Hesychii locum correctioni, quippe audaciori neque necessariae, non accedo. Reiskius post Ἀργείους (l. 8.) excidisse καί, itemque post Δωριεῖς, arbitratur. At fuerunt Arcades Pelasgi, Pausania VIII. i. Apollodoro II. 1. Stephano Byz. multisque aliis auctoribus. Epidaurii praeterea Dorienses in Nostri VIII. 46. Quare illa additamenta recuso. Ne longum faciam. Docet Herodotus "Iones (nempe illos Iones, qui duodecim civitates foederatas habuerunt. et ad Panionium congregari

consueverunt) "non esse sinceriore melioreque aliis nationibus origine: contra variorum populorum accessione olim interpolatos; addidisse se Abantes, admixtosque esse Minyas Orchomenios, Cadmeos, Dryopes, Phocenses et plures alios." Hoc ejus consilium si fuerit, ut sane fuit, belle procedit Palmerii sententia. Nam Minyas Orchomeniis inmixtos fuisse, nihil ad hanc disquisitionem. Firmatur praeterea Ionice migrationis narratione. Pausanias: "Ἰασί δὲ τοῦ στόλου μετασχόντες οἱ δὲ Ἕλλησπον" participes migrationis hi Graecorum erant; Θηβαῖοι sive Cadmei; tum Ὀρχομενίους Μινύαι, recte enim Μινύαις mutavit Kühnius; tandem Φωκίῃ οἱ ἄλλοι πάλιν Διελθόντες, et Abantes, VII. 2. tum c. 3. Τίον δὲ φέρον μὲν Ὀρχομενίους Μινύαι, σὺν Ἀθήμασιν ἐς αὐτὴν ἰλόντας. Quibus accedere queunt de Orchomeniis consimilia ex ejusdem IX. 37. Quae quidem stabilienae conjecturae si vir nobilissimus adstruxisset, non perspicio, quo colore abdicari potuisset: repetitum enim ἀναμιμίχονται arbitrarium est. (nempe suo arbitratu Herodotus illud verbum, paucis interjectis repetere potuit.) Stant ab his quoque partibus viri clarissimi, Corn. de Pauw et Geinozios. Wess.

8. Φωκίῃς ἀπώδασμαι] Cur Phocenses hoc titulo insignes esse Noster voluerit, multis disputat Gronovius, sed ita ut immunes imprudenter amplectatur. Indoles vocis non patitur, nec usquam hujus significationis exemplum. Ἀπώδασμας portio est, a multitudine avulsa; Abydenus Nabuchodonosorem ait ἀπώδασμαν αὐτίαν (victarum gentium is εὐὰ) διὰ τοῦ Πόντου πατακίσαι, in Eusebii Pr. Ev. IX. 41. ἀπώδασμαν τῶν Γότθων dabit Agathias II. p. 35. et τῶν Διελμυτῶν ἀπώδασμαν III. p. 66. Semel ἀπώδασμαν τῶν βαρβάρων, V. p. 166. vitiose. Theophylacti τῶν Σαρακενῶν ἀπώδασμαν,

lib. VIII. 1. exscripsit Suidas in voce. Hinc lenissime fluunt ἀποδάμιοι, a reliquis divisi et divulsi. Primus D. Hein-sius, Phocæenses tamen et Phocenses confundens, admonuit Epist. ad Jun-germ. in hujus ad Polluc. Comment. IV. 177. Abierunt eandem in senten-tiam Geinozius et Reiskius; nec dubia res est, ob Pausaniæ superius excerpta, Φωκείς οἱ ἄλλοι, πλὴν Δελφῶν. Phocen-ses Colonix Ionicæ sese adjunxerunt, Delphis exceptis. Vere eapropter ἀπο-δάμιοι Φωκείς. Wess.

10. ἀπὸ τοῦ πρυτανίου τοῦ Ἀθηναίων] Etymologus, in Πρυτανία, veterem in coloniis deducend consuetudinem ex-plicuit. Sacra ex metropoli secum ad-portabant coloni, ignemque sacrum ex patriæ penetrali depromptum et accen-sum. Plura Henr. Valesius ad Ex-cerpt. Polybii, p. 7. (T. VII. nostri Polybii, p. 90-92.) Plutarcho libuit et hæc admordere de Malign. p. 858. r. sine profectu. Iones Caricas mulieres, quarum patres maritosque interemerant, sibi matrimonio junxisse, fatetur Pau-sanias VII. 2. p. 525. Wess.

18. αὐτῆς συνοίκοις] Jure Gronovius Aldinum restituit: idem Portus decre-verat Lex. Ion. voce Ἐπίτι. Nævus est, operarum peccato Stephani edito adpersus, latiusque, quam oportuerat, diditus. Pro proximo ἰωί τι (quod ibi tenuerat Wess. ubi nos ἰωιτιν posuimus, coll. Eustath. Iliad. pag. 1215, 33. ed. Bas.) ἰωιτιν corrigit Reiskius. Wess.

CAP. CXLVII. 2. Γλαύκου τοῦ Ἰω-πολόχου] De Glauco, Hippolochi filio, Poëta ἰλ. η'. 13. De Cauconibus (l. 2.) Strabo VIII. p. 531. (p. 345. ed. Cas.) Wess.

7. Ἀπατούρεια ἄγουσι ὀρθήν] De festo hoc notissima omnia: levis macula, quæ doctissimo viro fraudi fuit, occupavit scholion in Biblioth. Coislín. p. 605. καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἰατρὴν ἰσομοίτηται (Me-

lanthus) ἀγασθαι, ἢ καὶ Κατιονίας συντι-λαῦσιν. Vertitur, quod etiam Cationiam vocant. κατ' Ἴωνίας oportuerat. Wess.

CAP. CXLVIII. 2. [Post ἰρὲς e su-perioribus editionibus comma adhæsit, quod delendum. Sunt enim ex more Herodoti transjecta verba, quorum na-turalis structura hæc erat, χῶρος ἰρὲς πρὸς ἄρκτον Μυκάλην τετραμήνιος. Quo-niam vero mox adjicit ἰς τὴν (scil. Μυ-κάλην) συλλογόμενοι, intelligi debet, lo-cum hunc, cui Panionium nomen, in ipsa promontorii radice fuisse. S.]

3. Ποσειδιῶν Ἐλικανίῳ] Ab' Helice Achaïæ is Neptuno titulus, quo de Stra-bo VIII. p. 589. (p. 384. ed. Cas.) et Pausanias VII. 24. copiose. Coluisse et Apollinem Panionium, docemur ve-tere Inscriptione inter Pocockianas p. 52. quæ cognomina Apollinis varia ob-fert. ΠΑΤΡΩΤ ΠΤΘΙΚΟΤ ΚΑΡΠΙΟΤ ΠΑΝΣΩΝΙΟΤ: sive, ut fuit olim, ΠΑ-ΝΙΩΝΙΟΤ. Wess.

5. ἀπὸ τῶν πολίων Ἰωνίς] Numerum excidisse suspicor, facile restituendum: ἀπὸ τῶν πολίων ἰβ' Ἰωνίς. VALCK.—At adjectus τῶν articulus satis indicabat, de duodecim illis civitatibus agi, quos supra nominaverat. S.

8. κατὰ πρὸς τῶν Περιών τὰ εὐνόματα.] Vide supra, c. 139. §.

CAP. CXLIX. 2. Ἀήριστα] Hoc ex Ald. prætulī. Non nescio ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ numos apud Goltzium et Begerum. Θάρεξ ὁ Ληρισσαίος infra IX. 1. atque ad eundem passim alii modum. Vide Schol. in Apollon. Rh. I. 40. Mox Τῆνος optime ab Holstenio in Τῆνους mutata est; neque color quæri debue-rat, ut arcessitus a Gronovio est, pravæ voci. Constat Temnum in Æolicis fu-isse civitatibus, non Tenum, Cycladum unam. Itaque Τῆνους jure scriptori re-diit. De Cuma Æolica in Vit. Homer. c. 38. ubi Φρικώτης, non sine peccato. Wess.

[Ibid. Αἰγυρίσσαν] Quum nusquam alibi hoc nomine memoretur civitas, nisi quod Αἰγυρίσσης, obscuri Megaridis oppidi mentio apud Strab. IX. p. 394. n. occurrit, quæri cum Mannerto (Geogr. Antiq. T. VI. p. 396.) potest, an Elea, (Ελαία) hic intelligenda sit, Æolica civitas, (Strab. XIII. p. 615. a. et Steph. Byz. in voce) in hoc apud Nostrum catalogo prætermisssa. Quod nisi paullo post (l. 5.) diserte monuisset Herodotus (conf. c. 151, 1 et 3.) omnes has civitates in continenti (ἢ ἡπείρῃ) sitas fuisse; in promptu foret ut suspicaremur, non Αἰγυρίσσαν, sed Ἀργινίσσαν, hic esse legendum: satis enim constat, Æolicæ gentis fuisse Arginusas vel Argennusas, quæ vocabantur, insulas; quarum una cum oppido, præ cæteris, singulari numero Arginusa nominabatur. Vide Cellarii Geogr. Antiq. T. II. p. 18. Mox, quod Αἰγυρίσσι hic nominatur oppidum, id aliis omnibus Αἰγυρίσσι sive Αἰγυρίσσι est. Vide Cellarium, ib. p. 66. Quod Αἰγυρίσσι habet F., similiter Ἐγέα, Valla. S.]

7. ὁρίων δὲ ἦκουσαν οὐκ ἰμοίως] Vide c. 142. ὁρίων εὐ ἦκουσαν Portus (voc. ἦκου) habet hoc ex loco. Intelligi id sane debet: (nempe οὐκ ἰμοίως εὐ:) namque ita mos fert. Supra c. 30. τῆς πόλεως εὐ ἡκούσης, ubi Is. Vossius, ἔχουσης injuria corrigebat. Dio Cassius, XLIX. p. 472. de Pannoniis οὔτε γὰρ γῆς, οὔτε ἁίματος εὐ ἦκουσι: et LIX. p. 755. ἄλλως μὲν εὐ χρημάτων ἦκον, prorsus uti Noster V. 62. atque Evagrius H. Eccl. IV. 7. Defit in his Libanii T. II. p. 262. τοῦ γὰρ νόμου — ἦκουτος καὶ πρατῶντος, neque advertit Morelli animum. Confer Cl. Alberti ad Hesychii εὐ ἦκον. Wess.

CAP. CL. 1. Σμύρνην δὲ οὐκ ἀπίσταλον] Gemina his Pausanias VII. 5. Probum et Ionicæ notæ censeretur (l. 2.) si amputata litera σμῆνι in Ask. esset, uti τῇ πάλῃ, II. 67. et 137. Wess.

CAP. CLII. 4. τῇ δὲ Ἀργεῖναι καλῶ, ἢ ἑτέροις δὲ καὶ ἰδίῳ Ἀργεῖναι καλῶ, ἢ πρώτῃ: h. e. quantumvis Ionica dialecto utens. Nam quæ de Jazone scriptore adposita a Berkelio sunt, imprudenti exciderunt. Notavit docti viri lapsum St. Berglerus. Wess.

6. ἢ τῇ δὲ Ἐκαστὸν ἡέουσι καλοῦμαι] Diodorus XIII. 77. τότε μὲν ἡέουσι καλῶς τῇ ἡέου τῶν Ἐκαστὸν καλοῦμαι. Aliis Ἐκαστὸν, qui inter Apollinis titulos, ἡέου, aut Ἐκαστὸν. Lege Casaubon. in Strab. XIII. p. 919. (ad p. 618. ed. Cas.) Wess.

[7. Λοβίσις μὲν νῦν, etc.] Commode ab his verbis factum foret initium novi capitis 152. Nam, post excursum de Asiaticis Græcorum coloniis, nunc continuatur narratio, inde ab extr. cap. 141. interrupta. S.]

CAP. CLII. 1. ἀπικίατο] Solent scribæ communioem verbi hujus formam amplecti. Ἐπὶ τῇ δὲ οἱ Παιῖδες ἀπικίατο, V. 98. et brevi post Ald. Med. at Vind. et Arch. Ionicam notam detrahunt, prorsus uti hic Med. et Ask. Præstat, ut in possessione ne turbetur. Wess.—Conf. Adnot. ad I. 2, 10. S.

14. σιναμῶρις] Priorem verbi partem Med. et Ask. bene pingunt, non mediam. Aristophanis σιναμῶρουμένη, Nub. 1066. et πάντα σιναμῶροι VIII. 35. tum σιναμῶρος Hippocratis et Nostri V. 92, 7. (ubi vide Var. Lect. ed. S.) (sic enim ibi MSS. Paris. et Scholiastes, atque ex eo Suidas) verum patefaciunt; Photius insuper, ex Herodoti I. σιναμῶρις in Lexico deponens, ut Cl. Alberti mihi testatus est. Wess.

CAP. CLIII. 8. πάλῃ ἴσται ἱλλασχα] Aversor strictum in tot viros, de Herodoto non male meritos, Gronovii stilum. Portus ἱλλασχα optime reposuit, ejusque vestigia Ed. Genevensis pressit. Simillimæ originis πρέλαρχος Æschyli,

Suppl. 298. *Λισχήμενα* ὅς καὶ ἀπο-
 οντα καλὰ Perictione in Stob. Serm.
 LXXXIII. p. 448. Sic enim scripse-
 rat: certe *λισχήμενα* habet Hippocratis
 Epist. p. 1285. *λισχηνῷ* Hesychius.
 "Αλίσχα intensiore significatione sume-
 bat Corn. de Pauw, ut *ἄξυλον ὕλην* Ho-
 merus, adpositis aliis, quæ omitto. Wess.

16. καὶ τοὺς Ἴωνας ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιη-
 σάμενος τὴν πρῶτην εἶναι.] Leviter ista
 depravata mirum in modum interpre-
 tantur, sic forte redintegranda: καὶ ἐπὶ
 "Ἴωνας ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρῶ-
 την εἶναι vel εἶναι. Ἐπὶ — εἶναι et εἰσῆναι
 in hunc usum adhiberi solent: non
 nescio tamen, qui color vulgatis possit
 conciliari: sed nostro loco simillimus
 est III. 134. ἐπὶ Σαύδας — μὴ τὴν
 πρῶτην εἶναι ἴσους — σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν
 Ἑλλάδα στρατεύεσθαι: in quibus ἴσους
 tantumdem fere valet ac ἐν οὐδὲν λόγῳ
 ποιῆσαι. VALCK.

Ibid. Græcum exemplar hic sine vitio
 non cerni, H. Stephanus censuit. Sub-
 venit Corn. de Patrw, ellipsi, in οὐδὲν
 λόγῳ ποιησάμενος τὴν φροντίδα εἶναι πρῶτην
 aut τὴν ὄρεν εἶναι πρ. et Ionas non dig-
 nos reputans, quibus primam curam
 impenderet. Ita constaret oratio, modo
 dicendi genus constabilitum esset. Τὴν
 πρῶτην sæpe ponunt Heliodorus IX.
 p. 409. ἀλλὰ μὴ τὴν πρῶτην ἵκοντι φέρον-
 τες αὐτοὺς ἐνιχίρηνσαι ex MS. Palatino.
 Libanius, T. II. p. 110. ο. καὶ παγὶν τὴν
 πρῶτην, ἀμιστάστατον μῖναι: quorum ta-
 men structura diversior. Ego Nostri
 hæc sic ordinabam, καὶ τοὺς Ἴωνας τὴν
 πρῶτην ἐν οὐδ. λ. ποιησάμενος εἶναι: et Io-
 num nullam initio rationem habendam
 esse ratus. Nunc maximopere blandi-
 tur Valckenarii conjectura. Wess.—In
 frequenti apud Nostrum usu dictionis
 ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιῆσθαι, et huic similibus,
 nusquam alibi verbum εἶναι adjectum
 cernitur. Quia tamen nunc in rariorem
 scripturam, quæ difficiliorem videatur

explicatum habere, consentiunt libri;
 ratio suadet, ut, si quo modo defendi illa
 possit, pro vero habeatur. Igitur cum
 Æm. Porro (Lexic. Ion. voce εἶναι) sta-
 tuendum videtur, ex usu alioquin satis
 familiari Herodoto abundare h. l. ver-
 bum εἶναι. Cujus usus et alia multa
 exempla Portas, et Hermannus ad Vi-
 ger. Adnot. 177. hæc duo protulit: IV.
 33, 13. τὰς ἐνομήζουσι δόλιον εἶναι Ὑπερ-
 χην τε καὶ Ἀποδίων: tum II. 44, 12.
 Ἡρακλῆος ἰπποκυμνῆος Ἰχθυόος Θεσίου εἶναι.
 Nec desunt apud Thucyd. Plat. et
 Xenoph. similis abundantiae exempla.
 S.

CAP. CLV. 5. ὁμοίως γὰρ μοι τῶν γε
 φαίνομαι, etc.] Clementem, qui Xeno-
 phonti memoriæ vitio adscripsit, nota-
 runt docti viri, præterque ceteros N.
 Abramus ad Cicer. pro Milon. c. 3.
 Stasini, quod ex eo (ex Clem. Alex.
 Strom. lib. VI. p. 451. ed. Sylb.) disci-
 mus, par opinio:

Νήπιος, ὃς πατέρα κτεῖνον, παῖδας καταλύει.

Eadem Gabrielis Naudæi, inter domi-
 nationis arcana in damnosissimis, et
 Machiavello perniciosioribus, Considerat.
 Politicis c. 3. et 4. Wess.—Haud
 dubie Herodotus versiculum illum in
 animo habuerat, quem in proverbium
 olim abiisse ex Aristot. Rhetor. I. 16.
 et II. 17. et ex Polyb. XXII. 8. intel-
 ligitur: quem versum Homero tribuens
 doctissimus Editor Demetrii περὶ Ἑρμην.
 (in Not. ad sect. 156.) alio tunc occu-
 patum, puto, animum habuerat. S.

15. καὶ ἰγὼ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμύξας]
 Restitui expulsum pronomen. Imita-
 tur solemnī more Poëtam Odys. T. 91.

— ὃς κεφαλῇ ἀναμύξας.

Admovit Nostri verba Phædro V. 7, 39.
 celeb. P. Burmannus, dubius tamen,
 neque immerito. Paria non sunt. Pertine-
 ant-ne huic Ἐπίμαστον Hesychii nolo

demere. Quod continuo succedit, Πασ-
σύνης γὰρ ἔστι ὁ ἀδελφίαν, τῷ εὐ ἰατρ. ab-
surde expressum est, præsens factum
Pactyes admisit, cui tu Sardes commi-
sisti: paullo aliter prior interpres, sed
consimili sententia. Nam Pactyes non
fuerunt a Cyro Sardes traditæ, sed Ta-
balo viro Persæ. Pactyes acceperat
Crosi Lydorumque opes in Persidem
avehendas, ac nactus occasionem a Ta-
balo et Cyro desciverat: hæc superiore
capite omnia. Quare ne sibi contrarius
videatur Herodotus, adsumendum est
aut τούτων aut ἐκείνων ad pleniorē ora-
tionis habitum. Non fugit interpretum
ea negligentia Corn. de Pauw, Vir.
Clar. Wess.—Nempe intelligit Vir
doctus. Πασσύνης ἔστι ὁ ἀδελφίαν (τούτων,
scil. τὸν Τάβαλον) τῷ εὐ, etc. atque sic
Larcher: “Pactyas a offensæ celui à
qui vous avez confié le gouvernement de
Sardes.” Quæ mihi, ut dicam quod
sentio, frigida sententia et parum com-
moda videtur. Profecto parum conve-
nit, ut Cyro ob defectionem Lydorum
(adeoque ob facinus adversus ipsum ad-
missum) irato (conf. c. 156, 7.) diceret
Crosus: Pactyas est, qui adversus Sar-
dium prefectum inique egit. Malim
equidem fateri, minus accurate hic lo-
quentem Crosus fecisse Herodotum,
dicentem Pactyæ commissas Sardes
fuisse; cui non urbis custodia, sed au-
rum creditum erat. Nisi forte consulto
et arguta quadam ratione hæc Crosus
dicentem Scriptor noster induxit; scilicet,
quo moneret ille Cyrum, non de-
buisse eum huic homini tantum auri
vim committere: hoc enim perinde esse
ac si ipsam urbem illi credidisset; quo-
niam auri ope partim milites urbem
custodientes corrumpere, partim alios
suo imperio parituros conducere potue-
rit. 8.

20. οὐκ ἔστι δὲ σφίσι καὶ οὐκ ἔστι] Babylo-
niis desciscitibus talem poenam irrogat

apud Plutarchum T. II. p. 173. Xerxes.
Tu vide Polyænum VII. 6, 4. et Justi-
num I. 6. Wess.

CAP. CLVI. 9. καὶ πρὸς, ἔκαστος ἀπο-
σθαι τοῦς, etc.] Est ex scripto. Καὶ δὲ
πρὸς, insuper, V. 67. et creberrime in
Musis. Demosthenes I. in Aphob. p.
509. καὶ πρὸς, ὑπὸ τούτων ὑβρίζουσιν;
et in eundem p. 519. καὶ πρὸς, ὑπὸ ζα-
νῶται κατὰ τὴν μαρτυρίαν οὐδὲν. Habet
alia Casaubon. ad Strabon. III. p. 218.
(ad p. 147.) Wess.

CAP. CLVII. 3. ἐπ' αὐτὸν ἰόντα]
Geinozius merito in hoc acquiescit.
Eadem macula infecti VIII. 65. ἀπ'
ἑλυσίνας ἰὸν ἐς τιμαρίνην Ἀθηναίω. At-
tigit et hæc Plutarch. de Malign. p.
859. A. nec sine loligine quadam.
Wess.

11. ἐς θεὸν ἀνίστα] Rem ad Apollinem
Didymæum in Branchidis referre si
diceretur ἐς θεὸν ἀνίστα, adeo nihil hic
esset insolens. Hesychius: Ἀνίστα, ἀνα-
φίξις; et Ἀνίστα, ἀναφίξις. Verbi memi-
nit Ἰωάν. Eustath. ad Od. τ'. p. 728, 32.
(p. 1887. extr. ed. Rom.) tanquam
μίλλαντες, ἀναφάσκοντες ἐς ἑαυτοὺς, sed
ἐς πειλοχόριον ἀχρήστου. Pro φίξις posi-
tum ἰστί legitur aliquoties apud Aristoteli-
phanem, et συνίστα apud Atticos fre-
quentatur pro συμφίξις. Quod legimus
in Herodoto ἀνίστα, firmari videtur istis
ex lib. VI. c. 66. ἀνίσταται γινώσκοντες ἐς
προσώπια τῆς Κλειμένης ἐς τὸν Πυθίαν:
opera Cleomenis ad Pythiam re relata:
verba valde vexata hunc in sensum ca-
pienda censeo: sed et ibi præferrem, si
darent Codices, ἀνασσοῦ: nostroque
loco, συμβουλῆς πρὸς ἐς θεὸν ἀνίστα, vel
ἀνίστα. Eadem structura legitur lib.
VII. c. 149. πρὸς μὴν σπονδίων ἀνίστα ἐς
τοῦς πλιῶνας, de federe quidem ad po-
pulum se relaturos. Hoc alibi dicitur
ἐκινῆσαι ἐς τὸν δῆμον: quod suo more
Pythia dicebat ἐς πολέφρημον, Herod. V.
79. Ἀγροῦν πολέφρημον dixerat scilicet

Homerus, quem vates isti mercenarii libenter imitabantur. VALCK.—Poterit, puto, haud absurde statui, esse ἀνθρώποι ex ἀναοίσαι contractum, quemadmodum ex βοαίην fit βοήνη, et similia. De Branchidis cf. Adn. ad I. 92, 6. S.

CAP. CLIX. 11. καὶ ἄλλα ὅσα ἦν νουσοσιμῖνα] Certum hoc præstant membræ. Porti νουσοσιμῖνα Genevensis editor probavit, Kühnius quoque, (at hic quidem νουσο. tenet, ad Ælian. Var. Hist. V. 17.) et Bochartus, hunc locum admovent inlustrando Psalmo LXXXIV. 4. Part. II. Hieroz. lib. I. c. 8. Uti nunc varii generis aves in templorum muris nidulantur, sic prisco ævo. Notum illud Ionis in cognomine Euripidis fabula, v. 170. τίς ὃδ' ἐνὶ θανάτῳ καὶ νῦν ἀρῶν; Μῶν ὑπὸ Θρηγικῆς εὐναίας Καρφηῆς θήσων εἰκνοῖς; Wess.—Habet Hesychius, Νοσοσύουσαι, γυνῶσαι, ex Græca versione Jerem. 48, 28. ubi περιστεραὶ νοσοσύουσαι. Idem verbum et ex Ezech. 31, 6. et ex Sirac. 1, 12. citavit Biel, in Thesaur. Philol. Vet. Test. Adde proximam Valckenarii Adnot. S.

15. τοὺς ἐνίτας μου] Huc in luculentissima Or. Rhodiaca respicit Dio Chrys. p. 338. A. ὁ Ἀπώλλων οὐκ εἶα δῆπουθιν ἐν τοῦ περιβόλου τοὺς νοσσοὺς ἀνακρίσθαι τὸν Κυμαῖον, ἐνίτας αὐτοῦ λίγων. Herodotus, ὅσα, αἶα, τῶ νουσοσιμῖνα ὀνύδων γένει ἐν τῇ νηφί: quomodo, litera duplicata, Hemsterhusium etiam scripsisse, liquet e notis ad Plutum Arist. p. 363. Qui in Alex. Cod. Test. Vet. νουσοί, in Romano passim sunt νοσοί. Forte Codex aliquis in Herod. dabit ἐνουσοσιμῖνα. VALCK.

Ibid. τοὺς ἐνίτας μου] Pertinet huc Xenocratis, Platonis discipuli, misericordia; qua passerem accipitre insequente in sinum fugientem servavit et fugato raptore dimisit, ἰσχυρῶν, ὅτι μὴ ἐξώσκει τὸν ἐνίταν, in Æliani Var. Hist. XIII. 31. ubi Kühnius plura, et ad

eiusdem V. 17. Mox (l. 17.) οὕτω τοιοῦς ἐνίταις, sic tuis supplicibus etc. eleganter clar. Reinkius. Wess.—Vulgatum τοῖς tenent libri omnes, recte quidem. S.

CAP. CLX. 3. ἐς Μυτιλήνη] Non dissentio a Mediceo, cui II. 178. ἡ Μυτιληναίων, sicuti et alii. Solent veteres in urbis nomine varii esse: ἀπὸ Μυτιλήνης aut Μύττιος si titulus venerit, uti est in Steph. Byz., quod Florentiæ inveniebatur, legitimum erit, stabilitum cumulo ΜΥΤΤΙΑΗΝΑΙΩΝ numerorum. Vosium vide ad Melam II. 7. Wess.

12. τοῦ δὲ Ἀταρνίου] Infra meminit τῆς Ἀταρνίδος χώρας VI. 29. Regioni non spatiosæ nomen dedit oppidum, passim dictum Ἀταρνίος: fuisse χωρίον ἰσχυρὸν liquet e Xenoph. Ἑλλ. III. p. 286, 13. Civis dicebatur Ἀταρνίτης: quando vocatur Ἀταρνίς, hoc ab Ἀτάρνα fluxisse statuendum est: vid. L. Holsten. ad Steph. in voce, Maussac. ad Harp. voc. Φριάρης; atque ibi Vales. et Menag. ad Laërt. I. 80. Hermippi ἀδελφὸς Ἀταρνίτιω mentionem facit Herod. VI. 4. In historia Philippi Macedonica sæpe commemoratur Hermias eunuchus, Ἀταρνίος ἄρχων. Hujus nomen restituendum est Ulpiano ad Demosth. Phil. IV. p. 81. §. 46. παρ' Ἐρμίου (vel Ἐρμίου: vulgatur παρὰ ταμίου) τοῦ ἐνούχου, δι' οὗ ἀνέσπαρτον ἱκανήματα, ἄρχοντα Ἀταρνίος. Nomen non Ἐρμίας, sed Ἐρμίας, scribendum contendit Harp. in voc. In hunc ipsum, valde sibi probatum, cum hymnum scripsisset (ab Athenæo nobis custoditum XV. p. 696. et Diog. Laërt. V. 7, 8.) Aristoteles, Athenis a sacro quodam sycophanta, quod genus illic etiam bonis fuit permolestum, impietatis est accusatus: in isto carmine Hermian Ἀταρνίος ἑνταυροῖς vocat vir magnus; quem Hermian, genere Bithynum, non debuerant Ἀταρνίς dixisse Athenæus et Suidas. In Eunuchio Luciani T. II.

p. 357. dicitur Philosophus εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνίου τύραννον. VALCK.

Ibid. τοῦ δὲ Ἀταρνίου τούτου ἵσται χῶρος τῆς Μυσίας] Χωρίον Ἀταρνία, contra insulam Chium, Diodorus vocat XIII. 65. Τὸ δὲ χωρίον ἵσται ὁ Ἀταρνίς ὁ Χίων μισθός, eadem de Pactya tradito locutus Pausanias IV. 35. Confer Diodoro XVI. 52. adposita. WESS.—Estigitur ὁ τοῦ Ἀταρνίου χῶρος, ager Atarnensis; de quo idem Noster VIII. 106. loquens, αἶτ γῆν τὴν Μυσίην, τὴν Χίῳ νέμονται, Ἀταρνίς δὲ καλεῖται. S.

15. οὔτε οὐλὰς κρεῖων] Reiskius οὐλαῖς, ut lenior decurrat sermo, cui sine medela non deest cultus. οὐλαχύτας Homerus, προχύτας Euripides Iphig. Aulid. 955. et 1112. (quem Hesychius in voc. respexit.) nuncupare solet. Multa Eustath. i. l. α'. p. 132. (p. 100. ed. Bas.) WESS.

CAP. CLXIII. 4. οὐ στεργυγύλῃσι νηυσὶ] Mos Ionum in schedis Ask. observatur. Sic νηυσὶ ἰβδομήκοντα VI. 92. οἱ ἐν τῇσι νηυσὶ IX. 89. et mox c. 166. Mira ceteroque discordia isto in vocabulo: modo νῆες, quibus primas in Ionia Corinthus dedit, [dial. Ion. § 19.] modo νῆς, his in Musis. De Pentecontaris rotundisque navibus præter Baiffium et Meibomium, ad Plinii VII. Hist. N. c. 56. Harduinus. WESS.—In Lat. vers. temere h. l. prætermittuntur sunt verba: Navigabant autem non rotundis navibus, sed longis.

8. εἰκοσι καὶ ἑκατόν.] Errantes Lucianum et Phlegontem Trallian. in viam revocavit Casaubonus ad Strabonem (lib. III. p. 151.) clementer. Cicero de Senect. c. 19. Fuit enim, ut scriptum video, Arganthonius quidam Gadibus, qui lxxx. regnavit annos, centum et viginti vixit. Productior hæc est ætas, nec prorsus insolita. Auctor Dial. de Orator. c. 17. Centum et viginti anni

ab interitu Ciceronis in hunc diem colliguntur unius hominis ætas, horum fortasse recordatus. Paria fere Trebell. Pollio in Claud. c. 2. De Tzetzæ dubium non est, Τερτησοῦς—ἵς Ἀργανθώνιος ἰβασίλυσσι, Ζήσας ἵτη ἐκ', ἀφ' ὧν ἰβασίλυσσι α', ὧς φησὶ Ἡρόδοτος, in Lycophronem v. 644. WESS.

12. ὁ δὲ πυθόμενος τὸν Μῆδον—ὧς αἰζηυτο] Placuit priscis dictionis hæc forma. Σκίψαι τὴν ᾠρην ὡς ἐλιγοχρόνιος, in Epigr. Anthol. VII. p. 631. Ἀργισθὸν ἰνὸ' ᾠκεῖν ἵσσορῶ πάλαι, Sophocles Elect. 1107. Qualia cum apud optimos obferant se, parco operæ, et Stephanum advoco de Dialecticis p. 51. Küster. in Aristoph. Plut. v. 55. Davisium ad Ciceron. N. D. I. 26. Potius erit expiscari, quis Medus ille, cujus vires et potentiam crescere Arganthonius ex Phocæensibus inaudiverat? Harpagusne, qui Medus origine? At eum simpliciter vix ita designat. Præterea structa videntur Phocææ mœnia ante Harpagi incursionem: id postulant, quæ de obitu Arganthonii c. 165. perhibentur. Hoc amplius, si validissimis hoc se demum tempore sepsissent muris, fieri-ne id potuit citra ullum Harpagi, in viciniâ hærentis, impedimentum? Immo vero adgressus urbem est, operibus munitam et propugnaculis firmam. Quæ quidem τὸν Μῆδον vehementer urgent, minime τὸν Λυδόν h. e. Cræsum, Ionum liberis civitatibus infestum olim c. 26. etc. Non addicunt MSS. fateor; injusta tamen medela et suspicio non est. Habeo consentientem Corn. de Pauw. WESSELIUS.—Tum IDEM in Addendis hæc adjicit: "Suspiciatur, πυθόμενος τὸ Μῆδον, res et "potentiam Medorum, olim hic fuisse, "doctissimus A. Kluitius."—Fidenter Larcher in Gallica Herodoti versione Cræsum posuit; quem eo nomine reprehendit Volney, (Chronol. d'Herod.

p. 78.) Harpagum intelligens. At, Harpagum nunc dicere non potuisse Herodotum, satis luculentè et Wess. et Larch. demonstrarunt. Sed nihil magis in promptu erat, quam ut Medus hic Cyrus intelligeretur, qui in Medorum successerat imperium. τὸν Μῆδον idem est ac τὸν Μῆδων βασιλεῖα, Medorum regem; atqui is nunc Cyrus erat. Vide ad I. 2, 11. notata, et conf. etiam c. 46, 3. Pausanias quidem X. 8. p. 817. videri possit Medum hunc Harpagum intellexisse. S.

CAP. CLXIV. 5. καὶ οἰκημα ἰν κατιρῶσαι] Addi jubet Reiskius τῷ Μίτρη, aut alterius Persici numinis nomen. Verum Persæ parietibus deos non includebant, templa damnantes et aversati, c. 131. Quem modo laudavi Corn. de Pauw, οἰκημα turrim esse deornit, sacrandam ac humanis usibus eximendam: hoc ut obtineret, Lexica adpellavit et Glossarum οἰκίματα πρὸ παρεμβολῆς, Procastria; quæ nihil adjuvant. Fallunt enim Lexica, et Procastria aliorum ferunt, sicuti Festus docet in Procestria. Sæpe doctos viros ingeniosiores experior, quam necesse erat. Jubet Harpagus unas aedes consecrari in obedientiæ argumentum et Persicæ dominationis: hoc intelligitur. At vestigandum est, cui deo atque usui cesserit consecratio; cur tandem? Quum de consilio constet, licebit, quod tacitum scriptor habuit, ignorare. Alioqui ex Aldino, levi opera, fingi poterit, καὶ οἰκημα ἰν κατιρῶσαι et unam habitationem detrachere. Sic expedita omnia. Vide Gronovium VII. 24. VIII. 95. Wess.—Nempe locis citatis Gronovius verbi εἰδύς ejusque compositorum plura quædam exempla congesserat. Vide vero quam contagiosa res sit corrigendi pruritus. Modo verissime Wesselingius aiebat, sæpe doctos viros in interpretandis aut in corrigendis veterum

auctorum locis ingeniosiores esse, quam necesse erat. Nunc, postquam alii in expediendo hoc loco vires suas tentarunt, ipse etiam temperantissimus aliqui Vir, et a vi inferenda abstinentissimus, ad corrigendum confugit. Atqui recte paullo ante, interpretatus ipse erat Herodoti verba: nihil desiderabatur, nisi ut (quod perspecte Larcher vidit) Regi consecrandas aedes intelligeret. Aldinum κατιρῶσαι nil aliud est nisi ipsum κατιρῶσαι, diphthongo *u* loco vocalis, productæ posita; conf. Var. Lect. ad I. 123, 17. I. 73, 8. IX. 85, 4. et. 6. (ed. S.) Quidquid ad Regem pertinebat, id sacrum habebatur: ideo κατιρῶσαι, consecrare dixit, pro dedicare Regi. S.

15. χωρὶς ὅτι] Scribere solet in talibus χωρὶς ἢ ὅ, τι p. 39, 41. p. 240, 94. p. 249, 1. (I. 94, 2. IV. 61, 5. et 82, 1.) Illic forte præstiterit posuisse: χωρὶς ἢ ὅ, τι χαλκὸς ἢ λίθος ἢ γραφὴ ἦν. VALCK.—Utique ὅ τι diremtis vocalis scriptum oportuit: particula ἢ vero non opus erat inserta, quum præsertim continuo deinde eadem posita sit, et quidem diversa notione ab ea quæ hic locum esset habitura. S.

CAP. CLXV. 2. οὐκ ἰβουλόντο] Vetus ἰβουλιόντο exercuit. Porti diligentiam: varia comminiscitur, quæ, melioribus repertis, prætereo. Confusio illis in verbis adsidua, veluti VI. 66. Diodor. Sic. XIV. 82. Dion. Chrysost. Or. IV. p. 66. A. etc. Wess.—Non ἰβουλιόντο olim editum erat, sed ἰβουλύντο, pro quo haud absurde Portus ἰβουλῶντο scriptum oportuisse conjectaverat, ex prisca præsentis forma βουλίσμα, unde etiam fut. βουλήσομαι. De ἀνομήνοισι, quod sequitur, vide Adn. ad I. 68, 24. S.

4. τῇ οὐνομα ἦν Ἀλαλίη] Diodorus τὴν μὲν Κάλαριν Φωκίᾳς ἐκτίσαν. V. 13. magno, si scripserit ita, errore, ut dictum alias. Seneca Consol. ad Helv. c. 8.

ut antiquiora, quæ vetustas obduxit, transeam, Phocide relicta, Graii, qui nunc Massiliam colunt, prius in hac insula (Corsica) consederunt; permiscens, ut sæpe veteres, Phocidem et Phocæam. WESS.—Repetitur apud Nostrium idem nomen c. 166, 12. Succedente tempore Aleriam nominari invaluit, permutatis (ut sæpe alias) *l* et *r* literis. Quod ἀνιστήσαντο πόλιν ait auctor, excitarunt intelligunt omnes, id est condiderunt: et sic Steph. Byz. ait, Ἀλλᾶλια, πτόσμα Φωκίων, nempe Φωκίων voluerat. Videtur autem verbum illud proprie significare ejectis cultoribus (ἀπιστάτων ποιηδίντων) urbe potiri. S.

12. καὶ μύθρον — κατισπύονταν.] Hic narrata tangit Scholiastes ad Soph. Antig. 270. excitans Callimachi, forsitan ex Ibide, versum, Φωκίων (immo Φωκίων) μέχρις καὶ μὴν μέγας εἰν ἄλλ' μύθρος. VALCK.

Ibid. μύθρον εὐδῆριον κατισπύοντ.] Prior interpres (grande saxum scribens) Latina formarat ad Horatianum Epod. XVI. 25.

Sed iuremus in hæc: simul imis saxa renarint vadis levata, ne redire sit nefas.

Res eadem, verba discrepant. Horatius μύθρον massam lapideam, uti apud Strabonem sæpius, intellexit. Consimili jurisjurandi additamento Aristides ἀρεῖς μὲν τοὺς Ἕλληνας, καὶ ὅμοιοι ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, μύθρους ἐμβαλὼν ἐπὶ ταῖς ἀραις εἰς τὴν θάλασσαν, in ejus vita Plutarchus p. 334. A. Junge Turnebi Advers. XIV. 21. WESS.

CAP. CLXVI. 3. καὶ ἄγον γὰρ δὴ καί, etc.] Restitui in integrum, quod erat immutatum. Homero utor auctore Ἰλ. β'. 834. Κῆρις γὰρ ἄγον μίλανος θανάτῳ. Supra c. 70. placuit idem, sicuti et deinceps. Memini poetam ἔγον sæpe ponere ob moduli rationem. In Nostro ea cessat. Reiskius maluit καί

ἦγον γὰρ αὖ καὶ ἔφρον, non ego. Quæ enim urgens necessitudo? Obportunius erit de fœdere addere, quod Carthaginienses inter et Etruscos coaluerat ad Tyrrheni maris et vicinarum insularum tutelam, in Pindari Python. Od. I. 139. WESS.

8. Καδμείη τις νίκη τοῖσι Φωκαῖῶσι ἰγίντο] Explicant Diodori Eclog. T. II. p. 495. et XI. 12. WESS.—Conf. Suid. et Paræmiographos. Cadmea scilicet victoria dicitur, quum plus incommodi accepit victor, quam intulit. Est igitur tristis utique, sed victoria tamen: atqui hic quidem nullum victoriae adparet vestigium; nisi cogites, quod ipso etiam vocabulo νίκη significat Scriptor, et ipsos hostes cladem accepisse, et prius ex acie se recepisse quam Phocæenses. conf. c. 82, 27. seqq. Non est autem (de quo commode Larcherus ad h. l. monuit) confundenda hæc victoria cum ea, quam Phocæenses Massiliam condentes de Carthaginiensibus reportasse Thucydides I. 13. scribit. Conditam enim a Phocæensibus Massiliam esse sexagesimo fere anno ante hæc tempora de quibus nunc agitur, abunde idem doctus Herodoti interpres ex Eusebio, ex Scymno Chio, Timæi testimonium invoeante v. 210 seq. (T. II. Geogr. Min. Huds.) ex Solino, c. 2. et ex Justino XLIII. 3. demonstravit in Adn. ad h. l. et in Chronol. Herod. p. 437 seq. Quare nec mirum admodum videri debet, quod coloniæ Massiliam ductæ mentionem nullam Herodotus fecit, quippe quæ res ad illius institutum nunc non pertinebat. Ne id quidem mirari debemus, quod Phocæenses hi non Massiliam ad cognatos suos et populares se contulerunt; quoniam arctis finibus illi conclusi, et a continente barbaris ferisque gentibus cincti erant. At tempora resque diversas utique Pausanias miscet lib. X. c. 8. p.

816 seq. ubi, Massiliæ obiter mentionem faciens, diserte ait, Phocæenses Massiliam condentes partem fuisse eorum, qui Medum Harpagum fugientes, patriam reliquerunt; hosque, navali prælio superatis Carthaginiensibus, terra ea potitos esse, quam inde ab illo tempore tenuerunt. Cui paria Ammianus Marcell. XV. 9. tradit, diserte scribens, Phocæensium Harpagum fugientium alios Veliam in Lucanis, alios Massiliam condidisse. Atque etiam Seneca in Consol. ad Helv. c. 8. de Corsica loquens: Graii, ait, qui nunc Massiliam colunt, prius in hac insula conederunt. Errori ansam præbere Thucydides potuit, de Phocæensibus Massiliam condentibus ita disserens, ut videri potuerit originem hujus coloniae in Cyri ætatem ponere. Ac fieri sane potuit, ut Atheniensium multi, quippe regionum ultra Italiam sitarum rerumque ibi gestarum parum gnari, duas Phocæensium expeditiones in unam confunderent. Sic quidem etiam Isocrates (in Archidam. p. 68. T. II. ed. Auger.) ait: *Φωκαῖς φιύγοντες τὴν βασιλείαν τοῦ μεγάλου διαπορεύσαντες τὴν Ἀσίαν εἰς Μασσαλίαν ἀπώκησαν*. Quod si tale quidpiam compertum habuisset Herodotus, is quem omnia diligenter percunctatum novimus, quique in eadem inferiore Italia, in qua hi Phocæenses dein conederunt, sedes suas habuit, haud dubie mentionem Massilienses coloniae h. l. facturus erat. Cum Herodoto pulcre consentit vetustus Rerum Italicarum scriptor Antiochus Syracusius, cujus testimonium Strabo sub initium libri VI. adposuit. Nam, quod ibi vulgo legitur *εἰς Κύρον καὶ Μασσαλίαν*, unice vera certaque est Casauboni sententia, καὶ Ἀλαλίαν (aut Ἀλλαλίαν, ut est apud Steph. Byz.) scripsisse Antiochum. Atque ipsa hæc similitudo nominum Ἀλαλία et Μασσαλία fortasse

confusioni illi, de qua supra ad c. 165. 6. dixi, occasionem dedit. Cæterum de Massiliensis coloniae origine videndus Aristoteles apud Athenæum lib. XIII. c. 36. et Justinus XLIII. 3. quorum neuter primos colonos metu Medorum aut Persarum domo profectos memorat. S.

11. ἀπιστογράφοι male a dialecti legibus codex Med. avertit. Vide supra, c. 141. Wess.

CAP. CLXVII. 1. τοὺς ἀνδρας, οἱ τε Καρχηδόνιοι, etc.] Particulam *τι* remque ipsam monstrare hæc corrupta et lacunosa esse, Cl. Reiskii sententia est: deesse enim, quid Carthaginienses cum suis captivis fecerint. De lacuna dubito; censeoque, ἔλαχον *τι* (sive δι' *ποτίου*) *αὐτίαν* *πολλῇ* *πλείους*, ad solos Tyrrhenos spectare, et commate a præcedentibus esse secernenda. Quæ de Agyllensibus subduntur, opinionem adfirmant. Sorte plures acceperant captorum Etrusci; omnes eos, sicuti et suos Carthaginienses, lapidibus cooppruerunt. Κατίλισται refertur ad utrosque. Wess.—Suffragari Viro doctissimo nullo pacto possum, in eadem ῥήσιν alterum verbum, ἔλαχον, ad solos Tyrrhenos spectare; alterum, κατίλισται, ad utrosque. Scabrosa et impedita aut defecta videri debuit oratio, si *αὐτίαν* ad Carthaginienses refertur: at, pronomine hoc ad Phocæenses relato, omnia satis commode procedere videntur. Carthaginienses Tyrrhenique plures captivos fecerunt quam Phocæenses, eosque inter se partiti sunt; dein eosdem, in terram expositos, lapidibus obruerunt. οἱ τε Καρχηδ. καὶ οἱ Τυρρ. dein ἔλαχον *τι* — καὶ κατίλισται. Ego vero aliud quidpiam hoc loco desideravero. Nempe in proxime sequentibus, præter suum morem, subito et ex abrupto Agyllæos nominat Scriptor; quam expectasses ut prius diceret, expositos captivos fuisse

prope Agylam, Etruriae oppidum, ibique lapidatos. S.

5. ἱμπερα] Præclare Gronov. ex Mediceo. Arbitror ex Theopompi Epitome Herodoti venisse, atque huc pertinere apud Suidam in voce: Αἱ δὲ γυναῖκες ἱμπερῶν καὶ τέρματα· οἱ δὲ τῶν ποταμῶν ἐν οἷσι λήθην καταχάνοντες, ἤκουε Δελφούς. Falli possum opinione, sunt tamen ejusmodi, ut hinc propagata dejerares. Wess.

13. ἥτις οὖν ῥίλη καλεῖται] Stephani Byz. Θύλλα, quæ hinc advocatur, nata videtur ex ὈΤΕΑΛΑ male scripti exemplaris aut ὈΤΕΑΙΑ, uti Dionysio Ant. Rom. I. p. 16. dicitur. Ejusdem Stephani Βύλη in voce ῥέλια similes natales habuit. Lege Cluver. Ital. Ant. IV. p. 1259. Wess.

15. τὸν Κύρνον — πείσαι ἥρων ἰόντα] Larcherus ad h. l. ait, tradi a Servio ad Virgil. Ecl. IX. 30. Cynrum, Herculis filium, nomen dedisse insulæ. Mihi quidem nihil tale apud Servium reperire contigit: nec omnino, quis ille heros Cynrus fuerit, mihi liquet: quem enim Cynrum Diodorus Sic. V. 60. memorat, is huc non pertinere videtur. Mira vero locutio, πείσαι — ἥρων, condere heroem, ut vulgo interpretantur; nisi intelligas instituere heroem, et ut talem colere. Larcherus quidem monumentum Cyrno erigere intellexit. Benedictus, in Actis Seminar. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 283. suspicatur, ἥλων ἰόντα scripsisse Herodotum; fuisseque fortasse paludibus illis, in quibus hi Phocæenses (teste Dionysio Halic. Antig. I. 20.) urbem ῥίλην, quæ et ῥέλια, condiderunt, nomen ἰ Κύρνος. Sed hæc, ingeniosa quidem et erudita, at mera tamen hariolatio est. S.]

CAP. CLXVIII. [3. In τῆς Θρηκίης nil mutant libri. Intellige τῆς Θρηκίης γῆς: nam Thracia Græcis ἡ Θράκη, Ionice Θρηκίη, ut IV. 99. 1. ubi

quidem Θρηκίη codd. Arch. et Vind. S.]

4. ἱκτίσαν πάλιν Ἀβδηρα] Refer huc vulgare olim dictum, Ἀβδηρα, καλὴ τῆων ἀπαικία, ex Strabonis XIV. p. 953. (pag. 644. ed. Cas.) ubi plura. Wess.

6. ἱελαθείς] Non adstipulor Mediceo, vario in isto verbo. Retinet ἱελαθείς IV. 145. et ἱελαθείς V. 97. Par aliorum, etsi prava, consuetudo: de Pausania testis Sylburgius I. 11. p. 27. Lege quæ ad Moerid. Attic. notavit Cl. Pearson. p. 13. Wess.—Non dubito equidem, Atticum auctorem ἱελαθείς scripturum fuisse, absque *σ* ante *θ*, quæ vulgarissima etiam hujus verbi formatio est: sed, Herodotum constanter ista forma in hoc verbo usum esse, etiam atque etiam dubito. Utralibet forma ei licitum erat promiscue uti. Sin necesse esset, ut talibus in minutis sibi semper constantem eum fuisse statuere-mus, crediderim ego prælatum fuisse istam paullo asperiores formam quæ *σ* ante *θ* ponit; quemadmodum idem alias formas amat multo etiam asperiores, ubi *φ* vel *χ* cum litera *θ* concurrunt, quo de genere ad I. 130, 8. dictum est. Quam enim formam hic nonnisi tres codices (quoad quidem novimus) exhibent, in eadem alibi, ut I. 173, 12. III. 46, 1. 51, 8. IV. 44. plures ac tantum non omnes codd. consentiunt. Similiter vero etiam καταπαύεθι (pro καταπαύθη) habemus I. 130, 2. et καταπαυθέντος VI. 71, 1. et id genus alia. Conf. I. 186, 12. et notata ad I. 130, 7. S.

CAP. CLXIX. [7. ὅς καὶ πρῶτος, etc.] Vide cap. 143. S.]

[9. τὸ διύτιστον ἰωνίη ἰδιούλωστο] Conf. c. 6. et cap. 28. S.]

CAP. CLXX. 12. τὸ ἀνικάθιν γίνοε ἰόντος Φαίνοισι] Plutarchus, hæc carpens, τὸ ἀνικάθιν habet, de Malign. pag. 857. r. Nostro de Phœnicia Thaletis origine ex antiquissimis Democritus, Duris,

Leander; ex minus remotis Diogenes Laërt. I. 12. Clemens Alex. Strom. I. p. 352. Hyginus Poët. Astron. cap. 2. adstipulantur. Eusebius Pr. Ev. X. 4. rem in medio ponit, ὁ Θαλῆς, ὡς τινες ἰστοροῦσι Φοίνιξ ἦν· ὡς δὲ τινες ὑπευλόφασιν, Μιλήσιος. Utrumque verum; majores Phœnices fuerunt, ipse domicilii sedem Miletī fixit. Vide Vossium de Histor. Græc. III. p. 375. Jam quod ad Grammaticos Phrynichum, Herodianumque adinet, negantes ἀνικάδιν de superiore tempore Attica consuetudine usurpāri, non ægre fero: Thomam M. inprudentiæ accuso; falsum est, quod scripsit, ὁφ' Ἡρόδοτον ἀπαξ ἰεῖσθαι. WESS.

CAP. CLXXI. 2. καὶ Καυνίους] Non exputo, quid præter errantem Medic. ad Καυκανίους defendendos produci queat? Gronovius tacet. Scio a principe poeta Ἰλ. κ'. 429. Cares Pæonesque jungi, prætereaque addi, καὶ Αἰλίσγας, καὶ Καύκωνας, διότι τοὶ Πίλαργοί: neque nescio, Criticos ibi ex quorundam sententiā τοὺς λεγόμενους Καυνίους explicare. At dubia res est, sicuti Strabo XII. p. 817. (pag. 542. ed. Cas.) ostendet et Scholiastes Apollon. Rhod. II. 358. Ipse Herodotus Cauconios ignoravit, Caunios Lyciis arte iterum adjungens c. 176., ubi Florentiæ nihil mutatur. (cf. cap. 172.) Præstat sane consensui tot MSS. non reluctari. WESS.

5. παλιόμυνοι Αἰλίσγας] De Lelegibus anceps disputatio in Paltrgerii Gr. Ant. I. 10. Strabo Nostri sententiā amplectatur et tuetur XIV. p. 976. (p. 661. ed. Cas.) nec de Caribus discors est Conon Narr. 47. WESS.

14. καὶ ὄχανα ἀσπίς] Nihil Ælianus de Animal. XII. 30. nec Strabo dissentit, (loco modo cit.) usus etiam Alcei testimonio et Anacreontis, cujus in fragmento Καρικῷ εὐεργίος ὄχάνου præstat, nisi qui maluerint παραιοεργίος cum Eustathio ad Hom. p. 707. fin. (p. 592,

13. ed. Bas.) et Etymologo MS. Bibliothecæ Trajectinæ voc. Κανίνας, qui sua debet scholiis in Ἰλ. 9'. 193. Post pauca (l. 18.) Cl. Reiskius aut περιαιμίνας, videlicet ἀσπίδας, aut περιαιμίνους reponit. Satis erit si αὐτὰς ad sententiā advoces. WESS.

18. μὲν δὲ, τοὺς Κᾶρας, etc.] Male hæc et distincta et Latina consuetudine fuerunt expressa. Non docetur, post Caras longo succedente tempore, Dorienses atque Iones ex insulis fuisse egressos, et sic sedes in continenti posuisse; verum longo post tempore Dorienses et Iones Caras ex insulis ejecisse. Series orationis et res ipsa hanc requirunt sententiā, sicuti pulcre animadvertit Cl. Geinozius et Reiskius atque ante eos Portus. Hoc vide, V. 14. ἐντιλλόμενος ἔκαστ' ἦσαν ἐξ ἡβίων Παιόνας: jubens sedibus suis Pæonas everti. Decepit interpretem μὲν δὲ, toties in his Musis absolute positum, ut I. 128. etc. WESS.

25. Διὸς Καρίου] Neque hæc Strabo neglexit XIV. pag. 974. (pag. 659. Cas.) bene distinguens inter Jovem Carium, quem Mysi pariter ac Lydi, quasi Carum fratres, devenerantur, et Jovem Stratium, de quo V. 119. Ælianus unum eundemque censuit, errans, de Animal. XII: 30. WESS.

CAP. CLXXII. 2. αὐτοὶ μὲν τοὶ ἐν Κρήτῃ, etc.] Adscribam Strabonis verba, ut manifestior Celeb. Viri evadat inprudencia, Καυκανίους invito scriptori toties obtrudentis. De Cauniis ita lib. XIV. p. 964. A. (p. 652. ed. Cas.) Φασὶ δ' αὐτοὺς ὁμογλώσσους μὲν εἶναι τοῖς Κασσιν, ἀφ' ἵχθαι δὲ ἐν Κρήτῃ, καὶ χερῖσθαι νόμοις ἰδίαις. Quæ quidem ex Nostro esse repetita, monitu non eget. WESS.

2. προσκεχωρήκασιν — πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος, ἢ οἱ Κᾶρες πρὸς τὸ Καυκαῖον] Heynius, vir immortalis memoriæ apud omnes qui humaniores literas amant, quum ad Iliad α'. 117. scribet, ἢ h. l.

intelligendum esse μάλλον ἢ οἱ Κᾶρις, animum non adverterat ad id, quod continuo adjicit Noster, τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι. Illud etiam ibidem sive fugienti calamo longe doctissimi viri excidit, sive typhotetæ culpa erratum est, ut ἴδος pro ἰδιος scriptum sit. S.

11. μίχρη εὐρων τῶν Καλυνδικῶν] Vulgari debuerat: ad fines usque Calyndensium. Si montes designarentur, οὐρανός ἐστιν scribendum. Vallam tamen Cellarius et alii sequuntur, turpius errantem in istis pag. 83, 16. (I. 206. 5.) ἡμίας ἀνίχην ὁρίων ἄρχοντας. Nostro loco populus insanus ad suæ regionis fines usque Deos exigebat peregrinos; contra Cicero in Verr. IV. c. 35. Segestanas, ait, matronas et virgines convenisse, cum Diana exportaretur ex oppido, — thure odoribusque incensis usque ad agri fines. prosecutas esse. Lecti Spartanorum Themistoclem dicuntur comitati μίχρη εὐρων τῶν Τριγητικῶν Herod. VIII. 124. ad Tegeaticos usque fines. Suidas: Παρὰ Ἡρόδοτον Οὐρεῖ, οἱ ἄνθρωποι, τὰ ὄρεθίσια. Aspero plerumque scribuntur spiritu tam nomen quam verbum οὐρίζιν. Lib. V. 52. legitur μίχρη εὐρων τῶν Κιλικίων. Lib. III. 90. ἐπ' οὐρεῖσι vulgavit Gronov. pro οὐρεῖσι: similiter in loco vexatissimo III. c. 5. capiendum μίχρη εὐρων vel οὐρων. VALCK.—Interpres errorem excusare non potest, neque Editores negligentiam, qui Aldum et Hervagium duces recusarunt. Nævum deteraserat Casaubonus ad Strabon. XIV. p. 963. (p. 651. ed. Cas.) eluit quoque Latinis emendatis Geinozius. WESS. — Vera Ionum scriptura οὐρος et οὐρίζιν est, leni spiritu. S.

CAP. CLXXIII. 8. οἱ δὲ Μιλύται, τότε Σόλυμοι] Cl. de Pauw moratum est illud τότε, quoniam Steph. Byz. Μιλύται, πρότερον Σόλυμοι. Gemina Strabo XII.

p. 858. (pag. 573. ed. Cas.) imitatus Nostrum et nominatim adpellans; quod illum tamen fugit. Mavult κατὰ Σόλ. quondam Solymi adpellabantur. Non adplaudo: τότε liquido spectat τὸ παλαιόν, et manum medicam renuit. Adi inferius VII. 92. WESS.

[12. ἱξίλαθίς] Vide ad cap. CLXVIII. 6. notata. S.]

16. οὐδαμοῖσι ἄλλοις συμφέρονται, etc.] Nollem tantopere sudasset pro Medic. vir Clarissimus: συμφέρονται scribentis error peperit. Vide lib. VI. 59. Explicuit erudit hunc locum Jac. Perizonius, V. Cl. Triad. Dissert. I. p. 37., quem studiorum consortem et Academicum operis collegam cur Gronovius nominare contemserit, nunc non dico. Addo Orestæ dictum ex Euripidis Elect. 935. πατρίους ἐτιγῶ τοὺς παῖδας, ὅστις τοῦ μὲν ἑρσίου πατρὸς οὐκ ἀνίσταται, τῷδε μητρὸς ἐν πόλει Athenis, teste Varrone, statutum fuit, ut nullus nascentium maternum nomen acciperet, sive μητρίῳ adpellaretur, apud Augustinum Civit. Dei XVIII. 9. Adplica ad hæc Suidæ Τῆς μητρὸς ὡς αἰξ καλύται. WESS.

17. καλῶσι ἀπὸ τῶν μητρίων ἰουτοὺς, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν πατέρων] Quam Lyciorum non sanequam absurdam memorat Herod. consuetudinem, tradidit et Plutarch. T. II. p. 248. d. νόμος ἦν τοῖς Λαυβίς μὴ πατέρων ἀλλ' ἀπὸ μητρίων χρηματίζιν. Alia quædam isti mori congrua Nicolaus addidit Damascenus in Ἐθῶν συναγωγῇ (libello, cujus excerpta collegit H. Vales. p. 510. etc., hunc fuisse titulum e Stobæi pag. 614. colligas:) apud Stobæum, p. 292, 23. Λύκοι τὰς γυναῖκας μάλλον ἢ τοὺς ἄνδρας τιμῶσι καὶ καλοῦνται μητρίων, τὰς τε κληρονομίας ταῖς θυγατρῶσι λίσπυσιν, οὐ τοῖς υἱοῖς. Hoc Athenis atque alibi quia fuit inauditum, Demosthenes contra Boeotum p. 577. §. 11. (p. 997. ed.

Reisk.) καὶ εἰς, inquit, ἤνυσεν πώποτε, ἢ κατὰ ποῖον νόμον προσπαρεγράψαι; ἂν (τὸ τῆς μητρὸς ὄνομα); Materno genere superbus Megacles, ὁ Κοισύρας, audit Aristophani Ἀχαρν. v. 614. Homero prorsus inusitata (quod monuit Heraclit. Allegor. Hom. p. 417.) μητρωνυμικά. (Ab aliis) ποῦτις adhibentur Ἀθηοῖδης, Δαναοῖδης, Νιοβίδης: ἡ τιστράς, numerus quaternarius, Pythagoricis Μαϊάδης dicebatur, utpote τῆς δαΐδας, Μαίας dictæ, filiolus: Etymol. M. p. 166. VALCK.

19. ἀναμύνεται] Ionicum flexum ἀναμύνεται conservavit Ed. Aldina; genuinum, si verum est quod scribit Suidas, Ἀναμύνεται ἰπ] τοῦ καταλίγιν positum ab Herodoto. ἀναμύνεται, Küstero probatum ad Suid., attulit Jo. Jac. Wetstenius ad Marci xiv. 72. sed cum milienis aliis rectius omisisset. VALCK.—Speciosa erat H. Stephani emendatio, ἀναμύνεται, commemorat. Sed mutari vulgatum vetat et librorum consensus et veterum Lexicographorum auctoritas. Cognatus quodammodo ejusdem verbi usus cum eo qui hic obtinet, ille est, quo ἀναγινώσκουσιν, legere, significat; quem usum idem Suidas adnotavit, cum quo Hesychius consentit, in Ἀνιμύν. S.

CAP. CLXXIV. 7. τῆς Βυβασσίνης] Is. Vossii emendatio est ad Melam I. 16, 10., merito laudata et probata Gronovio. Nihili enim Βυβλίσίνης, quod in libris. Chersonesi hæc regio Bubassus, apud Plinium lib. V. Hist. Nat. c. 28. Urbs, unde nomen, modo Βύβαστος, modo Βύβασσος. Vide ad Diodori V. 62. Wess.

13. ἰσθὺς δι] Una duntaxat litera mutata legerim: ἰσθὺς δι πᾶσά σφι ἱγίνετο: id est ἰσθὺς δι πᾶσα ἡ χώρα σφι ἱγίνετο (sive ἦν) νῆσος; extrinsecus enim tota ipsorum regio erat insula. Paulo superius ista leguntur, ἰούσης πᾶσης τῆς Κυδίνης, πλὴν ἐλίγης, περιήρσου. Istum quinque stadiorum Isthmum voluerunt

perfordere, cui, quod non esset insula, peninsula debebat Cnidiorum: vid. Pausan. V. pag. 440. Commode succedunt quæ sequuntur apud Herodotum, in quibus ego quidem nihil desidero. VALCK.

Ibid. ἰσθὺς δι πᾶσά σφι ἱγίνετο] Quæ in hæc verba animadvertit vir doctus, Miscell. Lips. Volumen VII. p. 621. et VIII. p. 298. ostentabit. Ipse scripto ad me minore molimine, ἱγγὺς δι ταῦτά σφι ἱγ. parum aberat, quin opus illud ex ipsorum sententia perficeretur: aut εἰκότως δι σφι ταῦτα ἱγίν. non sine causa faciebant. Conjecturæ illæ alacrem ingenii volubilitatem declarant. Mihi licebit esse tardiori. Docetur intra eam fossam, quam deprimebant, Chersonesum (peninsulam) universam tum fuisse, atque insulæ ferme instar. Eum in modum, qui confertim intra urbem se penetrarunt, ἑθροῦς ἰσθὺς γνώμην, in Parthenii Erot. c. 9. et de Chersoneso Thracia obportune Noster VI. 36. ἀπὸ δι τοῦ ἰσθμοῦ τούτου ἡ Χερσόνησος ἴσσω πᾶσά ἱστι. Wess.—Haud dubie recte habet ἰσθὺς, scil. ἰσθὺς τοῦ ἰσθμοῦ: et πᾶσα intelligitur χώρα, quod vocab. proxime ex præcedit et sequitur. Quare nulla ratio habenda conjecturæ a Toupio ambitiosius jactatæ, in Epist. Crit. p. 61. ed Lips. ἀνίδοντας pro ἰσθὺς reponere jubente; quam tamen novationem nuper etiam Barkerum, virum doctum, (in Classical Journal, Vol. IX. p. 490 seq.) patronum invenisse, ex Boissonadi mei literis ad me datis intellexi; sed ille quidem verba ἀνίδοντας δι πᾶσά σφι ἱγίνετο paullo inferius post τὸν ἄρυσσιν reponenda censet. Nec vero opus erat operoso alterius Viri docti (I. W.) molimine, vulgatam hujus loci scripturam (in eodem Classical Journal, No. 20. Vol. X. pag. 326 seqq.) contra Barkerum ita defendentis, ut verba σφι ἱγίνετο interpretetur quasi esset ἰσθὺς σφι.

ἀν ἰγίνετο, and all within the isthmus would have become secure in their power.

Planissima sententia est, quam in versione Lat. expressimus: Erat autem universa illorum ditio intra isthmum: nam Cnidia terra, id est, Cnidiorum ditio, ibi terminabatur ubi isthmus ille peninsulam continenti jungebat. S.

19. ἡ δὲ Πυθίη σφι, etc.] Senarios Apollinis Pythii exagitat Ctenomaus apud Eusebium Præp. Ev. V. pag. 220. VALCK.

CAP. CLXXV. 3. αὐτοῖσι τε καὶ] Primo aspectu scribendum potius videretur, αὐτοῖσι τε, ἢ καὶ τοῖσι περιόισιν, prouti cepit interpres: plura tamen tuerentur vulgatam. Mirificum autem illud ostentum, quo malum imminens Pedasensibus horumque vicinis portendebatur, hic suo loco commemoratur; infra lib. VIII. c. 104. loco, ut arbitrator, satis alieno: atque adeo etiam attendenti videri poterunt ab aliena manu Herodoteis quæ huc spectant illic interjecta. Verba Strabonis ad Herodoti loca jam contulerat ante Casaubonum P. Leopardus Em. VII. c. xi. p. 180. VALCK.—In Lat. Vers. adde: sive ipsi, sive eorum vicinis. S.

4. σφί σφι τοῦτο ἰγίνετο] Diceret VIII. 104. Wess.—Strabonem conf. lib. XIII. p. 611. S.

7. Λίδη] Mons Cariae, cui nomen Lide, mihi se, quod quidem recordor, alibi non obtulit. Prior interpres Lyde expressit, cui congruit Ptolemæi Geogr. V. 3. oppidum Cariae Λύδαι: quod tamen nomen Geographi libri varie scribunt; in Ulmensi versione anni 1486. Clyde; Χύδαι Coislin. in codice. Wess.

CAP. CLXXVI. 4. συνήλσαν] Mihi quoque sincerum videtur. Nisi tamen ista præcessissent proxima, κατιληθόντες ἰς τὸ ἄστυ, difficulter constitui posset, utrum posuisset Herodotus συνήλσαν, an συνήλσαν, vel συνήλσαν: siquidem

VOL. III.

ista tria reperiuntur in re simillima adhibita. Phronem scribit Herod. II.

111. mulieres ἰς μίαν πόλιν — συνήλσαντα ὑποπρῆσαι πάσης ἐν αὐτῇ τῇ πόλ. Alterum, hic merito repudiatum, legitur III. 45. ubi civium liberos et uxores Polycrates ἰς τοὺς ποταμούς συνήλσαν ἔχει ἰστούμεν ὑποπρῆσαι. Recentioris ævi Xanthiorum simile hujus facinus denarrans συνήλσαν Philo præbet Jud. p. 883. E. Attingit hanc historiam similesque commemorat Casaubon. Anim. in Athen. XII. c. VII. (ad p. 529. b.) VALCK.

7. ταῦτα δὲ ποιήσαντες, etc.] Animosum hoc et triste in defendenda libertate exemplum Xanthii Alexandri Magni et Cassii Brutique per Asiam expeditionibus iterarunt, meriti Philonis Jud. præconia, Quod omnis Prob. Liber. p. 883., et Appiani, in Harpagi nomine aliorum culpa vitiosi, Bell. Civ. IV. p. 1017. (cap. 80. T. II. nostræ ed. p. 633.) qui sua Plutarcho debet in Bruto p. 998. Wess.—Plutarcho nihil debere Appianum, abunde alibi demonstravimus. S.

CAP. CLXXXVIII. 3. τῆς Νίνου ἀναστάτου γινομίσης] Vide supra, c. 106. Mirum vero accidit Arch. ἀναστάτου. Scribæ-ne in animo fuit secundus casus virilium Κροίστω, Βάσττω, Πισιστρέττω, Μιμβλιάρτω et similibus? Non dixerō. Wess.—Videri poterat ἀναστάτου istud scioli cujusdam temeritati ortum debere, qui, quum Ionicas ubique formas restituere vellet, hoc vocabulum ita formavit, quasi primus casus ἀναστάτης esset. Nusquam quidem alibi, nisi in propriis nonnullis nominibus, genitivus casus nominum secundæ declinationis in ω formatus reperitur. S.

9. ἐγδρόκοντα καὶ τετρακόσια] Amplitudinem urbis iisdem stadiis circumscribunt Plinius N. Hist. VI. 26., Philostratus vit. Apollon. I. 25. et Pholus II. 6. Ctesias, Clitarchus, Strabo, Cur-

P

tius dissentiunt, de stadiorum numero centum ferme auferentes. Itaque Nostrium errasse Ia. Vossius profitetur, et confudisse nobilissimas urbes Ninum et Babylonem: illius ambitum stadiorum fuisse cccclxxx., non hujus. Observat. Var. c. 8. Quæ docte disputata, certa non sunt, et pæne arbitraria. De Nini et Babylonis spatio Diodorus II. 3. et 7. Wess.—Varias virorum doctorum sententias super ista Scriptorum discrepantia retulit Larcher in Adnot. ad h. l. De vocab. ὀγδώνοντα oblitus eram in Var. Lect. (ed. S.) monere, sic cum iota sub α scribi in edd. omnibus libris, excepto Schæf. De suis codd. nihil hic adnotavit Wess. Noster cod. F. (qui alias frequenter iota adjicit, ubi alii negligunt) ὀγδώνοντα scribit absque iota, sic vero et Pa. et alii puto MSS. omnes; quos secutus sum cum Schæf. Cf. Var. Lect. (ed. S.) c. 163, 8. S.

14. ὁ δὲ βασιλικὸς πῆχυς, etc.] Lucianus Catapli c. 16. de quodam beatulo, καὶ μνησυχὶ καλλίῳ καὶ ὑψηλότερος ὅλῳ πῆχυι βασιλικῷ: in quæ criticus, ὁ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους, prorsus ad Herodoti mentem. Satis adparet, regium cubitum Persicum intelligi: Persarum enim reges βασιλεῖς dici adsolebant. Vulgaris cubitus Asiaticus est et fortasse Samius, quem II. 168. Ægyptio parem, et ἰσαβάλλιστον sive sex palmarum esse in eadem Euterpe cap. 149. perhibet. Atque hæc de cubiti mensura. Ecce aliud animadvertendum. Muri Babylonici crassitudinem et altitudinem minime eandem finierunt Herodoto recentiores. Plinii ducentos celsitudinis pedes, hinc inconsiderate depromptos, examinavit Salmasius in Solin. p. 871. Examinavit eosdem, sicuti et Ctesiae, Diodori, Philostrati atque aliorum aberrationes, Olearius in Philostrati vit. Apoll. I. 25., quos consule. Wess.—

Adde quæ Larcherus ad h. l. contulit. S.

CAP. CLXXIX. 4. ἰλκύσαντες δὲ πλίνθους] Nihil inest dictioni, quod ingratum sit. Πλινθουργοὶ, πλινθουλκῆς, πλινθουλκῆς sunt in Polluce VII. 163. Latinis ducendi lateres, ducti lateres, ducere lateres, usu teruntur in Vitruvii II. 3. Plinii Hist. Nat. XXXV. 14., Græcorum exemplo. ΠΛΙΝΘΟΤΞ ΕΙΡΤΞΑΝ in Pyramide latericia regis Asychis II. 136., cui convenit Vatis Nahumi c. III. 14. ἔρπον πλίνθον, trahe sive duc lateres. Wess.

6. καὶ διὰ τρεῖς ὁμοῖα δῆμον πλίνθον, etc.] Salmāsium et Fabrum, temere hæc vellicantes, coërcuit Gronov. beneque τρεῖς ὁμοῖα δῆμον expedivit. Glossarium Sangermanense, Δῆμον, οὐκ ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἐφ' οὗ συνήθεια τάσσεται. 'Ἡρόδοτος Α. καὶ Β., nimirum hoc loco et II. 127. (Conf. Polyb. X. 22, 7. et quæ ibi olim notavimus.) Id male, quod τρεῖς καλάρων alas arundinum esse Vir Cl. jussit; cui quidem decreto valide Grammatici obnituntur, Scholiastes Herodoti, Hesychius, Suidas, G. Corinthus, (Gregor. dial. Ion. §. 107. ubi cf. Koen.) quamquam non eodem omnes pacto, crates, πλίγματα, interpretati. Tum præter ceteros Thucydides II. 76. ἐν ταρσεὶς καλάρου σῆλον ἐνέλλοντες: ubi Critici: πλίγμασιν, ἀπὸ καλάρου πιπτοιμένοις, rectissime: nam quæ sequuntur, non panuculas arundinum, sed texta et crates requirunt. Jure ergo Salmāsium et Reiskius hoc probarunt. Quod autem crates eas inter laterum ordines stiparint structores, non alia fortasse causa impulsu fecerunt, quam ut bitumini essent ligamento; prorsus uti Syracusani τῶν ἰλῶν κάλαμον, arundinem palustrem, adhibuerunt πρὸς τὴν σύνδεσιν τῆς κοῖτης, ut calx ligaretur magis, in Diodori XIII. 113. Quem quoque in usum Vitruvius tomicem commendat ex sparto Hispa-

nico, arundinem Græcam, et, si ejus copia non sit, palustrem, de Architect. II. 3. Forte quoque non omnes latericias compages, sed imas triginta, ita constiparunt, quod structuræ series, uti hic expingitur, videtur innuere; cujus quidem instituti rationes habere potuerunt varias. Ut ut est, non laudo correctiones Corn. de Pauw, διὰ τριήκοντα πλίνθων δέμων τερσούς καλῶς διαστοιβάζοντες, quippe violentas et veri colore defectas. Quis δέμων τερσούς de ima murorum parte accipiet? ut alia ne tangam. Wess.—In Latinis nostris mutata hoc loco nonnulla velim. Primum, quod scripsi loco calcis, rectius fuerat loco luti. Tum, pro arundinum alis, intelligo debuisse ex Wesselingii observatione crates vel craticulas arundineas poni. Denique, quod istud, διὰ τριήκοντα δέμων πλίνθων, (ubi πλίνθων collective dici adparet) de tricesimo quoque laterum ordine interpretatus sum: videri debuerant utique per se Græca verba eam in sententiam accipienda; in quam etiam a plerisque interpretibus (in his Wytenbachio, Select. p. 353.) accepta video. Sed, si quidem (ut consentaneum est) firmitati operis inservire debuit arundo cum bitumine inter laterum ordines interserta, exputari ægre potest cur nonnisi tricesimo cuique ordini interposita fuerit. Quare cum Wesselingio, cui in hoc Salmasius prævit, (Exercit. Plinian. p. 1230.) triginta ordinibus laterum (nempe triginta imis ordinibus) interpositas fuisse illas arundineas crates crediderim, nec adseverarim tamen. Cæterum muri veteris descriptionem, in quo interserta inter laterum ordines strata arundinea erant, habes in Tavernerii Itinerario, lib. II. c. 7. T. I. p. 295. ed. in 8. S.

[9. οἰκήματα μονόκωλα] Domunculas unius contiginationis reddiderat Valla, suffragante Æm. Porto. Domunculas unius membri posuit Gronov. id est,

unius conclavis, ut idem in Notis ait, probante Wytenbachio, Select. pag. 354. et Schneidero in Lex. crit. voce *Μονόκωλος*: nec multum Larcherus abiit, reddens des tours qui n'avoient qu'une seule chambre, scil. turrex ex Strabone adsciscens, qui tamen multa in hac descriptione ab Herodoto dissentientia habet, lib. XVI. p. 738. Et satis quidem commoda interpretatio ista debebat videri, si modo usquam voc. *κῶλον* illa notione usurpatum reperiretur. Nam, quod Nostri verba II. 126 extr. huc traxit Gronovius, quem etiam secutus Schneider 1. c. unum quodque conclave pyramidis intelligit; id quidem prorsus alienum est, quum manifeste ibi *ἴσασσεν* *κῶλον* unumquodque *latus* significet: cum quo loco si conferas II. 124, 23. videbis ibi eadem notione vocab. *μίσηπον* (faciem, superficiem) poni. Neque alia notione apud eundem Nostrum IV. 62, 6. et IV. 108, 4. vocab. *κῶλον* usurpatur. Quare *μονόκωλα οἰκήματα* intelligenda putavi domunculas unum continuum latus, unam continuam superficiem offerentes, id est, contiguas et uno tenore continuatas. Sed, ut apud Plutarch. de Pueror. Educ. cap. 9. extr. (aliis II. 7.) *μονόκωλος λόγος* idem est ac *μονῆδος* et *οὐ πικίλος*, scil. l. *μονόκωλα οἰκήματα* dici videntur domunculæ uniformes, similimam cunctæ frontem præferentes. S.]

[10. τὰ μίσηπον—τις ἴσασσεν περιίλασιν] In ea regione ubi olim urbs Babylon stetit. vidisse se adfirmat Tavernier in Itinerar. lib. II. c. 8. pag. 297. muri reliquias ea crassitudine, ut sex vehiculis una fronte currentibus spatium esset: lateres igne cocti denorum pedum in longitudinem et latitudinem erant, trium pedum altitudine. S.]

15. "Ἰς καὶ τῇ ποταμῷ τὸ ὄνομα] Etymologus MS., de quo supra, (ad c. 171, 14.) "Ἰς ὄνομα ποταμοῦ, ὡς φησι Ἡρόδοτος καὶ Γόλαξ ὁ ἰστορικὸς, atque alibi iterum.

Αν Σπόλαξ est? Eustathius in Iliad. p. 877, 16. (827. 19. ed. Bas.) habet his consimilia, sed καὶ τις δὲ Φύλαξ ἱστορικὸς, quem non magis cognitum habeo. Adseverat S. Bochartus Phaleg. IV. 17. Arabibus illud flumen nunc Isa esse et dici, non sine lapsu; aliud est, accurate descriptum a Golio in Alfegan. pag. 123. Nomen etiam illi multo recentius venit ab Isa, Alis filio, Alman-soris Chalifæ patruo; neque hoc insuper habuit Steph. le Moyne Var. Sacr. p. 136. Wess.

CAP. CLXXX. 3. ἔξ Ἀρμενίων] Supra c. 72. ἔξ Ἀρμενίου οὐρεῖς, quod planissime expressit Dionys. Perieg. 989. Verum quod hic scribitur, non discrepat. Vide Procopium Bell. Pers. I. 17. et Salmas. in Solin. p. 437. Wess.

6. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, αἱ ἱπικαμπαι, etc.] Inpeditior verborum ordo Cl. Pauw movit, ut τὰς ἱπικαμπὰς παρὰ χ. ἰκ. mallet; Reiskium vero, τῇ αἱ ἱπικαμπαι — ποταμῶν, αἰμασὶν, etc. cui ego adsentīr, si quid esset innovandum. Gronovium vide, nimium tamen in rixa super τῇ ἀρσιζον, de qua Dissert. Herod. c. 5. (Per epexegesis, sive adpositionem quam vocant Grammatici, juncta ista esse, αἱ ἱπικαμπαι et αἰμασὶν, monuerat Gron. citans etiam aliud exemplum, ubi alterum nomen in plur. num. alterum in sing. positum, ex I. 205, 8. seq. Cæterum in Nota ad h. l. idem Jac. Gronovius, pro sua et humanitate et comitate, diris omnibus devovit bonum Küsterum, quod ille ad Suid. voc. αἰμασὶν adnotare oblitus est, pro vulgato ἡρσιζον ibi ἀρσιζον scriptum oportuisse.) Mox οἰκον ex Arch. refluxissem, scriptoris consuetudini inhærens; nisi οἰκὶν et οἰκίας parili usu deposuisset I. 114. III. 51. IV. 79. Excusari autem non potest Dionysius Halic., quum Art. Rhetor. c. 1, 3. ὡς πον καὶ Ἡρόδοτος πινάροφα

καὶ Ἐξάρωφά φησιν εἶναι ἐν Βαβυλῶνι, si errantem memoriam in lapsus patrocini-um repudiet. Wess.

10. καὶ τὰς ἱπικαρσίας] Imo vero legendum καὶ ἱπικαρσίας. Articulus in ista sede locum non invenit, definiens orationis quod dicitur subjectum: Babylon κατατίθηται τὰς ὁδοὺς ἰθίως τὰς τε ἄλλας, καὶ ἱπικαρσίας τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἰχούσας; in vias fuit divisa, ceteras quidem rectas, sed transversas quæ ad flumen ferebant. De Syracusarum Acradina Cicero in Verr. IV. c. 53. ceteræ urbis partes una via lata perpetua multisque transversis divisæ. Ferri nequit articulus bis positus apud Herod. lib. V. c. 77. οἱ δ' ἰσπαρόνται: scribendumque, ἰσπαρόνται δὲ ἰκαλίοντο οἱ παχίαι τῶν Χαλκιδίων. Recte legitur lib. VII. 218. καταρρόδῃσας μὴ οἱ Φωκίαι ἴσσι Λακιδαιμόνιοι. Lib. VIII. 26. πυνθανόμενος τὸ ἄβλον ἐν στίφονι. Lib. IX. 11. ζέινους ἰκάλιον τοὺς βαρβάρους. Credi vix potest quam frequenter in minutis hisce fuerit ab hominibus etiam Græce perdoctis peccatum. Nostro loco si scriptus Codex præberet καὶ δὴ καὶ ἱπικαρσίας, genuinum videretur. VALCK. — Vera utique Viri doctissimi de hoc genere observatio est: at nunc quidem non erat ei locus. Nec enim, ut ille sibi persuaserat, opponuntur hoc loco ἰδοὶ ἰθίως et ἱπικαρσίας; sed omnes urbis viæ erant ἰθίως, rectæ, et ad lineam sectæ, tam reliquæ, αἱ ἄλλαι, quam transversæ, αἱ ἱπικαρσίας, quæ ad flumen tendebant. Sed de Valckenarii in interpretandis istis verbis errore jam monuisse video Schæferum ad Gregor. p. 564. De altero loco, V. 77. dicemus, ubi eo pervenerimus. κατατίθηται τὰς ὁδοὺς idem valet ac κατατιθημένης ἔχει, quemadmodum paullo ante (l. 5.) τὸ—εὐχος ἰνάτιον τοὺς ἀγκῶνας ἐς τὸν ποταμὸν ἰλάσσεται, i. e. ἰληαμένους ἔχει. S.

[12. *ἐπῆσαν*] *Ἐπῆσαν* cum iota sub η ediderat Reizius; priores *ἐπῆσαν* absque iota. S.]

[13. *φείρουσαι καὶ αὐταὶ* is *αὐτὸν τὸν ποταμὸν*] Duo verba *καὶ αὐταὶ* si h. l. abessent, nemo desideraret: quæ, ut prorsus inutilia, ac temere e superioribus repetita, abjicienda Werferus censuit, Act. Philol. Monac. T. I. p. 83 seq. Agnoscunt ea tamen libri omnes, et tueri locum possunt: sicut viæ transversæ versus fluvium tendunt, sic *ἕτερι* hæc portulæ non modo ad fluvium tendunt, sed ad ipsum fluvium ducunt, sub ipsis his portulis præterlabentem. S.]

CAP. CLXXXI. 4. *ἰς τῷ ἦεν τὰ βασιλῆα*] Adstipulor Gronovio, *ἰς τῷ μὲν*—corrigenti. Hiat alioqui sententia. Confer Diodorū II. 8. Wess.—Tum Iuxta in Addendis ait: “Ista *ἰς τῷ ἦεν τὰ βασ.*” adjutabat doctissimus Gisb. Koenius, “*ἰς τῷ μὲν ἦεν*” — *ἰς δὲ τῷ ἰστέρι*, opera “minime spernenda.”—Hiare utique quodammodo videri poterat oratio: et commodissimæ præsto sunt virorum doctorum emendationes. Relegatum tamen nolim Homericum verbum *ἦεν*, quod tenent uno cod. F. excepto libri omnes; et ipsum *ἦεν*, quod hic habet, haud dubie ex illo corruptum est. Rarior quidem apud Nostrum hæc verbi forma; superest tamen etiam c. 196, 17. alibi fortasse a librariis oblitterata aut incrustata, ut c. 122, 11. qua ratione forsitan etiam c. 180, 12. verum erat *ἐπῆσαν*, ab aliis in *ἐπῆσαν* mutatum. Commode quidem *μὲν* h. l. adjiceretur, sed necessaria non est particula: sæpe Noster omittere conjunctivas particulas amat. Necessarium vero verbum præteriti temporis *ἦν* vel *ἦεν* cui opponitur quod mox de Beli templo ait, *ἰς ἡμὶν τοῦτο ἦεν ἱόν*. Verbum *ἐπιτίχυνε* impersonaliter accipiendum, munitum erat, i. e.

munitiones, munita loca exstructa erant. *ἰς τῷ* idem est ac *ἰς τῷ ἱόν*. Ad *περιβάλλω* etc. ex præcedente verbo intellige *εἰσπύχισμα*, nempe τὰ βασίλεια. Qua copia laborare codicem F. in Var. Lect. (ed. S.) dixi, eadem et cod. Med. laborabat, quem imperite secutus Gron. sic edidit *περιβάλλω τι μινάλλω τι*. S.

[5. *Διὸς Βάλου ἱόν*] De Beli templo consuli potest Caylus in Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XXXI. p. 42 seq. ubi etiam icon tabula aenea expressa: et Danville in Mem. de l'Acad. T. XXXVIII. p. 255 seqq. Solidæ turris, quæ mox memoratur, reliquias vidisse sibi visus est Niebuhr prope oppidum Hella: cujus vide Itinerar. T. II. p. 289 seq. S.]

8. *σταδίου καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ ὕψος*] Lapsus prioris interpretis, sive Heresbachii, in Latinis crassitudine simul et altitudine, merito reprehendit S. Bochartus Phaleg. I. 13. Nihil de altitudine. Wess.—Hoc caput (inde a lin. 3.) et duo proxima capita desunt verni-
oni Vallæ. Conf. Wess. ad c. 183, 10. S.

10. *μίχρει οὐκ ἐπὶ πύργων*] Reiskius mavult *μίχρει καὶ ἐπὶ τὰ*, citra necessitatem. Wess.—Herodoteus scribendi mos non est oblitterandus. Lib. II. 19. *μίχρει οὐ αὐτοῖς προσίαν τῶν Θερσίων*. II. 53. *μίχρει οὐ πρώην*. II. [173. *μίχρει τοῦ πληθύνους ἀγορῆς*. III. 104. *μίχρει οὐ ἀγορῆς διαλύσεις*. Ionismus et in his poscit *μίχρει*. VALCK.—Et me hic *μίχρει* snalle, in Var. Lect. (ed. S.) significavi. S.

CAP. CLXXXII. 1. *ἡμὰ μὲν οὐκ ἐπιστάμεθα*] Ita prudenter, (nunc quidem) et sine superstitiosa credulitate. Turpissimæ fraudes veteratorum fuerunt, quibus sæpius, quam proditum litteris est, simplicitati matronarum et puellarum ilfuserunt. Quid Paullinæ, Imperante Tiberio, venerit, notum ex Jose-

pho est, Ant. Jud. XVIII. 3, 4. Vide Jo. Clericum in Hesiodi Theog. v. 940. Wess.

4. Quatuor verba, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον inducit Reiskius, ne his idem dicatur. Ego, si quid mutandum, καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον praeferrem. Wess.—Verborum copiam, quæ inutilis redundantia videri possit, non omnino respuit Nostri stylus: at hic tamen non prorsus otiosa videri debet repetitio. Pro Ionico κατέστη (l. 3.) est κατέστη in Pa. S.

5. ποιᾶται in τῷ τοῦ Διὸς, etc.] Strabo XVII. pag. 1171. (pag. 816. D. ed. Cas.) Jovi Thebæo ἐνιδιότατον καὶ γίνου λαμπροτάτου παρβίου ministrare perhibet; sed talem, qualis scurræ Petronii Quartilla. Wess.

10. ἴσα in τῷ τῆς] Dedi scriptis Codicibus, ne negligenterentur; etsi in re ipsa differitas nulla. Josephus in Paullinæ historia, ἴδων in τῷ ἰσῷ. De statuto tempore, quo Apollo Patara invisibat. Servius ad Æn. IV. 143. Nam constat, Apollinem sex mensibus hiemalibus, apud Patara, Lyciæ civitatem, dare responsa, unde Patareus Apollo dicitur, et sex æstivis apud Delum. Wess.

Cap. CLXXXIII. 4. τὸ βάδρον rectissime Gronovius vertit gradum, exemplo Curtii; qui Diodori XVII. 66. τὸ κατὰ τὸν ὅρον ἐπιβάδρον suo sermone expressit. (lib. V. c. 2.) Vide Brissonium Regn. Pers. I. 76. p. 104. Wess.

30. λιβαιωταῦ χίλια τέλαντα] Valæ grandis dica inpingitur (a Gronov.) ob centum nullia talentorum, quæ olim in Latinis: verum ejus causa melior est. Codex, quem secutus est, hæc omnia, sicuti Arch. Vind., præterit. (Vide supra, ad c. 181, 8.) Absunt etiam a P. Phœnice, hiatus alioqui versionis Laurentianæ sarciente. (In Phœnicis editione nullos suppleri Valæ hiatus, sero ipse Wess. agnovit.) Debetur peccatum Heresbachio. At-

que hoc visum fuit verbo monere, ut criminatio cesset. Wess.

[12. ἴτι τὸν χρόνον ἰαῦτον] Tempore illo, quod mox definit Scriptor, scil. Xerxis ætate. Quod mox addit, ἰγὼ μὲν μὴ οὐκ ἴδον, clare ostendit, ipsum Herodotum Babylonem vidisse. conf. c. 181, 6 seq. S.]

15. Ἡέξης δι' ἡ Δαρειοῦ] Redux ex infelice in Græcos expeditione, auctore Arriano Exp. Alex. VII. 17. Junge Diodorum II. 9. Wess.

Cap. CLXXXIV. [2. in ταῖς Ἀσσυρίαις λόγοις] Cf. Wess. ad c. 106, 9. S.]

4. τῆς ὕστερον γυνῆς πέντε πρότερον, etc.] Quinque hæc generationes annorum circiter clx. in varias angustias doctissimos coegerunt viros. Jos. Scaliger, ut aliquis Ctesiam inter et Herodotum consensus esset, nec Semiramidis ætas tam sera haberetur, πέντε in πιντήκοντα mutavit, in Notis ad Fragmenta Vet. p. 42. Camp. vero Vitringa, magnus et eruditus Theologus, alia ex causa γυνῆς ἡ ἰσὶν sive διακρίνεται, Comment. in Iesaiam c. xiii. p. 484., quæ quoque conjectura Galei Herodoto adscripta cernitur. Neutra opus est. Non agitur de Semiramide, Nini conjugē: Nimum certe Herodotus in Musis uxoremque ejus nusquam deposuit. Describitur regina Babylonis Semiramis, quæ aggeribus objectis restagnans flumen coërcuerit. Assyriam fuisse non meminit, nedum Babylonem condidisse. Errat enim Stephan. Byzant. in Βαβυλων, Nostro errore exprobrans de Semiramide, quam struxisse illam urbem perhibuerit. Fuerunt, uti significavit, Babyloniorum reges plures: testatur eorumdem memoriam et nomina Canon Astronomicus sive Ptolemæi: sunt quoque in sacris nostris tabulis: horum uni centum et sexaginta annis ante Nitocrim Semiramis hæc enupsit, operaque absolvi, de quibus heic loci. Plu-

res autem reginas in Asia olim fuisse, quibus Semiramidis fuerit titulus, aliunde constat. Vide Scaligerum ad Chron. Eusebii A. DLXXXIII. et Bouherii Dissert. Herodot. c. 2. Wess.

CAP. CLXXXV. 2. *τῇ αὐτοῖα ἡ Νιτωκρίῃ*] Vide II. 100. Quaeritur cui regum Babyloniorum, quos cognitos aliunde habemus, Nitocris uxor fuerit. Viri multo eruditissimi Scaliger, N. Abramus, Vitringa, Bouherius, atque alii, eam Nabuchodonosoro sive Nebucadnezari, elocarunt; fuisseque adeo aviam ultimi Babyloniorum regis Labynetii sive Nabonedi, h. e. Beltzasaris apud Daniele. Mihi, omnia perpendiculari, uxor fuisse Evilmerodachi, Nebucadnezaris filii, videtur; habeoque ejus sententiae ex aliqua parte adstipulatorem V. Cl. H. Venemam, longo mihi amicitiae usu junctissimum, in Dissert. in Vaticanis Danielis p. 119. Atque hoc belle (si Beltzasar regum fuerit Babyloniorum postremus, nec diversus a Nabonedo, uti equidem opinor) dicto Jeremiae c. XXVII. 7., Nebucadnezari, filio, et nepoti, dicto audientes, neque ultra subactas gentes fore, conveniet: concordabit praeterea Nostri cap. 188., quod Nitocrim Labyneto, regum Babyloniorum, ultimo matrem, non aviam, quae N. Abrami et Vitringae sententia, contribuit. Neque obicit quidquam mentio (I. 6.) Nini a Medis occupatae; quippe revera a Medorum rege Cyaxare superioribus annis domitae ac pessumdatae, uti, narratum c. 106. Necesse enim non est, nec exigit Nostri verba, ut Nitocris reginae tempore subjugata urbs censeatur. Corruit proinde Bouherii suspicio et conjectura, Ninum bis in Medorum venisse ditionem et potestatem, primum Cyaxaris auspiciis, deinde Astyagis, Dissert. Herodot. cap. 21, II. p. 240. Ruit etiam elegans Cl. Pavii emendatio, *ἡ δὲ*

δὲ καὶ τὴν Ἴων, qua de urbe c. 179. Wess.

[10. *τοῖς ἰς τὴν τῖνα καμῖον*, etc.] Tractavit hunc Herodoti locum Heeren, in erudito opere cui tit. Ideen über die Politik — der alten Welt, T. II. p. 775 seqq. Sinuosum istum Euphratis flexum schemate depingere operae pretium duxit Larcher in Notis ad h. l. S.]

12. *Ἀρδίρικκῃ*] Simili titulo urbs est VI. 119. verum alio situ. Scio S. Bocharto aliter visum esse, et miror: haec ad Euphratem habuit sedem, illa in regione Cissia uls amnem Tigrim. De vocabuli origine quae disputantur Phaleg. IV. 16. erudita sunt, sed controversiis obnoxia. Wess.

[12. *ἀπὸ τῆς τοῦ θαλάσσης*, a mari Mediterraneo; (conf. c. 1. 2. ibique not.) id est, ab oris maris Mediterranei, puta, e Ionia, Graecia, Italia: nam e mari Mediterraneo navi intrari in Euphratem non posse vulgo notum. Sed istud perincommode dictum videtur, *καταπλίουντις ἰς Εὐφράτην*, quod significat in Euphratem navigantes. Satis adparet, hoc dicere Herodotum, qui Euphrate fluvio Babylonem profisciscuntur: at id Graece sonat *πλίουντις Εὐφράτην*, *κατὰ Εὐφράτην* aut *δι' Εὐφράτην*, sive composito verbo, *καταπλίουντις κατὰ Εὐφράτην*, aut nude *καταπλίουντις Εὐφράτην*. Quare praepositio *ἰς* aut casu irrepsisse videtur ex praecedentis verbi terminatione temere repetita; aut ad imperito olim librario inferta, qui e mari Mediterraneo in Euphratem fluvium navigari posse putasset. S.]

18. *ἀρυσὶς ἱλυτρον λίμνη*] Si *λίμνης* malis, ipse IV. 173. dabit *ἱλυτρα τῶν ὀδάων*, et Pausanias *ἱλυτρον κρήνης* VII. 27. et II. 27. ex justa Sylburgii correctione. Vide vero mihi Sudam. Scholiastes ad hunc locum, *Ἐλυτρον, οἰσση, λίμνη*, et bene, etsi parum ad

rem. Ille, posthabita voce quæ explananda fuerat, Σκίση· παρὰ Ἡρόδοτον, Θήκη, διέμα. Non vidi magis. Wess. — At σκίση etiam apud Herodot. occurrat: vocem Ἐλυτρον vero suo loco habet Suidas. Mireris vero ab nullo veterum Grammaticorum adnotatum esse significatum, quo et Herodotus et Pausanias hoc vocab. usurparunt, pro alveo vel receptaculo aquarum: nec enim facit satis, quod ad voc. Ἐλυτρα apud Hesych. inter alios significatus πηγαί memorantur. Confer vero Nostrium cap. 186, 7 seqq. S.

28. ἢ τι τῶν πλίων ἐδίκηται, etc.] Hæc innuere videntur, absoluta flexuosa per varios fluvii anfractus navigatione, ventum tandem fuisse in amplissimum lacum, et, eo circumnavigato, Babylonem. Quod et præcedentia, et c. 186. falsi arguunt. Prudens regina duo meditata est et peregit, tum ut fluvius esset σκολιός, tum ut τὸ ὄρυγμα πᾶν foret ἴσος. (conf. c. 186, 23. et 191, 15.) Prius, ut inpetus fluvii variis flexuris frangeretur, et navigantes tardius procederent: hoc, ut lacuna obiceretur Medis amplissima et ad amnis aquas recipiendas capacissima. Quæ si vera sunt, uti mihi videntur, quid illud ἢ τι τῶν πλίων? Corn. de Pauw, cujus animum eadem difficultates agitarunt, in correctione remedium invenit, et quidem ἢ τι τῶν πλίων sive πλείων, ex pluribus, ex nimietate fluvii, ut aquas lacus exciperet ingens. Quo, qui vollet, utatur mihi non bene sapit. Quid si ἢ τι τῶν πλίων tantumdem valeat ac ἔξω τι τῶν πλίων, et præter navigationes istas, etc.? Ita reginæ consilio scriptoris oratio congruet. Sed viderint doctiores. Wess. — Toupus, per literas a Larchero consultus, intelligebat ἢ τῶν πλίων σκολιῶν, post navigationem per anfractus fluminis intrandum fuisse in lacum. Quem sectus ille vertit: et

de les forcer, au sortir de ces détours, à entrer dans un lac immense. At sic vocabuli περιόδος, quod non otiose hic positum debebat videri, nulla ratio habebatur. Mihi videbatur ea Herodoti sententia fuisse, quam in Latinis nostris expressi. Nempe via pedestris et maxime compendiosa (τὰ σύντομα ἤντις ἐκ Μήδων ἰδοῦ, ut paullo post ait) intercepta fuit per amplissimam illam lacunam; quo, si quis vitaturus longos fluvii anfractus, exscendere navi et pedibus Babylonem ire vellet, circumire lacum illum cogeretur. Sed et lubens ego certiora a doctioribus discam. S.

CAP. CLXXXVI. [2. ἔξ αὐτῶν Reiskio videbatur significare post ea perfecta. Tum Idem pro ἰούσης l. 3. ἰόντων corripbat. S.]

11. ἢ ἐν ἰστικωλάτο τοῦτο] Non audio codices dialecti morem spernentes. pravum quoque, (l. 13.) quod et Küsterus in Clerici Bibl. Vet. et Recent. commonefecit, ἀπικηραμίνοι. Noster ex Med. Vind. Arch. VII. 109. διαβὰς — τὸ ρίθρον ἀποξηρασμένοι (sive ἀπικηρασμοί) verum ostendit. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) ad VII. 109, 2. et conf. Adn. ad I. 130, 7. et 168, 6. S.

14. ἀνοικοδόμησι πλείονσι ὀπταῖσι] Simile putares Comici in Pac. v. 99. τοὺς κοπρωῖνας καὶ τὰς λαύρας καινὰς πλείονσι ἀνοικοδομεῖν, i. e. ut Scholiastes explicat, ἀποφράζειν, obstruere. Iverunt in eam quoque sententiam docti viri, Reiskius et Abresch. Non nego, quod olim ad Diodorum Siculum infitabar, ἀνοικοδομεῖν idem aliquando esse atque ἀπανοδομεῖν sive ædificando obstruere. Collecta ab illo loca ad hanc verbi notionem sunt in Comment. ad Constantin. de Cærimon. p. 252. et ab hoc Diluc. Thucyd. p. 356. et possunt adcessionem augeri. Verum, hunc Herodoti sermonem idem requirere, non arbitror

Regina, siccato fluvii alveo, labra sive margines ejusdem lateritio opere munit; tum quoque gradus, quibus in flumen ex vicis descensus erat per portulas, de quibus c. 180. simili lapidum genere eduxit. De obstructione aut marginum aut descensus nihil hic, neque potuit referri, nisi absurde et contra matronæ consilium. Adde c. 191. et fatebere, τὰς πολέδας non opere cæmementio fuisse obstructas, sed arbitrio et comodo civium patere et claudi solitas. Wess.

20. ταῦτα ἀπαίρεισκει] Inprudenter litera verbo detracta est, uti et VII. 5. παίρεισκει, quod VII. 119. scribitur rectius. Παίρεισκει, φοβίσει, et hoc de genere plura, in usu sunt. Wess.—Quod in Var. Lect. (ed. S.) scripsi, verbum ἀπαίρειν forma activa non esse in usu, memoria tunc me fefellerat. Præsto sunt, quamquam non ex Herodoto, tamen ex probatissimis auctoribus, usus illius exempla. Itaque apud Nostrum ἀπαίρεισκει lubens reposuerim; in Var. Lect. (ed. S.) autem ad h. l. post illa verba “ea tenere post eum alii:” deletis reliquis omnibus, non nisi hæc adjecta velim: “ἀπαίρεισκειν tumentur nostri libri F. Pa. Pc.” S.

21. ὡς δὲ τὸ ἐν ἑρυχθὶ λίμνῃ πλήρης ἵγνόντι] Elegans est Ch. de Pauw correctio, τὸ ἐν ἑρυχθὶ λίμνῃ πλήρης ἵγνόντι: ubi illud, quod effossum lacui erat, repletum ex flumine fuit. Geminum ἵλονται λίμνῃ, superius bis usurpatum. Wess. — At correctione, si quid video, non erat opus. Naturalis verborum series hæc fuerit, τὸ ἐν ἑρυχθὶ ἵγνόντι λίμνῃ πλήρης. Sic mox l. 27. ait τὸ ἐν ἑρυχθὶ, ἵλος γινώσκον. S.

24. ἱξάγων] ob speciem Ionicam prætulī. Wess.

CAP. CLXXXVII. 10. ὁ γὰρ ἄμεινον] Vetus formula, qua potissimum utebantur, si quid noxium atque inutile

fore, testarentur. Hesiodus Oper. v. 748.

Μὴδ' ἰσ' ἀκρήτῳ καθίζον, ὃ γὰρ ἄμεινον,
παῖδα δουδιματῶν—

ubi vide D. Heinsium, et Jac. Perizon. ad Æliani Var. XIII. 3. Nostrum præterea III. 71. et 82. Wess.

18. ἀπλωστός τι ἴας] Retineri potuerat ἴης, ut III. 149. IV. 151. etc. Sed placet Med. Noster II. 19. πρὸς τοὺς δὲ ἴα τὰδὶ — πρὸς τοὺς. Reiskius superius (l. 14.) corrigat καὶ αὐτῶν τὸν χεῖρ' ἔχοντα ἱστικαλομένων, medicina arbitraria et superflua. Wess.

CAP. CLXXXVIII. 3. λαβυρίνου] Scripsit λαβυρήνου, uti c. 74. et 77. Nomen sola promuntiandi mutatione discrepat a titulo Nabonedi, ultimi regis Babyloniorum, ut eruditi viri Vitringa, Venema atque alii ostenderunt. Opinor autem et patri, qui aliis Evilmerodachus, et avo Nebucadnezari, honorarium hunc fuisse titulum, quales in Medorum, Persarum, Babyloniorum et Ægypti regibus varii. Wess. — Conf. ad c. 77. 10. notata. S.

8. ἄμαξαι — ἡμιόνισαι] Constans hæc Codd. scriptura, si levem discrepantiam Vind. et Arch. prætervideas, Athenæi et Eustathii consensu magis roboratur. Cl. tamen Reiskius ἡμιολίαι reformat, qui currus fuerint sescupli, sive dimidio tanto majores ordinariis plaustris: mulos enim esse tarda animalia, neque plaustris apta. Oblitus est Homeri 'Ιλ. Ω'. 266.

Ἐκ μὲν ἄμαξαι ἀμεινον ἵπποισιν, ἡμιόνισαι,
καλὸν, —

tum τὰ ἑρηνὰ sive ἑρηνὰ ζιόνη, quorum in Platone, Isæo, Demosthene, Æschine non infrequens memoria; ne quid addam ex rebus nostræ ætatis Hispanicis et Lusitanicis. De Choaspe et ejus

Q

aqua B. Brissonius Regn. Pers. I. 82. p. 122. copiose. WESS.

10. ἵπποι δὲ ἱλαύνησι.] Scribi poterit ἵπποιται εἰ, ἵπποι δὲ ἱλ. ex Athen. II. p. 45. B. atque ita legit Eustath. ad Od. Δ'. p. 173, 23. Ctesias apud Athen. ἱπποῖ, ὅπως ἵψεται τὸ βασιλικὸν τοῦτο ὕδωρ, καὶ ὅπως, ἵνα ποτιθῆμιναι τοῖς ἀγγείοις, συμφείσται τῷ βασιλεῖ. Sic corrigendum puto vulgatum φείσται: firmant emendationem Brissonio notata de Regn. Pers. p. 80. aqua vasis recondita deportari solet quocumque se Rex moverit. Scripserat, opinor, Alex. Clemens, omissis, quæ feruntur intermedia, Pædag. II. p. 185, 10. ὡς οἱ βασιλεῖς οἱ ἀνιήτοι, καθάπερ καὶ τοὺς φίλους, εὖτω καὶ τὸ ὕδωρ ἱσαγόμενοι: ut amicos sic et aquam secum ducentes. Ceterum ad ἱλαύνησι mira scribit Gronovius: flexus est Ionicus pro ἱλαύνη: quem ab Ibyci sive Reginorum norma scribendi distinguit Heraclides Eustathii ad Od. H'. p. 281, 22. λάβησι, λάχρησι, — καὶ ὅσα συμῶτα οὐ 'Ρηγίνοι ἐσὶν, ἀλλὰ 'Ιώνων. Modum indicativum ita scripsisse perhibetur Ibycus: hinc 'Ιβύκιον σχῆμα Lesbonacti p. 179. Etymologo p. 650, 11. Sed quia, quantum memini, nusquam alibi verbum sic scriptum legitur apud Herod. ego quidem vulgatum ἱλαύνοι non sollicitassem, nisi plures aliorum Codices adfirmarent. VALCK.— Vide nostram Var. Lect. in qua quidem fædo errore (media pag. 133.) ἱβίλησι pro ἱλαύνησι positum. S.

CAP. CLXXXIX. [2. ἱπ] Γύνδη. De Gynde fluvio cf. V. 52, 25. S.]

3. διὰ Δαρδανίων] Δαρδάνιος Chytræus, H. Stephanus, Cellarius probabiliter emendant; et favet aliquantisper Cod. Ask.; Reiskius Δαρδάνιον maluit. Quorum hi ex oppido Daras, illi ex Darna, quæ in Ptolemæi Geogr. VI. 1. hoc locorum tractu, nomen habent. Dardani sive Dardanes in Mediæ et Meso-

potamiæ oris ignorantur. 'Εν Μακρονήσῳ, uti in Ask. et sæpe alias hoc tono justum esse, ex V. 52. et mox hujus libri c. 202. adparebit. Non nescio Strabonem XI. p. 803. c. (p. 531. med. ed. Cas.) posteriore loco ἐν Μακρονήσῳ legisse videri, cujus tamen libri in vocabuli scriptura sibi non constant, uti Casaubonus ad p. 796. (ad p. 525. suæ edit.) admonuit. (conf. Adnot. ad Polyb. V. 44, 9.) Quid dicemus (l. 4.) de Arch. Τίγρη? Solet hic amnis Τίγρης in Musis scribi V. 52. VI. 20. sed patrio casu Τίγρητος, Eustathio ad Dionys. v. 976. teste. De urbe Opi quaeremus lib. VI. 20. Vide interea Strabon. (XVI. p. 739 extr. et seq.) WESS. — δι' Ἀρμενίων scripsisse Herodotum conjectavit Breiger in Commentatione de Difficilioribus quibusdam Asiæ Herodoteæ, quæ Goettingæ anno 1793, prodit. S.

7. τῶν τοῖς ἵππῳ ἴσταναι τῶν λιονῶν] Confer VII. 55. Vertit hæc de Gynde et hausto ejus fluctibus equo Seneca de Ira III. 21. et Orosius II. 6. cujus hæc adscribere libet: Nam cum unum regiorum equitum, candore formaque excellentem, transmeandi fiducia persuasum — abreptum præcipitatumque merserat. Sic, Fabricio indice, plures MSS. in aliis, regiorum equorum, quæ modo ex conjectura I. Broukhusius ad Tibulli IV. 1. 141. et sua in editione Havercampus. Pati id possum; sed causæ, quibus impelluntur viri doctissimi, nihil admodum urgent. Equitem de equo Virgilium, A. Gellium, Minutium Felic., Macrobius et Ecclesiasticorum scriptorum plures usurpasse, quis ignorat? Mox (l. 10.) Sylburgius ad Brisson. Reg. Pers. III. 98. legit τοῦτο ὑβρίσαντι, qui istam ei fecerat injuriam. WESS. — Sylburgii emendationem auctoritate nostri codicis firmatam vidimus. S.

17. ἤνιτο μὲν τὸ ἔργον] Optime Med.

et Gronov. Idem dabunt schedæ VIII. 71. Verbi usus olim tritissimus. Lege, si lubet, Æschyli Choëphor. 797. Apollon. Rh. II. 496. III. 1939. et Poëtam 'Ιλ. κ'. 251. quasque ibi Eustathius. Wess.

CAP. CX. 8. *προειδόμενοι εἰς τὰ ἱέρη, etc.*] Vide Gronovium. (qui ad sui cod. auctoritatem provocat.) Consentit Xenophon, *ἔχοντες τὰ ἱερήματα πλῖον ἢ ἐπεὶ ἱέρη, de Babyloniis a Cyro obsessis, Instit. Cyr. VII. p. 190. (c. 5.)* Wess. — Conf. VIII. 20, 2. et I. 196, 6. S.

CAP. CXCI. 11. *εἰσπαγμένῃς ἐν λίμνῃ, ἰούσαν ἱλῆς*] Non multum aliter Xenophon. Sunt et in Jeremie oraculis, quæ Cyri hoc inventum et institutum manifesto prædixerunt. Vide H. Grotium ad ejus Vatis cap. LI. 32. et Camp. Vitrinam Obs. Sacr. VI. 5. p. 298. Nota vero discrimen inter *ἐν λίμνῃ* et *ἱλῆς*, quorum hoc, stagnum terra undique inclusum, et exitu aquarum carens; *λίμνη*, in quam aut fluvius incurrit, aut ducta fossa cum eo conjungitur, atque iterum exit. Ita Nitocris *ἐν πᾶσι ἔργου* fecit *ἱλῆς* supra c. 185. et *λίμνη* palus est *Μαοτία*, c. 104. tum *Ισमार* ac *Βιστονία*, quibus fluvii miscentur, VII. 109. *Σταμλίμνη* quæ ore mare excipit, in Strabone cum nota magni viri, lib. IV. p. 280. (p. 184. A. ed. Cas.) Neque tamen, etsi faveat discrimini Heliodorus Æthiop. I. p. 10. certum hoc et constitutum est. Noster *ἱλῆς* receptui etiam magnorum fluminum dat I. 902. IV. 51. Junge Eustath. 'Ιλ. τ'. 290. Wess.

18. *οὐδ' ἐν περιόρῃ*] Deniror neglectui traditum fuisse Aldi et Hervagii *οὐ μὲν*, cui novum ex Arch. robur adcessit. Adscripserat St. Berglerus ex Poëta 'Ιλ. Δ'. 512. *Οὐ μὲν οὐδ' Ἀχιλλεύς*: ubi scholis *οὐ μὲν οὐδ'*. Apollonius Rhod. II. 48. *οὐ μὲν οὐδ' Ἀργεῖοι, περιόρῃ, i. e. οὐ μὲν*, ut Critici et Hesychius explicant.

Adde Euripid. Phœn. 1612. et ibi Valckenarium. Equidem parum absum ab ejus in integrum restitutione. Wess. — At, pro satis perspicua hujus loci sententia, necessario requiri *ἐν* particula videtur: particula *μὲν* vero nusquam alibi utitur Noster. Cæterum vide Var. Lect. 8.

25. *τῶν περὶ τὰ ἱερήματα τῆς πόλεως, etc.*] Clarius exprimi non possunt cursorum verba, occupatam regi urbem nuntiantium, Jeremie c. LI. 31. namque *וַיִּגַּד נָבִיכְדָנֶצֶר (ΝΙΒΟ ΜΙΚΚΑΖΕΡ)* divini vatis huc tendit, et *τὰ περὶ τὰ ἱερήματα τῆς πόλεως αὐτοῦ* describit. De festo die, quo capta Babylon, non diversus abit Xenophon; nimius vero Aristoteles est Politic. III. 2. dum, capta jam tertium diem urbe, *οὐκ αἰσθίσθαι οἱ μίγες τῆς πόλεως* commemorat, notatus propterea sæpe. Wess.

29. *οὕτω γένετο πρῶτον ἀρρίπτης*] Videlicet a Persis, quorum rex Darius secunda eam vice occupavit, lib. III. 159. *Ἀρρίπτης*, quod in Edd. omnibus, ab hoc occupandi (capiendi, expugnandi,) usu adeo longe deflectit, ut mirer tam diu tolerari potuisse. L. Küsterus ex schedis Parisinis belle instauravit in Clerici Biblioth. Vet. et Rec. T. V. p. 409. Ecce tibi ex Musa nona c. 102. *ὥς δὲ καὶ τὸ εὐχόμενον ἀρρίπτης*: et VII. 83. *ἢ οὕτω ἄλλος ἀπὸ ἀρρίπτης* ex Med. Arch. Ask. quo quidem loco antea, ut hic, *ἀρρίπτης*. De verbi formatione consulto taceo: qui Herodotum trivit, in ea non hæsitabit. Wess. — Quod in Var. Lect. ex Wesselingii Addendis retuli. "*ἀρρίπτης* Pass. Mediceo con-"sentiens;" voluerat fortasse Parisiensi consentiens. S.

CAP. CXCI. 7. *ἡ Ἀσσυρία χώρα*] Cum tot schedis exsulent *ἡ Ἀσσυρία*, et præcesserit *ἡ Βαβυλωνία*, suspicio de emblemate non injusta nata est. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) ubi quod dixi terram Assyriacam et Babyloniam pro

synonymis uti Nostrum, id perspicuum fit ex cap. 178. et ex cap. 193, 1. coll. l. 6. Quo minus caussa fuit, cur suspectum h. l. nomen *Λουσίη* haberemus. S.

10. *Τριτανταίχημα*] Sic praestat ob Eustath. et VII. 82. ubi Valla et plures Codd. ad eum modum, et VII. 121. consentientibus omnibus atque ipso Mediceo. Sit-ne vero idem Tritantæches Artabani filius (ut scribitur VII. 82. an Artabazi, ut hic,) non audeo, etsi confusio in *Ἀρταβάνου* et *Ἀρταβάζου* titulis frequens, decernere. De Artaba, (l. 12.) Persarum mensura, ad Diodorum XX. 96. *Μίδμον* Noster, sicuti alii, masculina nota ponit VII. 187. Wess.

14. *πάρειξ τῶν πολιμιστίων*] Sic praestat. H. Stephanus mutavit, codicem fortasse manu exaratum secutus. De Bucephalo Alexandri *πολιμιστῆς ἀγαθὸς* Strabo XV. p. 1023. (p. 698 extr. ed. Cas.) *ἴππων πολιμιστά*, Diodor. Sic. II. 41. neque ignotus est bellator equus Latini poëtae. Et hæc quidem dubio carent. (Vide vero Var. Lect. ed. S. *πολιμιστήρια ἄεματα* habes V. 113, 5.) Quid vero fiet his Eustathii in 'Ιλ. γ'. 221. *ἴπποι γὰρ αὐτῶ ἦσαν δίχα φησὶν* (Herodotus) *τῶν πολιμιστῶν, ὑπακούουσι μὲν κήλων· αἱ δὲ ἀναβαίνουσιναι, ἔξαισχίλαι*, etc.? Ille-ne hic *κήλων* invenit? Tzetzes hac eadem in re, et bis quidem, *κήλων* *ὑπακούουσι, χωρὶς τῶν ἐν πολίμῳ*, Chil. IV. p. 331. Sunt sane *κήλων* iidem ac *οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλίας*. Glossæ, *Κήλων, ὁ ἱππιβαίνων ἴππος*, Admissarius. In Hesychio ex correctione *ὁ ἔχων τὸ ἴππος*. Frequentius asini equas inscendentes ad mulorum feturam. Philo de Leg. Special. p. 784. *π. ὄνους ὑπερμεγίστους, οὓς προσμυχεύουσιν κήλωνας, ἀπατρίφουσιν*. In Archilochi fragmento *ὄνοι κήλων* apud Eustath. p. 1597, 28. (Od. p. 310, 3. ed. Bas.) Ego vero Herodoto *κήλωνας*,

quippe Eustathii et Tzetze, etiam alia ex arbitrio demutantium, interpretamentum, nego. Wess.

CAP. CXCVIII. 5. *κηλωνήσιον*] Laudo Medic. tametia Pollux *κηλώνιον* hinc habeat. Cur vero de vocis diversa scriptura additum a viro Cl. nihil est? Omnes, excepto Genevensi anni MDCXVIII., *ἀνελίσσιναι μὲν κηλωνή* præferunt Edd. VI. 119. (sicut h. l. o. breve in medio habet MS. Pa.) cui descriptioni consentit Etymolog. M. p. 510. et Moschopolus *περὶ Σχιδ.* p. 57. sollicite *κηλώνιον, τὸ κωνίως γιγάνειν*, i. e. tollenonem, et *κηλώνιον, τὸ τριφύλλον ζῶον ἐπὶ ἐχίρῃ*, distinguentes. Facit eum illis Libanius Declam. XXXV. p. 799. Caussa differitatis in diversa vocabuli origine est, quam Etymologus in *κῆλον*, ligno, alii in *κῆλον*, quo de supra, invenerunt. Wess.

10. *Νῆες πόλεις εἰσὶν*] Accedo Bocharto, Marshamio, Reisakio et aliis, hoc præferentibus. *τὸ εἰ*, quantumvis in MSS. quibusdam, quid huic loco prosit, non exputo. (Unde hoc invectum sit, declaravi in Var. Lect. ed. S.) Horreus Aldinum *οἰκίστα* tuetur, Observ. in Herodot. p. 116. sed exemplis alienis. Si recordatus fuisset Aldini I. 151. *ἰν Τειδῶν δὲ μία οἰκίστα πόλεις*, vidisset de præsentis urbis situ agi, non vero præterito et olim florante: verius tamen illic *οἰκίστα*. Wess.

15. *ἄεματα αὐτῶ ἰουτῆς ἰοίαν*] Per leve est, si tamen vile sit, quo suus veteri sermoni cultus integratur: αὐτῇ male edebatur. Noster c. 203. *τῇ εὐρυτάτῃ ἰστὶ αὐτῇ ἰουτῆς*: et II. 149. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 284, 37. *ταῦτα μὲν ἄεματα αὐτῶ ἰουτῶν ἰστί*. Arrian. Ind. c. 10. *ἵνα περ μακροτάτῃ αὐτῇ ἰουτῆς ἤκιστα*. Alia sciens prætereo, et cupidos ad Henr. Stephan. de Dialect. p. 41. amando, Strabo de trecentisimæ frugis incremento, quod ager Babylo-nius reddebat, lib. XVI. p. 1077. n.

(p. 742. n. ed. Cas.) καὶ γὰρ τριακοσιᾶχια λίγυσσι. (τριακοσιᾶχια dedit nuperus Editor Lipsiensis, T. VI. p. 269.) Voluit credo τριακοσία, uti Herodotus; aut, quia in MSS. τριακοσάχια, τριακοσιοντάχουν, quo usu ἑκατοντάχουν et διακοσιοντάχουν posuit superiore libro p. 1063. c. (p. 731. n.) et τριακοσιοντάχουν, VII. p. 478. (p. 311. n.) Wess.

21. καρῶν ἰχόμιναι] Sic jubent membranae, et justissime. Vid. I. 120. (ibique ad l. 16. notata.) Novi hæc varie mutari, qua opera in posterum superse- dendum est. Statim (l. 22.) ἐν τῶν σφετέρων παύσονται qui volunt, auxiliato- rem Arch. allegare possunt. Ego hoc patrono non utor. Wess.

25. θηρεπύουσι· τὰ τι ἄλλα] Hic vo- ces istas τὰ τι ἄλλα non videtur legisse Athenæus XIV. p. 601. c. quæ in ver- sum 20. rejecta suam mihi sedem vide- rentur recuperasse, si legeretur: τὰ τι ἄλλα, καὶ τὰ ἐιρηνέα καρῶν ἰχόμιναι. (Non excerpisse illa verba Athenæum adparet; non legisse, gratuita suspicio est.) Proxime sequentia hunc in mo- dum, ex Athenæo partim, restituenda judico: τῶν γὰρ φοινίκων, τοὺς ἔρσεις καλλίους, τοῦτον τὸν καρπὸν περιδίδουσι τῇσι βαλανεθήροις τῶν φοινίκων, ἵνα πτωαίῃσι εἰ σφι ὁ ψῆν τὴν βάλανον ἰσθύνωσι· καὶ μὴ ἀπερρίῃ ὁ καρπὸς ὁ τοῦ φοίνικος· ψῆνας γὰρ δὴ φορέουσιν ἐν τῇ καρπῷ οἱ ἔρσεις, κατὰ τιρ οἱ ἄλυνθοι. (Vide Var. Lect. ed. S.) Huc pertinent Ψῆσι in Gloss. He- rodoteo. Hesychius, in voc. Ψηνίζων, animalculum esse scribit, δ ἰσθύνεται εἰς τοὺς ἄλυνθους τῶν σύκων, καὶ πτωαίνει αὐτούς. Vid. Suidas, in 'Απερίστας. Zenobius II. Prov. 23. ἰσθύνουσιν εἰς τοὺς σφῆνας (legerim εἰς τοὺς ἄλυνθους ὁ ψῆν) τὰ θηρίδια σφριεῖ τούτους καὶ πτωαί- νει. Idem verbum πτωαίνει in eadem re Theophrastus adhibuerat, de Caus. Plant. II. c. 12. Ut hic in Edd. sic et apud Athen. legitur (nempe olim le-

gebatur) ἵνα πτωαίῃται, perperam: fruc- tus alligabantur, ἵνα ὁ ψῆν τὴν βάλανον ἰσθύνωι πτωαίῃ, ad maturitatem perdu- ceret. VALUCK.—Vide Athenæum nos- trum, lib. XIV. c. 65. et Animadv. T. VII. p. 599. S.

Ibid. θηρεπύουσι τὰ τι ἄλλα, καὶ φοιν.] Hæc artius inter se aptavi, quo orationi nexus rediret, secutus judicium Salma- sii in Solin, p. 738., et qui eum exscrip- sit, Bod. a Stapel ad Theophrasti Hist. Plant. II. c. 9. p. 115. Idem Corn. de Pauw, et Reiskio in opinionem venit. Vide et hæc, quæ Bod. a Stapel cor- rigenda cum Salmasio censuit, neque absurde, me arbitro. Primo τούτων τὸν καρπὸν, tum ἵνα πτωαίῃσι εἰ σφι ὁ ψῆν τὴν, etc. Quarum mutationum utraque exi- gua est, et ad sententiam necessaria. Et hactenus doctissimis viris libens cal- culum addo. Quod vero uterque Pol- lucem et Hesychium erroris postulant, quoniam ψῆνας, καρπὸν τῶν ἑρρίνων φοινί- κων explicuerunt, vereor ut justa sit actio. Theophrastus certe, illi si rei sint, in eodem luto hæret, Epist. XVIII. in amore palmarum secutus Achillem Ta- tium lib. I. de Clit. Amor. p. 57. ne- que omni a lapsu immunem. Majus est, quod Herodoto inpingitur: de culice, qui e mascula palma in feminæ fruc- tum intret, ut dactylum ad maturitatem perducatur et is tenacius hæreat, monstro simile esse: quod in caprificatione usus introduxerat, id Historicum transtulisse imprudenter ad palmas: audiendum esse Theophrastum, doctum sua in arte hominem. Gravis accusatio. Ego ve- ro Herodoto patronum dabo virum eru- ditum Julium Pontederam, qui Bodæi a Stapel criminationes doctissime dis- pulit, ostenditque palmis per orientis plagas fructiferis, ne palmulas ante ma- turitatem amittant, per hos culices, sive τοὺς ψῆνας succurri. Herodotum tes- tem fuisse oculatum, Theophrastum ex

aliorum narrationibus de palmarum conjugio scriptitasse, Antholog. (sive de Floris natura, Patavii, 1720.) lib. II. 32. p. 168. Wess.—Pluribus hæc excusatus est Larcher in Notis ad h. l. S.

CAP. CXIV. 5. *νομίαις ἰστίης ταμίμιναι*] Vide I. Brodæum lib. I. Miscell. c. 10. et P. Leopardum Emend. XIII. 13. qui Baiffium ac Vallam comiter in viam revocarunt. De subtilibus navibus culte Antiphilus, Anthol. I. 57. p. 116. (Analect. Brunck. T. II. p. 176. n. 27.) Wess.

11. *βίανος φοινικηίους κατὰ γ. δίου*] Adstipulor doctis viris, qui cum Valla φοινικηίου corrigunt. Frequens in oriente id vini genus. Xenophon Κύρου Ἀναβ. I. p. 54. Ed. Hutchins. *δίου* in τῆς βαλάνου πεποιημένον τῆς ἀπὸ τοῦ φοίνικος adpellat. Noster sup more φοινικίον, II. 86. III. 20. Supra (l. 10.) ἀπειῖται cur deterius τῷ ἀπειῖται, Med. habitum fuerit, non capio. Vide II. 86. Wess.

16. *δὸς ζωὸς ἵππῳ*] Sic oportuit. Ζῶς Græcæ dialecti formam non habet. Si ὤς fuisset, servassem. Noster IV. 76. *ἦν ὤς καὶ ὕλης ἀποιοσσύνη*: et sæpe Attici scriptores, Sophocles Ed. Colon. 1205. Euripid. Hecub. 994. Plato Phædon. p. 87. a. Vide Eustath. in Hom. p. 957. (p. 940. ed. Bas.) et Thomam M. in Σῶς. Wess.—Equidem ne ὤς quidem probaturus eram, quod profecto non erat hujus loci. S.

19. *ἀπεικέρυξαν*] Quantillum erat litera transposita scripsisse *ἰωνικέρυξαν*: insuper sub præcone vendebant: postquam nempe *διαβίωνται τὸν φέρον*, — τὴν καλῶμεν πᾶσαν ἰωνικέρυξαν. A Gronovio vulgatum (nempe *ἀπεικέρυξαν*, quod in Var. Lect. ed. S. adnotare oblitus eram) cum *ἀπεικωπαλῖν* comparabat Clar. Abresch, Diluc. Thuc. p. 584. *ἰγκηρύσσειν* tamen Græcum esse necum, opinor, negaturus: Thucydideum *ἰωνικ-*

ῖων e lib. VI. c. 60. ab Hesychio et Suida enotatum, ad nostrum illud aptius respondet. Maxima voce utentes sæpe dicuntur *ἀναφωνῆσαι*, *ἀνακηρύσσειν*, *ἀνωπαῖν*. De præcone res vendendas proclamante *ἀνακηρύσσειν* bis adhibuit, Herod. I. 196. Noster tamen loco si Codices conspirarent in *ἀπεικέρυξαν*, causæ nihil esset cur repudiaretur verbum, interdum significans per præconem vendere, vel vendenda voci subijcere præconis, *ὡπὸ κήρυκος* vel *ὡπὸ κήρυκος παλῖν*: velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 436. §. 325. (p. 687, 23. ed. Reisk.) et in versu Comici Platonis, qui sic scribi debuerat ap. Harpocr. in voce, *Σκευάριον δὲ κλίψας ἀπεικέρυξ ἰαφίρων*. Menandri *ἀπεικέρυξ* Ammonius in voc. *Κηρύξαι* explicat *ὡπὸ κήρυκος ἰαφίλων*. Lysiae forte restituendum isto sensu verbum frequentat in *βίαν πρῶτον* Lucianus. VALCK.—Veram esse scripturam *ἀπ' ὧν ἰκέρυξαν*, quam noster cod. F. obtulit, neminem qui paulisper Herodotum triverit, dubitaturum esse confido. S.

CAP. CXCV. [1. *νιδῶν ποδ. λινίον*. Lineas vestes ab Herodoto dici non modo quæ ex lino, sed et quæ ex gossypio confectæ erant, quum alii viri docti observarunt, tum Heeren in Ideen über die Politik—der alten Welt, T. I. p. 137. Cæterum simillimus Ægyptiorum vestitus apud Nostrum, lib. II. c. 81. S.]

2. *εἰρίων νιδῶν*] Bene Ask. Scriptor ipse VII. 91. *καὶ νιδῶντος εἰρίωντος ἰδαδονότος*. Adde *πῶλον εἰρίωντος*, IV. 73. et II. 81. Non adjungo, Strabonem omnia hæc suo sermone representasse, lib. XVI. p. 1082. A.; id monere debeco, restitutam in integrum Aldi et plurium schedarum scripturam esse. Quod Medic. dedit, hiulcum est, neque habet *πριβαλλόμενος* et *ἔχων* suum sibi fulcrum. (immo verbum *ἰωνιδῶν*, fulcrum

satis commodum. Vide Var. Lect. ed. S.) Solet Herodotus creberrime a plurali ad singularem numerum pergere et ad priorem reverti, uti c. 197. Mos idem alius. Ecce ex Hesiodi Aspid. v. 253. et seqq. de Parcis ὃν δὲ πρῶτον μιμάσται — ἀμφὶ μὲν αὐτῷ βάλλ' ὄνυχας μεγάλους — αἱ δὲ φέρει; etc. Quæ hujus loci structuræ adcurate respondent. Poëtæ deest ἰδοῦσα, cujusmodi vox et hic ad sententiæ complementum advocanda est, ac sæpe alias. Wess.

CAP. CXCVI. 4. ὡς ἂν αἱ παρθένοι, etc.] Legendum puto vel ὡς ἂν, aut, si quis illud præferat, τοῦτοι ἂν αἱ παρθένοι γινώσκον γάμοι ὥραιοι. Legitur lib. II. 85. τοῦτοι ἂν ἀπογίνονται ἐν τῶν εὐκλείων ἀδελφῶν. De puellarum hoc apud Assyrios mercatu Nicolaus agit Damasc. Stobæi, p. 293, 16. Ælian. Var. Hist. IV. (c. 1.) p. 328. et ibi Perizonius. Σαυρημάτοι περι πότον τὰς θυγατέρας πωτρεύουσιν, Zenobius Prov. V. 25. VALCK.—Vulgatum ὡς ἂν, quod tenent libri omnes, percommode tueri locum suum poterit. S.

13. ἰσχύματα, οὕτω δὲ ἰδύας, etc.] Dux si transpliceretur vocalis, meo quidem judicio rectius ista cohærent, hunc in modum scripta: ὅσω δὲ τοῦ δήμου ἴσων ἰσχύματα, οἳ δὲ ἰδύας μὲν οὖδιν ἰδύοντο χρεσσέτω, οὕτω αὖ χρεσμάτα τε καὶ αἰσχίονας παρθένοισι ἐλάμβανον. VALCK.—Fluitinul- to lenior oratio, si conjecturam amplectaris. Reiskius maluit ἰσχύματα, οὐ μὲν τιν' ἰδύας οὖδιν ἰδύοντο χρεσσέτω, οἳ δ' αὖ χρεσμάτα, etc. Wess.—At et perspicua satis est vulgata scriptura, et mirifice convenit stylo Herodoti: quare, in librorum potissimum consensu, sollicitari non debet. S.

15. ὡς γὰρ δὴ διεξέλετο ἡ πόρις] Vulgatum ὡς γὰρ δὴ οἱ ἐξέλετο ἡ πόρις πωλίαν mihi certe non placet. VALCK.—Reiskius corrigit sicut ante eum St. Berglerus, ὡς γὰρ διεξέλετο ἡ πόρις: quo sen-

tentia paullo sit expeditior. Wess.—Et luculenta et necessaria hæc nobis visa erat emendatio, Wytenbachio etiam probata in Notis ad Selecta, &c. p. 354. Particulam δὲ tamen cum Reizio tenendam putavi. Potuerat dein scribi διὰ τῶν ἰνδοσσάτων, qua structura utitur Noster III. 11, 10. sed perinde etiam cum accus. casu construi idem verbum potuit. S.

24. οὕτω ἀπάγειται] Præclare Medic. quamquam et sua venus est in lectione schedarum Ask. ἂν ἀγίεται, a qua non multum Aldus recedit. (Vide Var. Lect. ed. S.) Tritum est οὕτω in sententiæ consecutione. Noster II. 92. ἐν κληβῶν διαφανί' ἀγίαντι, οὕτω τρώγουσι: quibus usus est Georg. Raphaelius ad Act. Apost. xx. 11. Alia conduxit Jo. Taylor in Demosthenis Midiamam, p. 193. (in Appar. Reisk. Vol. I. p. 628.) Wess.—Sic Noster I. 94, 20. II. 100, 8. et frequenter alibi. In Cebetis Tabula c. 19. nostræ ed. junguntur οὕτω οὕτως, sequente ἂν particula, ut h. l. S.

26. ἡ μὲν νῆς κάλλιπτος ὁρμος, etc.] H. Stephanus hic præpostere quasdam collocata in Græcis esse exemplaribus putavit; sensum esse: Et hæc quidem apud illos honestissima consuetudo erat, ne injuria illas afficerent, neque in aliam urbem abducerent. Verum ad hæc usque tempora non permansit. Cum quo non facio. Græca bene habent. Quæ sedem ille migrasse opinatus est, sua statione everti non possunt. Scripserat, licuisse ἐξ ἄλλης ἰδύοντα πόρις τὸν βουλόμενον ἀνίστασθαι. Itaque aliorum emtas abduci poterant, ac sic injuriis adfici: præterea occupata urbe ab inimicis, ejus rei amplior copia. Quare tenuiores πατισσομένην τὰ θήλια τίσαντα abduxerunt prorsus uti Lydi I. 94. Wess.

CAP. CXCVII. 1. Διούκτες δι] Hæc apta et nexa sunt cap. 196. init. ἡ μὲν

σεφώτατος; *ἴδε*: quali periodo longiore et alibi utitur. Post pauca (l. 4.) Reiskius, *ἢ τις ἢ καὶ αὐτὸς*—*ἴπαθε*: nulla gravi caussa. Plutarchus eadem in re, *ἢ τὴν πρόσφορον ἔχει παθόν' αὐτὸς ἢ παθόντα διεκπεύσας*, T. II. p. 1128. x. Adde Strabonem XVI. p. 1082. (p. 746. Cas.) Nostri æmulatorem. Rudia medicæ artis primordia tali ex veterum more haud pauci repetunt. Nominavit nonnullos Ahmelovenius ad Strabonem, alios Davisius in Max. Tyrii Diss. XII. p. 540. Wess.

CAP. CXCVIII. 3. *περὶ θυμῆμα καταγιζόμενος ἔξω* [Etsi *περὶ καταγιζῶν*, II. 47. posuerit, certæ sunt schedæ veteres, et juxta Gronovii opera. Alioqui locus Heinsianæ conjecturæ, qua *παρὰ θυμῆμα* voluit, obportunus esset. Dedit eam Jungermannus ad Polluc. I. 26. Adtiget et hæc Strabo XVI. p. 1081. (p. 745. ed. Cas.) Jo. autem Spencerus hunc et non dissimilem lustrationis in Hebræorum jure ritum ex Ægypto arcessit, suo tamen arbitrio et sine teste, Leg. Hebræor. lib. I. 8. p. 257. Egrege Theano rogata, *ποσταία γυνὴ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρεύει, ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, εἴπει, παραχρῆμα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλοτριου εὐδίστασι*, in Stobæi Serm. LXXII. p. 443. et Diogen. Laërt. VIII. 43. cum Menagii observatione. Wess.

CAP. CXCI. 8. *ἐτίθωνον* — *θάμνιγγος* [Strabo *θάμνιγγι δ' ἵσταται ἐκάστη*, hoc ex loco, XVI. p. 1081. c. Referunt huc, neque injuria, ex Epistola, quæ Jeremiæ tribuitur, versum 43. *αἱ δὲ γυναῖκες περιβίμναι σχαυία ἐν ταῖς ἰδοῖς ἡγαθήντασι*. Conveniunt egregie, et turpem harum muliercularum morem describunt; uti copiose docuit Nic. Bondt V. C. in docta Dissert. ad eam Epistolam, quam me suasore scripsit et duce defendit. *Θάμνιγγος* sunt *σχαυία*. Quod Noster I. 26. de Ephesiis, urbem suam Dianæ consecrantibus, *ἐξάψαντες ἐν τοῦ θεοῦ*

σχαυίαν ἐς τὸ εὐίχου, id Polyæno VI. 50. *θάμνιγγας συνάψαι τοῖς κίονι τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος*, pariterque Æliano Var. Hist. III. 26. Wess.—Vittam sive fasciam in funiculi modum tortam intelligebat *Heylene* in commentatione De Babyloniorum instituto religioso, ut mulieres ad Veneris templum prostarent; inter Commentationes Societ. Reg. Götting. T. XVI.

10. *διῆλθαι πάντα τρέπον ἰδῶν ἔχουσι*] *Πάντα τρέπον διανέχουσι*, i. e. *δήκουσι*, Cl. Reiskius, quem sua correctione frui patior. Wess.—Vocabulo *τρέπος* de directione qua ducitur linea etiam alibi utitur Noster. Potest autem constructio istorum verborum duplici modo intelligi: sive, ut accusativi *πάντα τρέπον* pendeant a verbo *ἔχουσι*, quemadmodum II. 108, 11. dictæ videri poterant *διώρυχες* — *παντοίους τρέπους ἔχουσαι*: sive potius, ut verbum *ἔχουσι* absolute positum intelligatur, tendunt, directi sunt, ducti sunt transitus, sicut c. 180, 11. 181, 11. et sæpe alibi; quo ita posito, consequens est, ut *πάντα τρέπον* intelligamus *κατὰ πάντα τρέπον*, quomodo c. 189, 16. seq. habemus *διώρυχας* — *εἰς τετραμήνας πάντα τρέπον*. Vocab. *ἰδῶν* si hinc abesset, nemo desideraturus erat: neque tamen opus est ut ei hic locus invideatur. S.

[15. *Μύλιττα*] Conf. cap. 131, 12. ibique notata. S.]

21. *ἴσαι μὲν νυν ἰδίως τι ἱσαμίναι ἴσαι*] Vertebatur quotquot forma et proceritate potuerunt aliquos capere, ex *ἰσάπτομαι*: sed qui id fieri possit, fateor me ignorare: debuit sane Herodotus, hoc si voluit, alia verborum structura sententiam declarare: præterea VIII. 105. *παῖδες ἰδίως ἱσαμῖνοι*, pueri sunt forma præditi, quales et hæ mulierculæ. Laudo tamen Medic. quem levi auxilio juvabam olim, *ἱσαμῖναι* legens. Sunt *ἰδίως πασαμῖναι*, quæ pulcritudinis possessionem, ut sic dicam, habent, sive

forma elegante instructæ. Hesychius *πισταμίος, πιστημίος*. Sic *πισταμίος νόσος*, de ægro, Æschylo Agam. 844. et *φρόνημα πασι δόντιον πισταμίον*, Choëph. 189. In Philostrato, Vit. Apoll. VIII. 26. p. 307. de Scythiis, *εἰκίας τε καὶ τῶν ἀμαζῶν πίστευονται*: scribi oportuerat *πίπτανται*: quæ enim adscripsit Cl. Olearius, aliena sunt. *Ἀδρωπον πολλὰς εἰκίας πισταμίον* dabit Themistius Or. XXIV. p. 307. A. Neque suspicioni diversior nocebat casus: cui Pempeli succurrebat fragmentum in Stob. Sermon. LXXXVII. p. 460. *οἰμῶν γὰρ τε καὶ θύας φόνιος πισταμίον ἄμιν ἐν τῶν φουηνάτων Ἰδρυμά ἴσται*. Nunc conjecturæ non admodum indulgeo. *Ἐφημῖναι* sive *ισαμῖναι* *εἰδῖος* vi verbi *ἰσθῆναι* erunt formosæ, quæ speciem sibi aptam et quasi conexam habebant. Convenit, quod hac origine manavit, Cœlum stellis fulgentibus aptum ex Ennio, et Lucretii vestis purpurea, atque auro signisque ingentibus apta. Plura Cario in Gellii I. 15. Mox *ἀπαλλάσσονται* refinxī; sic enim plerumque solet. Wess.

[24. *τρίτῃ καὶ τετρατίτῃ — χρόνῳ*] Non continuum tempus indicari conjectabat Heynius l. c. p. 33. sed certos fuisse dies festos, quibus ad religionem solvendam templum adirent mulieres. S.]

25. καὶ τῆς Κύπρου, etc.] In more illic habebant, *ἱερισμῷ τὰς λαυτῶν πόδας ἀφοσιῶν*, uti Athenæus loquitur lib. XII. 3. p. 516. B. Non repeto, quæ de Amathusiis Paphisq. Jo. Meursius conduxit, Cypri lib. I. 8. et II. 15. Wess.

CAP. CC. 5. *εὖναι διὰ σινδόνος*] Incernunt per linteam, ut recte cepit P. Leopardus, Em. VII. c. xi. Huc respiciens Etymologus, p. 710. 41. *Ἡρόδοτος*, inquit, *τοῦ εὖναι τὸ τρίτον πρὸς ὧσιν τῶν πλεονεκτησῶν Σῶσιν, ἀντὶ τοῦ σήλουναι*. Reperiuntur et *εὖσιν*, ἀντὶ τοῦ νήλουναι, et alia hujus generis apud Atticos plurima. VALCK.

VOL. III.

CAP. CCI. 5. *ἀντίον δὲ Ἰσσηδόνων*] Confer lib. IV. 26. Turpis error Philostrati est, Heroic. c. 5. p. 704. ubi *ἰλάσας γὰρ Κύρος ἐπὶ πρὸς Ἰσσηδόνων* *Ἰσσηδόνων* *ἐπὶ* *Μασσαγίτας* *εἰ καὶ Ἰσσηδόνων*, etc. quasi ultra Istrum atque in ipsa Europa Massagetarum et Issedonum sedes fuisset. Adde Ammianum XXIII. 6. in simili luto hærentem. Wess.—Conf. Cellarii Geogr. Ant. III. 21. p. 837. S.

CAP. CCII. 1. *Ὅ δὲ Ἀράξης λίγιται καὶ μίζων καὶ ἰλάσσει εἶναι*, etc.] Nescio quid Cl. Reiskium inpulerit, ut in priore καὶ nomen magni et clari fluvii abditum esse decreverit. Potest utique omne flumen certa quadam ratione minus alio et majus esse. Verum id Nos ter spectasse non videtur: narrat diversas discrepantium opiniones, quarum aliæ majorem Istro, minorem aliæ *Αραξην* perhibebant. (forsan, quod alii alium fluvium Araxen intellexissent.) Namque omnia, quæ de eo amne prodidit, ex auditione accepit, minime fida; tametsi, uti videtur, ipsius Araxes sit Rha sive Volga. Vide Jonæ Hanway Itinera, lib. I. 10. Wess.—Vide mox ad l. 15. S.

8. *πῶρ ἀνακαίνισται*] Herodoteum est *πῶρ ἀνακαίνισται*. Hinc, ut suspicor, edoctus istum adigit Massagetarum morem Max. Tyr. XXVII. 6. *ἴσαντες πῶρην, θυμῶντις ἐνδὸς βοτάνης, περιπαλίσαντες ἐν κύκλῳ τῇ πῶρῃ, ὥσπερ κρατῆρς ἐὼνχοῦνται τῆς ἀμῆς*, etc. Ad quem locum Dionis Chrys. verba Dan. Heinsius excitavit p. 61. Similis quædam Scytharum consuetudo memoratur Herod. lib. IV. c. 75. VALCK.

10. *καταγχομῖναι τοῦ καρσῶ*] Optime Med. et Ask. Vitium, quod Aldinum occuparat, odoratus H. Stephanus est in Vocib. Herodot. et Jungermannus ad Polluc. I. 26. Herodotus secum consentit, (sic enim I. 183, 9. et alibi.) sermonisque usus adstipulatur. Ælianus,

R

de Animal. X. 50. πολλὰν δὲ ἰσ' αὐτὸν καταγχεύουσιν θορύβων—ἰξάσσεται: et XIII. 21. τοῦ δέματος περιλὸν ἐλίγον καθήγειν ἐπὶ πυρεῖς. Junge Platonem in Critia, p. 119. fin. et agnosces Serranum errare. Wess.

15. Ὁ δὲ Ἀράξης ποταμὸς ῥέει μὲν, etc.] Carpit hæc Strabo XI. p. 803. (p. 531. ed. Cas.) quædam Nostro adfingens, quorum ille auctoritatem defugit. (Strabonis verba hæc sunt: φησὶ γὰρ (sc. Herodotus) ἐκ Ματαίων αὐτὸν ῥέοντα, εἰς τεσσαράκοντα ποταμοὺς σχιζέσθαι, μερίζειν δὲ Σιὸς καὶ Βακτριανός. Tum adjicit Strabo, Callisthenem quidem in his secutum esse Herodoti rationem.) In Araxis fluvii ortu credibile fit, Herodotum esse falsum. Si fontes fuerint in Matienis, oportet Mediæ (aut Armeniæ) flumen illud detur. Longe vero extra Mediæ fines Massagetae, Issedones et Scythæ, quos ejusdem amnis accolat, Diodorus II. 43. statuit, habitarunt: præterea in omni Media nullum ejusmodi flumen, quod tot ostiis Caspio mari jungatur. Congruunt pleraque omnia, si Matienos montes excipias, fluvio Volgæ, qui et amplissimus et diversis oribus in Caspium mare exoneratur. Ostia ad octoginta et amplius, quæ insulas ingentes incingunt, memorat Ampl. Nic. Witsenius in Tartariæ Descriptione Belgica, p. 700. Amnis olim Ros, Ras, Aras adpellabatur; unde Græcorum Ἀράξης, quo etiam titulo plures orientis fluvii insignes sunt: de quibus, sicuti et de hoc Araxe sive Volga Ampl. Bouherius Diss. Herodot. cap. 18. p. 190. et prior eo Th. Sig. Baierus in Origin. Scythic. Commentar. Petropolit. T. I. p. 393. Id mirum accidit, animadversum non esse verborum, in Aristotelis Meteorol. I. 13. (T. I. pag. 545. ed. Du Val.) transpositionem, factumque adeo, ut nunc ibi Araxes, cujus partem perhibet Tanaim,

derivetur ex Indiæ monte Parapomiso, errore mirifico. Verum Philosophi verba, καὶ ὁ Ἀράξης: τοῦτου δ' ὁ Τάναϊς ἔκασχιζεται: μέρος ὃν εἰς τὴν Μαῖωτιν λίμνην, collocata olim fuerant post Caucas montis mentionem et amnium inde devolutionem, antes voces καὶ ὁ Φάξις. Postulare seriem rei et orationis eam verborum istorum migrationem, agnoscet qui Philosophum consuluerit. Mihi longiori esse non licet. Wess.—Quod de Aristotelis loco obiter Wesselingius monuit, id vellem expensum excussumque fuisse a doctissimo de Sainte-Croix, Philosophi verba citante in Exam. Crit. etc. pag. 693. sed satis ibi habente monuisse, errorum illa plena esse. Mihi videtur Aristoteles illum falso nominatum a Macedonibus Tanaim, qui Iaxartes erat, (de quo conf. quæ olim ad Polyb. X. 48. notavimus) cum vero Tanai confudisse miscuisseque. Ad Araxen fluvium quod spectat, Nostro hic et alibi memoratum, diversissimas in partes viri docti abierunt. Libro IV. quidem cap. 11. ubi Scythæ Asiam olim incolentes, a Massagetis pulsī, trajecto Araxe fluvio in fines Cimmericorum abisse memorantur; ibi Heerenio adsentior (Ideen über die Politik, etc. der alten Welt, T. I. pag. 885.) vix posse de alio fluvio quam de Wolga cogitari. At, usque ad Wolgam penetrasse Cyrum, parum est probabile: et post Wesselingium nemo, quod sciam, nisi Larcherus, hunc Araxen, de quo h. l. agitur, qui Massagetarum fines a Cyri imperio determinavit, Wolgam intellexit. Extant super hoc Herodoti loco disputationes trium Academicorum Parisiensium in Hist. de l'Acad. des Inscript. T. XVI. p. 69—85. Horum unus De la Nauze p. 69 seqq. contendit, et hic, et IV. 11. et IV. 40. ubicumque Araxen fluvium Herodotus memorat, nullum alium ab eo dici, nisi Armeniæ fluvium, geogra-

phis omnibus sub hoc nomine cognitum, qui ab occidente in Caspium mare influit. Cui duo alii docti viri, De Guignes ibid. p. 76 seqq. et Danville p. 79. seqq. firmissimas opposuerunt rationes; quibus jam olim persuasi, quum alii, tum Is. Vossius ad Melam, III. 5. p. 803. et Cellarius Geogr. Antiq. III. 21. p. 829. evicerant, ad orientem Caspii maris quærendum hunc Herodoti Araxen esse. Ac hi quidem omnes Oxum fluvium hunc esse statuerunt. Rectius vero Heeren l. c. p. 912. (quum aliis rationibus motus, tum quod Oxus apud Nostrum Aces est, III. 117, 7.) fluvium magis septentrionalem Iaxarten h. l. intelligit: cum quo congruit, quod ad Iaxartem a Cyro conditum oppidum memoratur, cui *Κυρίσχατα* nomen; de quo Cellarius, pag. 834. et 836. Atque in eandem partem (Iaxarten hic esse intelligendum) Danvillius etiam inclinabat, l. c. p. 84. et Geogr. Anc. T. II. p. 308. qui etiam in Tabula Orbis antiqui anno 1763. edita lacum illum ab oriente maris Caspii, hodie sub nomine Aral notum, hoc titulo insignivit, Paludes recipientes Araxem apud Herodotum. Ejusdem sententiæ patronum se professus etiam est solertissimus Geographus Barbié Du Bocage, (in Commentatione Examini critico, etc. auctore de Ste-Croix adnexa, p. 829.) aitque secum sentire celeb. Rennel; cuius librum Geographica Herodoti illustrantem mihi præsto non esse doleo. Quo magis miratus sum, quum Manertum, virum de notitia orbis antiqui præclare meritum, vidi cum Parisiensi olim Academico De la Nauze facientem, contententemque et hic et alibi, ubicumque Araxen nominat Herodotus, Armeniæ Araxen esse intelligendum, T. IV. pag. 87. et 90. et T. V. Part. II. pag. 209 seqq. Qua quidem in sententia etiam doctissimum De Ste-Croix

fuisse, ex Larcheri ad h. l. adnotatione intellexi. Quibus hoc unum aliquatenus favere videri poterat, et ne id quidem magnopere, quod in Matienis ortum capere Araxen ait Noster: qui scilicet hac in re Armenium Araxen cum altero illo, qui Iaxartes est, confudisse videtur. Nam, quod ad aliam rationem spectat qua illi nituntur, quod apud eundem Nostrum IV. 40, 4. *ἡ Ἀράξης ποταμὸς* dicitur *ῥίον πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα*, quod vulgo interpretantur contra solem orientem fluit, quam et ego versionem imprudens secutus sum; potuerant quidem per se verba Scriptoris in istam accipi sententiam, quemadmodum apud eundem v. gr. IV. 49, 2. et 7. et 12. *ῥιόντις πρὸς βορρῆν θιμὸν* dicuntur fluvii versus septentrionem decurrentes: eaque interpretatione adducti etiam duo ex Parisiensibus Academicis quos supra nominavi, De Guignes et Danville, hactenus adsensu sunt collegæ, ut isto loco, IV. 40. de Armenio Araxe loqui Herodotum censuerent. At res ipsa docere poterat, falsam ibi esse istam interpretationem, reddendaque ibi Græca verba his Latinis debuisse, ad orientem (sive, ut Latine rectius dicam, ab oriente) fluens, nempe ab oriente Caspii maris. Sic sane ibid. IV. 40, 2. *τὰ πρὸς ἡῶ τε καὶ ἥλιον ἀνατίλλοντα*, sunt regiones ad orientem (in partibus orientalibus) sitæ: eademque notione I. 201, 3. ait *ἴθις οἰκημένοις πρὸς ἡῶ τε καὶ ἥλιον ἀνατολάς*. Et c. 204. 1. et 2. habes *τὰ μὲν πρὸς ἰσπρίην τῆς Θυλάσσης ταύτης*, et *τὰ δὲ πρὸς ἡῶ τε καὶ ἥλιον ἀνατίλλοντα*, qua parte sedes sunt Massagetarum, quos Araxes fl. a Cyri ditione separat. cf. c. 206, 9 seq. Similiter *Πυρηνὸς* fluvius, IV. 48, 7. unus ex illis quinque qui e Scythia decurrentes (adeoque a septentrione) in Istrum influunt, dicitur *πρὸς ἡῶ ῥίον*, non quod versus orientem dirigatur ejus cursus; sed quod

ille magis, quam cæteri ad orientem, ab oriente sit, et in ea parte Istri, quæ maxime orientem spectat, in hunc fluvium incidat; contra Tiarantus ibid. memoratur magis ad occidentem vel ab occidente esse, *πρὸς ἰσπείρης μᾶλλον*: nam *πρὸς* præpositio ista notione promiscue cum genit. et cum acc. casu construitur, ut IV. 17, 10. et 12. IV. 122, 8. et frequenter alias. Denique de verbo *ρίων* observemus, quum *ρίων* dicitur fluvius, non continuo de cursu fluminis, et de directione cogitandum esse qua flumen decurrit: sed quemadmodum, ubi de situ oppidi vel regionis agitur, *κῆται* dicimus, aut *ῥηται*, aut simile quid; sic quum de fluvio quaeritur qua parte, quave in regione sit, in hac aut illa regione fluere (*ρίων*) illum dici. Priori verbi notione dicendum erat *ρίων ἀπὸ ἡλίου ἀνίσχοντος*, posteriori notione nullo incommodo eandemque in sententiam dici potuit *ρίων πρὸς ἡλίου ἀνίσχοντα*. Est vero præterea in hoc loco, in quo versamur, aliud quidpiam quod viros nonnullos doctissimos, et in his ipsum Wesselingum nostrum, aliqua-tenus turbavit; scilicet quod verba illa (l. 17.) *στόμασι δὲ ἔξερύγεται τισι σιγάκοντα* ubi quidem de numero dubitatio quædam subnasci poterat) ita interpretati sunt, quasi Herodotus diceret, per quadraginta ostia in mare Caspium influere illum amnem: quod quidem prorsus contra est, quum diserte ille doceat, cæteros alveos in paludes et lacunas exire, nonnisi unum in mare influere. Ex quo satis adparet, *ἔξερύγεται* non de ostiis in mare se exonerantibus debere accipi, sed de rivis e quadraginta orificiis scaturientibus et magna vi erumpentibus. Sic *ἔξερύγονται ἐκ μυχῶν παγαί* apud Pindarum, Pyth. I. 40. S.

21. *ρίων διὰ καθαρῶν*] Insolens hæc dictio visa nonnullis fuit, mihi nullo modo. Omnia amnis ostia, præter unum, in paludes et stagna lutosa evolvebantur:

illud διὰ καθαρῶν, videlicet τόπων, labebatur, minime turbidum et limosum. Tale de Borysthene IV. 53. *ρίων τι καθαρὸς παρὰ Θολιγῶν*. Neque dissimile, si dicendi genus attendas, *βῆται ἐν καθαρῷ Sophocleum*, Œdip. Col. 1646. et Homeri 'Ιλ. κ'. 199. *ἰδρύοντο 'Εν καθαρῷ*: tum 'Ιλ. ψ'. 61. Restitutum in pristinam stationem paullo supra (l. 19. conf. Var. Lect. ed. S.) est *κατοικισθαι*. Vide Horrei Observ. Herod. p. 115. Wess.—*διὰ καθαρῶν* commodius intelligetur per loca ubi nullum obstat impedimentum. Conf. VII. 183, 6. et Aris- toph. Eccl. 320. S.

22. *ἡ δὲ Κασπία θάλασσα*, etc.] Verissime Noster, cui paria facit Aristoteles Meteorol. II. 1. et Diodorus Sicul. XVIII. 5. Ceteri fere omnes ex oceano septentrionali Caspium mare influere tradiderunt, imprudenter horum ducum vestigia deserentes. Vid. Cassaubon. in Strabon. XI. p. 773. (p. 507.) Vossium ad Melam III. 5, 16. *Πᾶσαν* (l. 24.) revocavi in suam sedem. Wess.

CAP. CCIII. 6. *καὶ πλῆθι μίγνιντον*] Gronov. bene. Aristoteles de Caucaso Meteorol. I. 13. *ὁ δὲ Καύκασος μίγνιντον ὄρος* — *καὶ πλῆθι καὶ ὕψι*: tum post pauca *τοῦ δὲ πλῆθους (σημῖον) ὅτι πολλὰς ἔχει ὕδρας, ἐν αἷς ἴσθι κατοικίᾷ πολλὰ*. Quem philosophi locum adscripserat et Berglerus. Nec convenit tamen omni ex parte. Aristoteles *πλῆθος* retulit ad incoletium multitudinem et sedes. Noster latissimam ejus amplitudinem et vastitatem spectavit. Mox cap. 204. *πιδίον ἐκδίδισται, πλῆθος ἀτταρον ἐς ἀποψιν*: et IV. 123. Statim (l. 7.) *τὰ πολλὰ πάντα* artissime junxi, uti lib. II. 35. Wess.—Nempe olim importune post *πολλὰ* comma erat insertum: Poterant autem *τὰ πολλὰ πάντα* videri *ἴθια* dici, quomodo nos cum aliis accepimus: rectius vero absolute et adverbialiter posita illa formula *τὰ πολλὰ πάντα* accipietur, ut *τὰ πολλὰ* idem valeat ac *αἱ* ἢ *ἐν* *πολλῷ*,

plerumque, ut plurimum, plurima ex parte, et adjecto vocab. *πάντα*, longe plurimum, longe plurima ex parte; scil. nulla fere alia re vitam sustentant, nisi fructibus sylvestribus. Conf. Schaeferum ad Bosii Ellips. p. 427. seq. et qui ibi laudatur Hemsterh. ad Luciani Dial. Mort. I. 2. Conf. Nostrum V. 67, 5. S.

10. *ζῶα ἰουτοῖσι ἐς τὴν ἰσθμὸν ἰγγράφειν*] Herodoto, sicuti Eustathius monuit in Iliad. p. 626. (p. 481, 6. ed. Bas.) *ζῶα γράφειν* et *γράφειν* ex vetere more est pingere, uti IV. 88. Hoc si valeat, variis coloribus et picturis vestes infecerunt Caucasi. Strabo in eam sententiam verba transtulit, τὴν δ' ἰσθμὸν ποικίλλουσιν ἐπιχρίστας φαρμάκους, δυνεῖσθαι ἰχθυοῖν τὸ ἄνθος, lib. XI. p. 781. (p. 513. ed. Cas.) Sed dubito, an jure fecerit. Wess.—Ad Massagetarum retulit Strabo quæ de Caucasiis hic tradit Noster. Cæterum, cur dubitarit Wesseling. recte-ne sententiam verborum Herodoti expresserit, non video. *ζῶα ἰγγράφειν* perapte uno verbo *ποικίλλειν* potuit reddi. *ζῶα* figuras dici et imagines cujuscumque generis, supra ad c. 70, 4. monui. Priscus vocabuli usus etiam sequiore ætate in nomine *ζωγράφος*, pictor, superfuit. Apud Polyb. XXXI. 3, 10. *ζωοῦται* dicuntur vestes pictæ, variegatæ. S.

CAP. CCV. 2. *Τόμυρις οἱ ἦν εὐνοῖα*] Patet ex Suida, in reginæ nominis principio scripturæ constantiam non fuisse. Lucianus Contempl. c. 13. *Τόμυρις ἐκείνη ἰστί*, ubi præclare hac de regina et nominis scriptione T. Hemsterhusius. Codices Herodoti nihil variant; in Justin, Frontini, Valerii M. schedis discordia viget, qua de Oudendorpius ad Frontin. II. 5, 5. Recte P. Burmanus Secundus Anthol. Latin. II. Epigr. 6. edidit, quam Tomyris turbata valet, cognovit in utre, nimirum Cyrus. Wess.

7. *ἰπώϊστοι* — *σσερατήνην*] Ita oportet.

tuit. *Κεῖσες* — *ἰπώϊστοι σσερατήνην ἐς Καππαδοκίαν* I. 71. Verum crebro librarii imprudentes mutatum iverunt, veluti III. 3. et 56. IV. 83. atque alibi, at contra tabulas. Wess.

CAP. CCVI. 5. *ἀνίχην ἑρίων ἄρχοντας*] Si *ἑρίων* esset, fors melius haberet. Doctet Strabo Massagetarum plures loca montana habuisse, lib. XI. p. 780. Tomyrin præterea Cyro posuisse in montibus insidias Justinus auctor est I. 8. Hoc amplius, *ἑρίων*, terminus, Ionibus *ψιλοῦται*, teste Eustathio ad Iliad. p. 149, 15. Sed nolo contra MSS. niti. Mox (l. 8.) *προθυμίας* optime Paris. A.: id postulat lingue genius ex *προθυμίαμαι*. Aldi operæ dederant *προθυμίας* errantes: cujus ibi tonus verbi innuit in scripto libro *προθυμίας* fuisse. Ex Aldo error late ad omnes editos manavit, L. Küstero in Clerici Bibl. Vet. et Nov. T. V. p. 407. bene momente. Wess.—Mireris quid sit quod in illa dictione *ἀνίχην ἑρίων* desiderarit Wesselingius, quum præsertim jam c. 80, 20. similissime dictum viderimus *οὐκ ἀνίχεται ἑρίων*. Sed et alibi apud Nostrum eadem prorsus formula occurrit, de qua vide Valckenar. ad lib. V. c. 19, 14. Neque vero probari posse id, quod de Aldina scriptura *προθυμίας*: idem Vir longe doctissimus pronunciavit, intelligetur ex his quæ in Var. Lect. (ed. S.) a nobis adposita sunt. S.

8. et seqq. *φίρε, μέχθον μὲν* — *ἄφρι*] Omnia ista Reiskius suo deposita loco negat: sedem olim habuisse et occupare rursus debere post *ἐν ταῦτ' αὐτὸς ποίει*, atque hunc quidem ad modum, *φίρε, ἡμίαν ἀναχωρησάτων* — *ἐν ταυτὶ ταῦτο ποίει, μέχθον δὲ, τὸν ἔχον ζυγυγίς*, etc. Mihi opera displicet, quippe voluntaria et nimium audax. Bene Tomyris, omitti posse ærumnosum laborem jungendi struendique pontis, admonet: se tridui itinere retro cessuram, facilemque adeo

amnis tractum ratibus et navigiis, citra eum laborem, Cyro fore. Mox ποίου (l. 15.) ex schedis probavi. Wess.

CAP. CCVII. 5 seq. παθήματα — ἀχάριστα] Potuerat ἀχάριστα sedis possessionem tueri. Homer. Odys. Θ'. 236. ἰπὶ οὐκ ἀχάριστα μὲν ἡμῶν ταῦτ' ἀγορεύεις. i. e. ut in scholiis, ἀνδρῶν. Hesychius Ἀχαρίστειον, ἀχαριτώσιον, quod firmat verbis poetæ Odys. γ'. 392. Quia tamen potiores scripti ἀχάριστα præferunt, eos non desero. Dant Codices VII. 156. συνίστημα ἀχαριτώσιον. Corrigit Mos. Solanus ὡς δὲ καὶ ἀχάριτος εἰμι suo periculo, in Luciani Merced. Cond. cap. 30., ubi ex margine Aldinae meæ ἔχαρις præstiterat. Εὐχάριτος Xenophontis, Appiani, Æliani, et præscripta Hesychii verba, analogiam vocabuli roborant. Vide ad Diodori XVIII. 28. Wess.—Videri poterat proverbialiter dictum, Παθήματα μαθήματα: et miratus sum nihil tale apud Paræmiographos reperiri. S.

10. κύκλος τῶν ἀνθρώπων ἐστίν, etc.] Aristoteles Problem. Sect. 17. p. 129. hæc spectasse videtur, καθάπερ καὶ φασὶ κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα. Vidit hoc et Herodoto suo adscripsit Schurzfleischius, sicuti ex Cl. Walchio accepi. Amant hoc genus et Latini, sed varie. Seneca Cons. ad Marc. cap. 15. Sed videlicet it in orbem ista tempestas. Aliter Hilarius Pictav. lib. II. ad Constantium Imp. c. 4. Orbem æternum erroris et redeuntis in se semper certaminis circumtulerunt. Vide Gronovium. Wess.—At nihil, quod huc faciat, apud Gronov. reperies, nisi quod orbem illum reipublicæ huc trahat, Ciceroni memoratum, ad Attic. lib. II. Epist. 9. et 21. S.

19. καὶ ἵστας τοὺς ἱκαντιώμενους] Hoc esse unicum in Herodoto exemplum hujus sic compositi verbi: per reliqua non occurrere nisi simplex ἀντιώω, ad-

scripsit, ut Mediceo faveret, vir Celeb.; cujus illi memoria decreti utique evanuit, cum ἱκαντιώθηται (ἡκαντιώθη) ex illo libro reposuit VII. 10, 2., motus Artabani verbis sect. 4. ejusdem capituli, εἰ γὰρ καὶ ἱκαντιώθηται τοὶ Σίλα. Fugerunt eundem ista VII. 49. καὶ δὲ τοὶ εὐδαιμόνους ἱκαντιώμενους. Quæ satis sunt ad compositum retinendum, pariterque patefaciunt, quanta cautione, ne similis peccati rei evadamus, et quanta indulgentia, si quid ab aliis tali in re aberretur, uti, æquum sit. (Cæterum vide Var. Lect. ed. S. ad h. l.) Quæ hæc antevertunt, (l. 19.) τῶν δὲ γὰρ ἀντιώθηται, tangit versatque P. Horreus Obs. Herod. c. 19. Wess.

22. ὑποχωρήσει τῆς χώρας] Amplector Mediceum. Non sum nescius, Horreum animose stetisse pro vetere τῆς μάχης, Obs. Herod. c. 16. Verum, quod bene Gronov., nihil de pugna præcessit liquido, neque eam Cyro Croesus suadet: immo vero, ut in reginæ Masagetarum fines transeat, et positus insidiis ad flumen Araxen se recipiat. Opportunum est ad dictionis habitum Demosthenis celebre dictum pro Coron. p. 162., quo tamquam emblemate Diodorus seriem descriptionis distinxit, XVI. 85. εἴτε ἰνὰ τῇ Πύθωνι—οὐκ ἴδρα, οὐδ' ὑποχώρησα: neque alienus Luciani in Tox. locus c. 36., de quo Abreschius recte Lect. Aristæni. lib. II. p. 186. Jam, si cum viro Reverendo (Horreo) mox διαβάνα (l. 23.) instauratum velis, non contentione obnitur. Certe περιγίνεσθαι servari debuit. Wess.—At nec spernendus aoristus περιγίνεσθαι. S.

27. τῶν προβάτων ἀφ. πολλὰ] Laurentius magna vi pecorum mactata; cujus versio moveri non debuerat. Πρέβαστα olim πάντα τὰ τιτράστω dicebantur. Vide Schol. in 'Ιλ. ε'. 124. Herodoti loca non adnumerabo: in quibus sæpe oves intelligunt, uti hic Gronov.

De Hippocratis more multa Galenus in librum de Articulis. p. 587., multa quoque Eustachius ad Erotian. p. 92. (p. 302. seq. ed. Franz.) et Foësius in Oeconom. (voc. Πρόβατα.) Hæc tenuia videntur, nec recusant tamen adponi. Wess.

CAP. CCVIII. 1. Γινώμαι μιν αὐταὶ συνίσταται] In medium venire in Latinis, ex Gronovii opinione. Pæne putato contrarias indicari, ut erant, sententias. Tales συνιστηκῶς γινώμαι VII. 142., dissentiente Porto. Tale IV. 132. συνιστάται δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύων, in MSS. Tum VIII. 79. συνιστηκόντων τῶν στρατηγῶν, contra se consistentibus ducibus. Wess.—Conf. I. 214, 9. Haud male Valla h. l. in discussionem venire. S.

6. τῇ περ ἐν βασιλῆϊν ἰδίῳ] Solebat rex Persarum bellum ingressurus, ob incertum expeditionum successum, ex lege successorem designare, uti est VII. 2. Neque hoc neglexit Brisson. Regn. Pers. I. 9. Wess.

CAP. CCIX. 6. τῇ Ἀρσάμεις] Sic bene: vide VII. 11. et 224. In somnio Cyrus explicando nimius est. Vanæ artis consultissimus Artemidorus censet id genus πλουσίους καὶ τοῖς μέγα δυναμένους ἀρχὰς περιποιεῖν, Onirocrit. II. 72. uti Dario contigit. Wess.

[22. ποῖς, ὅπως, ἰσὺν—ἰκὺ, ὡς μοι, etc. Aut ὅπως aut ὡς abesse poterat: sed ὡς post parenthesin ex abundantia adjicitur, quasi Latine dicas, ut, inquam, mihi, etc. Nisi pro ὅπως, οὕτω legas; qua tamen novatione nil opus est. S.]

CAP. CCX. 2. τῷδε ἰ δαίμων] Exquisitum illud et delicatum (τῷδε οἱ ἰ δαίμ.) quod ex Med. receptum erat, vix ulli agnoscunt et sentiunt. Si τῷ δὲ aut τῷδε δὲ cum Reiskio et Valcken. malueris, constabit oratio: præcessit Κῦρος μιν. Porro (l. 4.) ἀμείβεται ὧν restitui:

neque enim simili in dictione casum tertium amant. Wess.

10. χρῆσθαι αὐτῷ ταύτῃ ἰ, σι, etc.] Gelo in Æliani Var. XIII. 27. καὶ διδομεν χρῆσθαι ἰ, σι βούλει. Scriptorum codicum ταύτῃ ἰ, σι ἐν βούλει animum advertit. An plenissimam dictionis structuram exhibere voluerunt? Mox cap. 215. οὐδ' ἀργύρῳ χρῶνται οὐδὲν: et II. 108. ταύτῃ μιν τὰδε ἰχθύνεσθαι. Libanius, Or. X. p. 288. d. καὶ περὶ τοῦ τί χρῆσθαι τὸ σῶμα τοῦ πολιμίου συνεσθύνει. Ubi τῷ σώματι alius mallet fortasse. Sed lege Hutchinson. ad Xenophont. Agesil. p. 84. Wess.—Haud cunctanter recipi ταύτῃ debuit, intelligendo κατὰ ταύτα. Itaque ταύτῃ ἰ σι idem valet ac οὕτω ὡς. S.

CAP. CCXI. [3. καὶ Περσίων τοῦ καθ' αὐτὸν στρατοῦ] Valla, cum expedita manu. Gronovius, cum integra et pura exercitus parte, quod tenuit Wess. Mihi adjectum vocab. Περσίων, quod commode abesse alioqui poterat, indicare videtur, eam intelligendam exercitus partem, quæ ex puris putis Persis maxime composita erat. S.]

8. κλιθίντες δαίνυνται] Verbi speciem Ionicam non repudio: sic Poëta Ἴλ. A'. 468. In Hesychio δαίνυνται, ἐωχούνται, geminata, ut in Ask., littera. De Istris simili pæne in re cultissime Livius XLI. 2. Ibi quum omnium rerum paratam expositamque copiam—invenissent, regulus accubans epulari coepit: mox idem ceteri omnes, armorum hostiumque obliti, faciunt: et, ut quibus inusuetus liberalior victus esset, avidius vino ciboque corpora onerant. Mito Justinum, et Polyæni aberrationes lib. VIII. 28. Wess.

CAP. CCXII. 6. ἰκαροπλῆιν] Minus considerate Jos. Wasse ad Thucyd. p. 427. (ad Thucyd. VI. 78.) quod forsan in Cod. scripto repererat, ἰκαροπλῆιν

hic legendum esse putabat. Codicibus antiquior Athenæus hæc habet ut Herodotea lib. XIV. p. 613. *ἐκ πασιόντων τοῦ θίου εἰς τὸ εὖμα, ἱπαναπλίη κακὰ ἴσται καὶ μαινόμενα*. Eustath. in 'Ιλ. Σ'. p. 1212, 12. *ἀναπλώϊ ἴσται μαινόμενῃ περιπνέουσα*: bis alibi tangens illud dictum, habet *ἀναπλώϊ*, in 'Ιλ. Φ'. pag. 1330, 28. et in Od. Τ'. p. 685, 16. Ionicum est et Herodoteum *ἱπαναπλώϊον*. VALCK.

Ibid. *ἱπαναπλίην ὁμῶς ἴσται κακὰ*] Laurentius, ad reginæ mentem non absurde, improba a vobis verba fundantur: quæ vir Celeb. correxit, ut vides, (nempe, ut,—improbis vos verbis impleamini,) nescio quid spectans. 'Αναπλιῖν præter alia dicuntur, quæ in summa aqua fluitant. Ælian. Anim. XI. 22. de delphino, ex fundo maris emergente, *καὶ αὐτὸς ἀφρυπινοῖς τῇ κρούσει ἀναπλιῖ πάλιν*: tum de sicca tussi, cum nihil egeritur, neque in ore fluitat, XIV. 20. *ἀναπλιῖν δ' αὐτῷ οὐδὲ ἔτι*: et mox *ἀναπλιῖ δὲ οὐδὲν*. Indicat Tomyris, ebriis sursum tendere et quasi in ore natare improba verba. Non disparia Abreschius Diluc. Thucyd. pag. 363. 'Επαναπλώϊον Herodoti sermoni melius congruebat. Vide VI. 26. 33, 116, etc. WESS.

7. Recte legitur *φραμάκη δολώσας*. Galeo non debuerat in mentem venire *δηλώσας*. *δηλώσασθαι* tantum admisit usus. *Δολῶσαι*, qua hic structura, legitur in Xenophont. K. II. I. p. 20, 13. *δολοῦν δὲ ἀγρίους πλῆγμασι καὶ ἐρύγμασι*: et in Euripidis Iphig. Aul. 898. VALCK.—Quod hic *δολώσας* id c. 214, 18. *ἰλὼν δέλη*. S.

6. *ὅν ὃν μιν εὖ παρεμνοῦσης*] Si codicibus abesset, *μιν* non requireretur. VALCK.

12. 'Ἡλιον ἐπόμεναι τε τὸν Μασσαγ. διασείην] Frequens alibi locorum Solis titulus. Ægypti, ὃ διασπασα ἥλιος καὶ θιοῖ

πάντες, ex Euphanto apud Porphyrium Abstin. Anim. IV. 10. Hydaspes Æthiops, ὃ διασπασα ἥλιος καὶ σιλήνη διασπασα, in extremo lib. X. Heliodori. Neque id mirum, cum diis omnibus tribuatur, uti Isthm. Pindari VI. 7. Eurip. Hippol. 88. Aristoph. Vesp. 870. Sed desino, nec tango sacras nostras litteras. Tu vide Cuperum Harpocr. p. 113. et N. Heinsium in Ovidii Heroid. IV. 12. WESS.

13. ἢ μὴν εἰ ἰγὼ] Perverse scripta prostant in Etymologico M. p. 416, 48. Sylburgius alia contulit, quæ leguntur infra c. 214. Schol. ad Dion. Chrys. p. 592. in Morelli Collect. τὴν Κύρου, inquit, ὑπὸ τῆς Μούριδος (ὑπὸ Τομύριδος) τῆς Μασσαγίτιδος σφαγῇν 'Ηρόδοτος ἀναγράφει. De Tomyri notans vir Magnus ad Luciani (Contempl.) p. 508. hoc etiam Scholion excitat ex corrigi. VALCK.—Herodoti stylo convenientius futurum fuisse ἢ μὴν, in Var. Lect. monui. S.

CAP. CCXIV. 1. ὡς δὲ Κύρος οὐκ ἰσχύουσι] Expuli inportunum, εἰ, quod unde in hanc viciniam immigraverit, non quæro sollicitate. (Vide Var. Lect. ed. S.) Mox *καὶ δὴ καὶ* (l. 4.) in integrum restitui. *καὶ* post δὴ et h. l. eiecit Gronov. et II. 154. Mediceo suo obtemperans, citra caussam urgentem. Vide I. 129. 165. VIII. 79. etc. WESS.

11. αὐτοῦ ταύτη] Aptæ hæc et nexa recte voluit Arch., servato scriptoris more, ut VI. 16. et 30. et creberrime alias. In annis, quos Cyrus regnando transegit, magna apud veteres discordia intercedit. Adi Simsonii Chron. A. M. 3746. Bene pro mente Herodoti Sulpicius Sever. II. 9. Cyrus undetriginta annis rerum potitus est; sic enim scripsisse videtur. In Edd. uno et triginta. Quo quidem in dictionis genere non infrequens olim lapsus. Fabii Annal. IV.

duo et vicesimo, Grammaticus duo de vicesimo correxerat apud Gellium Noct. Att. V. 4. Lege Vallæ et Gronov. adnotata Livio XXIII. 37. et Observ. meas I. 29. Wess.

15. *ἰσαπῆναι αὐτοῦ τὸν κεφαλὴν ἐς τὸν ἄσπετον*] Quid vir Celeb. pro Medic. conduxerit, adsumi facile potest: sumi quoque Horrei ambigua et operosa disputatio Obs. Herodot. c. 20. Potestne vero *ἰσαπῆναι* adsignificare, (quod Gronov. voluerat) adligavit superiori utrisq; ori, ut modo posset demittere quasi ad potandum, modo rursus attrahere, ut intermitteret? ego non dixerō. Quanto lenius et expeditius Aldinum totque Codicum *ἰσαπῆναι* demisit! Hoc reperisse videntur Valerius Maximus, Justinus, quos docti viri antestati fuerunt, et Lucianus Contempl. c. 13. *Καὶ τὸν κεφαλὴν γὰρ ἀποτιμούμενα αὐτῇ, Τομυρίς, τοῦ Κύρου, ἐς ἄσπετον ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος*. Nec morabitur quemquam Ionicæ monetæ verbum. Suidas receptiore more, *Ἐσαφῆσαν, ἰσὶ βαλεῖν*. *Ἐσαφῆσαν* τῇ δρυὶ σφῆνας, ὡς διαστῆναι. Wess. — Haud dubie lenius et expeditius erat *ἰσαπῆναι*: sed alterum *ἰσαπῆναι* (ab *ἰσαπέστω*, Ion. pro *ἰσαφέστω*) hoc ipso, quod paulo difficiliorem habet explicatum, advertere animum debuit editoris. S.

17. *Σὺ μὲν ἰμὶ ζῶσαν*, etc.] Egregie hæc adserta et explicata sunt a cel. Gronovio. Wess. — Herodoteam verbi formam *ζῶσαν*, quum noster codex MS. dederit, aspernari non debui. S.

21. *Ὅτι μοι ἡ περικλυτότης*] Par aliorum, Nostri tamen vestigia prementium; tragica exitus Cyri deploratio. Quam longe vero ab ea Xenophon, Strabo, Lucianus, ut plures ne adnumerem, deflectunt! Pro Ctesia eruditam observationem Cl. Pelloutier Histor. Acad. Scient. Berolin. T. X. p. 502. inseruit. Nec desunt, quibus

Xenophontis potior videtur narratio. Vide Camp. Vitrinam in Iesaiæ c. XLV. 2. Ego in tanta discordia arbitrium recuso. Wess.

CAP. CCXV. 1. *τῇ Σκυθικῇ φαρίνῃ*] Non placet Remig. *τῇ Περσικῇ*, multo minus magni viri τῇ Σκυθικῇ ad Strabon. XI. p. 781. (Casaub. ad p. 513. suæ ed.) Habuerunt Scythæ suum sibi amiciendi modum, quo et aliæ vicinarum gentium sese ornauerunt. De Androphagis IV. 106. *ἰσθῆτα δὲ φαρίνῃ τῇ Σκυθικῇ ἰμοῖν*. Wess.

6. *ἄρδεις καὶ σαγάρεις*] Scholiastes adleverat his, *ἄρδεις, φαρίναι*: hinc scholion in Vind. et Arch. hinc Suidas, *Ἄρδεις, πλεθυστικῶς ἀπὸ τοῦ φαρίναι*, etiam alii. Perperam omnes. *Ἄρδεις* est sagittæ cuspis. *Ἄρδιν μὲν ἀπὸ τοῦ ὀστῆος κομίσαι*, IV. 81. *Δίκερον ἄρδιν* reposuit in corrupto Leachæ versu Scaliger ad Euseb. An. mcccclx. p. 82. Servius Æneid. XII. 404. Hic forcipem dixit, quod Græci *ἀρδιόθρα* dicunt, qua solent spicula vulneribus evelli; *ἄρδαι* enim spicula sagittarum appellantur. Ubi equidem *ἄρδεις* mallet, uti apud Æschylum Prometh. 878. (885. ed. Brunck.) in Ara II. Dosiadæ, (Analect. Brunck. T. I. p. 413.) et Lycophr. v. 914. (Nisi *ἄρδιν* forma diminutiva est nominis *ἄρδης*.) *Σαγάρεις* ex Armenorum dialecto illustrent Whistoni fratres, Præf. ad Mosem Chorenens. p. 5. Wess. — De terminatione plurali nominum *ἄρδεις* et *σαγάρεις* vide Var. Lect. (ed. S.) ad l. 4. S.

CAP. CCXVI. 5. *τὸν φαριεργῶνα ἀποκε. πρὸ τῆς ἀμάξης*] Vid. IV. 172. Ælian. Hist. An. VI. 160. *Μασσαγίται μιν, ὡς Ἑρδότες λίγυ, τὸν φαριεργῶνα πρὸ γὰρ ἑαυτῶν περιμάκταις, ὅτα μίσται*, etc. Interpres suspensa ad plaustrum pharetra: unde suspicio justa est, *πρὸ γὰρ ἄρματος*, aut simile quid, legisse eum. Nupera Æliani editio Herodoti obli-

ta non est, de mendo silet: quæ taciturnitas mihi in pravis ejus scriptoris locis sæpe displicuit. Wess. — For- san vero vetus Æliani interpres, quod huic auctori deerat, suo arbitratu ex Herodoto supplevit: cujusmodi ratione subinde usos esse doctos Græcorum auctorum Interpretes, haud semel mihi videor observasse. Ex eodem Nostro, ut alia ex hac narratione, sic et hoc habet Strabo XI. pag. 413. *τὴν παρ- τρας ἱερατῆρας* (sic recte nupera ed. Lipsiens. pro mendoso olim *ἱερατῆρας*) *ἐκ τῆς ἀπαξίας.* S.

11. *οὐ παρασιτίονται*, etc.] Schedæ vete- res hoc sibi expostulant. Barbarum illum morem Massagetarum et Derbi- cum illustravit Jo. Alb. Fabricius ad Sexti Philosophi Hypotyp. III. 24. p. 179. Cultissime Fragn. Pythagor. p.

713. ed. Gal. *Μασσαγῆται δὲ τὰς γυναικας κατακρίψαντες κατέθεντι, καὶ τάφος κάλ- λιστος δέκναι ἡμιν, ἐν τοῖς εἰκνοῖς τιθέντες.* Wess.

17. *πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον*] Laurentius e pecoribus omnibus pernici- cissimum, quasi *κτηνῶν* legisset, quæ H. Stephani conjectura. In Arch. et Vind., quibus simillimas schedas Valla versavit, nihil ejusmodi. Eustathius in Iliad. pag. 36, 30. (p. 27, 43. ed. Bas.) *τὸ ἐν τοῖς πιζοῖς ταχύτατον.* et pag. 339, 41. (pag. 257, 15.) *τὸ ἐν ζώοις τάχιστον:* quæ posteriora Herodo- teis proxima sunt. In eo Episcopus errat, quod equorum victimas ex Hero- doto Persis contribuat. Vera res est; citra tamen Nostri testimonium. B. Brissonium consule Regn. Pers. II. 5. p. 339. Wess.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SECUNDUM.

AD CAP. II. Lin. 1. *πρὶν μὲν ἢ Ψαμμήτιχον σφίων βασιλεύσαι*] Suum Scriptor recepit. Sic IV. 147. *πρὶν ἢ Θέραν ἰλθύν ἐν Λακιδάμῳ*, et c. 167. *πρὶν δὲ ἢ ἀποστῦλαι τὴν στρατήν*. Medicei *Ψαμμήτιχος* (quod imprudenter receperat Grön.) Herodoteæ facilitati et γλαφυρότητι pugnare, optime D'Orvillius monuit ad Chariton. I. 4. p. 52. (p. 221. ed. Lips.) Nam quæ P. Horreus utramque in partem disputat, nimis docta et arcessita sunt, Obs. Herod. c. 21. *Ψαμμήτιχον* superiore libro c. 105. vidimus: hoc vero *Ψαμμήτιχος*, *Ψαμμήτιχοι*, *Ψαμμίτιχος* in membranis est. Par apud alios discrepantia. (Vide nostram Var. Lect.) Mihi dubium nullum est, quin constitutum quid in eo nomine scriptor habuerit. Inclino in *Ψαμμίτιχος*. Wess.

8. *Παιδία δύο νιογὰν*] Pollux II. 8. *νιόγονα* reperisse videtur: ἄμεινον δ' αὐτοῦ πρὸ παρ' Ἡροδότῃ νιόγονον. ἀλλὰ καὶ τοῦτο Ἴωνικόν. Ubi doctissimus Heringa Obs. c. 3. hoc ex loco *νιογὰν* refingit; contra ea Cl. Piersonus Veris. II. 8. p. 234. *νιογὸν* vindicem dat Euripid. Cycl. v. 205. et Ion. v. 1001. Hactenus bene: quod insuper addit, scriptum hic fuisse olim *παιδία δύο νιογὰν*, non adducor, ut credam. Certe præter statuentis arbitrium non exputo caussam. Obstant et Codd. omnes. (in *νιογὰν* consentientes.) Διδῶν locum recepit, quem Horreus in laboriosis ad hujus libri principium disputationibus illi deferebat. Wess.

9. *μηδὲνα ἀντίον* — *φωνὴν ἵναι*] Mediceus cum sequace Ask. aberravit. Nihil verius Aldino, tot schedarum patrocinio protecto: taceo de cespitante verborum ordine. Schol. Apollon. Rh. IV. 262. hac ipsa in re, *κλιύσαντα μηδὲνα μηδὲν αὐτοῖς φθίγγισθαι*. Ostendit præterea ἵναι *φωνήν*, quod etsi Portus Ἴωνικῶς καὶ Αἰολικῶς, verso aspero in tenuem spiritum, putaverit dictum, præfero ἵναι, ut consuetudo fert. Habet Persen Ἑλλάδα γλῶσσαι ἵναι IX. 16. Wess.

11. *ἰπαγνίειν σφίσι αἶγας* πλῆσαντα δι] Cogor ἰκὼν αἰκοντί γι Συμφῶν in omnia alia, ac vir Celeb., ire. Ἀγνίειν et ἰπαγνίειν, nemine obloquente, sunt Ionica. Et negabimus talia scriptori, hoc genus sectato? Πλῆσαντας nexus orationis, ut errantis amanuensis peccatum, convellit, nec ferunt MSS. In Tzetze, Chil. IV. 796. hanc historiam explicante, male legitur

Θηλάζων προετρεφάμενος ἐκὶναι τὰς μητρίδας

dederat ipse τὰς μηκάδας, capras. Wess.

15. *ὥς γὰρ δίτης χρόνος*, etc.] Postquam enim ista pastor fecerat per biennium. Perperam posita distinctio Herodoteam obscuraverat loquendi formam. (scil. post *ἰγνόνει* comma interpositum erat.) Lib. I. c. 113. *ὥς δὲ τρίτῃ ἡμέρῃ τῷ παιδίῳ ἐκκυμίνῃ ἰγνόνει*: triduo post infantem expositum. III. 56. *ὥς σφί τισσεράζοντα ἰγνόνισαι ἡμέραι παλιορκίου* — *σι Χάμον*. IX. 38. *ἡμέραι δὲ σφί ἀντικαταμίνονται ἥδη ἰγνόνισαν ἰκτά*. Apud

alios etiam hic illic similia prostant: Thucydides III. 29. *ἡμίραι μάλιστα ἦσαν τῇ Μιτυλήνῃ ἰαλωκυίᾳ ἰππασά, ὅτι*, etc. Demosthenes contr. Mid. p. 341. §. 150. et p. 550. §. 42. (ed. Lamb.) *ἡμίραι ἦσαν ευχραι ἰσιδημοῦσι τούτοις*. Imitantur et hoc Atticistæ. VALCK. — Quod in Var. Lect. (ed. S.) de scriptura vocabuli *δίτης* monui, id sic positum oportuerat: "In F. *δίτης* a pr. m. dein adjectus alius accentus super i." S.

18. *βικὸς ἰφώνιος*] Adsentior Gronovio. Opus certe non fuerat, ut ex barbaro vocabulo eruditæ rixæ materies gigneretur. Hipponax in Strabon. VII. p. 524. (p. 340. ed. Cas.) *Κυπρίων βίκος φάγουσι καὶ Ἀμαθουσίων πυρὶν*. Plura Cl. Albert. in Hesych. et P. Horreus Obs. Herod. c. 31. Wess. — Adde omnino Polluc. V. 88. et quæ ibi notarunt Interpretes. S.

25. *πρὸςβυτίους εἶναι ἰουτῶν*] Supra c. 2. *εἰ γινώσκωτε πρῶτοι ἀνθρώπων*: et *εὐρύγας προτίρους γινώσκει ἰουτῶν*. Quæ mihi suadere videntur, scholion hæc occupasse, et ex tribus Codd. præstare *πρώτους* — *ἰουτῶν*. Suidam in Βικισίλῃσι simili quid offerre, Galeus vere adscripsit. De structura securos nos esse Ælian. Anim. VIII. 12. jubet: *οἱ πρῶτοί μου ταῦτα ἀνιχνύσαντες*. Manetho I. 329. *βρεφίον γινώσκον πρῶτου Μητίρος εἰς αἶδην πίμπλυ*: quæ ipsa iterat IV. 404. Alia hoc de genere Georg. Herwart, Chronol. c. 241. in quis haud pauca ἀπροσδιόνυσα, optime I. Perizonio, quo me olim doctore usum gratus testificor, docente in Dissert. de August. Orb. Descript. §. 21. et meliora in medium collocante. Mox (c. 3. l. 1.) τοῦ resecui. Wess.

CAP. III. 10. *Αἰγυπτίαν εἶναι λογιώτατον*] Disputari utramque hic in partem possunt multa; quo ego labore supersedebo. Laudo et amplector Gronovii (λογιώτε. probantis) iudicium. Δο-

γματώτατι Nostro honoratissimi plerumque semper sunt et dicuntur, sive δογματώτατι, uti ex MSS. III. 127. patet. Qui quidem titulus Heliopolitænis cur tandem erit præcipuus? Immo vero ceteris sollertia et eruditione priores erant. Nic. Damascenus in Eusebii Pr. Evang. IX. 16. καὶ συνῆν Αἰγυπτίαν τοῖς λογιστάτοις. Plura olim constipavi in Diodori II. 4. Nunc adstruo hoc Justinii Martyr. ex Dial. cum Tryph. p. 168. Ed. Thirlb. *περιτίμισθε οὖν τῇ ἀπροβυστίαν τῆς καρδίας ὑμῶν, ὥς οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ διὰ πάντων τούτων σῶν λόγων ἀξιοῦσι*. Corrigit vir doctus, *οἱ προσφῆται*, ego λόγοι τοῦ Θεοῦ, et sacros prophetas intelligo. Wess.

CAP. IV. 4. *ἐκ τῶν ἄστρων*] Bene Med. Quod (l. 6.) additur *διὰ τρίτου ἴτιος*, id doctos exercuit viros, Leonem Allatium Mens. Temp. cap. xv. p. 188. et Alph. Caranzam, Leoni consentaneum; Diatrib. c. 3. Decernit uterque, aliam innui intercalationem, ac I. 32. neque sibi in Græcorum anni forma bene consentire Scriptorem. Verius D. Petavius Auctar. Doct. Temp. lib. IV. 3. *διὰ τρίτου ἴτιος* ineunte anno tertio interpretatur. Proinde alternis fiebat, uti Musa prima significavit, intercalatio; quæ et H. Dodwelli opinio Diss. I. de Cyclis p. 50. Wess. — Conf. ad I. 32, 10. notata. S.

8. *ἰπάγουσι* — *πέντε ἡμέρας*] Has ἰπαγομένας, sive intercalares quinque dies, non habuit insuper Diodor. I. 50. sicuti nec alii, quorum in Ægyptiorum anno occupata cura fuit; in quibus excellit sollertissima Nic. Averauii opera, Diss. de Mensib. Ægypt. c. 4. Wess.

14. *Βασιλεύσαι δὲ πρῶτον Αἰγύπτου*, etc.] Non erat ad sententiam valde necessaria Αἰγύπτου mentio, nec placuit eam hinc amoliri ob hæc Diodori I. 45. *μετὰ τοὺς Θεοὺς τοῖνυν πρῶτὴν φασὶ βασιλεύσαι τῇ*

Αἰγύπτου Μισῶν. In regis nomine, qui primus ex hominibus, ut ea in regione perhibebant, principem egit, scribentium insignis discrepantia est. *Μῆσα* magno numero codices malunt, neque aliter suo in libro invenit Eusebius Chron. p. 14. Nostrum nominatim testem vocans. *Μῆσιος βασιλῆος* meminit Plut. Isid. et Osir. c. 8. ubi nonnulla Sam. Squire. In Catalogo Eratosthenis apud Syncellum *Μῆσις Θεβαῖος, ὁ ἱερμηνεύων Διόνιος*, ubi *Μῆσις* et *αἰώνιος* ex indole veteris Copticae dialecti docte correxit P. Ern. Iablonskius adnotat. ad Catalog. istum in T. II. Chronol. Vignolii. p. 736. Quare hoc amplexus sum, sicuti et (l. 17.) *Μοίσιος*. Vide c. 13. et Diodor. I. 51. et Salmas. de Ann. Climact. p. 567. Wess.

CAP. V. 4. *ἄρρον τοῦ ποταμοῦ*] Hoc, sive Hecataei, sive Herodoti dictum, adprime multis placuit: probata et opinio est de recente inferiori Ægypti origine ex continuis Nili incrementis. *Ποταμόχυστος* propterea Diodoro I. 34. III. 3. a quo Aristoteles Meteorol. I. 14. non deflectit. Quæ quidem opinatio, adeo olim recepta, et earum est numero, quæ post accuratum examen laudantur ab his, culpantur ab illis. Diligentissimus Shaw Observ. Geograph. Syriae et Ægypti, p. 183. Herodoti patronicium proficitur, Niloque vindicat illum regionis, cui Delta nomen est, tractum. Alia Cl. Freret et egregie erudita contra priscam istam suspensionem Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 333. et XVIII. p. 188. quæ, quin consensum anferant, nihil admodum inpediit. Lege etiam S. Bocharti, Phal. IV. 25. p. 261. Wess.—In dubio Wesselingius reliquit, Herodoto-ne an Hecateo tribuendum illud dictum sit, inferiorem Ægyptum *Nili donum* esse. Nempe ad utrumque horum Scriptorum idem dictum retulit Arrianus, de

Exped. Alex. V. 6. sed ita, ut dubitaverit ipse, sit-ne prisci Hecataei Milesii id opus, ubi idem dictum, sicut apud Herodotum legebatur. Quem locum producens Creuzerus (in Antiquiss. Historico. Græc. Fragmentis, p. 29.) existimat, ex ipsa Nostri narratione perquam probabile fieri, de re certe, de qua hic agitur, Hecateum Milesium jam ante Herodotum in eadem fuisse sententia: quum præsertim et Porphyrius apud Eusebium dicat, multa ex Hecateo ad verbum transscripsisse Herodotum. Sed id quidem utcumque sit, (de quo conf. Valckenar. ad Nostrum, cap. 77, 12. hujus libri) Strabo certe constanter dictum illud ad unum Herodotum auctorem refert, X. II. 560. D. X. V. 691. n. aliisque locis in Var. Lect. (ed. S.) citatis. Denique illud certum est: etiamsi ab aliis quoque relatum hanc sententiam audit legitime Herodotus, suum tamen ille iudicium secutus eandem rationibus hic adpositis confirmavit. Et, recte judicasse admirabilem nostrum Scriptorem, extra dubitationem posuisse videtur Andreossi, Vir multis nominibus illustris, in Description de l'Égypte publiée par ordre de S. M. etc. Etat moderne, Memoires, T. I. p. 272. seq. merito laudatus ab Heeren, in Ideen uber die Politik, etc. der alten Welt, T. II. p. 541. seq. Eandem sententiam confirmat Geoffroy de Saint-Hilaire in eodem splendido opere, Description de l'Égypte, etc. Histoire Naturelle, T. I. p. 1. seq. Quæ in contrariam partem disputata sunt, summam ea exposuit Larcher in Notis ad h. l. T. II. p. 159. seqq. S.

CAP. VI. 3. *ἀπὸ τοῦ Πιλιθιήτιος πόλ-
που*] Verum erit *Πιλιθιήτιος*. Oppido nomen *Πιλιθίση*, quod lacui Mareotico, cui vicinum erat, nomen *Πιλιθιήτου* dedit. Scylax *Πιλιθίονος πόλιν* vocat, Periplus, p. 106. ubi Vossius et Holsteni-

us, ad Ethnographi Πλανήτην videntur. Mox (l. 4.) in possessionem, unde deiecerat Medicee auctoritas, τίνιν reddiit. Scriptor ita voluit, nam III. 5. μέχρι Σεβανίδος λήμνης, παρ' ἣν τὸ Κάσιον ὄρος τίνιν ἐς θάλασσαν. Et hac quidem in defensione P. Horreo adsensum non nego Obs. Herod. c. 42. Quæ vero Noster eodem loco adjungit, Ægypti initia cum Serbonide palude ex Syria properantibus fuisse, liquido ea adfirmant, quæ hic succedunt, et Gronovii explicationem. Wess.

[9. σχοῖνος ἱκανοὶς — ἐξήκοντα στάδια] Schoenum Noster facit sexaginta stadiorum. conf. 9. 2. seq. At, non eandem in diversis Ægypti partibus, sed diversissimam habitam esse schoeni mensuram, tradidit Artemidorus apud Strab. XVII. p. 804. fuisse enim schoenos alibi stadiorum 40, alibi 30, alibi 60, denique alibi etiam 120 stadiorum. S.]

10. σταδίοι, ἑκατόσις καὶ πενήκοντα] De discrepante in hac Ægypti mensura stadiorum apud Diodorum et Strabonem numero vir magnus in Strabon. XVII. p. 1135. (Casaub. ad p. 1286. suæ ed.) De Parasanga, similia V. 53. et Agathias Schol. II. p. 49. n. ex Nostro. Aliorum dissensum non præterit Strabo XI. p. 788. A. (p. 518. med.) sicuti nec τὸ ἑστατον τῆς σχοῖνου μέτρον in diversis Ægypti locis XVII. p. 1156. A. (p. 803. extr. et seq.) Wess. — De stadii mensura quo usus est Herodotus, præter Gossellini uberrimam commentationem de stadiis veterum Græcorum, quæ Tomo primo Gallicæ versionis Strabonis continetur, consuli possunt Danville et de la Nauze, in Comment. Acad. Reg. Inscr. T. XXXV. p. 574. seq. et T. XXXVI. p. 86. seqq. Denique du Bois-Aymé in Commentat. de priscis limitibus Maris Rubri, in Description de l'Égypte, etc.

Etat moderne Mémoires, T. I. p. 188, seq. Conf. Adn. ad II. 158, 19. S.

CAP. VII. 4. ἐξ Ἀθηναίων] Quod aliquoties auctoritate libri Medicee posuit Gronovius, hic etiam debuerat ἐξ Ἀθηναίων, Athenis, vulgari: nimis ille frequenter vocem perperam scriptam reliquit, nimirum hic v. 49. p. 42, 16. p. 373, 24. 381, 24. 403, 49. 409, 21. 490, 33. 497, 49. 498, 43. 511, 11. 549, 15. (I. 98. VI. 127. VII. 6. et 62. et 90. VIII. 100. et 118. et 120. IX. 7, 6. et IX. 106.) quibus in locis similiter Ἀθηναίων scribendum. Θῆβαι Ionice flectitur in Θηβαίων, quod pro Θηβαίων poni debuerat, p. 91, 35, 37. p. 109, 46. (II. 9, 7. seq. II. 54.) Recte scribitur ἀπὸ Θηβίων τῶν Αἰγυπτίων, p. 279, 33. p. 110, 10. (IV. 181. II. 55.) Hujus generis Ionica cum toties in his recte scripta recurrant, cur ista tandem depravata relinquerentur? VALCK.

Ibid. ἐξ Ἀθηναίων] Sic decuit, et statim. Scripsi quoque Πίσαν, (l. 6.) quorsum et Mediceus, leviter aberrans, ducit. Non ignoro, Πίσσαν sapiens nobilem urbem pingi; propius tamen ad vocabuli originem illud est. Aram XII. deorum Athenis habet VI. 108. fuitque in foro, ab Hippia, Pisistrati filio, olim dedicata apud Thucydidem VI. 54. Nam, quod etiam in via, qua Athenis Pisas ibatur, et xv. quidem stadiis ab urbe, ex Herodoto locat Barbeyracius Histor. Fœder. Part. I. p. 72. id festinanti excidisse opinor. Wess.

7. τῶν οὐδὲν ταυτίαν τὸ μὴ ἴσας, etc.] Legebant scholiastes τὸ μὴ ἀπίστας: adscripsit enim ἀπίστας, ἱκανοὺς, quod ἱκανῶς ἴσας si cum Abreschio formaveris, cessabunt Corinthi (Gregor. Dial. Ion. §. 115. ubi vide quæ Koenius notavit.) et aliorum ineptiæ. Hic vero me properantem paulisper moratur τῶν οὐδὲν scriptio. Toties totiesque τῆς ἰδοῦ mentio recurrit, species Ionica hic et III. 126. in

sede mansit. Homerus *Odyss.* ε'. 196. *ἰπυιὴ φάτ' ἀρισφαλὶ ἱμῖναι οὐδόν*: ubi vide Eustath. (p. 613. ed. Bas. p. 1815. ed. Rom. Conf. eundem ad *Ἰλ.* α'. p. 18, 10.) et *Etymolog.* β. 615. Male nunc illis precarer, qui tantum sibi juris in mutanda scriptoris dialecto sumserunt? At quid proficies? *Διαφίρον* an *διαφόρον* praeoptes, in libero arbitratu est. Posteriori sese addixit P. Horreus, *Obs.* Herod. c. 33. Wess.—Quod si ab Herodoti manu est scriptura *οὐδῶν*, licuerat ergo Nostro (sicuti saepius observavi) in eisdem verbis modo Ionicis uti formis, modo communibus. Sin ab aliis innecta ista scriptura est; non vana fuerit suspicio quam passim significavi, præter jus et fas subinde a nonnullis (et maxime quidem a Veneto Editore) obtrusas esse Nostro Ionicas formas, ubi communibus ipse usus erat. Ad rem quod spectat, de qua hic agitur, non est nostri instituti varias excutere virorum doctorum sententias. Videndus Danville a Larchero ad h. l. citatus, ipseque Larcher in *Notis* ad h. l. et in *Indice geographico*, voc. *Heliopolis*, auctoresque quos ibi laudavit. Danvillii accusationem, confudisse h. l. Herodotum minora stadia, quibus constanter in *Ægypti* historia utitur, cum Olympicis stadiis, repetiit Cahirensis Academicus Du Bois-Aymé loco paullo ante citato. S.

10. *ὡς μὴ εἶναι*] Inmigravit in locum suum *ὡς*, Mediceo odiosum. Non nego, citra damnum abesse potuisse: at vincit Codicum imperium. Potuerat etiam in his, *ὡς ἰγὼ ἰκονοδοίμην* — *εἶναι*, brevi secuturis, (CAP. VIII. l. 7.) desiderari: et Reiskium inductum voluit. Verum sæpe locum tenet, quem sine detrimento relinquere poterat. (Confer ad I. 58, 6. notata.) Vkle T. Hemsterh. in *Luciani Dial. Mort.* XII. l. (?) et *Horreum Obs.* Herod. c. 43. Porro *ἰν τῷ καὶ λῶον*. (cap. 8. l. 4.) similem ob causam revocavi. Wess.

CAP. VIII. 6. *ταύτη μὲν λῆγον*, etc.] Hoc loco, ubi sunt lapacidinæ, desinens mons, scil. non amplius in directione a septentrione ad meridiem pergens, fleotitur in eam quam dixi partem; scilicet versus Rubrum mare, (ut l. 4. dixit) ibique continenter sursum tendit, secundum mare illud (adeoque orientem versus, saltem versus orientem æstivum) pergens usque ad regionem thuriferam. S.

10. *Τὸ δὲ πρὸς Λιβύης*, etc.] Verius erit *τῇ δὲ πρὸς Α.* Pendent enim ex superioribus *τῇ μὲν γὰρ τῆς Ἀραβίης κ. λ.* cuius quidem conjecturæ suasore utor Cl. Pauw. (At *τὰ δὲ* (nempe *κατὰ τὰ*) idem valet ac *τῇ δὲ*.) Quæ vero consequuntur (l. 11.) de saxeo monte, in quo Pyramides, turbata vehementer ex Medicis sunt. Probare possum *φάμην κατελκύνον*, uti *φάμαθ' ἰλκύνοντα πολλῇ* *Odyss.* ε'. 136. quamquam *κατελκύνον* ex *ἐλίσω* non minus bonum. In *Philostati Heroic.* c. 2. p. 693. *Jupiter ἐλκύνοντες πόσιν*, qui *ἰλκύνοντες*, Gregor. Nazianz. *Stelit.* I. p. 72. *Ed. Montac. φλογιστῇ ἐλκύνοντα χροστῇ* — *φαλάγγια* *Nicand. Theriac.* 754. Possum etiam, si qui *κατελκύνοντες* maluerit, uti P. Horreus *Obs.* Herod. c. 44. pati. At ægre exilii poenam fero, quam *τιταμύνον* Mediceo decreto sustinuit: facit enim orationem intricatiorem, et scriptorem sibi contrarium; hoc enim de monte, c. 12. *καὶ φάμην μῶνιν διγύσσαν ἄρος τοῦτο τὸ ἐντὶς Μίραφιν ἔχον*. Sabulo itaque obsitus non fuit mons Arabiæ prætentus et in Erythræum mare tendens, cuius contrarium Mediceo auctoritas viro doctissimo extorsit. Quæ quidem discordia desinet, ubi ex Codicum consensu *φάμην κατελκύνοντα*, *τιταμύνοντες* *ἐντὸς αὐτῶν ἐρήπον καὶ τοῦ Ἀραβίου κ. λ.* redierit. Innuunt enim, montem hunc porrectum in meridiem versus fuisse, quod de Arabio monte paullo superius deposuerat. Wess.—Non vero *τιταμύνον*, ut Wess.

cum aliis, sed *τιταμίναν*, simplici μ litera, ut par erat, editum me voluisse professus sum in Var. Lect. (ed. S.) sed in vitus video aliter visum esse typothetæ nostro. S.

14. *οὐκ ἔστι πολλὸν χωρίον*] Hoc postulabat sermonis series, et edunt membranæ: venerat etiam in conjecturam Reiskii. Quæ statim memorantur, de Ægypto in arctum spatio navigationis IV, dierum constricta, deinde vero laxiore, non placent Aristidi, T. II. p. 343. esse enim contra veri fidem; sese experiundo conperisse, in angustias tum magis et magis cogi: cui fere consentit B. Maillet Descript. Ægypti, p. 44. Wess.—Recentiorum Itineratorum testimonio firmari Herodoti rationem adnotavit Larcher, provocans ad tabulam geographicam in Nordeni Itineribus, et ad Savary Epist. I. de Ægypto, p. 5. S.

CAP. IX. [1. *ἰστέ ἀνάπλωος ἑνὶα ἡμερίων*, etc.] Vide ne justo minor sit novenarius numerus. Quod si enim stadia sunt 4860, adverso flumine naviganti quotidie 540 stadia fuerint conficienda: quod, quamvis exiguum statuas stadii mensuram, ninium videtur; quum præsertim adverso flumine, ut c. 96. tradit Noster, non aliter, nisi navi fune secundum ripam tracta, navigare potuerint. S.]

7. *μήρι Θηβίων*] Belle Remig. schædæ. Cl. Gronovius attigit hæc ad Arrian. 'Αναβ. III. 5. p. 109., ex Medic. idem asserens Herodoto. Cur illam rem hic tacitam habuerit, non exputo. Libro III. 26. caute minus *Θηβῶν* ex eo codice, ubi *Θηβίων* legebatur rectissime, reposuit. Wess.—Conf. Valck. ad cap. 7. 4. Ad rem quod spectat, quum a mari usque Thebas nunc stadia ponit 6120, haud utique congruit hæc summa cum ante positis. Nam a mari usque Heliopolin (cap. 7.) posuerat 1500 stadia; jam ab Heliopoli Thebas 4860:

unde conficitur *stadiorum summa a mari usque Thebas 6360*. S.

CAP. X. 4. *ἰφαίνετό μοι—πίλωος θαλάσσης*] Expressit Plinius Hist. N. H. 85. Herodoto quidem si credimus, mare fuit supra Memphim usque ad Æthiopum montes; itemque a planis Arabiæ. Mare et circa Ilium et tota Teuthrania, quaque campos intulerit Mæander. Paria illis ex Nostro et Nearcho Strabo XIII. p. 1013. (p. 691. ed. Cas.) et Arrianus, 'Αναβ. V. 6. p. 203., Herodoti non oblitus. Mox (l. 6.) Thucydidis exemplo tueri se *ὡς* potuit, *ὡς μὲν ἐν μεγάλῃ εἰκάσαι* lib. IV. 35. Wess.—Amant autem Iones *ἴσσει* pro *ὡς*. De re ipsa conf. supra ad c. 5, 4. notata. S.

8. *Νίλου, ἰόντος πινταστήμου*] Notissimus septem geminus Nilus et Virgilio, *ἰπτάτορος*, Dionysio Perieg. 264. *πολύστομος* sive, ut in scholiis, *πολύστομος*, Nicandro Theriac. 175. Prætulit ex Med. *πινταστήμου* titulum Gronov. motus (opinor) verbis c. 17., ubi *ἰθαγία στόματα* Nili quinque; duo quæ septenarium numerum explent, manu facta, *ἰερκτά*. Eustath. optime, 'Ἡρόδοτος δὲ πινταστόμενον εἶναι λίγμιν τὸν Νίλον, ἡλαδὴ κατὰ τὰ φυσικὰ στόματα, ὡς δύο εἰσὼν ἰερκτῶν ὄντων, ad Dionys. v. 226. Ad quæ hominum opere effossa ostia cum non attenderetur, convaluit de septem amnis ostiis longe didita, et tot scriptis Codd. recepta, fama, quæ utique firmior foret, modo septem fluvii Esaiæ xi. 15. Nilum ejusque rivos declararent. Tu magni Theologi, Camp. Vitringæ, commentarium consule et de Nili ostiis observata; tum B. Maillet Descript. Ægypti, pag. 49. Mox (l. 11.) *μεγάλα* bene Gronov. Wess.

14. *οὗτ' ἔχοντες ἦσαν*, etc.] Hæc et sequentia videntur observata Thucydidi II. 102. *εἰς τῶν ἡσων αἱ ἡπείρονται· ἰλ- πὶς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῇ τινὶ αὖ*

χρόνῳ τοῦτο παλαιῖν: ubi viri docti non meminerunt hujus loci. VALCK.—Conf. quæ ad h. l. ex Pausan. VIII. 24. p. 647. et ex Woodii libro de Ingenio et scriptis Homeri, p. 7. Larcherus adnotavit. S.

CAP. XI. 2. *ἰσίων* *ἐν τῇ* *Ἐρυθρῇ*, etc.] Ex conjectura G. Raphelius in priorem Petri c. ii. 6. *ἰσίων*, sed minime fideli. Supra I. 193. *ἰσίου* *δὲ* *ἐς* *ἄλλοις ποταμοῖς ἐν τῷ* *Εὐφράτι*. et II. 158. *ἰσίου* *δὲ* *ἐς* *τὴν Ἐρυθρὴν θαλάσσαν*. Aristides, T. II. p. 354. ed. Jebb., *εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν τόπους ἰσίου θάλασσα, ἣ καλεῖται Κασσία*. Quæ quidem efficiunt, ut post pauca (l. 9.) *ἐν τῇ βορρῇ*. *θαλ. πόλιν ἰσίου* pene ex Remig. admittam. Recepti sine hæsitazione (l. 4.) *ἐς τὴν ἰσρίην θάλ.* Arch. monente, ut c. 9. et sæpe. Wzss.

[5. *ἡμέραι ἀναισιμύνται τισσεράκοντα*, etc.] Super hoc loco disputantem audire juvabit doctum Academicum Cahirensem Le Pere, in Description de l'Egypte publiée par ordre, etc. Etat moderne, T. I. p. 102. et quem is ibi laudat Gosselin, in Recherches sur la Navigation des Anciens, T. II. p. 163. S.

7. *ἰσχύς δ' ἐν αὐτῇ καὶ ἀμπωτὴς*] De aquarum isto in sinu fluxu et refluxu non dubia res. Neque ignota calumnia vetus in Mosem et Judæos, Arabicum sinum transgressos. Scholiastes in Ptolemæi Tetrabibl. pag. 83. *ἀμπωτὴς γὰρ γινώμενης φύγας παρῆλθιν ἐ τῶν Ἰουδαίων νομοθετῆς Μώσης*. Docte et animose pro divino Judæorum legislatore Vignolius, Chronol. lib. III. 1. p. 663. etc. Wzss.—De insolito prorsus et prodigioso maris illius refluxu, cujus ex prisco ævo memoria apud accolæ duravit, vide Diodor. Sic. III. 40. extr. et quæ ibi Wesseling. adnotavit. S.

9. *ἐν τῇ βορρῇ θαλάσσης*] Bene Ask. postulante dialecto. Sensit et Reiskius. Confer II. 158, 159. IV. 37, 42. Ita

VOL. III.

T

vero Mare Mediterraneum, et quæ illi junguntur, nuncupat. *Νορίη θάλασσα* est Erythræum, cujus pars Arabicus sinus. Wzss.—*βορρῆς* cum Ask. agnoscit etiam noster F. pro quo ante Wzss. *βορίης* hic legebatur; quod in Var. Lect. (ed. S.) adnotare neglexeram. S.

11. *σχιδὸν μὲν ἀλλήλοισι συντεταμένους τοὺς μύχους*] Præclara Medic. et Ask. scriptura, jure merito a viro Celeb. instaurata et defensa. Memini Diodoro III. 44. simile auxilium ferre et aliorum exemplis stabilire; quibus hoc Æschyli adstruo, Choëphor. 449. *δὲ δῖον συντίττειν μῦθος ἡσυχῇ φρίων βάσει*, cothurno incedens, neque alienum tamen. Wzss.

16. *χυσθῆναι ἂν καὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ προκατασινῇ*, etc.] Adhæreo ad hanc disputationem, neque me expedio. Arch. *οἶμαι* (pro ἢ *ἰμὶ*, l. 17. ubi in nostra Var. Lect. perperam *οἶμαι* posuit typotheta.) non multum juvat, nec Reiskii opera in Miscell. Lips. vols VII. pag. 629. Adscribam Cl. Pauw conjecturam, ut arbitrari sit facultas. Fors, inquit, una littera detracta, et distinctione leviter mutata, optime locus emendabitur: *ἰγὼ μὲν γὰρ — χυσθῆναι ἂν καὶ γὰρ ἢ ἐν τῇ προκατασινωμένῃ — οὐκ ἂν χυσθῇ πόλιν κ. λ.* Opinor intra x. annorum millia alicubi aggeratum esse: an sinus longe hoc Arabico major non posset oppleri intra illud temporis spatium, quod ante nativitatem meam a rerum primordiis effluxit? Hæc ille. Wzss.

17. *πρότερόν ἢ ἰμὶ γινώσκει*] Formularum Herodoti non incuriosus haud sane memini, sic alibi loquutum historicum: quod si Codicibus ista vetustis abessent, tum certe judicarem aliunde invecta, ad ista scilicet explicanda, *ἐν τῇ προκατασινωμένῃ χρεῖν*. Tota fortasse periodus sic primitus scripta prodierat: *ἰγὼ μάλιστα ἰλωμαί γὰρ καὶ μυρίων ἐντὸς χυσθῆναι ἂν καὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ προκατασινωμένῃ χρεῖν*

οὐκ ἂν χωρὶς κέλευρος καὶ πολλὰ μίζων
ἔτι τούτου ὑπὸ τοσούτου τι ποταμοῦ καὶ
οὕτως ἐργατικοῦ; In his solempne illud
ἡκου vel Herodoti ἡκου γι δὴ non cadet
in dubitationem quin genuinum sit,
suumque indat interrogationi vigorem.
VALCK.—Cur suspecta haberemus illa
verba πρότερον — γινέσθαι, non satis
equidem caussæ vidi. Si ἦ καὶ dedisset
vel unus liber, lubens accepturus eram.
Interim καὶ γι δὴ, eadem notione atque
πῶς γι δὴ, ferendum putavi. καὶ γι δὴ
legendum censet Benedictus in Actis
Semin. Philol. Lips. Vol. II. P. II.
pag. 285. Cæterum μίζων ἔτι τούτου,
non cum PAVIO apud Wess. intelligendus
sinus hoc Arabico major; sed hoc
Ægyptio, ut recte Larcherus accepit;
nempe major hoc, quem Herodotus ex-
istimat olim eam regionem occupasse,
quæ nunc Ægyptus est. S.

CAP. XII. [3. τῆς ἰχθυόμενης γῆς] In
Lat. vers. perperam positum regionem
utrique adjacentem, ubi utrimque scrip-
seram. S.]

Ibid. κογχύλια τι φαινόμενα] Ris vera
est, fulta testimonio Plut. Isid. et Osir.
c. 40. p. 102., sed aliunde derivanda.
Altissimos Europæ, Asiæ atque Americæ
montium vertices varia conchyliorum
genera insederunt; quæ unde advenisse
putes, si generale inundationem, qua-
lis Noachi tempore, recuses. Non ne-
scio, inter philosophos necdum super illo
negotio convenisse; neque id demiror.
Quæ enim inter eos in tanto dissentienti
et disputandi pruritu concordia? Ad
S. Bochartum Phal. IV. 24. et Freretum
Comment. Acad. Inscript. T. XV.
p. 342. Wess.—Nostra quidem ætate
consentiunt fere eruditissimi quique viri,
posse debereque conchyliis marina in
montium visceribus reperiunda, salva
fide Mosaicæ narrationis, ex ævo deri-
vari Noachica inundatione longe supe-
riori. S.

6. πρὸς δὲ, τῇ χώρῃ, εὔρεσι, etc.] Labo-
rabant hæc mala punctio: πρὸς δὲ,
præterea, sicuti ad I. 156. adscriptum
est. Pendet sermo ex Ἰδῶν, cui superius
suus locus. Vidit hoc Reiskius, brevi
post (l. 8.) οὐ μὴν corrigens. Wess. —
Reiskii conjecturam veterum codicum
auctoritate vidimus firmatam. S.

CAP. XIII. 3. ἄρδισις Ἀλυπτον] Me-
dic. ex Ionum consuetudine. Abyde-
nus in Eusebii Pr. Evang. IX. 41.
πύλας ἰωίστησεν, τὰς ἀνέιχοντες ἄρδισιν
τὸ πιδίον. Scripsi etiam εἰνακεία, quem-
admodum II. 145. Homeri εἰνατον,
εἰναύχης nunc non attingo. Mire placet
Gronoviana hujus loci explanatio. Wess.
—Scilicet et Μείρι et τιτυληκίτι e suo
cod. restituit Gron. cui fere et nostri
adsentiuntur libri. S.

[5. οὐ δὲ, ἢν μὴ ἰπ' ἱκανδικα, etc.]
Quum hodieque eadem fere obtineat
ratio, monuit Rich. Pococke (*Descript.
of the East*, Vol. I. pag. 251.) citatus
a Larchero, opinione videri hactenus
falsum esse Herodotum, quod sua ætate
tanto majori incremento Nili ad irri-
gandam Ægyptum opus fuisse quam
Moeridis regis ætate: octo enim illos
cubitos, quos (l. 3.) ei dixerant sacer-
dotes, intelligi debuisset de incremento
supra consuetam per se fluvii altitudi-
nem; adeoque non differre illam men-
suram ab hac xvi. cubitorum, quæ in-
telligenda de fluvii altitudine ab imo
inde alveo. Cæterum cum Nostro conf.
Strab. XVII. 788. ed. Cas. et Plin.
lib. V. cap. ix. sect. 10. S.]

10. κατὰ λόγον ἰσθμῶς ἢ ὕψος] Dum
quis ista nobis probabiliter interpretetur,
suspiciabor equidem ex interpretamentis
nata, quæ quis olim vicinis adposuerit.
Certe nihil impedit hoc in loco κατὰ
λόγον per κατὰ τὸ ὅμοιον interpretari, et
ἢ ὕψος, ἢ αὐξήσιν. Mea saltem opi-
nione nihil distarent κατὰ λόγον ἰσθμῶς
ἢ ὕψος et κατὰ τὸ ὅμοιον ἰσθμῶς ἢ

αὔξειν. Cap. seq. 14. εἴ σφι ἰδεῖσθαι (sic legerim).—ἡ χάρις ἡ ἱερὰ Μίμριος—κατὰ λόγον τοῦ παρρηχημένου χρόνου ἐς ὅψος αὐξάνεσθαι. VALCK.

Ibid. κατὰ λόγον ἰπιδιδῶ ἐς ὅψος, καὶ τὸ ἴμοιον ἀποδιδῶ ἐς αὐξάνειν] Invenit et hic manifestam ταυτολογίαν Cl. Reiskius, scilorum opera natam, Miscell. Lips. Vol. VII. pag. 629. Putares quodammodo adstipulari schedas Ask. in quis hiatus, sed ex scribæ eocorde negligentia: eadem verborum ἰπιδιδῶ et ἀποδιδῶ terminatio hominis oculos, ut in medio utriusque posita omitteret, præstrinxit. Herodoti dictiones bene constant: ἐς ὅψος, altitudinem soli, ἐς αὐξάνειν ejusdem incrementum, quo latius in vicinum mare protenditur, declarant. Ceterum xvi. aut xv. cubitos amnem adscendisse et arva inundasse olim, argumento est Nili figura xvi. liberis circa ludentibus, per quos totidem cubita summi incrementi augmentis se amnis intelliguntur in Plinii Hist. Nat. XXXVI. 7. ubi Harduinus; cui jungehdus Shaw Obs. Geogr. Syr. et Ægypti, cap. 5. p. 181. quantum aquis seriore tempore terra ea increverit, ex Arabibus docens. WESS.—Non ταυτολογία, quam dicunt, me turbaverat. Non parcum esse verborum, nec repetitas in eandem sententiam ῥήσεις aspernari Nostrum, satis constat. Sed de verbo ἀποδιδῶ dubitaveram, etiamque nunc dubito, idemne ac ἰπιδιδῶ significare possit. Illud video, ἐς αὐξάνειν posse eandem in sententiam atque ἐς ὅψος accipi: juncta mox utraque voce ἐς ὅψος αὐξάνεσθαι dicit Noster, c. 14. 5. Schæferus quid spectarit, ex conjectura sic edens, καὶ μὴ τὸ ἴμοιον ἀποδιδῶ ἐς αὐξάνειν κατακλιζόντες τοῦ ποταμοῦ, profiteor me haud liquido percepisse. Ad verbum id fuerit, neque tantumdem reddidit ad augendum inundans flumen; quod ad eam videtur interpretationem

accedere, quam reliquæ versioni in parenthesis interjeci. Sed quæro, quoniam reddit? nam nominativus, ἡ χάρις αὐτῇ, qui præcedit, ad verbum ἀποδιδῶ, ista notione acceptum, referri vix potest. Commodum foret, καὶ μὴ ὁ θῆς τὸ ἴμοιον ἀποδιδῶ, etc. si modo vestigium aliquod scripturæ hujusmodi vel in uno libro superesset. S.

19. ὕδατος οὐδὲ μίαν ἄλλαν ἀποστρεφῆ] Valla ἀποστρεφῆν in versione neglexerat, sententia loci contentus. A Gronovio venit, quibus nulla sit aversio aquæ. Præstare aquæ perflugium sive remedium, Portus dudum monuit. Noster VIII. 109. ἵνα—ἀποστρεφῆν ἔχῃ, pro quo ἀποστρεφῆν καὶ καταφυγῆν ἔχῃ Plutarch. T. II. p. 491. κ. Et πάσης ἀποστρεφῆς ἐργαζόμενος, cui perflugii et salutis via est interclusa, in Philostr. Vita Apol. VIII. 13., tum ἀποστρεφῆν ἰσχυροῦντο τοῦ Ἀθηναίων, δήμου de Vit. Soph. I. rv. p. 549., cujus præsidium et patrocinium rogabant. «Hoc amplius de dira pressis fame Liban. Declam. XIX. p. 509. κ. πᾶν γὰρ τὸ ἱμψυχον ἐκτείνετο—τοῦτο ἦν αὐτοῖς ἀποστρεφῆ τοῦ κακοῦ. Quæ quidem de dictionis usu abunde erunt. Addo, Josephum Bell. Jud. II. 11, 4. ἀποστρεφῆν σωτήριον dixisse, quæ Thucydidi ἀποστρεφῆ σωτηρίας. Vide Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 782. Μούρου (l. 20.) Paris. C. minime malum videtur. WESS.

Ibid. ὅτι μὴ ἐκ τοῦ Διὸς μόνον] Non enim certe habent aquam quæ agros irriget, nisi pluviam duntaxat. Valla dederat, nisi tantum a Jove. Romani quidem augures, pro cælo fulgente, tonante, dicere sueverant, Jove fulgente, tonante, Cicero de N. D. II. c. 25. Cælum et Æthera Jovem nuncupabant. Rarius illud Comici Platonis, quod sororis erat, marito tributentis, apud Etymologum voc. Ἐθῆνος: Ἀῆρ, ἐν ᾧ ἐν ἡμέραις καὶ Δία. Quævis cæli tempestas

Jovi contribuebatur. Illud Aristoph. in Av. 1501. *τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ*, recte cepit Küster. quel temps fait-il? Theocritus Eid. IV. 43. *Ἡ Ζεὺς ἄλλα κα μὴν πύλιι ἀθέρις*, ἄλλα κα δ' οὖν, e Theognidis versu 26. quem expressit etiam Sophocles in Polyxenæ fragm. ap. Stob. pag. 344, 4. Orpheus τὸν ἑμβρον dixerat δάκρυα Διὸς, teste Epigene ap. Clem. Alex. Strom. V. pag. 676, 3. Aquam pluviam Plato dixit τὰ ἐκ Διὸς vel παρὰ τοῦ Διὸς ὕδατα, τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα νέματα, T. II. pag. 761. A. 844. A. T. III. pag. 111. c. Cum pluebat, elegantioribus ὁ Ζεὺς, vel ὁ Σείς, οὖν dicebatur; (quam formulam Alcæus jam adhibuit Lyricis apud Athen. X. pag. 430. A.) Athenis vulgo ποιεῖν ὕδωρ: attingit Casaub. ad Theoph. c. 3. p. 32. Nondum in Socratis schola corrupti senis Attici piam persuasionem memorat, Aristoph. Nub. 372. *καὶ τοὶ ἀρετίτερον τὸν Δ' ἀλγέως ἔμην διὰ ποταμοῦ οὐρεῖν*. VALCK.

CAP. XIV. [8. ἀπονητέατα, etc. Putes cum Heynio ad Pindar. Ol. II. 111. ante oculos Herodoto fuisse poetæ versus illos, ἀπονητέτερον ἰσθλὰ τίμονται βίοντες, etc. S.]

12. ἄλλοι ἄθροισαι] Debetur Arch. Variant in vocis scriptura editi libri. ἄλλοι, I. 48. et 125. ἄ'λλοι, II. 51. ἄλλοι ex Med. bis II. 36. Schol. Apollon. Rhod. I. 1081. ἄ'λλοι μὴν ἢ ταιούτη συναλωφῇ τῆς νωτίρας ἰάδος ἰστί. διὸ μίμφομαι Ζηνοδότῃ εἰπόντι, ἄ'λλοι μὴν ἢ οἶοι καὶ ἄνθρωποι. (Iliad. B'. 1.) οὐ πύχνηται γὰρ ταύτη Ὀμηροί. Paria ad v. 998. At III. 356. et 365. ἄλλοι, quod præstare opinor ob synalæphes indolem. De Homero quod critici produnt, falsæ opinioni tribuit Barnes. in Iliad. A'. 288. Ceterum mirabilem hanc Ægypti ubertatem, quæ sine magno et sollicito labore votis agricolæ respondet, Diodorus, I. 36. non præterit. Wess.—Conf.

Var. Lect. (ed. S.) ad I. 125, 12. et VIII. 67, 11. S.

15. ἰσβάλλει εἰς αὐτὸν ὄς, etc.] Galeo designatus Plutarchi locus e lib. IV. Symp. legitur, pag. 670. A. B. Rem sane vix credibilem suo quoque testimonio confirmat Eudoxus apud Ælianum de Nat. An. X. c. 16. hanc reddens rationem, cur a suibus mactandis abstineant Ægyptii: *φιδέμιναι, ἰστί τοῦ εἶναι τοῦ σφαρίντοι, ἰσάγουσι τὰς ἀγέλας αὐτῶν· αἱ δὲ πατοῦσι τοὺς κυρεῖς, καὶ εἰς ὄγκον τὴν γῆν ἀδύουσι, ἵνα μίσην ἱμβριος, καὶ μὴ ὑπὸ τῶν ὀρέθων ἀναλωθῇ*. Mihi quoque sues hac in re non placent; sed, si jumentorum gregem designare voluisset, scripsisset utique βοῦς: et, ἰστίαν δὲ καταπατηθῇ τῇσι βοῦσι τὰ σπέρμα. Neque tamen hanc fabulam ornamdam esse censuerim; quam Herodoto deberi minime dubito, secundum quem suum in segetes immissorum ungulis e spicis grana debuerunt exteri: ita mihi capienda videntur ista quæ sequuntur, ἀποδινήσας δὲ τῇσι ὄσι τὰς εἶρας οὕτω κομίζονται, suum ungulis excussum frumentum convehit. Quod aliis diceretur ἀπαλοήσας, Herodoto dicitur ἀποδινήσας. Aream-Tele-silla δῖον vocaverat: Athen. XI. p. 467. F. Τελίσιλλα δὲ ἡ Ἀργεῖα καὶ τὴν ἄλω καλεῖ δῖον: hinc Eustath. 'Ιλ. δ'. p. 1283, 4. (p. 1207. ed. Rom.) Ælianus duobus in locis rarissimo hoc usu forsan alibi non obviam vocem adhibuit. Vid. elegantissima Epist. Critica II. D. Ruhnkenii, p. 43. VALCK.

Ibid. ἰσβάλλει εἰς αὐτὸν ὄς, etc.] Adsentiantur Plutarchus IV. Symp. c. 5. et Eudoxus in Animal. Histor. Æliani X. 16, quos olim Galeo, non sues, sed boves intelligenti, opposui ad Diodorum. (lib. I. cap. 36.) Nec penitet operæ. τὰς enim ὄς boves indicare, quibus testibus probabitur unquam? Creant tamen sues in illa sementis et tritura consuetudine molestiam. Si ve-

rum est quod perhibetur, oportet diverso fuerint ingenio per Ægypti agros atque alibi locorum, rostrique usum rusticorum utilitati posthabuerint. At sus sui semper generis et indolis est, vorax pecus et gulæ indulgens. ("Sues immisæ in sementem, ait *Galeus*, haud "dubie omne frumentum in ventres "potius, quam in limum, recõdent.") Ægyptii præterea boves, ut multæ nationes, tritrandis frugibus adhibuerint. Cyrillus in Esaïæ c. 28. *Αἰγυπτίους μὲν παῖδες συνίγκναισις ἐξ ἀγρῶν ἰσὶ τῇ ἄλλω δράγματι, ἵτα βοῦς ἰσχυρίσας αὐτοῖς, καὶ ἐν κύκλῳ περινομίζοντες, καταλιπνύουσι ταῖς χηλαῖς τὰς ἀσάχους.* Prudenter profecto: sunt enim boves ad id negotium porcis multo aptiores. Considera præterea, quod *Galeus* non neglexit, sues ab Ægyptiis studiosissime fuisse vitatos. (conf. c. 47.) Equidem, ni mihi obstarent Plutarchus atque Eudoxus, venisse ex scriptoris calamo *ισβάλλου ἐς αὐτὴν βοῦς ἐτ ἡσὶ βοὺς* τὸ σπέρμα, tum ἀποδιήσας δι ἡσὶ βοὺς arbitrarer. Quid enim, si menda utriusque ætatem anteverit? Diodorus generali vocabulo *βοσκήματα* uti maluit, subius fortasse hanc operam negans. Trituræ autem illum in oriente atque alibi morem copiose præter alios exsequitur Christ. Schoettgenius Antiq. Tritur. Sect. ix. et Ægyptiorum Fr. Lud. Norden Itin. Ægypt. p. 58. Wzss.—*Plinius* Hist. Nat. lib. XVIII. cap. xviii. sect. 47. Vulgo credebatur, a Nili recessu serere solitos, mox *sues* impellere vestigiis semina deprimentes in madio solo: et credo antiquitus factitatum. Sic (uno Diodoro excepto; qui, dissimulans difficultatem, generale nomen *βοσκήματα* posuit) de semine per *sues* depresso consentiunt omnes. Eodem vero animali ad exterenda e specie matura grana usos esse Ægyptios, nemo quod sciam dixit, nec per se credibile est:

boum opera ad hoc uti solitos esse populos versus orientem æstivum habitantes, satis constat. Quare scripturam istam, *ισβάλλου*.—*ῥι*, et *ἰσὶ* δι *κατασπ.* *ἡσὶ βοῦς*, ab Herodoti manu esse, in dubium vocari non debet: sed deinde scripsisse eundem ἀποδιήσας δι ἡσὶ βοὺς ἐτ perquam probabile debet videri. Larcher (suffragante Borh. in Appar. Crit. T. II. p. 803. seq.) utrimque, pro *ἡσὶ βοῦς*, *ἡσὶ βοὺς* corrigens, ne tamen prorsus hinc amandarentur sues, verba *ισβάλλου ἐς αὐτὴν βοῦς*, ante ista, *σπέρμας ἱκαντος*, etc. reponenda censuit: nempe ante sementem immisæ esse in agros sues, scilicet ad devorandas radices plantarum aquatiliū, quæ sementi nocituræ erant. S.

CAP. XV. 3. τὸ παρὰ θάλασσαν ἵσται αὐτῆς] Non scripsit aliter. Agitur de regione Delta, cujus ad mare tractum, cum ea sola Ægyptus haberetur, usque ad Taricheas Pelusiacas ejusdem esse Iones censebant. Consimile, quod sequitur, τὰ μὲν Λιβύης, τὰ δὲ Ἀραβίας ἵσται. Postulat porro rei et orationis habitus, ne Ald. et plurium schedarum (l. 6.) *ἐς μεσόγαιαν τίνειν αὐτὴν* pro quicuquillis putetur. *Ταριχηίαν* sive *ταριχηίων* Arch. species est Ionica, neque spernenda. Fuere in Ægypto eo titulo loca compluria. Vide II. 113. et Steph. Byz. in voce. Nominis fortasse causa ex contumelatis ibi hominum animaliumque cadaveribus, quæ more gentis diligenti cura condiebantur, uti c. 86. *Ταριχηίας τῶν ζώων* dabit Ælian. de Animal. X. 29. *παρῶν ταριχηίαν*, Diodor. I. 91. Wzss.

[11. ἦν γὰρ σφι] "H τοι γὰρ σφι, profecto enim, corrigit Benedictus in Act. Sem. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 286. Cum eodem viro docto initio hujus cap. *Εἰ ἂν βουλοίμην* malim, ob id quod dein l. 9. huic respondet, ἀποδιδύμεν ἂν. S.]

16. τίνα γλῶσσαν πρώτην ἀπέσσυται] Posset Aldi ἀπέσσυται patronos advocare Euripid. Orest. 1253. Hecub. 155. Supplic. 800. Sophocl. Ajac. 896. ut de Pindaro aliisque taceam. Verum membranarum potior sententia, cui usus respondet. Æschylus VII. Theb. 871. οἶμαι — σταθίων ἦσαν ἄλγος. Euripid. Med. 1176. ἦσαν ὁλοφυγῆς μίγαν κοκκυῖν. Quod et in Sophocl. Ajac. 862. Apollon. Rhod. IV. 874. ἦκε δ' αὐτὴν σμυρδαλίην: etc. Wess.—φανὴν ἵναι habes apud Nostrum II. 2, 10. ubi de eadem re agitur. S.

CAP. XVI. 4. τρία μέρη εἶναι γῆν πᾶσαν, etc.] Vide IV. 42. In ea nostri orbis partitione magnus olim dissensus. Plerique in parte tertia Africam posuere; pauci tantummodo Asiam et Europam esse, sed Africam in Europa: ita Sallustius Bell. Jug. cap. 17. Sed veterum plures Asiam duntaxat et Europam novisse, Isocratis, Hippocratis, aliorumque testimoniis firmatur. Lege Olympiodorum ad Aristotel. I. Meteorolog. p. 23. Scholiast. in Ptolemæi Tetrabibl. p. 58. et Lucanum IX. 411. Wess.

9. οὐρίζων τῇ Λιβύῃ] Nilus dici potest τὴν Ἀσίην οὐρίζων: sed non item, ut arbitror, τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῇ Λιβύῃ. Suspitor adeo συνορίζων scribendum. VALCK.—τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῆς Λιβύης ex Remig. præfero, tacitam præpositionem (ἀπὸ) adsciscens. Wess.

10. ὥστε ἐν τῷ μεταξὺ Ἀσίης, etc.] Emendata (a Gronovio) Vallæ Latina, ut sit in eo id quod medium est Asiæ et Africæ, meras tenebras offundunt. Voluit, ἐν μεθόρῃ Asiæ et Africæ Delta, ea ex sententia, esse oportere, atque ita neutrius. Erant super ejus situ olim discordes. Schol. Apollon. Rhod. IV. 1571. ἡ δὲ Ἀφροδίτη κατὰ μὲν τινὰς, τῆς Ἀσίας ἐστὶν κατὰ δὲ τινὰς, τῆς Λιβύης; et Auctor de mundo, quem Aristotelem male vocant, cap. 3. Wess.

CAP. XVII. 12. μέχρι μὲν νυν Κιρκασώρου πόλιος] Similia his cap. 97. (et c. 15, 6.) et Mela I. 9. Adscribam Achillis Tatii verba Amor. lib. IV. p. 245., sanioris coloris indiga: ὁ Νῦλος ἤν μὲν ἄνωθεν ἐκ Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἔστιν ἐς τοσοῦτον ῥίον ἄχρι Μίμφωις, καὶ ἔστι μικρὸν πᾶσα χώρα. Σύρος ὄνομα τῇ κόμῃ πρὸς τῷ τίλῳ τοῦ μεγάλου ῥύματος: ubi τίλος τ. μ. ῥύματος haud aliud ac Nostrum δὲ τοῦ Δέλτα, sive acumen Delta, uti in Pomponio legunt. At quid Σύρος; Salmasius Ægyptiacum tali nomine pagum legisse se negat, et negabunt alii cum ipso Tatius; qui quidem ad hunc forte modum dederat: καὶ ἔστι μικρὸν πᾶσα κόμη· Κιρκάσωρος ὄνομα τῇ κόμῃ πρὸς τῇ, etc. Quæ continuo subjunguntur de majore amne ad hunc pagum in tres scisso, in animo illi Herodotea fuisse, manifestant. Atque hæc præcipua ex parte viro doctissimo Steph. Berglero debentur. Wess.

24. τῷ μὲν Σαΐτικόν] Ταυτικόν corrigentes male agunt, neque a Strabone XVII. p. 1154. (p. 802. ed. Cas.) adjuvantur: siquidem illius τὸ Ταυτικόν στόμα, ὃ τινες Σαΐτικὸν λήγουσι, ex amne Bubastico sive Pelusio divergit: Herodoti vero ex Sebennytico. Credo rivo huic, quia præfecturam Saiticam radebat, nomen venisse. Addam Platonis ex Timæo, p. 21. E. verba, ad hanc rem opportuna: "Ἔστι τις κατ' Αἰγυπτίων ἐν τῷ Δέλτῳ, περὶ ὃ κατὰ κορυφὴν σχίζεται τὸ τοῦ Νείλου ῥέμα, Σαΐτικὸς ἰσικαλούμινος νομός· τούτου δὲ τοῦ νομοῦ μεγίστη πόλις Σαΐς: quibus non male nectentur Proclodis putata, p. 50. Confer Cellarium Geogr. IV. 1. pag. 24. horum oblitum. Wess.

25. καὶ τὸ Βουκολικόν] Haud aliter Eustath. in Dionys. v. 226. Nostrum secutus. Apud alios de eo silentium. Non male conponitur cum Phantitico Diodori I. 33. XX. 76. prope quod videntur τὰ βουκόλια, famosa latronum

domicilia, fuisse; descripta eleganter abs Heliodoro I. pag. 10. Achille Tatio IV. pag. 250. tanquam loca palustria, ad struendas insidias et ad prædæ receptacula commodissime posita. Etiam aliunde cognitum est, ad Phatniticum ostium pertinuisse regionem, cui a palustri situ 'Ελισερχίας titulus, uti ad Hieroclis Synecdem. p. 726. significatum fuit. Quæ quidem omnia persuadent, ostium Βουκολικὸν et Phatniticum non discrepare, nominisque causam patefaciunt. Wess.

CAP. XVIII. 3. τὸ ἰγὰ τῆς ἱμνωτοῦ γινώμῃς ὕστερον] Lenissima correctione sic ista mihi concinnanda videntur: meam quoque firmat sententiam Ammonis oraculum: τὸ ἰγὰ τῆς ἱμνωτοῦ γινώμῃς ὕστερον περὶ Αἰγύπτου ἰσχυρόμη, quod postea demum intellexi, quam sic de Ægypto judicare in animum induxissem. Edixerat Ammon, Αἰγύπτου εἶναι ταύτην, τὴν δὲ Νίλος ἰσίων ἔρδι. In eandem ferme sententiam, lib. II. c. 104. Colchi, inquit, esse videntur Ægyptii: τοῦσας δὲ πρότερον αὐτὸς ἢ ἀκούσας ἄλλων λίγω. Jam quod vulgatur, τῇσι — γινώμῃς ὕστερον, prorsus esset insolens in Herodoto, ὕστερον jungente passim cum casu secundo. Præterea, de sua solius ubicunque loquitur sententia, vices minimum γινώμῃ ponit numero singulari. VALCK.—Potiorem emendationis partem: τῆς ἱμ. γινώμῃς, lubens accepi. Potuerat deinde quidem περὶ Αἰγύπτου dicere Noster, sed movere vulgatum περὶ Αἰγύπτου non erat opus. Sic enim et alibi loquitur Noster: verbi gr. ἐρώσται περὶ Παντοῦν, I. 158, 2. idem est ac περὶ Παντοῦν, ibid. l. 9. S.

7. τῇ περὶ τὰ ἰρὰ θρησκίῃ] Maluisssem, si MSS. exemplo prævisissent, θρησκινή. Quod Arch. hic et cap. 37. obtulit, in lucro putavi. Scholia a Johnstono publicata in Sophoclis Electr. 996. τῆς νωτίρας 'Ιάδης ἰστί τὸ λίγωι τὴν προμήθειαν, προμήθειαν καὶ τὴν εὐνοίαν, ἐκείναι,

καὶ τὰ τοιαῦτα. Mox (l. 10.) καὶ οὐκ ἰμολογίον de sermone videtur intellexisse; ἰμολογίον κατὰ γλῶσσαν οὖν in simili re, I. 142. Wess.

CAP. XIX. 5. πιλάσας δ' ἐς τὸν ἀριθμὸν, etc.] Medicei πίλας Plinii verbis munitur, non omnino congruis: In totum autem revocatur intra ripas in Libra, ut tradit Herodotus, centesimo die. (lib. V. cap. ix. sect. 10. p. 256. ed. Harduin.) Quid enim hic de Libra et centesimo die, quo intra ripas cogitur iterum, tametsi πίλας probaveris? Hæc et alia bene Salmasius in Solin. p. 310. Verum est, intra idem ferme spatium temporis, quo increverat, amnem decrescere. Culte Aristides, T. II. p. 338. οὐ τοῖνυν μόνον αὖξισαι τακτὰ δὲ Νίλος, ἀλλὰ καὶ ἀπολήγειν τεταγμένως ἐπίσας, καὶ σχιδὸν οὐκ ἐν ἰσάττει χρόνῳ καθίσταται εἰς τὸ ἰξ ἀρχῆς, ἢ ἐν ἑκατοταῖς ἡμέραις. Diodorus præterea I. 38. Utrum vero idem Noster indicaverit, causam dubitandi adest in dissensu tot schedarum: habet quoque nescio quid scabri πίλας δ' ἐς τὸν ἀριθμὸν τουτίων ἡμερ., quod detractum vulgato cernitur. Πιλάσας paullo minus est ac πληρώσας ἐς τὸν ἀριθμὸν, c. 7. In Latinis nihil mutavi, dubius tamen de Laurentio, cujus membranæ, quod mihi liquido constat, persimiles Arch. et Vind. fuere. Wess.—Vallæ Latina hæc erant: et prope totidem diebus retrocedat, relinquens fluenta. Ex quo quidem non conficitur, πίλας illum in suo exemplari legisse; quæ absurda scriptura est, ex veteris alicujus librarii negligentia derivata: illud adparet, τὸν ἀριθμὸν τουτίων ἡμερῶν de aliis centum diebus, quibus decrescat Nilus, intellexisse hunc interpretem. Quod in nostra Var. Lect. pro scriptura πίλας testes citantur codd. Med. Ask. Arch. loco Arch. poni Pass. debuerat. Quo pacto vero Plinii verba scripturæ πίλας faveant, equidem non exputo: nec omnino satis adparet, quid

Herodotum ibi testem citans spectarit Romanus scriptor. Illud multis documentis constat, sæpe Plinium testimonia auctorum, quos nominat aut sequitur, parum adcurate adponere, adjicere interdum nonnulla verbis auctorum, alia detrudere; subinde etiam Græcorum auctorum sententiam non recte accepisse interpretatumque esse: quod in tam immensa suscepti operis mole, in tamque infinita rerum, quas complectitur, varietate nemini magnopere mirum debet videri. Quod h. l. ait Noster ἀπολείπων τὸ ῥίον, (nempe κατὰ τὸ ῥίον, deficit quoad fluentum, quoad aquam quam vehit) pro eo alibi simpliciter, ἰσπὰν ἀπολίπη ὁ Νῦλος, II. 93, 27. quando deficit Nilus. Similiter absolute, c. 22, 14. ἰσπῖνι — δι' ἴσπης ἰόντες οὐκ ἀπολείπουσι. Quare etiam cap. 14, 13. ἰσπὰν ὁ ποταμὸς — ἀπολίπη ὁπῖσω eodem modo accipiendum, quamquam ibi ex præcedd. intelligendum videri potuerat ἀπολίπη τὰς ἀρεθὰς. Pro ἀπολείπων perinde etiam ἰσπῖσιν potuerat dicere, sicut VII. 43, 3. (quamquam et ibi ἀπῖσιν, pro ἰσπῖσιν, probati codd. dabant:) et III. 108, 6. In verbi πιλᾶσας interpretatione dissentiunt interpretes. Ut Vallam omittam, recte videtur Wesseling. dictionem πιλᾶσας ἰς τὸν ἀριθμὸν cum illa c. 7, 11. πληροῖ ἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον contulisse; ut sit paulo minus πιλᾶσαι, quam πληρόσαι. Conf. IV. 181, 20. Larcherus vero πιλᾶσας de accessu i. e. de incremento fluvii accepit, cui opponatur τὸ ἀπείχεσθαι, recessus s. diminutio. At (ut taceam, inauditum esse illum verbi πιλᾶζιν usum) satis erat perspicuum, ἀπείχεσθαι h. l. opponi superiori κατέρχεσθαι, quemadmodum ἀπολείπων opponitur superiori πληθύνει. S.

[12. αὔρας ἀποσπινούσας] Commode h. l. Larcherus ex Scholiis ad Sophoclis Ajac. 683. hæc adposuit: Διαφίρουντι

ἁλλήλων, (αὔρα καὶ ἄνεμος,) τῷ μὲν τὴν αὔραν ἐπὶ τῶν ἐξ ὑγροῦ ἐκποσῶν τάττεισθαι· τὸν δὲ ἄνεμον, ἐπὶ τῶν ἐν αἰέρι ποταμάτων. S.]

CAP. XX. [1. Ἑλλάνων μὲν σινίς] Varias variorum Auctorum de Incremento Nili ejusque causis sententias, ex Plutarcho de Placitis Philos. lib. IV. cap. 1. tum ex Incerto auctore, porro ex Theophylacto Simocatta, lib. VII. Histor. cap. 17. ex Diodor. Sic. lib. I. ex Aristidis oratione Ægyptiaca, ex Strabonis lib. XVII. ex Xiphilini Epit. Dionis Cassii, ex Heliodori Æthiopico. lib. II. denique ex Theodoretii Serm. IV. de Græcorum affect. curandis, collectas Godofr. Jungermanus suæ Herodoti editioni, Adpendicis loco adjecit. Eademque omnes eclogæ, ex prædictis Scriptoribus excerptæ, in Londinensi editione Herodoti, quæ Galei nomen præfert, in editione Gronoviana denique in Wesselingiana, eodem modo repetitæ sunt: qua accessione augere hanc nostram Herodoti editionem inutile judicavimus. Cæterum quod ad Incerti, quem dixi, Scriptoris fragmentum spectat, consuli velim quæ in brevi Præfatione Eclogæ ex Ctesiae Persicis præmissa (T. IV. Part 1. hujus edit. sub finem) monita sunt. Præsertim vero conferri cum Nostro merentur quæ de eodem argumento Diodorus Siculus, lib. I. cap. 38—41. congressit; quorum quidem minima pars in eadem, quam dixi, Jungermaniana Adpendice exhibetur. S.]

12. πολλοὶ μὲν ἐν τῇ Συρίῃ ποταμοὶ] Sunt quibus hæc displicent: esse enim quidem plures in Syria fluvios; sed evolvi in Mare Mediterraneum, eorumque in solem occidentem ostia tendere, non boream. Qui quidem si meminissent, etesias non magis e septemtrione quam occidentis plaga, sive εὐδὶν τι μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἑρκτου ἥτις τῆς ἰσπῖρας

spirare, ut, post Aristotelem, Meteorol. II. 6. Diodorus observavit I. 39. in alia utique ivissent. De eteis autem, atque eorum in Nili, æstate exundantis, ostia vehemente flatu, quæ veterum nonnulli tradiderunt, a vero non recedunt. Philo, Ægypti incola, id fassus ultro est, Vit. Mos. I. p. 620. A. et nostra ætate, diu eadem in regione occupatus, B. Maillet Descript. Ægypti, p. 55. Neque ea tamen unica incrementis Nili caussa. Wess.

CAP. XXII. 5. ἀπὸ τῶν χειμῶνatos τῶν ὁρίων, etc.] Ψυχρότερα conjectura adsecutus Corn. de Pauw fuit. Adposite Aristides, T. II. p. 334. ἡμεῖς μὲν γὰρ ἐν τῶν χειμῶνatos τῆς οἰκουμένης ὁ Νεῖλος δῆπου, καὶ πρὸς τὴν αἰὶναι σιγήν. Wess.—Discrepantiam codicum in verbis τῶνatos et ὁρίων diligentius consideranti perquam probabile videri debet, vocab. τῶνatos ex scholio interlineari esse invecum; quo factum, ut ex eisdem codicibus, quibus hoc infertum, verum verbum ὁρίων expelleretur. Quare, nisi prorsus ejiciendum vocab. τῶνatos, cancellis saltem, ut suspectum, fuerit circumdandum. S.

6. τῶν τὰ πολλὰ ἴσται] Reiskius, τὰ δὲ τιμῆρια πολλὰ ἴσται—ὡς etc. Ego τῶν τὰ πολλὰ non moveo, et τιμῆρια sive μαρτύρια ad sententiam arcesso. Quorum, paullo ante scriptorum, indicia multa adsunt viro, etc. Nec discrepat sententia Abreschii. Prudenter vero de Nili incrementis Arrian. Indic. c. 6. Wess.—Si nude legeretur τῶν πολλὰ ἴσται, facile adsentiret viris doctissimis, intelligi e sequentibus τιμῆρια posse: sed turbat adjectus τὰ articulus, qui quid huc faciat non video. S.

12. ὁμοῖον ἐν τῇ ἡμέρῃ] Tan. Fabri lib. I. Ep. 70. correctionem (ἐν τῇσι, pro ἐν τῇσι.) merito expolit Gronovius, suffecta alia, minime meliore. (ἐν τῇσι) ἢ μίσηται. A. Gellius N. Attic. VIII.

VOL. III.

4. super hoc loco disputaverat, non sine Nostri taxatione, quod scriptor historię memoratissimus de aqua pluviali et nive rem non satis exploratam pro conperta posuerit, sicuti præfert capitis IV. argumentum. Perit, quod dolemus, disputatio; verba quæ superant, idem tum in Herodoto fuisse, quod nunc examinamus, conmonstrant. Ponunt enim de nive et aqua pluviali rem pro conperta non satis exploratam: neque usquam ulla in Musa talis deposita est. Vim proinde arceo, opinatus cœli habitum et clima, sub quo scriptor aut Halicarnassii aut Thurii vitam transegit, paucis post nivem diebus pluviosum fuisse. Ut ut hoc fuit, per illud mihi mirum accidit, doctissimos viros Gellianos, adeo obportuna, neglectui habuisse. Quæ consequuntur de adusto hominum colore et de gruibus, Seneca non præterit Quæst. Nat. IV. 2. cui Euripidis cothurnum Helen. v. 1497. adcommoda. Wess.

[17. εἰ τοίνυν ἰχθύες καὶ ὄρνιθες. Pro copia quam amat Herodotus facile crediderim placuisse ei repetitam ante καὶ ὄρνιθας particulam εἰ. Certe restitutam eam malim, quam cum Benedicto rescribere εἰ τοίνυν ἰχθύες καὶ ὄρνιθες; cui novationi non est hic locus, quod et de multis aliis dicendum ab eodem viro docto propositis, quæ, ne longior sim, silentio prætereo. S.]

CAP. XXIII. 3. ποταμὸν Ὠκεανὸν] De eodem iterum IV. 8. Homeri ποταμοῖν ῥέεθρα Ὠκεανῷ, Iliad. π'. 245. variis olim docti homines agitarunt, quemadmodum ex Strabone novimus, lib. I. p. 9. (p. 4. ed. Cas.) Ægyptii autem, siquidem Diodoro I. 12. 36. et 96. adcredimus, Nilum suum pro Oceano censebant; alii ex mari Oceano amnis incrementa, quos Seneca in ordinem coëgit, derivabant. Confer Libanium, in Basilico, p. 140. Herodotea hæc amplexum. Wess.

U

CAP. XXIV. 6. τῆς γὰρ ἀν' ἀγχοτάτω ἢ χείρῃς] Inpendit qualemcumque his operam G. Raphelius ad Matth. cap. XII. 35. sed usus vetere Editione. Mediceo jure merito Gronovius obsecutus est, repulsa T. Fabri, lib. I. Ep. 7. correctione. Θιὸς de sole tritissimum. Appianus Præfat. ἀρχομένου τι καὶ θυμίου τοῦ θιού. Quæ autem Noster de Nili auctis per æstatem aquis et earum caussa, aliena sunt et sæpe explosa. Lege Aristidem, T. II. p. 341. et Diodorum I. 38. Wess.

CAP. XXV. 4. οὐκ ἰόντων ἀνέμων ψυχρῶν] Postulat ratio et rerum usus, ut calidæ regionis calidi sint venti. Propterea Pavius, (quum abesset olim negans particula) contraria contrariis adjuvanda et medicanda professus, Σερμῶν, quo etiam modo Reisk. in litteris ad me aut ξηρῶν, substituit. Scio eundem Cl. virum, damnata superiore sententia, nihil mutatum velle, et turpem errorem scriptori impingere. Mihi nulla hic aberratio placet, sed quod ex Arch. provenit, et scriptor ipse adfirmat, c. 22. Dedi et suam sedem participio ἰόντος, (l. S.) quam amiserat. Wess.

12. ἀλλὰ καὶ ὑπολείπεται] Verius hoc. (scil. quam ἀπολείπει.) Cui usui autem illa circa solem relicta aqua? An ut illi alimento, quæ plurimum olim persuasio, cederet? Γελοῖσι πάντες, ὅσοι τῶν πρῶτον ὑπέλαβον τὸν ἥλιον τρέφισθαι τῇ ὕδατι, graviter Philosophus, Meteorol. II. 2. Sequentia ad examen vocavit Salmasius in Solin. p. 303. Wess.

CAP. XXVI. 1. αἴτιος—καὶ τὸν ἥρα ξηρὸν—εἶναι] Reiskius καὶ τοῦ τὸν ἥρα reponit. Wess.—Alius scriptor articulum ibi non neglecturus erat: Herodoti stylus haud agere illo caret. Sic c. 20. 5. τοὺς ἰσθμίας ἀνέμους εἶναι αἰτίους πληθύνειν (non τοῦ πληθύνειν) τὸν ποταμόν. Scilicet in hujusmodi dictionibus ad infinitivum subintelligi debet αἰ, particula. S.

2. διακαίαν τὴν διέξοδον αὐτοῦ] In Adnotationibus Gronov. αὐτῷ Medicei sumitur ac si αὐτῷ sive ἰωῦ τῷ foret. Malo Al. di et plurium schedarum, atque ad aërem, qui solis transitu excandescat, referre. Wess.—At αὐτοῦ quoque ad solem fuerit referendum, et pro ἰαυτοῦ accipiendum: sol exurit suum transitum, id est, omnia exurit qua transit. S.

[4. καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῇ μὲν νῦν ὁ βορέης, etc.] Post τοῦ οὐρανοῦ commate incisa erat oratio, parum commode: nam cohererent τῇ τοῦ οὐρανοῦ, qua cœli parte. Majore etiam incommodo olim aberat distinctio post ὡρίων, ut juncta intelligerentur τῶν ὡρίων καὶ τοῦ οὐρανοῦ: quo posito, Vigerus Idiotism. VIII. VII. 5. τῇ μὲν νῦν pro καὶ τῇ μὲν νῦν poni censuerat, regulamque statuerat, apud Iones interdum καὶ subaudiri. Aptā verborum interpunctione Reizius planam reddidit orationem. S.]

CAP. XXVII. 2. οὐκ οἰκός ἐστι οὐδὲν ἀποσπέν] Est cui οὐκ ἀποσπέν ἐστι æquius melius videtur. Repetita negatio, me arbitro, non nocet, uti neque VI. 87. (An voluit VI. 88, 2? At id quidem paullo diversum. Cæterum satis notum est, amare Græcos repetitas particulas negantes; ac præsertim post negandi verba et similia, cujusmodi est οὐκ οἰκός ἐστι, negantes particulas adhibere, ubi nullus eis locus esse videri poterat. Vide ex Gr. II. 63. extr. III. 66, 13. III. 99, 7.) Solus-ne Nilus nihil auræ exhalet, dubium est. Nostro adsentiuntur, Diodor. Sicul. I. 38. Plinius N. H. V. 9. Aristides, p. 361. atque alii. Prudentior Theophrastus de Ventis, p. 407. quem hanc ad rem advocavit Brodæus Miscell. III. 30. Wess.

CAP. XXVIII. 1. αἰς ἀρχὴν ἰγίνετο] Non pugnabo, si qui τὸν ἀρχὴν elegerint: usus neutrum proscribit. Passim idem est ac prorsus, quomodo ex emendatione Viri Celeb. Latina. Me-

lius Laurentianum ab initio, nexu orationis postulante. Quem quidem in modum Æschines, Socr., Isocrates, Arrianus, alique plures: de quibus eruditi viri ad Joannis Ev. c. viii. 25. Wess.—Vide I. 86. 25. et 140. 13. ibique notata. S.

[4. ὁ γραμματιστὴς τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίων] Valla, scribe sacrarum Minervæ pecuniarum; rerum, loco pecuniarum, posuit Gronov. Verba ista Herodoti citans Pollux IV. 19. nil aliud monet, nisi quod γραμματιστὴς idem sic ac γραμματιεύς. Sunt autem χρήματα non modo pecuniæ, sed et res pretiosæ cujusque generis, ut vasa, aliaque talia: VII. 190, 8. IX. 83, 3. et frequenter alias. Quam in partem Larcher in priore ed. versionis Gallicæ non male, me iudice, hunc hominem nominaverat le garde des trésors sacrés; provocans etiam ad Polluc. ibid. ubi γραμματιστὴν ab Atticis dici ait, ἢ ἄργύριον ἀπικνεύει, et ad Harpocrat. voc. ἀργυροθήκη. In posteriore vero editione idem vir doctus, præeunte Michaëlis in Comment. Soc. Goetting. T. I. p. 271. hieroglyphorum, i. e. sacrarum scripturarum interpretem hic dici censuit. Id vero si voluisset Herodotus, ἱερογραμματιεύς puto dixisset, aut ἑξηγητὴς τῶν ἱερῶν γραμμάτων, non γραμματιστὴς τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίων. S.]

10. τὰς δὲ πηγὰς τοῦ Νείλου] Multa hujus disputationis redarguit Aristides, non ausus tamen diffiteri, Syenen inter et Elephantinen ὡς ἀληθῶς esse πύργους μεγάλους δύο, earumque medium ex Ægyptiorum opinione Nili fontes continere: porro altitudinem fontium tantam esse, ut sub mensuram non cadat, καὶ τὰ βάθος γὰρ οὐκ ἴσμεν εἶναι, p. 345. Ex Seneca non multum discrepantia ad Solin. p. 312. adscripsit Cl. Salmasius. Cur ergo insultant scriptori, quæ auditu exceperat, narranti? Wess.

18. εἰ ἔρε ταῦτα γινόμενα ἴλεγε] Ex-

plicit Aristides, εἰ ἔρε ταῦτα ἀληθῆ, δοκεῖν αὐτῷ δίκαια ἰνταῦθα εἶναι καὶ παλαιοίαις τοῦ ποταμοῦ, et recte. Namque τὰ γινόμενα, non utique alia, quam quæ sunt et reapse contingunt. Cl. Reiskius his curam insumsit Miscell. Lips. Vol. VII. p. 630. quam, si lubet, expende et considera. Wess.—Vide Var. Lect. S.

20. οἷα δὲ ἰμβάλλοντες, etc.] Qui voculam hinc eiecit, quia non meminerat additam voci οἷα, minuta talia cautius neglexisset οἷς αἰτὸς θρίσας. Ut αἶτι, αἶτι δὲ, et αἶτι δὲ, sic et οἷα, sed frequentius οἷα δὲ, leguntur etiam apud Herod. hoc quidem eadem structura, p. 23. 15. (I. 61, 3.) οἷα δὲ παίδων οἱ ὄναρχόντων, p. 76, 31. 160, 47. 169, 12. (I. 189, 17. III. 4, 6. III. 25, 6.) Nostro quoque loco voculam δὲ nexus necessarium monstrat. VALCK.—Vide iterum nostram Var. Lect. (ed. S.) Sed, locum hunc denuo expendens, intellexi, verbis olim vulgatis nihil hic adjici, nihil detrahi debuisse; sana fuisse omnia, non nisi prava interpunctione, inde ab edit. Gronov. ad hanc usque nostram, obscuratum fuisse orationis gressum. Nempe sic distingui oratio debebat, quemadmodum fere in editis ante Gronovium. Οὕτω μὲν δὲ ὁ γραμματιστὴς, εἰ ἔρε ταῦτα γινόμενα ἴλεγε, ἀπέβαιναι (ὡς ἰμὲ κατανοοῖεν) δίκαια τινὰς ταύτην ἰσχυρὰς καὶ παλαιοίαις οἷα δὲ ἰμβάλλοντες, etc. ubi δὲ particula, post οἷα, non adversativa notione, sed, vel frequentissime alibi, continuativa vel copulativa ponitur. S.

CAP. XXIX. 5. ταύτην δὲ δὲ] Ταύτην δὲ δὲ legit Valla; quod vel absque Codd. debuere restitui. Eadem menda multis in locis hæret. VALCK.

10. τοὺς δὲ τοῦτον τῷ πρίστῳ διευκλῆσαι, etc.] Dionysius Longinus πρὶ τ' Τ. φ. Sect. 26. p. 152. narrationem Herodotem elegantiam et perspicuitatem admiratus, ἑξῆς, inquit, εἰ ἴναίτε, οἷς περιλαβόντες

τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἄγει, τὴν κοῆν
ἔψιν ποιῶν. Et sunt profecto adtenden-
tibus longe cultissima. 'Απίξαι, injuria
in exilium abire jussum, præfert Fabri
Tollique editus Longinus: alii, neglecta
forma Ionica, ἀπίξῃ. Wess.—'Απίξαι
(Gronovii) ne Græcum quidem. ἀπίξαι
dubio vacabat, ubi in vicinis ista lege-
bantur: τὴν διακλώσας ἤξαι: et ἰπυτα
—— οἰσπορίην ποιήσαι: tum αὐτὴς ——
δωδεκά ἡμίρας πλίσσαι, καὶ ἰπυτα ἥξαι.
Hoc etiam mutatum ivit in ἤξαι Gro-
novius. VALCK.—Descriptionem istam
Nostri imitatum esse Lucianum, Ver.
Hist. II. 27. notavit Toup. ad Longin.
l. c. S.

22. τῇ οὐνεκά ἐστι Μίρον] Describitur
a Diodoro I. 33. et Strabone XVII. p.
1139. (p. 790. ed. Cas.) quorum is a
Cambysis. matre, hic a sorore sive uxore
ejusdem nomen sortitam perhibet: Jo-
sephus in pari fere causa est; et tamen
ab eruditissimo viro, Phaleg. II. 36.
erroris propterea arguitur. Tu vide
Liban. in Antiochico, p. 343. Wess.—
Conf. Heeren, in Ideen über die Poli-
tik — der alten Welt, T. II. p. 398.
seqq. S.

CAP. XXX. [2. ἤξαι ἐς τοὺς Αὐτομά-
λους] De his Automolis, s. Transfugis
Ægyptiis consuluisse juvabit quæ com-
mentatus est Heeren in libro modo
laudato, p. 411. seqq. et in singulari
Commentatione de Militum Ægyptio-
rum in Æthiopiam migratione et co-
loniis ibi conditis, inter Commentat.
Soc. Reg. Scient. Goett. T. XII. p. 48.
seqq. S.

4. 'Αρχαί] Etsi nihil hoc de vocabulo
constitutum habeam, Steph. Byz. et
plurium schedarum judicium sequi li-
buit: fateor Stephanum non nihil dis-
cedere, sed illi dudum e Nostro medi-
cinam Hartungus] fecit, Cent. I. 3. p.
641. 'Αρχαί Medici cum simili Ara-
bum vocabulo, sinistram notante, con-

tendit Reiskius, non neglectis Auxu-
mitis et Æthiopum urbe Auxumi. Ex
Hætræorum sermone 'Αρχαί accessivit
H. Relandus Diss. de Coptica Ling.
ad David. Wilkins, p. 97. Alii alia, quæ
in re, ancipiti admodum, missa facio.
Lege et Diodor. I. 67. Wess.

10. ἐν Δάφνησι τῆσι Πηλουσίησι, etc.]
Vide c. 107. In Ald. et aliis hæc male
interpuncta recte disposuit et ordinavit
doctissimus Fr. Junius ad Esaiæ, cap.
xxx. 3. deleta, quod vocem ἄλλῃ exci-
pit, δι, utique non necessario. (At per-
commode adjecta est hæc particula: καὶ
—— ἄλλῃ δι, atque item alia.) Daph-
næ, uti idem et Bochartus, in sacris
Prophetarum Oraculis Taphnæ, nec
longe a Pelusio in Itinerario, Anton.
p. 163. Ceterum pro Assyriis, contra
quos in Edd. præsidium ad Daphnæ,
fortasse consistent nonnulli; siquidem
Psammetichus, Assyriorum potentiam
dejecturus, Azotum Syriæ obsessum, c.
157. ivit. Verum ea expeditione non
impedior, quo minus Arch. et Vallæ ac-
cedam, et Valckenarium laudem. Wess.

11. 'Αραβίαν καὶ 'Ασσυρίαν] Sæpe-
mero quidem, quod a Relando, Span-
hemio, aliisque ostensum, Syria et As-
syria, Syri et Assyrii promiscue Vete-
ribus commemorantur; semper tamen
Herodotus Syrios sive Syros) ab Assy-
riis stinguat; hic itaque corrigendum
Συρίαν. (certe Σύρον.) Agit enim de
custodibus, quos ad Ægypti fines collo-
carit Psammetichus: ad Orientem
Ægypto sunt objecti Arabes et Syrii
Palaestini: τῆς γὰρ 'Αραβίας τὰ παρα-
θάλασσαν Σύρον νέμονται, lib. II. c. 12.
ubi mox jungit τὴν 'Αραβίαν τε καὶ Συρίαν:
tum c. 116. ἐμοῦσι ἡ Συρία Αἰγύπτου.
Conferri possent in re minime dubia, lib.
II. c. 158. III. 5. et 91. IV. 39. VIII.
89. VALCK.—Equidem, ut in Var.
Lect. (ed. S.) professus sum, 'Αραβίαν τε
καὶ Σύρον editum volueram. Adjectam

igitur in contextu *τι* particulam post *Ἀραβίων* velim. S.

20. *οὐκ ἔα*] Vetabat, Valla. Vetat lex, sive legislator, diciturque *οὐκ ἔα*, Isæo, p. 80, 44. et Demostheni, p. 143, 96. Sed apud Herodotum *οὐκ ἔα*, nuspiam est imperantis, at mitibus verbis dissuadentis: hoc in loco fugitivus Psammetichus adsequutus multis verbis obsecrabat, Deosque Penates deserere dehortabatur; *ἰδίῳ τι* (hoc intersero) (quæ tamen particula *τι* non necessario requiritur) *πολλὰ λέγων, καὶ σφίσι θεοὺς πατρίους ἀπολαύειν οὐκ ἔα*. Lib. V. c. 96. atque alibi ter quaterve recurrit illud eodem semper molliori significatu. Venuste Xenophon. *Κυρ. Ἀναβ. VII. p. 240. 8. ἐπήγετο δὲ Σιῦθες τὸν παῖδα, εἰ παύσειεν αὐτὸν ἀπὸ ἐκείνου, (τὸν ἱεραστὴν ἀπὸ τοῦ ἱερμίνου) οὐκ ἔα δὲ παῖς, ἀλλ' ἐκείνῳ μηδὲ ἴτριον κατακαίειν*: negabat puer; obsecrabatque neutrum ut interimeret. Lib. II. *Ἑλλ. p. 267, 8. tametsi de Cyro dicatur, οὐκ ἔα ναυμαχεῖν*, notat dehortabatur. Apud Thucyd. VI. 72. cladem passos Syracusanos suos Hermocrates *ἰδάμεν τι καὶ οὐκ ἔα τῇ γιγνημένην ἰσθιόειν*. Lib. I. 28. et VII. 48. *οὐκ ἔα ἀπανίστασθαι*. Veterum formulam representantur imitatores. VALCK.

11. *τῶν δὲ τῶνα*] Sic postulat Scriptoris consuetudo, quæ Cl. Reiskium non latuit. Respice lib. I. 84. Dictum Automolorum celebre est, obscurius abs Aristotele positum, Rhetor. III. 16. p. 149. manifestius in Diodori I. 67. et Plutarchi, T. II. 601. d. WESS.

25. *ταύτους ἐκείνους ἐξίλονται*] Cl. Reiskius *ἐξίλονται* præcepit ex vetere *ἔλα*, pello: quod equidem Græcis non, aufero; malo tamen, si quid novandum, *ἐξίλωνται*. Nam magna in his confusio; uti V. 63. III. 59. Verum mutandi nulla necessitas. WESS.—Nullo pacto sollicitari *ἐξίλωνται* debuit. Vide I. 103, 12. I. 159, 12. etc. Et aptus huic loco erat acristus, significatione præ-

teriti temporis: non enim ipsi incolere regionem potuerunt, quin illos eiecissent. S.

CAP. XXXI. 2. *οὗτοι γὰρ συμβαλλομένων μηνῶν*] In mensium numero, quos ab Elephantine Meroën versus et Automolos proficiscentes conerunt, dissentit Aristides Orat. Ægypt. p. 346. Cujus discordiæ causa est, quod ambo ex aliorum narrationibus, sæpe numero ambiguis, acceperunt. Statim, auxilio Arch. et Vind. *ταῦτοι γὰρ συμβ.* si volueris, haud erit pravum; quæ et Reiskii conjectura. WESS.

CAP. XXXII. 1. *Ἀλλὰ τὰ μὲν ἥκουσα*] Si sensui non possit satisfacere, poni (hoc a Gron.) non debuerat: acrius consideranti Gronovio latere videbatur *ἄλλα ἄττα*. Sed hoc æque sensum relinqueret pendentem, Atticis pro *ἃ τῶνα* frequentatum; non tamen Herodoti, semper Iouum more *ἄττα* scribenti. Sincera mihi quidem videntur olim vulgata: *Ἀλλὰ τὰς μὲν ἦε*. Sed hæc quidem, quæ nempe dicturus sum, a Cyrenæis intellexi. Paulo post (l. 4.) Herodotea Gronov. interpolavit, vocibus *πρὶ τοῦ Νύλου* e MS. (perperam) inculcatis. VALCK.—Quæ hoc cap. de juvenum Nasamonum itinere per deserta Libyæ narratur, interpretatus est illustravitque Heeren, in libro jam sæpius a nobis laudato, Ideen, etc. T. II. p. 216 seqq. S.

3. *καὶ ἀπινίσθαι ἐς λόγους Ἐνιέχον*] Resecui inportunum Medicei glossema: quisque videt, nisi si amore membranarum nimio cæcutiat, ex sequentibus in hanc viciniam migrasse, et optime ex plerisque omnibus Codd. abesse. Id quoque inmutavi, quod paullo ante Florentia dederat, (*Ἀλλὰ τὰ μὲν*) opinorque suspensionem de lacuna, qua de Miscell. Lipsiensia, in spongiam abiit. Nasamonum in Lybia sedem IV. 182. designat. WESS.

16. *ἢ τελευτᾷ τῆς Διόνης*] Male hæc

tinuiunt. Scripserat aut ἡ τελευταὶ τῆς Λιβύης, quorsum tendit Ask. aut ἡ τελευτὰ τῆς, quæ Reiskii sententia. (conf. Var. Lect. ed. S.) Certum est, veterum opinione promontorium Soloënta, quod et IV. 43., Africæ versus occidentem solum censitum fuisse terminum. Mox (l. 19.) τῶν ἐπὶ θάλασσαν revocavi, scriptoris mori et Codicum auctoritati obsecundans. Adsolet sane Africæ in Mediterraneum Mare vergentes nationes τοὺς ἐπὶ θάλασσαν κατήκουτας, tum ἐπὶ τοῦτον et ἐπὶ θάλασσης eas adpellare, quæ regionis interiora καὶ θηριώδια habent. Vide modo IV. 171. et 181. et exemplorum abunde erit. Wess.

22. Ἐπὶ δὲ τοῖς νηϊαῖς, etc.] Corrigebat vir doctissimus (Reiskius puto) scriptis ad me litteris, ἐπὶν δὲ, ut respondeat superioribus φάσαι παρὰ σφίσι γίνεσθαι, aut potius ἐπὶν δὲ. Ego aliter censeo. Frequens in hoc scriptore, neque nesciebat vir Cl., ἐπὶ atque ἐπὶ γὰρ, infinita oratione sequente: similes structuræ IV. 10. VII. 3. et 150. VIII. 111. dicta adfirmant, et quæ H. Stephanus de Dialect. p. 138. Wess. — At non id turbaverat viros doctos, quod in obliqua oratione particula ἐπὶ cum infinitivo modo constructa est: sed quod, si ἐπὶ notione postquam accipitur (qua eam Wess. accepisse videtur) ἀναπρόδεντος videretur esse oratio. Itaque Vigerus, hunc locum tractans, (Idiot. Græc. VII. 6. 4.) ἐπὶ hic notione particulæ ἵππιστα, deinde, accipiendum esse statuit. Quum vero satis constet, nusquam alibi ἐπὶ ista notione adhiberi, emendatione opus esse Reizius cum Reiskio censuit, et ex conjectura ἐπὶν, (scil. οἱ Νασαμῶντες) in contextu posuit, ut in Var. Lect. (ed. S.) a nobis dictum est; non ἐπὶν, ut in brevi notula sub contextu nostro perperam positum. Hermannus in Adnot. 241. ad Vigerum, recta interpretatione, non emendatione, indigere hunc locum monuit: notione

caussali, satis usitata, hic positam esse ἐπὶ particulam, commodè per nam reddendam: referri enim eam ad id quod proxime suis verbis Herodotus dixerat, regionem illam esse feris refertam, aqua carentem, desertam: hæc illum confirmaturum iis, quæ reliqua erant de Etearchi narratione, pergere, nam juvenes illos talem, qualem modo ipse dixerat, Lybiam invenisse. Quæ quidem ratio a Viro et doctissimo et perspicacissimo inita, ut dicam quod sentio, mihi quidem ad expediendam hujus loci difficultatem hæud admodum adcommodata videtur. Iterum iterumque totam istam ἥσιν relegens intellexisse mihi videor, particulam ἐπὶ recte hic a Wesselingio ea notione, quæ in narrationibus præsertim usitatissima est, acceptam fuisse; apodosin autem periodi in illis verbis inesse διεξιλλόντας δὲ — ἰδὺν δὲ ποτι, etc. itaque post ἀνιμον, l. 27. loco majoris puncti, quod ibi posuimus, recte in superioribus editionibus minori puncto distinctam fuisse orationem. In apodoseos initio poni subinde particulam δὲ, præsertim quando in protasi eadem posita erat, satis notum: quo de genere conf. Lexicon Polybian. p. 125. et vide Herodot. I. 116, 11. et 14. — Atque hæc ita non modo a me scripta, verum etiam a typographo descripta erant, et prelo jam submittenda, quum mihi traditur secunda Vigeri Hermanniana editio, anno MDCCLXIII. in lucem emissa; ex qua haud mediocri cum voluptate cognovi, eundem clarissimum Virum, mutata priore sententia, istum Herodoti locum, in quo versamur, eodem prorsus modo, quo a nobis factum, expediendum censere. S.

31. ἀνδρες μικροὺς, μετρίους ἰλάσσοντας] Pygmæi sunt, prudentius, quam poetarum in fabellis, hic descripti; a quorum pictura non longe abit Nonnosus, qui eos in Æthiopis finibus vidit, narratio. Sic Photius ex eo, Cod. III. Biblioth.

p. 8. *ἐνίσχυι γὰρ τισι μορφῇ μὲν καὶ ἴδιαν ἔχουσιν ἀνθρώποινη, βραχυτάτοις δὲ τὸ μέγεθος, καὶ μάλιστα τὴν χεῖρα, ὑπὸ δὲ τριχῶν διδασυμένοις διὰ παντὸς τοῦ σώματος.* Itaque in fabulis, si illa fide fulciuntur, putari non debent. Idem nempe, bene Is. Vossius, efficiunt æstus et frigus intensissimum, quamvis diversa ratione: nam, qui nimio sole coquantur, illi breves sunt et exiles, præsertim in siticulosis regionibus, ad Melam III. 8. quibus jungi possunt a Jobo Ludolfo disputata Comment. in Histor. Æthiop. p. 70. Wess.

CAP. XXXIII. 7. *καὶ μίσην τάμνον Λιβύην καὶ*] Aut hæc, aut superior, quippe lenem orationis cursum turbans, inducenda copula est. Mediam autem Africam permeare Nilum, si districte adfirmetur, vero non erit simile. Quare Ampl. Bouherius Dissert. Herod. c. 18. p. 190. confusionem amnium, Nili, et ejus cui Niger nomen, hic invenit; fortasse citra jus. Haud sane aliter hæc accipi possunt, quam quæ de Istro, *μίσην σχίζων τὴν Εὐρώπην*: quæ quidem si arte presseris, simili laborabunt difficultate. Wess.—At Herodoti quidem hæc fuit sententia, Nilum mediam e transverso permeare Africam, Istrumque mediam Europam. Priorem καὶ particulam, Wesselingii monitum secutus abiecit Reizius: quam equidem, jubente codicum consensu, restitui. Pluribus autem rationibus tueri illa locum suum potest; quarum rationum hæc simplicissima, ut repetitum verbum *μίσην* subintelligas: *μίσην ἐκ Λιβύης, καὶ (μίσην) μίσην τάμνον Λιβύην.* S.

11. *Πυρήνης πόλις*] Nollem dicam Laurentio a Viro Cl. in pactam, ex non geminata canina littera: secutus est suas schedas, quibus aliæ consentiunt, præterque omnes Aristoteles Meteorol. I. 13. Isthic autem Philosophus montem signavit, Noster urbem; quo

titulo in Celtis cum nulla sit, Guil. Su-
kuius ad Peripl. Ponti Euxin. p. 164. *Πυρήνης ὄρους* sive *ὄρεις*, vel aliud quid hujusmodi, legendum conjicit esse: cui paria non facio. Herodotus ex auditu hæc deponit, in omnibus non fallente. Monuit Glareanus et Stukius ex eo, non longe ab Istri fontibus duo amnes Brygen seu Pregon scaturire et cum eo misceri, vicinamque illis regionem Pregonam sive Pryginam adpellari: fieri potuisse, ut *Πυρήνη* inde gigneretur, Gemina illis Dalecampius ad Plinium H. Nat. IV. 12. in eo reprehendendus, quod *Πυργήνης χώρας* Nostro obtrudat. Wess.

11. *Κιττοῖσις ἔξω Ἑρακλείων στηλίων*] Corrigunt doctissimi viri Jo. Clericus et Bouherius Diss. Herodot. c. 19. *ἔξω Ἑρ. στηλίων*, siquidem Celtæ, sub quorum nomine Hispani continentur, extra columnas istas censi nequeant. At hæc vide. Ad Calpen fixæ credebantur columnæ; unde diversa ratione cis et uls columnas multa considerari poterant. Omnia extra Herculis fretum in Oceanum versa *ἔξω στηλίων Ἑρακλείων* Straboni I. p. 82. (p. 47. extr. ed. Cas.) cui et pars extrema Lusitanix, sese vehementer porrigens ac incurvans, *τὸ ἐκτὸς Ἑρακλείων στηλίων κύρτωμα τῆς Εὐρώπης*, p. 112. (p. 64. Cas.) Præterea *ἐκτὸς στηλίων* insulæ contra Hispaniam in Mediterraneo Mari, *ἔξω δὲ στηλίων, τὰ Γάδιρα* sive Gades, lib. III. p. 256. (p. 168.) Jam Celtæ ad flumen Anam et Lusitanix promontorium Sacrum et Nerium, cui et Celtico nomen, sedes olim habuerunt, eodem teste lib. III. p. 230. n. (p. 153.) Atque his dudum scriptis adfertur Biblioth. Germ. T. XXIV. pars II. in qua Cl. Pellouterii Responsio ad Cel. Schœpflini dubia, de situ Celtarum in Hispania eadem tradens, p. 396. Wess.

14. *ρίων* — *διὰ πάσης Εὐρώπης*] Hæc

quidem voces orationis Herodotæ le-
nem cursum impediunt, Criticisque fur-
cillis hinc videntur ejiciendæ; si vera
suspisor, sic olim ad oram positæ :

τελευτῇ δὲ ὁ Ἰστρος ἐς θάλασσαν	ρίον
τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου	διὰ πάσης
τῇ Ἰστροῖναι Μελήσιον οἰκίον-	Εὐρώης
τι ἄπικον	

Repeti poterant e lib. IV. c. 49. ubi
ρίον διὰ πάσης Εὐρώης ὁ Ἰστρος (ἀρξάμενος
ἐκ Κελτῶν, οἱ Ἰσχυατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμίαν
μετὰ Κύντας οἰκίοντες τῶν ἐν τῇ Εὐρώῃ)
ρίον δὲ διὰ πάσης τῆς Εὐρώης ἐς τὰ πλάγια
τῆς Σκυθίας ἰσβάλλει. Hic ista post pa-
rathesisin Herodoteo more requirebatur
repetitio: nostro loco paulo dixerat ante
de Danubio (L. 11.) ρίον μίσην σχίζων
τὴν Εὐρώην. Istis, quæ dicebam, re-
jectis nihil hic remanet impediti. Lo-
corum præterea monstrat comparatio,
quomodo capiendum sit μετὰ Κύντας,
IV. 49. exceptis nempe Cynesiiis. Hi
ultimi habitabant ad Occidentem Euro-
pæ; Celtæ pæne ultimi: in Celtarum re-
gione ponit Herodotus Danubii fontes, il-
linc per Europam fluentis, seseque tan-
dem in Pontum Euxinum circa Istriam
exonerantis. VALCK.—Abjecta a Reizio
verba revocavi cum Schæfero. Post
Ἰστρος comma interposui, quod aberat
vulgo. S.

CAP. XXXIV. 6. ἡ δὲ Λίγυπτος —
κίσται] Hæc alienissimo loco legi con-
tendit T. Faber, atque in librum IV.
reducenda: Quid enim, inquit Epist.
I. p. 29. ad comparationem Nili cum
Danubio situs Ægypti, qua Ciliciæ
montana aspicit, facere potest? Mea
sententia lib. IV. prorsus ista locum non
invenirent; hic autem pernecessaria ap-
te respondent ad argumentationem He-
rodoti, haud sanequam comparantis
longitudinem Nili per Ægyptum cum
cursu Danubii per Europam fluentis,

quod putabat Faber: nihil minus. Os-
tendere nititur, τὸν Νεῖλον τῇ Ἰστροῖ ἐκ τῶν
Ἰσων μίτρων ὁρμίσσεται. (cap. 33, 9.) Trac-
tum ille duntaxat cursumque Nili atque
Istri comparat ab Occidente versus
Orientem fluentium. Ad quæstionem
a Fabricio sibi positam altius Herodotea
retractare debuerat Faber. Nilus secun-
dum Herodotum (II. 22.) Libyam
permeans et Æthiopiam ἐκδίδει ἐς Λίγυπ-
τον. Quousque supra Ægyptum Nili
fontes persequuti dicantur, narrat cap.
29. et seqq. Supra Ægyptum fluit ab
Occidente, ρίον ἀπὸ Ἰσπιδης τε καὶ ἡλίου
δυσμίων. (cap. 31, 5.) Tum narratio-
nem interserit, qua per Libyæ deserta
quam longissime progressi juvenes Na-
samones flumen invenisse magnum di-
cuntur, ρίον δὲ (cap. 32, 38.) ἀπὸ Ἰσπιδ-
ης αὐτὸν πρὸς ἡλίου ἀνατίλλοντα. Nilum
fuisse conjicit Herodotus; tandem hunc
Nili cursum comparans cum cursu Da-
nubii. Nilus ipsi dicitur μίσην τέρμεναι
Λιβύην: Ister μίσην σχίζων τὴν Εὐρώην.
Nilus fluit ab Occidente Libyæ; Ister
ab Occidentali parte Europæ. Ister
τελευτῇ ἐς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου πόν-
του, τῇ Ἰστροῖναι—οἰκίοντες: Nilus ἐκδίδει
ἐς Λίγυπτον. Ægyptus terminus est
Orientalis, ad quem ab Occidente Li-
byam pervadens pertingit Nilus: hanc,
cursu mutato, mediam secans effluit in
mare. Jam vero monstrandum erat,
Ægypto objectum respondere locum,
quo se Danubius in Pontum exoneraret
Euxinum: Ægypto, inquit, opposita
est Cilicia montana: hinc recta via per-
gendo quinque diebus perveniri potest
Sinopem, ad Pontum Euxinum sitam:
Sinope objacet Istro, se in illud mare
exoneranti. Tandem e dictis concludit:
αὐτῶ τὸν Νεῖλον δεξιῶ, διὰ πάσης τῆς Λι-
βύης (per totam Africam; ut Danubius
per totam Europam): διελθόντα, ἔξισσεται
τῇ Ἰστροῖ. VALCK.

9. ἀντίον κίσται] Gronovium vide, ni-

mis argutantem. (Putaverat ille, legi hic debere τῇ ἰσχυρῇ ἀντίῃ κίεσαι: paulo ante vero, τῆς ὁρ. Κιλκίης ἀντίῃ κίεσαι.) Usus ἀντίῃ patrio casui jungit, quemadmodum scuti Hesiodi v. 434. et 444. adnectit idem dandi inflexioni ἀντίῃ VI. 77. in scriptis Codd. Hoc si nolis, quidni ἀντίῃ retinebitur? Wess.

CAP. XXXV. 2. πλῆντα θουμάσια ἔχου ἢ ἄλλα πάντα χόρη] Πλῆν θουμάσια sedem pristinam recepit. Lege tamen Clar. Abresch Diluc. Thucyd. p. 514. Wess.—Probavi equidem superlativum, notione comparativi positam. Similiter πῶντες sequente ἢ particula habes IX. 27, 7. Conf. Wessel. ad VII. 16. et Hermann. Adnot. 57. ad Viger.

[7. τὰ πολλὰ πάντα. Vide ad I. 203, 6. notata. S.]

7. ἦθις τι καὶ νόμους] Quinimo ἦθις τι καὶ νόμους habebant Ægyptii, quæ pleaque prorsus essent aliorum populorum moribus atque institutis contraria. Ἐκὶ γὰρ οἱ μὲν ἄρειναι πατὴρ στίγας θαλάσσης ἰσχυρογύντες· αἱ δὲ σύντομοι τὰ ἔω βίου τροφίᾳ περσύνουσι· αἱ δὲ: Sophocles Œd. in Col. v. 331. Herodotus, αἱ μὲν γυναικες, inquit, ἀγορεύουσι καὶ πασηλεύουσι, οἱ δὲ ἄνδρες πατ' εἰπὺς ἰόντες ὀφθαλμοῖσι. Secundum Nymphodorum ἰν τῇ ἰγ αἰε ἰν τῇ γ σὺν βαρβαρικῶν apud Schol. Soph. muliebria munia viris in Ægypto primus adsignavit Sesostri; quod, si fidem invenit, Rex bellicosissimus censendus est, constituisse, posteaquam plurimas gentes subjugasset, ἀποστολάς τὰ πλεῖστα ἀπὸ τῶν πολιτικῶν ἔργων, Diodor. Sic. I. 56. qui his simillima de Amazonum maritis probabilius narrat II. 45. III. 53. Ceterum e Nymphodori fragmento Herodoteum ἀγορεύουσι interpretari debuerant: ἰν ἀγορῇ πειραισάουσι, aut διατρέβουσι: quo significatu semper verbum ἀγορεύειν Herodotus, (III. 137. et 139. IV. 78. et 164.) vol. II.

teres etiam Attici præsertim adhibuerunt, quorum usum Grammatici respiciunt Atticistæ. Quia rarissimum erat emendi sensu apud Oratores antiquos, in Hyperidis Deliaea, Ἀγορεύουσι ἀντὶ τοῦ ἀνίστασθαι, positum adnotavit Harpocration: orationis ista pars superest in Scholiis ad Hermogenem, excitata Casaubono in Athen. X. c. vi. (Animadv. in Athen. T. V. nostræ edit. p. 371.) et d'Orvillio Exercit. Deliaea p. 110. VALCK.—Cur ἴθις, quam ἦθις, maluerit Vir doctus, haud satis video. ἴθις videntur magis esse consuetudines singulorum; ἦθις, publici magis mores. Vide IV. 95, 8. 106, 2. VIII. 144, 16. De morum Ægyptiorum et Græcorum discrepantia lepidissimi exstant versiculi Anaxandridæ comici apud Athenæum lib. VII. c. 55. p. 299. seq. S.

8. αἱ μὲν γυναικες ἀγορεύουσι] Tractavit hæc ill. Ez. Spanhemius ad Julian. Or. I. p. 142. Sed ἀγορεύειν hoc loco idem est atque in fore agere et versari, sicuti III. 137. Recte Nymphodorus in Schol. Œd. Colon. Sophocl. v. 350. αἱ μὲν γυναικες ἰν ἀγορῇ πειραισάουσι καὶ πασηλεύουσι de Ægyptiis; tum οἱ δὲ ἄνδρες πατὴρ τὴν οἰκίαν ὀφθαλμοῖσι, ut nihil ibi de texendi more, quem clarissima luce Salmasius ad Vopisci Aurelian. cap. 46. p. 564. et post eum Jo. Braunius Vestit. Sacerdot. Hebr. lib. I. 16. p. 267, etc. circumfudit. Wess.

[14. ἰομαρῆ. Sic scribendum monuerat Koen. ad Gregor. Dialect. Ion. §. 119. S.]

CAP. XXXVI. 1. τῇ μὲν ἄλλῃ κομίσουσι] Nihil muto. Κομίσουσι Arch. (sic enim habet, non κομίσουσι, uti Galeus,) librario debetur, ad notam Ionicam offenso: indidem ξυρύνται et ξυρύνται venerunt, salvo meliore cap. 37. Non negavit his Cl. Salmasius operam, de Coma p. 542. talia derivans, quæ sine controversia inde confici non possunt, bene ob-

servante Cl. Dukero in Thucyd. I. 6. Wess.

Ε. τοὺς μάλιστα ἐκρίναι.] A poetis omititur interdum in talibus praepositio; addit Herodotus; qui et hic scripsisse videtur: ἰς τοὺς μάλιστα ἐκρίναι, nempe τὸ κῆδος: qui quidem genere sint proximi, atque id circo ταφῆς et κηδισταί. Lib. VI. c. 57. διὰ ζῆλον πατρούχου παρ-θίνου πίρι, ἰς τὸν ἐκρίναι ἔχουσιν. conf. c. 109. Ad aliquem venire dicitur pecunia vel haereditas. Solon: μὴ ἱσχυροποιεῖν εἰς ὃν ἡ εὐσία ἔρχεται τῶν ἰσχυρῶν τελευτησάντων, apud Diogen. Laërt. I. 56. cui legi Charondæ contrariam explanans Diodorus Sic. XII. 15. τῆς εὐσίας, inquit, εἰς ἐκρίνους παθηκούσης. Iis esse adjuncta Sacra, scribit Cicero de Legg. II. c. 19. ad quos patris familias morte pecunia venerit. VALCK.—Ergo ἰς τοὺς voluerat Vir doctus. At similiter IX. 26, 32. ἡμίς ἐκρίναι, pro ἰς ἡμίς dixit Noster. S.

[6. et seq. διαίτα. De victu interpretatus est Larcher: "Les autres peuples prennent leur repas dans un endroit séparé des bêtes, les Egyptiens mangent avec elles." Quas tritricio notione frequenter quidem apud alios auctores usurpari novimus id vocabulum; nec vero apud Nostrum. Vide I. 35. extr. I. 157, 8. II. 68, 17. coll. I. 4. etc. S.]

8. ἀπὸ πυρίων.] Et hoc instauravi. αὐσίων, Θισσαίων, Σουσίων aliaque hoc de genere adhibuit; et hæc terminatio recusabitur? Melius successisset, si in Latinis, frumenti loco, triticum, et ζιὰς Hieronymi exemplo speltam vertissent. Belle de his Ol. Celsius Hierobotan. P. II. p. 101. et 122. Wess.

11. τὸν δὲ πηλὸν τῆς χειρὸς.] Huc præter Strabonem XVII. p. 1179. c. (p. 823. extr. ed. Cas.) spectat Anonym. in Pythag. reliquis p. 714. (ed Gal.) τὸν πηλὸν δύνει ταῖς χειρὶ, τὸν σῖτον ταῖς ποσὶ, σῆνος πηλὸν, ἀλλ' ἄμυν τὸ ἰναντίον. Qui quidem meminerit, vinum secun-

dum Grammaticos Ionice dictum πηλὸν, et εἶναι πατῶν Hybriciæ ap. Athen. XV. pag. 696. A. hic forsitan per πηλὸν, uvas intelligat pressas in torculari: sed vinum nusquam ita vocat Herodotus, secundum quem vitibus etiam caruit Ægyptus: vid. Celeberr. Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 19. VALCK.

14. εἴματα τῶν μὲν ἀνδρῶν ἱεστος ἔχουσιν. Hinc in Schol. ad Soph. Œd. in Col. v. 331. corrigendus est Nymphodorus: ταῖς μὲν δύο ἱμάτια περιβάλλει, ταῖς δὲ ἑ: vulgatur, ταῖς μὲν δ. ἰ. π. ταῖς δὲ ἑ. Huc Sesostri ista dicitur in usum introduxisse, ὑπολαμβάνων ἄμα ταῖς ἱερωνίδεσσιν καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθλύνεσθαι ὅ καὶ Ἀυδαῖς ὑστερον συμπασιῶν φασίν. Lydi cum a Cyro defecissent, κίλιον σφίς, inquit Croesus apud Herod. I. 155. κίλιον — ὑποδύνει ταῖς εἵμασι: quod Polyænus dixit πολλὰν γυναικίαν φορεῖν lib. VII. cap. 6, 4. De Cyro Lydisque narrata transtulit in Xerxen et Babylonios Plutarch. T. II. p. 173. c. De Ægyptiis conf. Herod. II. 81. VALCK.

21. διφασίαις δὲ γράμμασι χρίονται.] De Ægyptiorum litteris docte et prudenter Cl. Warburton Divin. Legat. Mosis lib. IV. sect. 4. Usi olim fuerunt sacris sive Hieroglyphicis, quales in obeliscis aliisque monumentis cernuntur: usi etiam δημοτικοῖς, quas populares et currentes adpellare licebit. Memini ætate superiore in cimeliarchio Auriaci Principis, monstrante Hemsterhusio, eruditissimi patris egregio filio, lintea videre hujusmodi litteris oblecta: habet similes facias et lintea texta illustr. Comes Caylus in Recueil d'Antiquités T. I. p. 70., adpersis præclarissimis observationibus, quas ut consideres auctor suasorque sum. Wess.

CAP. XXXVII. [4. εἴματα δὲ λίντα φορεῖν.] Lineas vestes Herodotum videri dicere non modo quæ ex lino, sed quæ ex gossypio vel bysso confectæ erant, jam ad I. 195. 1. monuimus Ves-

tes ex gossypio sacerdotibus Ægypti gratissimæ, ait Plinius lib. XIX. cap. 1. sect. 11. 3. conf. Polluc. VII. 75. et Forsterum de Byso veterum p. 85. laudatum Heerenio in Ideen, etc. T. I. p. 137. S.]

5. *τά τε αἰδῖα περιτάμνονται*] De sacerdotibus recte: neque enim omnibus Ægyptiis illa circumcisionis, nisi si mysteriis initiari et ad sacras scientias admitti vellent, necessitas. Docuit Huëtius, Vir Cl. in Origen. ad Genes. p. 16. et in Homil. V. in Jerem. p. 159. edit. nov. multoque uberius amicus meus, olim studiosissimus auditor, C. V. Vonckius, vir Ampliss. Obs. Miscell. cap. 1. p. 60. Caussam ritus, quam Noster adfert, ridiculam ait Guiliel. Jameson, Spicil. Antiq. Ægypt. c. 14. pag. 339.; potuisse enim sacerdotes munditiæ et salubritati consulere sine circumcisione. Fateor id ultro. Vitio-ne tamen cedere scriptori debet, si, quem obtendebant Ægyptii colorem, signet? Philonem Jud. de Circumcis. p. 810. c. Vir Cl. in consilium ubi misisset, potuisset sapere. Addit doctissimus Judæorum, non aliam ob rationem sacerdotes corpus accuratissime radere, et Synesius Encom. Calvit. pag. 70. n. cum Petavii observatis. Wess.—Conf. *Michaëlis*, Mosaisches Recht, T. IV. §. 186. et *Meiners*, De Circumcisionis origine et causis, in Commentatt. Soc. Reg. Goetting. T. XIV. pag. 211. seq. S.

11. *λαύνται δὲ δις τῆς ἡμέρας*] Valla interdū ter, quasi τρεῖς esset. Mihi istud, modo scripti Codd. addicerent, non displiceret. Vide hoc Porphyrii ex Chærémone, Abst. An. IV. 7. *τρεῖς δὲ τῆς ἡμέρας ἀνωλούοντο ψυχρῶ, ἀπὸ τοῦ κούσης, καὶ πρὸ ἀρίστου, καὶ πρὸς θύου.* Quæ et Mediceo et aberranti Arch. auctoritatem conciliant. Porro *ισθίον βαλῖν* Aldi et Arch. (l. 11.) habet

quidpiam singulare, cui fidere non audeo. Wess.—Vulgatum *λαβεῖν* primus dedit H. Steph. ex codice puto MS. S.

12. *δίδεται—οἶνος ἀμπύλινος*] Eum in modum c. 60. At c. 77. usum Ægyptiis οἶνου in *πρόδιον* sive vini ex hordeo largitur, quoniam vites regioni deessent: quod quidem an districte verum sit, alias quaeremus. Plutarchus, post Psammetichi ætatem, aditu Græcis intra regionem patefacto, vini potum regibus et sacerdotibus placuisse, de Isid. et Osir. c. 6., antea pestiferi quid illi adesse opinatis, innuit. Ut ut fuit, οἶνου οἱ μὲν οὐδ' ἔλας, οἱ δὲ ἐλίγιστα ἠγνόντες, Chærémon in Porphy. Abst. Anim. IV. 6. Confer Musam III. 5. Iablonski Panth. Ægypt. II. 1. pag. 131. et nota Salmasium, ἀμπύλινον de foliis, ἀμπύλινον in vino usurpari adservantem ad Achillem Tat. lib. II. p. 67. Wess.

20. *οὔτε τρώγουσι*] Cl. Pauw corrigebat *φρύγουσι*, frigunt, vulgatum vitii damnans, quoniam qui fabas ἔψοντες δασύονται, eas τρώγουσι, quod Noster infitiatur: passim ἔψιν et φρύγιν contra se poni, neque τρώγαν crudas edere indicare. Speciem ea habent, nihil amplius. Debuisset scriptor, si vero niterentur, οὔτε φρύγοντες οὔτε ἔψοντες dare. At veritas deest. Τρώγαν de crudis olim placuit unice: testantur *τετρατὰ* et *τρώξιμα*, quæ ἀμὰ *ισθίονισιν* exponit Galenus: accedit verbi in his libris usus, I. 71. II. 92. (IV. 177, 3.) Bene, quamquam generalius, Plutarchus Symp. VIII. 8. *οὔτε γὰρ σπείρου, οὔτε σπείσθαι κύμαον λίγυπταῖος, ἀλλ' οὐδὲ ἐξόντας ἀνίχυσθαι φασιν ὁ Ἡρόδοτος.* Egregio Medicei et Pass. *πατίσονται* alius erit locus. (Vide Adn. ad c. 66, 7.) Nunc notemus eorumdem *τῶν εἰς ἰσθὶν ἀρχιέως* (l. 23.) singulare prorsus. Potuisset illi fidejussorem Vir Celeb. addere Dionem Cassium, cui ὁ ἀρχιέως, τῷ ἀρχιέως,

τὸν ἀρχιέριον sese probarunt. Lege Cl. Reimari observata in Dionis LIII. pag. 712. Wess.

CAP. XXXVIII. 2. καὶ τοῦτου εἴνεκα δοκιμάζουσι αὐτοὺς ἄδι] Non expedit hanc consecutionem: Boves mares Epaphi censentur: Epaphus non alius ac Apis II. 133. III. 28.; propterea hunc in modum boves explorant. Hæccine consequens oratio? Saltem qualitatem aliquam aut coloris aut rei alius adjunxisset. Ægyptii rufos boves τοὺς αὐροὺς βούς, tantummodo inmolabant, usi prius examine pilorum supersticiosissimo, δοῦναι μίαν ἰχθὺν τρεῖς μίλωνας ἢ λιυκὴν, ἄλκυον ἡγνίσθαι, ut si vel pilum unum nigrum albumve haberet, mactari non posse arbitrantur, testantibus Plutarch. Isid. et Osir. p. 363. a. et Diodoro I. 88. In Nostri animo, etsi verba nunc non preferant, versatum simile quid videtur. Cl. Pauw planissima fore censebat omnia, modo βούς τοὺς ἱερμένους, nigros boves, refingeretur: hos enim Epaphi sive Apidis, itidem nigricantis coloris, fuisse. Quod quidem si probetur, cur atros candidosque pilos tanta superstitione bubus evulserunt, quibus ipse Apis insignis erat? mitto vocem Herodoteam non videri. Ne longum faciam, adstipulor Viro doctissimo, aut menda turpatam, aut voce aliqua defectam esse orationem. Fac fuisse τοὺς δὲ παθερούς βούς τοὺς ἱερμένας, etc. et nexus erit sermoni; quam mihi suspicionem stabilire sequentia videntur et quæ principio c. 41. tum Porphyrius Abst. An. II. 55. Sed hoc doctiores perpendant. Wess.—At nihil est, quod hic magnopere desideres. Non nisi eos boves immolare licitum fuisse, qui παθεροὶ essent, per se intelligebatur: itaque statim exponit auctor, quo pacto, an παθεροὶ sit et immolari Epapho bos possit, exploratur. S.

3. ἐπιούσαν] Ἐπιούσαν ex Arch. scrip-

sissem, nisi Pass. dedisset commodius, quod et in Abreschii conjecturam Dilucid. Thucyd. p. 350. venerat. Reiskio, post pauca ἐὶ καθαρὴ τῶν, etc. (l. 6.) convertenti in ἐὶ κατορεῖται τῶν, num conspiciat horum quidpiam, arbitrariam emendandi rationem lubens relinquo. Wess.—Ad ἴδεναι intellige ex præcedentibus ὁ δοκιμάζων, nempe τῶν τοῖς ἱέρων, ut mox deinde ait. S.

[7. ἐν ἄλλῃ λόγῳ potest significare in alio harum Historiarum libro: sed et simpliciter, in alia narrationis parte. Id, de quo hic agitur, habes lib. III. c. 28. S.]

10. γῆν σημαντρεῖδα ἐπιστάσας] Contendit P. Victorius Variar. XIV. 4. hanc σημαντρεῖδα cum Ciceronis Orat. pro Flacco c. 16. creta Asiatica. In Salmasium ad Solin. p. 157. non dissimilia opinatum, Gronovius calamum strinxit. Quam ego litem meam non facio. Cui enim bono? Plutarchus τοὺς σφραγιστὰς τῶν ἱέρων et sigilli cælaturam Isid. et Osir. loco supra citato, sive cap. 31. expingit: tetigit et Clar. Steph. le Moyne ad Polycarpi Epist. p. 410. talia Nostro contribuisse quæ recusat. Wess.

CAP. XXXIX. 3. ἱεῖνα δὲ ἐκ' αὐτοῦ οἶον] Torsit ἐκ' αὐτοῦ Cl. Reiskium, non perspicentem, quid hoc loco velit: substituit ἱεῖνα δὲ παύρον οἶον, aut νόμους, ἡντιν, νομῶν, σπειδῶν, ut eligendi sit facultas. Verum abundantior ea est copia. Corn. Pauw ἱεῖνα et ἐκ' αὐτοῦ visum fuit ἐν παραλλήλου idem esse, ac dein, post hoc, statim. Equidem postea, deinde Latinorum, et αἰθῆς, αὐ pulcre recorder, ἐκ' αὐτοῦ itidem; de isto nunc quidem addubito, in versione Gronoviana (αὐτοῦ ad νομῶν referente) adquiescens. Recepi præterea (l. 6.) κατορεῖσθαι, libris et indole sermonis requirentibus. Consentit Plutarchus Isid. et Osirid. c. 31. Quæ de devotione victimæ piacularis, et manibus

capiti ejus inposita, exponuntur, in rem suam veritē Spencerus, Leg. Hebræor. Dissert. VIII. p. 1466. Wess.

CAP. XL. 4. Ἐπὶ προηγουμένη τῇ ἰσ, etc.] Induxit hæc Medicei imperio Gronovius; ego vero, plurium Codd. jussu, veterem reduxi in sedem. Quid virum Cl. inpulerit, adnotationes ostendent; in quis tamen complura, non magni roboris. Negat Herodoteum esse βῶν, quam ipse vocem non movit VI. 67., quamque Parisienses scripti atque alii hoc non habent loco: arguet, his sine caussa idem dici, repetique brevi intervallo προηγουμένης δι, δύουσι. Atqui de Ægyptiorum circumcissione, ut uno tantum utar exemplo, iteratio similis c. 36, 37. Quod illi vero validissimum argumentum ex ratione dictionis ἐξ ὧν εἶλον, pro instauratis æque firmum stat. Jam vide verborum cohærentiam: significat Noster, maximam se deam et festum ejus maximum descripturum: habent utrumque suam in possessionem restituta; quæ si auferas cum Medic., ex parte sermo truncus incedit. Adde conspirantem tot MSS. consensum. Id ignorare me fateor, Vallam quid tandem, ut πατιύωνται obdormierunt redderet, adegerit. An πατιύωνται invenit? Quod si reperit, cautione utique fuerat opus. Wess.—Insignem speciem habere scripturam eam, quam Vir præstantissimus revocavit, minime equidem negaverim. Sed restituta illa, quam probati libri nobis conservarunt, multo aptius mihi visa erat cohæreere Scriptoris oratio, S.

[5. καίλην μὲν κοιλὴν πᾶσαν ἐξ ὧν εἶλον. Vide Var. Lect. (ed. S.) Plana sententia: totum abdomen exenterant, (intestina omnia ex alvo eximunt,) viscera vero in corpore relinquunt. Cur vero cum Schneidero (in Lex. crit. Græcæ linguæ, voc. Κοιλία) ventriculum simul cum

intestinis exemptum hic intelligamus, caussam equidem video nullam. S.]

14. ἰσὶν δὲ ἀποτύφονται] Obversabantur ista docto nugatori, cujus Ionicum de Syria Dea libellum inter Lucianæ retulerunt, T. III. p. 454. ubi Adonin ab apro interemptum in sua regione ferebant Byblii, καὶ παρὰ (sic legerim) μνήμην τοῦ πάσις τύφονται τὴν ἰσάστου ἱερός, καὶ θρηνοῦσι. — ἰσὶν δὲ ἀποτύφονται καὶ ἀποκλείωνται. Optime Hesych. Herodoteum Ἀποτύφονται interpretatur, παύονται τοῦ τύφασθαι: ubi plangere desiderint, Leopard. VII. Em. cap. 12. qui Lucianæ quoque comparavit. Ut in his τύφασθαι et ἀποτύφασθαι, sic II. 73. περιέσθαι αὐτὸ φοβέοντα ἰσὶν δὲ ἀποκλειεῖν. Dantur hujus generis plura: Ἀποφύγειν Eustathius interpretatur παύεσθαι φοβέοντα. vid. Clariss. Piersoni Anim. in Moerid. Attic. p. 400. τῆς σχολῆς ἐφορτίης est apud Diogen. Laërt. X. 6. VALCK.

CAP. XLI. 2. τὰς δὲ θηλάδας οὐ σφί τῆσι δύου] Porphyrius Abst. An. II. 11. his consimilia, non sine naturali quadam instituti caussa. Duravit Ægyptiis ea superstitio in Constantii Imp. tempora. De bucula, hortos rigante, ἐπιχρίσαντι δύου καὶ ἵδουσι ἂν, εἰ μὴ θῆλυ τοῦτο ἦν. τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔλγουν μὴ ἐξῆναι παρ' αὐτοῖς δύουσαι, Athanasius Hist. Arianor. ad Monach. cap. 56. p. 378. Isidis simulacrum bubulis cornibus dabit Plutarch. Isid. et Osir. c. 19., et Nostri imitator Libanius, ἡ γὰρ δὴ ἰσὶς, τὸ βούκιον ἄγαλμα, τὸ Λιγύσιον, Antiochici p. 353. Wess.

13. ἡ καὶ ἀμφότερα ὑπερίχονται] Potuisset ὑπερίχονται, structura vulgatiore. At Gronovium consule in cap. 66. hujus libri. (ubi hanc dictionem cum illa confert, ταῦτα γιγνόμενα, c. 66, 14.) Antigonus Caryst. Hist. Mirab. c. 23. εἶναι ἐν Λιγύσση τὴν βῶν ἂν πατορῆς—

ἄσσι αὐτὰ τὰ κίρατα τῆς γῆς ὑπερίχουσιν, etc. Wess.

CAP. XLII. I. ὅσοι μὲν δὴ—ἵδονται] Fortasse scribendum ὅσοι μὲν δὴ Διὸς Θεβαίους ἵδονται ἱερὸν: et paulo inferius, ὅσοι δὲ δὴ τοῦ Μίνδηςτος ἱκτνῆται ἱερὸν. Voculas δὲ δὴ sic saepenumero conjungit Herodotus, qui c. 44. ἱερὸν, αἶτ, ἐκόςος χερόνος εἴη ἐξ οὗ εφί τὸ ἱερὸν ἵδονται. VALCK. —Non erat cur sollicitaretur vulgatum. Idem valet ἵδονται ac ἱδουμένοις ἔχουσιν, sive ἱδούκασιν ταυτοῖς: pro quo ἱδουάμενοι ἱκτνῆται dicit c. 44, 19. Cf. ad I. 180, 10. Ridicule Larcher: "Tous ceux qui ont fondé le temple de Jupiter Thébéen." S.

1. Διὸς Θεβαίους] Rediit Jovi solennis titulus, quo I. 182. II. 54. IV. 181. superbit. "ἵδονται ἱερὸν in Vallæ Latinis templum incolunt, verius sacrum sive aedem constituunt, (potius constitutum habent.) ut c. 41. 44. et Diodor. Sic. I. 15. Rediit quoque Ὀσίριος, cui Med. Ionicam formam, hic inconsulte detractam, reddidit II. 157. Wess.

12. ἀρείχισθαί τι τὴν κεφαλὴν] Pati hoc possum, si tamen opera levi fieret προσχίσθαι, sequentibus melius congrueret; quæ et Cl. Reiskii opinatio. Νέκος de arietis vellere Grammatici recusant, merito reprehensi a Sam. Bocharto Hierozoic. P. 1. c. 42. lib. II. De titulo Ammonis περισπρώπου nihil addam, nisi recurrere IV. 181. et in Luciani Astrol. c. 8. et Proclo in Timæum p. 30. Wess.

16. φωνῇ—νομίζοντες] Adridere posset φωνῇ, ob IV. 117. φωνῇ—νομίζουσι Σπυθίῃ. Sed illud æque probum. Sic I. 142. γλώσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νομίσκασιν. Alia hoc de genere Portus subpeditabit, quibus ex Dione Cassio, si quæ necessitas, magna foret accessio. In Cononis Narrat. 44. ὅς τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἱέμεται καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς ἴδωτο

mutatum ivit Th. Galeus, non citra injuriam. Wess.

19. Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτου, etc.] Verius videtur Eustathii hoc ex loco Ἀμμοῦν. (ut habet noster MS. F.) Namque ita Egyptii. Plutarch. Is. et Osir. c. 9. Ἰδὺν παρ' Αἰγυπτίους ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι Ἀμμοῦν. ὃ παραγαγόντες ἡμῖς Ἀρμωνα λίσσονται. Hinc ex lapide inter Epigrammata Muratorii Th. Inscript. pag. 73. ΜΕΓΑΣ ΟΒΡΙΜΟΣ ΑΜΩΝ, quamquam ΑΜΜΤ in Rich. Pocockii Antiq. Inscript. pag. 30. Convenit ἱμω Αμυν, et ἱμωι Hamon, Jerem. xlv. 25. Ezech. xxx. 15. Vide doctissimi Iablonskii Pantheon Ægypt. lib. II. 2. et Ægyptiorum mysticas has fabellas docte explanatas adverte. Wess.

24. τύπονται—τὸν κριόν] Arietem verberant, Laurentius. Ex usu verbi, plangunt, semet verberant oportuerat. Lucianus Dea Syr. c. 6. καὶ μνήμη τοῦ πάθους τύπονται τι ἐκασταύτου. Poëta in Hephæstione pag. 34. καττύπονται κίραι, καὶ κατεκρίνωσι χριστῶνας. Habet de hoc vocabuli usu plura Gronovius, admixtis tamen alienis, infra c. 61. Wess.

[25. ἐν ἱερῇ θήκῃ, sacra urna reddidit Valla. Nos, sacro in loculo, ut Gronov. Rectius futurum erat sacro in sepulcro. Est enim Herodoto θήκη conditorium, sive camera in qua pluribus sarcophagis locus. Vide saltem III. 16. 26. seq. S.]

CAP. XLIII. 8. ἐν δὲ δὴ καὶ τότε] Haud scio an sit ἐν δὲ δὴ deterius. Lucian. Astrol. c. 4. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα πύσιναι ἐπιδίωσαν: quod sollicitatum a viris doctis nollem. Noster III. 39. ἐν δὲ δὴ καὶ Αισβίους—αἷλι: et V. 95. Adde Gronov. in I. 18. Aliter Aldus et ceteri pingunt, e quibus dñ restituo; Medic. et hic Arch. illi se infestum præbuit, sicuti et III. 15. placatior alibi. Æliani Var. XIV. 38. πολλὰ καὶ ἄλλα ἴδεν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τότε paullo diversius abit.

Wess.—In Var. Lect. (ed. S.) monere debueram, ἰδι, non ἰ δι hic Wesselingium e superioribus editionibus tenuisse, quibuscum scripti libri etiam omnes (quod quidem sciam) consentiunt. Lubens tamen cum Reiz. et Schæf. ἰ δι correxī. Sic enim constanter adsuevit Noster: I. 185, 6. 192, 2. II. 79, 7. III. 15, 9. 38, 10. et plerumque quidem (sicut in omnibus istis locis (adjecta δὲ particula; quam et h. l. si quis revocatam cupit, quod Schæferus fecit, haud invitus patiar; nonnumquam vero etiam absque δὲ, ut I. 74, 5. II. 176, 3. VIII. 113, 15. S.

16. ὡς ἱλασμαι τι] Correxerat vir eruditus in Miscell. Lipsiens. ὡς πῖπυμαι τι, quod merito in litteris ad me spernit. ἢ ἰμὴ αἰεῖν amplius est quam ἱλασμαι, et sententiam rationibus nixam exprimit, sicuti λόγος αἰεῖν, quod sanior ratio persuadet, III. 45. IV. 127. et in Platonis Critone p. 48. c., Arriano, Imp. Antonino, atque aliis. Lege Uptoni Annotationes in Arriani Dissert. lib. I. 29. p. 155. (pag. 330. nostræ edit.) et Abreschii Dilucid. Thucyd. pag. 385. Wess.

18. ἐρχαῖς ἰσσι διδς Αἰγυπτίων 'Ηρακλῆς] Dubio res caret. Habuerunt Ægyptii suum sibi numen, cui Græci Herculis titulum inegerunt: nulla illi natalis origo ex Jovis et Alcmenæ amoribus, verum Nilo genitus tradebatur, Cicerone doctore, Nat. Deor. III. 16. Ordines deorum in ista gente varii: primi VIII. hinc XII. inde alii, ut est c. 145. ex secundis fuit Hercules. Legendus est Cl. Jablonskii Præfat. Panth. sect. 28. et lib. II. c. 3., neque enim moram in his nectere lidet. Wess.

[20. ἰσσι τι ἐκ τῶν ἑκατὸν Θεῶν οἱ δουδῖκα θεοὶ ἰγίσσονται] Aliena prorsus erat Vallæ interpretatio: ex quo Herculem ex octo diis, qui duodecim erant, unum esse arbitrantur. Voluerat ille, puto,

debuerat certe, ex duodecim diis, qui octo fuerant. ἰγίσσονται cum Gronovio exstiterunt reddidi, quod et Wess. tenuerat. Commodius H. Steph. in ora versionis Laurentianæ: ex quo e diis octo facti fuerunt duodecim, quorum unum Herculem censent. Quam versionem probans Iablonski in Proleg. Panthei Ægypt. pag. LXIV. et LXXIII. ut octo diis, quos initio coluerant Ægyptii, succedente tempore adjecti fuerint quatuor alii. Larcherus, contra auctoris mentem: "il est du nombre de ces douze Dieux, qui sont nés des huit Dieux." S.]

CAP. XLIV. 5. ἢ δι σμαράγδου] Non me fugit, quid patrocini mάρμαρος ex Athenæi III. 14. (pag. 94. b.) auferre queat, sed locuples esse dubito. Noster vulgatum, nullo MSS. dissensu, probavit III. 41. (Sic corrige in nostra Var. Lect. (ed. S.) ubi perperam II. 41.) Stat et pro eodem Cl. Wasse in Thucyd. IV. 13. Latinos Zmaragdum maluisse, cognitissimum est, quo de Jan. Brouckhusii in Propert. II. 13, 43., et ab eo cumulatim citati. Μίγας, quod continuo (1. 6.) succedit, insolentius videtur: hinc T. Fabri μινάλας, a Gronovio castigatum: indidem Reiskii μίγα φῶς, non magno utique molimine. Ego in Laurentii et Porti partes eo; nam Gronoviana explicatio minime se probat. Wess.—Nempe adverbialiter pro μινάλας positum μίγας; Portus censuit: quod utique insolentius. Quod ad Reiskii spectat conjecturam, notabile tamen est, subinde et alibi a librariis permutatas reperiri φ et θ literas. Cujus confusio in Athenæo exempla nonnulla observare memini: alia duo Schæferus adnotavit, unum in notis ad Gregor. Dialect. pag. 525. alterum in Indic. Græc. in eundem librum. p. 929. Vide etiam Wesselingii Adnot. ad II. 48, 6. et Var. Lect. (ed. S.) I. 58, 4. De smaragdina, quam Noster dicit, columna con-

suli possunt quæ Larcherus ad h. l. adnotavit. S.

11. *τηρηκόσια καὶ διαχίλια*] Fuit Tyrus post Sidonem *μυρίστη τῶν Φοινίκων καὶ ἀρχαιοτάτη πόλις*, in Strabon. XVI. pag. 1097. et, illo longe potiore, Esaiæ Propheta c. xxiii. 7. Negari tamen haud potest, nimium priscam hic perhiberi; quod præter alios egregius Vatis ejus explanator Camp. Vitringa condoccefecit. Fieri potest, ut Nostrum, antiquitatis suæ jactatores, sacerdotes Herculis circumscripterint. Quod enim Vignolius Chronol. lib. IV. 1. p. 33. *τηρηκόσια καὶ χίλια* rescripsit, id in conjectura, incerta et fallace, deputandum est. Non addo, et ea ratione Tyri initia justo antiquiora constitui. Wess.

[12. *ἰσχυρομένη ἰχθυος θαλασίου ὄναι*] De abundante verbo *ὄναι* vide ad I. 153, 17. notata. S.]

15. *πέντε γυνῆσι*] *Δίκα γυνῆσι* corriggit Maussacus ad Harpocr. p. 144. edoctus a Scaligero ad Euseb. p. 37. Mendæ patebit origo, si sic voces censeantur olim collocatæ: *καὶ ταῦτα δὴ γυνῆσι* / (id est *δίκα*) *πρότερόν ἐστι*. Nonnunquam numerum voci *γυνή* subjicit etiam Herodotus, ut I. 185. *γυνῆσι πέντε πρότερον γυναικῶν*, et IV. 147. VALCK.

Ibid. *πέντε γυνῆσι ἀνδρῶν πρότερον*] Et hæc exercuerunt eruditorum studia. Maussacum sanna Gronovius repulit, chronologica difficultate nihil admodum motus; belle noverat ex Scaligero ad Euseb. Chron. p. 37. a Thaso et Cadmo plus quinque generationibus ad Herculem abiisse; neque nesciebat Berkelii ad Stephan. in *Θάλασος* conatus: et pertinax tamen silentium. Ego vero non ambigo de menda vocabuli *πέντε*. Quid fuerit olim, conjectando vestigandum est. Maussaci *δίκα γυνῆσι* nimium videtur: addit enim in seriem majorum Herculis Belum, cujus ratio hic nulla. Beli filio Ægypto æquales fuerunt Cadmus et

Thasus: ab Ægypto ad Herculem octo numerantur descendentes in Stephani *Θάλασος*, qui quidem, uti Aldus et prisci Editi, *ἡ δὲ γυναις Ἡρακλείους καὶ Θάλασος παλαιότεροι* h. e. octo vero generationibus Hercule antiquior Thasus est. Mutavit fateor Berkelius posuitque *δίκα*, quod scriptus liber / *δὲ γυναις*, præferret: at offendit eundem ad lapidem, ad quem Maussacus. Jam generationum ordo et numerus in Herculem usque cum constet, adstipulor Ampl. Bouherio Diss. Herodot. c. II. p. 128. *ἑπτὰ γυνῆσι* repONENTI. Discrepant, neque nego, *ἑπτὰ* et *πέντε* scriptura; quæ differentia notæ fortasse numerali obscurius pictæ, aut erranti amanuensi, in acceptum referenda est. Wess.—Possis cogitare *ἡ*, olim scriptum fuisse, idque successu temporis in *Π*. (i. e. *πέντε*) mutatum: sed scriptura *Π*. pro *πέντε* vetustior est, quam illa qua *π*. octonarium numerum indicat: satisque notum, *Η*. olim *ἰσχυρὸν* significasse. Larcherus, cujus et Adnotatio ad h. l. et uberior in hunc locum commentatio in Chronol. Herodoti consuli potest, vulgatam scripturam *πέντε* defendit. S.

21. *ὡς ἡρώϊ ἐναγίζουσι*] Sugillat Plutarchus de Malign. Herodoti p. 857. v. cavillandi studio abreptus. Herculem, Amphitryonis filium, Heroum olim ritu ac superstitione Græcos devenerari solitos testata res, atque a Diodoro IV. 39. copiosius explicita est. Non repeto quæ illi adscripta sunt. Wess.—Conf. Gregor. dialect. Ion. §. 109. ibique Koen. S.

CAP. XLV. 10. *χαρὶς ὄν*] Miror equidem hoc uno in loco tradi, fas fuisse Ægyptiis sues immorale; et tamen rerum Ægypti peritissimis viris locum de menda non fuisse suspectum. Lenissima mutatione corriggi poterit *ὄν*: ut nullas mactasse pecudes dicantur præter *oves*, *boves* *mares* *vitulosque*, et

hos duntaxat qui solemnī ritu fuerint explorati signoque notati. In nomo tamen habitantes Thebano *ἴων ἀσχιόμενοι αἶγας θύουσι*, Mendesii contra, *αἶγῶν ἀσχιόμενοι, οἷς θύουσι*, uti scribit, c. 42. Sed sues abominati vulgo ne tangebant quidem Ægyptii, c. 47. uno tantum festo die Lunæ, *ῥ; θύσαντι, παρίονται τῶν κριῶν* in ἄλλη δὲ ἡμέρῃ *οὐκ ἂν ἐτι γινωσκίται*. Rem adfirmant Plutarch. de Is. et Osir. §. 8. et Ælianus Hist. An. X. c. xvi. Hic sua probabiliter idoneo testi debet Eudoxo, qui citatus ibidem *φασὶ φιλομένους τοὺς Αἰγυπτίους τῶν ὄων μὴ θύειν αὐτάς*. Ægyptiorum ad Græca comparans instituta Anaxandrides apud Athen. VII. p. 299. r. *Οὐκ ἰσθίεις οὗτ', ἰγὰ δὲ γ' ἤδομαι Μάλισσα τοῦτους*. Græcis excipiendi Cretenses, secundum Agathoclem, *ὅς τῶν κριῶν οὐ δαίσαυντο*, Athen. IX. pag. 376. a. Qui populi præter Ægyptios sues aversati sint, enumerantur Bocharto. Vid. Celeberr. Wess. ad Diodor. T. I. pag. 380. VALCK.—Quod in Var. Lect. (ed. S.) dixi, *ἰῶν* hic in cod. F. scribi; id quidem, desuō nunc inspecto codice, cuius mihi usura per insigne illustris possessoris beneficium ad hunc diem concessa est, paulo aliter se habere deprehendi; sed ita ut paulo etiam magis confirmetur ea scriptura, quam ex Valckenarii conjectura recepi. Superiore quidem loco, ubi manifeste de ovibus agebatur, c. 42, 2. et 8. pro *ἴων* in hoc codice perspicue *ἰῶν* scribitur: at hoc loco, in quo nunc versamur, est *ἰῶν* cum acuto accentu super vocali: calami ductus qui super *ω* conspicitur, quem olim pro accentu circumflexo acceperam, indicat postremam, literam, quæ in reliquarum literarum serie non expressa est. Vulgatum vero *ἴων*, ut Reis et Schæfer, sic et Larcher tenuit, satis illud præsidii invenire censens in his quæ cap. 47, 8—11. leguntur. S.

Vol. III.

Y

11. *αἷς ἂν εὐται ἀνθρώπους θύουσιν*] Legitima foret conclusio, ni aliunde de inopia hac gentis religione exploratum haberemus. Adpellavi ad Diodori I. 88. Manethonem, Plutarchum, Porphyrium testes; adjungo Seleucum, cujus liber ab Athenæo IV. 21. p. 172. *περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίους Ἀνθρωποθυίας*, laudatur. Sustulit crudeles aras rex Amasis, humanarum victimarum loco placentis in usum vocatis. Quod cum diu ante Nostri ævum valuerit, inde illi hoc argumenti genus. Alia Jablonskii Panth. III. 3. pag. 75. *Ἐόντα*, (l. 12.) quo modo et MS. Baroccianus, teste Wasse, ex Arch. locum inpetravit. Wess.

15. *ἐμμένει ἰν]* Voluit-ne Arch. et Vind. *ἐμμένει*, uti *ἰδομενα* et alia hoc de genere? Heliodori similis formula, Æth. IX. p. 424. *τοῦτό τε καὶ ἡμῖν ἐμμένει μὲν ἰν τῶν ἰερῶν, τὰ μυστικώτερα δὲ ἀπὸ τῶν εἰρημένων*. Wess.

CAP. XLVI. 5. *ἀγαλματοποιῶν* possessionem, unde Medic. opera exciderant, recipiarunt. *Γλύφειν* et *γράφειν* (l. 4 et seq.) artis sunt diversæ; nec memini sub *ζωγράφους* quoscunque opifices ad effigies parandas comprehendī. Ceteroqui in ordinatione verborum viro Cl. (Gronov.) accedo. Wess.

9. *οὐ μὲν ἴδόν ἔστι λίγην]* Ionicam Herodoti formam loquendi aliquoties adhibuerunt Ælianus et veterum castigatissimus imitator Aristides. In hujus T. I. p. 20. *τὸν θῖον μάχην οὐχ ἴδον ἰμοὶ γὰρ λίγην*, S. Jebb. *οὐ ῥάδην* scribendum suspicabatur; ego contra *οὐχ ἴδον* etiam reponendum arbitror, T. I. p. 624. Quod habet p. 632. *ἰμοὶ μὲν οὐκ ἐπαρτίσμεν ἔστι λίγην*, mutuatus etiam est ab Herodoto, in cuius legitur proximo, cap. 47. Jo. Stobæus egregiam præbet Heracliti sententiam, p. 48, 13. *ἀνθρώποις γίγνεται ὁπότε θίλουσιν, οὐκ*

ἄμεινον. Verum οὐκ ἄμεινον, οὐ λῆρον, οὐ χυῖρον, οὐ πάσιον, multo magis frequentantur. VALCK.

11. καὶ τοῦτων οἱ αἰπόλοι, etc.] Si ἵνα in auxilium voces, uti oportet, nihil hic inconcinni. Caprarios potiore loco censebant, ob caprorum præstantiam. Hoc indicat. Verum, quæ subduntur, ἐκ δὲ τοῦτων οἷς μάλιστα, etc. spectant-ne eundem caprarium? Id volunt docti interpretes; qui quidem si considerassent hirci Mendesi veneratorem, pæne incredibilem ista in natione, utique ἐκ δὲ τοῦτων οἷς, non ad caprarium, sed ad hircos retulissent, eumque in primis, qui vulgo Θεοῦτων τράγοι. (conf. Wess. ad Diodor. I. 84. n. 21. et Holsten. ad Stephan. Byz. voc. Θεοῦτις. (Hoc mortuo, sicuti in Apidis decessu alibi, omnis Mendesium tractus luctui indulgebat, haud sane obitu caprarii. Notavit hanc interpretum inconsiderantiam Cl. de Pauw. τῇ Μινθησίην μὲν (l. 12.) ex Arch. legitimum est, venitque in opinionem Gronovii. Wess.

[Vallæ versionem: Et inter Mendesium caprarii præcipuo honore afficiuntur, et ex his unus maxime, tenuerat Gronovius; quasi quæ continuo dein de ingenti luctu memorantur, ad mortuum caprarium spectarent, non ad hircum quem singulari religione Mendestii colebant. Contra quos recte Wesselingius monuit, ἐκ δὲ τοῦτων ad τοὺς αἰγῶν fuisse referendum. Quod vero idem vir præstantissimus in istis verbis καὶ τοῦτων οἱ αἰπόλοι censuerit τοῦτων intelligi oportere ἵνα τοῦτων, id equidem nec necessarium judico, et omnino præpositioni ἵνα in ista ῥήσι non esse locum arbitror. Quidni vero τοῦτων τῶν αἰγῶν intelligeremus, quum plus semel αἰπόλοις αἰγῶν Poëta dixerit? Odys. ε'. 247. et 269. alibique. Pleonasmus illum, si quis est, non magis Herodotus, quam

Homerus, recusaverit. In interpretandis eisdem verbis, καὶ τοῦτων οἱ αἰπόλοι τιμὰς μίζοντας ἔχουσι, dubius olim hæseram, utrum sententia sit, hos (scil. τοὺς ἔρσιν) majore in honore habent caprarii; an, horum (nempe τῶν αἰγῶν, caprarum hircorumque) pastores majore sunt in honore. Nunc, quamquam, sicut, μῆμιν τοὺς ἔχουσιν, et ἄρην ἔχουσιν τοὺς, I. 4. 7. sic fortasse etiam dici possit τιμὰς τοὺς ἔχουσιν, intelligo tamen non ita loqui consuesse Nostrum: ad hæc existimo, non fuisse alios caprarum pastores, alios hircorum. Quare ejectam e Latina nostra versione priorem illam interpretationem, et in Græco contextu l. 11. post verbum ἔχουσι, pro majore puncto, punctum minus repositum velim; ut intelligatur, ἐκ δὲ τοῦτων (scil. τῶν αἰγῶν, et quidem ἐκ τῶν ἔρσιν) οἷς μάλιστα τιμὰς ἔχουσιν, et ex hoc genere unus maxime præ cæteris in honore habetur. Cæterum, quamvis cum eo, quod ait, majore in honore esse caprarios, bene congruat id quod cap. seq. de subulcis scribit, veluti infamia quadam notatis; nolim tamen dissimulare, in tota ista ῥήσι haud satis expedite atque dilucide fuere orationem. Est in his haud obscura gradatio: Mendestii colunt omne genus caprinum: magis autem colunt mares quam fœminas: horum — majore sunt in honore: ex his vero omnium maxime unus. Suspiciari utique licebat, eo loco, ubi nunc οἱ αἰπόλοι leguntur, scriptum olim fuisse aliud vocabulum, quo indicabatur certum quoddam genus hircorum, quod majore in honore fuisset quam reliqui hirci; et ex quo genere denique delectus fuisset ille unus, qui maxime omnium colebatur. Tale quidpiam secutus esse videtur doctiss. Schæfer, quum pro οἱ αἰπόλοι (ex mera quidem conjectura, nam in vulgatum consentiunt libri,) οἱ πόλοι non modo legendum censuit, sed fidenter etiam in Herodoti Græcis po-

suit; in quo, ut in plurimis aliis, sequacem Borheckium habuit: quam notationem silentio præterire in Var. Lect. (ed. S.) non debueram. Spectaverat, puto, conjecturæ hujus auctor (sive is Schæferus ipse est, sive ab alio viro docto accepit) Theocriteum illud ex Eidyli. VIII. 51. *ἦ κόλοι, καὶ λίγαι*, etc. ubi Græcus Scholiastes consentiente Hesychio monuit, *κόλον* dici hircum cornua non habentem; quod genus Latino sermone similiter mutilum dicitur. Adjicit Scholiastes, ἢ *μακρόν*: quod nimirum ille fortasse sic intellexerat: sed videndum, ne *μακρόν* scripserit, quomodo apud Hesych. legitur, *Κόλοι, μίγαι τράγοι κίρατα οὐκ ἔχοντα*: docuitque etiam Eustath. ad Iliad. p. 917, 16. et 18. (p. 942. ed. Rom.) *κόλον* a nonnullis subinde *μίγαν* intelligi. Sed hoc utcumque sit; illud constat, in caprino genere mutilum (τὸ *κόλον*) pluris olim æstimatum fuisse. Plinius, lib. VIII. cap. 50. sect. 76. Non omnibus (capris) cornua. — Mutilus lactis major ubertas. — Mutilus in utroque sexu utilius. Et de maribus, id est hircis, diserte Columella, lib. VII. c. 3. Si (in ea quam habitamus regione) clementior hiems, mutilum probabimus marem. In bovino genere τὸ *κόλον γίνεσθαι* memorat Noster IV. 29. 1. ubi vide Wess. Est præterea *κόλος* etiam peculiare genus animantis, de quo consuli possunt quæ partim a Casaub. partim a nobis, ad Athenæi, lib. V. p. 200. f. notata sunt: (Animadv. in Athen. T. III. p. 113.) sed illud quidem non indigenum in Ægypto animal, ut de eo cogitari h. l. non possit. S.]

13. *ὁ Πάν Αἰγυπτίος, Μίνδης.*] Sequuntur Nostrum plerique omnes. Qui Coptici sermonis usum habent, infitiantur, præterque ceteros Jablonskii Panth. II. 7. p. 273. Vide vero mihi hæc Plutarchi Is. et Osir. c. 73. οἱ

ἱερεῖς *ἰβίς* — καὶ αὐτὸς ὁ *Ἀπὶς* οὐτὼ δὲ γὰρ τὸν ἐν Μίνδῃ τράγον καλεῖται. Sentis-ne scriptum fuisse καὶ αὐτὸς ὁ Πάν? neque enim Apis et Pan idem, nedum hircus Mendesium usquam Apis. Unum adpello Herodotum. Nihil addo de turpissimo et detestabili hirci mulierum amore: dixi ad Diodorum, et conduxit complura vir excellenti eruditione S. Bochartus P. I. Hierozoic. lib. II. 53. (et Jablonsk. loco cit. p. 277.) Ecce tamen istud Clementis Alex. Protrept. p. 27. de libidinoso Jove: *ἐνιμίμωλον γούν γυναικῶν, οὐχ ἦσαν ἢ αἰγῶν ὁ Θεοῦ τῶν τράγος*, in quo αἰγῶν vox aliena est atque ex scholio. Hirci omnes in capras ruunt, non solus Mendesium: hujus proprium fuit, uti Jovis, in feminas insanire. Wess.

[14. Quid sit quod ait, *τοῦτο ἐς ἰσίδιζον ἀνθρώπων ἀπίστα*, haud satis in liquido. Vallæ versionem, in ostentationem hominum pervenit, cum Gronovio tenuit Wess. Contra H. Stephanus monuit, esse qui *ἰσίδιζον* pro ostento hic accipiant. Jablonski, Panth. lib. II. p. 278. sic convertit, hujusque rei videndæ hominibus copia facta est. In eam sententiam, quam equidem expressi, prævere Portus et Larcher. S.]

CAP. XLVII. 2. αὐτοῖς ἱματισμένοι] Articulum ejeci, MSS. obsecundans. Euripides Suppl. 926. *Θεοὶ ζῶντ' ἀναπαύσαντες — αὐτοῖς περιέσπυνται*. Sophocles Ajac. 26. *ἰφθαρμένους — εὐρίστανται — αὐτοῖς πομπὴν ἐπιστάταις*. Noster III. 126. *ἀποκτείνουσιν δὲ μιν, ἠρόνους αὐτῶν ἴστωρ*. Retinetur tamen contra morem III. 45. Confer Davisiū in Maximum Tyr. Diss. VII. p. 520. Medicei Passioneique ἀπ' ὧν ἰβαςίς egregie nitet. Wess.

4. *οἱ συβῶνται, ἰόντες*] Non spernerem, si voculam καὶ Codices præberent interjectam: *οἱ συβῶνται, καὶ ἰόντες Αἰγυπτίους ἰγγυτίς*, tametsi sint indigenæ, ἵς

ἰεὺς οὐδὲν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἰσχύοντα μόνον
πάντων. Sæpius in talibus καὶ ponitur
pro καίπερ, et apud Herod. VII. 46.
αἱ συμφοραὶ — καὶ βραχὺν ἰόντα, μα-
κρὸν δόκιμον εἶναι ποιῶσι, τὸν βίον. Inter
septem genera Ægyptiorum memoran-
tur et συβῶται Herodoto lib. II. c. 163.
Suum greges quem in finem aluerint,
(scil. eam ob operam cuius Noster me-
minit, cap. 14. extr.) Eudoxus tradidit
apud Ælian. de Nat. An. X. 16.
VALCK.

10. τοῦ αὐτοῦ χρόνου, σὴν αὐτῇ πανσίλῳ-
νῳ, etc.] Emendabat sequentia τοὺς ἱερο-
τας ὅς Cl. Reiskius, nulla, uti opinor,
urgente causa: rectius admonet, verba
præscripta bene habere atque innuere,
Lunæ et Baccho eodem tempore, et ple-
nilunio totius anni uno eodemque, sues
immolatos fuisse. (Scil. in Lat. vers.
quam et Gron. et Wess. tenuit, nude
positum erat per tempus plenilunii.)
Adjungere potuisset Plutarchi et Æli-
ani testimonia, quorum posterior de
Animal. X. 16. θύουσιν αὐτῇ (Lunæ)
ἀπαξ τοῦ ἔτους ὅς: ille Isid. et Osir. c.
8. θύοντες ἀπαξ ὅς ἐν πανσιλήνῳ καὶ κα-
τεθύοντες. Ea enim explanationem du-
bio eximunt. Verum adnectitur post
nonnulla (l. 14.) θυσίη — τῶν ὧν σὴ
Σιλήνῃ ποίεσαι, nulla Bacchi habita-
ratione; in quis πανσιλήνῳ oportuisse,
Cl. de Pauw opinio est. Equidem, etsi
idem sacrorum genus agnosco, nihil
demuto. Lunæ unice meminit, siqui-
dem ejus honori præcipua erat illa festi-
vitas; quare et Ælianus solam nomina-
vit. WESS.

[13. ὑπερσιτίσσιος. Vide Valckenarii
Adnot. ad c. 46, 9. S.]

[15. ἱερὴν θύσην, nempe εἰς, vel ἰ θύων.
Quo de genere jam alibi dictum est.
Vide ad I. 132, 5. S.]

20. ὅς ἁρδινίης βίου σκαιστίας] Aldi-
num βίους τι τινὰς H. Stephanus in
Prolegom. secundæ editionis scriben-

dum docuit βαινὴς, voluit certe; at non
recordatus fuit, ἁρδινίης Nostri usu
morbum esse, ἁρδινίης βίου egestatem
et victus tenuitatem, ut IV. 135. VIII.
51. Maneat proinde dictionis genus.
Σκαιστίας ὅς posuit, sicuti Plutarchus in
Lucullo p. 498. Α. οἱ μὲν Cyziceni ἁπό-
ρουν βοὸς μιλαίνης πρὸς τὴν θυσίαν, καὶ
σκαιστίην πλάσαντες τῇ βομῇ παρίσταναν.
Quorum, morem ejusmodi adfirman-
tium, St. Berglero indicium debeo.
WESS. — Pauperes, qui vivum immo-
lare animal non possent, ex farina fic-
tum immolasse adnotavit etiam Suides
in Ἐβδόμος βοῦς. S.

CAP. XLVIII. 1. τῆς ἱερῆς τῇ ἀε-
ρίῃ] Hoc ex Apaturiorum festo Ionum
die huc derivavit. WESS. — Gronovius,
in eandem fere cum Valla sententiam,
in festi convivali cœna: qua in versione
nihil mutavit Wess. perraro omnino
Latinam versionem adtingens. Mire vero
Larcherus, à l'heure du repas. Equi-
dem, vespera quæ festum antecedit: po-
teram, primo festi die, quod eodem re-
dit. Vide Hesych. et Suidam in Ἀπα-
τούρια: et confer ad Athen. IV. 171. d.
notata, Animadv. T. II. p. 613. Ubi,
quod dixi causam non fuisse cur a doc-
tissimo Hesychii editore Δορσία in Δόρ-
πια mutaretur, quandoquidem et metri
ratio in Philyllii versiculo apud Athen.
scripturam Δορσία poscit, et apud Polluc.
VI. 102. eodem modo scribitur, adjici
etiam Herodoti hic locus debuerat.
Denique, obiter hoc loco liceat monere,
vitiosam omnino videri scripturam Δόρ-
πια, quæ et apud Suidam et alio loco
apud Hesych. occurrit: nam festorum
quidem nomina, quæ per continuos ali-
quot dies ut plurimum celebrabantur,
pluralis numeri sunt apud Græcos: sin-
gularum vero dierum nomina singulari
numero efferuntur. S.

4. πλὴν χορῶν] Larga Gronovii dis-
sertatio choros tuetur, porcis depulsa,

Sunt sane in Atticorum Dionysiis chori cognitissimi, unde color Medicei scripturæ. Ubi tamen omnia perpendo, Aldinum et aliorum Codd. πλὴν χοίρων æquius melius opinor. Porcorum in Lunæ et Bacchi sacris iterata præcessit mentio: additur, alia Ægyptiorum Dionysia a Græcorum Bacchanalibus vix differre, eademque videri, πλὴν χοίρων. Quæ belle procedunt. Reliqui tamen Mediceum, ne illi infestior, quod nolim, habear: Passioneus consentit. Wess. — Wesselingii auctoritatem secutus Larcherus, postdimio porcos hic restituit, miram quidem sententiæ suæ rationem in Notis ad h. l. subjiciens: "les chœurs n'étoient pas en usage dans les fêtes que célébroient les Egyptiens en l'honneur de Bacchus." Quæ res si certa et explorata esset, maximo documento foret χοίρων hic legendum esse; non, quod illi placuit, χοίρων. Ego cum Rez. et Schæf. χοῶν tenui, quum quod apud Græcos non minus quam apud Ægyptios immolare Baccho solitos porcos reperio: (Schol. ad Aristoph. Ran. 341. cum Notis Spanh.) tum quod per se multo probabilius debebat videri, χοῶν h. l. in χοίρων, de quibus alioquin hic agebatur, a librariis nonnullis fuisse mutatum, quam vicissim. Cæterum alteram scripturam, quæ vel sic probabilior nonnullis videri poterat, simul cum ea, quæ nobis probata est, lectorum oculis subjeci. Quod autem ait (l. 3.) τὰν ἑλλήνων, non sunt alia Ægyptiorum Dionysia, sed reliqua ejusdem festi solemnia. S.

6. ἀγάλματα νυρίσπαστα] Gemina his Lucinea Dea Syr. c. 16. καλίστα δὲ τὰς νυρίσπαστα: quæ quidem nervis cum moverentur, ea propter νῦν (nutans) τὸ αἰδῶν. Scio Corn. de Pauw αἰὼν maluisse, Reiskium νύστα τὸ αἰδῶν, quibus carere licet. Gronovium consule in hujus Musæ, c. 66. (qui notavit illam

verborum structuram, ἀγάλματα — νῦν τὸ αἰδῶν, ubi νύστας τοῦ αἰδῶν desiderare quispiam potuerat.) et Plutarchum Isid. et Osir. c. 36. Duravit phallorum turpis superstitio in Athanasii ævum, quo, protervus juvenis, in sacram Christianorum ædem ingressus, eorum ostentatione et jactatione usus traditur: καὶ ἱερεῖς δὲ μετὰ φαλλῶν εἰσελθόν, καὶ ὡς Ἕλληνας αἰὼν αὐτὰ τῇ χειρὶ καὶ χλαυρίζων, εὐδὲς ἱεροτάθην, Histor. Arian. ad Monach. p. 379. Nunc ibi μετὰ θάλλων errore describentis: (conf. Adnot. ad II. 44, 5.) justum esse, quod representavi, præclare docuit vir eruditus in Præfatione Montfauconii ad Cosmam Indico-pleustem p. 19. Sed quid ego de Athanasii ætate? Supersunt in templorum ruinis, tabula Bembina, aliisque Ægyptiorum monumentis clarissima φαλλοφρίας vestigia, de quibus Cel. de la Croze Hist. Christianismi Indor. lib. VI. p. 431. doctissime. Wess.

CAP. XLIX. 3. [ἔξηγησάμενος τοῦ Διόνυσου τὸ τι εἶναι καὶ πῶς θύειν] Sæpe miratus sum quid sit quod Scriptor noster non modo cultum, sed etiam nomina deorum (conf. c. 50, 1.) ab Ægyptiis accepisse tradat; quum tamen Græca nomina ab Ægyptiis plurimum differrent. S.]

14. ἐμύστερα γὰρ αἱ ἦν τοῖσι Ἕλλησι] Desiderant in his docti viri multa. Signum extulit Cl. de la Barre Hist. Acad. Inscript. T. VI. p. 274. omnia hæc sequentibus, ut ratiocinium cohæreat, subnectens: conjunctionis γὰρ mirificam sæpe positionem ait esse; poni nonnunquam periodi principio, cujus fini accedere debeat: corrigi oportere ἐμύστερα γὰρ αἱ ἦν. Velle scriptorem, Non dicam etiam Ægyptios a Græcis sacrorum ritus esse mutatos: neque enim tum Græcis fuissent recentes ac novissime introducti, sed una cum ipsis existissent quasi congeniti. Sic ille. Ego vero

desidero stabilitam voculæ γὰρ talem consuetudinem, nec fero conmutatam verborum explanationem, nedum ἰμύ-
τροφα. Recte dixeris ἰμύτροφα ἀνθρώποις
Θηρία, sicuti II. 66. quæ una cum ho-
minibus aluntur et vicitant, sive ἰμού-
τροφίμῳ apud Xenophontem: de ceri-
moniiis credam, ubi exempli fuerit copia.
Aliud sectatus est Cl. Reiskius, excidis-
se ante hæc sciscens, οὐδὲ λαβίην αὐτὰ
παρ' Αἰγυπτίων "Ελλήνας: nolo quoque
adseverare, ab Ægyptiis hæc sacra
Græcos accepisse; ἰμύτροφα γὰρ ἔν ἦν.
Quæ mihi negare videntur, quod He-
rodotus sæpissime insinuat, Græcos ab
Ægyptiis sacrorum plures ritus sumsisse:
tum ἰμύτροφα leviter mutantur, quæ sua
scriptor agnoscit: memorant certe Athe-
nienses ἡθῶς τε ἰμύτροφα, quæ cum reli-
quis Græcis communia et consimilia in
Sacris observabant VIII. 144. suntque
ἰμύτροφα in Theophrasti Charact. c. 26.
quorum iidem mores, idem vitæ institu-
tum. Ut paucis absolvam: negat Hero-
dotus casu fortuito quadrasse Dionysia
Ægyptiorum et Græcorum: tum enim
in omnibus gemina germana, quod secus
erat, neque noviter in Græciam invecta
esse debuisset. Itaque aliunde advenisse,
sed in paucis transmutata. Wess.

[Græca ista, Οὐ γὰρ δὲ συμπίπτειν γι-
γνώσκω τὰ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ποιούμενα τῇ θιῇ,
καὶ τὰ ἐν τοῖς "Ελλήσι ἰμύτροφα γὰρ ἦν,
etc. his Latine Valla reddiderat: Neque
enim dixerim, quæ in Ægypto fiunt
huic deo, congruere cum iis quæ in
Græcia: nam consentanea essent Græcis,
non autem nuper introducta. Ad quæ
H. Stephanus adnotavit: "Sunt qui
hunc locum ita interpretentur, Neque
enim dixerim, casu contigisse ut eadem
tum in Ægypto tum in Græcia huic
deo sacra fierent: sunt enim (sic ille,
contra manifestam Græcorum verbo-
rum sententiam, pro forent enim) unius-
modi apud Græcos, neque recens intro-
ducta. Denique Gronovius hanc ver-

sionem edidit, quam et Wesseling.
tenuit, et in Adnot. explanatum ivit:
Neque enim dixerim, quæ in Ægypto
fiunt huic deo, casu congruere cum iis
quæ in Græcia; nam simili modo ea
fuissent Græcis, non autem recens in-
ducta. In eandem fere cum Gron. et
Wess. sententiam eundem locum Lar-
cherus his verbis expressit: "Je n'attri-
buerai point en effet au hazard la res-
semblance qu'on voit entre les cérémo-
nies religieuses des Egyptiens et celles
que les Grecs ont adoptées. Si cette
ressemblance n'avoit pas d'autre cause,
ces cérémonies ne se trouveroient pas si
éloignées des mœurs et des usages des
Grecs; et d'ailleurs elles n'auroient pas
été nouvellement introduites." Tum
idem in Notis ad. h. l. ingenue profitetur,
se per literas ad viros doctissimos, Val-
kenarium, Brunkium, Wytenbachium,
datas quæsisse quid illi de ista sua inter-
pretatione hujus loci sentirent; ho-
rumque singulos, adprobanes eam, non
tamen dissimulasse, vel sic nondum
satis expeditam videri auctoris senten-
tiam, ad quam quidem clariori in luce
ponendam nihil ipsi in promptu habe-
rent quod conferre possent. Mihi (ut
dicam quod sentio) illa verbi συμπίπτειν
interpretatio, casu fortuito quadrare vel
congruere, ita ut hoc præsertim urgea-
tur de fortuito casu (in quo ex Wesse-
lingii et Larcheri sententia vis argu-
menti maxime inest) non modo ad de-
clarandam auctoris sententiam parum
valere, sed et per se gratuito sumpta esse,
et in sermonis usu nullum invenire
patrocinium videtur. Ponitur quidem
nonnumquam verbum συμπίπτειν, cum
dativo casu constructum, hac notione,
quadrare, consentire, congruere, VI.
18, 6. VII. 151, 1. at neutiquam con-
iuncta casus fortuiti notione; quam
quidem hic adsumendam maximeque
premendam viri docti existimarunt,
quum pulcre intellexissent, non posse hoc

loco Herodotum simpliciter negare, congruere Bacchi cultum apud Ægyptios et apud Græcos, quandoquidem paulo ante (c. 48. l. 4.) diserte dixerat, pæne omnibus rebus similem apud utrôque hunc cultum esse. Taceo quod, si de similitudine aut dissimilitudine hic ageretur, non in præterito tempore *συμπίπτειν* dixisset, sed in præsentī tempore *συμπίπτειν*, quemadmodum supra *ἀτάγουν*. Alius est hujus verbi usus, frequentatus admodum Nostro, ut *συμπίπτειν* dicantur res quæ *simul, eodem tempore* accidunt vel existunt: ubi interdum quidem adjicitur *ἐμαυτοῦ, τοῦ αὐτοῦ χρόνου*, aut aliquid simile, ut I. 82, 3. V. 36, 2. VIII. 141, 7. IX. 100, 7. subinde vero etiam absolute per se ponitur id verbum eadem notione, ut V. 35. 6. VIII. 132, 16. Itaque verborum, in quibus hæremus, hæc mihi videtur esse sententia: Nam illud nimirum profecto non dicam, simul eodem tempore exstistisse ortumque cepisse Bacchi cultum apud Ægyptios et apud Græcos. Tum vero, quamquam vel sic fortasse defendi posset *ἐμίστρεσθαι*, reliquis moribus consentanea, tamen perquam probabile mihi videtur, *ἐμίστρεσθαι* (ut olim Academicus Parisiensis De la Barre voluit, cum quo Corayus apud Larcherum consentit) scripserat Herodotum; idque vocabulum a librariis, qui de moribus atque institutis hic agi vidissent, temere in *ἐμίστρεσθαι* fuisse mutatum. Requirebatur hoc loco vocabulum, cuius significatio et apta esset ad id quod præcedebat, *συμπίπτειν*, et opposita esset ei quod sequitur, *ἀλλ' οὐ πᾶσι ἰσαγομίνα*: atqui talis est vis vocabuli *ἐμίστρεσθαι*, non illius *ἐμίστρεσθαι*. Quare in Lat. nostra versione, loco illorum verborum, reliquis Græcorum moribus institutisque conformia, rectius hæc ponentur, origini gentis cœva, aut si qua sunt alia in eandem sententiam commodiora. De animalibus dici *ἐμίστρεσθαι* posse con-

sentiť Wesselingius, et qui ei suffragatur Larcherus; de cærimoniis dici posse non credunt, donec exempli fiat copia. Jam prorsus quidem adæquatū, quod adferam, exemplum in promptu mihi non est: sed, quemadmodum *σύναρτος* non modo de animalibus aut hominibus dicitur, verum etiam de rebus quibusdam, v. c. *σύναρτος δίαιτα*, ita quidem ut etiam morbos, qui inter homines consueti sunt, *ζυνάρτους νόσους* vel *ζύντροφα παρὰ* Thucydides dixerit, II. 50. sic non admodum alienum videri debet, si *ἐμίστρεσθαι* dicuntur instituta simul cum populo aliquo nata, origini gentis cœva. S.]

17. *Μιλᾶμενους τὰ πρὶ τὸν Διόνυσον*, etc.] Hæc Diodoro obversata suspicor I. 97. Melampodem tamen in Ægyptum deducenti. De Nicephoro, cui *Αἰγυπτίων ἱερογραμματεὺς καὶ ἱεροφάντης* Melampus, non repeto ibi dicta. Wess.

CAP. L. [5. *ὡς καὶ πρῶτον*, etc.] Vide c. 43, 10. seq. S.]

7. *τῶν ἄλλων θιῶν Αἰγυπτίους*] Sic juncta procedere debent. Gronovius copulam, his olim præfixam, justissime induxit: turbabat scriptoris sententiam. Scripsi præterea *τῶν δὲ*, (l. 8.) distracta voce, quod et Reiskio libuit. Neptunum vero Afrorum habet IV. 188. atque hinc Eustath. in Homer. p. 1386, 38. (Od. p. 13, 47. ed. Bas.) Wess.

CAP. LI. 2. *ἀπ' Αἰγυπτίων νηπιῖνας*] Explent locutionis formulam, adscito et intellecto ex sequentibus *μαθόντες*. Vide Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 493. (Sic vero etiam IV. 27, 4. *παρὰ Σουθίων νηπιῖνας*, quod idem valet ac *παρελάβον*) De Mercurii Græcorum obscœnius excitata et inprobare natura Kühnium vide in Pausaniæ lib. IV. 26. p. 518. (cf. Cic. Nat. Deor. III. 22.) Est autem Nostri plausibilis suspicio, siquidem Hermetis Ægyptii paullo diversior habitus et indoles in Panth. Jablonskii, lib. V. 5. Jam cur *ἤδη τηναῦτα*

(L. 6.) acrius multo quam δὴ τῆμα. sit, caussa nulla est, nisi ex deliciis Mediceæ. Auctor ipsemet Aldinum modo, modo illud maluit, sicuti alii. Inspecie I. 63. VI. 53. Sophoclem CEd. Colon. v. 436. Procopium B. Vandal. II. 4. Wess.—At differunt sane δὴ et ἦδη. Si δὴ hic legas, significabitur desiisse deinde Athenienses in Hellenum numero censi; quod falsum. Sin ἦδη, significabitur fuisse olim tempus quo nondum in Hellenum numero sint habiti; id quod ipse Scriptor noster tradidit lib. I. c. 57. S.

11. οἱ περ Ἀθηναῖοι.] Hoc melius. Confer. I. 57. In Samothracum mysteriis ex Pelasgorum sermone Mercurius Καρμίλου titulo censebatur, quod scholia ad Apoll. Rh. I. 917, testantur. Mox (L. 16.) τὰ ἐν οἷσι ἐν Σαμ. idem censendum ac κατὰ τὰ, sive ὡς. Wess.

CAP. LII. 4. Ἰεὶ νόσμον θύεις τὰ πάντα] Putes hæc Clementi Alex. in mente fuisse, cum fine Stromat. primi, Θύεις δὲ παρὰ τὴν θύον ἵεσθαι, καὶ τὰ ἐν, καὶ τὴν διακρίσειν: namque Protrept. p. 22. derivationem Platonis Cratyl. p. 397. amplectitur. Prisci illi θύεις ex (θύω) θῦν, unde εἶδημι natales accepit, formarunt. Θύεις itaque ὁ πάντα θύεις καὶ πυῖν, Eustathio in Hom. p. 1148. (Iliad. p. 1202, 8. ed. Bas.) eandem ibi originationem probanti: namque alibi sequitur aliud, quæ et Etymologi fluctuatio. Sed his non immoror. Quæ supra (L. 1.) deposita sunt, πάντα πρότερον ἴδον, Laurentius verterat in deorum invocatione omnia immolabant, secutusque ex parte Gronov. est. Palmerius vero, quid sibi vult ea versio? num etiam sterces et feces diis immolabant? Πάντα, ut sæpissime, idem esse ac πάντα, vertendumque primi omnium sacrificavere. Tu intellige θύσιμα, quod tali in dictione adscisci oportere, supra vidimus. Wess.—Conf. I. 50, 2 et 6. S.

[6. ἴσμεν δὲ, χρεῖον πολλοῦ διαβιβῆσαι, etc.] Benedictus, in Actis Philol. Lips. sæpius jam citatis, p. 287. tenens ἴσμεν τε δὲ, monet longam esse periodum usque ad finem capitis excurrentem; in illisque verbis ἴσμεν ὅν ἐχρησθησάμενος (L. 11.) particulam ἴσμεν cum ista ἴσμεν τε initio periodi coherere; verba autem interjecta, τὸ γὰρ δὲ ματηῖον — μὴν, in parenthesi esse ponenda; denique verbum ἴσμεν post ὅσους πολλῶν (L. 8.) ex librarii interpretamento esse ortum; verba enim ista, Διονύσου δὲ ὅσους πολλῶν, simul ex antecedente ἴσμεν pendere. S.]

12. εἰ ἀνέλκω.] Vereor ut se tueri queat: ad normam usitatum corrigi facile poterit: εἰ ἀνέλκωτο (sive, εἰ ἀνελκύωτο) τὰ εὐνόματα τὰ ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἡκοντα num in usum reciperent sciscitantibus, responsum fuit χρεῖσθαι. Lib. VIII. c. 49. εἰ νεκρίσθαι, quod adoptavit Gronovius, ferri nequit. VALCK.—At hic quidem perinde et conjunctivo modo et potentiali, sive optativo, quem vocant, locus erat. Vide I. 53, 3. seq. ibidemque rursus I. 9. seq. tum I. 75, 5. Quod vero pro χρεῖσθαι, (L. 4.) χρεῖσθαι corrigi Valck. lubens hoc recepturus eram, si vel unus codex dedisset: sed in vulgatum (quo perinde uti licuit Herodoto) libri consentiunt omnes. S.

CAP. LIII. 2. μέχρι οὗ πρῶτον — ὡς ἰσχυρὸν λόγον] Recte dederat Valla: ignoratum est (rectius tamen hoc Gron. ignorarunt, scil. Græci) nisi nuper atque heri, ut sic dicam. Quod his (ab eodem Gronov.) substitutum est, ut vere dicam, congruit Thucydideo ἰς τὸ ἀκριβὲς ἰσχυρὸν, lib. VI. c. 12. Ubi contra res minus accurate videtur finienda, formulam adhibet Thucyd. ὡς ἰσχυρὸν: idem est Herodoteum ὡς ἰσχυρὸν λόγον, et Luciani Timon. c. 8. οὐτως μὲν ἰσχυρὸν, quodque multo frequentius occurrit, ὡς ἴσως ἰσχυρὸν, ut ita dicam. Hoc quum in

Epist. ad Hebr. vii. 9. legeretur, exemplorum congesserunt affatim. Utramque Herodoti formulam junxit Plato de Legib. III. p. 677. D. *ὡς ἴσως εἰσὶν χθις καὶ πρῶν γιγνόμενα*. Nuspian in ista pene proverbiali formula, de qua Gataker. egit ad M. Antonin. X. 7. reperietur *πρῶν*, quod hic perperam a Gronovio positum Wesselingius Vir Clar. jam monuerat ad Diodor. T. I. p. 118. VALCK.

Ibid. *μὴ χθις οὐ πρῶν τι καὶ χθις*] Magni facio Medic. et illi consentaneos: sed intra modum. Exemplum similibus locutionis, etsi Gronovii sollers fuerit opera, nusquam se obtulit. Contra receptissimum et proverbii instar *πρῶν τι καὶ χθις*, quod Athenagoras hic reperit et tot MSS. ratum habent. Dedi ex Demosthene et Diodoro ad eum scriptorem II. 5. quædam; quibus adcumulo Josephi adv. Apion. I. 2. *παρὰ τοῖς Ἕλλησι δὲ πάντα ἴα, καὶ χθις καὶ πρῶν, ὡς ἂν εἶποι τις, εὐθέως γιγνόμενα*: tum II. 2. de Pythagora, *οὐκ ἔχθις καὶ πρῶν γιγνόμενος*: et c. 15. *ὡς ἔχθις δὲ καὶ πρῶν*: porro Libanum T. II. p. 124. c. et ea abunde sunt. WESS.

4. *τιτρακουσίαι ἔτιαι*] Classicus locus est de Homeri et Hesiodi ætatē, neque ad verum incongruus. Herodotus natus est ex Pamphilæ iudicio apud Gellium XV. 23. exeunte Olymp. LXXIV. paullo ante famosam Xerxis in Græcos expeditionem: hinc in superiora tempora si retrocedas, justus ad Lycurgi et Iphiti ætatem progressus erit. Homerum vero utrique fuisse æqualem, plures olim censuerunt, docente Marshamo Canon. Chronic. p. 437. et Dodwello Diss. de Cycl. III. p. 153. Hactenus itaque res bene haberet. At ubi calcem Vitæ Homeri, quæ Nostro tribuitur, inspexeris, alia omnia videbuntur dicenda; adnumerantur anni istic DCXXII. ab Homeri ævo ad Xerxis expeditionem, VOL. III.

insigni discrimine; cui quidem medetur illustr. Scaliger ad Euseb. Chron. p. 102. ibi legendo *ἔτιαι ἰσὶ τετρακυσίαι ἔτιαι δύο*. Sic sane discordia nulla. Contra venit Bouherius Diss. Herodot. c. XI. 124. nihil isto in calculo immutandum, sed his in numeris, pertendens: scribendum esse *ἑλαινὴν ἰστανουσίαι ἔτιαι* — *σεπτακυσίαι*, septingentis annis mea ætate superiores esse. Addit talia, si de Troja capta sermo esset, quæ colore et specie non carent. Constant hic numeri Codicum omnium conspiratione, nec viderunt diversos hoc loco Athenagoras et Cyrillus. (Vide Var. Lect. ed. S.) Sit-ne Noster Vitæ Homeri scriptor in controversia hæret; quæ si vel secundum Herodotum pronuncietur, erit fortasse expeditior difficultatis ratio, uti suo loco declarabitur. WESS. — Immo, prorsus præter veri speciem libellum illum ad Herodotum auctorem referri, suo loco monstrabitur. S.

5. *οἱ ποιήσαντες Διογονίαν* "Ἕλλησι] Inventores Theogoniæ antea Græcis ignotæ, Homerum et Hesiodum fuisse, si significarit, aut erroris aut reus erit imprudentiæ. Uterque poëta, quæ de Diis canunt, non ut nova et a se primum excogitata perhibent, sed cognita et a maioribus accepta. Tetigit eam rem Jo. Clericus ad princ. Theogon. Hesiodi et ad v. 211. At alia verborum sententia; indicant, primos versibus descripsisse atque ornasse. Simile Diogenis Laërt. Præf. §. 3. de Musæo, *ποιῶναι δὲ Διογονίαν καὶ σφαιρεῖν πρῶτον*, h. e. scriptis versibus exposuisse. Memini magnum nostra ætate virum aliter Diogenem explicuisse, de quo Miscell. Obs. Amstel. Vol. III. p. 346. Sed *ποιῶναι* hoc significatu tritum. Tale Musæ III. 38. καὶ ἔχθως μοι δαούμ Πίνδαρος ποιῶναι: nec diversum ambiguum istud Sophoclis, *Περικλῆς ποῦν μιν ἔφη μοι, στρατηγὸν δὲ οὐκ ἐπίστασθαι* in Athē-

nei XIII. p. 604. D. quem quoque vide XIV. p. 637. D. et animadversionem Casauboni, tum Platonem in Lyside p. 205. A. et de Rep. II. p. 379. A. Merito autem ob turpes de diis fabulas ambo taxantur ab Isocrate, Laudat. Busirid. p. 229. Ed. Steph. (T. II. p. 408. ed. Auger.) Wess.—Locum istum obiter attingens Wolfius in Prolegom. ad Homer. p. LIV. rationem, ait, fefellisse Herodotum in sententia de Homero et Hesiodo, primis conditoribus theogoniæ Græcæ. “Perperam enim (inquit) Wesselingius verba *οὐραίοι τινι αἰ πενήνταυτος θεογονίῃ* “Ἐλλανοι, sic accipit, ut illi duo primi versibus exposuisse theogoniam, non condidisse dicantur, Sane ita ponitur *οὐραίοι*; sed dativus in hac significatione verbi additus luce exemplorum egebat, qualia mihi quidem incognita sunt.”—At, si *οὐραίοι* significat versibus exponere, carmine complecti; quid tandem impedit quo minus verbo adjiciatur nomen in dandi casu positum, personam indicans vel illud hominum genus, cujus in gratiam carmen componit poeta. Igitur, quamvis in horum nonnullis, quæ de origine Græcarum religionum ex Ægypto repetenda Herodotus statuit, fallere eum opinio potuerit; isto tamen, quod a Viro docto prolatum est, argumento non persuadebimur, ut Scriptori haud utique absurdo hanc imputemus sententiam, Homerum Hesiodumque, quæ de diis Græcorum cecinerunt, ea primos invenisse excogitasseque. S.

S. *αἱ δὲ πρότεροι ποιηταὶ λογίζονται*, etc.] “Quod poetas, qui antiquiores habebantur, Hesiodo et Homero seniores vixisse contendit Herodotus, recte-ne an secus id statuerit, nunc quidem nec affirmare possumus, nec negare: certos enim poetas, qui theogoniam attigerant et quorum carmina tunc habebantur, eum respexisse necesse est; qui quales

fuerint, nunc ignoramus: nisi forte carmina respicit, quæ sub Orphei, Musæi, Lini, Eumolpi, aliisque nominibus ferebantur, ut non tam illos homines post Homerum vixisse, quam carmina illis tribui solita serius condita censere videri debeat. Nec vero inde inferri aut potest aut debet, quasi Herodotus statuatur, nullos omnino ante Homerum et Hesiodum fuisse poetas, nulla fuisse carmina; id quod omni rerum rationi adversatur: fieri enim nullo modo potuit, ut in rudi et a nullo alio poeta subacto et tractato sermone carmina Homerica et Hesiodæa elaborarentur; et sunt infinita in iis ipsis, quæ antiquiora carmina partim testantur, partim arguunt. At rerum summa continetur hoc, quod ea, quæ antea pluribus carminibus passim de singulis diis eorumque natalibus, formis, muneribus, etc. exposita, aut narratione majorum ac fama diversis locis diverse sparsa ac disseminata erant, uno carmine Hesiodus comprehendit disertiusque exposuit; Homerus autem mythos de diis vulgatos ad epicam rationem traduxit, atque ita ornavit et ad certam rationem constituit, ut inde pro modulo ac regula fabulæ haberentur apud posteros.” HENKE in Comment. de Theogonia ab Hesiodo condita, ad Herodoti lib. II. c. 52. inter Commentationes Soc. Reg. Goetting. per annum MDCCCLXXIX. p. 132. et seq.—Credibile est autem, nihil fere aliud, nisi hoc ipsum, significare voluisse Herodotum, quum primos Hesiodum et Homerum Theogoniam Græcis condidisse ait. S.

[9. καὶ τὰ μὲν πρῶτα, etc.] Frequentes notarunt viri docti candidum Scriptoris nostri ingenium et religiosum veri tradendi studium; qui, quæ vel ipse vidit, vel ex historica fide pro exploratis aut maxime omnium probabilibus habuit, qualibet occasione diligenter ab his dis-

tinguit, quæ vel pro sua sententia suoque judicio interponit, vel quæ e vulgari incertaque fama, aut a singulis quibusdam hominibus relata, tradit. S.

CAP. LIV. 1. τῷ τι ἐν Ἑλλήσιν] In præpositionis absentia singularis est Mediceus. (quem secutus Gronov. abjecit ἐν ante Ἑλλήσιν.) Supra c. 51. cum Aldo pauci τὰ ἐν ταῖς Σαρδηνίῃ μυστηρίοις. Non nescio præpositionis, ubi eam consuetudo requirebat, neglectum. Quo ex more Σάκεττ' ἑτοιμῇ τῷ πατρὸς ἑτοιμότη, Euripid. Iph. Taur. 524. et v. 538. ἄλλως λίσσε' Ἱημεν Ἀβλίδι, quod utique Ἱημε' ἐν Ἀβλίδι commodum fuerat. Sophocles Trachin. 176. ὅς — αὐθιγὰς ποτι Δαδῶν. Plato Menex. p. 245. τὰ ἐρύσταια τὰ ἐν Μακρόν καὶ Σαλαμῖν καὶ Πλαταῖαις. Sunt ad manum consimilia, quæ sicubi consensus conspiret MSS. auxilio esse poterunt. Sed et sæpe elisa videtur scribarum inconsiderantia. Sit Philostratus exemplo, Heroic. II. p. 694. quum de Ulysse διαφυγόντα δὲ αὐτὸν τὰ ἐπὶ παύσιν ἀπώλειεν αὐτῇ Ἰθάκῃ ὄσσερον. Dederat ἐν αὐτῇ Ἰθ. neque enim Neptunus Ulyssem una cum insula Ithaca, quæ Græcorum eorum sententia, sustulit: devoravit ἐν præcedentis verbi terminatio. Hoc Herodoti loco vincunt schedæ, citra quarum adstipulationem, re postulante, (l. 3.) Θηβίων recepi. Wess.

3. γυναῖκας ἱεῖας ἐν Θηβίῳ] Quia supra scribit c. 35. ἱεῖαι μὲν οὐρεμῇ ὄντι Ἱερεῖς Διὸς ὄντι Ἑλλήσιν. ἄνδρες δὲ πάντων ἐν καὶ πασίαν: non ἱεῖας, sacerdotes, illas fuisse censeo, sed sacras, sacerdotumque ministras; atque adeo scribendum: γυναῖκας ἱεῖς ἐν Θηβίῳ ἑκαχθῆναι. Cap. 56. legitur, ἐν Ἀθήναις οἱ Φοῖνικες ἑκαχθῆναι τὰς ἱεῖς γυναῖκας, quarum alteram paulo dictū inferius ἀμφιπολιέσασαν ἐν Θέβρῃ ἱερὸν Διὸς: monstrat illud, fuisse mulieres ἱεῖς sive ἱεροδούλους. In templo Syriæ Hierapolitano præter sa-

cerdotes fuisse ἄλλο πλῆθος ἀνδρώων ἱεῖν scribit Auctor. libri de Syria Dea, c. 43. istius generis ἱεροδούλους Strabo vocat ἱερὰ σύματα VI. p. 418. a. (p. 272. c. ed. Cas.) VALCK.

CAP. LV. 3. ἐν Θηβίῳ τῶν Αἰγυπτίων] Dialecti ratio ut hoc admittarem, perpult. Πασίαν, ἄλλωιν, ἑρπασθεσίαν, ne alia advocem, præsidio sunt. Theo, detracta Ionica forma, ἐν πασίαν τῶν ἐν Θηβίῳ τῶν Αἰγυπτίων ἱεῖας Ἱερεῖας, ubi Nostri præscripto ἑκαχθῆναι oportuerat: sunt et alia refigenda ibidem, quæ missa facio. Wess.

3. ἀναπαύσας] Ἀναπαύσας Aristophanis et Hesychii auctoritate servavisse, nisi Eustathius, quem magni, quando ex usu est, vir Celeb. æstimat, et tot membranæ contra ivissent. Wess.

5. αὐθάξασθαι φωνῇ ἀνδραπονή] Jo. Jac. Wetstenius ad secundam Petri Apostoli c. 2, 16. plura coacervavit, quæ ἀνδραπονή, si omnium eadem esset dicendi species, auxilio forent. Belle Pass. et Ask. pro quo Gronov. ad c. 57. prudenter. Wess.

10. Δωδωναίῳ δὲ αἱ ἱεῖαι] Hæc et quæ anteverterunt, sacris Dodonæis feminas fuisse antistites, liquido commostrant. Strabo autem lib. VII. p. 506. (p. 328. ed. Cas.) primitus ἄνδρες ἱεῖας αἱ προφητεύουσαι ait, deinde τρεῖς γυναικας in mulierum numero consentiens. Unde sumserit mares istos prophetas, an ex ἀποφθῶν Homeri voce, an aliunde, quærent docti viri, præter ceteros Gronovius Exercitat. de Dodona p. 23. Wess.

11. Περιμνήν] Græce non dicitur περιμνής, sed περιμνήης et περιμνήης: scripserat fortasse, Περιμνήν vel Περιμνήν. Benevolam nomen illud designaret. VALCK. — Περιμνήν Eustathii patronum, non locupletem tamen, habet. Wess. — "Eustathium patronum" scribere puto voluerat: habet

enim hoc nomen Eustathius in Odys. p. 545, 14. In eandem vero scripturam consentiunt libri omnes: quæ cur sollicitaretur non satis causæ fuisse videtur. Ut *περομία*, *περομία* et similia dicuntur, sic non video cur *Περμία*, præsertim tamquam proprium nomen, suspectum nobis esse debeat; licet adjectivum *περομής*, unde illud derivatum fuerit, in reliquiis Græci sermonis hodie non reperitur. S.

CAP. LVI. 3. *δοκίμῃ μοι ἡ γυνή*] Hoc prætuli; sunt *γάρμην ἔχω* et *δοκίμῃ μοι* ejusdem pæne potestatis, nec concinne componuntur. Scripti Codd. in verbi scriptura passim variant, adtentique lectoris expostulant iudicium. Mecum facit Reiskius. Formulam ejusque usum illustrant Reitzius ad Lucian. Astrolog. c. 9. et Abreschius Diluc. Thucyd. p. 5. Quod sequitur (l. 4.) de parte Græciæ, olim Pelasgia, ratum ex Homero et certum ponit Thucydides I. 3. Wess. — At non partem Græciæ ait olim Pelasgiam fuisse nominatam, sed universam Græciam; ejusque partem fuisse Thesprotiam. S.

6. *ἔπειτα δουλιύουσα*] Voce transposita hunc in modum ista commode scribi posse suspicor, ut altera, mulierum videatur *πρῆθῆναι* *ἰς* *Θεσσαυτοὺς δουλιύουσα* *ἔπειτα αὐτοῖσι ἰδρῶσασθαι ὑπὸ φηγῷ αὐτῇ* *πικρυῖναι* *Διὸς ἱερὸν* *ὥσπερ ἦν οἰκὸς, ἀμφιπελίσσασαν* *ἐν* *Θήβῃσι* *ἰδὲν* *Διὸς, ἔνθα ἂν ἀπίκιστο, ἔνταῦθα μύμην αὐτοῦ ἔχουσιν*: vendita, ut in Thesprotiam abduceretur servitute servitura; postea illic sub procera quercu Jovis constituisse sacrarium, ut erat rationi congruum, quæ Thebis in templo Jovis fuisset ministra, quo pervenisset illic ejus colere memoriam. VALCK.—Non multum refert, *ἀμφιπελίσσασαν*, an Aldinum, potius censeas; sapit tamen ejus *ἀμφιπελίσσασαν* non nihil ex Ionia. Vide adscripta Diodoro XVI. 70. Wess.—Commode utique *ἀμφιπε-*

λίσσασαν legeretur, quod cum Valckenario Reiskius etiam commendaverat. Idem, non minus quam ille, simpliciter posito verbo *πικρυῖναι* offensus, *καὶ πικρυῖν*. legendum conjectavit. Mihi, ut maximi facio sagaces eruditique doctorum virorum suspectis super locis aut manifeste mendosis conjecturas, sic numquam placuit perpetuus novandi prurit. Reliquas partes hujus traditionis allegorice intelligendas esse prudens Herodotus censuit. quod de fago narrabatur, illa (inquit) vera et naturalis arbor fuit. Hoc, ni me ratio fallit, verbo *πικρυῖναι* significatur. Neque magis opus esse videtur, ut verba *ἔπειτα* et *δουλιύουσα* transponantur: nec enim video quid impediatur quo minus credamus, mulierem hanc etiam tunc servitutem servientem instituisse illud oraculum. Exoptata sane res hero debuit esse, ancilium habere fatidicam: cujus ex arte haud spernendum ille capere quæstum poterat. Cæterum de Dodonæo oraculo consuluisse juvabit quæ commentati sunt De Brosses in Actis Acad. Reg. Inscr. Tom. XXXV. p. 89 seqq. et Heyne in Excursu II. ad Iliadis lib. XVI. S.

8. *ἔνθα ἀπίκιστο*] *ἔνθα* mutari haud debuerat. (quod a Gron. inconsulte factum.) Aliud est *ἰσάδι*, et hic incongruum. Wess.

10. *ἐν Λιβύῃ πικρῶσθαι*] Nisi Codices iterum conjecturis obniterentur, paulo ante scribi malim *χρησσοῦ κατηγάρτοι* (at vide modo II. 49, 7-9.) hic autem, *ἰς Λιβύην* σ. Non quid evenisset in Africa, sed illud noverat mulier, comitem suam a Phœnicibus fuisse venditam ut in Libyen abduceretur: hoc vero sæpe dicitur Herodoto *ἰς Λιβύην πικρῶσθαι* vel *πρῆθῆναι*. Herod. VIII. 105. *καὶ δας—ἰσάδι* *ἰς Σάρδεις* *σι καὶ Ἐφίον*. Demosth. p. 708, 23. *πρῶτῃς* *ἰς* *Αἰουκάδα*. Ob locum Lucæ Act. vii. 9. similia

quædam fuere collecta: vid. Celeberr. T. Hemst. in Miscell. Obs. VI. p. 344. Huc refero rarius illud Xenoph. Έλλ. I. pag. 252, 32. *ἡ Λακιδαιμόνα γράμματα περιφρίνα ἰάλουναι ἐς Ἀθήνας*: et de Perandro Diogenis Laërt. I. 94. *τὸν παῖδα ἀπικήρυξεν ἐς Κερύραν*, quæque dantur similia. VALCK.—Ut sæpius *ἰς* legitur, ubi commodius *ἐν* videri poterat; sic et subinde, *ἐν* ubi *ἐν* mallet, apud probatissimos auctores. Sic quidem apud Thucyd. VII. 17. consentientibus libris habes *ἀποσειλύντης ἐσλίας ἐν τῇ Σικελίᾳ*, et similiter idem alibi. Conf. ad I. 21, 4. notata. S.

CAP. LVII. 1. *Πηλεΐδης δὲ μοι δοκίουσι πλεῖστα, etc.*] Quæ fabulæ origo, et unde antistitæ Dodonææ *Πηλεΐδης* nominatæ sint, post doctissimorum virorum, Bocharti, Gronovii, Triglandii, aliorumque suspiciones et conjecturas, nondum in expedito versatur. Valckenarium adi ad Tragicæ Phœniss. v. 1475. Wess.—Quæ obiter ibi Valckenar. monuit, cum his conferenda sunt Scholia vet. ad Sophocl. Trachin. 175. (169. ed. Br.) ubi pro *Πηλεΐδης*, quod vulgo legebatur, ex Hesychio (in *Πηλεΐδης*) corrigendum esse *Πηλεΐδης* jam olim Sal-lier in Actis Acad. Inscript. T. V. Hist. p. 35 seq. docuit, quod etiam a Brunckio receptum est. A quibus parum abludit quod ad Virgilii Ecl. IX. 13. Servius adnotavit, Thessalica lingua *Πηλεΐδης* et columbas et vaticinatrices mulieres dici. S.

2. *Ἰδόντες δὲ σφὶ ἕρμαι ἔθεντο φθίγγεσθαι*] Mira hominum studia; quod uni ridet, alteri accidit ingratum: si quid innoves aut coneris, in promptu acriora iudicia; quæ equidem uti nec valde metuo, ita prudentium ubi fuerint, non recuso. Hic allego novationis auctores Grammaticos ac schedas veteres, nexumque sermonis. Non nescio, quo fulcro *ἰδόντες* niti queat: neque noua intelligo,

ἕρμαι probum multis videri. Ostendit Cl. Hemsterhusius utriusque usurpandi morem ad Luciani Somn. c. 2., adser-vitque Ionibus *ἕρμαι τῷ*, etc. Edidit Aldus III. 35. *ἕρμαι τῷ* *πρώτῳ*: mutavit H. Stephanus; et sic tamen ejusdem Musæ c. 8. et 57. VII. 120. Wess.—*ἕρμαι* h. l. lubentem me accepturum, in Var. Lect. (ed. S.) significavi. S.

11. *Ἔστι δὲ καὶ τῶν ἱεῶν ἡ μαντική, etc.*] Sic ex Florentino vir Clariss. divinandi per sacerdotes rationem intelligens; cujus explicationi pugnat cap. 85., ubi *ἀνθρώπων μὲν οὐδὲν προσκίεσθαι ἢ τίχῃ* sive divinatione. Alii *ἱεῶν* sive *ἱεῶν* de victimarum extis interpretantur, et ad haruspicinam referunt; *ἱεῶν* non aliud esse ac *ἱεῶν*, sicuti *χένια* et *βόια*, de anserum boumque carne, quæ aliis *χένια*, *βόια*: hæc Corn. de Pauw et Reiskii opinio; qua ratione sacerdotum ars, quam illis scriptor negat, maneret. Mihi *τῶν ἱεῶν μαντική* divinatio in templis, quæ et responsis et signis absolvebatur, placet. Wess.—Vallæ interpretationem, divinandi in templis ratio, restituit Wess. quos et equidem, postquam incertus aliquamdiu hæseram, secutus sum. Attamen nec satis adparet cur hoc maxime adjectum voluisset Scriptor, in templis; et, hoc si voluisset, *ἐν ἱεροῖς* dicturus fuisse videtur. Subiit igitur cogitatio, *ἱεῶν* hic intelligi fortasse sacra, sacrosque ritus, cujus libet generis, ut hoc Herodotus dixerit, in pluribus aliis sacris ritibus divinationem etiam ex Ægypto in Græciam esse derivatam. At rursus, hoc si in animo habuisset, non tam *Ἔστι δὲ*, sed *Ἔστι δὲ* (vel δὲ) *καὶ*—*ἡ μαντική* dicturus fuerat; quoniam, quæ adhuc de Dodonæo oraculo dicta sunt, utique et ipsa ad *μαντικὴν* pertinent. Quod vero ait, *Ἔστι δὲ καὶ τῶν ἱεῶν ἡ μαντική*, perspicue significare videtur, nunc de alio

quodam *μαντιῆς* genere agi. Atqui hoc aliud genus, est divinandi ratio per victimas. Et, quo Græca verba in hanc partem accipi possint, non opus est, ut cum Pavio Reiskioque scripturam *ἱρίων* probemus, statuamusque *ἱρίων* pro *ἱερίων* vel *ἱερίων* dici; quum præsertim nusquam alibi *ἱερία* vel *ἱρία*, sed constanter *ἱερία* dicat Herodotus. At nimirum *τὰ ἱεῖα* frequenter Nostro idem, ac *τὰ ἱερία*, valent; suntque victimæ quæ immolantur. Sic *ῥύσαι τὰ ἱεῖα*, I. 59, 5. VIII. 54, 6. et alibi, est mactare victimas. II. 40, 1. ἡ *ἐξαιρέσις τῶν ἱεῶν*, est exenteratio victimarum, ubi conf. I. 13. et 15. Ac præsertim ubi de extispicio vel haruspicio agitur, legimus propitia aut contra fuisse *τὰ ἱεῖα*, V. 44. extr. IX. 19, 6. IX. 36, 3. (ubi haruspex *μαντιῶσθαι* dicitur) item 37, 2. etc. pro quo *τὰ σφάγια* ait IX. 45, 9. Denique VIII. 134, 6. *ἱερεῖς χρηστοτεριάζονται*, est ex victimis responsa dei petere. Quibus inter se collatis consentaneum est, ut h. I. *τῶν ἱεῶν* (idem ac si dicas *διὰ τῶν ἱεῶν*) *τῇ μαντικῇ*, intelligamus divinandi rationem ex victimis; quam nimirum pariter, atque oraculorum institutum, ex Ægypto ad Græcos transiisse statuit Herodotus. S.

CAP. LVIII. 1. *προσαγωγή*s explicat Gronovius et ad Pauli Epist. ad Roman. 5, 2. et Ephes. 2, 18. docti interpretes. Wess.—Oblationes intelligebat Gronov. provocans ad Aristoph. Av. 854. et quæ ibi a Græco interprete notantur: in versione autem adductiones posuit, quas tenuit Wess. Hesychio *προσαγωγή* est *προσίλευσις*, recte: accessio, nempe ad deorum aras, supplicatio. S.

CAP. LIX. 3. *ἰς βοῦβαστον πάλιν*] Stephan. Byz. *βοῦβαστος, πόλις Λιγύστου, ἣν Ἡρόδοτος βοῦβαστίην φησι, διὰ τοῦ ἡ*. Quæ Ethnographi cum Gronovio non laterent, vicit Medicei spectatissima, uti fertur, fides, ut *ἰς βοῦβαστον* obtrudi

posset. Bubastis, exemplo Nostri II. 67. et 137. dicitur Pomp. Melæ; aliis Bubastus, *βοῦβαστος*. Mox (l. 6.) ex Arch. Vind. Pass. *ἰν μίσην τῇ Δίλτα* non omnino absurdum. *Μίσην τὴν Δίλτα* scripsit supra c. 17. Ceterum templi Iaidis, quod olim in urbe Busiride, restant splendidissimæ ruinæ, elegantissimis optimi marmoris columnis, cultis hominum animaliumque figuris ac literis hieroglyphicis spectabiles, descriptæ cum cura a Sicardo, curioso ex Jesuitarum familia peregrinatore, in Novis Memor. Legationum ejus ad Orientem Societatis T. II. p. 118. Wess.

CAP. LX. 1. *ἰσὺν νομίζονται*] Nihil habebat causæ cur hic, scribi mallet Galens *νομιάζονται*, ignotum Herodoto verbum; apud quem, ut hic, frequenter alibi *νομίζονται* notat nave vehi vel deferri, IV. 76. V. 43, VII. 49. Quæ Galeo observabantur, Ægyptiorum *νομαρίας* attigit vir Magnus ad Diodor. Sic. T. I. p. 177. VALCK.

7. *ἰγχερίφαντες τὴν βέραν τῇ γῇ*] Placet Arch. *ἰγχερίφαντες*, quem ille in modum III. 86. et Aldus IX. 96., nec tamen constanter. Antiquissimi usus fuit *χερίφταν* et *ἰγχερίφταν*, *χερίφταν* recentioris: quæ causæ perpetuæ in Edd. et scriptis discordiæ. In Sophoclis Elect. 901. *Μὴ πού τις ἦρῃν ἰγχεῖς ἰγχερίφτη βροτῶν*: at v. 723. *ἰγχεμπε δὲ σύριγγα*, ubi MSS. veterem sequuntur morem. Bacchylides in Eclog. Phys. Stob. p. 11. *ἀλλ' ἰγχερίφταν ὄφρος ἄλλοις*, ubi schedæ, teste Grotio, *ἰγχερίφταν*. Mitto alia, et harum cupedia, rum amatores ad Cl. Ruhnkentium in Timæi Lexic. p. 76. (pag. 104 seqq. ed. sec.) et Eustachium ad Erotian. in hoc verbo amando. Wess.—Conf. Var. Lect. (ed S.) ad III. 85, 20. et IX. 98, 12. Apud Sophocl. video quidem in edit. Lond. ad Electr. 904. *ἰγχερίφτην* ex ed. Ald. et ad v. 723. *ἰγχερίφτην* eod. Baroc. MS. Sed utroque

loco Brunckius id verbum inserta μ littera edidit, nulla e MSS. suis dissensione in Notis prolata. Apud Stobaeum, pro olim edito $\iota\omega\chi\rho\acute{\iota}\sigma\tau\epsilon\iota$ Heeren T. I. P. I. p. 168. $\iota\omega\chi\rho\acute{\iota}\mu\alpha\sigma\tau\epsilon\iota$ ex MSS. edidit, cujus vide notam ad v. 3. ibid. p. 167. S.

CAP. LXI. [2. $\epsilon\dot{\iota}\rho\eta\tau\alpha\iota$ $\sigma\rho\acute{o}\tau\epsilon\rho\acute{o}\nu$ $\mu\epsilon\iota$] Vide cap. 40. S.]

4. $\tau\acute{o}\nu$ $\delta\acute{\iota}$ $\epsilon\acute{\upsilon}\sigma\tau\epsilon\iota\tau\alpha\iota$] Quod in Athenag. Legat. prostat pag. 114. $\tau\acute{o}\nu$ $\delta\acute{\iota}$ $\epsilon\acute{\upsilon}\sigma\tau\epsilon\iota\tau\alpha\iota$ $\epsilon\gamma\rho\acute{\alpha}\sigma\eta$ mihi quoque sciolo videtur contribuendum; qui Herodoteum, $\tau\acute{o}\nu$ $\delta\acute{\iota}$ $\epsilon\acute{\upsilon}\sigma\tau\epsilon\iota\tau\alpha\iota$, a Gronovio egregie adfirmatum, minus intellexerit, significans id ipsum quod usitatius Graecis diceretur $\epsilon\acute{\omega}$ $\delta\acute{\iota}$ $\epsilon\acute{\upsilon}\sigma\tau\epsilon\iota\tau\alpha\iota$, quemnam infictis sibi verberibus lugeant. Scripti tamen Codices si plerique praeferrerent $\epsilon\acute{\omega}$ $\delta\acute{\iota}$ $\epsilon\acute{\upsilon}\sigma\tau\epsilon\iota\tau\alpha\iota$, cui se verberent, sive, in ejusnam Dei honorem; cum vicinis illud conspiraret. Is $\dot{\zeta}\acute{\alpha}\nu$ $\pi\acute{\alpha}\lambda\iota\alpha$ $\epsilon\acute{\omega}$ $\dot{\Lambda}\theta\eta\eta\acute{\alpha}\iota\sigma$ $\pi\alpha\tau\eta\gamma\eta\rho\acute{\iota}\zeta\epsilon\upsilon\sigma\iota$. Is $\dot{\eta}\lambda\acute{\iota}\omega\sigma\omega\lambda\iota\alpha$ $\epsilon\acute{\omega}$ $\acute{\eta}\lambda\acute{\iota}\omega\sigma$, similibusque. Herodoti locum IV. c. 34. ad Pausaniam I. p. 104. verba docte contulit Leopardus X. Em. cap. 24. $\sigma\epsilon\iota\phi\alpha\nu\acute{o}\theta\eta\sigma\alpha\iota$ $\epsilon\acute{\omega}$ $\dot{\zeta}\eta\acute{\omega}$ dixit Xenoph. $\epsilon\lambda\lambda$. IV. p. 304. 26. $\sigma\eta\lambda\omega\upsilon\tau\alpha\iota$ $\epsilon\acute{\omega}$ $\dot{\zeta}\eta\acute{\omega}$ Aristid. T. I. p. 543. Achilles $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\acute{\alpha}\mu\alpha\varsigma$ $\Pi\alpha\tau\rho\acute{\epsilon}\alpha\lambda\phi$ $\tau\eta\mu\theta\acute{\iota}\sigma\tau\alpha\varsigma$ Philostr. Vit. Apoll. VII. c. 36. Vid. T. Hemsterh. in Add. ad Luciani p. 850. et F. L. Abresch in Diluc. Thucyd. p. 452. VALCK.

Ibid. $\tau\acute{o}\nu$ $\delta\acute{\iota}$ $\epsilon\acute{\upsilon}\sigma\tau\epsilon\iota\tau\alpha\iota$] Plena manu Gronovius; in patiente verbi potestate imprudentior, agentem, et formae quae media dici adsolet, requirit, indicante d'Orvillio ad Chariton. III. p. 347. Codex Bodleianus, sicuti CL. Wasse testificatur in Indic. Thucyd. voc. " $\sigma\epsilon\iota\phi\alpha$, $\epsilon\acute{\omega}$ $\delta\acute{\iota}$ $\epsilon\acute{\omega}$ $\epsilon\acute{\upsilon}\sigma\tau\epsilon\iota\tau\alpha\iota$ praeferebat, quorsum Vind. et Arch. scriptura ducere videtur: nec absens ejus sententia. Bardeanes in Praep. Evang. Eusebii p. 279. B. in $\tau\eta$ $\Sigma\upsilon\rho\acute{\iota}\alpha$ — $\acute{\alpha}\pi\iota\kappa\acute{\iota}\sigma\tau\epsilon\iota\tau\alpha\iota$

$\pi\epsilon\lambda\lambda\acute{\alpha}\iota$ $\tau\eta$ $\dot{\rho}\acute{\iota}\sigma\tau\alpha\iota$: in honorem Opis sibi virilia amputabant. Equidem in vulgato adquiesco. Wess. — Ut vulgo $\acute{\alpha}\sigma\tau\epsilon\iota\theta\acute{\alpha}\iota$ $\epsilon\iota\pi\alpha$, plangere aliquem; sic et $\epsilon\acute{\upsilon}\sigma\tau\epsilon\iota\theta\alpha\iota$ cum quarto casu construere Noster amat. conf. II. 42, 24. et 132, 7. De deo, quem nominare nefas ducit, conf. c. 132, 7. et 170, 1. ibique not. S.

CAP. LXII. 2. $\lambda\acute{\upsilon}\chi\eta\alpha$ $\kappa\alpha\acute{\iota}\omega\sigma\iota$] Si Grammaticos, quos (in Var. Lect. ed. S.) adpellavi, consulueris, notatum $\tau\acute{\alpha}$ $\lambda\acute{\upsilon}\chi\eta\alpha$, tanquam rarum et insigne, advertes. Glossae San-Germanenses: $\lambda\acute{\upsilon}\chi\eta\alpha$ $\delta\acute{\iota}$ $\delta\epsilon\iota\tau\epsilon\iota\sigma\iota$. $\dot{\eta}\rho\acute{o}\delta\omicron\tau\epsilon\iota\varsigma$ B., $\epsilon\acute{\upsilon}\rho\omega\pi\acute{\iota}\delta\eta\varsigma$ $\dot{\kappa}\acute{\upsilon}\alpha\lambda\omega\pi\iota$ (v. 512.) Est ex Ionum consuetudine. Schol. Apoll. Rhod. III. 137. $\dot{\iota}\omega\nu\iota\alpha\acute{\iota}\varsigma$ $\delta\acute{\iota}$ $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\nu}\kappa\lambda\alpha$, $\acute{\alpha}\nu\tau\iota$ $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\acute{\nu}\kappa\lambda\omega\upsilon\varsigma$, $\acute{\omega}\varsigma$ $\lambda\acute{\upsilon}\chi\eta\alpha$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\delta\acute{\iota}\phi\epsilon\alpha$: quibus non dissimilia Critici in Nicandri Theriac. v. 591. Recurrunt $\tau\acute{\alpha}$ $\lambda\acute{\upsilon}\chi\eta\alpha$ c. 133. et apud Themistium et Procopium, studiosos Nostri, saepe. Mox (l. 3.) $\dot{\epsilon}\mu\sigma\lambda\iota\alpha$ $\tau\epsilon\tau\acute{\iota}\sigma\tau\epsilon\iota\varsigma$ (loco $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{o}\varsigma$) $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\dot{\iota}\lambda\acute{\alpha}\iota\omega$ plena partim adipe, partim oleo conjecit Reiskius, quod sal ad lampades nihil faciat: cui non subscribo. Frequentissimus olim in sacris usus salis aliud suadet; et quamquam vulgo sal crepitet magis et exsiliat in igne, quam lucent, satis erat si acetabulorum fundum peteret, oleo supernatante. Vide Plin. H. N. XXXI. 7. Wess.

5. $\acute{\alpha}\theta\iota\sigma\mu\alpha$ $\kappa\acute{\iota}\sigma\tau\alpha\iota$ $\lambda\omega\chi\eta\kappa\alpha\acute{\iota}\eta$] Habuit haec ante oculos Themistius principio Orat. ad Constantium Imp. p. 49.; quod Hemsterhusium, docto Oratori egregie opitulante, in Polluc. X. 115. minime fugit. Spectavit et has lucernarum accensiones Josephus, Apioni insultans et aliis suae gentis osoribus, $\lambda\acute{\upsilon}\chi\eta\iota$ $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\epsilon\acute{\iota}\delta\acute{\iota}\tau\omega$ — $\dot{\iota}\sigma\tau\acute{\epsilon}\lambda\alpha\sigma\tau\epsilon\iota$, $\acute{\alpha}\iota$ $\epsilon\acute{\upsilon}\varsigma$ $\tau\epsilon\tau\acute{\alpha}\rho\alpha\tau\epsilon\varsigma$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\tau\eta\lambda\iota\alpha\acute{\upsilon}\tau\alpha\varsigma$ $\lambda\omega\chi\eta\kappa\alpha\acute{\iota}\epsilon\varsigma$ $\dot{\iota}\omega\tau\iota\lambda\omega\upsilon\tau\epsilon\iota\varsigma$, contr. Apion. II. 9. p. 478., numero multitudinis electo, quandoquidem et Deorum aliis hunc habebant, honorem in Achillis Tatii Amorib. p. 277. Wess.

CAP. LXIII. 3. εἴτ' ἂν δὲ γίνηται καταφιεῖς, etc.] Rediit δὲ in pristinum locum, precedente μὲν flagitante. Is. Vossius, V. Cl., adscripserat codici suo καταφιεῖς, nescio an motus Hesychii καταφιεῖς κάτω φιεόμενος. Novandi causa urgens non est. Καταφιεῖς gaudet eadem notione. Dionysius Halicarn. T. II. p. 187. καὶ καταφιεῖς ἡ ῥύσις τῆς λίξις, ὥστε κατὰ πρῶτους φιεόμενα χειρὶ σώματα, translata quidem, sed manifesta declivitatis sententia. Polybius II. 68. εἰς τὸ τὴν φυγὴν ἐπὶ πολὺ καταφιεῖν καὶ κρημινῶδη γίνεσθαι quoniam per declivia et abrupta hostibus erat fuga. Alibi, sicuti et Appianus, χωρία καταφιεῖν III. 55., nec stabili scriptura. Wess.

[7. ἔχοντες ξύλα, καὶ οὗτοι ἐπὶ] Rectius sic interpunges: ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι, ἐπὶ τὰ ἴτερα, etc. Et in Lat. vers. scribes fuste et abrupit quisque. Respondent enim ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι istis, ξύλων πορύντας ἔχοντες. S.]

8. τὸ δὲ ἄγαλμα, ἰὲν ἐν νηῷ μικρῇ ξυλίνῃ] Unde Valla acceperit ligneum simulacrum, dicere non habeo. Optime eum Gronovius in ordinem revocavit; dudum etiam ante G. Cuperus in Harpocrate p. 104. Multa istic vir longe doctissimus de hoc et similibus Ægyptiorum institutis ex Diodoro I. 97. atque aliis. Wess.

18. οὐ μὲν τοι γὰρ εἴ τι] Una de particulis orationi nocet, sic tollenda, ut scribatur: οὐ μίντοι εἴ γι Αἰγύπτῳ ἴφασαν. Hic etiam mos scribendi Herodotus: pag. 19, 32. p. 32, 46. (I. 51. 20. 80, 26.) οὐ μίντοι εἴ γι Αὐτοὶ δεῖλοι ἦσαν. p. 118, 6. 28. etc. (II. 81, 3. 83, 6.) atque isthoc ordine voculas istas passim collocat Thucydides. VALCK.—Scilicet non modo οὐ μίντοι γι, ut in Var. Lect. (ed. S.) dixi, sed οὐ μίντοι γι εἴ τι Αἰγύπτῳ. dabant Ald. et alii edd. Quum in id, quod Wess. edidit, cum aliis libris ii etiam

consentiant, qui sunt ex eadem cum Med. familia, videtur hoc loco, ut passim alibi, codicem suum haud satis attente inspexisse Gronov. S.

CAP. LXIV. 3. ἀπότροφον γινόμενον] Hæc et vicina pervertit Valla, quæ hunc vel similem in modum converti potuerant Latine: Templum illud incoluisse matrem Martis; hunc educatum alibi, quum ad virilem pervenisset ætatem, colloqui cum matre voluisse; sed matris administros, quem ante non viderant, haud ingredi passos abegisse. In his Editorum culpa perperam scribitur ματρί et ματρός. Ἀπότροφον Hesychius recte reddidit ματρὸν τιθεαμίνον. De commercio familiari, sive colloquio, frequentatur συμμίξαι. Apud Herod. VIII. 79. Aristides ad versarium Themistoclem ἱκεκαίτετο θέλον αὐτῷ συμμίξαι: recte Valla, colloquendi gratia. (conf. I. 123, 8. VIII. 58, 4.) Xenoph. Ἑλλ. III. p. 283, 37. ζυμμίξας τῷ Διεκυλλίδῃ. Demosth. p. 234. §. 282. συμμίξαμεν τῷ Περσέει. In Aristoph. Ἑκκλ. v. 512. οὐδ' αὖ γὰρ διανοίεσθαι σου ζυμμίξας' οἶδα γυναικί: sic scribendum ante Dawesium vidit T. Faber. Suspitor tamen et hic in ambiguo ludere voluisse Herodotum; puerumque ἀνδρίζομενοι aliud quid isto captasse colloquio: διαλίγεσθαι et δμολιῖν frequenter inserviunt istiusmodi lusibus: est et ubi sic adhibetur ἰς λόγους ἰλθεῖν. Propter ea certe quæ sequuntur, τὸ μὴ μίσγεσθαι γυναῖξιν ἐν ἱερῶν, in istum equidem sensum cepi τὸ ἰσχυρῶν vel ἰλθεῖν παρὰ τὴν μητέρα, cum Gronovio, qui hanc in rem valde collegit opportuna, et Herodotea quidem diligentissime ad pag. 130, 5. VALCK.

Ibid. ἀπότροφον γινόμενον] Plurima hic turbavit neglectus sermonis habitus. Ἀπότροφος non est nutritientis depulsus, quomodo Latina Gronovii; sed procul a parentibus educatus, uti Portus bene.

Hesychius Ἀπίτροφοι, μακρὰν τιθεμμένοι. Plutarcho propterea T. II. p. 973. n. lusciniæ, nidis ereptæ atque in caveis altæ, ἀπίτροφοι τῶν μυτιῶν: Aristoteli, quem Chaeronensis advocat, δὲ ἀπίτροφοι γίνονται, de iisdem aviculis. Ad hoc, ἔκτρομοις prave redditur viriliter impulsus, multoque pejus ob Medic. abesse posse decernitur. Suidas ἔκτρομοις, τὴν ἁλικίαν ἔχοντες ἄνδρες, h. e. adulterus. Denique τῇ μητρὶ συμμίξαι colloquium requirit matris; coitum nunquam. De Xerxe, ἰδίῳ σφι συμμίξαι, desiderans cum illis colloqui, VIII. 67. et Aristide c. 79. Σίλων αὐτῷ συμμίξαι, colloquium ejus cupiens. Plura Valckenarius. Quibus quidem, ut æquum fuit, animadversis, sententia scriptoris elucescit; neque patitur, primitus fuisse γινόμενοι ἀπαλλάττεσθαι, μετὰ δὲ ἔκτρομοις, etc. uti arbitremur: corrumpent enim additiones bene dicta. Wxss.

10. μηδὲ ἀλούτους] Clemens Alex. I. Strom. pag. 361. 19. Αἰγύπτῳ, inquit, περὶ — ἡ ἱερὴ μίσγεται γυναιξὶν ἰσχύουσαι, μηδὲ εἰς ἱερὰ τίεινται ἀπὸ γυναικὸς ἀλούτους ἱεροδοίησαν. Attigat Marshamus Can. Chron. p. 222. Egregius Porphyrii est locus in Euseb. Præp. V. p. 197. n. venustissimus Theocriti Eid. V. 147. VALCK.

[13. μίσγεται ἡ ἱερὴ] De avibus aliisque animalibus loquens, ἐχινύμιναι, ait, ἡ τε τοῖσι θηῶσι τῶν θιῶν καὶ ἡ τοῖσι τέμιναι: de hominibus vero, non ἡ θηῶσι, in ipsis deorum ædibus ait, sed nomine utitur latius patente, ἡ ἱερῶσι. Comprehendit autem τὰ ἱερὰ et τὰς θηὰς et τὰ τέμιναι, agrum, lucum, ædificia, quibus cingitur dei ædes. Attamen, vel sic, justo gravior et præter reliquum Herodoti morem iniquior videri possit ista criminatio, præscriptum ita universe in omnes pæne homines, Ægyptiis ac Græcis exceptis, jactata. Certe, in ipsa etiam famosissima ob Veneris obscænum

cultum Babylone, non modo non in æde deæ, sed omnino ἔξω τοῦ ἱεροῦ (ut refert idem Noster, I. 199, 13.) committebantur illa flagitia, quibus placari deam persuasum habebant. S.]

14. νομίζοντες ἐνθρόνους ὄναι κατὰ τινος, etc.] Diogenes Cynicus simili disputatione ad fœdas commixtiones probandas abutebatur, abutebatur et Chrysippus; perstricti ex merito abs H. Grotio Jur. B. et Pac. II. 5, 3. Ecce tibi Stoici nostris ita respondentia verba, ut hoc fonte hausta diceret: καὶ τὸ φαγῶν σι, καὶ πρὸς δὴν ἀπὸ λίχους ἢ θανάτου πρὸς ἱερὸν, ἀλόγως διαβιβλῆσαι· ἵνα τὰ θηρία φησὶ δὴν ἀποβλέπων· tum animantium mutorum exemplis liquere, τὸ μήτε συγγινόμενα, μήτε γινώσκοντα — ἡ τοῖς ἱεροῖς μισγέται τὸ θιῶν, in Plutarchi Stoicor. Repugnant. p. 1044 seq. Quæ homo locutuleius contentionis fervore et disputatrice virtute, si ea tamen virtus, atque ut alios premeret, jeciisse dicendus est. Sed hunc rixosum relinquamus. Mox (l. 16.) ἐρῖδον τίλια (loco vulgati γίλια) ex Codd. Britannicis adeo blandiuntur, ut a probandis non longe absim. Si qui interpretamentum putarint, Eustathium uti adeant, auctor sum, et considerent τίλος et τίλια in catervis sedem habere VII. 211. 223. IX. 20. Wxss. — Conf. I. 103, 4. ibique not. Apud Eustathium quidem, de diversis vocabuli τίλος notionibus sæpius disserentem, nihil quod magnopere huc faciat reperire mihi contigit. Cæterum scripturæ isti, ἐρῖδον τίλια tam insignem veri speciem inesse intelligo, ut et ego eam cum Schæfero receptam velim. S.

16. ἐρῖδον γίλια] Τίλια, quod in Codd. scriptis invenere Galeus et Wasseus, (vid. ad Thucyd. p. 151.) vix a correctoribus expectandum, si Codices etiam exhibent alibi, (alii, puto, voluit) ubi vulgantur ἐρῖδον γίλια, genuinum videri poterit: τίλος sæpius periphrasi servit:

mihī tamen nihil hujus occurrit simillimum. VALCK.

CAP. LXV. 4. ἀνίται τὰ ἱερὰ] Non, pro sacris habentur, ut vertit Valla, verum significarent ista, consecrata sunt templa, quod hinc alienissimum est: vid. *Observ. Miscell.* III. p. 94. Sententia poscit: ὅνδε ἵναι ἀνίται τὰ θηρία εἰ λίσσονται: quibus autem de causis feræ sint consecratae, si dicerem. Herodotum tamen suo scribendi more dedisse suspicor, ἀνίται vel ἀνίσται ἱερὰ ἵναι εἰ λίσσονται literasque nonnullas partim male repetitas, partim neglectas. ἵναι sæpe tanquam superfluum adjicitur ab Herodoto, πλειονατέρων καὶ παραλλήλισμῶν studiosissimo. De rebus consecratis vel consecrandis satis vulgata sunt ἀνίται vel ἀνίσται, et ἀνίσθαι: rarius illud Xenophontis de amabili suo secessu Scillunteo: ὁ χῶρος ἀνίται ἱερὸς ἵναι: in *Socrat. Epist.* XIX. ad Æschinem fortasse scripta, quem multo majoris faciebat Xenophon, quam Plato. VALCK.

Ibid. ἀνίται τὰ ἱερὰ] Abundabit articulus, nisi αὐτὰ ἱερὰ fuerit. Superstitiosæ animalium consecrationes et in Græcia et Romæ notissimæ fuerunt; exemplorum affatim in Casauboni notis ad Sueton. Cæs. c. 81. Ægyptiorum ritus dabit Diodorus I. 83. Nostri vestigia premens. Ἀναγκαῖν, (l. 6.) quod conmutatum fuerat, forma sua iterum splendet, uti II. 182. IV. 180. etc. Wess.— Quod ait τὰ ἱερὰ, incommodat utique articulus, quem abesse et equidem malim: nisi aut præcedens πάντα non ita stricte accipiendum fuerit, sed σχιδὸν πάντα intelligatur, aut τὰ ἱερὰ intelligantur eæ bestię quæ cuique deo sacræ sunt, aut quæ apud quemque Ægypti populum sacræ habentur, coll. cap. 69, 1. et 71, 1. Cæterum post ἱερὰ in Græcis nostris delendum comma, quo facilius intelligatur orationis structura. Tum illa, quæ præcedunt, καὶ τὰ μὲν, σύντροφα, etc. non

tamquam absoluta per se ῥῆσις accipienda, ut in nostra versione Latina factum; sed ita hæc cum superioribus connexa sunt, ut dicat auctor, sacræ habentur bestię, non eæ modo quæ inter homines vivunt, (ut feles, et canes) sed et quæ libere vagantur. Cæterum cum his quæ hoc capite et proxime sequentibus traduntur, conferendus omnino Diodor. Sic. lib. I. c. 83. et seq. S.

19. ὅς δ' ἄν ἴβιν ἢ ἱερῆα, etc.]. Eadem Diodorus, sed vulturis loco felem nominans. Accipitrem seu vulturem Iones olim ἱερῆα sonabant, (ut nos ex MS. edidimus,) quemadmodum sæpe poeta princeps. Eustathius *Iliad.* N. p. 920, 44. τὸ δὲ ἱερῆ, Ἰωνικῶς ψιλοῦται, εἰ καὶ τὸ ἱερῆ δαδύεται. Neque dubito de Herodoto: scribæ minuta hujuscemodi negligunt, et qui MSS. comparant, non semper acutum cernunt. Cicero *I. Nat. D.* cap. 29. Ne fando quidem auditum est, crocodilum, aut ibim, aut felem violatum ab Ægyptio: quibus paria *Quæst. Tuscul.* V. 27. cum Davisii observatis. Wess.

CAP. LXVI. 5. τοὺς αἰλούρους] Præclare Pass. et Mediceus. Αἰλουργος Ἀττικῶς, αἰλουργος Ἑλληνικῶς, Moeris. Explicat eandem vocem Etymologus, p. 31. Non addo plura. Otium fecit meditati Jo. Pieronius in erudito commentario ad Moeridem p. 36. Wess.

7. κτείναντες μίνται οὐ πατίονται] Hæc olim alio pertinere videbantur; sed felium mares designari manifestum est ex *Æliano Nat. An.* VI. c. 27. Πατίονται mutari non debuerat: his terve gustandi edendive significatu posuit Ionicum πατίσθαι Herodotus, Hesychio restitutum a T. Fabro et Berkelio. Agathocles *Cyzicen. ap. Athen.* XIV. p. 650. A. de fructu quodam, ἰπὴν, αἶτ, αὐκὸν, ποῦσιν ἐξ αὐτοῦ ἄλουργα, καὶ πατίονται ταῦτα: vulgatur πατίοντι redditurque pedibus calcant: (correctus locus in

nupera edit. T. V. p. 363.) Ionice scribit Agathocles; ignorant autem Iones Doricum istum verborum flexum, sæpius obliteratum, etiam in Epistola Aristippi, Socrat. IX. ubi *περιβλίσονται* transmutandum est in *περιβλίσονται*. VALCK. — Mire hunc locum interpretatus Larcherus est: "ils les tuent sans cependant en recevoir aucun dommage;" id est, mares occidunt catulos, nec idcirco læduntur (vel malo ullo adficiuntur) a fœminis. Ait, Valckenarium olim in alio nescio quo scripto, corrigendum censuisse *κτείναντες μίνται οὐ τι ἀτίονται*, atque hanc sibi unice veram certamque visam esse scripturam. S.

Ibid. *οὐ πατίονται*] Male abiit in *δατίονται*, cujus in adtribuendo, et dividendo potestas I. 216. Itaque rectissime Florentinus supra c. 37. *οὐτι ψῶντις πατίονται*, expulso inopportuno *δατίονται*. Junge IV. 186. Hesychius, adjutore Gueto, *πατίται, ἰσθίται. πατίοντο, ἰγύνοντο*. Felium autem hanc indolem et *φιλοτικνία*, describit Ælian. de Animal. VI. 27. WESS.

[10. *Θεῖα πρᾶγματα καταλαμβάνει τοὺς αἰελοῦρους*. Feles in furem aguntur interpretatur Conr. Gesner, De Quadrupedib. p. 324. med. S.]

CAP. LXVII. 1. *ἰς ἱεὺς στήγας*] De his, quod quidem recordor, nihil alibi distinctius; nam quæ c. 148. et 175. aliorum spectant. Explicat Diodorus I. 83. *φίροντι ἐς τὰς ταριχίας ἔτυτα θραυσθέντων αὐτῶν κιδρίξ*—*θάπτουσι ἐν ἱερῇ θήκαις*. Statim *ὡς δ' αὖτως* (l. 4.) ob I. 215. VII. 86. IX. 80. *ἰχνηται* (l. 5.) sunt ichneumones, eodem Diodoro indice: firmantque Nicander Theriac. V. 195. et Hesychius, quibus Cl. Salmasius ad Solin. p. 317. testibus dextre usus fuit. Phrynichus Biblioth. Coislin. p. 467. *ἰχνηται, οἱ κατ' Αἴγυπτον καλούμενοι*, voce truncata, sed facile instauranda. WESS.—

Non differunt *ἱεὺς στήγας*, et *ἱεὺς θήκας*, quas continuo dein dicit; quæ sunt conditoria, camerae, cellæ, n quibus conduntur mortui. Abdallatif, scriptor seculi post C. N. XIII. (in Relation de l'Egypte, traduite par M. Sylvestre de Sacy, p. 202 seq.) cellas sese intrasse ait, quarum in aliis canum, in aliis felium, in aliis boum cadaver aingenti numero condita fuere. S.

[2. *ἐν Βουβάστει πόλι*. De hac urbe supra dictum, ad c. 59. 3. Bubastum vero Ægyptiorum lingua felem dici tradit Steph. Byz. in voce. S.]

6. *τὰς δὲ ἱεὺς ἐς Ἑρμίου πόλιν*] Scribarum aberrans oculus hæc præterviderat. Bene vir Celeb. ex Med. et aliis justum illis locum dedit: sunt enim, ne ratio ibidis nulla sit, opportuna et necessaria. Hermopolis parva-ne, an magna, (his titulis duæ Mercurii in Ægypto urbes distinguebantur) intelligenda sit, certo constitui haud potest: forte posterior in Thebaide, propter Ibiu sive Ibiu mansionem, non longe ab urbe sejunctam. Itiner. Antonini, p. 157. Liquidiora videntur, de ursis lupisque prodita, propter consensum Prosp. Alpini Hist. Nat. Ægypti IV. 9. WESS. — De verbis *ἰούσας ἱεὺς*, quæ nos interseruimus, vide in Var. Lect. (ed. S.) dicta. Ut hic intelligimus *ἱεὺς τοῦ Ἑρμίου*, sic et alibi *ἱεὺς* cum genit. casu illius dei construitur, cui aliquid sacratum est. Sic *αἰγὸς ἱερὸν Μητρὸς Διουμένης*, I. 80, 4. Boves fœminæ *ἱεὺς ἐστὶ τῆς Ἰσιος*, II. 41. 3. S.

CAP. LXVIII. 6. *τὸ ὕδωρ τῆς τε αἰθρίας*, etc.] Optime hæc Cl. Salmasius, vir summus, Exercit. Solin. p. 314. ex Aristotele et Plinio, de crocodili nocturna in aquis mora, ratione et caussa teporis; quibus equidem nihil a Gronovio fuisse rescriptum mallet. Non libet in disputationis ejus examen, ne quid præter opinionem acerbius effluat, me-

met inmergere. Sola Philosophi verba, hinc clarissime derivata, ex Hist. Animal. II. 10. adponam, tantoque magis, quoniam præcipua hanc in rem voce desecta (a Gronovio) repræsentantur. Sic scribit: τὴν μὲν οὖν ἡμίραν ἐν τῇ γῇ τὸ πλείστον διατερίβουσι, τὴν δὲ νύκτα, ἐν τῇ ὕδατι· ἀλσιινότερον γὰρ ἴσσι τῆς αἰθέρας. Quid his disertius? Negare fluviatilem aquam in Ægypti aliisque orientis plagis tepidiorem noctu esse roscida et subdivali statione, pugnat veritati, et æstivæ his in oris experientiæ. Sed absisto. Wess.

[8. ὡς, χηνίων οὐ πολλῇ μίξονα. Vide Hasselquist, et Geoffr. apud Sylvestre de Sacy ad Abd-Allatif, p. 158 seq. Nempe Geoffroy ex professo edidit Observations sur les habitudes] attribuées par Herodote aux Crocodiles du Nil; quæ exstant in Annales du Musée d'Hist. Nat. T. IX. p. 373. T. X. p. 167. T. XI. p. 37. S.

12. γλῶσσαν δὲ μοῦνον θηρίων οὐκ ἴφουσι] Eadem Aristoteles; in expingendo crocodilo Herodotum, quod verbo monui, uti is Hecatæum, auctore Porphyrio apud Euseb. Præp. Ev. X. p. 466. æmulatus: inspicie Hist. Anim. I. 11. II. 10. V. 33. et post Philosophum plures Græcorum Latinorumque: Multa tamen in crocodili hac descriptione diligentissimi superioris et nostræ ætatis naturalis speculatores historiæ desiderant, Rondeletius, Bellonius, Gesnerus, Bochartus, præterque ceteros, Aristoteli paullo magis, quam oportebat, iratior Ol. Borrichius, Hermet. Ægypt. c. 10. p. 270. Wess. — Præcipua quæ huc spectant, collecta et excussa videas in Histoire des Animaux d'Aristote, traduite par M. Camus, T. II. art. Crocodile. Lingua non prorsus carere crocodilum, porro inferiorem ejus maxillam moveri, ut in reliquis animantibus, non superiorem, diligentiores observationes

docuere. De Hecatæo apud Euseb. ex Porphyrio, conf. infra ad c. 77, 12. notata. S.

[13. ἀλλὰ καὶ τοῦτο μόνον τῶν θηρίων] Τοῦτο pro διὰ τοῦτο accipiens Bastius, interpretatus erat idcirco: eandemque in sententiam corrigenda etiam esse Græca, et ἀλλὰ κατὰ τοῦτο legendum, censuit Schæfer ad Gregorium de Dialect. p. 30. Quæ mihi supervacanea opera videtur: perspicua scriptoris sententia, sed est etiam hoc unum ex omnibus animalibus, quod etc. S.]

19. τροχίλος] Habent ex Herodoto, et nominatim, Aristoteles Rhetor. (immo, Ethicor.) ad Eudem. VII. p. 189. (ed. Wechel.; p. 271 med. edit. Duval. T. II.) et Ælianus de Animal. VIII. 25. ubi dictione nonnihil mutata, ἰσηναῖα καὶ ἰσπανοῦς ἴσσι: quemadmodum de apibus V. 11. πρὸς μὲν τοὺς μὴ ἰσχυλοῦντας—ἰσηναῖα αὐτοῖς καὶ ἰσπανοῦς ἴσσι: et XII. 15. Ceterum tonus vocabuli apud Aristotelem, Ælianum et alios variat: τροχίλος scribunt, ex eo more, quo nomina hujusmodi terminationis paroxytona esse solent, docente Gesnero Histor. Anim. IV. p. 301. Atque ita scripti codices. Ἐώθις (l. 21.) bene habet, Florentinique auctoritate III. 33. IV. 33. (?) rediit. Wess.

24. οὐδὲν εἰναι] Τὸ μὲν δὲ ἀδικῆσαι τὸν τροχίλον λογίζεται οἱ μισθόν, Ælianus, enarrans Herodotea de trochilo Nat. An. III. c. 11. et hanc partem (Historiarum Nostri) designans lib. VIII. c. 25. citat Herod. ἐν ταῖς Αἰγυπτιακοῖς λόγοις. Sed quæ narrat Herod. cap. seq. alio fonte derivata tractat idem Ælianus. X. 21. VALCK.

CAP. LXIX. 5. ἀρτήματα τι λίθινα χυτὰ] Sive hoc, seu λίθινὰ malueris, fusi et factitii lapilli designantur: Reiskius vitrum describi opinatur. Vitri, conditorum cipporumque ἱξ οἶλον, mentio erit III. 24. ad quod an adlu-

dat, non adfirmo. Faveret suspicioni Epinicus apud Athen. X. 9. (cap. 40.) nuperæ edit.) p. 432. c.

Ἐσμὸν (sive Νασμόν) μαλίσσης τῆς ἀπροχέ-
λου γλυκύν

συγκυρεπανάσας ἐν σπύμφῳ χυτῆς λίθου.

modo vitrum, quæ Dalecampii sententia, intellexisse liqueret: ut ut est, commodissimus poetæ locus est. Ἀετήματα et ἀμφιδίας illustrant docti viri ad Hesychium, inque primis Gronovius in Adnotat. Wess.—In Epinici versiculo tam felix quam erudita emendatio, νασμόν pro vulgato olim ισμόν, Jacobsio Viro clar. debetur, qui illam primus in Animadv. in Euripidem p. 114. proposuit: quod me tunc, quum eam, a Fiorillo commendatam, in nostra Athenæi editione recepi, præterierat. S.

12. χάμψαι] Durat Coptorum in libris hoc illis nomen, nec multum discordat titulus monstri fluviatilis Arabicus. Lege Jablonskii Panth. lib. V. 2. p. 70. (conf. Sylvestre de Sacy ad Abdallatif, p. 157.) Κρακεδίλους autem Ionibus fuisse lacertas, sive χιρσαίους κρακεδίλους, uti IV. 192. testatissima confirmataque res est a S. Bocharto Hierozoic. P. 1. lib. III. 1. p. 1060. Wess.

CAP. LXXI. 1. τῇ Παπρημίτῃ] Justum est; neque enim ex Πάπρημις, c. 59. Παπρημίτης flecti potest: melius ipso in Med. c. 165. Παπρημίτης. Jam Πάπρημις et Παπρημίτης Arch. et Vind. ex assimilitudine litterarum descendunt, quemadmodum Stephani Πάπρημις, πόλις Αἰγύπτου: ἡ πόλις Παπρημίτης. Debet et hanc Hippopotami sicuti et Phœnicis descriptionem Herodotus (perhibente Porphyrio in Eusebii Pr. Ev. X. p. 466. c.) Hecatæo. Wess.—Conf. infra ad c. 77, 12. notatæ. S.

5. οὐρὴν ἴσσαν] Aristoteles πῆλκον δ' ὄψ, Histor. Animal. II. 7. Achilles

Tat. IV. p. 223. οὐρὴν βραχίτων, quibuscum alii conspirant et peregrinatorum observata. Wess.—Merito h. l. Larcherus commendat doctissimi viri Schneideri Historiam criticam Hippopotami, subjectam Artedi Synonymiæ piscium, (Lips. 1789.) p. 247 seq. S.

7. ξυστὰ ποιεῖσθαι ἀκόντια] Ξυστὰ ἀκόντια, ut rasæ hastilia virgæ Latini poetæ. Aristoteles, ὅστι δόξαται ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ. Conf. Sam. Bocharti Hieroz. P. II. lib. V. 14. Wess.—Ξυστὸν apud Nostrium I. 52, 4. hostile est, lignum hastæ vel jaculi: sed et universum jaculum, hastam ferro præfixam significat, et a Lexicographis, Ammonio, Hesychio, Suida ἀκόντιον exponitur. Quæ caussa puto fuit, cur vocab. ἀκόντια Schæferus h. l. tamquam e scholio invectum delevit. Reiskio vero ἀκόντια hic adjectivum esse visum erat, ut ξυστὰ ἀκόντια idem esset ac ξυστὰ ἀκόντιον, hastilia jaculorum. At est potius ἀκόντιον substantivum nomen, et ξυστὸν proprie adjectivum fuerit; ut ξυστὸν jaculum significet, ob subintellectum alibi substant. ἀκόντιον, quod cum illo hic conjungit Herodotus. Quare etiam pro eo, quod in Lat. vers. jacula rasa Gronovius posuit, nosque polita jacula, satis fuerat simpliciter jacula ponere. S.

CAP. LXXII. 2. ἰχθύων τὸν καλιό-
μινον λιπιδωτὸν] De λιπιδωτῷ confer Adnotationes Gronovii. Wess.—Reprehendit Gronovius Vallæ versionem, piscium genus quod vocatur squammosum; debuisset, ex piscibus eum qui squammosus vocatur. Commodius equidem teneri putavi proprium nomen quo hunc piscem Græci insigniverunt. In Niloticorum piscium numero, cum aliis multis, lepidotus etiam ab Athenæo recensetur, lib. VII. c. 88. Græcum vocabulum, originem si spectes, utique nihil aliud nisi squammatum vel squammosum significat: sed oportet in aliis

piscium generibus squammis munitorum fuisse unum aliquod, cujus squammæ proprii atque præcipui quidpiam habuerint, quam ob causam ei id nomen præ cæteris fuerit impositum. Itaque videndum, ne Niloticus ille lepidotus idem sit piscis, quem sub nomine Polypteri *Bichir*, in Description de l'Egypte, etc. Hist. Nat. T. I. p. 4 seqq. singulari diligentia Academicus Geofroy de Saint-Hilaire descripsit. De cujus piscis squammis hæc ille observavit: "Le bichir est couvert d'écailles fortes et impénétrables, qui le défendent également de tout contact funeste et de la dent des animaux qui seroient tentés de l'attaquer. Cette solidité provient d'une matière osseuse qui double chaque écaille au dessous, et qui est si épaisse et si compacte, que la plupart de nos instrumens tranchans ne parviennent qu'avec peine à l'entamer." Ejusdem piscis descriptio cum icona exstat etiam in Annales du Musée d'Hist. Nat. T. I. p. 57 seqq. S.

CAP. LXXIII. 2. οὐκ ἴδον, εἰ μὴ ἴσον γραφῇ] Tentari non debebant Euripidis ista in Hippol. v. 1005. Οὐκ ἴδον πρόξεν σήνδι, πλὴν λόγῳ κλύων Γραφῇ τε λιύσαν. Idem, Troasi 682. Γραφῇ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσ' ἰσίσταμαι. Euripidea quoque libenter imitatur Herodotus. VALCK.

5. ἴσσι δι, εἰ τῇ γραφῇ παρόμοιος] Nullam status quæstionem vulgatis, cum tot doctissimi viri operam avi fabulosæ insumserint, motam fuisse demiror. Negavit, et prudenter infitatus est, Phœnicem a se visum, et tamen ἴσσι δι εἰ τῇ, etc. Quæ apta et bene juncta non erant. Wess.—Scilicet (quod in Var. Lect. nostra temere prætermissum est) sic perperam olim vulgabatur, ἴσσι δι εἰ τῇ γραφῇ παρόμοιος. Primus Wess. εἰ τῇ γραφῇ edidit, præeuntibus codd. Rem. Vind. et Valla. Cum quibus consentire

videntur nostri Pa. Pb. Pc. e quibus nihil varietatis adfertur: nec aliud debuerat Arch. in quo ἴσσι δι εἰ τῇ γραφῇ. Mendosum εἰ τῇ γε. cum aliis tenet noster F. Ex Pd. citatur ἴσσι δι εἰ εἰ τῇ γραφῇ. S.

5. τὰ μὲν αὐτοῦ χειρόκομα, etc.] Χειρόκομα τῶν πτερῶν ab injuriis protecta et defensione viri Celeb. et Codicum auctoritate sunt: eum adi. (Nempe χειρόκομα legendum contenderat Salmasius.) Quod si vero lis de voce cesset, in avis pictura consensio reperietur. Κιρίσσεται μὲν τὰ πτερὰ χερσῶν καὶ περιφέρει Achilles Tat. III. p. 215. Aquilæ narratur magnitudine, auri fulgore circa colla, cetera purpureus, ex Nostri præscripto, Plinius Hist. Nat. X. 2. Aliorum loca nunc nihil moror. Περιήγησης formam et diligentem ejus descriptionem exprimit ex usu verbi περιηγίσθαι, quo de Cl. Salmasius in Solin. p. 68. et multo adcuratius T. Hemsterhusius ad Dial. Mort. XX. p. 412. Luciani. Wess.—Videtur circumscriptionem dicere, quam Gallice le contour vocamus. S.

12. ἴσον τι δυνατὲς ἴσσι φέριν] Illud perquam politum, quod in Medicei δυνατὲς εἶναι inesse decernebatur, sermonis indoles respuit. Obstant præterea scriptæ membranæ complures. Confer L. Küsterum in Clerici Bibl. N. et Vet. T. V. p. 404. Achilles Tat. eadem in re, φέριν τὸ χάσμα γῆινῃ χώματι, ἐπὶ τὸν Νεῖλον οὕτως ἴσταιται τὸ ἔργον φέριν, sed prave culpa librariorum: fuerat φέριν τὸ χάσμα—καὶ ἐπὶ τὸν Νεῖλον, etc. Obstruere ingesta terra cavum, quod phœnix rostro fecerat, Herodotum deserens indicat. De Taciti Ann. VI. 28 sublato murrhæ pondere, vide amicam N. Heinsii et Grævii disputationem, Syllog. Epistol. T. IV. p. 512. et seqq. Wess.—Istud ἴσον τι δυνατὲς εἶναι non equidem cum Gronovio "perpolitum" dixerim,

sed stylo tamen Nostri neutiquam repugnare censuerim, ut in Var. Lect. (ed. S.) significavi. S.

CAP. LXXIV. 2. *δύο κίρια φορεύουσι*] Fuerunt ex cerastarum genere, nec tamen *δηλώμονες ἀνθρώπων*, ut reliqui apud Diodorum III. 50. aliosque ibi citatos. Auctor Ælianus est de Animal. XI. 17. *ἰς Μιλίτη τῆς Αἰγύπτου* draconem sacrum in veneratione fuisse, adfirmans gentilem eam anguium superstitionem. Puto *ἰς Μισήλιν* scripsisse, quæ Ægypti urbs, non *Μιλίτη*. Wess.—Nihil in urbis nomine mutavit doctus Æliani Editor Lipsiensis. S.

CAP. LXXV. 1. *κατὰ Βουτοῦν πόλιν*] Alia hæc atque ea Butus (sive Buto,) quæ Latonæ oraculo censebatur, quippe Arabiæ adfinis: longe inde Sebennyticum Nili ostium, radens Butum illam atque adluens c. 155. *Πιριωτῶν* serpentium titulum (l. 3.) male præterierunt Florentiæ: quæ enim sequuntur, illo carere non possunt. Res etiam ipsa a fabularum indole abhorret. Namque angues volucres, ex Æthiopum Arabumque finibus in Ægyptum irruentes, veterum monumenta ita celebrant, ut dubii nihil esse debeat. Ipse vates Esaias c. xxx. 6. *dat ἡσυχῇ ἡνυδρὺν* sive chersydrum volantem Ægypto. Plura qui desiderat, ex eruditissimi Bocharti copiis Hierozoic. P. II. lib. III. 12. p. 423. mutuari poterit, atque illis hoc Pausaniæ IX. 21. cautissimum sane, adnectere: Quo circa neque ad adsentiendum proclivior quisquam esse debet, neque se omnino incredulum ad ea, quæ sint rariora, *τὰ σπανιώτερα*, præbere: *ἐπεὶ τοὶ καὶ ἰγὼ πτερωτοὺς ὄφεις οὐ διασάμινος πείθομαι, διότι ἀνὴρ Φεῦξ ἤγαγεν ἰς Ἰωνίαν σκόρπιον ταῖς ἀκρίσιν ὁμοίωτα πτερὰ ἔχοντα*. Porro *σφωὶ ἀκανθίων* (l. 6.) omnibus in libris, non exceptis Ask. et Pass. Bene Critici in Apollonium Rh. IV. 150. *τὰ τῶν ὄφιν*

ὁσὰ ἀκανθίον λέγεται. Amanuensis Mediceus in errore versabatur. Wess.—Scilicet, quod in nostro cod. F. monstrose legi dixi, *σφωὶ δὲ ἦσαν τῶν θίων*, id ipsum et codicem Med. hic præferre docuit Gronov. in Adnotatt. ita quidem ut in ora libri notetur, pro *θίων* legendum *ὁσίων*, quod vulgato præferendum Gronovius censuit. Esse autem istud *θίων* perperam ex *ἀκανθίων* detruncatum nemo non videt: sed ex eisdem codicibus articulum *τῶν* ad *ἀκανθίων* utique adscisci debuerat, hac sententia sunt autem harum (quas dixi) spinarum cætervæ, aliæ majores, etc. Typographicum sphalma in Græcis nostris, l. 2. *χωρίων*, pro *χωρίων*, quamvis visu ingrata sint talia, ipsi præsertim editori, neminem tamen morabitur. S.

[10. *πτερωτοὺς ὄφεις ἐκ τῆς Ἀραβίης πείσθαι ἐκ' Αἰγύπτου*] Ciceronem de Nat. Deor. I. 56. volucres istas angues ex vastitate Libyæ vento Africo invectas statuere, adnotavit ad h. l. Larcherus. Sed ille forsân memoriæ lapsu ista scripserat. Cæterum conf. Ælian. Nat. An. II. 18. ubi Schneiderus adnotavit, serpentes hos, quos Herodotus dicit, alis membranaceis volantes, (coll. c. 76, 11.) esse fortasse lacertas volantes, quæ dracones volantes a Linnæo nominantur. S.]

CAP. LXXVI. 2. *πρίσσωπον* — *ἐπίγρυσον*] Straboni *σιλαργώδης κατὰ σχῆμα*, ciconiæ similis, lib. XVIII. p. 1179. (p. 823. D. ed. Cas.) quæ tamen similitudo ad rostrum sese non porrigit, quod avi incurvum et aduncum. Figuram habet Middletonus Antiquit. Monument. p. 129. et conplura de volucre. Crex, ex sono, quem continuo iterat, nomen indepta, describitur a Belonio Observ. II. 52. cum cura. Wess.—De *Ibide* veterum Ægyptiorum consulenda instar omnium, principis hac ætate in Historia animalium viri Cuvieri Com-

mentatio, inserta Tomo I. operis cui titulus Recherches sur les Ossements fossiles de Quadrupedes. S.

6. ψιλή τὴν κεφαλὴν] Sustuli articulum schedarum jussu: respicitur ἡ ἰδίη, ut bene Reiskius. Hanc autem Strabo *ἂν μιλᾷν* facit; prudentior Herodotus, etsi non sine lapsu; nam pars circa nates tota alba est; τὸ γὰρ πυγαῖον ὅλον λευκόν ἐστι, si fides Theoni. Wess.

CAP. LXXVII. 2. μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἰσασκίοντες μάλιστα, etc.] Vallæ versio plurimos deceptit: mentem historici perspexit Reiskius. Ægypti superioris incolæ longe fuisse dicuntur disertissimi, utpote μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἰσασκίοντες μάλιστα, præ omnibus aliis memoriam excolentes: illuc enim pertinet μάλιστα, non ad sequentia. Herod. II. c. 37. *Ἱστορίαις περιττῶς ἰόντες μάλιστα πάντων ἀνθρώπων*. Etrusci τὰ περί τὴν περηνουσκοσίαν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων ἐξεργάσαντο, Diodor. Sic. V. 40. De Pythagora Heraclitus Ephesius, *ἱστορίῃν ἥκιστα ἀνθρώπων μάλιστα πάντων*, ap. Diog. Laërt. VIII. 6. Ipsius fuit Pythagoræ præceptum, *μνήμην ἀσπῆν*. Literarum inventum suum, veluti memoriæ subsidium, commendanti Theuth dixisse fertur Rex Ægypti Thamus, *οὐ πατὴρ ὦν γραμμάτων, δι' ἰδούκων τοῦναντίον εἶπες ἢ δύναται τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχαῖς παρῆναι, μνήμης ἀμελησιῶν*, etc. in Phædro Platonis T. III. p. 275. A. Hunc, ni fallor, locum respexit Quinctilian. Inst. Or. XI. c. 2. p. 985. Invenio apud Platonem ob stare memoriæ usum literarum; videlicet quod illa, quæ scriptis reposuimus, velut custodire desinimus, et ipsa securitate dimittimus. VALCK.

Ibid. μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἰσασκίοντες μάλιστα] Laborant hæc ex mala interpolatione; quo non animadverso morbo, ἀνθρωπίνων πάντων rerum humanarum suspicabatur Corn. de

Pauw: mutavit deit sententiam, *μάλιστα* a sequentibus, sicuti oportebat, avulso; neque alia mens aut voluntas Reiskio. Nempe hominum omnium maxime Ægyptii memoriam exercebant, propterea quæ præter ceteros excellebant. Bene Proclus in Timæum p. 31. *Αἰγυπτίους δὲ εἶναι καὶ τὰ γιγνόμενα διὰ τῆς μνήμης καὶ νῦν παρέσθιναι, ἢ δὲ μνήμη διὰ τῆς ἱστορίας, αὕτη δὲ ἐπὶ τῶν σσηλῶν κ. τ. λ.* Wess.—Equidem nondum persuadere mihi potui, μνήμην h. l. ab Herodoto dici memoriæ vim quam vulgo vocamus, nempe facultatem in mente retinendi et quotiescumque lubet recordandi et nobiscumque recolendi ea quæ vel vidimus vel audivimus vel semel cogitavimus. De memoria rerum gestarum aut observatarum agitur in futurum tempus et ad posteros propaganda: quod maxime fit, dum, quæ vel a nobis ipsis observata sunt, vel quæ ab aliis tradita accepimus, ea scripto consignamus. Atque hoc ipsum in rebus, quæ memoratu digna visa erant, diligenter fecisse, passim auctor noster significat; veluti c. 82, 6. et cap. 145, 11. Unde factum, ut præ cæteris hominibus, quibuscum conversatus est Herodotus, Ægyptii ei visi sint longe omnium λογιώτατοι, non disertissimi, ut Valckenar. interpretatur, nec universe præ cæteris excellentes, ut h. l. Wesseling. ait, sed doctiores, magis eruditi, et antiquitatis (patriæ præsertim) peritiores, ut idem Wess. apud Diodor. II. 4. et ad Herodot. I. 1, 1. intellexit. Quam in sententiam Hesychius Λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἱματιστος *παιδαγωγικός*, interpretatur: et Λογίους Moeris et Thomas M. τοὺς πολυίστορας. Neque patriarum solum antiquitatum, verum etiam externarum rerum et institutorum gnaros Ægyptios fuisse passim et alibi et III. 2, 6. significat Noster. S.

9. ὀνηρίσεται πάντων ἀνθρώπων] Non

intercedo, quo minus *ὑψηλίσταται* ser-
ventur: quo de genere alia J. 133. in
medium fuerunt collocata. Schedarum
mirus olim hic dissensus. Glossator
Sangermanensis, 'Γηρηότατος, 'Ηρόδοτος
B'. ad quem modum IV. 187. Plures
ὑψίστατοι cum Eustathio. Hippocra-
teum vero τὰς μεταβολὰς τῶν ὀρίων μά-
λιστα εἰκνυι νούουσ egregie explicuit
Galenus T. V. p. 253. et cum Nostro
comparavit H. Mercurialis Var. Lect.
II. 3. Jam si αἱ δῶρα a periodo extrema
abessent, sermonis cursus lenius labe-
retur. Verum multa sibi priva Scriptor
habet. Wess.

12. ἀρτοφαγίῳσι, etc.] Quæ hic le-
guntur, eadem propemodum ex Heca-
tæo Milesio bis tradidit Athenæus X.
p. 447. c. 'Ἐπαταῖος ἰν δυοτέρῃ Περιηγή-
σεις ἐπὶ τῶν περὶ Αἰγυπτίων, ὡς ἀρτοφάγοι
εἶναι, ἐπιφίξει, τὰς κριθὰς εἰς τὸ πύμα κατα-
λίῳσι, mola frangunt: sic scribendum
cum Casaub. pro καταλίῳσιν. vid. He-
rod. IV. c. 172. et Athen. p. 418. x.
Alibi quoque prostant Hecatæi nonnul-
la, Herodoteorum simillima, quæ pro-
babile reddant, quod Porphyrius prodi-
dit apud Euseb. Præp. X. p. 466. x.
ὡς 'Ηρόδοτος ἰν τῇ δυοτέρῃ πολλὰ 'Ἐπαταῖου
τοῦ Μιλησίου κατὰ λίξιν μετατίθῃν ἰν τῇς
Περιηγήσεις, βραχίᾳ παραποιήσας: pos-
tremum illud explanat Celeberr. Wes-
seling. ad Diodori T. I. p. 89. Sed
ista Asiæ Περιηγήσεις Herodoto fortasse
fuit recentior; Callimacho certe non
videbatur Hecatæi Milesii genuinum
opus, ut liquet ex Athen. II. p. 70. x.
Præterea, quod narrat Porphyrius, He-
rodoto id nupiam objicit Plutarchus.
Hecatæum τὸν λογιωσὸν acerbè notanti
lib. II. c. 143. et VI. 137. cujus etiam
mentionem facit V. 36. et 125. VALCK.
—Conf. supra ad c. 68, 12, 71, 1. et ad
c. 5, 4. Præsertim vero consulendus
- Creuser in Historicor. antiquiss. Græ-
corum Fragmentis p. 19. seqq. S.

VOL. III.

13. τοὺς ἐκείναις πολλήσας ὀνομάζουσι.]
Inspice Gronovii adnotationes. Ad-
monuit Cl. Wasse in Thucydidis I.
126. *πολλάσας* ex Cod. Lambethano
melius videri, siquidem ita Hesychius.
At oblitus est speciei Ionicæ. Athe-
næus X. p. 418. x. Αἰγυπτίους δ' Ἐπα-
ταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι πολλήσας
ἐσθίωντας, τὰς δὲ κριθὰς εἰς ποτὸν κατα-
λίῳντας. (cf. Athen. III. p. 114. c.)
Quæ quidem indicio sunt, et hic Hero-
dotum vestigia Hecatæi pressisse: nam
de potu ex hordeo clara ejus verba, qui
πύμα ἂν τὸ τῶν κριθῶν Ἀρετæο I. Morb.
Acut. c. 9. ἰν κριθῶν μύδῳ Æschylo Suppl.
900. Diodoro ἰν κριθῶν πύμα, ὃ παλῶσι
ζύθος I. 34. Quod autem subjicitur,
vites Ægypto deesse, generatim si su-
mitur, cum veritate disconvenit. Mo-
sis ævo in parte Ægypti vites depange-
bantur, quod querelæ Israëlitarum Num-
mer. xx. 5. significant abunde: creverunt
quoque lætissime in præfectura Hera-
cleopolitana apud Strabon. XVII. p.
1163. (p. 809. med.) Quæ omnia
operosius Cl. Jablonskius Dissert. de
Terra Gosen, p. 28. Wess.

18. τὰ σμικρὰ τῶν ἰερῶν] Aristopha-
nis σμικρὸν ἀργυρίδιον, Terentii pisciculi
minuti, et minutæ interrogatiunculæ
Oratoris Latini, satis hæc protegent.
'Ὡμὰ autem σιτίσται concocere haud
valuit Cl. de Pauw ob ea, quæ de pis-
cibus præscripta fuerunt, et quoniam
succedit προταριχίῳσιν: neque enim
aves, sale antea bene conditas, crudas,
ἀμὰς, posse censi. ἰφθὰ elixas dedisse
Herodotum, et eo esse nihil adcommo-
datius. Mihi de gustu Ægyptiorum
disputatio absona, at certa lectio cense-
tur. Cur quæso additum voluit τοὺς
λαπαῖς ὀσσοὺς ἢ ἰφθὺς σιτίσται, reliquos
partim assos, partim elixos comedunt,
si nil dispar acrisisset superius? Wess.

CAP. LXXVIII. 3. μεμνημένοις ἰς τα-
μίλιστα] Est cui μεμνημένοις præceden-

B b

tis glossa censetur, cui non subscribo. Suadent aliud producta a Gronovio exempla, (ex c. 86, 4. 132, 4. 169, 22.) reique series. Adde Plutarchum Isid. et Osir. c. 17. et doctos interpretes Petronii Satyr. c. 34. tum Tzetzæ Chil. III. v. 387. ubi satis absurde,

ὁ συγγραφεὶς Ἡρόδοτος ὁ παῖς τοῦ Ὁμήλου.

Voluit, debuit certe, ὁ τοῦ Λύξιν. Wess. —Est in bibliotheca publica civitatis Argentoratensis, in Museo antiquario Schoepfliniano simulacrum quale hic Herodotus describit, ex sycomori ligno sculptum, cubitali longitudine, forma picturaque mumie Ægyptiacæ simillimum. S.

[4. μέγας δὲν τε πάση πηχυαῖον ἢ δίσηχον] Quum ante Gron. δίσηχον legeretur, ad μέγας relatum, haud incommode post ἔργον paullo major orationis distinctio ponebatur: nunc, ubi πηχυαῖον ἢ δίσηχον ad νεκρὸν refertur, rectius inter ἔργον et μέγας nonnisi leve incisum interseretur. Turbavit me autem h. l. vox πάντη, quæ alias, ubi de superficie vel mensura agitur, constanter apud Nostrum quidem quaquaversum, omni ex parte, in longitudinem et latitudinem significare videtur; ut I. 126, 3. 181, 6. II. 168, 4. IV. 101, 2. cui notioni quum nullus hic locus esse possit, cum superioribus interpretibus Græcam vocem Latina omnino reddendam putavi. S.]

CAP. LXXIX. 2. et seqq. τοῖσι ἄλλα τε πολλὰ ἰσάξια, etc.] In loco perdifficili, quem magis etiam obscuravit Gronovius, ista vetus fuit Edd. lectio. Suspicio in his, ἰσάξια ἵσσι νόμιμα, vocem latere soli Herodoto frequentatam, ἀξιωματικότητα, commemoratu dignissima: tale quid postulare sententiam attendenti facile patet, sensitque Reiskius, corrigens: τοῖσι ἄλλα τε ἀπηγάσας ἔξια ἵσσι. In proximis etiam, minus sinceris, nihil vetat periculum fe-

cisse: Codicum quorundam Galeo memoratis lectionibus instructus, integram hanc pericopam ista ratione scribi posse judico: Πατρίοι δὲ χριώμενοι νόμοις ἄλλοι οὐδὲν ἰσχυρίζονται τοῖσι ἄλλα τε πολλὰ ἀξιωματικότητα νόμοις, καὶ δὴ καὶ ἄισμα ἵν' ἵσσι Λῖνός, ὅσπερ ἵν' τε Φοινίκη ἀειδίμοι ἵσσι καὶ ἵν' Κύπρος, καὶ ἄλλῃ. Ægyptiorum Μανίρων σive Μανίρωτα attigerunt Pausan. IX. p. 766. et Plutarch. de Is. et Osir. §. 18. Proxima quædam Herodoti descripsit Eustath. ad Hom. 'Ιλ. Σ'. p. 1223, 4. (p. 1164. ed. Rom.) legitque prout ante Gronovium (l. 7 seq.) vulgabatur: ἵν' δὴ καὶ τὸν Λῖνον ἐπὶ δὲ ἵλαβι τοῦτομα. De Lino Græcorum non protrita leguntur in Scholio ad Homer. inedito, (vide Scholia Veneta Villosioni ad 'Ιλ. δ'. 570.) quæ hujus non sunt loci. VALCK.

Ibid. τοῖσι ἄλλα τε ἰσάξια ἵσσι νόμιμα, καὶ δὴ, etc.] Quod uni datur, id alii, in pari si causæ fuerit, sine injuria negari non potest. Postulant MSS. loci quandam innovationem. Quid vir celeberrimus ex Mediceo tentaverit, docebit ipse. (vide Var. Lect. ed. S.) Conjecturis indulgent alii, qualis CL. Reiskii in literis ad me: ἄλλα, τὰ ἀπαξ ἐφ' ἵσσι, νόμιμα, καὶ δὴ καὶ αἱ μῖνι. τοῖσι ἄλλα τε πολλὰ ἵσσι νόμοις ἔξια ἵσσι, καὶ δὴ καὶ ἄισμα ἵσσι, operosa profecto et periculi plena. Mihi schedæ viam planiorem, uti opinor, monstrarunt. Non hic agitur de legibus; quas nec Græcas neque aliarum nationum Ægyptios adscivisse unquam c. 91. perhibet demum. Hymnos sive cantilenas, quod Galei animum optime advertit, Scriptor spectat; hos patrios habere, nullosque illis peregrinos addere, et eam rem ex Manerote, qui Græcorum Linus, cognosci posse. Videt quisque aptissimam sermonis coherentiam, nec desiderabitur, ut νόμοις et ἰσάξια locis consimilibus adfirmem Νόμοις qui cantilenas esse dubitat, rarus

erit, et alegendus, si hæsitet, ad Suetonii Neron. c. 20. doctasque Salmasii et Burmanni animadversiones. Ἑσπερίου vocis locus VII. 96. dabitur. (ubi ἰσχυροὶ ἀγαυοί sunt notabiles, memoratu digni.) Hactenus, nisi mihi blandior, bene habet. Quæ sequuntur, variis modis turbata sunt. Dicam ingenue quid in mentem multa agitati venerit. Primo Λίνος (vel Λίνος l. 3.) subsistere haud potest, recte a Valla. Arch. Vind. præteritus. Docet ipse, canticum Ægyptium, quod Maneros gentili dialecto, idem videri ac Græcorum Linum, hinc scioli arripuerunt. Scribatur itaque καὶ δὴ καὶ ἄνθρωπος ἵν' ἴσται, ὅτις ἵν' ἐν τῇ Φοινίκῃ ἀειδόμενος ἴσται, tum vero etiam cantilena una est, quæ et in Phœnice cantatur. Juvat Arch., levi auxilio adjutus, præterea ἀλλὰ πρώτη καὶ μύθη in fine Capituli. Deinde συμφέριται δὲ ταῦτά ἵναι τὸ οἱ Ἕλληνες Λίνον. Pausanias IX. 29. καλοῦσι δὲ τὸ ἄσμα Λιγύσταις τῇ ἰσχυρίῳ φωνῇ Μανέρον, bene Sylburgius. Tandem καὶ τὸν Λίνον ἐκείθιν ἔλαβον φαίνονται, etc. aut certe ἔλαβον νόμον φαίνονται, etc. Non diffiteor, præter morem aliam plura induere formam. Verum vara uti vihiam sequitur, ita Linus semel intrusus conturbavit reliqua. Tu si aliter sentis, fruiere arbitrio. Meis a partibus stat doctissimus de Pauw, et Herodoti disputatio. De Manerote Ægyptiorum Plutarchus Is. Osir. c. 17. Pausaniasque. Nam Linum notandorum angustiae nunc excludunt. Wess.

[Ad l. 1.—8. Ad hujus loci scripturam quod adinet, his quæ in Var. Lect. (ed. S.) dixi, nihil fere quod adjiciam habeo; nisi quod me, ad l. 8. scribentem "ex conjectura primi Editoris profectum esse illud ἔλαβι, quod pro ἔλαβον dabat Aldina editio," præterierit Eustathii locus a Valck. productus, ubi ἐκείθιν ἔλαβι ταῦτομα legitur, sicut in ed. Ald. et aliis ante Gron. Nec vero eo

minus persuasum habeo, recte a Wess. et Gron. receptum esse ἔλαβον, recteque eundem Wess. de abjiciendo vocab. ταῦτομα, utpote temere huc invecito, monuisse. Nam de Lino ipse proficitur Herodotus, nomine hoc non usos esse Ægyptios, sed Maneron vocasse: itaque mirari non potuerat, unde Lini nomen illi acceperint. At, cur l. 3. subsistere Λίνος haud possit, quod vir doctus contendit, id quidem non video; quin potius percommode ibi nominatus videtur, nam, quod dein Herodotus ait, συμφέριται δὲ αὐτοῖς (sive αὐτοῖς malis) ἵναι, etc. id ipsum indicare videtur, jam in præcedentibus nomen istud adpositum fuisse. Ægyptii, ait, cantilenam habent Linum, qui Linus etiam in Phœnicia et in Cypro alibique canitur: nam, quamquam diversis in regionibus diversum nomen gerit, consentit tamen ea cantilena cum hac quam Græci canunt Linumque adpellant. Jam, quod ad illa verba (l. 1.) spectat, Πιστεῖναι δὲ χειρὶ μνηστὴ νόμον, pulcre quidem novimus, canticum subinde νόμον Græce dici; verumtamen (ut omittam, nusquam alibi apud Nostrum hac notione positum id vocab. reperiri) suffragari Wesselingio non possum, istam notionem huic loco unice aptam esse contendenti, et, pro eo quod instituta aut mores intellexerant Valla et Gronovius, primora hujus capituli verba his Latinis reddenti: Contenti vero hymnis patriis, nullum alium iis adsciscunt. "Non hic agitur (ait idem Vir doctus) de legibus, quas nec Græcas, neque aliarum nationum, Ægyptios adscivisse unquam cap. 91. perhibet demum." Nec vero ego, non magis quam superiores interpretes, de legibus hic agi existimo; sed de institutis moribusque Ægyptiorum: et agitur quidem de his inde a cap. 35. hujus libri, usque in cap. 98. (Nam et, quæ de animalibus

bus disserit Scriptor, perinde ad instituta Ægyptiorum spectant, ut qui sacra illa habebant.) Et quidem jam initio hujus disputationis generatim pronuntiaverat auctor, (c. 35, 7.) quoad ad *ἡθία τι καὶ νόμους* spectat, pæne omnia contra facere Ægyptios quam alios homines. Deinde, de sacris institutis agens, sæpius declaravit, nihil a Græcis Ægyptios, plurima Græcos ab Ægyptiis accepisse. (vide præsertim cap. 39. sub fin.) Nunc, inter alia Ægyptiorum instituta, mentionem facturum canticum apud illos usitati, quod ipsi simillimum esse videbatur carmini a Græcis cantari solito, cujus argumentum ex ipsorum Græcorum antiquitate ductum erat; nunc, inquam, initio hujus capitis obiter repetit id ipsum, quod jam sæpius significaverat, nullum institutum Ægyptios ab aliis populis adscivisse; mirarique se, ait, unde tandem hoc carmen illi acceperint. Similiter sequenti capite, ubi aliud refert institutum, quod Ægyptiis cum Spartanis commune erat, continuo adjicit, alia eorundem instituta a Græcorum institutis dissentire. Pariterque cap. 91. ubi memoraturus erat institutum civitatis alicujus Ægyptiacæ Græcanico institutis simile, iterum ab hoc proficiscitur ut in memoriam revocet lectoribus, Græcorum institutis cæteris quin minime uti Ægyptios. Ut autem ad hunc, in quo versabamur, locum redeam: canticum illius, quod apud Græcos a Lino nomen invenerat, et cujus argumentum deplorabilis Lini obitus erat, mentionem hoc loco fecisse videtur Herodotus ex occasione conviviorum, de quibus modo dixerat; quoniam Ægyptii Maneron suum, quem cum Lino Noster confert, sub finem conviviorum, quando mortui hominis imago circumferebatur, cantare consueverant; quod ex Plutarchi loco supra citato (de Iside et Osir. T. II. ed. Wechel. p. 357. sub

fin.) intelligitur. Quod autem Ægyptiorum illud canticum idem esse cum Græcorum Lino statuit Herodotus, id suo judicio arbitratuque fecit; quemadmodum etiam carmen in Cypro et Phœnice cani solitum, quo quidem Adonis plangebatur, ad eundem Linum retulit: cum quo congruit, quod Lesbiam poetriam Sapphonem uno eodemque carmine simul Linum et Adonidem cecinisse Pausanias docet lib. IX. c. 29. Denique, quum duorum Linorum fata, qui et ab aliis et a Pausania loc. cit. (p. 766 seq.) et Suida memorantur, quorum alter ab Hercule, alter ab Apolline occisus perhibetur, parum vel in Ægyptium Maneron, qui *ἄνερος* mortuus esse ferebatur, vel in Adonidem conveniant; intelligi par est, eam de Lino traditionem spectasse Herodotum, quæ Apollinis hunc filium, infans quum esset, a canibus pastoritiis discerptum memorabat, ut est in Scholiis ad Iliad. ε'. 570. et apud Canonem, Narrat. XIX. qui præ cæteris de Lino hoc conferendus. S.

CAP. LXXX. 2. *Ἑλλήνων μύθοις, Λακκιδαιμονίοις*] Adhudebat Eustath. in Iliad. α'. p. 176, 18. et p. 1484, 37. (p. 133, 42. et Od. γ'. p. 151, 48. ed. Bas.) ubi memoris labentis vitium doctissimo episcopo nocuit. Certum est, Sparte magnam fuisse quondam capiti reverentiam cano, ex Gellio N. Attic. II. 15. et Plutarcho T. II. p. 235. c. et majorem, quam corruptis moribus alibi. Olim Athenis καὶ τῶν θάνατον τοῖς περιβυτήροις ὑπανίστασθαι προσήκουσιν laudi cedeat in Comici Nubih. v. 989. quam suis etiam in diis venerationem Poëta 'Ιλ. α'. 533: prædicat; meritoque, iisdem pæne verbis, quibus Herodotus, Heroic. XI. p. 719. Philostratus. (p. 170. ed. Boissonad.) Plura Gabr. Palæotus de Bono Senect. Part. III. p. 236. Mox (l. 4.) *τίδ' ἔμινεν ἄλλο* 'Ελλ. non damnassem

nisi prælassent schedæ et Aldus. Sententia vix discrepat. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

3. εἰκουσι τῆς ὁδοῦ] Quod Græcorum solis Lacedæmonii Herodotus, id Græcis in universum tribuit Nymphodorus, in Schol. ad Soph. Œd. in Col. 329. Socrates Xenophontis Ἀπομν. II. p. 434, 25. (II. 3, 16.) οὐ γὰρ καὶ ὁδοῦ παραχρησῆσαι τὸν νώτιον περιβούριον συν-
 γυγχανόντι πανταχοῦ νομίζεται, καὶ οὐ καθήκειν ὑπανίστασθαι, (καὶ ποίτη μαλακῇ τιμῇσαι, ista Græculo ludimagistro quam Socrate digniora censeo, atque ejicienda:) καὶ λόγῳ ὑπῆλκε: ubi corrigi debet λόγων. In Κύρ. Παῖδ. VIII. p. 139, 9. (VIII. 7, 10.) se puerum didicisse testatur Cyrus, τοῖς περιβούροις — καὶ ὁδῶν καὶ θάλασσιν καὶ λόγοις ὑπῆλκεν. Semper in talibus casus adhibetur secundus, præpositione plerumque suppressa: vid. Xenoph. Symp. p. 516, 28. p. 533, 1. Aristoph. Ran. 175. 802. Philostr. p. 719, 12. Plene Tyrtaeus in Stobæo Grot. p. 195. v. 41. Πάντες δ' ἐν θάλασσιν — νῆας — εἰκουσι ἐν χώρῃσι. Aristoph. Nub. 989. καὶ τῶν θάλασσιν τοῖς περιβούροις ὑπανίστασθαι προσοῦσι. Herodotus obviam, ait, occurrentibus decedunt de via, καὶ ἐπιούσι ἐξ ὁδοῦ ὑπανίσταται. Recta esse ista et honesta noverant, sed facere volebant Attici; et nusquam senectuti honestius fuit domicilium quam Spartæ. Quam Cragius et Meursius vix attigerunt, Lycurgī legem humanissimam exhibet Ælianus de Nat. An. VI. 61. tangunt idem Ælian. VII. 15. Aristides T. III. p. 505. (ubi ἀμαθῶς temere videtur adjectum:) et Eustathius ad ἴλ. α'. p. 110, 26. (p. 146. ed. Rom.) VALCK. — Vitiōsum est, puto, quod apud Eustath. ὑπανίστασθαι legitur, pro ὑπανίστασθαι. S.

CAP. LXXXI. [1. πῶς λινύσας. Conf. I. 195, 1. seq. et ibi notata. S.]

2. θυσανωτοῦς] Hoc melius. θυσανωτοῦς et θυσανωτοῦς metri modulo Poëtæ nonnunquam. Tu vide IV. 189. et Homerum ἴλ. ξ'. 181. etc. Quæ post pauca Medicei judicio Gronovius aliorum relegavit, in exilio relinquo. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) ad l. 6. seq. S.

CAP. LXXXII. 2. Μῆς τε καὶ ἡμέρη ἐκάστη θιῶν ἔστιν ἑστῇ] Verum est de mensibus et septimanæ diebus, agnoscitque Dio Cassius XXXVII. (c. 18.) p. 123. Planetarum autem et dierum Ægyptia nomina, Dionī ex Kircheri Prodromo cap. 5. adscripta a Cl. Reimaro, non esse (quod præclari viri Spenser et Vitringa suspicari fuerunt) bonæ fidei, erudite exposuit Jablonskius in Remphah Ægypt. p. 36. Wess. — Ad ista, θιῶν ἔστιν ἑστῇ, intellige ἐξ ἡλίου vel ἡμέρας. S.

3. ἐπίοισι ἱγκυρήσου] Expressit hunc locum imitando acriptor Epistolar. Phalarid. 38. ὅσους μίλλαι δυσκόλοις ἱγκυρήσου παρὰ τὸν βίον. Verbum Ionicum præter Herodot. adhibuere Democritus, Eusebius Stobæi pag. 191. 18. Heraclitus ap. Clem. Alex. p. 432, 27. emendatus Gatakerō ad M. Antonin. p. 128. Archilochi nobilissimam nobis Æschines Socr. servavit sententiam II. p. 66. (pag. 71. ed. Fisch.) Καὶ φρονεῖσι τοῖς ἐπίοις ἱγκυρήσου ἔργμασι: postremum præbet Stobæus p. 512, 51. ἔργματα corrigendum in isto trochaico monuit me olim amicissimus T. Hemsterh. Præterea legerim, Καὶ φρονεῖσι τοῖς ἐπίοις ἱγκυρήσου ἔργματα: ut sensus sit, καὶ τοῖς ἐπίοις τὰ ἔργματα, ἐπίοις φρονεῖσι ἱγκυρήσου. Sententiam ex Euripideis atque aliunde illuminare hujus non est loci. VALCK. — Equidem in illo Archilochi dicto nihil magnopere requirebam, cujus hæc plana est sententia: Ita sentiunt, (sive sapiunt,) prout sunt res in quæ inciderint. S.

[4. εἰ ἐν πᾶσι γινόμενα. Quod vul-

go dicunt γίγνισθαι πρὸς τι, vel πρὸς τινι, occupari, versari in aliqua re, id Noster τῇ τινι dixit. S.]

CAP. LXXXIII. [6. αἱ γι ματηΐαι, modus quo redduntur oracula. Conf. c. 57, 9. ibique notata. S.]

CAP. LXXXIV. [1. ἡ δὲ ἰητρικὴ etc. Larcher: La médecine est si sage-ment distribuée. De prudentia hujus instituti altum est apud Herodotum silentium. S.]

3. ὀφθαλμῶν ἰητροὶ κατιστίασι] Salutare[m] artem mos Ægyptius in partes secuerat, quam seriore tempore Maximus Tyrius ante oculos ponit διαλαχῶσαι τοῦ σώματος τὰ χωρία, ἄλλην ἄλλοι, τὴν μὲν ὀφθαλμοῦς, τὴν δὲ νῦτα, τὴν δὲ ἄλλοι σι μέρει, ubi cum Marklando τὴν δὲ ὄστα, ut ordo naturæ servetur, malim, Dissert. XXXIV. 1. p. 403. Mox τῶν κατὰ πηδὸν ob Codd. et sermonis indolem sperni non debuerat. Nam, quod Hieron. Mercurialis Var. Lect. II. 8. ἢ τῶν ἀφρονῶν corrigit, ut particula ἢ expositiva sit, id quidem necessarium non videtur, sicuti ipsemet fatetur: junge Gronovio dicta. Wess.—Apud Gronov. quidem nihil amplius, quod huc faciat, reperiet Lector. Quoniam nimis sæpe ab illo discedere coactus erat, ideo eum subinde honoris causa nominavit Vir moderatissimus, ne malevolus esse in hominem videretur. S.

CAP. LXXXV. 3. κατ' ὃν ἐπλάσαστο τὴν κεφ. πηλῶ] Quando supra c. 70. capti crocodili et in terram attracti primum ὁ Θηριότης πηλῶ κατ' ὃν ἔπλασε αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοῦς, opplet oculos luto; ut alibi, deprehenditur et in his Herodotus utramque verbi formam accurate discrevisse. Forsan hic quoque variabunt Codices, sicut apud Diodor. Sic. de eisdem Ægyptiis in luctu publico privatoque loquentem lib. I. p. 83, 37. et p. 101, 90. (c. 72. et 91.) ubi Codicum lectio, καταπλάσσειν τὰς κεφαλὰς

πηλῶ, et, καταπλαττόμενοι πηλῶ τὰς κεφαλὰς, propterea vulgaris videri posset anteposenda: quia πόσις quidem πλάσσεται et καταπλάσσεται: sed πηλὸς, lutum, rectius dicitur καταπλάσσειν. Pulvere adperso vultum fœdare, satis erat vulgo; καταπλάσσειν τὴν κεφαλὴν πηλῶ καὶ τὸ πρόσωπον, Ægyptiacum est et orientale. VALCK.

5. ἐν τοῖσι οἰκίαισι] Ita decuit. Respice I. 109. Στραφόμενοι ex Vind. posset adsumi; neque in rejiculis forent (l. 6.) ἱσιζόμενοι et (l. 8.) ἱσιζόμενοι, ex prisca linguæ consuetudine, qua de Suidas in Σίσωσαι. Reiskius ἀσιζόμενοι et mox ἀσιζόμενοι; siquidem sine cingulo fuerint. Non audeo sequi, amiciendi Ægyptiorum et vestitus habitum ignorans. Vide Diodorum I. 91. Wess.—Ἐσιζόμενοι non idem esse ait Wytenbachius (in Notis ad Selecta Historic. pag. 355.) quod apud alios Scriptores ἱσιζόμενοι. “Ægyptii (inquit) in luctu pectora nudabant, ut ea plangerent: ne autem ulterius etiam nudaretur corpus, ἱσιζόνοντο, cingulo circumca extremam nudati pectoris partem circumdato vestibus, eas corpori adstrictas retinebant.” περιζόμενοι σινδόνος ὑποκάτω τῶν μαστῶν sit Diodor. Sic. I. 72. S.

CAP. LXXXVI. 1. Εἰς δὲ ὃ ἐπ' αὐτῷ τοῦτο κατίεται] In aliis forsitan Codicibus invenietur, quod in suo legisse videtur Valla, κατατινέχεται: mihi placet vulgatum κατίεται. In re qualibet occupati, imprimis ἰπιδίφρουσι τεχνίται (vid. Diodorus lib. I. p. 101. 1.) dicuntur ἐπὶ τινὶ καθῆσθαι Aristidi T. III. pag. 720. Ἐὰν ἀφίενται ἐπ' ὃ κέθονται περιέχονται, Xenoph. Econ. p. 482, 18. In Pluto v. 533. fortasse dederat Aristophanes: Τὸν χειροτέχνην ὅσπερ δισκοῖν ἐπαναγκάζουσα καθῆσθαι, —Ζητεῖν δ' ὁπότεν βίον ἔξω. Comparari possunt paulo diversæ loquendi formæ

læ, ἢ ἰχθύσι κατῆσθαι, et frequentior illa, ἢ ὄρεσι καθίζεσθαι. VALCK.

Ibid. ἢ αὐτῇ τούτῃ κατίεται] Multo mihi elegantius atque Ionum sermoni κατατιτάχεται convenientius videbatur; publica certe lege designati fuerunt, quibus funerandi illa cura, Diodoro I. 91. teste. Simile erat lib. I. 191. οἱ Πέρσαι, οἷατε ἐντάχοντο ἢ αὐτῇ τούτῃ, Persæ, qui ad hoc ipsum constituti erant. Sed novationis nimis criminationem reformido. Wess.—Verum videtur κατίεται (scil. ἐν οἰκίμασι, coll. v. 11.) de artificibus sellulariis, in officina sua sedentibus. Similiter impudicæ mulieres, in lupanari velut officina sua sedentes, κατῆσθαι ἢ οἰκήματος dicuntur. Vide II. 121, 90. et 126, 2. S.

4. σπουδαιστάτην] Σπουδαιστάτην, et paulo post σπουδαίσματα libri forte dantur fidiore, quales custodiverunt supra τὰ σπουδαίσματα τῶν περηγμάτων, lib. I. cap. 8. et 133. ubi notat Gronov. Hujus moduli multa collegerunt Eustathius ad Od. β'. p. 89. et Athen. X. pag. 424. D. Conf. Etymolog. in voc. Αἰδαίσματα, Ἀληθίστιος, et in Ἠδυμοι. Apud Eustathium hoc reperitur haud aspernandum Hecatei fragmentum: οἱ Βαυτίδαι ἄνδρες σπουδαίσματα ἐγίνοντο. VALCK.

5. τοῦ οὐκ ὄντος ποιῶμαι τὰ οὐτομα—ἰνομάζω] Osiris est quem dicit, indice Tatiano, in Legat. pro Christian. loco a Wess. in Var. Lect. (ed. S.) citato, p. m. 32. ed. Paris, 1635. Conf. Larcher ad h. l. S.]

10. μισθὸν ἐμελολήσαντες] Μισθὸν ἐμελογ. Reiskius, dubito urgente-ne caussa. Vide tamen Themist. Or. XXIII. pag. 288. D. Wess.—Fuerit μισθὸν intelligendum, quasi ἰσὶ μισθὸν dixisset: coll. I. 60. S.

[11. ὅτε τὰ σπουδαίσματα ταριχίουσι,] Τὰ σπουδαίσματα σώματα intelligit Bernhardus in Notis ad Lamb. Bosii Ellip-

ses Gr. p. 498. ed. Schæferi. Fallitur Vir doctus: ad ταριχίουσι utique intelligi τὰ σώματα debent, aut potius τὸν νεκρὸν coll. I. 3. et 9. vel τοὺς νεκροὺς, coll. I. 30. τὰ σπουδαίσματα vero valet κατὰ τὰ σπουδαίσματα, vel κατὰ τὴν σπουδαιστάτην ταριχίωσιν, coll. I. 4—9. et cap. 83. Similiter τοὺς τὰ πολυτελέστατα σπινθήρουσι νεκροὺς ait extr. hoc cap. scilicet τοὺς κατὰ τὰ πολυτελέστατα ταριχίωσι. S.]

14. λίθῳ Αἰδοισικῷ] Paria Diodorus I. 91. Adde Exodi cap. 4. 25. Josue cap. 5, 2. et Pentecont. Ramirezii de Prado c. 4. Habet Middletonius Monument. Antiq. p. 262. descriptas ex condito cadavere Ægyptio, Mumiam vocare solent, figuras in quibus παρασχίστης lapidem ejusmodi manu tenens: jungi etiam Jo. Nardii Adnot. in Lucetium pag. 650. possunt, adcuratio-rem condituræ picturam sistentes. Wess.

[15—20. ἔξ ὧν ἔλεον τὴν κοιλίην πᾶσαν—ἐκκαθίζαντες δι' αὐτὸν — ἔπειτα τὴν νηδὺν — πλῆσαντες, συρράπτουσι ὀπίσω. Hæc Larcherus sic convertit: “Ils tirent par cette ouverture les intestins, les nettoient, et les passent au vin de palmier; ils les passent encore dans des aromates broyés; ensuite ils remplissent le ventre de myrrhe,” etc. Id si dixit Herodotus; si, quod de diligenti expurgatione, elutione, extersioneque multis verbis commemorat, id ad intestina pertinet; merito mirabimur cum eodem erudito Interprete, cur non doceat Scriptor noster, quid deinde hisce intestinis fecerint isti homines. Mirarique item subit, Diodorum Sic. I. 91. perpurgata memorare intestina, (τῶν ἰγκυλίων ἱκασ-ται: paulo ante dixerat, ἱκαστα ἐξαίρει πλὴν νεφρῶν καὶ τῆς καρδίας) nec tamen, quid illis dein factum sit, tradere. De quo quum sileant hi scriptores, videri poterunt significare, postquam diligenter perpurgata fuissent intestina, rursus in cavitate ventris fuisse reposita. At-

que id ita fieri solitum esse, intestina probe perluta mox iterum intra ventrem recondita fuisse, Heynius etiam in Spicilegio Antiquitatis Mumiarum, p. 84. refert, tamquam diserte et ab Herodoto et a Diodoro traditum; quod mihi quidem apud neutrum illorum reperire contigit. Contra, Porphyrius (Larchero citatus) de Abst. An. IV. 9. purgationis quidem nulla mentione facta, intestina ait, arcæ inclusa, sacris quibusdam precibus peractis, in fluvium esse projecta: quem morem item Plutarchus attigit in VII. Sapientum Convivio, p. 159. B. et de Carnium esu Orat. II. p. 996. Z. Cum quibus hactenus Sextus Empir. (Pyrrh. Hypotyp. lib. III. §. 226.) consentit, ut dicat, *Ἀγυπτίους, extractis intestines, τὰ ἑντερὰ ἐξιόντας*, condire cadavera. Jam satis quidem novimus, *κοιλίας* interdum intestina dici, et hac ipsa notione id vocabulum a Porphyrio et Plutarcho locis citatis usurpari. Immo etiam vocab. *νηδὺς*, quod, sicut ἡ *κοιλία*, proprie ventrem et alvum significat, apud ipsum nostrum cap. 87, 9. de stomacho et intestinis accipiendum, videtur. At hoc quidem loco, ad quem nunc hæremus, ubi *τὴν νηδὺν* ait — *πλήσαντες σφῆρα σταυροειδῶς*, (l. 18—20.) dubium esse nullum potest, *τὴν νηδὺν* ventrem ipsum vel alvum dici, non intestina. Atqui in eadem hac narratione vocabula *νηδὺς*, et *κοιλίῃ* quam l. 16. dicit, prorsus synonyma sunt Nostro: nam pro eo, quod hic *ἐξ ᾧ ἔλκον τὴν κοιλίην*, et *τὴν νηδὺν πλήσαντες* dixit, vicissim cap. 87, 4 seq. *ἵαλῃσαν τὴν κοιλίην* ait, et *ἐξιόντες τὴν νηδὺν*. Quare, quod h. l. de expurgatione, elutione et extersione dicit, id non ad intestina, sed ad cavitatem ventris, e qua exenta intestina et viscera erant, spectare consentaneum est. Conf. omnino IV. 72. 7. seq. 8.]

19. καὶ τῶν ἄλλων *θυμμάτων*] Hoc

præfero. Non damno *θυμμάματα*, sicuti præsidio et consensu Codicum roborantur. Secus hic habet, neque Herodotus suum diffitetur III. 113. et supra c. 40. In Simonidis fragmento, *κῆλιφι μύρσαι καὶ θυμμάται*, apud Athen. XV. 12. (p. 690. c.) mutavit aut Clemens Alex. ipse, aut ejus scribæ καὶ *θυμμάται*, Pædag. II. p. 207. (Sic nempe et hic in locum rarioris vocabuli aliud vulgatus a nonnullis substitutum est.) Adjunge his Cl. Trillerum ad Thom. M. De myrrha, casia, aliisque aromatibus pretiosioribus, quibus cadavera curata conditaque fuerint, dubia res medicis nostræ superiorisque ætatis est. Jo. Nardius, qui diligentissime Mumias, quas adpellant, ad Lucretium p. 636. excussit atque examinavit, regum et regię familię cadaveribus funerationem aromaticam auferre non audet, vulgo negat: nihil certe se, post impensissimum examen, præter concretas bituminis glebulari in ventre cadaverum et parte calvarię observasse. Non dissimilia Middletonus et Jo. Gravius Pyramidogr. p. 49. Sed Mumię, quę in ætatem nostram perseverant, pleręque omnes Herodoto longe posteriores videntur. Wess. — De veterum Ægyptiorum ratione condiendi mortuos, sive medicata cadavera purandi, diligente plurium mumiarum instituto examine, erudite commentatus est Rouëllus, in Actis Academię regię Scient. Parisiensis anni MDCCCL. Exstat etiam curata cadaveris ejusmodi descriptio in Sylvestri de Sacy Adnotationibus ad Abd-Allatif (Rélation de l'Égypte) p. 268. seq. neminemque pœnitebit reliqua etiam perlegisse quę in eodem opere, vel ab ipso Arabico auctore, vel a doctissimo ejus Interprete, de medicatis Ægyptiorum cadaveribus p. 198. et seqq. leguntur. Ut alios taceam doctos viros, qui de medicatis Ægyptiorum cadaveribus commentati

sunt: ad recte æstimandam universam hanc Herodoti expositionem, eandemque cum his conferendam quæ et ab aliis priscis auctoribus et a recentioribus nonnullis super eodem argumento scripta exstant, imprimis valet illustris *Heynii* Spicilegium Antiquitatis Mumiarum, in Commentationib. Soc. Reg. Goett. per annum MDCCCLXXX, Vol. III. p. 69 —98. S.

20. *παρχήνους λίτρων*] Moeris : *λίτρων* Ἀστυκῶς, *λίτρων* Ἑλληνικῶς : hinc ψευδο-*λίτρων* in Comici Ranis apud Polluc. (VII. 39.) et Eustath. Vide not. Pier-soni. (ad Moer. p. 246.) Male ergo *λίτρων* post pauca. Multa sibi, ut fert querela, librarii adrogarunt olim, quæque non bene habebant cognita, aliam in formam verterunt. Tale fortasse ὑποχρίοντες τῇ κόμμει, (l. 25. pro τῇ κόμμει.) Glos-sæ Sangerman. Κόμμει, ἡ δοτικὴ, Ἡρόδο-τος Β'. Commis Alexandrina est in Scribonio Largo Compos. 72. Habet Plinius, Nat. Hist. XIII. 20. et sæpe quidem eo genere. Alpinaque commis citatur a Nonio : qua de P. Leopardus Emend. XVIII. 30. Tamen κόμμει ἰσ-τῶ, cap. 96. Wss. — Quod *λίτρων* vel *λίτρων* Græci dixere, non esse hoc salis genus, quod nitrum vulgo vel sal petraë vocamus, sed istud quod alcali minerale et natron recentior ætas nominavit, sat- tis inter omnes constat. Quod vero (re-ferente ad h. J. Larchero) Rouellus lo-co cit. p. 123. seq. ait, inouo ordine rationem condiendorum cadaverum de-scripsisse Herodotum, natro enim prius saliri exsiccarique cadavera debuisse quam aromatibus medicarentur ; inter-cedit Vir eruditus, Scholæ Medicæ in Argentoratensi Academia lumen, Tho-mas Lauth, patrocinium Scriptoris nos-tro suscipiens in Historia Anatomie propædium in publicum emittenda, cap. 2 p. 20. seq. S.

24. Σινδόνος βυσσίνης τιλαμῶσι] Sic
VOL. III.

VII. 181. in vulnerum ligamentis. Inpendit his operam vir doctissimus Steph. le Moyne, et errantem Vallam adjuvit Observ. ad Polycarpi Epistol. p. 301. Contulit quoque Valckenarius ad Euripid. Phœniss. v. 1663. quæ his applicari queunt. Id alienum haud erit ex Athanasio adjungere, funerationis et ταριχύσις; hoc genus ipsos servasse Christianos, proptereaque, quod supra significavi Mumias tantæ omnes vetustatis non videri, ac censenter passim: Οἱ Αἰγύπτῳ scribit τὰ τῶν τελευτῶντων σπουδαίον σώματα, καὶ μάλιστα τῶν ἁγίων μαρτύρων, φιλοῦσι μὲν θάπτειν αὐὰ περιβλεπόμεν ἰδόντες· μὴ κρύπτειν δὲ ὅσα γῆνι, ἀλλ' ἰπ' ἐκ συμπαθῶν κρίναι, καὶ φυλάττειν ἵδοντες παρ' ἑαυτοῖς, vitæ S. Antonii, c. 90. p. 826. Wess. — De Christianorum Mumiiis singulari commentatione Chr. Guil. Franc. Walchius egit, quæ legitur inter Comment. Soc. Reg. Goetting. 1780. Sindonas istas byssinas ex gossypii sive lanæ xylinae genere quodam contextas fuisse, et curata observatio Mumiarum docuit, et prisci testes sunt auctores, Theophrastus Hist. Plant. IV. 9. Pollux VII. 75. aliique. Conf. Harduin. ad Plin. XIX. 1. sect. 4. et instar omnium Forsterum in commentat. de Byso veterum, p. 38. seqq. laudatam Heerenio in Ideen über die Politik. etc. T. I. p. 138. S.

29. in *εἰσηματι θήκαις*] Ne Salmasius quidem (a quo in Plinianis, p. 1208. illustrari istam dictionem adnotaverat Gron.) alibi, opinor, legerat *θήκαιμα θήκαιον*, quod mihi oppido mirum videtur. Fac. in antiqua membrana reperiri *εἰσηματι θήκαις*, littera interserta legem ego quam vocant Criticam migrare, atque ignota notissimam vocem substituendo legerem, in *εἰσηματι θήκαις ἱσταντίς θεβόν πρὸς ταῦταις*: neque aliter legisse suo tempore suspicor Diodorum Siculum, cujus eadem de re verba sunt lib. I.

92. καὶ τὸν δῆγμα πρῶτος κατὰ τὴν ἰδίαν οἰκίαν, καὶ πρὸς τὸν ἀσφαλίστατον τῶν τοίχων ἔρην ἱστᾶσι τὴν λάρνακα: hanc dixerat Herodotus ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδία. δῆγμα more satis usitato vocant conclava. VALCK. — Quid-ni vero Noster, cui frequenter θάκη sepulcrum est, δῆγμα θηκαῖον dixerit conclave sepulcrale, cameram adservandis corporibus medicatis destinatam? S.

CAP. LXXXVII. 1. τοὺς τὰ μέγα βουλομένους] Sequor Vindob. nam Porti commentum, βουλομένους Poët. et Ionic. pro communi βουλομένους, fundamento destituitur. Cognitissima est confusio utriusque verbi, VI. 66. atque alibi. Supra c. 86. κατὰ ἣν τινὰ βούλονται σφισσασθῆναι, etc. Μοχ τῆς τι πολυτελεῖης προferrem. Hoc amplius, T. Fabri emendationem (L. 6.) καὶ ἰσχυρόντες τὸ πλῆθος contudit repressitque Gronovius, rufus observatis adstrue Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 468. WESS.—Recte Gronov. monuerat, ἰσχυρόντες idem fore ac id quod modo dixerat, ἰσχυρόντας, nunc autem hujus contrarium requiri; quare verum esse ἰσχυρόντες, notione cohibendi, impediendique ne continuo per posteriora rursus effluat. S.

[9. τὸν γὰρ καὶ τὰ σπλάγχνα] Τὴν γὰρ h. l. stomachum cum intestinis dici, supra ad cap. 86, 16. observavimus. τὰ σπλάγχνα sunt nobiliora quæ vulgo vocantur viscera. S.

CAP. LXXXVIII. [2. συμμίσχῃ διηθήσκεις τὸν καλὴν] Συμμίσχῃ (unde συμμίσχων c. 77, 5.) Galeno in Explic. voc. Hippocr. est ἡ μίξις γινώσκῃ τῶν περιγεγενησμένων πάθους: Hesychio, πῆμα δὲ ὕδατος καὶ ἄλλων: Suidæ, πῆμα ἐν ζυῶν καὶ ὕδατος: et τὸ καθαγεῖν δὲ ἐμῶν καὶ καλῶν. Vide viros doctos ad Hesych. et instar omnium Fœsium in Œcon. Hippocr. hac voce. Alia no-

tione idem vocab. infra recurrit, cap. 125, 17. S.

CAP. XC. 2. ἐπὶ προκοδείλου ἀρπαχθεῖς] Exploratum si foret, abreptos a crocodilo capaces ejus in ventrem semper et statim demergi, prorsus hæc intricata atque implicita durarent; quorum doctissimi viri observatio porrigitur, Miscell. Lips. Vol. VII. p. 634. At id nec liquet, nec fit vero adsimile. Josephi justa defensio est, huc pertinens, Nos asinis, ait, neque honorem —damus, sicut Ægyptii crocodilis et aspidibus: quando eos, qui ab istis mordentur, et a crocodilis rapiuntur, ἀρπαχθέντες ἐπὶ προκοδείλων, felices et deo dignos arbitrantur, contr. Apion. II. 7. p. 475. WESS.

CAP. XCI. 1. [Ἑλληνοκαὶσι δὲ νομαῖαι, etc.] Conf. quæ ad c. 79, 1. notavimus. S.

4. Χίμμος πῶλις] Hesychio Χίμμος, πῶλις Αἰγύπτου. Eadem, quæ Πανδὴ Græcis πῶλις, teste Diodoro I. 18. Superest urbs, nec multum discrepat titulus, Achmin sive Ichmin, quo nota nunc est apud Golium ad Alfergam. p. 102. et uberius in Pantheo Ægypt. Tablonskii lib. II. 7. p. 294. Mox πῶλις δὲ αὐτὸς tueri se potesi ex I. 196. II. 29. WESS.—De Chemmi satis copiose Stephanus Byz. hac voce. S.

12. σαδάλιον τι αὐτοῦ — δίσταχον] Veri fidem mensura longe excedit, et par tamen Herculei pedis modulus III. 81. Quo quidem in genere quid sibi veteres indulerint, poetæ declarant, nec opus indicio est, αὐτοῦ Reiskius αὐτῷ esse jubet, quod equidem, si scholæ addicerent, non recusarem. WESS.

16. καὶ δερματὰ] Legebat vir doctus δῖραμα, torques, incertus dubiusque de torquibus et pellibus, quæ certantibus præmia victoriæ fuerint. Succurret, ne δερματὰ male oleant, Homerus 'Ιλ. χ'. 159.

—Ἐπεὶ οὐκ ἱερὸν οὐδὲ βόειον
ἀγρίονθη, ἢ τι πικρὸν εἶδμα γίνεται ἀνδρῶν.

In quæ Scholiastes a Valckenario editus, τὸ γὰρ παλαιὸν ἐν ἀγῶνι βύρσας ἰδί-
δου ἱσταθαι. Superiora (l. 15.) διὰ πάσης
ἀγωνίας ἱχοντα haud scio an verti debe-
ant, in omni certaminum genere επι-
νεπτες, quo modo διὰ πάντων τῶν βασι-
λῆων VI. 63. et διὰ πάντων φασμάτων
VIII. 37. Tale et διὰ πάντων τῶν Ἑλ-
λῆων μάλιστα Dionis Chrysost. Or.
XXXVII. p. 458. male sollicitatum
a Seldeno. Wess.—Wesselingium se-
cutus Larcher sic interpretatus est, qui
de tous les jeux sont les plus excellens.
At nihil hic de eminentia. Commode
Valla, cujus versionem editores omnes
tenuere, per omne certandi genus. Si
participium ἱχοντα exprimere velles, di-
cendum erat, ludos celebrant, qui per
omne certaminum genus obtinent, lo-
cum habent; qui ad omnia certaminum
genera pertinent, omnia genera com-
prehendunt. Alia ratio est locorum a
Wess. citatorum, VI. 63, 14. ubi εὐδοκί-
μιοιτι adjicitur, aut VIII. 37, 11. ubi
ἄξια θαυμάσαι μάλιστα. Similiter VIII.
69, 4. ἐν πρώτοις σισιμημίνης διὰ πάν-
των τῶν συμμάχων. Alibi saltem adver-
bium μάλιστα adjicitur, ut in Dionis
Chrys. loco cit. aut ἥμισα, ut apud
Nostrum VIII. 142, 7. ὑμῖν διὰ πάντων
ἥμισα, vobis præ omnibus minime.
At hic quidem nihil tale comparet: ac
per se etiam multo commodior videri de-
buit ea sententia, quam secuti sumus. S.

CAP. XCII. [2. οἱ ἐν τοῖσι ἱλίοι.
Conf. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p.
55. seqq. S.]

[7. φέσται ἐν τῇ ὕδατι κρύστα πολλά,
τὰ λιγύσσται καλῶσι λυόν.] Alia est
Cyrenaica et Libyca arbor lotus,
(Rhamnus lotus Linn.) a quo Lotho-
phagi nomen habent; cujus de fructu

Noster IV. 177. agit, ipsamque arbo-
rem paullo post (cap. 96, 3.) memorat.
Alia aquatilis planta, de Nymphæarum
genere, Lotus Ægyptiacus, de quo hoc
loco: de eodemque Athenæus lib. III.
cap. 1. et 2. nostræ edit. et lib. XV. cap.
21. p. 677. ed. Cas. Hujus duas spe-
cies hic memorat Herodotus: alteram,
cujus fructum cum papavere confert;
quæ est Nymphæa lotus Linnæi, flore
albo, radice esculenta: alteram, flore
rosaceo, cujus ovarium vel capsula se-
minalis, favo vesparum similis, nucleos
esculentos continet; quæ est Nymphæa
nelumbo Linn. cujus capsula seminalis
apud auctores ab Athenæo citatos cibo-
rium nominatur; fructus, faba Ægyp-
tiaca; radix sive bulbus utriusque spe-
ciei, falso nomine colocasia: ipsius loti
nomine, flos maxime intelligitur. Pos-
teriores speciem nostra ætate non
amplius in Ægypto reperiri, sed in
India etiamnum nasci, docuerunt dili-
gentes naturæ observatores. Est au-
tem tertia species, primæ adfinis, et
promiscue cum illa et inter illam ho-
dieque in Ægypto nascent, cæruleo
flore, Athenæo loc. cit. p. 677. c. me-
morata: cujus ideo hic mentionem in-
jeci, ut monerem, nullam rationem
habendam novationis a Salmasio et
Bodæo propositæ, qui κυανίαν τὴν χειρὶν
apud Athen. in χροσίαν mutandam cen-
suerunt. Hanc nymphæam lotum cæ-
ruleam descripsit Jul. Cæs. Savigny in
Annalibus Musei Hist. Nat. T. I. pag.
366 seqq. De tribus quas dixi spe-
ciebus, post auctores quos ad Athe-
næum laudavi, inprimis consulendus
Raffineau-Delille, in Observations sur
le Lotus d'Egypte, eisdem in Annal.
Hist. Nat. T. I. p. 372. seqq. et is
cui commentationum istarum indicium
debeo, Sylvestre de Sacy in Adnot.
ad Abd-Allatif p. 94. seq. S.]

10. *τῇ μῆκωνι ἰὸν ἰμφριεῖς*] Atticorum et Ionum est ἡ μῆκων auctore Dionysio in Eustath. Comment. p. 1390, 50. (Od. p. 19, 38. ed. Bas.) Optime mox Salmasius et ejus exemplo Bod. a Stapel ad Theophrasti Hist. Plant. IV. 4. p. 447. *πρίσαντες ποιοῦνται*, quomodo in MSS. et Eustathius. Prius certe est pinsere, quam panem coquere: neque locum hic habet mos torrendi faris, priusquam panis ex eo fiat. Wess.

15. *ὁ παρὸς ἐν ἄλλῃ κάλυκι παραφυσμένη ἐκ τῆς ῥίζης γίνονται*] Ad verbum, fructus in alio calyce (sic enim, non calice, scribi in nostra versione debebat) inest, ex radice adnato. Quibus verbis quid significare auctor voluerit, haud sane liquet. Putares, dixisse eum, alios loti flores masculinos esse, alios foeminos; quæ si ejus fuit sententia, opinio falsus est. Sed fieri potest, ut quum in eadem planta simul vidisset partim apertos flores, partim clausos, simulque in aliorum caulium capitibus involucra illa fructum complectentia, sive capsas seminales favi vesparum speciem referentes, temere sibi persuaserit, aliis ex caulibus flores, ex aliis fructum enasci. Græcum vocab. κάλυξ, a verbo καλύπτω originem ducens, frequenter quidem sigillatim de rosa usurpatur clausa adhuc, necdum expansa: (conf. Adnot. ad Athen. IV. 148. b.) sed proprie et generatim (prorsus ut Latini calyx, Plinio frequentatum) involucrum significat, quod vel florem tegit, vel fructum includit. conf. Nostrum, III. 100, 5. Quod adjicitur, *κηρίω σφηκῶν ἰδίῳ ἰμοίωται*: quemadmodum ego ἰμοίωται requisiyeram, sic et Benedictus in Act. Sem. philol. Lips. p. 298. legi maluerat. Sed nihil novandum: non quidem adverbialiter (ut in Var. Lect. ed. S. dixi) accipiendum fuerit illud ἰμοίωται, sed more Græ-

cis vulgarissimo per ellipsin vocabuli *κηρίω*, aut minutæ voculæ *τι*, intelligendum. Iconem capsulæ seminalis loti, favi vesparum speciem referentes, ex Clusio repræsentavit Bodeus a Stapel ad Theophr. p. 446. florum et bulbi icones ex Prosp. Alpino exhibentur ibid. p. 449. et 450. S.]

[18. *τὴν δὲ βύβλον, τὴν ἰπώτιον γινεμένην*] Hoc ita dictum est, quasi significare Herodotus voluisset, duas aut plures esse papyri species, quarum una ἰπώτιος sit, reliquæ non item. Quod quale sit, videant doctiores: illud equidem moneo, repetitum istum articulum tenere libros, quod sciam, omnes. In nostro quidem cod. F. casu accidisse videtur, ut *τὴν* post βίβλον accentu careat. S.]

23. *ἐν κλιβάνῳ διαφανί*] Interpres in furno luculento, i. e. bene candente et ignito. *λίθους ἐκ πυρὸς διαφανίως* habemus IV. 73. *διαπύρους καὶ διαφανίως* in Plut. Opusc. pag. 1006. Ed. H. Steph. Hæc Reiskius. In glossis Erotiani, *διαφανίσι, διαπύροις*, ac sæpe Hippocrates. Vetus scriptor in *Τηκετὰ* Suidæ, καὶ τὴν σιδηρίτιν γῆν, ἣν πυρὶ πολλῷ διαφανῇ ἰργασάμενοι. Tantilla res neglecta conturbavit viri egregii rationes, commentantis, in furno *διαφανί*: quod quid sit nescio, nisi dicamus intelligi vitrea ista vasa, quibus radices, fructus, flores, herbæ, destillantur, quæ vulgo dicuntur Alambica, Observat. in Polycarp. Epist. p. 611. *Πυρῶντες*, ad quod idem adhæsit, recte in Hesychio *ἐπύρῶντες*. Wess.—Alias tamen *πύρην* non torrere significat, sed longe diversam denotat ciborum parandorum rationem, de qua Kühn ad Polluc. X. 107. conf. Athen. II. 65. c. III. 126. c. IX. 365. f. et seq. S.

CAP. XCIII. [1. *ἐν μὲν τοῖσι ποταμοῖσι*] Commode Reiskius monuit,

ποταμούς h. l. dici canales e Nilo ductos. S.]

5. ἰσομῖναι ἀνακάπτουσι] Aldinum et Remig. ἀναλέμπτουσι natum est ex ἀνακάπτουσι, quod etsi rei non male respondet, posterius vulgato manet. Aristoteles, explodens hanc in piscium generatione fabellam, τὸν εὐθέη λόγον — ὅτι καὶ Ἡρόδοτος ὁ μυθολόγος, ὡς κνίσκουσι τῶν ἰχθύων ἐκ τοῦ ἀνακάπτου τὸν θάλασσαν. Editur ἀνακάπτουσι, quod Laurentis et hic repertum fraudi fuit: scripturæ in Philospho vitium Sylburgius non neglexit. Wess.

Ibid. ἀνακάπτουσι] Legitur ἀνακάψαι in Aristoph. Av. 580. et in Schol. ad v. 1550. restitui poterit Hermippo: Ἐγὼ δ' ἀνίκαψα, λαθὼν γὰρ τὴν διφρηφόρον: nisi quis ἰνίκαψα censeat præferendum: vulgata, sensu cassa, Ἐγὼ δ' ἰνίκα ψαλάθην τὴν διφρηφόρον Meursium non videntur offendisse in Panathen. pag. 40. (Eodem verbo utitur Clearchus apud Athen. I. 6. a.) Si forte legeretur in Cod. Herodoti ἄμα τι κάπτουσι καὶ ἐξ αὐτοῦ κνίσκονται, hoc vulgato non postponerem; quia de piscibus simplex ferme tantum κάπτουσι adhibetur. In Gloss. Herod. vulgatur Κάπτοισι, ἀποδιχόμενοι. Κάψι πίνω, e Plinio, morsu bibere Casaub. interpretabatur Anim. in Athen. p. 669. (ad Athen. IX. 388. d.) Eximia notavit Tib. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 314. et seqq. Sophron Athen. VII. p. 286. b. et 323. a. κίστρας βότριν κάπτουσαι. In Eratosthenis Catast. c. 38. ὁ μίγας — ἰχθύς, ὃν καὶ πῦν — coeant literæ male distractæ, ὃν κάπτουσι λίγους τὸ ὄνομα τῆς τοῦ ὀδρεχίου ἰχθύσιως: non aliter in suis reperere libris Theon et interpretes Latini: vid. Schol. in Arati Phæn. v. 386. ubi pro κάπτουσι recte κάπτειν jam scribat Scaliger ad Manil. p. 62. Hygin. Poët. Astr. II. cap. 41. Hic videtur ore aquam excipere a signo aquarii,

Schol. German. p. 134. Piscem dicunt aquarii urnæ habere (l. hibernæ) effusionem. VALCK.—Cf. Koen ad Gregor. Dial. Ion. §. 117. S.

11. κατ' ὀλίγους τῶν κίγχεων] Putes hanc ad formam esse IV. 181. τρύφια κατὰ χόδρους μιγάλους. Certe minuta et pauca grana, quæ mox pisculos interpretatur, femellas eructare docetur. Wess.—Pro κατ' ὀλίγους doctissimus Coray apud Larcherum κατὰ λόγον corrigit, adplaudente Creuzero in Fragm. Hist. p. 63. interpretaturque magnitudine granorum milii, coll. III. 100, 3. ubi ὅσον κίγχεος τὸ μίγαθος. Quibus suffragari equidem non possum, persuasum habens nihil hic esse mutandum. Non enim conferuntur nunc ova piscium cum milii granis, sed, quemadmodum verbi Gr. apud Athen. XII. 525. d. memorantur vestes χρυσοῖς κίγχεσι (aureis granis) distinctæ, sic et hic οἱ κίγχεσι, generali quadam vocabuli notione, grana dicuntur; et τῶν ὀνῶν οἱ κίγχεσι (ovorum grana) intelliguntur ipsa singula ova, vel ovula, si ita loqui fas est. Naturalis verborum structura hunc in modum concipienda, ἀπορίσκειν οἱ τῶν ὀνῶν κατ' ὀλίγους: ea sententia quum in vers. Lat. expressi. conf. supra l. 5. et mox l. 10. et 12. Cæterum satis novimus, haud raro κατὰ λόγον et κατ' ὀλίγον temere inter se permutata reperiri: sed hoc quidem loco culpa vacant librarii. S.

14 et seqq. οἱ δ' ἂν αὐτῶν ἄλωσι, etc.] Quod subditur de piscibus in mare nantibus et renantibus, verum et in thynnīs, Pontum versus pergentibus, quodammodo apud Athen. VII. pag. 301. x. ex Aristotele Hist. Anim. VIII. 13. Mox Reiskius οἱ δ' αὖ (pro οἱ δ' ἂν) ὀπίσω præfert. Ego vero fidenter cum Valckenario ἰσχυριστὰ τῶν κεφαλῶν et τὰ ἐπιδιεῖα recepi ex IV. 191. Nam ἰσχυριστὰ et ἐπιδιεῖα, ut edebatur, hic

non quadrat, et error est scribarum. Non dissimilis confusio VI. 32. Wess. Vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. I. 51, 4. et 5. VI. 33, 2. et 3. Adde Lexic. nostrum Polyb. p. 243. col. b. S.

25. *πίσταιται πάντα*] Probo Medic. cui plerique adsentiuntur I. 212. et IV. 72. Solent alioqui in verbi scriptura, sicuti notum, discordes esse. (vide Var. Lect. ed. S.) De piscium subita, aquis Nili increscentibus, origine alii aliter. Arch. *οἱ ἰχθύες, οἱ τινόντες ὡὰ*, (I. 27.) pæne justum et legitimum opinor. Wess. — Nobis aliud libri nostri persuaserunt: parum commode post *ἰχθύες* repetitur articulus; post *οἱ ἰχθύες* autem commode inciditur oratio: *οἱ ἰχθύες, ἰντινόντες*, etc. pisces, *postquam* ova in limo deposuerunt, etc. S.

CAP. XCIV. 3. *καλιῦσι μὲν Αἰγύπτου κίμι*] Nimia admiratio Medic. ejusque *τήν* abstulit a tramite Gronovium. Ecquis *τὸ τήν* memoravit? Mitto Codicum concordem, si Ask. et Pass. seponas, a Florent. dissensum; prætereo medicos, *κίμι* et expressum inde oleum sæpe numero adhibentes: tum Diodorum, Plinium, etiam *ῥῥ* *ῥω* oleum Kik, et *ῥῥῥ* Hebræorum; quæ, a Scaligero, Salmasio atque aliis deposita in medium, si nihili duxit, ut sane flocci fecit Vir Cl., morari eum debuerat omnibus codicibus prior Strabo, illis, quæ verissime de Ægypto Noster prodidit, accensens *καὶ τὸ κίμι* sive *κίμμι*, *καρπὸς τίς*, verba ejus sunt, *σκιζόμενος ἐν ἀρούραις*, XVII. p. 1179. (p. 824. A. ed. Cas. Adde Plin. XV. 7. et, quem ibi Harduin. laudat, Dioscorid. lib. IV. c. 164. ubi *εὐλαμπύριον* i. q. *σίσιλι Κύπριον*.) Sed hoc habet. Incredibilis pæne præjudicatarum opinionum vis est; quæ, nisi caute et consulto agas, aciem ingenii et obtuscat et obtundet. Silicypria, sive Silicypria explicat Salmas. in Solin. pag. 704. Quod autem

habet Arch. (I. 5.) *τὰ ἐν ἰλίῳ*, considerationem meretur. Supra c. 92. *ἐν ταῖς ἰλίῳ* scribit Vind. *ἐν ταῖς Ἑλλάσι*, prave citra dubium. Alibi eadem scriptiois conversio, qua de pluribus olim ad Hieroclis Synecdem. pag. 726. Wess. — De kiki cf. Viros doctos ad Hesych. h. v. S.

5. *αὐτόματα ἄγρια*] Apollonius Philostrati p. 27. f. *ἴδω μαι, ἴσται, τὰ ἄγρια καὶ αὐτόματα λάχανα τῶν ἡταγασμένων*. Neque tamen putem, Herodotum abaque copula dedisse duas voces, quarum altera prorsus esset superflua: mihi videtur ad *αὐτόματα* aliquis interpretamenti loco adposuisse *ἄγρια*. (Is aliquis, puto equidem, ipse Herodotus fuerit, copiam verborum minime aspernatus.) Quæ sic sponte sua nascerentur *αὐτόματα φύεσθαι* dicuntur VIII. cap. 138. III. c. 100. Olim, ni fallor, voce aliter collocata sic lib. IV. c. 74. legabantur ista: *Ἔστι δὲ σφὶ κάναβες αὐτομάτη φύεσθαι ἐν τῇ χώρῃ*. — *ταύτης δὲ πολλὰ ὑπερβίβει ἡ κάναβος αἴνη, ἣ καὶ σκιζομένη φύεται*. VALCK.

7. *κόφαντες, ἀπασοῖσι*] Laurentius: alii contusum, ad ignem, alii in sartagine coquunt. Melius Salmasius in Solin. p. 686. alii contusum exprimunt, alii frictum excoquunt. *Ἀπασῶν* est exprimere, ut *ἰξωῶν* Dioscoridi V. 85. et 89. *καὶ ἰξωῶσαι ἀνιλοῦ τὸ ἀπορρύνει*. *Ἰωῶν* et *ἰσωῶν* non dissimili gaudent potestate; Comici Eq. v. 920. *ἰωοῦντος ταῖς εὐφροναῖς* docte illustravit Hemsterh. ad Plut. v. 816. Scholiastes Passion. *ἀπασοῖσι* bene explicuit *ἐκκρίζοντι*. Wess.

CAP. XCV. 7. *ἐν δὲ νύκτα αὐτῶν χράσαι*, etc.] H. Steph. in Prolegom. p. 741. aliter interstinguit, non dissentiente admodum Gronovio, quem vide. Melius quoque cum Abreschio *καὶ ἰωδὺς, ὑπ' αὐτῶν καὶ*. Conopeum operis erat reticulati, instarque *ἀμφιβλήστρον* Paulus Silentiarius:

Καλλιγέμους λίαν τρεψικώδην· ὅμω δὲ πιδόης
δίκτυον οὐ Φωβῆς, ἀλλ' ἑκαλὸς Παφίης,

culta, Florileg. IV. 32. 2. (Anal. Brunck. T. III. p. 92.) Wess. — Ut nos edidimus orationemque distinximus, τὴν δὲ νόκτα αὐτῇ χρεῖται ἰν τῇ ἀναπαύεσθαι ποίτῃ, περὶ ταύτην, etc. sic ante nos omnes, nisi quod post νόκτα leviter orationem incidit Ald. cum nostro MS. F. iterumque uterque post ἰν τῇ comma ponit, quo significatur τῇ Ionice pro ἡ poni: ex scriptis autem libris nulla lectionis adnotata varietas est. H. Stephanus, turbatum hic quidpiam esse sentiens, et in ora sua edit. et in Prolegom. sic legendum interpungendumque censuit, τὴν δὲ νόκτα οὕτω χρεῖται· ἰν τῇ ἀναπαύεσθαι ποίτῃ, περὶ ταύτην, etc. Perspecte ille quidem: cui hactenus suffragatus est Gronov. in Notis, ut eodem modo distinguendum locum censeret; cæterum, incommodam et ipse sentiens vulgatam scripturam, abesse quidem maluerat duo verba αὐτῇ χρεῖται, sed, quoniam ea cod. Med. cum aliis agnoscit, ita tenenda monuit ut αὐτῇ χρεῖται legeretur, sibi utitur. Profiteor equidem, semper me offensum fuisse vulgata hujus loci scriptura et interpunctione: nec satis ipse scio, qui factum sit, ut eundem locum in Var. Lect. (ed. S.) absque notatione prætermiserim: quum si nihil aliud habuissem, saltem speciosissimæ H. Stephani emendationis mentionem facere debuissem. At, ecce! jam multo etiam gravioris negligentis me ipse accusare egor. Nam nunc maxime, optimum nostrum codicem F. denuo evolvens, perspicue in eo scriptum video, quod ad hunc diem observationem meam effugerat, τὴν δὲ νόκτα, ἐν δὲ αὐτῇ χρεῖται· ἰν τῇ, etc. quam scripturam (ἐν δὲ, i. q. κατὰ ἐν δὲ vel οὕτω: conf. saltem c. 108, 5.) nemo, qui vel primis labiis Herodoti Musas

attingit, dubitabit sinceram esse manum auctoris. Quo loco iterum iterumque gratissimum meum animum illustri domino SCHELLERSHEMIO pro codicis hujus usura ad hunc usque diem liberalissime mihi concessa, itemque Creuzero meo, quo intercedente ille beneficio hoc me adficere dignatus est, lubens merito publice testatum facio. Simul vero illud profiteor, fieri quidem posse, ut unus hic codex sit ex omnibus, qui genuinam auctoris scripturam hoc loco servarit; sed fieri etiam potuisse, ut, quod mihi ipsi accidit, novam Herodoti editionem ad fidem veterum librorum emendatam paranti, qui in excutiendum hunc manuscriptum codicem (unum ex omnibus, quem meis usurpare oculis licuit) præcipuam adhibere curam debueram, idem nonnullis etiam ex illis hominibus acciderit, qui aliorum in gratiam alios Musarum codices contulerunt. Mox l. 11. ὅπ' αὐτὸν scribens noster codex, verba hæc ad præcedens ἰδὺς refert, sed præmisso commate ὅπ' αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν jungit; quod fortasse non deterius vulgato ὅπ' αὐτῇ. Quid sit vero quod dicat Herodotus, per rete ne conari quidem pun gere culices, non dixerim equidem. S.

CAP. XCVI. [3. τῇ Κυρηναίῃ λωτῇ. Hæc est arbor lotus, cujus supra in transcurso mentionem feci, ad cap. 92. 8. S.]

6. γόμφους πικρὰς] Densos et longos stipites Interpretes. Ego clavos censabam, quibus utique in navium compage suus usus. Notum Poëtæ ῥόμφουσι δ' ἄρα τῇ γε καὶ ἀρμενίῃσι ἄρχειν, Odys. E'. 248. et Nonni XL. pag. 1044. 10. φράξαι λιπαταίσι σισηρότα δούρεσσιν γόμφους: unde ipsæ naves πλοῖα γομφωτὰ Strabon. XVI. p. 1076. a. (pag. 741. ed. Cas.) Wess. — Mira vero locutio, περὶ γόμφους περιέτρευσιν τὰ ξύλα, circum clavos circumnectunt ligna; quum ex-

spectasses, clavis connectunt. Tractavit hunc locum Schneiderus in Lexic. voc. *Γόμοι*, nec vero prorsus ad liquidum perduxit: illud recte videtur observasse, non tam navis structuram, quam ratis, hic describi. Sunt autem etiam alia in hoc capite, expeditu haud admodum facilia. S.

9. *ἰν ὧν ἰπάκτωσαν*] Ignotum vulgo hinc debuerat enotari verbum *ἰπακτώσαι*, significans *γομφῶσαι* vel *συγγομφῶσαι*. Galeo versus observabatur Homeri ex Od. E'. 248. *Γόμοισι δ' ἄρα τήν γε*, etc. Sæpe verbum *πακτοῦν*, semel attigit Eustathius hunc Herodoti locum, ad Od. E'. 220. 27. velut Herodotum excitans, *πακτοῦσι τὰς ἀρμονίας βύβλην*, quod interpretatur *πασσφαλίζονται*, significatum Aristophaneis adfirmans, et his Sophoclis, *καὶ δῶμα πάκτου*, quæ sic emendate scripta bis terve alibi etiam adhibet: tametsi autem ita scribendum dudum monuissent H. Stephanus Annot. in Soph. p. 13. et Is. Casaubon. in prima Edit. notarum in Diog. Laërt. p. 172., perversa tamen scriptio, *καὶ δῶμ' ἀπάκτου*, per editiones Sophoclis Aj. v. 579. propagata, Suida potissimum auctore, verbum nobis peperit minime Græcum, *ἀπακτοῦν*. VALCK. — Correxerit Brunck. S.

10. *διαβύνισαι*] Sic Ald. et Medic. bene, atque hinc Gronov. cui jungetur haud male Küsteri observatio ad Hesychii *Διαβύνισαι*. Quod insequitur, *δύναται*, retineo. Frequens ea structura optimo cuique, ut II. 125. Adde Dioscorum V. 8. et illic congesta. Wess.

15. *κατηγαμμένη ῥίσι καλάμων*] Reisk. *ῥίσι ἢ καλάμων*, cui non adstipulor. *ῥίσι* Homeri Odys. E'. 256. Hesychius et Eustath. interpretantur, *πλίγμισιν ἢ καλάμων*. Dioscorides I. 55. *ῥίσι* ex *καλάμων* dabit; et *ῥίσι* in *φούκαιον* Agatharchides p. 47. ed. Huds. quo genere Æneas in Tactic.

c. 30. et 37. cum Casaub. scholiis. U-
su feruntur *ῥιψ*, *ῥίσις*, quod glossator huic loco adscripsit, τὸ *ῥίσις*, (unde Homeri et Nonni *ῥίσις*.) et *ῥίσις*. At hinc abeo. Θύρη crates illa dicitur, quoniam ejus figuram et formam præferbat, quæ Porti justa opinio. Wess. — Sic VIII. 51. 8. *Θύραι* sunt asseres, tabulæ Conf. Schneid. Lexic. Gr. hac voce. S.

19. *ταῦτο γὰρ δὴ οὐνομά ἐστι*, etc.] Grammaticorum natio *βάρην* Ionici commatis censet. Phavorinus, *βάρην*, τὰς ναῦς λίγουσιν εἰς Ἴωνες. G. Corinthus consimiliter. Hinc βαρβάρους *βάρηδας* Euripides Iphig. Aul. 297. Ionicas, quod gens illa pro barbara putaretur, ridicule explicat Jos. Barnesius. Spectavit enim Ægyptios, Æschyli exemplo, qui Suppl. v. 880. *Λίγουστίαν δὲ βάρην οὐχ ὑπερβορῆν*. Wess.

CAP. XCVII. 3. *τῆσι ἐν τῇ Λίγυϊ πόντῳ νήσοι*] Diodorus, *ὁμοία γίνονται ταῖς Κυκλάδαι νήσοις* I. 36. ubi plura. Πόντος de mari Ægæo recurrit semel iterumque, quo de alias. Nunc consideranda quæ de navigatione produntur, (l. 8 seqq.) *ἔστι δὲ οὐδ' οὗτοι, ἀλλὰ παρὰ*, etc. Sunt enim, si Latina interpretis amplectaris, a vero alieniora. A Nau-crati urbe conmoda navigatio, per eum alveum, qui Canobicus cap. 17. quocunque erat tempore Memphim versus: agris Nili inundatione mersis præter ipsas Pyramides pergebatur cursu extraordinario. Itaque Reisk. *ἔστι δὲ οὐ τῇδε οὗτος*, ordinaria autem navigatio illuc non fert, uti vertit; Pauw vero, *ἔστι δὲ οὐδ' οὗτος, ἀλλὰ καὶ*, etc. neque sola hæc navigatio est, verum etiam juxta, etc. ut *μοῦνος*, quæ vox tali verborum ordine sæpe deficit, intelligatur. Res ipsa verissima est, conjecturarum arbitrium mihi nunc non sumo. Wess.—Latinam correxi versionem: in Græcis nil mutandum. *οὐκ οὗτος* facile patet accipien-

dum h. l. de consueta et ordinaria navigatione. S.

CAP. XCVIII. 2. *ἡ ὑποθήματα ἱερήεις* 'Εξαίρετος, quod legitur apud Stephanum Byz. voc. Ἀνθυλλα, si Codices exhiberent scripti, hoc uno forsitan in loco videri posset vulgatæ voci præferendum, ut data diceretur Anthylla præsertim in calceos τοῦ αἰὶ βασιλεύοντος Αἰγύπτου τῇ γυναικί, uxoribus Regum Ægypti, qui sibi invicem succederent. (At nihil est quod in librorum constanti scriptura desideres.) Formulæ sunt usitatissimæ, οἱ αἰὶ βασιλεύοντες: οἱ αἰὶ διαδέχοντες: οἱ αἰὶ ἀρχοντες: in lapide Cretensi οἱ αἰὶ πόριοντες memorantur. (Cf. Lex. Polyb. p. 11.) Recte monuit Galeus, apud Athen. I. p. 33. f. Anthyllam datam dici Reginis *ἡς ζωῆς*: quod sane legitur in talibus frequentius: vid. B. Brisson. de Regn. Pers. p. 100. et 133. et Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 62. (lib. I. c. 52.) Quæ Gellio sunt adscripta p. 428. et Xenophontis Κυρ. Ἀναβ. p. 40. ab Hutchinsono, aliis debentur: usum istum præpositionis *ἡς* attigit Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 1013. VALCK.

Ibid. *ἡ ὑποθήματα ἱερήεις δίδουσι*] Persarum istum morem explicuit B. Brissonius Regn. Pers. I. 108. non neglecto Athenæo I. 25. (c. 60. nostræ ed.) qui de Anthylla, sive, ut scribitur Antylla, ἥς τοὺς φέροντες οἱ τότε βασιλεῖς, Αἰγύπτου τῇ καὶ Πέρσας, ταῖς γυναικαῖς δίδουσι *ἡς ζωῆς*, non exiguo, uti adparet, discrimine. (Nec vero ista ex Herodoto citantur apud Athen.) Archander autem (l. 6.) nepos-ne Achæi an filius sit habendus, dubium videtur. Vir Celeb. nepotem putat; Pausanias filium. Ἀρχανδρος, scribit VII. 1. p. 522. Ἀρχαίου καὶ Ἀρχινίλης ἡ Ἀργος ἀφίποντο ἐκ τῆς Φιδωνίδος ἰλίδος δὲ ἰγύνοντο Δαναῶν γαμβροί. Quare Φιδὼς Archander ex loco, unde venerat. Memini Φιδὼς τοῦ Ἀρχαίου ex Stephano in Ἑλλάς,

VOL. III.

Archandri patrem Phthium minime Quem tandem sequemur, Pausaniam an Gronovium? Wzs.—Potueret tamen Gronov. auctoritate Stephani sententiam suam tueri. S.

CAP. XCIX. 8. *κατὰ τὰ ἡσόντα*] Non erat cur hoc spernerem. (Nempe τὰ, quod olim aberat editis, dedere codd. Arch. Vind. Pass. Ask. Paris. B. quibuscum faciunt alii Paris. et F.) Tale κατὰ τὰ ἡσόντα ex schedis, IV. 76.; tale κατὰ τὰ συνθήματα VI. 88., et in MSS. V. 112. nec diversum erat κατὰ τὰ ὕλονται V. 12. (V. 11 extr.) quod Medic. mutavit. Scripsi quoque (l. 4.) τὸν Μῆνα, τὸν πρ. βασιλ. obsecutus membran. et narrationi. c. 4. Wzs.

5. οἱ ἱεῖς ἱλίου, τοῦτο μὲν ἀπογοιφεῖται] Et hic cubicus utor MSS.; qui incongruo, quod vulgata post se trahabat, bene medentur. Probe novi, τοῦτο μὲν post pauca (l. 16.) recurrere, quæ repetitio non insolita, sicuti VI. 114. 122. 126. atque alibi. (Scil. huic τοῦτο μὲν, respondet illud τοῦτο δὲ, quod l. 21. legitur: quia vero nimis longum hinc est intervallum, repetitur interim τοῦτο μὲν l. 16.) Major difficultas τὸ ἀπογοιφεῖται urget; cui tollendæ quid Gronovius impenderit, notata patefaciunt. Pontes, quibus Memphim rex separaverit, non bene disputationi narrationique conveniunt. Quam ob rem Reiskius ex Mediceis inserto καὶ deficere quædam opinatus, τοῦτο μὲν refingit ἀπὸ τοῦ Σαρῶντος ἐν ποταμῶν καὶ κτίσαι τὴν Μίμφιν, congesta mole, velut foribus opposita, fluvium exclusisse, et Memphin condidisse. Verum copula illa sublesta fidei est, damnata a plerique libris, et propterea inducta. Hesychii ἀπολυρούμενος, ἀποσυλυσμένος, foribus exclusum, quales in Comœdiis sæpe commissatores, indicat, et insolente translatione amni accommodatur: mitto citra necessitatem et schedas, addita alia, nec ægre fero doctam

D d

istam operam. Mihi lenior commodiorque videbatur medicina in ἀποστεινυρῶσαι. Docuit Galenus in Hippocrat. de Morb. Vulgar. p. 456. στεινυρῶν Ionibus tantundem esse ac στεῖν, et στεινυρῶσαι humorum vias ocludere et arefacere, σπαραγμῶν τῶν ὕδατων τὰς διέξόδους καὶ ξηρῶσαι: nec discrepat Erotiani iudicium; στεινυρῶσαι esse ait ἀποστεινυρῶσαι καὶ σπαραγμῶν τῶν ὕδατων, in ᾧ ὕδατος ἔστι. Erit itaque ἀποστεινυρῶσαι τὴν Μίμφιν, eam sicciorē abducta aqua reddere, et in artum quodammodo cogere. Quorum utrumque abs Ægyptio rege inchoatum et absolutum fuisse, scriptor exponit. Venerat, ut sollicitis plura solent, et ἀποσπαραγμῶν τὴν Μίμφιν in calamum et mentem. Sed nolo conjecturis indulgere nimium. Viderint peritiores, et Diodorum I. 50. addant. Wss.—Hæc pereruditē, ut solet, Vir longe doctissimus. At tanto nunc non opus erat molimine. γίφρην, ut perspecte Schneiderus in Lexic. monuit, non modo de ponte proprie nominato dicitur, sed et de aggere, ut Iliad. ε'. 89. Et γίφρῶν, non modo ponte jungere, verum etiam aggere complere, aut velut aggere obstruere, Iliad. φ'. 245. Sic isthmum Pindarus Nem. VI. 67. πόντου γίφρην, et Isthm. IV. 34. γίφρην ποταμῶν. Quare haud incommode ἀπογίφρῶσαι τὴν Μίμφιν intelligitur jactis aggeribus Memphin (a Nilo) secudere, et ab inundatione tutam præstare. Et percommode etiam καὶ particulam probati adjiciunt codices. Scilicet: putares Memphin, utpote ad ipsum Libyæ montem sitam, semper ab inundatione tutam fuisse: Et hoc etiam solum, in quo Memphis condita, opere hominum in sicco positum est, et quidem antiquissimis temporibus, sub primo rege Mene, ut quidem sacerdotes Herodoto nararunt. Verbum ἀπογίφρῶσαι idem Reiskius, qui mutatum voluerat, haud

multo post eadem notione, quam nos probavimus, defendens: "Hanc significationem, inquit, verbo inesse posse, patet e simplicī γίφρην, quod non modo pontem, sed etiam, ut Homero passim, intervallum inter binos quosque aciei ordines notat. Hoc sensu verbum γίφρῶν simplex occurrit apud Eusebium in Chronico, ubi de Hadriano sic tradit: 'Ἀδριανὸς ἰχθυήσας εἰς Ἀθήνας, μεθ' οὗ τὰ μυστήρια, καὶ γίφρῶντας Ἐλισβεῖα, κατακλυθεῖσιν ἐπὶ Κηφισοῦ ποταμοῦ." Sic ille Vol. III. Animadv. in Græcos auctores, p. 106. S.

12. δὲ ἀπεργμῶν βίη] Negante adposita voce ab eodem viro clar. (Reiskio) δὲ βίη scribitur. Wss.—Hanc conjecturam ille in Animadv. editis repetens, intelligit, unde exclusus Nilus non perluit. Equidem in vulgato nihil desidero. S.

CAP. C. 2. in τσαύτης δὲ γιγῆσι ἀνθρώπων] Hoc placuit. Reiskius, damnis, quæ Miscell. Lipsiensia habent, refingit, addito pronomine, δὲ ἐκκαταίδια, labore, ut ego quidem censeo, frustraneo. Verius est, τῶν τῇ Βαβυλωνίῃ turbari non oportuisse. De Josepho vero quid dicemus aliud, quam hæc negligentissime versasse, reginæque Nicaulæ sive Nicaulis inpegisse nomen, quo usa numquam fuit: non exagitabo hominem, satis penarum doctissimo S. Bocharto, Phalegi II. 26. dantem. Wss.

5. τῶν τῇ] Ferri nequit: pristina lectio, τῶν τῇ Βαβυλωνίῃ, (quam Gron. mutaverat) revocabitur; nisi forte plures libri scripti Mediceo concinant: tum commode scribi poterit: ὄνομα δὲ — τῶν τῇ Βαβυλωνίῃ, Νίκαυκῃ. VALCK.

10. καπὼν τῇ λόγῃ] Mirifica peperit verbum illud commenta: si et ego aberravero, peccabitur intra spem veniæ. Legitur in Gloss. Herod. Καπὼν, ἐν χηρῶν λόγῳ καπὼν. Hinc sua transsumsit Suidas, cujus interpres: "Καπὼν

ap. Herod. significat novo quodam sermone uti:” absurda. Utilior Hesychii nota: *Καίσιαι, καινῶ χρήσασθαι, καὶ ἐγκαισίαι*. De Perillo, qui, Phalaridis jussu tauro inclusus, artis suæ opus terriberrimum primus auspicatus est, ut scribit Valer. Max. IX. cap. 2. ext. 9. Callimachus fragm. cxi. *πρώτος ἐπὶ τὸν ταῦρον ἐκαίσιαι*. Ab Herodoto potuit *καινῶν* in eundem sensum adhiberi, scribitque: *παρακρίναν γὰρ μὴ οἶκον περιμήνης ὑπόγειον καινῶν μὲν λόγῳ, νόμῳ δὲ ἄλλα μηχανήσασθαι*: quod fieri curaverat opatiosum conclave subterraneum verbo quidem auspicatam, sed revera alia fuisse meditatam. Alibi apud Herod. opponuntur *πρόσχημα μὲν καινούμενοι*, et *ἐν νόμῳ ἔχον*. Thucyd. VI. 76. *ἤκουον ἐς τὸν Σικελίαν, πρόσθεν μὲν, ἢ συντάσσει, διακρίει δὲ, ἢ πάντας ὑπονοῦμεν*: in quibus *διακρίει* proximum accedit ad Herodoteum *νόμῳ*. In talibus ubique permutantur *πρόφασις* et *λόγος*. Pervulgatae sunt formulae, ut apud Latinos verbo et revera, *λόγῳ μὲν ἕνε λίγων μὲν, βουλούμενος δὲ: λόγῳ μὲν τὸ δ’ ἄληθες: πρόσθεν, vel πρόσθεν μὲν, τὸ δ’ ἄληθες*. Postremum illud Maximo Tyrio restitutum voluit accuratissimus Marklandus, XXVII. 8. ubi minori molimine scribi poterit: *ἐξ ἧν φησι μὲν τοῦ ἱερμίου, τὸ δ’ ἄληθες ἐξ ἧν ἀλλοις ἀληθεύειν*. VALCK.

Ibid. *ὑπόγειον, καινῶν τῷ λόγῳ*] Præstat-ne *ὑπόγειον* ad vulgatum, in Grammaticorum est controversiis. Operose litem examinaverat Coprogenius, quo de Suidas in *Ἀνάγιν*. Hic molestum magis est *καινῶν τῷ λόγῳ*. H. Stephani *καινῶν* (in ora positum) alienum prorsus videtur: alii aut *ἐγκαινίζον* præferunt, aut *καισίαι μὲν λόγῳ*, quem fere in modum Sophocles Trachin. 877. *καὶ ἐν καισίαι στήν*. Editio patrocinatur Schellastes Passida. et Aἰζών, Herodoti auctor voce *καινῶν*, adscribentes, *τὸ χρήσασ-*

θαι λόγῳ καινῶν, et ex illis Suidas: prætexuisse videlicet ædificio reginam novi quidpiam, ut Ægyptios videndi studio adliceret, quorsum etiam vergit Abreschii sententia, Diluc. Thucyd. pag. 67. Fortasse invenietur, cui *καινῶν τῷ λόγῳ*, si color recepto constare non poterit, probabitur. Vide Berglerum in Alciphron. I. 9. Wrss. — Comma, quod ante *ὑπόγειον* e superioribus editt. in nostram transit, rectius delebitur. “*Καινῶν*,” ait Reisk. l. c. pag. 107. non satisfacit, neque tamen reperio quod substituiam.” Violentam Toupii novationem (Emend. in Suid. P. III. p. 468. ed. Lips., pag. 193. ed. Lond.) *ξυνῶναι μὲν λόγῳ*, ante Borh. adoptans Larcher, suo idiomate sic reddidit, qu’elle déstinait en apparence à des festins. Infinitivum verbi, non accusativum casum nominis substantivi, hoc loco posuisse Herodotum, ex universa orationis structura et ex sequenti verbo *μηχανῶσθαι* intelligitur. Ego, vulgatum scripturam, satis et abunde firmatam videns, in eadem interpretatus sum sententiam, quam his verbis Valla expresserat, per causam quidem novi operis. Sic fere Thucydides III. 82. *καινούσθαι τὰς διακρίεις* dixit, nova in usum vocata esse inventa, novas excogitatas rationes. Nempe regina illa, cameram istam subterraneam extrui curans, nil aliud præ se ferebat, nisi se novum quoddam et insolitum opus moliri. Sed nunc, ubi animadverto ad istam sententiam oportuisse *καινούμενης* scribi in præsentī tempore, non *καινούμενης* in præterito, recordor-que subterraneam cameram non admodum novum fuisse apud Ægyptios inventum, in eam partem magis inclino, ut interpretationem probem quam Valckenar. in animo habuisse videtur, quamque planius Schneiderus in Lex. expressit: scilicet, præ se tulit regina, inaugurare et dedicare se velle illam

cameram. Consentaneum enim videri debet, *καταὺν* idem atque *καταίνζυν* valere. Simplex autem verbum *καταίνζυν* vim habere compositi *ἐγκαταίνζυν*, (i. e. *καθεσθῆναι*, *καθίστηναι*, coll. Polluc. I. 12.) testimoniis Callimachi et Hesychii constat a Valck. citatis. S.

15. *ῥίψαι ἐς εἴκημα σπυδοῦ πλῖον*] Non dissimile Persarum supplicium ex Ctesiae Persic. c. 47. 50. 51. his admoventur Corn. Pauw et Abresch. (cf. Valer. Max. IX. 2. 6.) At illud, atrox admodum et crudele, vitæ finem adferebat: Regina in cineres insiliit, *ὅπως ἀσιμώρητος γίνεσθαι*, quo esset in-punita. An ut poenam, quæ ab Ægyptiis imminerebat, voluntaria morte vitaret? (Sic videtur.) an ut sese abderet? Alterutrum sane malim, quam cum Clar. Pauw is *ἔχημα*, in vehiculum cinere plenum, sufficere. Redolet enim recentius quidpiam. Wess. — Ad supplicium quod spectat apud Persas usitatum: de homine qui ejusmodi supplicio adiciebatur, Ctesias Persic. cap. 48. ait, *εἰς τὴν σπυδὴν ἰμβάλλονται καὶ ἀπόλλυνται*: rursusque cap. 51. *ἰμβάλλονται εἰς τὴν σπυδὴν*; et cap. 52. *ἢ δὲ (βασιλεὺς αὐτὸν) εἰς τὴν σπυδὴν ἰνίβαλον*. Quod vero in anonymi auctoris libello De Mulieribus bellica virtute aut prudentia claris, in Bibliothek der alten Literatur, etc. Göttingæ 1789. edito, p. 13. seq. de Nitocri ita scribitur, *ἑαυτὴν δὲ εἰς εἴκημά τι σπυδὴν πλῆρην ἰνίβαλε*, non idcirco sollicitanda constans librorum Herodoteorum scriptura, sed temere ibi *πλῆρην* pro *πληρεῖ* positum. Cæterum conf. quæ ad c. 140, 3. notamus. S.

CAP. CI. 2. *κατ' οὐδὴν ἵπαι λαμπρότητας*] Platonis Politic. pag. 188. r. *οἱ περὶ τὰ πολιτικὰ κατ' οὐδὴν γινώσκοντες* ex parte convenit, non omnino. Tentabat Reiskius *κατ' οὐδὴν ἵπαι λαμπρότητας*, aut potius *λαμπρότητας ἐχίμαίνοντες*. Quale quidem fulcrum si ad explen-

dam structuram adscisceretur, non ob-luctarer. Potest certe dictio locum tueri, etsi rarior, hujuscemodi præsidio. Lege Abreschii Diluc. Thucyd. p. 690. Wess. — *κατ' οὐδὴν οὐδὴν ἵπαι λαμπρότητας*; legendum commodè suspicatur Benedictus in Act. Sem. phil. Lips. II. 289. Videtur tamen stare posse vulgatum. *οὐδὴν λαμπρότητας*, est nihil splendoris: *κατ' οὐδὴν*, fere nihil, tantum quantum nihil; quod Gallice diceretur autant que rien, vel à peu-près rien. Sic *κατὰ* comparationi inservit II. 10, 10. IV. 23, 9. IV. 181, 6. Rursus idem ac fere, circiter, valet II. 145, 13, 15, et 17. VI. 79, 5 seq. Orationis structura similis illa erat, c. 93, 10, *ἀπαρρῖνουν κατ' ἐλίγους τῶν κίγχεων* ubi quidem *κατὰ* alia notione ponitur, ac possis ibi ad genitivum *τῶν κίγχεων* intelligere *τινὰς* vel *μῖκρος τι*, sed rectius ibi pariter rationem constructionis hoc modo intelliges, ut statim cogites *ἀπαρρῖνουν ἐλίγους τῶν κίγχεων*, spargunt granorum nonnulla, tum accedente *κατὰ* ad *ἐλίγους*, spargunt idem-tidem granorum nonnulla, id est, spargunt grana minutis portionibus, spargunt paullatim grana. S.

[6. *ὑστέρων δηλώσω*] Vide cap. 149. S.]

CAP. CII. 1. *τοῦ ἐπὶ ταύτοις γινόμενου βασιλέως*] Trecentos et xxx. reges intelligit, quos ex commentariis nominatim sacerdotes adnumerabant, quorumque postremum Moeris. Diodorus quidem Sicul. I. 53. *ἰστὰ γενεαίς*, septem generationibus, Sesostrin Moeride recentiorem statuit, secutus alios; sed Nostri potior fides et auctoritas, quippe multo vetustioris ac seriem regum et successorum Sesostris ita nectentia, ut bene procedat. Pertinet huc elegans et operosa disputatio Ampl. Boucherii, Dissert. Herod. cap. 7. Jam cum Moeris annis ferme nongentis prius mortem cum vita commutaverit, quam Herodotus in Ægyptum est profectus æp.

13., abierint præterea anni circiter octingenti a bello Trojano ad ejusdem usque tempora, cap. 145. et ab Hercule Alcmenæ filio fere nongenti; consequitur his ex narratis manifesto, Sesostrinæ integro quidem seculo ante bellum Trojanum vixisse, æqualem Herculi Alcmenæ filio, vel paullo inferiore. Plura Jac. Perizonius Orig. Ægypt. cap. 16. Wess.—Neque vero diserte Herodotus ait, proximum Moeridis successorem Sesostrin fuisse: neque continuam regni Ægyptiaci historiam scribere constitutum illi erat, sed potiora solum quædam momenta ex illa commemorare. S.

8. στρατην πολλὴν τῶν λαβῶν] Aut e contextu τῶν videtur ejiciendum, aut in ἀστῶν transmutandum, quod malim. Ἄστροι, ἰγγυίσις etiam dicti et ἰγχώριοι, Herodoto sunt indigenæ, lib. II. c. 172. III. 99. IV. 33. et 68. Opponuntur ἀστροὶ et ζῦνοι II. 160. et III. 8. Potuerat Sesostri et in istam expeditionem nobilissimam ζῦνους conscribere, nam jam ante sibi subjecerat Arabas et Libyas secundum Diodor. Sic. I. 53. et postea certe peregrinis usus est ad edificanda templa, quibus inscribi voluit, ὡς οὐδαὶς ἰγχώριοις εἰς αὐτὰ μισέχθαι, eodem teste Diodoro I. 56. VALCK.

Ibid. στρατην πολλὴν λαβῶν] Ab Aldo venit πολλὴν τῶν λαβῶν, deditque ansam doctis viris varia machinandi; quorum ego consilium laudare possum, opera non uti. Insuperitium vocabulum est et nulli usui, meritoque schedarum judicio damnatum. Μοκ (l. 11.) δινωὶς γλιχόμενοι περὶ τῆς ἰλιουθρίνης corrigitur a Reiskio μαχόμενοι, sicuti περὶ ἰλιουθρίνης μαχόμενοι I. 95; neque enim γλίχισθαι περὶ τινος in sermonis usu versari. Atque hoc ego non nego: imo vero τῆς ἰλιουθρίνης γλιχόμενοι sunt in Mss. Ask. VIII. 143. Nec verbum tamen muto, aut præpositionem detra-

ho: potest enim idem videri ac περιγλίχισθαι, et sunt aliorum, ejusdem notationis verborum, similes structuræ, ab Abreschio conductæ ad Ph. Cattieri Method. p. 86. et Diluc. Thucyd. p. 722. Wess.

11. γλιχόμενοι] Tueri voluit in hac sede vir eruditione clarus et humanitate: mihi, quod ipsius pace dictum sit, dudum placuit altera conjecturarum Reiskii, genuinumque videtur, δινωὶς μαχόμενοι περὶ τῆς ἰλιουθρίνης: quæ consueta Herodoto est aliisque scribendi ratio, verbo μάχισθαι similibusque præpositionem περὶ hunc in sensum passim adjunctibus. De multis pauca ponam Herodoti: VII. 135. εἰ ἰλιουθρίνης περιέσται, οὐκ ἂν δόξασι συμβουλεύσει ἡμῶν περὶ αὐτῆς μάχισθαι, ἀλλὰ παύσασθαι. V. 2. ἀνδρῶν ἀγαθῶν περὶ τῆς ἰλιουθρίνης γινώσκων τῶν Περσῶν: optime Valla, pro libertate strenue pugnantes. Egregium de Græcis Persa testimonium dicit, lib. VIII. cap. 26. οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιεῖνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς Anaximenes, Ion certe, apud Diogen. Laërt. II. 5. μίλλουσι δὲ ἀμφὶ τῆς ἰλιουθρίνης ἀπάντων Ἰωνες Μήδους καθίστασθαι ἐς πόλεμον. Si quando constiterit, quod vix opinor futurum, γλίχισθαι περὶ τῆς ἰλιουθρίνης etiam alibi reperiri, levis erit hujus chartæ jactura. Ceterum in gentium bellicosarum regionibus, quas statuit Sesostri, columnæ fortitudinis ipsorum indicem habuerent insculptum αἰδῶν ἀνδρός; quod, a Diodoro monitum I. 55. non adnotavit Herodotus, memorans tantum τὰ γυναικῶς imbellium columnis indita. VALCK.—At verbum μάχισθαι, si olim hic positum statuimus, quonam tandem vel casu vel consilio in γλίχισθαι mutatum fuisse putabimus? Retraxit dictum ipse doctissimus Valek. in Nota ad VIII. 143, 4. et tenendum h. l. γλίχισθαι statuit, sed abjiciendum περὶ præpositio-

nem. Sed et hoc quo jure facturi essemus, velim scire. Dicamus potius, verbum γλίχισθαι plerumque quidem cum nudo genitivo construi: id autem (quemadmodum aliis in verbis cum eodem casu constructis) fieri per ellipsin præpositionis, quam hic adjectam dedit Herodotus. S.

17. καὶ δὲ καὶ αἰδοῖα γυναικὸς προσωγγεφί] Josepho placuit hæc narratio, plura inde derivanti, quam necesse erat, lib. VIII. Ant. c. 10, 3. Ferebant olim Margaretham, Danorum fortissimam reginam, simili exemplo in dedecus gentis Sueonum, veluti socordiam exprobrando viris, ea parte, quam in feminis natura tectam voluit, numum signavisse. Quam fabulam docte explorerunt Pontanus, Rer. Danic. lib. IX. p. 544. et Elias Brennerus, Thea. Num. Sueogoth. p. 20. Wess.—In Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. ubi Eustath. in Homer. p. 688. citatur, debebatur p. 668. qui locus in ed. Bas. est p. 537, 46. S.

CAP. CIII. 11. τῇ ἐλάτῃ αὐτοῦ ἐχθροῖντες] Aliter Valer. Flaccus V. 420., quo de dissensu ad Diodori I. 55. Wess.

CAP. CIV. 1. Φαίνονται — οἱ Κέλχαι Αἰγύπτῳ] Hæc ut ambigua admodum examinavit Theo, ἰσὶ δὲ ἰσθίαις, scribens, ὡς παρ' Ἡρόδοτον ἐν τῇ πρώτῃ ἰσὶ δὲ καὶ Αἰγύπτῳ Κέλχοι, varie aberrans. De libro primo taceo; potest enim amanuensis esse peccatum. Magna culpa hæret in mutato vocabulorum ordine. Wess.—Si οἱ Αἰγύπτῳ præmisso articulo scripsisset Theo, excusari non posset; nunc vero vacat fortasse culpa, nec dissentit admodum a Nostro, eujus de Sesostri et de Colchis famam Apollonius etiam Rhodius secutus est, Argonaut. IV. 272 seqq. ubi in Scholiis nominatim etiam citatur Herodotus. S.

[5. νεκρῶν ὃ ἴφρανας, etc. Inserenda

h. l. versioni nostræ Latine hæc verba: Putare autem se, dixerunt Ægyptiis, esse Colchos de exercitu Sesostria. S.]

10. Φαίνονται δὲ καὶ Σύροι] Lege Gronovii doctam observationem de discrimine τῶν Σύρων καὶ Συρίων (Σύροι, quando a Syris distinguuntur, proprie Cappadoces dicebantur; Σύροι, Syriæ incolæ, a Mari Mediterraneo usque ad Euphratem. Conf. Adn. ad I. 6, 3. et ad I. 72, 8. cum Var. Lect. ed. S. ad I. 72, 9.) Josephus, Σύρους τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ populares suos intelligens, criminandi occasionem multis obtulit. Nota sunt certamina Ramirezii de Prado, Marshami, Spencerique pro Ægyptiis eorumque circumcidendi more antiquissimo; et pro Judæis Th. Gatakeri, Herm. Witsii, Christ. Wormii de Corrupt. Antiq. Hebr. Vestigiis lib. II, 10. p. 128, et P. Ern. Iablonskii Prolegom. Panth. Ægypt. Sect. VII. p. 13. Est sane Wormii disputatio in carpendo Herodoto nimia; neque ad redarguendum, si requiratur, difficilis. Nec absolvo tamen Nostrum; quem Judæorum familiarem usum habuisse, expiscari non potui. Phœnices Syrosque Palæstinos non neglexit, eos innuens, qui loca regionis maritima habuerunt, quales Philistæi: at hos genitalis circumcidisse, a veritate alienum videtur. Lege Samuel. lib. I. c. xviii, 25. et 27. quæque ibi Jo. Clericus. Hic vero strigilem criticam, asperissime Herodotum radentem et lancinantem, Guil. Jamesoni ex Spicil. Antiq. Ægypt. c. 14. non posthabuissem, si modum servasset. Falli possunt scriptores atque in fraudem ab aliis indui. Dolo malo qui agunt, et consulto, ut alios circumscribebant, mentiuntur, boni viri nomine digni non sunt. Herodotum falsa narrantem et rumore deceptum cognovi, mendacem nondum. Eos ego non laudo, quibus volupe est, mortuos rodere,

criminationibusque partim falsis, partim incertis, ut mendacii teneantur crimine, adurgere. Wess.—Consuli, præter alios, de eodem argumento possunt Michaelis, in Mosaisch. Recht, T. IV. §. 185. et qui ab illo citantur auctores. S.

18. ἀρχαῖοι γὰρ δὴ τι φαίνεται ἰόν.] Idem atque superius ἀπ' ἀρχῆς, ab antiquissima ætate: quod verum esse constat. In Æthiopibus censebantur Troglodytæ, qui omnes περιπλησίως τοῖς Αἰγυπτίους circumcidebantur, teste Diodoro III. 32. Usi et Homeritæ in Arabia eodem fuerunt ritu, ex quibus hodierni Æthiopes sive Habessini. Vide Jobi Ludolfi Histor. Æthiop. lib. III. 1. et ejusdem Commentarium. Ἐπιμισγόμενοι Αἰγύπτῳ alii sunt, (nempe populi quos paulo ante nominaverat:) Wess. non Æthiopes.

CAP. CV. 2. λῖνον μῶντοι οὗτοί τε καὶ Αἴγ.] Multa Gronov. pro Herodoto. Si liqueret, Ægyptios in lino elaborando, carminando, nendo, diversum quid a ceteris nationibus observasse, uti in textura, c. 35. argumenti pondus caussam magis premeret. Validius est, quod de consimili vitæ instituto et sermone additur. Nolle autem, (l. 3.) καὶ κατὰ ταῦτα καὶ ἡ ζῆν πᾶσα καὶ, etc. vir Celeb. sublata distinctione, aptasset arte. Perit ita vis ratiocinii ex lino; nec verum est, solos Ægyptios et Colchos linum tractasse. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. 8.) S.

CAP. CVI. 1. Τὰς δὲ στήλας, τὰς Ἰσσα, etc.] Sic præstat ex scriptis. Mutarunt scribæ, quod ordo verborum insolentior videretur. Sic tamen V. 103. καὶ γὰρ τὴν Καύσον, πρῶτον οὐ βουλομένην, συμπαχύν, — τότε σφί καὶ ἀσση πρὸς ὀλίγον. Sophocles Trachin. v. 287.

— Τάδε δ', ἄσπετος ἰσάφης,
ἰξ ἄβιον ἄζυλον ὠρεῶσαι βίαι
χαρῶναι πρὸς τι—

Plura doctissimi viri. I. Fr. Gronovius in

Senecam de Benef. IV. 32. et Jo. Davisius ad Cicer. Disp. Tuscul. I. 24. Wess.—Conf. Adnot. ad I. 86, 36, S.

[8. μέγας πῖμπερ σπιθαμῆς] Valla, magnitudine quinum palmorum; quam interpretationem omnes Herodoti editores, absque animadversione repetierunt. Pariterque Larcherus, un homme de cinq; palmes. Atqui non videtur adeo pusillam effigiem significare voluisse Herodotus; cui parum etiam conveniebat inscriptio per pectus porrecta: nec per se credibile videri debebat, Sesostrem hunc (de cujus ingenio conf. c. 110, 2—5. veluti nanum voluisse effingi. Nec vero id, quod dicentem Herodotum faciunt interpretes, verba ejus declarant: nam quinque pauli non sunt πῖμπερ σπιθαμῆς, sed πέντε σπιθαμαί. Ut brevi absolvam, σπιθαμῆ est dimidium cubiti: itaque, quemadmodum v. gr. τρίτον ἡμιτάλαντον, sunt duo talenta cum dimidio, et ἑξάμερον ἡμιτάλαντον, sex talenta cum dimidio, sic πῖμπερ σπιθαμῆ sunt quatuor cubiti cum dimidio, sive cum una spithama. Atque ita hunc locum jam ante interpretatus eram, quam concordantem mecum animadvertissem Didymi apud Priscianum interpretationem, de qua supra in Adnot. ad I. 50, 18 seqq. dixi. Conf. item ad I. 50, 12. notata. S.

11. ἰα δὲ τοῦ ἄρουρος τὸν ἵππον] Corrigitur ἰα δὲ τοῦ εὐάνθρου ἄρουρος, me invito: mox quoque (l. 13.) ἔπλεον οὕτω ἡμῶν, ex Diodoro I. 55. a Galeo, Pappo, Reiskio. Tu vide Sophocleum hoc, Trachin. 1057. Ὡ πολλὰ δὴ καὶ θιγὰ καὶ λόγῳ παρὰ καὶ χειρὶ καὶ νότοις μοχθήσας ἰγῶ. Vertebat Cicero liberius, Tuscul. Disp. II. 8. O multa dictu gravia, perpassu aspera, Quæ corpore exantlata atque animo pertuli. Nam, ut in Sophocle καὶ νότοις μοχθήσας, quæ Davisi conjectura, legerit, vix credo

Ecce aliud et propius quidem Claudiani, Bell. Gildon. v. 115.

Ast ego, quæ terras *humeris* pontumque subegi.

Quod idem est ac si lacertis dixisset. Non certe ex necessitate Rubenius et Gebhardus scribebant numeris, neque juvenis, uti Barthius. Tuitus Claudianum est Nostri verbis, quæ poëtæ in animo fuerunt, vir magnus I. Fr. Gronovius Diatrib. in Papin. Statium c. 23. p. 128. Nunc video, Cl. P. Burmanno, non admodum Gronoviana placere, nec muto dicta. Wess.

16. Μίμνους εἰκόνα ἐκάζουσαι] Anti-quissima hæc et prima statuæ Memnonis, Thebis erectæ, mentio, qua de P. Ern. Iablonskii singulari Syntagmate pererudite p. 30. Eam vero Sesostris colossus esse, Pausanias auditu etiam acceperat, Atticor. c. 42. p. 101. Negat Noster, nec sine ratione. Πολὺ τῆς ἀληθείης ἀπελείπειται, sive τοῦ ἀληθοῦς hinc habent Procopius Bel. Pers. I. 6. et Agathias Sch. II. p. 38. v. Placuit et Lysia Or. I. 5. Euripidique, Helen. v. 1262. etc. Wess.

CAP. CVII. 2. πολίαις ἀνθρώποις] Tacitum habere non debeo, πολίαις, specimen Ionicæ dialecti, Homero toties frequentatum, rediisse pristinam in possessionem. Wess.

11. τοὺς δύο ἐπὶ τὴν σφῆν ἐκτείναντα] Anilis hæc Ægyptiorum fabula. Diodorus insidias regi ad Pelusium struktas a fratre insuper haud habuit; de regis liberis, supra pyram extensis, prudenter tacens I 57. 'Ἐπ' ἐκτείνων (l. 12.) ex indole Ionica Vind. et Ask. Wess.—Nempe (quod in Var. Lect. ed. S. prætermiseram) ante Wess. perperam ἰφ' ἐκτείνων edebatur, sphalmate typographico ex ed. Steph. 2. derivato: scripti nostri codices, puto item alii omnes, verum tenent. Paulo ante, pro καίμινον, prave καίμινον est in Arch. et

Vind. monente eodem Wess. in Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CVIII. 2. τῶν τὰς χάρας κατιστρέψαντο] Hæc si abessent, necessaria non censerem. Glossam redolent, ex superiore capite huc invectam. Eadem Pawii suspicio. Mox! (l. 3.) ἰς τὰς ἐχρήσαντο Reiskius, quæ præpositio in simili verborum ordine sæpe reticere solet. Wess.—Conf. ad II. 95, 8. notata. S.

Ibid. τῶν τὰς χάρας κατιστρέψαντο] Totidem atque eadem paulo superius leguntur verba c. 107. quo Sesostri dixerat ἀνάγοντα πολίαις ἀνθρώπους τῶν ἰθιῶν, τῶν τὰς χάρας κατιστρέψαντο. Conf. Diodor. Sic. I. 55. V. 58. Hic prudentissimum Regem in vindicta de fratre sumenda scribit usum τῇ ἐμίλῃ τὸν ἐπηγάγοντο: quæ sane sufficiebant: mihiq; adeo multo videtur verisimilius, quæ his prostant subjecta, τῶν τὰς χάρας κατιστρέψαντο, e præcedenti capite repetita a lectore, quam ab ipso Herodoto; sed, quæ scripti Codices tuentur, in hoc quidem historico, sæpius luxuriante, perpaucis videbuntur in marginem rejicienda. VALCK.

15. πλυστήριον ἐχρίναντο τοῖσι πόμασι] Salsioribus. Πλατὸν, ἀλμυρὸν, Hesy chius. Quam voci potestatem ex Aristotele atque aliis docte vindicavit Is. Casaubonus in Athen. II. 4. (cap. 21. nostræ ed. p. 41. b. ed. Cas.) De Chalcide Dicæarchus c. 19. (in Hudsoni Geogr. min. vol. II. p. 19.) hæc ὕδατα ἴχθυοντα, τὰ μὲν πολλὰ, ἄλμυρα· ἱν δὲ ἡσυχῇ μὲν ὑπὸ πλάστῃ, τῇ δὲ χρεῖα ὕδατι καὶ ψυχρῇ: Subsalsam aquam verborum series et usus postulat. Namque H. Stephanum, ὑπόπλάστῃ corrupte legi atque ὑπόπασχῃ esse debere opinantem, ratio fugit. Wess.

12. ἐκ φρεῖντων χρεῖαίμενοι] Ne hoc quidem, ἐχρίναντο—χρεῖαίμενοι, videtur Herodoteum, verum potius natum ex er-

rore proclivi describentis: *ἐκ φρεάτων ἀρύμενοι* vel *ἀρυόμενοι*, ex puteis haurientes, forsitan scriptum *φρεάτοι* fuerat olim. Dubium est, quam verbi formam adhibuerit. lib. VI. c. 119. vulgatur *ἀρύσσονται ἐξ αὐτοῦ*, nempe *τοῦ φρεάτος*, ubi *ἀρύσσονται*, aut *ἀρύσσονται* scribi potuit. Quid sint *πλατύτιρα πύματα*, vel *ἕδατα πλατύτιρα*, disci potest e Casaub. Anim. in Athen. II. c. 4. De Ægypto loquens Plutarch. de Is. et Os. §. 40. *πᾶσαι*, inquit, *πηγαὶ καὶ φρεάτα πάντα* — *ἄλμυρὸν ὕδωρ καὶ πικρὸν ἔχουσιν*: memorat et Diodorus *ἕδατα* — *πικρῆς ἄλμυρῆος ἔχοντα γῆυσιν*, lib. III. c. 39. VALCK.—Ad Aristot. Meteorolog. lib. II. c. 3. T. I. p. 556. D. et E. ed. Duval. provocaverat Casaub. ad Athen. l. c. Vinum vero *πλατὺ* memorans Aretæus, de Cur. Morb. acut. II. 3. p. 101. ed. Boerh. amarulentum dicere videtur; salsum enim saporem quod habeat vinum, nullum equidem novi. Frustra vero fuisse Petri Petiti et Hudsoni operam, quorum ille apud Aretæum *παχὺς* pro *πλατὺς*, hic vero apud Dicæarchum *ὑπόγλυκον* legendum censuit, satis adparet. S.

CAP. CIX. 4. *ἀποφορὴν ἀποσιλίην*] Diodori Sesosis devictos Æthiopas coëgit *φόρους* *τιλίην*, ceteras, quas subjugavit, gentes quotannis *κατὰ δύναμιν δωροφρεῖν*, (lib. I. c. 55.) sed de Ægyptiorum *ἀποφορῇ* tacet Diodorus. Herodotei Codices si variant, vix, opinor constitui poterit, utrum scribendum sit *ἀποφορὴν οἱ τιλίην*, an *ἀποφορὴν ὑποσιλίην*, an quod Mediceus præbet, *ἀποσιλίην*: quando singula reperiuntur in talibus. Huc pertinet in Glossar. Herod. *Ἀποφορὴν*: quod hic tributum notat, *τὸ ὑπὸ τῶν ὑπηκόων τοῖς ἀρχαῖς ὑποσιλούμενον*. Vox quidem Atticis satis est usitata; nam Athenis sic merces dicebatur, quam heris præstabant servi; quam in rem sufficiunt Valesio notata

VOL. III.

ad Harpocr. Nunquam tamen, quantum recorder, scriptoribus Atticis *ἀποφορὰ* tributum illud vocatur, quod Atheniensium reipublicæ quotannis pendebant *οἱ σύμμαχοι*, quos vocabant, sive *αἱ πύλεις*, vocabulo minus invidioso dictum *σύνταξις*. Hoc quum hominibus harum rerum gnaris sit notissimum, mirum est, apud Harpocrat. in voc. *Σύνταξις* ab Aldo usque per editiones ista fuisse propagata: *ἴλιγος δὲ ἐκάστους φόρους συνταξίς*, quæ prostant et apud Suidam: quum absque controversia hunc in modum corrigi debuerant, *ἴλιγος δὲ καὶ τοὺς φόρους Συντάξις*: atque ita scribendum etiam apud Etymologum. Sensit vitium Andr. Dounæus, cujus vid. Prælect. in Demosth. Philipp. de Pace p. 118. VALCK.—*ἐποσιλίην* receperat Gron. *ἐπιτιλίην* revocavit Wess. conf. V. 49, 33. 82, 17. 84, 2 et 5. S.

[8. *κατὰ λόγον τῆς τιταγμένης ἀποφορῆς τιλίαι*] Est qui *ἀποφορὴν* malit: non ego. Intellige *μῆρος τῆς τιταγμένης ἀποφορῆς*. S.]

9. *δοκίμῳ δὲ μοι ἐπιτιθεῖν γινώσκουσιν*, etc.] Duce hac in re Herodoto plerique utuntur, quos Menag. ad Diogen. Laërt. VII. 11. adnumeravit. Suidas in voc. edoctos eam Ægyptios, ait, *ἐκ τοῦ ἀπλῆτου τῆς γῆς καὶ τῆς διακρίσεως τῶν χώρων*: qui si *ἀστέαται* τῆς γῆς, aut simile quid scripsisset, rectum fortasse tenuisset. Inventa enim hæc ars est, tempore, quo Nilus, plus æquo crescens, confudit terminos possessionum; ad quos innovandos adhibiti sunt Philosophi, qui lineis dividerunt: inde Geometria dicitur. Sic Servius in Eclog. Virgillii III. 40. Wess.

11. *πόλον μὲν γὰρ καὶ γνώμονα καὶ*, etc.] Non imprudenter hæc urist Leo Allatius de Mensura Temp. cap. iv. 34. ut *τῶν ὁρῶν* horarum usum et nomen antiquius esse vinceret, ac vulgo doctissimi viri censuerunt. De voce *πόλον* alia

E e

lis. Pollux IX. 46. πόλον et ἀρελόγιον nonnullis idem fuisse, significat. Itaque πόλος prius dicebatur, quod postea ἀρελόγιον. Hoc placet Scaligero, et firmatur ad Manilium III. 434. In alia abit, longa et ambigua disputatione, Cl. Salmasius ad Solin. p. 448. Ego cum Scaligero facio. Wzss.—Larcherus γνώμενα quidem horologium solare intelligit, πόλον vero, cœli quem vulgo polum vocamus. Rectius alii et polum et gnomonem instrumenta h. l. intelligunt astronomica, alterum indicantibus anni vicissitudinibus inserviens, alterum diei partibus. Sane et apud Polluc. I. c. et apud Athen. lib. V. p. 207. f. instrumentum polus est, non cœli cardo. Cæterum conf. Menag. ad Laërt. II. 1. et Bailly Hist. de l'Astronomie ancienne p. 384. S.

CAP. CX. 2. μεταμέσσεια δὲ ἱλίσσεται] Ut donarium forent et monumentum vitati periculi c. 107. memorati. Sic Diodorus I. 57. qui de Dario et mota illi ἀπὸ τοῦ ἱρείου Vulcani controversia non dissentit. Certe in Coisl. Diodori et Mutinensi Cod. ἱερίους, in aliis ἀρχιτερίους, frequenti mutatione, neque injusta, ut alibi monitum. Wzss.

[11. ἱστάναι. Commodius foret ἱστάναι vel στήναι, stare. Nunc ad activum ἱστάναι intelligendum ἱστάναι αὐτὸν ἀνάστημα vel ἀνδριάντα. S.]

CAP. CXI. 2. τὸν παῖδα αὐτοῦ Φιρῶν] Hoc an Φιρῶνα malueris, parum refert. Eusebio dicitur Φαραὼ Chron. p. 7. Diodoro, Sesostri, (sive, ut ille scribit, Sesosis,) titulo paterno. Si verum est, quod aliunde constat, regum Ægyptiorum commune nomen fuisse Περρῶ Pharaο, uti in Hebræo codice scribitur, sive ΦΟΥΡΟ aut ΦΕΡΟ, quomodo Copiorum vetere sermone; nuncupari utique Pharaο Sesostri potuit, sicuti Pharaο Neco, et Pharaο Hophra, qui

Necos et Apries hac in Musa c. 158. et 161. Wzss.

19. Ἐρετρὴ βῶλος] Habet hinc Steph. Byz. in voce. Diodoro Ἱερὴ βῶλος et πόλη, sive vicus, ipsius-ne an librarii culpa, in dubio est. Minime vero ambiguum, sumsisse omnem istam fabellam lib. I. 59. hoc ex loco. Wzss.

CAP. CXII. 4. τοῦ Ἡρακλεῖου] Disputabant Grammatici περὶ τῶν τιμικῶν, utrum Ἡρακλείσιον, an Ἡραίστιον, (quod in Ask.) melius esset: dignaque res visa Eugenio, æquali Imp. Anastasii, ut singulari commentario illustraretur apud Suidam in voce. In Edd. ac scriptis Græcorum libris discordia observatur insignis, modo Διονύσιον, nunc Διονύσιον, et hoc de genere alia. Copiam ingentem congescit ad Dionis Cassii lib. IV. p. 606. vir eruditissimus. Castra autem Tyriorum (l. 6.) non neglexit Gronov. quibus similia Judæorum castra in Augustamnica Ægypti provincia Notit. Imp. Orient. p. 204. sive στρατόπεδον Ἰουδαίων, Josephi Antiq. XIV. 8, 2. Adde infra c. 154. Wzss.

10. καὶ δὴ καὶ ὅτι ξείνης Ἀφροδ. ἰστανόμενοι] Si foret ὅτι οἱ ξείνης, etc. uti Reiskius conjicit, ἰστανόμενοι protectius esset, idemque ac ἰστανόμενα: alioqui ἰστανόμενοι (de quo præclare Stanleius in Æsch. vii. Theb. v. 138. et Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. IX. 1.) non movendum. Potuisset et διατίθησθαι se tueri, Ionum augmenta sæpe spernentium adsuétude. Cetera omnia servo, nihil demutans. Vide tamen Miscell. Lips. Vol. VII. p. 639. Wzss.—Ἐπανόμενοι, i. q. ἰστανόμενοι, scil. ἐν ἱερῶν. Etiam Pindarus ἰστανόμενος pro communi ἰστανόμενος usurpavit, Ol. X. 95. et Pyth. I. 58. S.

CAP. CXIII. 4. ἰς τὸ Αἰγύπτῳ πύλαγος] Emendat vir doctus ἰς τὸ Κυπρίῳ πύλαγος: id Sidonem fluctibus

adspergere, de qua c. 116. neque aliud ac Sidonium esse mare. Factum nolum. Ægyptium mare Plinio H. Nat. II. 68. et Nostro illud est, quod Ægyptum, et utrinque vicinas oras adluit. Neque Strabo dissentit, Carpathium Ægyptio committens, huic Creticum et Libycum, lib. X. p. 748. A. et II. p. 187. in Issico et Pamphylio sitam esse Cyprum, *ἐνέπτευσαν τῇ Αἰγυπτίῳ πηλάγῳ*. Addit p. 182. D. maris Ægæi sinum *συγκείμενον* esse *ἐν τοῦ Αἰγυπτίου πηλάγῳ, καὶ τοῦ Παμφυλίου καὶ τοῦ Ἰσσημοῦ*. Quæ quidem pro Herodoto abunde sunt. Wess.—Strabonis testimonia leguntur p. 488. A. 125. D. et 121. D. ed. Cas. S.

7. *ἰς Ταριχίας*] Ionico flexu *Ταριχίας* dabunt forte codices. Supra c. 15. *μήχρη Ταριχητίαν* legebatur in MS. Galei. Quando nomen est urbis, *Ταριχία* scribendum censebat Salmasius. VALCK.

8. *Ἡρακλίας ἰσθμῷ*] Canobi suburbio Heracium (Heracleum) ab Herculis hoc templo nomen est in Strabonis XVII. p. 1153. A. (p. 801. B. ed. Cas.) Ipse Hercules in oraculi responso *Κατωβύς* apud Pausan. Phocic. c. 8. p. 830. et ejus cultus in Taciti Ann. II. 60. Jam quæ consequuntur, servos ejus in tutela fuisse docent; quorsum et Hebræos refert, dira Ægyptiorum servitute pressos olim, Paul. Ern. Jablonskii Diss. ultima de terra Gosen p. 101. conjectura admodum incerta. Illud autem *ἵταν ἀνθρώπων* converti in *ἵταν*, uti MSS. lib. IX. 82. plures, posset, nisi tertium Noster casum in similibus adamasset. Loca Herodoti studiosum fugere non possunt, et coaceravisset doctissimus Raphellius ad Epistol. Paulli ad Ephes. I. 3. Porro *ἰπιδάβηται* Arch. non est absurdum. Wess.

17. *τῷ ὀνόματι ᾧ Θῶνις*] Homero Θῶν, Θῶνις. Ægypti rex Θῶνις est Æliano

Hist. Anim. IX. 21. et Criticis in Nicandri Ther. v. 312. ποῖτῃ Θῶνις *ἰς ψαμύθοισιν ἀνθρώποις* explicantibus de serpente hæmorrhoo, cui Θῶνις a loci rege titulus fuerit. Multo rectius, ut ego quidem censeo, Θῶνις patrius erit casus, et ψάμαθις Θῶνις arenosus Thonidis præfecturæ tractus. Wess.—Apud Diodor. Sic. I. 19. Θῶνις est oppidi maritimi in Ægypto nomen. S.

CAP. CXIV. 11. *ἵνα ἰδῶ ὅ τι ποτὶ καὶ λίξυ*] Nolo tot membranibus obniti. Alioqui *ἵνα ἰδῶ* defendi potuisset. (At *ἴδω* saltem scriptum oporteret.) Tale Sophoclis (Ed. Colon. 943. *λίξας, ὡς ἴδω τὸ πᾶν οὐ χάριν διὰ ἧκα θᾶσσεν*: (v. 889. ed. Brunck, ubi quidem *ἰδῶ* ex MSS. recepit Editor.) et Ciceronis pro Arch. c. 8. vidi hunc dicere. Critici præterea ad Nicandri Thieraca *ἰσθμῷ ὡς λίγυς*, exemplum *αισθήσις ἀντὶ αισθήσις* ponunt, non neglectum a Barthio in Statii Theb. II. 100. Adde Cl. Oudendorpium ad Lucani I. 255. Wess.

CAP. CXV. 13. *ἔστιν ὅτι ἀνίμων ἦδη ἀπολαμφθῆναι*] In simili fluctuum et ventorum procella receptius *ἀπολαμφθῆναι* est. Sic VIII. 118. *πλέοντα δὲ μιν ἄνιμον Σαρματῶν ὑπολαβῆναι*: et VII. 170. quibus hanc ad rem locum contulit Cl. d'Orvillius in Chariton. p. 269. Aliud Platoni placuit Phædon. p. 58. B. *ἵταν τύχῃσιν οἱ ἄνιμοι ἀπολαβόντες αὐτούς*: et Philostrato Heroic. c. 19. p. 741. *αἶψα ἄνιμοι τὴν ναῦν ἀπολάβασαν*: ubi Salm. et Gruter. *ἀποβάλλουσι*, nulla urgente causa. Vide ibid. p. 748. et Uraniam Nostri c. 108. Wess.

17. *παρὰ τοῦ, etc.*] Hic egregia codicis est Medicei lectio, *παρὰ τοῦ σταν τοῦ ξίνου ἵναι γυναῖκα ἥλθε*. VALCK.—Formulæ istius, *παρὰ γυναῖκα ἐρχισθαι* vel *φαίτῃ*, et similibus plura ex Nostro exempla conguessit Gronovius. In his V. 70, 4. II. 66. 8. II. 111. 14. III. 69, 22. IV. 1, 15. VI. 68, 7. S.

19. *ὄχλαι ἔχων ἱκκλίφας*] Placet elegans Reiskii conjectura, *ὄχλαι λιχίων ἱκκλίφας*. VALCK.—Potuerat medium vocabulum (*ἔχων*) sine damno abesse, uti c. 118. *τὰ ὄχλαι κλίφας*, si per MSS. stetisset. Cl. Reiskius *οἰνίων* aut *λιχίων* ejus in locum sufficit, non utique ignarus Herodoto verbi et participii istius usum in deliciis fuisse. Memini ad superiorem librum nonnulla posuisse. Vidi nunc Alcідamantis Declam. in Palamed. p. 186. (in Reiskii Oratorib. Græc. vol. VIII. p. 72. seq.) In præcedentibus (ad verba *παρὰ τοῦ*, etc.) erudita Gronovii exstat opera. WESS.—Conjecturam istam neutiquam necessariam, idem Reiskius in Animadverss. editis silentio pressit. Quamnam Adnotationem ad superiorem librum positam hic spectaverit Wesselingus haud scio, nisi illa sit quæ ad I. 37, 7. refertur, ubi de periphrastico præterito agebatur, quale illud est *ἀποκλήϊσας ἔχισι*, et similia complura. At hoc quidem loco diversa ratio est: nec enim tam juncta intelligi debent *ἔχων κλίφας*, quam *ὄχλαι ἔχων*, nempe *ὄχλαι ἔχων αὐτὴν*: quemadmodum *ἐρχομαι ἔχων* est adfero: et *ἄπιμι ἔχων*, aufero, proprie abeo mecum sumens; similia. que alia satis obvia. S.

26. *ἰς ἄλλην τινὰ μεταρμίζεσθαι*] Arch. *μεταρμίζεσθαι* singulare est, neque recorder de navigatione, aliorum instituenta, simpliciter collocari. *Μεταρμίζεις ἰν τῷ πύλαγι* Thucyd. VII. 16. et *μεταρμίζαι τὴν ναῦν εἰς τὸ πύλαγος*, Philostrati Vit. Apoll. VI. 12. p. 250. et alia de hoc genere, non bene respondent. *Μεταρμίζεσθαι* haud sprebit Euripides Medæa, v. 255. et 443. sententia tamen translata. WESS.

CAP. CXVI. 1. *Ἐλίνης μὲν ταύτην ἄπιξιν*, etc.] Syllaba repetita scriberem *ταύτην τὴν ἄπιξιν*. Helenam Euripidis legerat, ni fallor, Herodotus. Herodotea certe Philostrato obversabantur

de Helena scribenti, tum alibi, tum præsertim in Heroicis, p. 694. VALCK.—Sæpe vero post *ὄδους* et hujus declinata articulum omittit Noster, quem Atticus scriptor non neglecturus erat. S.

4. *ἰς δ' ἰσχυροῦς αὐτὸν*] Vallæ Latina, in quem (sive ex Gronovii correctione, in quod) eum transtulit, incongrua sunt, et turbas cient. Reiskius *ἰς δ'* aut delendum, aut in *ἰς τίλες* conversum voluit, me invito. Verti debuerat, quare eum missum fecit sive neglexit: supra I. 115. *ὄδους δὲ—λόγους εἴχε οὐδὲνα*: *ἰς δ' ἱλαβὶ τὴν δίκην*, quapropter pœnas dedit. WESS.—Possis *ἰς δ'* intelligere quasi esset *ἰς δ' ἀπιδὼν*, quod respiciens, quo respectu, i. e. qua causa. S.

5. *δῆλον δὲ, κατὰ γὰρ*, etc.] Distinguit scribitque Reiskius: *δῆλον δὲ· κατὰ γὰρ ἰσχυροῦς ἰς ἱλᾶδι (καὶ οὐδαμῶ ἄλλῃ ἀνιστᾶσθαι αὐτὸν) πλάττειν*, etc. cui de punctione non admodum refragor. Guil. Budæo Comment. Gr. Ling. p. 418. (p. 806. extr. et seq. ed. 1548.) eadem fuit animi sententia. Agnosco præterea *κατὰ* et *κατὰ* in membranarum permisceri nonnunquam, cujus nullum hic quidem vestigium. Mihi *κατὰ* ex Ionum et Nostri sermone non diversum aliudve ac *καθὰ*. Id si probes, non eget tali auxilio Herodotus; nedum ut dictum intelligas pro *κατὰδὲλον δὲ ἰσχυροῦς* etc. uti Abreschius Diluc. Thucyd. p. 794. suspicabatur. WESS.—Scilicet olim post *ἰαυτὸν* non incisa erat oratio; recte vero comma interposuit Wess. Equidem cum Reizio, ut suaserat Reiskius, verba ista (*καὶ—ἰαυτὸν*) parentheses signis inclūsi: intelligoque etiam, commode me facturum fuisse, si *δῆλον δὲ* cum paulo majore distinctione scripsissem. Jam *κατὰ* haud dubie Ionica specie ponitur pro eo quod communi lingua *καθὰ* vel *καθ' αὐτὸ* est, atque idem fere ac *ὡς* sonat, ut, quemadmodum, prout, quatenus, sicut I. 208, 3. II. 6, 3. III. 86, 1. pro quo alibi *κατὰ τὰ αἰτ*,

qua de formula ad II. 99, 3. dictum est. Ad ne sic quidem difficultate caret h. l. sermonis consecutio: nam ab hac particula *κατὰ* incipit protasis quaedam, cui quæ respondeat apodosis haud satis adparet: quare etiam Reiskius in Notis MSS. ad Wess. missis *κατὰ* in *καρτὰ* mutandum censuerat. Ego vero, quoniam *κατὰ* idem atque *ὥς* valet, videndum puto, ne sit simillima hujus structuræ ratio atque illius, cujus plura exempla ad I. 58, 7. congesi: nisi quod pro infinitivo, qui ibi in elliptica apodosis ponitur, hic dein ait *ὥς ἀπηνείχθη ἄγων*, quod quidem perinde est ac si dixisset *ἀπηνείχθηαι ἄγωντα*. Quæ si cui minus placet ratio, dicendum fuerit cum eodem Reiskio in Animadverss. editis ad hunc locum p. 108. "Apodosin verborum *κατὰ γὰρ ἰσότητες* esse demum in illis "verbis, quæ infra leguntur, (l. 23.) *ἰς τοῦτοις τοῖσι ἔπαισι δηλοῖ*, etc. hoc sensu: "nam secundum illum modum, quo "fictos a se errores Alexandri exposuit; "(nusquam autem se retractat)—illo "itaque modo illisque verbis declarat "sibi non ignotum fuisse Alexandri ad "Ægyptum appulsum." Miratus sum vero, de verbi *ἀναπαδίζων* usu, et de notione qua illud hic accipiendum, a doctissimis Interpretibus, et in adstruendo rariore verborum usu alioqui diligentissimis, nihil hoc loco notatum reperiri. Nam verissima quidem videtur Vallæ interpretatio, nec usquam alibi retractat, quam omnes etiam tenuerunt interpretes, eadem puto ratione qua Gallice se retractat usurpamus, id est, diversum vel contrarium dicere ejus quod semel diximus. Atqui nullum alium vel Nostri locum vel alius cujuspiam scriptoris aut legere memini aut prolatum reperio, quo ista notione usurpetur hoc verbum: et apud Nostrum quidem non modo lib. V. cap. 92, 97. longe diversa notione positum est, verum etiam hoc

ipso loco Guil. Budæus, a Wess. citatus, sic interpretatur "et nusquam alibi "se ipsum revocavit, id est, nusquam id "iterum dixit." Pariterque H. Stephanus in Thea. T. III. p. 517. f. "se "ipsum revocavit, pro iterum 'idem "dixit." Schneiderus vero in Lexic. crit. alterum Herodoti locum citans, hunc quidem silentio prætermisit. Cæterum eandem famam de Helena in Ægypto retenta, non Trojam a Paride abducta, secutus est Euripides in cognomine fabula. Conf. Fabric. ad Sext. Empir. VII. 180. S.

9. *ἰν Διομήδους Ἀριστίαν*] Auctoritate Codicum destituito non requirerentur ista. Sunt subjecti versus *Iliad. Z'. 289. et seqq. Διομήδους Ἀριστία* vocabatur a Grammaticis Ilias E'. in qua meminit in transcurso Poëta Alexandri, naviumque architecti Pherecli: sed hoc nihil ad Herodotum facit, Homerum etiam alibi commemorantem, nuspiam tamen appellationes, quibus Homerei carminis diversas insignivere partes Grammatici. Primus forte Plato meminit *Νικυίας* Odysseæ in *Μινωῖ* p. 319. D. Ceterum in Ægypto permansisse Menelaum censuit Dion. Chrys. Or. XI. p. 188. c. atque id ipsum obscurius indicatum ab Homero. VALCK.—Non patitur constructionis tenor, ut abjiciantur ista verba. *Iliadis* librum quintum sequioris ætatis Grammatici *Διομήδους Ἀριστίαν* inscribentes, sexto libro alium titulum fecerunt. Intelligi autem par est, antiquitus carmen illud, quod *Διομήδους Ἀριστία* inscriptum erat, sextum etiam librum esse complexum. Conf. Wolfii Proleg. ad Homer. p. CVIII. et Heynii Obs. ad *Iliad. Z'. 289. et ad ε'. princ. S.*

[15. *ἰν Ὀδυσσεύῃ*] *Odyss. Y. 227 seqq. et 351 seq. S.*

CAP. CXVII. 1. *Κατὰ ταῦτα*] Cum his non cohæret *δηλοῖ*. Linceola tantum

adjecta scribi posset: *Κατὰ ταῦτα—δῆλον, ὅτι οὐκ Ὀμήρου τὰ Κύπρια ἱπιά ἴσται*: Ex istis versibus, postremo potissimum loco, manifestum est: *δηλοῖ* servari poterit, si scribatur: *καὶ ταῦτα δὲ τὰ ἴπια, καὶ τῶδε τὸ χωρίον*. Sed nimis forte suspiciosus in Herodoto miror equidem τὸ *χωρίον*. Veterum loca quæ dicimus, recentiores inprimis Philologi Græci non tantum *ρήσεις*, et *χεῖρεις*, et *μαρτύρια* dicebant, sed etiam *χωρία*, vel *τόποι*. Sic aspe Scholiastæ et Eustathius: item Athen. XV. p. 671. r. *Ἀρίσταρχος* *ἐξηγούμενος τὸ χωρίον*. Lucian. T. II. p. 17. (Quomodo conscr. Hist. c. 12.) *τὸ χωρίον* *εἴς γεγραφῆς*, libri, quem scripserat, locum: in Act. Ap. Lucæ vii. 32. *ἡ περισχὴ εἴς γεγραφῆς*, locus est de istis, quæ *γεγραφινὰ χωρία*, S. S. loca vocantur in Epist. Ignatio inscripta p. 99. *τόποι* habet et alibi Lucas Eu. iv. 17. Sed neutrum hunc in usum adhibitum inveni apud Scriptores, qui rebus Græcorum florentibus viguerunt, ubi Poëtarum excitant antiquorum loca, præterquam hic ap. Herod. et in uno loco Xenophontis *Ἀπομν.* II. (c. 1, 20) p. 429, 35. Illic Epicharmi trochaico: *Τῶν πόνων παλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰ γὰρ οἱ θεοί*: (quo modo scribendum e Stobæo p. 198, 48.) subiiciuntur ista: *καὶ ἐν ἄλλῃ δὲ τόπῳ φησὶν* "Ω ποτηρὲ, μὴ τὰ μαλακὰ μῦθοι, μὴ τὰ σκληρὰ ἱχθῆς: quæ, nimium vexata, trochaicum etiam optimum efficiunt. Sed si qui Socratis supersunt amatores, hos rogo, Socrati-ne congruant ista vel Xenophonti, an recentioris ævi Philologo, qui ad priora totam illam periocham *καὶ ἐν ἄλλῃ δ. τ. φ. Ὡ. τ.* retulerit? VALCK.—Valckenarii conjecturam secuti Reiz. et Borh. l. 2. *δῆλον ὅτι οὐκ Ὀμήρου* ediderunt; et ex Reiziano exemplo *δῆλον*, me imprudente, in nostram transiit editionem. Cujus novationis in Var. saltem Lect. (ed. S.) mentio-

nem facere debueram; nam *δηλοῖ*, consentientibus MSS. omnibus et editis, tenuerat Wess. tenuitque etiam prudentissimus Schæfer. Nec vero, cur mutaretur, idonea causa fuit: nam si haud ita commode, ut paulo ante, (c. 116, 23.) intelligi h. l. posse putaremus, *δηλοῖ* "Ὀμηρος vel ὁ ποιητής, declarat poëta: nihil impediēbat, quo minus idem verbum hic intransitive et impersonaliter acciperemus, clarum est, apparet, quemadmodum IX. 68, 1. ac fortasse etiam alibi: similiterque *διιδίξαι*, II. 134, 15. III. 82, 15. et *ἰδήλωσι* apud Xenoph. Memorab. I. 2, 32. et Cyrop. VII. 1, 30. Jam, quod ait *καὶ τῶδε τὸ χωρίον*, et hic locus, intelligit Larch. cum Valck. duo versus postremo citatos, sic vertens: "Ces vers du Poëte, et principalement *les deux derniers*, prouvent," etc. Atqui Homericos illos versus de Menelao in Ægypto retento opportune quidem præmisit Herodotus narrationi isti sacerdotum Ægyptiorum, quam cap. 118. et seq. relaturus erat: nec vero ex eisdem versibus, præ reliquis quos ante adposuit, maxime efficitur id, quod hoc cap. de Cypriorum carminum auctore obiter ostendere vult. Itaque *τῶδε τὸ χωρίον*, si modo genuina Herodoti hæc verba sunt, intelligi debet ille Poëtæ locus, quem proxime Herodotus extremo capite superiore respexit, quem iterum paulo post diserte indicat, nempe locus ex Iliade citatus, quo memoratur, Alexandrum cum Helena, per vastum mare oberrantem, ad Sidonem adpulisse. Sed, ut dicam quod sentio, etiam ego valde dubito, Herodotum *χωρίον* dixisse locum ex auctore quodam citatum; nec vero idcirco cum Borheckio totum hoc cap. cxvii. suspectum habeo: sed scire velim, an omnes veteres codices h. l. duo ista verba *τὸ χωρίον* agnoscant: denique videndum puto, ne

ipsa hæc duo verba temere alim adsuta intrusaque fuerint; quæ si cum Schæfero abjiceremus, percommode fluere oratio: *Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἴσια καὶ τὰς οὐκ ἔκτισται, ἀλλὰ μάλιστα, δηλαῖ, ὅτι οὐκ Ὀμήρου*, etc. Ex eisdem versibus etiam hoc maxime adparet, etc. S.

5. *ὡς αἰεὶ τοι ποίησαι χρησάμενος*] Videtur poetæ τῶν Κωρίων dictionem expressisse. Notissimum est Sophoclis jucundum illud, Philoct. v. 822. *ῥαυτ' ἰδύνας ἀδάς, ὅταν δ' ἀλγίων ἰσὺς ἄμιν ἔλθῃς*. Belle vero Noster concludit, Homero τὰ Κώρια ἴσια perperam transcribi, quod factum ab aliis novimus. Verus auctor in dubio est. Aristoteles Poët. Art. c. 16. Dicæogeni τὰ Κώρια tribuit; alii Stasino, quemadmodum Schol. ad Iliad. A'. 5. aut Hegesiæ, vel Halicarnassensi cuidam, sicuti apud Athenæum XV. 9. (c. 30. nostræ ed. p. 682. ed. Cas. conf. eundem Athen. VIII. 334. b. c. et Animadv. ad utrumque locum.) qua de re docte Th. Rykius Dissert. de Italæ Colon. Prim. c. x. p. 446. et eo duce usus Jac. Perizonius ad Æliani Var. Hist. IX. 15. Sit-ne Ἰλιάς ἑλᾶσται vitæ Hom. c. 16. idem ac τὰ Κώρια poema, quæremus obportuniore tempore. Wzss.

CAP. CXVIII. 5. *ἰς τὴν Τιπερίδα γῆν*] Sic melius et scriptoris more et Corintho quoque. Sic τὴν Μιλυάδα γῆν I. 173. τὴν Μηδικὴν γῆν IV. 12. τὴν Αἰολίδα γῆν Edd. VI. 8. τὴν Ἰλιάδα γῆν VII. 42. ut plura ne congeram, dixit. Wzss.

12. *μὴ μιν ἔχυν ἑλίην*] Est cui μὴ μιν adridet, quo modo in Theophylacto Simoc. lib. II. 16. *ὡχέου ἔρεμ' ἐν Βουβῶν περιώζων, μὴ μιν ἀναιρεῖν*. Neque deficit, *μὴ μιν ἔχυν* corrigens. Neutrum necesse erit, si, quod G. Corinthus adseverat, (Dialect. Ion. §. 62.) *μὴ μιν* Ionici sit commatis, sicuti est II. 179. (et sæpe alias.) Wzss.

CAP. CXIX. 3. καὶ ἑλίην ἀπαθία κακῶν ἀπὸ λαβῆ] De Helena, Trojamine fuerit asportata ab Alexandro, an in Ægyptum, magna inter veteres discordia. Cum Euripide Elect. v. 1280. Herodotus quadam ex parte facit, *Πρωτίως γὰρ ἐν δόμον Ἦεν Λισσὺν Ἀγυπτον εὐδ' ἔλθῃ Φρύγας*. Adduntur de simulacro Helenæ, quæ hic præterit, uberiusque enarrantur in Tragici Helena. Quare veritas non prorsus constat observationi *παρὶ τοῦ ἰδῶλου τῆς ἑλίης* Eustathianæ, *ταύτων εἰς ὧν καὶ ἑρῶδοτος*, in Iliad Γ'. p. 397, 45. (p. 301, 24. ed. Bas.) Wzss.

8. *ἵστομά σφιν ἱερίησι*] Plutarchus de Malign. *ἵστομάς ἱερίησι*, quod in Lexica translatus durat: at error Plutarchi aut librariorum est. Simili Noster in re, atque ut venti placarentur, VII. 191. *τίλος δὲ ἵστομάς τε ποιῶντες*. Vala de haruspicina, quæ exæctione fieret, accepit. Et multis sane in sacris *ἵστομάς* ad sanguinem elicendum, frequentabant superstitiosi veteratores. In Luciani Asin. c. 37. circumforanei dææ Syriæ sacerdotes *τοῖς ἔρπον ἱερίων τοὺς πῆχυν*. Talis venefica anus τὴν βραχίονα ἱστομῶσα Heliodori Æth. VI. p. 293. et antistites Baalis I. Reg. XVIII. 28. præterque ceteros fanaticus, sive Dianaticus, graphice a Maximo Taurinensi Serm. XXXII. Tom. IV. Anecd. Muratorii p. 100. descriptus. At scelerosum magis, humanasque victimas, puto innui. Quæ quidem religio, inopia et horribilis, in Ægypto ἀνόσιος erat, c. 45. Apud Græcos non insolita: Virgillii Æn. II. 116. quis ignorat? Sanguine placastis ventos et virgine cæsa. Sanguine querendi reditus. Quibus et H. Stephanus, mecum sentiens, usus fuit Thes. T. III. p. 1401. Aliis *ἵστομα* et *ἱερίων* de inferiis; quorsum Critici Apollon. Rh. I. 587. a Porto haud neglecti, respexerunt. Wzss.

11. *ἰσὶ Λιβύης*] Ἰδὲ ἰσὶ Λιβύης legitur in

Herodoteis Plutarchi T. II. P. 857. B. Utrumvis scribi potuit, *οἵ χρισθαι φύγοντα* *πρὸς τὴν Αἰβύης*, vel *τὸν Αἰβύης* : hoc, quia Herodoteum est, sincerum arbitror; alterum natum ex interpretamento; licet *τῷ* cum casu secundo magis etiam in motu frequentet Herodotus, quam alterum *τὸν*. VALCK.

CAP. CXX. 11. *οὐτ' ἔστι ἔτι οὐδὲν, ἢ τρεῖς*] Cultus hoc : alioqui et prius *οὐκ* subprimendum, fatente viro Celeb. Monuit etiam Reiskius. Ceterum hanc Herodoti disputationem examini Ang. Maria Riccius submitit, modesto et placido, Diss. XL. in Homer. p. 217. Tom. II. Est in omni eo genere, cum prisci scriptores in partes abeunt, libera arbitrandi optio, atque id, quod unicuique propius vero censetur, amplectendi. Habet Herodotus veterum haud paucos consentaneos, in his maxima ex parte, uti obiter monitum, Euripidem; neque illi adsensum Libanius negavit Declam. I. p. 189. Secuti et alii fuerunt, ad testimonium a Jo. Alb. Fabricio vocati in Sexti Empirici lib. VII. adv. Mathem. p. 427. Plures Homeri amor et studium in diversa compulit. Controversia ipsa in ambiguo hæret, incertis fulta conjecturis. De Chrysostomo Dione dico nihil: discrepat ejus caussa. WESS.

19. *καὶ πρὸς βύτιος, καὶ ἀνὴρ*] Exsulant hæc e Med. et Ask. quorum negligens silentium Gronovio persuasit, ut pro subpositiciis ferrentur. Mea multum dissidet sententia: namque luxa et hians erit oratio, ea si auferantur; vetant præterea MSS. in quis Passionei Cardinalis codex, par Mediceo. Hectorem autem natu et virtute Alexandro fuisse priorem, qui Homerum novit, obliviscetur nunquam; neque latuit eruditissimo viro, cupide nimis, quod in mores abierat, Schedis Florentinis faventi. WESS.

27. *ὅπως πανωλερίη*, etc.] Deo minus indignam opinionem suam Herodotus opposuit sententiæ Poëtæ veterrimi, qui cecinerat *τὰ Κύπρια ἔσθῃ*, quemque supra (c. 117.) Homerum esse negabat. Istius Poëtæ Jupiter, ut terram incolarum onere prægravatam levaret, in *πυκνῆς πραπίδων* *Σύνδωτο κουφίσαι ἀνθρώπων* *παμβότορα γαῖαν*, *Ῥηίους πολέμου* *μεγάλαν ἔρειν* *Ἰλίουπύλοιο* : in Schol. ad Hom. Iliad. A'. 5. Hanc et alibi sententiam sequutus est Euripides et in Helena v. 39. seq. Quæ habet Euripidea similis argumenti Strabo IV. p. 279. A. (p. 183. D. ed. Cas.) suspicor e deperdito dramate repetita. Euripidis studiosissimo Chrysippo Philosopho non displicuit ista ratio, cujus e lib. III. de Diis verba quædam exhibet Plutarchus T. II. p. 1049. B. Homines Jupiter iste tanti faciebat, quanti Appii illius cæci filia, quæ, Gellio teste Noct. Att. X. 6. utinam, inquit, reviviscat frater, aliamque classem in Siciliam ducat, atque istam multitudinem perditum eat, quæ me male nunc miseram convexavit. VALCK.

CAP. CXXI. 4. *πίνει καὶ εἰς ποταμὸν*] Hoc malui, non ignarus poëtarum usu, sed metri ob leges, *εἰς ποταμὸν* celebrari. Recurret II. 130, 134, 175. invitis Codicum tabulis. At hoc perquam leve. Protei regis successor (qui Rampsinitus Nostro) Diodoro Remphis I. 62. audit; Rhamses, si Marshami valeat opinio, Tacito Ann. II. 60. Verum quæ de Rhamse Tacitus et ejus per Africam Asiamque expeditionibus et ablati inde manubiis, in Rampsinitum non quadrant, in Sesostrum optime, quem quoque in Ramse latere, Henr. Valesius et Jac. Perizonius Orig. Ægypt. c. XVII. 348. conjecerunt. Duo autem illa Rhampsiniti simulacra et scriptoris orationem Gronov. præclare, illustravit. WESS.—At, quod ad illus-

tranda duo illa simulacra spectet, nihil equidem in Gronovii Notis reperio, nisi quæ de codicis Medicei scriptura monuit, quem ille secutus est, et nos cum illo et cum Wesselingio. Tum vero de formula *πρὸς βορίην* monet, potuisse perinde *πρὸς βορίην* scribi, quemadmodum mox *πρὸς νότον* in accus. casu legitur. Sed amat nempe Herodotus variare orationis structuram. conf. ad I. 202, 15. notata, p. 204. Jam quod ad rem pertinet: qui a septemtrione stabat colossus, is meridiem (puto) spectabat, eo-que æstas salutabatur: qui a meridie stabat, is septemtrionem spectabat, adeoque hyems vocabatur: non vice versa, ut a nonnullis video accipi. S.

10. *τῶν ὕστερον ἐπιτραφέντων*] Videlicet *τὴν ἀρχὴν* aut *τὸ σπῆπτρον*, sicuti III. 142. Etsi autem egregii hoc in verbo MSS. sint Med. Ask. et Pass. majore in laude forent, si *ἐπιτραφέντων* obtulissent, quemadmodum I. 7. Adsolet enim Noster, popularium suorum adsuetudine, in passivis hunc modulum, quamquam sono asperiores, præferre. Lege Eustath. in Homer. p. 159, 41. (Iliad. p. 393. med. ed. Bas.) Wess. — Recte quidem *ἐπιτραφέντες ἴσχον τὴν ἀρχὴν* scribitur I. 7, 10. a præss. *ἐπιτρέψω*. Recte vero item h. l. *ἐπιτραφέντων* (i. q. *ἐπιγισσόμενων*) a verbo *ἐπιτρέψω*, quo usus est Noster, haud admodum dissimili notione I. 123. 5. et IV. 3, 2. S.

14. *τῶν λίθων* — *ἵνα ἐξαίρετον, sive ἐξαιρετὸν*] Hinc corrigi fortasse poterit Charax apud Schol. Aristoph. ad Nub. v. 508. ubi Agamenes et Trophonius in Elide *ταμίον χρυσοῦ κατισχύσαντες* *ἀνύγισ, ὃ καταλείψαντες ἀρμέν λίθου*: scripserat-ne in *ὃ καταλείψαντες ἀνέμεστον λίθον, νυκτὸς εἰσόντες ἑλκιστον τῶν χρημάτων*? ut *ἀνέμεστον* dixerit lapidem non coagmentatum, *τὸν ἐξαίρετον ἡνδίων* Herodoti, vel *ὠνείαιρετον*. In

Vol. III.

eadem historia Pausan. IX. p. 785. *ἐποίησαν ἱερὰ τῶν λίθων εἶναι ἵνα σφίον ἀφαιρῶν κατὰ τὸ ἱερὸς*. Quæ narratur apud utrumque simillima sunt in universum fabulæ Herodoteæ de thesauro Rhampsiniti: qui, Diodoro *Ῥίμφος* dictus, ob opes sordide coacervatas *εὐ βασιλεὺς ἀλλ' εἰνομίμος ἀγαθὸς* audiebat. Ex Herodoto videntur a Græculo quodam repetita atque in Agameden Trophoniumque translata, e quo sua hauserint Charax et Pausanias. Hi nihil habent, quo paulo post *τὰ μίτρα* illustrentur: instrumenta filiis pater probabiliter dedit, quibus lapis sic potuerit ceteris interponi, ut coagmentatus videretur: qualia dici potuerunt *ἄρμωστρα*. Quod scribit Herod. (I. 35.) *πάγας — περὶ τὰ ἀγγήια — στήσαι*, Characis Dædalus, qui in Elide degebat exul (*αὐτότος* legerim, pro *ἱκαστος*) *παγίδας ἴσσησιν*. Pausaniæ Hyrieus *ἴσσησιν ὑπὲρ τῶν ἀγγήιων πάγας*. Furum alterum Herod. *τῇ πάγῃ* scribit *ἐνίχεσθαι*: Agameden Pausaniæ *ὁ δασμὸς κατυῖχι*. Characis *παγίσι περιπίσων* *Ἀγαμήδης ἀναίρειται*. Clar. Ernesti reponit *αἰρείται*. Tandem ob eandem, quam tradit Herodotus, rationem apud Pausaniam et Characem furto proximus illaqueati fratris caput amputat. VALCK.

23. *δοῦναι τὰ μίτρα αὐτοῦ*] In Miscell. Lipsiens. Vol. VII. p. 640. convertuntur *τὰ μίτρα* in *τὰ τεκμήρια* sive indicia et lapidis notas. Non arbitror, necesse fuisse. Callidus et furax senex exemtilis lapidis indolem, situmque liberis exposuit, tum, ne errarent, quæ ejus mensura, et qui termini. Ita *μίτρα* *Ἀλάσσης* in Oraculo I. 47. et passim alia. Wess.—Puto consulto *τὰ μίτρα* scripsisse Herodotum; scilicet mensuras, non solum ipsius lapidis mensuram, sed mensuram distantiarum ab imo ædificio et ab utroque latere. S.

[32. *κεκλιμένον*] Herodoti stylo con-

F f

venientius fuerit κεκλιμένον, quod probati præferunt codices. Cf. ad l. 186, 11. S.]

35. πάγας προστάξει ἐργάζεσθαι] Simili in narratione Pausanias IX. 57. p. 784. Ἰσσην οὖν ὑπὲρ τῶν ἁγγίων — πάγας. Sic enim tono mutato oportebat, et bene Kühnius. Ipsa vero illa de Agamede et Trophonio fabella adeo Herodoteis respondet, ut ejus struendæ ansam præbuisse videantur. Certe Pausanias, ut sæpe adsuevit, Nostri dictionem expressit. Adde Schol. in Comici Nub. 508. Wess.

42. ὅπως μὴ αὐτὸς — προσαπολίσει] Hoc melius. Solet ὅπως et ὅπως ita instrui, quamquam correctoribus sæpe aliud placuit, sicuti paullo inferius; et c. 120. Habet, quæ hoc adfirmant, Rich. Dawes Miscell. p. 228. Wess. — Bene et h. l. προσαπολίσει, et dein l. 55. ὅπως — ποιεῖν, in futuro indicativi, quia subjunctivus futuro tempore caret, sive illud simile habet indicativo. Recte vero item c. 120. 26. ὅπως — ποιήσονται in aoristo. S.

43. τῷ δὲ δέξαι] τῷ δὲ δέξαν Arch. non inprobum. Inferius c. 148. δέξαν δὲ σφί, et frequenter apud alios. Euripides Suppl. 128. ἰδὲ δουρῶν σφί τοῖσι; et Heraclid. v. 187. Wess. — At, δέξαν si legeres, abesse debebat consequens καὶ particula. S.

49. ἀποριύμενοι δὲ μιν, τὰδὲ ποιεῖν] Errarunt librarii Arch. et Vind., Valamque in præcipitia egerunt. Nam quod Vind. edit, id mihi hic fuisse olim ἀποριύμενοι δὲ μιν τὰδὲ, τὰδὲ, etc. innuit: repetitum enim vocabulum, ut subprimeretur alterum, occasionem dare potuit. Sane Euripideum ἠπόρημαι τὰδὲ, ab Henr. Stephano productum adsimile est. Vide ejus Thes. T. III. p. 169. Wess.

58. χαλιτῶς ἱλαμβάνετο ἡ μήτηρ] Tot scriptis obniti non sum ausus, tan-

toque minus quod λαμβάνεσθαι reprehendendi notionem haud recuset. Ut nihil tamen dissimulem, pæne adcedo Abbati Geinozio, verba omnia ἡ μήτηρ τοῦ περιτίτης ποιδίς ex glossa derivanti. Posuit paullo ante τὴν προϊόντα παῖδα. Cui bono hæc iteratio? Turbatur prætere insiticiis ordo et structura sermonis, filium spectantis: tum autem ὡς χαλιτῶς ἱλαμβάνετο passiva erit potestate, cum acerbius acciperetur. Verum, omnibus contra euntibus membranis, hæc tango magis, quam adsevero. Wess. — Nec subjecti orationis in proximo membro mutatio turbare nos debet, nec verborum quorundam paullo ante positorum repetitio: nihil in his inest quod a stylo Nostri abhorreat. Tum χαλιτῶς λαμβά. εἶναι τινὲς proprie est duro modo aliquem prehendere et tenere, i. e. aspere premere, acriter instare, pressim urgere. S.

64. ποδιῶνας αὐτὸν λύον ἀπαρμένους] Inprudenter Ionicam speciem ultimo detraxerunt Med. et Pass. Vide l. 199. IV. 98., quæ Gronovii tamen acumen flectere haud valuerunt. Ποδιῶνας ἀπαρμένους Valla verterat pedes. Sunt hic, et in oraculo quod regi Ægeo quondam redditum traditur, utrium petioli sive prominulæ partes: δ τοῦ ἀσπὸς προϊχῆς, Scholia in Euripid. Medeam v. 679. explicant. At hæc occupavit eruditissimus Paull. Leopardus Emend. VII. 13. Wess.

74. ἐκιδόναι αὐτοῖσι τῶν ἀσπῶν ἵνα] Bene memini ἀνάξια σφίον αὐτῶν l. 73.; hic locus aliam seriem postulat. Προαγαγίεσθαι in ea schedarum discordia potius habetur. Pausanias IX. 5. πατιλῶν δὲ ἐς διαφορὰν προήχθη: et c. 8. προήχθησαν ποτι ὑπὸ μίθης ἐς ὕβριν, sæpeque alias. Junge Vit. Homeri c. 21. Post pauca (l. 79.) Aldinum καὶ ἰσὶδ. αὐτοῖσι καὶ ἄλλων τῶν ἀσπῶν, satis utique protectum nunc, haud sprevi. Idem,

Aldum tamen prætereuntes, viri doctissimi Corn. de Pauw, Reiskius et Abreschius conjectando divinarant. Wess.

83. τῶν φυλάκων ἐπὶ λύμῃ, etc.] Sic ἐπὶ λύμῃ, contumeliæ causa III. 14. et Sophocl. Elect. 1201. Similem ignominiam legatis Davidis inposuit Ammonitarum regulus Chanun, belloque occasionem dedit, II. Samuel. 10, 4. Durat in hanc ætatem apud Arabes et Turcas contumeliosum pœnæ et injuriæ genus, quo aut barba vellitur aut ex parte raditur. De Arabibus testem fero Abulpharaium Hist. Dynast. IX. p. 186.; Turcarum consuetudines exponit Ism. Bullialdus ad Hist. Byz. Ducæ, c. 15. Wess.

90. κατίσαι ἐπ' οἰκήματος] Hic et cap. 126. errantem Vallam corrigit L. Bos. Obs. Crit. c. 2. vid. Anim. in Ammon. p. 177. Sæpenumero peccarunt interpretes in hac voce, velut in Charmide Platonis T. II. p. 163. n. Issei Or. V. p. 58, 15. ubi καθῆστο ἐν οἰκήματι et ἀπὸ τοῦ οἰκήματος ἀνίσταται redduntur ab interprete p. 457. domi mansit, et e domo discessit: in Dionis Chrys. Or. XL. p. 494. c. et Or. VII. p. 127. n. paulo ante facta mentio fuerat οἰκημάτων ῥυπαρῶν: ut μιαιῶν οἰκημάτων ap. Athen. V. p. 220. n. οἰκημα πορευικὸν dixit interpret Ezech. xvi. 24. In Origene contr. Cels. I. p. 50. scribendum puto, ἀπὸ οἰκήματος ἀντὶς μετήγαγεν, deleta voce nihili ἱταίου, nata e στίγους vel τίγους, quam vocem adscripserant e lib. III. p. 152: locum tentarunt Boherellus, Menag. et Davisius. Recentioribus τὸ οἰκημα passim τίγους dicitur vel στίγους. De puero cujus esset interrogatus Diogenes, acerbo lusu Τιγιάτης ἔφη. Lært. VI. 61. VALCK.

Ibid. κατίσαι ἐπ' οἰκήματος] Ex Val- læ Latinis domi: oportuerat in lupana- ri ut cap. 126. ubi par ejusdem lapsus,

notatus a Jo. Taylor ad Marm. Sand- vicense, pag. 59. et pridem a Th. Galeo. Censui autem Aldinum atque aliorum τὴν sufficere, neque accessionis incremento ex Med. indigere. Wess. — Conf. ad II. 86, 1. notata. S.

98. ἀποταμέντα ἐν τῇ ὤμῳ τὴν χεῖρα] Postulant hunc ordinem scripti Codd.; χεῖρ pro brachio ponitur, ab humero in extimos digitos porrecto, sicuti apud Homerum et brevi post. Amplius est, neque alienum tamen, de Scytharum crudelibus victimis τῶν — ἀνδρῶν τοῦς διζιοῦς ὤμους πάντας ἀποταμένους σὺν τῇσι χερσὶ ex lib. IV. 62. Wess.

99. ὡς τοῦ βασιλῆος τὴν θυγατέρα] Non recuso eam hic formulam, alibi fortasse. Aristoph. Plut. 242. ἦν δ' ὡς παραπλήγ' ἀνδρῶν ἐισελθὼν τύχη: Joseph. Antiq. XVIII. 8, 4. Judeæ εἰσέ- ασιν ὡς τὸν Πιτρώνιον: et Alciphron I. 28. cum Bergleri observatis. Jam quod Gronov. ad II. 115. ἐισελθόντα δὲ ἐς τοῦ βασι. τὴν θυγατέρα eo nomine pro- scribit, quod eo nihil magis obscenum videatur, laudare non possum. Adeone sui oblitus Polybii fuit, qui XV. 24. (XV. 26, 1. nostræ ed.) εἰς τοῦτους εἰσῆλθε μετὰ τοῦ βασιλέως. Apollodori II. 4, 3. de Perseo, εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλείαν, et S. Lucæ Actor. xvi. 40. εἰσῆλθον εἰς τὴν λυδίαν, de Paulo Apostolo et Sila? Lege adnotationes ad illa Lucæ Cl. Alberti. Wess. — Gronovianum ὡς cum aliis etiam Borh. tenuit: et pulcre quidem novi, amare hoc Atticos scriptores. Ego vero ἐς revocare eo minus dubitavi, quod nusquam alibi citra controversiam ὡς pro ἐς vel πρὸς usurpatum Nostro meminî reperire, licet subinde codex unus et alter istam præferat particulam, ut I. 116, 3. II. 135, 24. 147, 15. III. 140, 5. S.

CAP. CXXII. 3. τὰ μὲν νῆπρ' αὐτῆς] Hæc et vicina, ingeniose tractata, in Joseph Pharaonem accommodare tentat

juvenis eruditus Dan. Szathmari, in Dissertat. Franequæræ nuper divulgata de Pharaonibus; alea cum Cerere ludere, eamque vincere, vel ab illa vinci, nihil aliud esse judicans, quam Cererem almam et fautricem, vel vicissim inimicam experiri. VALCK.

4. καί μιν πάλιν ἀπεικίσθαι] Cum scripserit in prægressis τὸν βασιλῆα ζῶν καταβῆναι κάτω, quidni recipimus ex MSS. πάλιν ἂν ἀπεικίσθαι? Mihi, ne redeat, impedimento Athenæus est, vocem negligens: tacent etiam schedæ aliæ. Quæ vero post nonnulla (l. 8.) in Codd. οὐ μὴν εἶγε sive εἶτε, διὰ ταῦτα ὄρε. mediis neglectis, specimen sunt aberrantium ob iteratas easdem voces librariorum, neque morari Virum Cl. debuerant. WESS.

12. ἰς ἰδὸν Δήμητρος] Mox denuo τὸ ἰδὸν τῆς Δήμητρος, quod cupidum non retrahet, quo minus ex Vind. et Arch. ἰς Δήμητρος recipiat. Specta lætitiā Gronovii ob Medic. ἰς Ἀμφιέριω VIII. 134. et hoc Comici Thesmoph. 231. ἰς τὸ τῶν Σιμωνῶν θιάῳ. Alia sciens prætereo. Id ex St. Bergleri indicio obportunum est: in Darsania, Indiæ urbe, mulieres stamen vestis in jugali extendere, detexere et desecare uno die: Dionysius in Bassaricis, Ἐνθάδε πίπλα γυναῖκες Αὐτῆμαρ κρικόουσιν, ἢ ἰστοπίδων σπένουσιν Αὐτῆμαρ δ' ἰτάμοντο, καὶ αὐτῆμαρ ἰρύσαντο: sic postrema, in Steph. Δαρσάνια manca, explevit Falkenburgius ad Nonnum eleganter: aliter Salmasius in Capitolini Pertinac. c. 8. WESS.

CAP. CXXIII. 6. ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατος ἐστὶ] Eodem Ægyptios honore Clemens Alex. mactat Strom. VII. pag. 752. Ciceronem si audimus, Pherecydes Syrius primum dixit animos esse hominum sempiternos, Disput. Tuscul. I. 16. quo de philosopho plane

diversa, uti Ciceroni adscripsit Davus, litteris Tatianus, prodidit Orat. ad Græc. cap. 41. Et nunc certe ejus oratio illud præfert. Ego vero non dubito de transpositis, amanuensium errore, Tatiani verbis. Scripserat de Pythagora, Εὐφορβος γιγνέσθαι φησιν, τοῦ Φερικύδους δόγματος κληρονόμος ἐστὶ· ὃ δὲ Ἀριστοτέλης τῆς ψυχῆς διαβάλλει τὴν ἀθανασία. Liquida res est ex c. 5. ubi Pythagoræ Φερικύδους sive Pherecydis τὴν περὶ τὸ δόγμα κληρονομίαν contribuit, nusquam Aristoteli, ne quidem apud alios. Atque hæc Tatiani caussa. WESS.

10. τὴν περιήλυσιν δὲ αὐτῆς, etc.] Optime MSS. et Gronovius. Περιήλυσιν Edd. exprimere apta est nugæ Judæorum recentioris ævi, plus quam poeticas, תרומה להלך sive animarum rotationes perque cavernas volutationes apud Buxtorfium Lex. Thalm. p. 439. et Windetum de Vita Functorum Statu Sect. V. p. 80. quæ nihil ad Græcos et Ægyptios, quod equidem sciam. Notabilis Ask. περιήλυσιν præbebit specimen, siquidem apud Stobæum idem semet reperisse et περιούκλυσιν esse posse, Is. Vossius ad libri sui marginem monuit. Non sane κύκλυσιν, ἀνακύκλυσιν, κύκλον in animarum ista transmigratione spernebant. Mihi tamen Stobæi amatori et Herodoteorum vestigatori, locus ille latet. De codicis Ask. scriba adseverare possum, περιήλυσιν voluisse, π et η sæpius commutante. Recte autem Noster Ægyptiorum et Græcorum, ejusdem opinionis popularium, sententiam explanavit, nuper ab amico et discipulo Ger. Guill. ab Oosten de Bruyn V. Cl. Dissert. de Philosoph. Gentil. Doctrina Morali p. 104. egregie explicitam adsertamque. Id porro admonitione non eget, ex Græcis Pherecydem et Pythagoram a Nostro spectari potissi-

mum, architectos in ea gente *μισιμψυχώσαις*. Conf. Nemesium de Nat. Hom. c. 3. p. 82. Edit. Oxon. Wess.

CAP. CXXIV. [3. *ἰς πᾶσαν κακότητα ἰλάσαι*] Potest *ἰλάσαι*, ut fecere interpretes, intransitive accipi, ut idem fere valeat ac *ἰλθῖν* cap. 126. 1. atque ita *κακότης* pravitas, nequitia, intelligi debet. Possis vero etiam active accipere, supplendo *σφίας* vel *τὴν Αἴγυπτον*, ducere, præcipitare: tuncque *κακότητα* et h. l. et cap. 128. 2. et *κακοῦσθαι* e. 133. 12. perinde et pravitatem interpretari possis, coll. c. 133. 8. et calamitatem, coll. c. 129. 4. S.]

5. *πρῶτα μὲν σφίας θυσίαν ἀπείρχει*] Quod olim legebatur *θυσίαν ταυτίων*, merito displicuit. Cl. Reiskius *πασίαν* suffecit, Abreschius *θυσίαν*. Ego schedis jubentibus induxi. Fortasse variatum in vocibus fuit, his *θυσίαν*, illis *ταυτίων*, videlicet *ἱρῶν*, edentibus. Similes *διπτογραφίαι* passim se produnt. Ceterum in regum successione Diodorus I. 63. in alia abit et hunc Cheopem adpellat Chemmin sive Chembim. Wess. — *Ταυτίων* mendosam fuisse suspicor sinceræ vocis *θυσίαν* scriptionem; quæ contextu debuerat expelli, altera recepta. Mycerinus postea dicitur cap. 129. *τά τε ἱρὰ ἀπείρχει, καὶ τὸν λίθον ἀνίσταται πρὸς ἱέρα τε καὶ θυσίας*. VALCK.

15. *τῆς μὲν γὰρ μὴνός τιςι, etc.*] Hoc verius arbitror. Superius cap. 41. *περίμετρος δὲ αὐτῆς τιςι σχοῖται ἰνία*: et I. 163. *ὃ περιέδωκεν οὐκ ἔλγας σταδίοις τιςι*: tum I. 93. IV. 85. etc. Omnia autem hæc viam, qua lapides clivum versus trahantur, signant. Bene memini, Diodorum aggeris ejus vestigia I. 64. nulla agnoscere, et Jo. Gravium opinionis consortem habere, Pyramidograph. p. 119. sed et hunc manifesti erroris et negligentiae nuper culpam sustinuisse, in pactam a Fr. L. Norden Itin. Ægypt. p. 95. de Pyramidibus multa sol-

lenter commentato. At ea quæstio huc unice non pertinet. Wess.

18. *ταύτη δὲ τὰ δίκαια ἔτια γινίσθαι*] Aggeri sive viæ: namque ad Pyramidem qui referunt, longe a vero deflectunt. Quæ his apta et nexa sunt, καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου, etc. in Laurentii Latinis turbata mire sunt: dederat, Illic decem annos fuisse etiam consumtos in subterraneis conclavibus in colle, supra quem Pyramides stant. Sed purgari ista poterunt, modo cetera bene habeant. Rem paucis lustremus: docetur extremo cap. 125. multum temporis in cædendis lapidibus, multum in trahendis fuisse contritum: præterea καὶ τὸ ὑπὸ γῆν θεγγμα ἰεράζοντο οὐκ ἔλγας χρόνοι, sive cavernas subterraneas haud exiguum temporis spatium abstulisse. Consequens inde est, ut decem anni struendo aggeri sint impensi. Jam τὰ ἐπὶ τοῦ λόφου opera indicant, ejus clivi solo et superficiei adnota, ut tantæ molis Pyramides solidius fundarentur et hærerent: ad hoc, τὰ ὑπὸ γῆν οἰκήματα cavernæ sive conclavia sunt, destinata regis Cheopis conditorio, c. 127. Quæ quidem si veritatē, ut mihi persuadeo, respondeant, manca hæc narratio et defecta videtur. Deest temporis intervallum, quod molitiones illæ desiderabant. Id vero sine MSS. præsidio quis finire ausit? Scriptor ipse his machinationibus οὐκ ἔλγας χρόνοι, constitutorum annorum forte ignarus, contribuit. Atque hæc mihi satis sunt liquida. Malo nunc, quid aliis in mentem venerit, interponere. Corn. de Pauw conjicit, καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου — καὶ τῶν ὑπὸ γῆν οἰκημάτων, τῆς — τοῦ Νείλου ἰσαγαγόν, ἔτια οὐκ ἔλγας. Sic orationem belle decurrere, et genitivos καὶ τῶν ἐπὶ, etc. καὶ τῶν ὑπὸ, etc. conmode, uti superius, δίκαια μὲν ἔτια τῆς ἰδοῦ, procedere. Jo. Jac. Reiskii conjectura est: ταύτη δὲ τὰ δίκαια ἔτια γινίσθαι, χωρὶς τῆς ἀναβιβάσεως τῶν λίθων ἐπὶ τὸν λόφον

—καὶ τῶν ὑπὸ γῆς, etc. Ibi, in via paranda, consumptos esse decem annos, absque opera lapides in illum clivum —attolendi, et absque structuris subterraneis. Equidem, ut adparuit, animi pendeo. In partes eundi si quæ necessitas adsit, malleminore molimine, *πᾶριξ καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου*—καὶ τῶν ὑπὸ γῆς, et eam quidem in sententia, quæ superius posita fuit. Statim τὰ ἰσχυρίσθη Δύκας Cl. Pauw, cui non adstipulor. Wzss.

19. τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου] Sed ἐπὶ τοῦ λόφου stabant ipsæ pyramides, in quarum maximam anni sunt insumpti viginti. Nullus etiam nexus apparet inter ista et τῶν ὑπὸ γῆς οἰκημάτων. Scribi potuit ab Herodoto: τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, ἐπ' οὗ ἰσχυρίσθη αἱ πυραμίδες, οἰκημάτων: et ad ista, τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, adjici τῶν ὑπὸ γῆς e sequentibus, ubi de Chephrenis agens Pyramide c. 127. οὕτως, inquit, ὅστις οἰκῆματα ὑπὸ γῆς, οὕτως ἐν τοῦ Νείλου διώρυγῃ ἤκου ἐν αὐτῇ. VALCK.—Substituta, præeuntibus MSS., τὴν particula, (l. 18.) in locum vulgatæ olim δι, omnis evanuit difficultas, qua præmebatur hic locus. Quod vero consentientem librorum scripturam ταύτη cum Reizio in ταύτης mutavi; videri id quidem necessarium potuerat ob præcedens τῆς δὲ, quo refertur hoc pronomen: atque etiam haud raro a librariis terminationes α et η temere cum ας et ης permutatas novimus. conf. Var. Lect. (ed. S.) II. 16, 9. III. 80, 11. Sed potuit etiam Scriptor, post interpositam parenthesin, mutare superiorem orationis structuram, et eadem nunc uti constructione (paullo etiam commodiore) qua mox dein utitur, ubi ait, τῇ δὲ πυραμίδι, etc. Quare suam in sedem repositum dandi casum ταύτη velim. S.

[24. καὶ ὅψος ἴσον. Si vera hæc est scriptura, Herodotum, æqualem statuentem pyramidis hujus altitudinem la-

titudini laterum baseos, plurimum fefellit opinio. Mensura enim altituinis perpendicularis, accuratissime haud ita pridem inita, reperta est 448 pedum, 2 pollicum; latitudo vero baseos pedum 728, teste Grobert. in Description des Pyramides de Gizèh, p. 57. et 65. S.]

CAP. CXXV. πρῶστας] Aldus et scripti Codd. hunc in modum: Homero et Grammaticis κρήσσαι. (Sic vero et nostri codices Herodotei.) Fuerintne scalæ murales, in urbium expugnationibus muris adponi solitæ, apud poetam, magna rixa est. Vide Hesychium in voce, Tzetzen ad Lycophron. v. 291. p. 38. et Eustath. in Iliad. p. 903. (p. 863. ed. Bas.) Hic sunt Pyramidum quædam eminentiæ, graduum formam representantes, sive ἀναβαθμοί, quod H. Stephani non fugit sollertiam, Theas. T. IV. pag. 1300. Mox (l. 5.) χαμάθιν justissimum est. Moeris: χαμάθιν Ἀρσινῶς, χαμάθιν Ἑλληνικῶς: ubi docte vir præclarus, nuper tristi fato, florente ætate, raptus, Jo. Piersonus pag. 409. in Plutarchi Quæst. Gr. p. 296. x. χαμαίθιν ad eam etiam normam refingens. Wzss.

[3. ἤρπον τοὺς ἰσχυρίσθους λίθους] In altum tollebant reliquos lapides; scilicet politos illos lapides, quibus universa pyramidis superficies ita oblecta erat, ut gradus, quos modo dicebat Herodotus, non amplius conspicerentur, sed ut quæque pyramidis facies unum continuum atque læve planum inclinatum referret. Cæterum de toto hoc mirabili monumentorum genere utilia multa, quæ vel ad illustranda vel ad confirmanda ea quæ ab Herodoto memorantur valent, diligentissimus Larcher ex doctorum Itineratorum, Pococke, Shaw, Norden, Savary, aliorumque commentariis collegit; cum quibus interim, dum Magnæ Descriptionis Ægypti, Napoleonis auspiciis edi ceptæ, ea pars publici juris fuerit facta quæ hoc argumentum tractabit,

conferri merentur Abd-Allatif, in opere supra jam a nobis. laudato, Relation de l'Egypte cum Notis Sylvestri de Sacy, et quem paullo ante laudavi Grobert. Nobis in universa hac opera Herodoto dicata id maxime ac fere unice fuit propositum, ut, quid ille scripserit, quam diligentissime inquireremus, mentemque et sententiam scriptoris quanta maxima possemus fide interpretaremur. S.

13. Ἐξισωύθη δ' ὦν τὰ ἀνώτατα πύργῳ] Displuerunt hoc ordine scripta Corn. de Pauw: maluit ἐξισωύθη δ' ὦν τὰ ἰσώγαια, καὶ τὰ κατώτατα αὐτῆς πρῶτον· μετὰ δέ, etc. non sine errore. Ἐκπωινθῆναι nostri Scriptoris ac aliorum consuetudine perhibentur, quibus ornandis et absolvendis ultima manus inponitur. Primum itaque Pyramidis superiora, tum descendentes reliqua perpoliverunt. Antea I. 164. τὸ μὲν δὲ τῷχος — ἐξισωύθη. et II. 175. V. 62. Dio. Cass. de Stalilio Tauro et ejus amphitheatro lib. LI. p. 527. καὶ ἐξισωίνουσιν τοὺς ἑαυτῶν τίλους. Philostrat. Heroic. XIX. 4. pag. 732. καὶ ἔωλεν ἐξισωίνουσιν αὐτῶν. Wess.

17. ὅσα ἴς τις συρμαίνῃ] Supra c. 88. συρμαίνῃ, raphanorum succus ad ventrem purgandum: hic raphani sunt, Plinio Hist. Nat. XXXVI. 12. præeunte. Vide ad Diodori I. 64., et Herodotum ab eo expressum cognosces. Post nonnulla (I. 25.) ἄγαν, restitui, ut I. 70. atque alias: interpunxi præterea levius; nam ἄλλαν δὲ adhæret τῷ, οὐκ ἄλγαν χερόνῃ artissimo nexu, ut quisque videt. Wess.

24. [ἄλλαν δὲ, ὡς ἰγὼ δεικνύω, — εὖν ἄλγαν χερόνῃ] Intelligo minus adcurate hæc me interpretatum esse, nec minus multum temporis; quum debuisssem, aliudque haud exiguum tempus. Dixerat cap. 124, 18. decem annos insumtos esse muniendæ viæ, transportandis lapidibus, et conficiendis ædificiis subterraneis: quare quæri potest, cur nunc

indefinite dicat tempus haud exiguum, et cur adjiciat, ut equidem puto. Nempe significat sese existimare, insuper etiam rationem habendam esse temporis cædendis lapidibus in lapidinis insumti. S.]

CAP. CXXVI. 7. ἰν ταῖσι ἔργοις] Suspicio ἰν male repetitum e syllaba præcedenti, scribendumque: ἵνα δὲ ἀπὸ τῇ ἵνα λίσθῃ ταῖσι ἔργοις διαρίστη, pro ἰς τὰ ἔργα: quomodo loquitur etiam alibi. Nam neminem futurum puto, qui ἔργα nobis e quæstu mulieris voluerit interpretari? καταπαυρίν ἰν τοῖς ἔργοις (Diodor. I. 64.) eximie dicuntur, qui in pyramidibus exercebantur fabricandis. VALCK.

CAP. CXXVII. 3. καὶ φέρῃ] Diodoro (l. c.) Κιφρῆν: addit, aliorum sententia non fratrem, sed filium fuisse, nomine Καβρέν, sive, ut MSS. Καβρέν, Καβριεύν. Quæ mihi scipionis discrepantia, non longe ab Arch. et Vind. recedens, digna animadversione est. Ultra verior et melior sit, dicere non possum, ut nec Perizonius valuit Origin. Ægypt. c. 14. p. 270. Wess.

8. ὁρῶντες ἰς τὴν ἰστένην, βίοντα, etc.] His sanitas non constat. Id constat, canalem describi, per quem Nili aqua, interiores pyramidis magnæ sive Cheopis cavernas influens, insulam in qua regis ejus sepulcrum, circumluebat ambituque suo efficiebat. Redibit fortasse suis verbis color, si punctione adhibitis ac molli auxilio corrigatur, βίοντα δὲ καταδομημένον ἀλῶντες ἵσαν νῆσον περιβύου, fluens per structum canalem introrsum insulam circumfluit; cui favet emendationi Arch. et Valla, et c. 29. ἰν τῇ νῆσον περιβύου δὲ Νίλος. Stat et hac a parte Reiskius. Alio usus est remedio Pavius, qui quidem βίοντα καταδομημένον δὲ ἀλῶντες, νῆσον περιβύου: ut posterius finem indicet, in quem canalis erat structus et aqua sub Pyramidem deducta:

si quis malit tamen δι' οἰκοδομημένου αὐλ., huic obniti detrectat. Ego in supra depositis adquiesco. Wess. — Commode Strothius Ægyptiacor. P. I. p. 107. verba δι' οἰκοδομημένου — Χίωμα parentheseos signis inclusit. Sed cum his etiam præcedentia, inde ab illis ταῦτα γὰρ ὦν, in parenthesi posita intelligi debebunt. S.

[10. λίθου Αἰθιοπικοῦ ποιήλου] Vide infra, ad c. 134, §. 3.]

[11. τισσεράκοντα πῶδας ὑποβάς, τῆς ἰσίδης, etc.] Participia ὑποδύμης et ὑποβάς carent suo verbo; quod quidem aderit, ubi οἰκοδόμησις formabitur ex οἰκοδομῆς cum H. Stephano: hærebit tamen labes quædam et macula in τῆς ἰσίδης ταῦτ' ὃ μίγαντος: namque hæc Chephrenis pyramis haud æquabat magnitudinem alterius sive Cheopis, quod supra scripsit clarissime. Elui mihi menda posse videbatur olim, hoc modo: τισσερ. πῶδας ὑποβάς τῆς ἰσίδης τὸ μίγαντος, ἔχομένην — οἰκοδόμησις, xl. pedes infra alterius magnitudinem degressus, contigam magnæ Pyramidi exstruxit. Nunc in dictionis genere adhæreo, vereorque, ut a lacuna locus sit immunis. Reiskius, mihi de omissione concors, τῆς ἰσίδης κατὰ τὸ μίγαντος ratione magnitudinis minorem altera faciens, malebat: Corn. de Pauw. τισσερ. π. ὑποβῶσαν τὴν ἰσίδην, ταῦτα μίγαντος, ἔχομένην — οἰκοδόμησις, Pyramidem alteram, quadraginta pedibus depressiorem, ista magnitudine, exstruxit, etc. ταῦτο μίγαντος locutionem esse, genium Herodoti ex asse respirantem. Ego vero dubito, nec persequor cetera. Wess. — Οἰκοδόμησις, quod H. Stephanus jam commendaverat, adoptavi cum tribus post Wess. editoribus. Cur vero ὑποβάς aut in ὑποβάσει cum Reizio, (cujus conf. Præfat. p. xvii.) aut cum Schæfero in ὑποβάσει mutaremus, nullam equidem causam potui exputare. Si ὑποβῶσαν dedissent

libri nonnulli, perapte ὑποβῶσαν τῆς ἰσίδης inferiorem, depressiorem altera, significaret. Sed eadem notione ὑποβάς etiam (scil. rex) nullo incommodo dant libri omnes, xl. pedes de alterius pyramidis altitudine remisit, xl. pedibus infra alteram substituit. Potuerat porro τὸ μίγαντος scribere Herodotus: sed eandem in sententiam paulo etiam significantius est ταῦτ' ὃ μίγαντος, quod ad eandem (i. e. parem) magnitudinem spectat, non nisi xl. pedibus infra eam substituit. Jam vero fortasse ne illud οἰκοδόμησις quidem, quod et ipsum communi consensu exhibent codices, opus fuerat mutari. Nam, quod desideratur verbum, quo nominativi ὑποδύμης et ὑποβάς referantur, potest illud nullo incommodo e superiori oratione (l. 5. seq.) intelligi, nempe ἰσοίησι. Præcessit quidem oratio infinita, ταῦτον — πυραμίδα ποιῆσαι, cui ex legitimæ structuræ ratione nunc responderi debebant accusativi ὑποδύμαντα et ὑποβάντα: sed istiusmodi ἀνακλουθία, pluribus præsertim interjectis verbis, ab optimorum auctorum et maxime ab Herodoti stylo minime aliena est. Ista, quam exposui, ratione erudite commodissimeque locum hunc Strothius expedit, Ægyptiac. P. I. p. 107—109. Ad rem quod spectat, licet in æstimanda per se altitudine prioris pyramidis (si ita scripsit uti cap. 124, 23. vulgo legitur) plurimum erraverit Herodotus, tamen in conferenda inter se utriusque altitudine non multum a vero abest. Dimensio diligentissime nuper instituta docuit, nonnisi quinquaginta fere pedibus depressiorem esse altera. conf. Grobert l. c. pag. 94. S.

CAP. CXXXVIII. [5. τὰς πυραμίδας καλίουσι ποιήματος Φιλαρίωνος] De scriptura vide Var. Lect. (ed. S.) De re confer Zoëgam, de Obeliscis p. 389. et, qui eum laudat, Heeren in Ideen über die

Politik. etc. T. II. p. 576. et seqq. S.]

CAP. CXXIX. 3. τὸν λαὸν τερρυμῖνον] Scripsit lib. I. 22. καὶ τὸν λαὸν τερρυμῖνον ἰς τὸ ἰσχυροῦν παυοῦ, et hic cur inprobemus? Produxit Mattaire ex Dionysii Ant. Rom. I. p. 75, 16. τὸν λαὸν, quo de ibi Sylburgius. Τερρυμῖνον Arch. originem habet ex τρέχω, nec altero (etsi G. Corinthus, in quo vitiose τερρυμῖνον, idem legerit) præstantius est. (Vide Gregor. Dialect. Ion. §. 140. cum Koenii et Schæfer Notis in nupera editione.) In Polybio τερρυμῖνον sæpius, sed contra Codd., uti Boecleri excerpta ostendunt. Appianus simili passim in luto hæret, quemadmodum et alii. Diversa poetarum consuetudo, metri legibus parens, hinc τερρυμῖνα γούνατα Apoll. Rh. I. 1174. (Ut Brunckius Apollonio, sic nos Polybio et Appiano veram restituimus scripturam.) An vero τερρυμῖναι πυφορείας mulier in Economicis Hieroclis ap. Stobæum Serm. LXXXIII. p. 491. fuerit τερρυμῖναι, disputari poterit; certe τερρυμῖναι τι ἐν πυθορείαις καὶ πολέμοις in Excerpt. Nie. Damasceni pag. 425. ab omni innovandi periculo liber manet. Wxss.

8. τῇ ἰσχυροφροσύνῃ ἐν τῇ δίκῃ] Ob latam sententiam, vel, post iudicium. (Sic ἐν τούτῳ frequenter, non modo post hoc, sed et ob hoc; quod Gallice dicimus en conséquence de cela.) Adscripserat Abreschius ὡς δὲ ἐν τῇ θουσίῃ ἰγίμῳ lib. I. 50. nonnihil discrepans. Diodorus Mycerinum I. 64. solitum ait κατὰ χρηματισμοῦς in jure dicundo magnam vim pecuniæ insumere, δίδοντα δωρεὰς τοῖς ἰσχυροῦς τοῖς δευτέροις ἐν ταῖς κρίσεσι μὴ κατὰ τρέπον ἀπαλλάττειν, Herodoti sermonem commentans. Wxss.

CAP. CXXX. 3. ἐν εἰρήμῃ ἡσυχίᾳ] Recurrit πασσαὶς ἡσυχίᾳ ἐν πόλει II. 169. et Παγίῳ λίθῳ ἡσυχίᾳ III. 57. Abydenus ap. Euseb. Præpar. Ev. IX.

Vol. III.

41. τὰ ἐν βασιλείᾳ δίδουσι ἡσυχίαν. Quæ ostendi vim verbo insinuant, sicuti et Cl. Reitzio observata ad Luciani Deam Syr. cap. 31. Vide nunc hoc Philonis Jud. de suæ gentis pontifice, Leg. ad Cai. p. 1033. D. ὁπότε ἀσκηθῆναι τῇ ἱερᾷ σχολῇ, et mirare consilium Th. Mangey, ἡσυχίαν reponentis. Idem tamen Judæus p. 1003. A. de insano Imp. Caio, ὁπότε ἀσκήσῃ ἐν δαιμονίοις, et καὶ νυκτερίαν ἐν δαίμονι ἡσυχίαν: ubi cautiior vir doctus et merito. Æschylus Pers. v. 182. ἡ μὲν πύλαισι Περσικοῖς ἡσυχίᾳ. Sed desino. Wxss.

CAP. CXXXI. 4. ἡ παῖς ἀπήγαγε ἐπὶ ἄλγεσι] Obtinuerunt hæc locum in famosa nostræ ætatis lite περὶ τοῦ ἀπάγχισθαι. Jac. Gronovius illis aciem instruxit in Defensione Exercit. de Pernicie Judæ p. 62.; contra acriter venit Jac. Perizonius Diss. de Morte Judæ c. 9. p. 74. Amavi utrumque V. Cl. ob eximias ingenii et eruditionis doctes; rixa ipsa, etiamnum juveni, visa fuit modum excessisse. Gronovium laudo, ejus hic iteratione abstinentem. Wxss.

CAP. CXXXII. 7. ἰσὺν τούτωνται οἱ Αἰγύπτου, etc.] Fortasse Osiris est. Plutarchus Is. et Osir. cap. 39. καὶ βροτὶν διαχρύσειν ἱματίῳ μέλαν περιβάλλοντι ἐπὶ πύθῃ τοῦ θεοῦ διακρύσειν — ἐπὶ τίττωρος ἡμέρας ἑξῆς: differunt ea in paucis, nec tamen aliena videntur. Convenit optime tabula, bovem hanc representans, a Jo. Pricæo ad Apuleii Apolog. pag. 148. primum publicata, et Herodoteis bono consilio, ut spectaculo foret, a Gronovio adposita. Wxss. — De formula τούτωνται εἴνα vide II. 42, 24. et 61, 4. ibique not. De deo quem nominare nefas ducit, conf. II. 170, 1. S.

CAP. CXXXIII. 4. τίμψαι — τῇ θιῇ] Deo? verum, quod memini, Dei nullius fuit in urbe Buto μαντήιον. Præterea valde videbatur insolens, ἐπὶ δῶμα ἀντιμυμῶμενον. Si Dei cujuspiam,

G g

Apollinis ex gr. cujus in ea urbe templum fuit, oraculum designaretur, scriberem : τῇ θῷ ἰνιδισκῶντι μιμφοῦμεν. Nunc censem potius corrigendum : πίμψαι ἐς τὸ μαντήιον τῇ θῷ ἰνιδισκῶν μιμφοῦμεν. Dea erat Latona Græcis dicta, Apollinis Isidis filii nutrix, cujus maxime omnium nobilitatum erat in urbe Buto oraculum : τόγῃ μάλιστα ἐν τιμῇ ἄγονται πάντων τῶν μαντηῶν, Ἀητούς ἐν Βουτῇ πόλιν ἱστοί: Herod. II. cap. 83. Misisse cap. 152. Psammitichus dicitur legatos ἐς Βουτούς πόλιν ἐς τὸ χρηστήριον τῆς Ἀητοῦς, ἵνα δὴ Αἰγυπτίαις ἱστοί μαντήιον ἀψιυδίστατον. De Dea ejusque oraculo Iablonskius egit Panthei lib. III. c. 4. Hunc Herodoti locum respicit Ælianus Var. Hist. II. 41. VALCK.—Scripserit fortasse Herodotus τῇ θῷ: sed potuit etiam masculino uti genere, quum in eadem urbe Buto etiam magnum fuerit Apollinis templum, (conf. c. 155, 8. et 156, 7.) in quo et ipso oracula edita fuisse videntur. Vocab. ἰνιδισμα cur sollicitetur, nulla caussa subest: etiam Cræso libuit τῇ θῷ ἰνιδίσαι, I. 90. 15. S.

9. ἐκ δὲ τοῦ χρηστηρίου αὐτῷ διώτερα, etc.] In his nihil desidero. μαντήια reticuit et intellecta voluit: geminum superius est, ἰλθῖν οἱ μαντήιον ἐν Βουτούς πόλιν. Cl. tamen Reiskio blanditur, ἐκ δὲ τοῦ, χρηστήρια αὐτῷ, etc. ex eo inde tempore, venisse illi secunda Oracula. Post pauca, (l. 14.) retineri et per editiones propagari ὡς κατακυριεύον ἢ οἱ ταύτων potuisse demiraver, nisi et MSS. præberent: quorum quidem lapsus ut pravius est, ita turpius in tot editis. Spectavit autem insanientem Mycerini sapientiam Libanius in Vitæ suæ Historia p. 20. v. ignaro et propterea errante Morello: adtiget et Ælianus Var. II. 41. WZSS.

18. ἰνθηστήρια] In Leidensi Cod. Gregorii de Dialectis, ut Herodotea, prostant ista: ἵνα συνδ. ἵνα τῆς ἰνθη-

στήρια ἰπῶν. Scripserat Grammaticus, et, ut equidem puto, Herodotus, ἵνα συνδέναιτο ἵπαι γῆς ἰνθηστήρια ἰπτενδιώματα: in quacunque parte regionis secessus intelligeret esse jucundissimos. ἵνα γῆς, ὁδὸ γῆς, et similia frequentat imprimis Sophocles. Herod. I. 213. ἵνα ἦν πακοῦ. Soph. Aj. 386. ἵν' εἴ πακοῦ. Duo sufficient Herodoti loca, quæ ad hunc locum apte respondeant: lib. I. c. 98. Deici ædificia exstruxerunt, ἵνα αὐτοὺς ἴθρῃσι τῆς χώρας, qua destinarat regionis parte. Lib. II. c. 172. quam fieri curarat Amasis statuam, ἵδρῃσι τῆς πόλεως ὅκου ἦν ἰασηδιώτατον. Herodotea negligentius descripsit Athen. X. p. 423. v. Ἐνθηστήρια Grammatici reddunt ἰνυωκηστήρια. Parum distant quæ Diodorus Sic. vocat κωδωνιστήρια lib. V. c. 19. in quibus κωδωνίζοντο, quod legitur in Græcis Esther III. 15. Bis in etiam in locis ἰμβυνηστίῳ præbet Diodorus T. I. p. 345, 59. et T. II. p. 518, 59. Sunt Ἐνθηστήρια loca περὶ ἄνισιν καὶ ἀπόλαυσιν εὐ τιφυνότα. In notis ad Excerpta e Dione Cocc. H. Valesius p. 96, 97. interpretatur amœna diversoria et secessus. Apud Ælian. de N. A. XI. c. x. p. 617. in urbe Memphis Apidi dicuntur esse τὰ φίλα ἢ ἢ καὶ τριβαλ. κίχρισμάναι καὶ ἰνθηστήρια. VALCK.—Ἐνθηστήρια, loca voluptaria, apud Salustium Bel. Catilin. c. xi. et Plautum Pœnul. III. 2, 25. ἰμωδαῖς τόποι in Gregorii Nysseni Epist. de Itin. Hierosolym. p. 10. Ἐνθηστήρια Plutarcho et Athenæo, quorum verbis lucem vir eruditissimus Pet. Faber Agonist. III. 27. p. 345. adpersit. WZSS.

CAP. CXXXIV. 2. ὡς ποδῶν καταδίσσαν] Hæc altitudinem an latitudinem Pyramidis designent, in questione est. τῷ δὲ μεγάλῳ λατόμῳ τούτῳ τὸ ἴζον τῶν περιεργειῶν de ea scribit Diodorus I. 62. controversiam non diemina. At Plinius Hist. Nat. XXXVI.

12. Tertia minor quidem prædictis, sed multo spectatior, Æthiopici lapidibus, assurgit coccλιν. pedibus inter angulos; quibus utique ampliorem, quam Herodotus, singulis lateribus latitudinem tribuit. Hinc *επιτακείων πόδων* hic fuisse olim arbitrantur; numeris, ut e quidem opinor, multo quam oportebat, auctioribus. Cum tamen superiore *πρὸς* hæc fuerit *ιλάσαν*, si ad altitudinem referas, x. pedes nimis quam pauci erunt. Lege Jo. Gravii Pyramidograph. p. 112. etc. Wess. — Difficultatem, qua premi videbatur hic locus, non magis Larcherus, quam qui eum præcesserunt docti viri, potuit expedire. Postquam enim Græca verba his Gallicis reddidit, “elle est beaucoup plus petite que celle de son père, ayant vingt pieds de moins, et chacun de ses cotés trois pléthres de large;” monuit in Notis, viginti quidem pedes illos haud dubie ad altitudinem spectare, quoniam latitudinis mox separatim mentionem faciat scriptor; manifeste autem corruptum esse hunc numerum, quoniam, si viginti tantum pedibus hæc pyramis minor fuisset altera, profecto eam Herodotus non dixisset *multo* minorem. Memorabili vero exemplo hic locus est, quo moneamur quam minuta res quantum interdu habeat momentum. Una lineola, unum leve incisum alieno loco positum, hasce citavit turbas: abjecto commate, quod post *καταδίουσαν* in omnibus ad hunc diem editionibus (mirum dictu!) interpositum erat, omnia nunc plana sunt, omnia recte se habent. Altitudinem hujus pyramidis non definit scriptor: multo minorem ait esse paternā, quum illius latus quodque in basi nonnisi tria plethra demtis viginti pedibus (i. e. 280 pedes) metiatur. Atque hæc mensura exactissime congruit cum ea quæ ab eodem, quem jam sæpius laudavi, Grobert reperta est. Vide li-

brum citatum, p. 95 seq. aut, si magis in promptu est, Langlès in Notes et Eclaircissements sur le Voyage de Norden, p. 288. S.

[3. *λίου δὲ ἐς τὸ ἥμισυ λίθου* αἰθιοπικοῦ] Nigrum fuisse lapidem et pretiosum dicunt Diod. Sic. I. 64. itemque Strab. XVII. p. 808. ed. Cas., adjiciens valde esse durum, ut ex eo mortaria conficiantur: quare etiam cultros ex hoc lapide confectos memorat Noster, II. 86, 15. In Cheopis pyramide primum ordinem ex Æthiopico lapide *variegato* substructum vidimus c. 127, 11. Ac videtur lapis etiam huic pyramidi Mycerini adhibitus variegatus fuisse aut versicolor, nempe nigro colore in rubrum vergente aut rubris maculis distinctus, ac fortasse de illo Syenitæ genere, quem pyropæilon olim vocatum fuisse Plinius refert, XVI. VIII. 13. Conf. omnino Abd-Allatif, p. 173. ibique Sylv. de Sacy. p. 214 seq. Quare nulla caussa fuit, cur hunc lapidem, de quo hic agitur, ab illo qui cap. 127. memoratur, diversum Larcherus statueret. De eodem lapide cf. Wess. ad c. 176, 6. S.]

[8. *καλάντων χιλιάδης ἀναρίμητοι*] Licet enim multo minor duabus aliis, multo tamen hæc pyramis erat spectatior et ob lapidis e longinquo advecti præstantiam duritiemque multo majoribus impensis exstructa, consentientibus Strabone et Diodoro locis cit. et Plinio, XXXVI. XII. 17. S.]

12. *τῶν τὰς — λίθόντων, ἢ ῥοδάσις*] Nihil his inesse, quod offendat, videtur: et tamen esse, codicum discors scriptura declarat: alii *συραμίδας* — *λιπομίνων* ἢ ῥοδ. fortasse voluerunt agente usu, ut *καταλίττειν*, *ἀπολίττειν* et *λίττειν* c. 147. atque alibi sæpius; alii *λιπόντων*, *λιπομίνων* ἢ ῥοδ. posterior erat Rhodopis; pari structura, quæ in Diodori proxime descriptis verbis, atque in Eu-

ripideis Orest. v. 1085. ἡ πού λίλειψαι τῶν ἱμῶν βουλευμάτων. At tum, quod acscripti mordicus retinent, ὕστερον in exilium ire debet. Atque hoc admonuisse satis est. (Vide Var. Lect. ed. S.) Ecce aliud. Herodotus disputatione circumspecta meretriculæ Rhodopidi pyramidis ædificationem aufert: antiquum rumorem amplectuntur Diodorus, Strabo, Plinius; commentariis certe inserunt. Hoc amplius, Rhodopidem Ælian. Var. XIII. 33. elocat regi Psammeticho, qui Amaside, cujus ætate feminam floruisse Noster adseverat, annis ferme quinquaginta prior est. Unde erroris aut Herodotus aut Ælianus culpâ tenetur: neque ille ea liberabitur, si duas fuisse Rhodopides statueris, easque ab Herodoto, Strabone et Plinio confusas: alteram proprie sic dictam, ex meretrice uxorem Psammetichi, et sepultam in Pyramide; alteram Æsopi conservam, et Charaxi, fratris Sapphûs, amicam, quæ tempore Amasidis floruerit. Hæc Celeb. Jac. Perizonius ad stabiliendam Æliani fidem; quæ, si negentur, incertissimæ conjecturæ, etsi olim alia fui opinione, locum obtinebunt. Ælianus fabellam ex Strabone XVII. p. 1162. (p. 808. Cas.) aut aliunde, hausit. Geographus regis nomen tacitum habet; de suo Ælianus Psammetichi titulum inpingit. Herodotus duas Rhodopides non novit, et Amasidis Æsopi illam contubernalem tempore viguisse distincte adfirmat. Utri credemus? Wess.

14. τῶν Ἡφαιστοπόλει] Adhærescunt ad virile hoc nomen doctissimi viri. G. Cuperus Obs. IV. 4. p. 58. hæc se capere negat; nisi dicatur, latere hic nomen patris, vel urbem eo nomine in Samo fuisse; vel Iadmonem, origine Samium, Hephæstopolin in Ægypto habitasse, scribique debere τῶν Ἡφαιστοπόλει. Gronovii similes sunt fluctatio-

nes ad Arriani Ἀναβασ. III. 5. p. 109. quibus vehementer offensus Corn. de Pauw correctum voluit τῶν Ἡφαιστοπόλει, nova voce, sed, ut censet, perelegante, quæ Vulcani ministrum denotet, et Iadmonis patrem, vel fabrum ferrarium insignem, vel Vulcani potius sacerdotem fuisse doceat. Mihi, ut absolvam verbo, inventum non placet. In propriis Græcorum nominibus mira multa: Σάωλις est in Epigramm. XVIII. Callimachi, Ἀμφίπολιν habet marmor a Buberio editum, feminam Νικέωλιν dabit aliud, et numus Abderitarum Ἀναξίπολις: neque ignoti Ἀγνηπόλις et Κρατησιπόλις sunt. Quæ Ἡφαιστοπόλιν abunde defendunt. Confer Comit. Cayl. Recueil d'Antiquit. T. II. p. 265. Wess.

15. Ἰάδμονες ἰγίντο] Apud Demosthen. p. 729, 30. (p. 1352. ed. Reisk.) Νίκαια Νικαρίτης ἦν. Pseudolus Plauti II. 3, 24. Quia lenonis me esse dixi: alibi dicitur Amphitryonis Sosia; ut Phereclis servulus Lydus, Andocidi Λυδὸς ὁ Φερικλίου, p. 3, 24. Lysias, p. 256. ἰγίντο ὁ Εὐμέρης οὗτος Νικοκλίου καὶ Ἀντικλίου: recte cepit ista Marklandus vir cl. sed nomen Εὐμέρης genuinum esse vel Theocritus monstrabit Eid. V. 10. et 73. τὴν Στρομεδῶρου Θράτταν Aristoph. Ἀχ. 272. Quod mox legitur, (l. 17 seq.) ὅς βούλοιστο πυνὴν τῆς Λισώπου ψυχῆς ἀνελίσθαι, Plutarchus interpretatur T. II. p. 557. Α. τὸν βουλόμενον ὑπὲρ Λισώπου δίκην λαβεῖν παρ' αὐτῶν: ubi tandem etiam Samius venisse dicitur Ἰάδμων (vulgatur Ἰδμων:) γίνου μὲν οὖν Λισώπῃ προσήκων, ἀπόγονος δὲ τῶν περιμένον αὐτὸν ἐν Σάμῃ γαιγόνος. VALCK.

CAP. CXXXV. 5. τῆς μουσοποιού] Fulvii Ursini ad Carm. illustrium Feminar. p. 23. μουσοποιού fallenti memoriæ debetur. Sappho μουσοποιός, quem admodum Pindarus in Orat. p. 25.

Dionis Chrysost. et Hipponax Theocrito Anthol. III. p. 392. (Analect. Brunck. T. I. p. 392.) Quod Athenæus autem (lib. XIII. c. 69. p. 596.) ignorantiae labem Herodoto adfricat, Charaxique amicam, non Rhodopin, sed Doricen sive Dorichen vero nomine fuisse contendit, id sibi habeat. Nosse debuerat, non Doriches tantum, sed et Rhodopidis cognomine meretriculam fuisse celebrem ex Strabone XVII. p. 1162. A. WESS.

7. 'Ροδῶπις] 'Ροδῶπις vicina pæne videntur postulare: *μιγάλα* — *ὡς ἂν ἴναι* 'Ροδῶπις, opes magnas, ut Rhodopidis scilicet. Ælian. de Nat. An. IV. 54. *παῖδα ὠρεῖται, ὡς ἂν Αἰγύπτου*. Cicero de Senect. c. 4. multæ etiam, ut in homine Romano, litteræ. Notissimum illud, satis exercitatum in dicendo, ut Thebanum scilicet, sumit Nepos a Thucydide, qui de Brasida p. 287, 56. *ἦ οὐδὲ δίδουσι, ὡς Λακιδαιμόνιος, ἱστῶν*. VALCK.

Ibid. *ὡς ἂν ἴναι* 'Ροδῶπις] Lipsiæ in Miscellan. addebatur *κατὰ* 'Ροδ. ἱστ. Amplexeretur, si verba correctionem requirerent, *ὡς ἂν ἴναι* 'Ροδῶπις. Credo, vim et elegantiae cultum, ut sæpe alias, proprio inesse nomini: Magna, scriptor inquit, sibi bona quæsit, ut Rhodopis esse potuerit, populi videlicet prostibulum et vilis conditionis. Ceteroqui ex præmissis *κτῆσασθαι* advocari non incommode poterit. Rectius (l. 7.) *οὐκ ὡς γι*, dissecta priore voce, maluit Reiskius. Postulat enim sententia et probat Cod. Cl. Askew. WESS. — Commodum utique 'Ροδῶπις: sed nec incommode teneri vulgatum potuit, adeoque debuit. *ὡς ἂν* 'Ροδῶπις ἴναι, *ἐκτίθετο μιγάλα χρήματα*: ut quæ Rhodopis esset, magnas pecunias fecit. Cæterum confer Nostrum II. 8, 14. IV. 81, 4. IV. 99, 19. S.

18. *ἰν σῇ Ναυαράδος ἰσαφρόδισι* — *ἰναῖραι*] Hoc de numero quatuor scor-

tilla in Archiæ Epigrammate Veneri donaria dedicant, interque alia

*"Αλικυ ἄλλα δῶρα, γαρυστίαι, σὺ σάδι,
Κύρη,
Ἐπασαι, αἰγιαλῶν Ναυαρέτιδος εἶναι.*

Integrum dabit L. Küsterus ad Suid. voc. *Κικρύφαλον*: (et Brunck. Analect. T. II. p. 93 seq.) vulgavit ἔτ Reiskius Anthol. Cephalæ p. 25. quædam immutans, quæ non mutari fuerat potius. Naucratis ripæ Nili adcubabat, florens commerciis et scortorum celebritate, ut Corinthus, Puteoli, et plures ex littoralibus urbibus. Quid in acta patra- rent, si Cicero lib. V. in Verrem c. 25. tacuisset, ex Ægyptiorum et Syrorum Maiumis cognosci potuerat. Archidices memoria durat in Athen. et Ælian. Var. XIII. 68. WESS.

23. ἦσαν — *περιλισχήμετοι*] Archidice minus altera fuit famosa. Hinc petita vox Ionica *Περιλισχήμετοι* redditur ab Hesychio *περιβόητος, περιέλη-τος*: sic pro *περιβοήτος* fuit emendatum in Animadv. ad Ammon. p. 65. Reperiuntur et *περίφημος* et *περιέδρομος*. Cyclici *οἱ περιηχημίται* in Philone Byblio Euseb. Præp. p. 39. d. Apud Etymol. legitur: *Δημολάλητος, περιβόητος*. (Cognata significatione *ἄλλισχος* dixit Noster I. 153. 8.) Permutantur apud Herodotum locutiones *ἀπικέσθαι ἐς λίσχη* et *ἐς λίγους*. Rarius illud lib. IV. c. 4. *ὡς περιλισχηντιμύτων αὐτῇ ἀπαστάσις πέρη*. VALCK.

25. *ὡς Μιτυλήνη*] Sic dedit e MS. Gronov. quod si vel in aliis etiam Codicibus inveniretur, probandum tamen foret *ἐς Μιτυλήνην*, quia nunquam a veteribus *ὡς* jungitur quarto casui in talibus, nisi ubi *πρὸς* locum invenit. In his nonnunquam a librariis, sed multo frequentius ab hominibus eruditis fuit peccatum, quos in tantilla re nominari necesse non est. Norma ascribendi Thu-

cydides lib. IV. c. 79. ἀφίππο ὡς Περ-
 δίκαν καὶ ἐς τὴν Χαλκιδιάν. Idem pag.
 148, 48. (?) ἐς τὴν Ἀσίαν ὡς βασιλίαν.
 p. 554, 92. (VIII. 31.) ἀτίσλυσαν ἐς
 Φοκαίαν καὶ Κύμην ὡς Ἀστυόχον. p. 527,
 36. (VIII. 39.) ναῦς ἐς τὸν Ἑλλήεποντον
 ὡς Φαργέβαζον πίμπαν. p. 553, 37.
 (VIII. 81.) Paulo exercitator facile
 sentiet, in his similibusque voculas ὡς et
 ἐς non posse transponi. Eadem in om-
 nibus obtinet scriptoribus Atticis veteri-
 bus, quin et in Atticistis accuratioribus,
 ratio; e quibus priorum simillima, etiam
 in quibus utrumque reperiretur, plurima
 possent expromi. Ceterum ex hac non
 magni momenti observatione multa ve-
 terum loca corrigi poterunt; nam libra-
 riorum delictis recta ratio praeferenda
 est. VALCK.—De Herodoti usu conf.
 quæ ad c. 121, 99. monuimus. S.

Ibid. ἀπεισσησι ἐς Μιτυλήναν] Suum
 scriptor recepit; neque enim ἐν ἀφύχου
 veteres, sive regionum urbiumque no-
 minibus, ὡς adstruebant. Thom. M.
 ἀπαξ ἐν ἀφύχου uno in Thucydide in-
 venit, et loco adhucdum controverso.
 Egerunt hac de structura docte T.
 Hemsterh. Miscell. Observ. Vol. V.
 tom. 3. p. 56. et Valcken. ad Euripid.
 Phoeniss. p. 475. Mox κατισειρόμενός
 μου (l. 25.) ambigue dicitur. Potest.
 Charaxum, potest Rhodopin indicare;
 hanc Sappho, ὡς πολλὰ τοῦ Χαράξου νο-
 σφισαμένη, multa Charaxi intervertentem
 et furatam, si fides Athenæo, taxavit
 inusta nota. Nec puto fratrem probavit,
 in casses meretriculæ demersum. Vide
 Ampl. Cuperi Observ. IV. 4. Wess.

CAP. CXXXVI. 5. εὖ γυγλυμμένους]
 Laurentius figuras insculptas, ἱγγυγλυμ-
 μένους, sicuti Arch. et Vind. Hæsito
 in electione. Vulgatum videtur per-
 commodum et singularius: Vallæ scrip-
 toris patrocinatur consuetudo, qua II.
 194. καὶ ζῶν ἱγγυγλυμμένους: talis quo-
 que c. 138. αἰμαίνῃ ἱγγυγλυμμένους τύπαισι:
 tum τύπαισι ἱγγυγλυμμένους πολλοί, c. 148.

Libera itaque optio est. In sequenti-
 bus vertendis Vallæ aberraverat, in viam
 ab H. Stephano comiter revocatus.
 Wess.—Olim pingebatur ἱγγυγλυμ-
 Inde deflexum est εὖ γυγλυμμ. S.

[11. ἀτάσκει κρατίων τῆς — θάνης]
 Θάνη hic idem fere valet ac εἴσημα θη-
 καίων, II. 86, 29. Nam in una θάνη
 pluribus cadaveribus locus erat. conf.
 III. 16, 26 seq. Mox hoc cap. I. 14.
 pro θάνη ponitur τάφος. S.]

15. τὸν ἐαυτοῦ ἀπογινόμενον] In Codd.
 fortasse reperietur, τὸν ἱ. ἀπογοισμένον,
 prouti Vallam in suo legisse Latina
 manifestant: ac ne alium quidem ex se
 ipso progenitorum sepulturae mandare.
 Quæ prostant in Ed. Gronov. commo-
 dum vix admittunt sensum. Ex se ip-
 so progeniti, vereor ut Græce dici pos-
 sint εἰ ἐαυτοῦ ἀπογινόμενον. Præterea
 fato functi Herodoto quoque dicuntur
 aliquoties ἀπογινόμενοι: qua significandi
 virtute hic illud videtur capiendum.
 Qui patris cadaver, quod pignori oppo-
 suerat, expuncto debito non redemerat,
 hunc legislator etiam ipsum sepultura
 censuerat indignum, nolueratque ut su-
 os ipse liberos fato functos isto dignaretur
 honore, μήτις ἄλλοι μηδὲνα τῶν ἐαυ-
 τοῦ ἀπογινόμενοι θάψαι: sic scribendum
 arbitror: neque alium quemquam suo-
 rum fato functum. De his tacet legem
 commemorans Diodorus (I. 93.) T. I.
 p. 104, 93. In talibus ἀπογινόμεναι idem
 est ac ἀποβιώσαι vel ἀποθανεῖν, ter qua-
 terve adhibitum Herodoto: vid. Clar.
 Alberti ad Hesych. in Ἀπογινόμεναι.
 Hoc sensu mea quidem sententia de-
 buerat illud in Attica lege accipi apud
 Demosth. contr. Macart. p. 608, 88.
 (p. 1069, 10. ad. Reisk.) τοῦ; δ' ἀπογι-
 νόμενους ἐν τοῖς δήμοις ὡς ἐν μηδὲν ἀναρε-
 ται: quorum in pagis mortuorum nemo
 cadavera tollat. Quamque legem ad
 Leges de Sepultura referre debuerat,
 eam, quia forte legebatur aliis interjecta,
 retulit ad φονικοὺς νόμους S. Petitus in

LL. Att. p. 624. Latine vertens, si quis in aliquo populo cæsus sit. Alciphroni p. 80. mecum restituit A. Heringa: *ιστιδὴ Κρίτων αὐτῷ ὁ γυνήσας ἐπειγόντο*. VALCK.

Ibid. τῶν ἰαυτῶ ἀπογενόμενον] Non exputo, cur Aldi et Camerarii hanc scripturam mutatum ierint, tutam codicum auctoritate. Ἀπογενόμενος hoc non est loco progenitus, sed fato functus, uti II. 85. IV. 4. et apud Thucydidem, monitore Schol. ad Demosthen. Or. de Cherson. p. 59. Quod legem adinet, de qua agitur, ea et in Diodori I. 92. Quanto vero humanius Imp. Justinianus edixit, nulli esse licentiam corpora defunctorum debiti gratia detinere, aut impedimentum facere eorum sepulturæ, Novell. CXV. 5. Porro (l. 20.) *κατανοσθῆς* Gronovii præfedit editio; in annotatione *κατανοσθῆς* esse ait in optimo codice; forsitan errore operarum. Nam Passion. et Ask. prius edunt, a quo aliter non sum. Κατόντο τὸν Ἄμασιν *Διγύσταις* inferius c. 172. Vallæ, vertentis compares, lapsum redarguit H. Stephanus in Prolegom. Edit. secundæ, ut mirer valde Corn. de Pauw *κατανοσθῆς*, ex Latinis istis formantem. Wess.

10. Μή με κατανοσθῆς πρὸς τ.] Ex diversis hanc sinceram puto lectionem. Quando primum interpretabatur Valla, ne me cæteris pyramidibus compares; non ille quidem aliud hic verbum legit, sed minus dextre prægnantem phrasin intellexit, significantem: ne me sic vilipendas, ut unam censeas ceterarum; sive, ignominiosa cum ceteris pyramidibus instituta comparatione. Iomicum *ὑπὸσθῆσαι, κατανοσθῆσαι*, (Herod. II. 172.) notabat *ἐμφανίσαι* et *καταμήψασθαι*. Quid sit in proximis (l. 23.) *ὑποτίσσειν*, monuit vir summus (Hemsterhusius) in nota L. Küsteri ad Aristoph. Av. v. 1145. VALCK.— Conf. Not. ad III. 130, 17. S.

CAP. CXXXVII. 2. ἔξ Ἀνύσιος πύ-

λως] Hinc *νομὸς Ἀνύσιος* c. 166. verum contra tabulas. Non præterit urbem Stephanus Byzant. estque ejus longe antiquior memoria in his Esaiæ c. xxx. 4. *וְיִנְיָו וְכִנְס וְרַמְלִכִּי* et legati ejus Chanes (h. e. Anysin) attigerint. Vocis apud Hebræos pronuntiatio differt, urbs eadem. Nam quæ Junius et alii de Daphnis Pelusis, sive Taphnes, minime congruunt. Tetigit verbo Thorm. Pinedo ad Ethnicographum, uberius vero et distinctius Celeb. Camp. Vitringa, Comment. in eum Vatem p. 168. T. II. Reges Asychin et Anysin non novit Diodorus, Bocchorin ante Sabacum Ægypto inponens, I. 65. Wess.

15. καὶ ἵκωνται πασσαμένον] Levi opera *πασσαμένον*, uti factum scio, refingi posset. Quo vero successu? *πάσσειν, ἐμπάσσειν* de inspersis, ornatus etiam causa, non refugit usus. In urbibus, altius eductis, neutrum novi. Facit Codd. tamen discordia ambiguum, sit-ne *πασσαμένον* an *γισομένον* genuinum: alterutrum sane (haud dubie posterius) ex glossa venit. Quæ sequuntur, a Cl. Gronovio bene constituta et doctè explanata sunt. (Vide Var. Lect. ed. S.) De Bubasti, quæ Græcorum Ἀρτεμῖς sive Diana, nihil addo. Repetit Herodotus c. 156. quod hic professus fuit, et explicat copiose Iablonskius Panth. Ægypt. III. 3. Hoc adcedat, placuisse mihi olim (l. 18.) *ἡδονὴ δ' ἰδίῃ*, blanditumque Abreschio: movebar Nostri verbis III. 160. *εἰ δὲ ὑμῖν ἡδονὴ τοῦ κατὰ θάλασσαν ἡγεμονίῳ*. Qui in vulgata acquiescunt; auxilium ex Car. Daubuz de Testim. Christi apud Joseph. lib. II. 12. impetrabunt. Wess.—*ἡδονῇ* cum Aldo tenent edd. omnes, nec aliud e MSS. citatur. In F. desideratur quidem iota subscriptum vel adscriptum, sed habet ille tamen *ἡδονῇ* circumflexo accentu. Intelligendum *ἡδονῇ ἰδίῃ* *οὐδὲν μᾶλλον ἐξῆματόγηστον*. S.

18. *ἡδονῇ δ' ἰδίῃ*] Hic si Codices

vulgatis concinunt, paulo tamen superius (l. 15.) dabunt, ut autumo, *πολίων*: qua in re tantilla Codicum non expectassem consensum. Quicquid hujus fuerit, Herodotum scripsisse suspicor *ἦδιον δ' ἰδίσθαι οὐδὲν τοῦτου μᾶλλον*, alibi suo more scribentem *ἄμεινον μᾶλλον*, *μᾶλλον ὀλβιώτερος*, et *αἰρετώτερον μᾶλλον*. *ἠδίου μᾶλλον* Chrysippus dixit apud Athen. IX. p. 373. A. *ἦδιον* — *μᾶλλον* forsitan Isocrates in *Æginet.* p. 393. v. *ἐκ ποίας δὲ οἰκίης ἦδιον υἱὸν εἶδιν αὐτῇ πατρὶ τοὺς νόμους ἐισπνεῖσθαι μᾶλλον, ἢ ταύτης*: in quibus, mutata tantum pronunciatione, *ἦδιον* corrigo pro *ἦδιον*: nam *ἦδιον υἱὸν* — *ἐισπνεῖσθαι* quis tandem dixerit? Comparativis junctæ vocis *μᾶλλον* pleonasmum exemplis adfirmarunt H. Stephanus, St. Berglerus, F. L. Abreschius, aliique. VALCK.—Nil opus fuisse sollicitare vulgatum, paulo ante vidimus. S.]

CAP. CXXXVIII. [10. *Ἰσοπτόν ἵσσι.*] Sic recte jam H. Steph. in ed. 1. posuerat: dein vero rursus mendosum *Ἰσοπτόν ἵσσι* habet ed. 2. Cæterum, quid sit quod dicat Scriptor, quoniam exaltatum fuerit solum urbis, in templo autem media in urbe sito nihil fuerit mutatum, idcirco magis undique conspicuum factum esse templum, fateor mihi non liquere. S.]

17. *φίξει δ' ἰς Ἑρμίω ἱερὸν* Rediit expulsa præpositio. Qui eiecit, (Gronovius) pulcre noverat, non hæc ad τὰ δῖα pertinere: retulit ad viam, quæ Mercurii templum ferret; (id est, ut ille putabat, in qua via erat Mercurii fanum:) per utique incommode, cum totus aggeris tractus et tenor ad Mercurii ædem ducat. De decoro, quod obtenditur, id vero nihil est: sufficit, Herodoto eum verborum ordinem adriasse. Non memoro Codd. scriptos, neque usum dictionis. Virgilianum, Hinc via, Tartarei quæ fert Acherontis

ad umbras *Æn.* VI. 295. omnes norunt. Dedit Gronovius ex Nostri copiis nonnulla, (ex II. 122, 12. tum, quæ huc minus spectant, ex I. 10, 10. I. 120, 12. IX. 33, 13.) facile, si res postularet, ex Polybio, Diodoro, et Pausania in primis adaugenda. Conf. doctos viros in Act. Apost. c. xii. 10. Wess.

CAP. CXXXIX. 1. *τίλος δὲ τῆς ἀσ.*] Τὴν ἀπαλλαγὴν forte dicere potuisset ἀπαλλαγῆς τίλος, ut mors dicitur θανάτου τίλος; cædes, φόνου τίλος. Paulo post, (l. 5.) ubi in somnio Rex dicitur jussus τοὺς ἱεῖρας μίσους διατάμειν, (Conf. Diodor. T. I. p. 75. ult.) neque illud, nec διαταμῖν, sed διατάμναι, legit Gregorius de Dial. Ion. MS: (§. 67.) Τὸ τίμναι, Τάμναι λίγουσι. Ἠρόδοτος ἐν β', τοὺς ἱεῖρας — μίσους διατάμναι. Ionice, ut τάμναι, scribebatur στεράφαι et τεράπειν. Sed Dorica sunt, ut puto, στεράφαι et τεράχαι: hoc rarius, et Grammaticis tantum observatum. VALCK.

5. *μίσους διαταμίειν*] Adjungit Diodorus καὶ διὰ μίσου αὐτῶν διελθὼν μετὰ τιρατίας, et per medios sectos cum ministris transire, I. 65. cujusmodi triste sectionis exemplum in Pythii filium natu majorem Xerxes representasse legitur Musæ VII. 39. Ceterum Oracula, quæ Æthiopes consulebant, signavit, supra c. 29. Wess.

CAP. CXL. [3. *ἦσαν χάσας σπαθῶν καὶ γῆ*] Cineres, puto, œnoscæ humo mixti, aptius culturæ solum erant reddituri. Ac nescio an hoc consilio diligenter collectos cineres certis in ædium cameris adservare soliti sint Ægyptii. conf. c. 100. extr. S.]

7. *ἴσα ἐπὶ πλίῳ ἡ ἱστακίσια* — Ἀμυρταίου] Omne hoc comma ineptæ tautologiæ, ex inperiti hominis glossemate ortæ, damnat Jac. Perizonius vir clar. Orig. Ægypt. cap. xi. pag. 202. Nollem factum. Fluunt ex abundantiore Scriptoris sermone; suntque fre-

quentes hujusmodi iterationes, uti bene observavit Jac. Gronovius. Quod addit autem, cetera Perizonii se tangere dedignari, ἄρρητοι ἔμεινον. Viam ille ostenderat ad turpem errorem huic loco adimendum, non sane cum dedecore spernendam. Rem vide. Dicit Herodotus, insulam, Anysis tempore in paludibus aggestam, septingentis atque amplius annis frustra ab insecutis regibus ad Amyrtæum usque fuisse quaesitam. Amyrtæus, quod Thucydidis I. 110. testimonio novimus, eas in paludes, quum Persis Longimanus Artaxerxes imperaret et Herodotus floreret, cecessit: ab utroque ad Achazi aut Hiskiae, Principum Judæorum, ævum, in quod Anysis et Sabaco incurrunt, intervalum est annorum paullo plus trecentorum. Hinc, ut Chronologiæ ratio constaret, Perizonius ἴσως ἰσὶ πλείω ἢ τριηκόντα, trecentis et amplius annis, conjectura plausibili. Mendam notæ genuerunt numerorum, perperam pictæ, quem ad modum Ampl. Boucherius, ejusdem conjecturæ patronus, Diss. Herod. c. VII. p. 71. commonefecit præclare. Wess.—Nempe, pro ΗΗΗ olim temere [Η]ΗΗ a librariis hic scriptum fuisse, Buharius censuerat. Aliam rationem secutus Reizius, σιτηταρίσια pro ἰσταν. non modo legendum statuit, sed etiam recta in contextu ponere hunc numerum non dubitavit. Cujus rationem et in versione sua adoptans Larcherus, et in Chronologia Herodotea, quæ Tomo VII. Gallici Herodoti continetur, p. 108 seqq. uberius adstruens, auctorem hujus inventi (ut multorum aliorum quæ Reizio debentur) Borheckium celebrat; qui tamen diserte professus erat se Reizium ducem esse secutum. S.

CAP. CXLI. 3. τῶν μαχίμων] Nec satis apte congruunt ista cum παραμαρσάμενοι, neque phrasi ἰν ἀλογίῃσι ἔχου: nam nihil huc facit locus, lib IV. c.

VOL. III.

159. Scribi potuit τῶν μαχίμων, sive τὸ μαχίμων, ut corrigi Abreschius Dil. Thuc. p. 63. sive etiam τὸ τῶν μαχίμων, ut Reiskius, nempe γίνου. Inter Ægyptiorum ἰσταν γίνου, — οἱ μὲν μαχίμοι παλίσταται, Herod. II. 163. Diodoro commemorantur τὸ μαχίμων ἱθνος, p. 106, 48. (I. 94.) et οἱ μαχίμοι παλούμιοι, p. 85, 1. (I. 73.) quocum loco desiderarem equidem in concordiam posse redigi supra Diodoro narrata p. 53, 1. (voluerat p. 33, 1. scil. lib. I. c. 28.) Indorum collata, quam alibi tradit, πολλοταία. Sed in Herodoteis mihi sane videtur insolens ἰν ἀλογίῃσι: horum vice si legeretur ἀλογίῃσι, in vicinis quidpiam novari nihil esset necesse. Scribi certe commode potuit: τοῖς ἀλογίῃσι ἔχου παραμαρσάμενοι τῶν μαχίμων λίγυπτιῶν. Sic Herod. IV. 150. ἀλογίῃσι ἔχου τοῦ χρησθηρίου, oraculi nullam habuerunt rationem. Alibi scripsit ἰν ἀλογίῃσι ποίεσθαι: et II. 172. Amasin ἰν οὐδὲ μὴ μοίρῃ μεγάλη ἔχον. Apud alios, pro despicatui habere, dicitur ἰν οὐδὲν λόγῳ ἔχου, vel ἄγου, vel εἰδέναι. Stobæi Tyrtæus, p. 353. imbellem Οὐτ' ἂν μετασάμην, οὐτ' ἰν λόγῳ ἄνδρα τιθήην: præferrem τιθήην: quod habet Plato de Legib. I. p. 629. A. II. p. 660. x. et hinc Jamblich. in Protrept. p. 112. A Stobæano diversum exhibens animosum Tyrtæi carmen Lycurgus contr. Leocr. p. 163. de Lacedæmoniis, v. 25. (in Reiskii Or. Gr. Vol. IV. p. 212.) καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς οὐδένα λόγον ἔχουσιν περὶ τοῦτου οὕτω σφῶδρα ἰσποδῆσασιν. Scaliger et Jo. Taylor περὶ τούτων recte corrigunt; vereor autem ut eruditissimi viri legerint alibi, περὶ τινὰ λόγον ἔχου. Corrige, sodes: καίπερ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἰν οὐδὲν λόγῳ ἔχουσιν, περὶ τούτων, etc. Ab his parum distat illud Euripidis Androm. v. 209. τὴν δὲ Σελῆρον οὐδ' αὖ μοῦ τίθης, vel τίθη. Scriptor non inelegans II. Macc. VII. 12. ἰν οὐδὲν ἰσδέναι.

H h

VALCK.—Τὸ μέχμιον τῶν Αἰγυπτίων legit Schneider in Lex. sub voce Παραχρέομαι: et accusativum τὸ μέχμιον ad verbum παραχρεσθ. refert, conferens hunc locum cum illo VIII. 20, 1. ubi παραχρεσάμηναι τὸν χρηστὸν mox ab ipso Scriptore per οὐδὲν τοῖσι τοῖσι χρησάμηναι explicatur. Vulgatam h. l. scripturam communi consensu tenent libri omnes: ac fortasse ipse Herodotus, syntacticis legibus non nimis religiose adstrictus, ἐν ἀλογίῃ ἔχων cum genitivo casu construxit, quum cognatam dictionem ἀλογίῃ ἔχων in animo habuisset. S.

8. Ἀραβίαν τι καὶ Ἀσσυρίαν] Josephi codicem postremis caruisse, significarunt Palmerius, Marshamus, Vitringa: quam tamen rem dubiam relinquunt Judæi scriptoris membranæ. Quod si vere absentiam earum vocum animadvertit, Ἀραβίαν στρατὸς, qui brevi sequetur, Josephum quadamtenus iuvabit; nam et illi non adcescentur Assyrii. Sed præstat, quod res et schedæ omnes adprobant, defendere. Certe Senacheribo et Arabum, quibus trans Jordanem et in Petræa sedes, amplius numerus, et Assyrii dicto audientes fuerunt. Quod autem vir eruditus Josepho Ant. X. 1, 1. Senacheribum βασιλία μίγαν nominanti, adposuit, Herodotum eumdem τὸν μίγαν Σαναχάριβον βασιλία nuncupasse, secus habet. Mox (l. 10.) ἰς ἀπορίην ἀπειλημῖνον oportuerat. Vidimus Arionem ἀπειληθέντα ἰς ἀπορίην I. 24. et erunt deinceps alia. WESS.—Conf. VIII. 109, 8. et IX. 34, 12. Sed nimirum h. l. non modo cod. F. quem in Var. Lect. (ed. S.) memoravi, verum etiam alii omnes et ed. Wess. cum superioribus edd. in ἀπειλημῖνον consentiebant. S.

19: ἰνταῦθα ἀπικομῖνους] Corn. de Pauw ἀπικόμενου, aut ἀπικομῖνον, posita post ἀνθρώπους majore στιγμα. Prius etiam Reiskius. Nolo refragari: qui voluerit, patronum arcesset Gronovium

II. 66. WESS.—Vide nostram Var. Lect. (ed. S.) ad II. 66, 15. Nempe recte ibi Gronovius de nominativo participii pendente, ut aiunt Grammatici, sive absolute posito monuit, ubi alias genitivus absolutus locum habet: cujus ἀνακολουθίας exempla quidem etiam in Notis nostris ad I. 33, 1. adposuimus. Simillima vero ratione hic, ut in oratione infinita, loco nominativi participii accusativum absolute positum habemus; quemadmodum III. 99, 5. αὐτὸν ἐπαύμενοι, pro eo quod ad legitimam syntaxeos normam αὐτοῦ τηκομένου esse debebat. Mox ἀγοραῖοι ἔθετοισι, circumforanea hominum turba, ut I. 93, 7. S.

20. ἰσχυρότητας νικτὰς μῦς, etc.] De muribus agrestibus quæ prodebantur, tantopere Polemonis narrationi et grammaticorum apud Eustathium (ad Ἰλ. α'. 39.) de Troadis incolis, mures venerantibus, ὅτι τὰς νικτὰς τῶν πολιτῶν διέτρωγον, τῶν, congruunt, ut eodem fabulari fonte manasse diceret. Namque, aliam Assyriorum cladis causam et locum fuisse, ex Esaiâ, qui ea vixit ætate, c. xxxvii, 36. exploratum habemus. Lege ibi, si vacat, Camp. Vitringæ Observationes. Wess.

23. γυμνῶν ὅπλων] Mediceus, et illi consentanei, si γυμνῶν καὶ ἀνόπλων, sicuti Plutarchus, Appianus, Polyænus et alii, præbuisent, ansam præcidissent quærelæ. Equis unquam γυμνῶν ἀνόπλων aptavit? Quando melius Aldus, Eustathius, schedæque plures. Ita Xenophon Cyr. Παιδ. V. (c. 4, 45.) p. 140. γυμνὰ ὅπλων σκυνοφύρα. Galenus de Usu Part. p. 368. ἄνθρωπος δ' ὅστις τὸ σῶμα γυμνὸς ὅπλων, οὗτος καὶ τεχνῶν τὴν ψυχὴν ἔρημος. Alia mitto. WESS.—Adde Ælian. Var. Hist. XXX. 37. quem locum Gronov. in Notis citavit, licet absurdum ἀνόπλων in contextu posuisset. S.

CAP. CXLII. 7. γυναιὶ γὰρ τρεῖς ἀν-

δρῶν ἰκανὸν ἱεὶδ ἰστί] Haud dissimilia Clemens Alex. Strom. I. p. 401. (p. 246. ed. Lugd. Bat. 1615.) et Homeric scholiastæ. (ad 'Ιλ. α'. 250.) Alii aut brevis aut amplius temporis spatium τῇ γυναι̃ contribuant, uti Theod. Ryckius Dissert. de Prim. Ital. Colon. c. 4. et Jo. Alberti ad Hesychii γυναι̃ docuerunt. Noster non semper sibi in annorum γυναι̃ ambitu respondet et congruit, quod I. 7., si sana isthic omnia, testabitur. Alibi præterea de singulis hominibus sive regibus sine ulla finiti temporis notatione vocem adhibet, veluti VI. 98. Conf. Jac. Perizon. Orig. Ægypt. c. xi. p. 215. Scripsi ex Arch. et Vind. post pauca (l. 11.) καὶ πρὸς, περιηροῖσι, etc. elegantiusquam scribarum pro ingenio ratus. Dixi ad I. 156. quibus Euripid. Heracl. v. 961. et Helen. 641. Isæum de Hagn. Hered. p. 89. adstrue. Wess.

15. ἢ ἡβίαν τὸν ἥλιον ἀναπαύλαι] Neque hoc debuerat tentari. Alium respicit locum Suidas, (scil. I. 15, 4.) quando 'Εξ ἡβίαν interpretatur in τῶν συνήθων τόπων: hunc Thomas M. ἢ ἡβίαν optime reddens ἔξω τῆς συνηθείας, in voce 'Εξ. 'Ιστίον, inquit, ὅτι ἢ 'Εξ ἴστίον ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ ἔξω τίθεται. (Sic in illa dictione, in τοῦ μίσου κατῆσθαι, III. 83, 13. IV. 118, 8.) Ea sæpenumero latet in compositis vis, velut in ἱεμιστρος, ἱπδικος, ἱκτίσμος, ἔκαθλος, similibusque; in ἐκδῆσαι, ἐκστρέφαι, ἐξοικνῖν. Apud Aristid. I. p. 175. ἐξοικνῖν τῆς οἰκουμένης idem est ac ἐκτετατῆσθαι. Aristoph. Nub. 88. "Εκστρέψον ὡς σάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρέσους. In Thucyd. III. 55. ἐκπρεσίσταρον Schol. reddit ἔξω τοῦ περισσοῦς. VALCK.

Ibid. τὸν ἥλιον ἀναπαύλαι] Corrigit Miscell. Lipsiens. τὸν ἥλιον ἀναπαύλαι, solem resilliisse e sedibus suis, velut pila in murum illisa ἀναπάλλαι, resultat. (Nempe sic Reiskius.) Non credo, nec

ea verbo potestas. Haud multum huic fabellæ dissimilis Platonica, Politic. p. 269. A. ὡς ἄρα, regis Atræi ætate, ὅτε μὲν ἀναπάλλαι οὖν, εἰς τοῦτον τόπον τόσων ἰδύτο, ἀντίπαλλαι δ' ἐκ τοῦ ἱκανοῦ, in ortu solis et occasu aliorumque siderum mutato. Scaliger, Emend. Temp. p. 198. (quod et Galeus adscripsit) veri quandam umbram in Ægyptiis his nugis quæsit et invenit. Wess.—Tum in Ad- dendis hæc adjicit idem Vir doctissimus: "Inpendit huic loco Dissertationem iv. T. III. p. 300. Edit. Paris. Origin. Leg. et Art. eruditissimus Goguetus, multisque disputatis eum corruptum et ob defectum meliorum codicum pro desperato et insanabili habet: videri tamen Ægyptios obscure indicasse mutatum solis cursum tempore Josuæ imperatoris, et Hiskæ, Judæorum regis; de quo utroque in Josuæ Libro cap. x, 12, 13. et II. Reg. cap. xx, 9. Quæ disputatio, uti elegans est, ita plane conjecturalis arcessitaque, atque in scriptas membranas aspera et iniqua. Aliam nuper meditando extudit (idem) vir doctissimus in Memor. Trivultin. (Janvier 1762.) T. LXV. p. 409. Edit. Amstel., maximopere urgens, ἢ ἡβίαν non esse extra sedes, quæ Gronovii Latina, verum ex sede consueta. Sententiam Ægyptiorum et Herodoti esse, solem quater inde ortum fuisse, unde oriri solet: et bis cursum illinc inchoasse, ubi Herodoti tempore occidebat, bis eundem finiisse isthic, ubi ejusdem ætate oriebatur: τὸν ἥλιον, hic solem non innuere, sed solarem periodum, quæ spatio annorum undecim millium trecentorum et quadraginta revoluta varios ortus occasusque, sive initia et fines, habuerit. Huc, nisi aberro, tendit operosa eruditi viri explicatio, quam quidem laudibus ferre, probare non queo. Namque et longius abit a Scriptoris verbis; et prodigium, cujus causa ad-

fertur, enervat. Quid ista enim, si solaris periodus significetur, καὶ οὐδὲν τῶν παρ' Ἀγρυππῶν ὑπὸ ταῦτα ἱερωθεῖται? Et quis unquam ἥλιον ἀνατεῖλαι et καταδύσαι de periodi solaris initio et fine, ut alia ne addam, posuit? Ipsam sollertissimi viri diatribam adi." Hæc igitur Wess.—Porro idem Herodoti locus ingenium diligentiamque Academicorum Parisiensium, De la Nauze, Brequigny et Dupuis, haud admodum prospero quidem successu exercuit, quorum interpretationes rationesque Tomo XXIX. Historiæ et Comment. Acad. Reg. Inscript. p. 64. et seqq. exponuntur. Scalligeri rationem secutus Reizius, in brevi argumento hujus capituli scripsit, intra id tempus initium vagi anni bis in æstatem, bis in hiemem incidisse. S.

CAP. CXLIII. 6. ἑκάστος αὐτόθι ἵσταται — εἰκόνα ἑαυτοῦ] Suum defendere videtur IV. 103. ἰσὶ ξύλου μεγάλου ἀναπίπτει ἰστᾶ: etiam Demosthen. περὶ Συντ. p. 100. (p. 172. ed. Reisk.) μὲν Δι, οὐ χαλκοῦς ἵστασαν, οὐδ' ὑπερηγάτων. Alciphron. I. 30. cum animadversione Bergleri. Wess.—Dubitare videtur Vir doctissimus, recte-ne fecerit Gronovius, quod ἵσταται loco olim vulgati ἰστᾶ reposuit. At proprius hic locus verbo medio erat, ubi agitur de statua, quam sibi ponit quisque, non alteri. S.

8. Ad vulgatam olim scripturam πατρὶς ἑκάστος ἑαυτὸν ἰόντα, hæc monuit VALCK. "ἑαυτοῦ scribendum censeo, sui quemque patris filium esse demonstrabant; e similitudine nimirum imaginis τοῦ ἀρχιστα ἀποθανόντος. Sed unusquisque tunc illorum πατρὶ ἰονκὸς Παις ἀγαπητὸς ἔγιντο." Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

10. διξιόντες διὰ πασιών, etc.] Hæc scripti libri suspecta reddunt. Nec sunt, quod Gronovius adposuit, ad sententiam adprime necessaria; sed Hero-

doteæ tamen redundantia minime contraria. Wess.

11. ἀναδῆσαντις ἐς ἑκαταδ. θιόν] 'Ες θιὸν ἀναδῆσαι (ἑαυτὸν) et ἀναδῆσαι τὴν πατρίδα, (l. 2.) vulgo Græcis dicebatur τὸ γίνεσθαι εἰς θιὸν ἀναφίγειν: et, voce γίνεσθαι ommissa, ἀνέφειν ἐς Θαιμόν. Proximum accedit ἀνάψαι τὸ γίνεσθαι εἰς Δία, et γίνεσθαι ἀρχαῖον καὶ τῶν οἰκιστῶν ἀνημέριον in Philostr. de Vit. Apoll. I. 4. VALCK.

15. Πίρωμιν ἐκ Πιρώμιος γενόμενον] Incepta sunt quæ vulgo hic legebantur, Πίρωμιν ἰσονομαζόμενον, et orationem interturbant. Henr. Stephanus, ut asperitas tolleretur, Πίρωμις (sive Πιρώμιος voluerat) ἰσονομαζόμενον, Piromidas cognominatos, emendavit; Reiskius, Πίρωμιν ἰσονομαζόντες. Quorum ego conatus non aspernor. Quanto tamen præstantius Laurentii et Codd. illud Πίρωμιν ἐκ Πιρώμιος γενόμενον, Piromin ex Piromi progenitum. Ausus sum, nec puto damnavili consilio, id scriptori reddere, siquidem superiora id et ratum habent et sibi postulant. Belle Gronovius hanc majorum in Ægypto computandorum rationem ex Synesio I. de Provid. p. 93. n. firmavit, gratias sine dubio Mediceo acturus, si quid hujusmodi dedisset: et erat tamen a Galeo in medium depositum. Jam, si fides Kircheri, ΠΙΡΩΜΙ Coptis est vir fortis et Heros, Suppl. Lex. Copt. cap. 7., sive, ut Noster, καλὸς πύλαρχος. At certa non est: namque illi in Prodro-mo Copto p. 295. ac alibi ΠΙΡΩΜΙ vir aut homo est, sine ullo boni malive additamento. Inspice H. Relandi Dissert. de Copt. Ling. p. 108. et Jablonskii Prolegom. Panth. Ægypt. p. 38. Wess.—Deos et heroes sui generis auctores arroganter jactantibus Græculis sacerdotes Ægyptii suos quidem Reges, qui hominibus imperassent, omnes homines fuisse comprobant ex hominibus natos.

Homo Ægyptiace *πίρωμις* dicebatur; Herodoti καλὸν κἀγαθὸν lusum esse etymologicum monuit Iablonskii Proleg. in Panth. p. 38. VALCK.—Ab Ægyptiaco vocabulo Piromi Indicum Brama, quod alii Biruma pronunciant, derivatum esse sibi persuaserat Lacroze; cuius vide, si lubet, Hist. du Christianisme des Indes, lib. VI. T. II. p. 224 seq. S.

CAP. CXLIV. 4. οὐκ ἴστας ἄμα τοῖσι ἀνθρώποισι.] Qui hic nobiscum studia tractat literarum, vir ingeniosus Joanti. le Febvre, corrigendum suspicabatur *οὐκ ἴστας ἄμα τ. ἂ.* atque ita legisse Vallam, vertentem, una cum hominibus habitantes. VALCK.—Magnum Theologiæ Ægyptiæ, quam docte digessit, præsidium Iablonskii in his reperit, sed meo iudicio infirmum et haudquaquam locuples. Quid enim, si semper deorum unus Ægypti fuerit dominator, si suos sibi successores habuerit, artes invenerit, formarit legibus et institutis civium mores, gesserit bella, vitæque finem et suum sibi sepulcrum habuerit, negandus ne erit cum hominibus egisse? Nullum quidem fabularis illa doctrina *Σὺν ἀνθρωποειδία* adgnovit, nec verò sustulit eorum inter homines et cum mortalibus commercia *ἐν ἱερῶν ζώων μορφαῖς*. Testes fero Diodorum J. 12. et Plutarch. Is. et Osir. c. 18. Atque hæc faciunt, ut verissimum putem, *οὐκ ἴστας ἄμα τοῖσι ἀνθρώποισι*, habitantes cum hominibus, quomodo Valla et schedæ quædam. Convenit egregie istud fabulis gentis et scriptoris sententiæ. Obstat, neque diffiteor, Athenagoras, quem si dixerō, codice emendatissimo caruisse, nihil ponetur, quod a vero abeat. Sed placet his in conmutationibus τὴ ΜΗΔΕΝ ἌΤΑΝ. WESS.—Sanè, Ne quid nimis! Sed et, Ne minus justo! et, Suum cuique! De scripturæ ratione apud Athenagoram, vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) monuimus. S.

7. τοῦτον, καταπαύσαντα Τυφῶνα, βασιλιῦσαι, etc.] In Latinis a Valla venerat postquam *cestinxit* Typhonem. Scio bello superatum perisse Typhonem apud Diodorum I. 88. nec non, quæ Plutarch. Is. et Osir. c. 19. litteris mandavit, et Stephan. Byz. in voce Ἡρώ. At Herodotus nihil tale. Significat regno, quod fratri per scelus eripuerat, dejectum ab Horo fuisse. Simile est τοῖς τυράντοις τῶν Ἰσίων καταπαύσας ὁ Μαρδόνιος, VI. 43., quos ille abdicare coëgerat VII. 105. τὰς δὲ ὑπὸ Δαρείου σταθίνα καταπαύσας; et II. 162. De Osiride, ceterisque Ægyptiorum diis et eorum ordinibus parco scribere. Cl. Iablonskii hic campus fuit, Prolegom. Panth. p. 75., in paucis ab Herodoti mente aberrantis. WESS.

CAP. CXLV. [7. διδάσκονταί μοι πρὸς θ. Vide cap. 43. hujus libri. S.]

13. κατὰ ἑξήκοντα ἔτια καὶ χίλια] In numeris latet error. Ab Hercule ad Herodotum abierunt anni ferme nongenti: ergo, si in his nihil fuit admissum, a Dionysō, Cadmi nepote, ad eundem anni circiter septingenti: ergo Bacchum istum inter et Herculem generationes (γενίαι) plusquam viginti. Atqui non plus quinque generationibus Bacchus et Hercules disjuncti fuerunt, sicuti ex Apollodoro, Diodoro, et aliunde cognitum habemus. Quinque generationes, siquidem tres centum dederunt, quod cap. 142. adseruit, centum fere et sexaginta consummant annos. Unde consequens est, ut, κατὰ ἑξήκοντα ἔτια καὶ χίλια, anni ferme mille et sexaginta, réformetur. Vidit hoc ac recte ursit Th. Lydiatus in Oxon. Marm. p. 25., probavit etiam Bouherio, Diss. Herod. cap. XI. p. 131. Animadvertat mendam Palmerius quoque, Exercit. ad Græc. Auct. p. 12., finxeratque ἑξακόντια ἢ χίλια μάλιστα, nongenti aut mille ad summum; nimium a rei veri-

tate et prisca loci lectione desciscens. Wess.—*ἔχοντα* cum Reiz. et Borh. in versione adoptavit Larcher. Quæ quamvis et per se probabilis et alioqui necessaria videatur emendatio; tamen dici non potest, vulgatam hujus loci scripturam (sicut illam cap. 140, 7. et passim alias) permutatis inter se notis numericis admodum inter se similibus ortum debuisse. Multum enim differunt priscae numeri utriusque notæ: nam 600 hac nota $\overline{\text{H}}$ H designantur, 60 vero ista $\overline{\Delta}$ Δ. S.

CAP. CXLVI. 6. *ἴφη ἂν τις καὶ τοὺς τοὺς ἄλλους*, etc.] Mallet *τοὺς ἄλλους*. Hoc videtur voluisse: si Hercules, Dionysus et Pan, in Græcia nati et educti, priscorum Deorum nomina et titulos invaserint; etiam alios humanæ originis, pro diis superstitione Græcorum habitos, dici non injuria posse, illud ipsum in semet expertos esse. Quæ sane suspicio ex earum est genere, quibus veritatis character detrahi non debet. Unde enim tot Joves, Apollines, Neptuni, et omnis fere ille *συμφι-σὶς οὐρανόθεν*? De Mercurio Maïæ filio, τοῦ Ἑρμοῦ aut Ægyptii Thoyth aut Samothraciæ Cadmili titulos et officia occupante, testantur complures: τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασὶ ἐπὶ τῶν Διοσκουρέων δόξαν ὑπελθὶν, πάλιν (immo πάλαι, ut Hemsterhusius) νομιζομένων εἶναι θεῶν, verissime Sextus Empir. IX. (§. 37.) pag. 557. Castor enim et Pollux, Tyndari et Ledæ filii, Dioscurorum, qui inter Cabiros Samothracum, nomen et honores vulgi et veteratorum artibus inpertraverunt, et diu servarunt; quod Hemsterhusius V. Cl. tanta eruditionis varietatis copia ad Luciani Dial. Deor. XXVI. pag. 282. patefecit, ut nihil supra. Herodoti non injustum de similibus arbitrium. Wess.—Mihi, pace præstantissimi Viri dixerim, longe alia Herodoti sententia, aliud ratiocinium

esse videbatur. Occasione mentionis factæ Deorum, quos antiquissimis temporibus, priusquam homines regnassent, regnum inter Ægyptios tenuisse sacerdotes Ægyptii memorabant, redit Scriptor noster ad idem argumentum, quod jam supra cap. 43. tractaverat; scilicet ad quæstionem, utrum Deos suos Græci ab Ægyptiis acceperint, nec-ne? Hæc sunt illa *ἀμφότερα*, quæ initio hujus cap. dicit, duæ rationes; nempe altera eorum qui affirmant, altera eorum qui negant. Et nunc quidem quæstionem istam respectu trium Deorum, quos superiore capite præ cæteris nominaverat, instituit, et in hunc maxime modum ratiocinatur. Negari non potest, Herculem, Dionysum atque Panem deos esse multo antiquiores illa ætate qua nati in Græcia feruntur viri illorum cognomines, quos ut deorum choro adscriptos colunt Græci: adeoque constat, esse hos multo recentiores. Jam si priscis temporibus noti fuissent Græcis Hercules aliquis et Dionysus et Pan, dii qui inter Græcos regnassent; tum hi qui hos deos ex Græcia ipsa, non ex Ægypto, repetendos statuunt, dicere possent, recentiores hos, alterum Herculem, alterum Dionysum, alterum Panem, priscorum illorum nomina et honores occupasse. Atqui antiquior apud Græcos Hercules, quam Amphitryonis filius, nemini notus est: (silentio hic præterit Scriptor id quod inter omnes constabat, Herculem hunc, prius Alcæum vel Alcidem nominatum, postea demum oraculi jussu Herculis nomen accepisse: conf. Sext. Empir. IX. 36. et ibi Fabric.) Dionysus vero et Pan, non modo prisci, Græcis ignoti; sed ne recentiores quidem hi, quos colunt, satis illis noti sunt, ac fere peregrini (nisi quod in Græcia nati putantur) ab illis habentur. Unde colligi par est, trium priscorum deorum, Herculis, Dionysi atque Panis nomina

et cultum nonnisi eis fere temporibus primum innotuisse Græcis, quibus natos in Græcia esse hosce recentiores istorum cognomines constat. S.

10. καὶ ἦναις ἐς Νύσαν] Adtigat Æthiopie hanc urbem III. 97., Νύσαν, non ut Edd. Νύσαν, adpellans: quod et hic sequor codicum imperio. Alii alibi locant et Νύσαν scribunt, de quibus ad Diodori I. 15. Nihil præterea interest, utrum ἐς μηρὸν ἐνέβησαντο an ἐνέβησαντο optaveris. ἐνέβησαντος τῇ μηρῷ eadem in fabula Aristides princ. Laud. Dionysi T. I. pag. 29., ἐνέβησαν τῇ μηρῷ Apollod. III. 4, 3. μηρῷ ἐγκατεβήσαντο Orpheus Hymn. XLVII. 3. Wess.

[15. Ταῦτα μὲν οὖν, etc. Nempe hæc de tribus deorum ordinibus, qui olim Ægypti tenuissent imperium, priusquam homines cœpissent in eadem terra regnare: atque etiam quæ de priscis regibus ex hominum genere hactenus memoravit Herodotus. S.]

CAP. CXLVII. 12. ἐκίχρησσι σφί κατ' ἀρχῆς] Notabile est, neque displicet, ἐκίχρηστο Arch. et Vind.; quem in modum iidem II. 151. III. 94. VII. 220., consentiente isthic Med. Ask. et Pass. Tale etiam διμαίνων τὸν κίχρημινον θάνατον IV. 164. (At alibi formationem paulo asperiores, duabus concurrentibus consonis, amare Nostrum jam sæpius observavimus. Nec vero opus fuit, ut religiosam in hujusmodi minutis constantiam servaret Scriptor.) Jam supra quod posuit, (l. 4.) post Sethonis excessum, sive μετὰ τὸν ἰεῖον τοῦ Ἡφαιστοῦ, XII. principes lectos fuisse, id insuper Marshamus habuit, Anysin cæcum et Sethonem catalogo XII. regum satis imprudenter inserens, Can. Chron. pag. 538. Wess.

CAP. CXLVIII. 2. ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Μοίριδος κατὰ Κροκοδείλων — πόλιν] In Stephano Byz. quem huc respexisse L. Holstenius aliique monuerunt, men-

dam reliquerunt intactam: Κροκοδείλων πόλιν sita fuisse dicitur ἐν τῇ Μοίριδι τῇ λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ. corrigendum sine dubio: ἐν τῇ Μοίριδος λίμνῃ: neque enim lacus iste nobilissimus Mæris, Μοίρει, dicebatur, sed Mærides: Μοίριδος λίμνη semper Herodoto, Μοίριδος λίμνη Diodoro ceterisque. Herodotei non meminerat loci Conr. Gesnerus, Maream vel Mareotida paludem designari suspicatus Æliano de Nat. An. VI. 7. 'Ἐν τῇ Αἰγύπτῳ περὶ τὴν λίμνην τὴν καλουμένην Μοίριδος, ὅπου Κροκοδείλων πόλιν: scribi præstat Μοίριδος, quod in Diodoro probavit et Cl. Wesselingius. Duæ sunt a se invicem longe dissitæ paludes, Alexandriæ vicina Μάρεα, et juxta quam Labyrinthus erat, inter nomon Arsinoiten et Memphiten, Μοίριδος λίμνη. Veteres admirandum lacum Regis Mæridis jussu χειροποιήσαντες fuisse consentiunt: vid. Wess. ad Diodor. I. (c. 51.) p. 61. Contra testis oculatus Aristides Maream et lacum Mæridis, et paludes inferiores Ægypti, Νίλλι κάλπουις fuisse judicabat, in Ægyptiaca T. III. p. 591. ἥτις γὰρ Μοίριδος λίμνη, καὶ αἱ πρὸς αὐτὴς ἱλισίαι (sic egregie corrigit vir summus P. Wesselingius ad Hierocl. Synecd. pag. 726.) καὶ ἡ Μάρεα ἐξ ἀρχῆς εἰσι τοῦ Νείλου κάλποι. In Mæridis lacu nuper Jovis μηρὸν quæsitivus Eruditiuss. Schmidtus: cui sub Bacchi et Osiridis fabulis Nilus latere videtur. Cæterum urbium Ægypti, quæ quidem nobis innotuerunt, Ægyptiaca nomina sæpe latent: indigenis crocodili vulgo κάμψαι appellabantur: Herodoti testimonium lib. II. cap. 69. firmat Iablonskius Panth. P. III. p. 70. illinc probabiliter ductum genuinum fuit urbi Crocodilorum nomen. Quæ Græci nobis tradiderunt Ægyptiaca nomina, de his plerisque credi par est, quod de nomine Canobi, observat Aristides T. III. p. 608. Αἰγύπτια καὶ δουργάμματα nomina, in sonum

mutata faciliorem, ori suo accommodarunt. Hoc facile ferendum: sed saepe numero nullius ingenii lumine dissipandas tenebras offudit historiae veteri illud ipsum, quod in nominibus Ægyptiacis Solonem fecisse Critias narrat Platonis, T. III. p. 113. A. διαπορεύονται τὴν τῶν ἱερμάτων δύναμιν εἰς τὴν ἰαυτῶν φωνὴν μετατρέχουσι. Hac in re frequenter etiam peccarunt Philo Byblius et antiqui Fœderis Interpretes Græci. Ne nunc quidem desunt imitatores istius historici, quem notat Lucianus de Historia scribenda, T. II. p. 29. vid. Plutarch. de Fort. Rom. p. 322. v. VALCK.

[4. τὸν ἰγὰρ ἦδη ἴδον λόγου μίξω] Quænam sit h. l. vis particulæ ἦδη, velim doceri: videtur ad λόγου μίξω referenda; nescio vero an divisio vocibus ἦ δὲ scriptum oportuerit, profecto. Sed, hæc cum maxime scribens, intelligo referri verba τὸν ἰγὰρ ἦδη ἴδον ad ea quæ cap. 147, 3. posuerat, καὶ τὴν φράσιν. περιέσται δὲ τι αὐτοῖσι καὶ τῆς ἱμῆς ὀψίως. Labyrinthi rudera, et cellas ubi sepulti sacri crocodili, vidisse sibi visus est descripsitque Savary, in Lettres sur l'Egypte, T. II. p. 24 seq. Cæterum multa ad Labyrinthum spectantia erudite collegit disquisivitque Larcher in Notis ad hoc caput. Totam ædificii rationem distributionemque symbolum fuisse annui cursus Solis probatum ivit Gatterer in Commentat. Soc. Reg. Goetting. Vol. IX. pag. 60 seqq. S.]

5. τὰ ἐξ ἑλλήνων τοίχῃσιν] Non alia sunt ac πάντα τὰ ἑλλήνων τοίχῃσιν, sive, quidquid substructionum operumque Græci condiderunt. Ad quem modum τὰ ἐξ ἀνθρώπων πρᾶγματα apud Platonem, τὰ ἐξ ἀνθρώπων παρὰ Dionis Cassii, τὰ ἐξ ἀνθρώπων χεῖρματα in Heliodoro, pluraque alia, docte explicita a Cl. Abreschio Animadv. in Æschyl. I. 20. pag. 140. Ἐργων ἀπαδείξ, de egregia

facinoribus, I. 207. II. 101. et alias obvia est. (sed hic quidem de operibus hominum manu factis.) Verum proinde (l. 10. seq.) quod Aldus dederat, et codices non plane improbant ἑλληνικῶν ἔργων καὶ μιγίστων: aliud placuit ob Medic. viro Celeb. Wess.

[12. αὐλαὶ κατέστυγον. Vertunt aulæ tecto opertæ: quæ quidem secum ipsa pugnant, quum ἀλλὰ sit locus apertus, sub dio. Itaque recte Grῶν. intelligebat aulas porticibus circumdatas; quod ipsum etiam disertius infra (l. 31.) indicat auctor, ubi ait πύλῃ ἰσάστη πύργου: et στῖλαι, quas l. 25. et 28. dicit, iidem porticus esse videntur, atque hoc vocab. porticus, sive fornices malueris, (περὶ τὰς Strabo vocat lib. XVII. p. 811. x.) in Latinis nostris et hic et l. 25. et 27. positum velim, ubi conclavia et ædificia posui; conclavia enim οἰκήματα sunt. Wyttjenbachius vero Selector. pag. 356. φέρεται τι καὶ στῖλαι scripsisse Herodotum censuit; στῖλαι autem tecta ædificia interpretatur, quum αὐλαὶ apertæ sint. S.]

17. αὐτοὶ τι ὀρίομεν] Ionum ore idem ὀρίω atque aliorum ὀρέω sonuisse G. Corinthus et hoc de grege monuerunt alii. Scriptis in libris mira variatio: haud pauci Ionicam speciem, ut Pass. Ask. Vind., prorsus recusant. ὀρίομεν, Arch. natum ex ὀρίομεν neglecta αὐξήσεως videtur, quod et II. 106. servavit, et in Edd. occurrit V. 40. Sic Heraclitus, θάνατός ἐστι, οὐκ ἔστιν ἰγερθείς ὀρίομεν, in Clement. Alex. Strom. III. p. 520. Par discordia ὀρίομεν infer et ὀρίομεν, quamquam illius, uti æquum erat, frequentior usus. Sunt hæc minutiores curæ, et res gestas vestigantibus fortasse lædiores, considerandæ tamen Ionicum scriptorem versanti. (conf. Var. Lect. ed. S. ad I. 99, 9. et 13.) Superbum autem Labyrinthi opus Mela I. 9. Plinius Hist. Nat. XXXVI. 13. Stra-

bo XVII. p. 1165. (p. 811. ed. Cas.) non præterierunt, in descriptione non usque quaque concordēs. Wess.—Adde Diodor. Sic. lib. I. c. 61. et 89. cum Wesselinii Notis. S.

32. τῆς δὲ γωνίας τελευτῶντος τοῦ λαβυ-
ρίνθου ἔχεται παραμυ.] Istud τῆς γωνίας
eandem mihi dubitationem movet, quam
supra ad lib. I. c. 51, 8. judicavi. In
extremitate labyrinthi ex stadii interval-
lo (ἴσ) εἴλη τῆς εἰσόδου τῆς πύλης πάλιν
ἑνὸς τοῦ ἀντιστάτου] positam istam py-
ramidem facit Strabo p. 811. c. ex vul-
gata quidem scriptura, quam nuperus
etiam Editor Lipsiensis tenuit: sed ni-
mirum ἐνισχυόντος scriptum oportebat,
quod in versione Latina recte expres-
sum, In fine hujus aedificii quod plus
stadio occupat. S.]

CAP. CXLIX. 4. *οὐδ' ἐνθάδε ἐξαιρέσει καὶ τρωχίλιον*] Omnia hæc unciis includit Cl. Pauw, prætereaque *ἰού καὶ λεγέ*, cujus ambitus æquat Ægypti partem maritimam. Neutrum adscisco. Nam, τὸ *περίμετρον*—*οὐδ' ἐνθάδε*, etc. suum agnoscere Scriptorem, cap. 124. et illi adposita firmatam. (conf. II. 41, 17.) *ἴου ἐν τῇ ἀπὸ Σάλασσας* ea sumendum est consuetudine, qua *μὴ ἴουσι μῆ-νος ἴθις* II. 7. (nempe per ellipsin *παρὰ* præpositionis.) Cetera, quæ de Ægypti ad mare latitudine, ibidem c. 6. explanavi. Neque opus erit, ut Metridis similitudinem lacus examinem: factum alias, ad Diodor. I. 51. Hoc vide: demum enim *λιμνωλογητίον*: superiore capite (c. 48, 13.) *πρὸς βορέην* ex Med. et aliis locum occupavit; *πρὸς βορέην*, quod hic (l. 6.) se offert, mutato. Possum id ferre et pati, siquidem *βορέην* contractum ex *βορέην* docetur ab Eustath. in Homer. p. 994, 37. (Iliad. p. 989, 31. ed. Bas.) sicuti est, et repetitur III. 103. Quid itaque impedit, quominus *πρὸς βορέην* ex Arch. et Vind. in sedem redeat? Habent Edd. I. 6. III.

VOL. III.

97. VII. 189. membranzæ creberrime.
Wess. — Præpositionem *ἐν*, ista no-
tione, promiscue mox cum secundo ca-
su, mox cum quarto, construi a Nostro,
observavimus in Adnot. ad I. 202, 14.
et ad II. 121, 5. De Mœridis, lacu,
juxta ea quæ erudite, ut solet, collegit
disputavitque Larcher, consuli meren-
tur Savary, *Lettres sur l'Égypte*, T.
II. p. 30 seqq. *Denon*, *Voyage dans*
l'Égypte p. 85. et instar omnium *Jo-*
nard, in *Memoire sur le Lac de Mœ-*
ris comparé au Lac de Fayoum, T. I.
magnæ Descriptionis *Ægypti*, Parte
ad Antiquitates spectante, p. 79—114.
s.

5. *ισα*]. Quod forte noluisse adeo diligenter observatum Herodotus, in numeris amplificandis sæpe modum excedens, id a Lectore primum ad oram libri positum fuisse suspicor, *ισα καὶ αὐτῆς Λιγύωντι τὴν παρὰ Θάλασσαν*: qui quidem eorum meminerat, quæ supra leguntur Hb. II. c. 6. *αὐτῆς Λιγύωντι ἵστί μῆκος τὸ παρὰ Θάλασσαν ἔχοντα σχοῖνι, κατὰ ἡμῖς διαίρειται*. De oræ maritimæ latitudine Wesselingius egit ad Diodor. Sic. I. p. 36. cui hic tradita æque videtur ac Is. Vossio parum credibilia. VALCK.

13. ἀργυρίαι δίκαιαι] Perperam ultimum quibusdam in MSS. negligitur. Ælianus Hist. Anim. XV. 9. μήποτε μὲν οὐκ ἀρξάνται εἰς πτωχεύειν καὶ σου πτωχὸς μεταστρεφόμενος δίκαια μίσσῃ. Alexandrini interpretes Levit. xix, 96. ζυγὰ δίκαιον καὶ ἐσθλὰ μὲν δίκαιον, et alius sæpe in locis. In illis autem (l. 17.) ἀνδρες γὰρ δὴ δαιῶς, mira se balbuties Corn. de Pauw prodidit: fuisse olim, ἀνδρες γὰρ γῆ, aut γὰρ δὴ γῆ δαιῶς: quorum alterutrum si schedæ dedissent, expellendi defuisset caussa; nunc, si ad loci sententiam adsamatur, satis erit. Wxss.— Vide verò, ne δίκαιαι alii ad sequentia verba debeant referri, idemque valeant

ac si dixisset *δικαίως δύνανται*, adcurate, exacte valent stadium sex iugerum. Quo spectat fortasse quod ex Grammatico Sangermanensi Larcherus adnotavit: *δικαίον μίτρον, τὸ ἴσον. 'Ηρόδοτος β'. S.*

21. τὸ βασιλικόν] Regium fiscum, Valla: aulam regiam designat Herodotus, etiam ubi thesauros commemorat. Fiscum Principis vel Imperatoris *βασιλικὸν* vocant: in Diogene Laërt. VII. 181. recte cepit Menagius. Frequenter hoc sensu τὸ βασιλικὸν Diodorus Sic. lib. II. c. 40. *τιτάρτην εἰς τὸ βασιλικὸν τελευτῇ.* conf. ibid. c. 41. Lib. XI. c. 67. Damnatorum bona Hieron *εἰς τὸ βασ. ἀνιλάμβαν*, in fiscum referebat. XX. 4. Agathocles *τὰς οὐσίας εἰς αὐτὸν ἀνίλαβ*. Plene legitur in Eclogis, p. 592, 89. *εἰς τὸ βασιλικὸν ταμίον τὰς οὐσίας ἀνίλαβ*. conf. H. Vales. in Exc. Peiresc. p. 96. Ceterum vectigal illud e piscibus lacus Moeridis Reginae datum scribit Diodorus *πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλυπισμὸν*, lib. I. c. 52. VALCK.

CAP. CL. 9. *Σαρδανάπαλλον*] Una hæc luxuriosi et perditī Regis in Musis mentio: fuisset alibi uberior, ni temporum injuria *λόγους* Nostri *'Ασσυρίους* invidisset. Nomen hominis sic expressi, ut MSS. ostentant plures. Scaliger, quod proficitur ad Euseb. Chron. p. 63. in omnibus Chronici Codicibus Sardanapallum invenit. In Justino et Orosio animadverterunt alii. Maximus Tyr. *Σαρδανάπαλλον* adpellat Diss. X. 9. cum Davisii adnotatione: Philo etiam Judæus Tom. II. p. 536. Ed. Mang. Fuit et in Luciani Dea Syr. c. 40. si schedis credimus. Ipsum autem hoc exemplum, quod incredibile subterraneam fossam, qua lacus Moeridis aqua cum Syrti committitur, illustrare debet, longe discrepat. WESS.—Congruit quidem exemplum hactenus, quod utrobique effossam humum memorant

in fluvium fuisse conjectam. Sed hoc ipsum mireris, humum ex Moeridi lacu effossam in Nilum fuisse projectam, non struendis aggeribus aut exaltando solo usos illa esse Ægyptios. S.

CAP. CLI. 4. *φιλάς χειρίας*] Galeo dicitur miris modis hanc historiam pervertisse Athenæus, VI. p. 231. Sed in Athenæum ista vix cadere potest incuria, hominem in excerptis veterum scriptis accuratissimum. Quæ prostant loco citato tanquam Herodotea, lectoris potius inepti conficiunt emblemata, ab instituto Athenæi prorsus alienum, quodque non videtur legisse, qui vicina dedit, Eustathius ad 'Iλ. λ'. p. 815. VALCK.—Ex Eustathio, quid scripserit Athenæus vel non scripserit, nusquam certo cognosci potest, quoniam nonnisi Epitome Athenæi ille usus est. In eo memoria fefellit Athenæum, quod *argenteas phialas* pro aureis scripsit. S.

6. *Ψαμμίτιχες*] Hæsitavi in regis nomine. *Ψαμμίτιχον* ex Codd. scripsissem, si semper conspirassent. Lege ad Musam superiorem c. 105. et II. 2. Athenæus, Herodotea hæc adtingens, multa admiscet aliena, et scriptoris sententiæ contraria, fortasse memoria peccato, VI. 4. (c. 19. nostræ ed.) p. 231. v.; paullo prudentior Diodorus I. 66. WESS.—Conf. superiorem adnotationem. S.

16. *φιλάσαντας τὰ πλείστα τῆς δυνάμεις*] Convenit Xenophontis *Κυρ. παιδ.* IV. (5. 19.) p. 105. v. *ἵππῳ ἐπὶ τοῖς Μήδοις, ὡς φιλόσων αὐτὸν*, ut Cytum potentia exueret; et Dionis Cassii XL. (c. 62.) p. 167. *ἢ μὴδ' ἱκύνον φιλάσαντας, αὐτὸν ταῖς δυνάμεισι*—*ἰσοδυναμῶν*. WESS.

CAP. CLII. 2. *ἔς οἱ τὸν πατέρα Νικάν ἀπίσταν*] Sic publicarat H. Stephanus; adscripto, si vulgatum *ἰκάν* sequamur, verti posse, volens, i. e. non per inprudenciam, occiderat: nec discrepat Paull. Leopardus Emend. VII. 12. Quæ

quidem censura non placuit PAVIO, ἔχων ἀπίστην preferenti. Gronovius "Εκον ex Med. et aliis potius censuit, Νικῶν non plane spernens. Equidem id retentum maluissim, tum quia regis nepos eodem fuit nomine, qui prisco-rum mos, tum ob Stephani Codices, quibus paria sentiunt alii. Valeant ita-que conjecturæ incertæ et ex arbitrio natæ. WESS.

5. βασιλεύοντα τοδιούτρων, etc.] Certum ratumque est, Psammithicum Æthio-picam cladem fuga evitasse: τὸ διούτρων vero quorsum referetur? Dices, a Σαΐτις revocatum, et regno admotum, neque refragabor. Ergo-ne bis regni curam suscepit, jam ante exilium, regis Saba-conis tempore, eadem dignitate conspi-cuus? Id vero consistere nequit cum c. 147. Quare τὸ διούτρων secundam fu-gam indicat, qua, pressus a collegis re-gibus, salutis suæ consuluit. Mox (l. 4. et seqq.) ἔφησι, ἰωνίαι, et μαντιῶν re-cepi, quippe Ionici commatis. Quod et alias facio, solo MSS. indicio conten-tus: cui enim bono repetitæ iterum iterumque admonitiones? Herodotum qui versant, dictionis ejusdem callent genus. WESS.

15. κατὰ λήνην ἐκπλώσαντας] Cares erant ληνοεργοὶ et passim μισθοῦ στρατεύ-οντες in Strabonis XIV. p. 978. A. (p. 662. D. ed. Cas.) Par Græcorum olim et Ionum prava consuetudo, teste Thucydide I. 5. Hinc in lege Solonis, a Gaio servata L. 4. D. de Colleg. οἱ ἐπὶ λίσαν εἰχόμενοι, sociati ut præ-datum eant. Vere enim doctissimi viri, Palmerius, Heraldus, Bynkershoekius, ita correxerunt, obliiti verborum Hero-doti, ad eam sententiam adprime uti-limum. WESS.

CAP. CLIII. 6. δουδινωπήχους] Al-dinum contemni haud debuerat, quippe unice legitimum: vidit et Reiskius;

Diodorus I. 67. consentit. Quod sub-ditur (l. 7.) ἡ δὲ ἄπαις κατὰ τὴν Ἑλλ. γλ. ἴσσι "Εσταφες, vereor, ut Herodoti sit. Commodam sedem habet III. 27. et 28. hic fortasse additiciū, minus certe ne-cessarium. De Epapho gemina Ælian. Hist. An. XI. 10. et Græcorum alii. WESS.

CAP. CLIV. 10. πρὸς Σαλάσσης, ὀλί-γον ἵερθε Βουβ.] In Latinis erat prope exiguum maris, vulgato πρὸς ὀλίγον Σα-λάσσης respondens. Neutrū bene. Reiskius ex illo, ὀλίγον πρὸς Σαλάσσης, tantillum remoti a mari. Veriora edunt MSS.; quibus Diodorus adstipulatur I. 67. Statim (l. 13.) idem Vir. Cl. παρ-οίκοις ἐς Μίμφιν, justiore caussa, quam Herodotus brevi adprobavit ipse. (Olim ibi κατοίκησι, quod et Gron. tenuit. Veram scripturam servavit MS. F. pu-to et Paris.) Mendæ genus per est fre-quens. Tale in Strabonis X. p. 685. B. (p. 447. A. ed. Cas.) ἡ μὲν τὴν Ἐρετριάν ἦκησι: et p. 734. (p. 479. B.) εἰς Ἀχαιοὶ καὶ Λάκωνες συνημνηται. Tale Musa VI. 35. VII. 170. Cares autem μέρος τι τῆς Μίμφινος incoluisse, Καρομεμφίτας ad-pellatos, est in Polyæno VII. 3. et Steph. Byz. voce Καρικόν. WESS.

19. ὀλαὶ τῶν νῆων] Laurentius Vesti-gia navalium, et c. 159. H. Stephanus obscurius, canales quibus naves dedu-cebantur. Malo navalia cum Porto. Ὀλαὶς δυνάμεις Philo Jud. Leg. ad Caium p. 1030. alibi ὀλαίαι, eas ait, quæ adliçant. Nautica in re ὀλαὶ ru-dentes sunt ad naves trahendas. (sive lignei cylindri, quibus naves in terra pro-moventur.) Schol. Thucydidis III. 25. οἱ ὀλαὶ, ἐργατὰ ἰσθί, εἰς αἱ τῆς Ἰλισσῆος: tum navalia. Hesychius ὀλαὶς, ναυ-στάθμους, τὰς ἰλῆς τῶν πλοίων. Suidas paria, fortasse hoc ex loco. WESS.— Inde ναλκίη, subducere naves, apud Polyb. et alios. S.

CAP. CLV. [7. *ὡς καὶ πρότερον οὐρόμασ-
ταί μοι*] Vide cap. 59, 9. 83, 6. 133, 3.
S.]

12. *Λητοῦς γὰρ ἐξ ἰσὺς λίθου πεποιημένης*] De aedibus monolithis, ejus generis aliam cap. 175. memorat Noster, praeter Norden paulo post Wesselingio laudatum, consuli possunt Caylus in Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. p. 35. seqq. Abd-Allatif p. 186. ibique Sylvestre de Sacy p. 248. et quem is laudat Denon p. 140. et 246. ed. in 4to. et Tab. aen. XLII. n.° 1 et 2. Adde Description de l'Egypte par ordre, etc. Antiquités, T. I. Pl. x. fig. 5, 6. et 7. Exstat etiam in India ad hunc diem in rudibus urbis Mavalipuram aedes monolitha, xx. pedes in altitudinem et profunditatem, xii. in latitudinem metiens. Vide Langlès Monumens anciens et modernes de l'Hindustan, Fascic. V. Paris. 1813. tab. aen. xxiii. S.

15. *τοῦτον ἱνασέν ἱερ.*] Est qui ἱνασέν ἱερ. legendum censeat, quoniam τοῦτος praecessit. At ἱνασέν τοῦτον ad ὕψος et μέγεθος refertur. S.

16. *τὴν περιεφίδα τιτράπηχυν*] Polux I. 81. τὸ μεταξὺ τοῦ ἑσθίου καὶ τοῦ στίχου, περιεφίδας: ejus descriptio Latinis Valles non congruit. Nisi aberro, videtur prominentiam τοῦ καταστροφώματος, sive quod παρὰ τὸν ἑσθιον perhibebatur, indicare. Hujusmodi autem tecta ex uno lapide, μονόλιθα, non praeterita a Strabone XVII. p. 1165. p. 811. c. ed. Cas.) neque Nostro II. 175. ostant in hunc diem Aegyptiorum parietinae a Frid. Lud. Norden Itin. Aegypt. p. 187. cum cura descriptae. Θάυμα, θαυμασιότατον cur receperim, dictum alias fuit. Wess.—Vide Adnot. ad I. 11, 14. S.

CAP. CLVI. 2. *νῆες ἡ Χίμμος καλε-
μένη*] Eustathii et Arch. "Εχμης probari a Th. Galeo haud debuerat: nata est ex διτυπογραφίᾳ. Mela I. 9. et Sto-

phaneus Byz., Nostrum excitans, Chemmin tuentur, atque Hecataeus apud eundem. (At Chembin nominaverat Hecataeus. conf. Creuzer Histor. Fragm. p. 26 seq.) Nam quae c. 91. Chemmis, longe diversa urbs est. Insulas, quas (l. 6.) miratur Herodotus, fluitantes Aegypti, et μεγάλας σφίδας, dabit Theophrastus Histor. Plant. IV. 13. etiam prope Orchomenum Boeotiae; Italiae nonnullas Seneca, Quaest. Nat. III. 25., plures Plinius Hist. Nat. II. 95. quorsum Labeonis verba in L. 65. §. 2. D. de Acquir. R. Domi. recte referunt. Conf. Sotionis Eclogarum finem. Wess.—De Chemmi insula conf. quae notavit Et Quatremère, in Mem. sur l'Egypte T. I. p. 226 seq. S.

8. *ἱμπεφύλασσι δ' ἐν αὐτῇ*] Homeri περιδ' αἰγυρος πεφύλασσι Thomam Gale ad Arch. et Vind. ἱμπεφύλασσι amplectendum pertaxit et ma. Priorem tamen formam Hippocrates et Aretaeus Cappadox non spreverunt, neque Noster I. 193. II. 91. Wess.

22. *Δισχύλεις*] Ceteris filiam Dianam dixerat, opinor, in dramate deperdita. Pausan. VIII. (c. 37.) p. 676. Δήματρος Ἀρταμιν θυγατέρα ἴσται καὶ οὐ Λητοῦς, ἵνα Λίγυστιον τὸν λόγον, Δισχύλεις ἐβλάξεν ὁ Εὐφορίωνος τοῖς Ἕλλησι: sua desumpsisse ex Herodoto merito videbatur Iablonakio Panth. III. c. 4. §. 4. Quae praecedunt Herodotea (l. 17—19.) de Latona, liberorum Διονέου καὶ Ἰανος Apollinis et Dianae nutrice ac servatrice, prostant in Scholiis ad Ciceron. I. in Verr. c. 18. mendosissime scripta; nam voces, Ἰανος λίγυσαι, in has deformatae sunt ΗΣΙΟΔΟΣ ΔΕ ΤΟΥΤΕΙΝ. Magis mirum, Λητοῦς in τοῖσιν degenerasse: sed hunc locum video designatum Gronovio; qui frustra Λητὸν scribi maluit quam Λητοῦν. Eustath. ad Od. ε'. p. 212. 7. τὴν Καλυψὶν καὶ τὴν Ἰὸν, Καλυψοῦν καὶ Ἰοῦν οἱ πολλοὶ τὸν Ἰανὸς γράφουσι:

habet Ionicum *κακιστῶν* Hesychius, *σιεστῶν* scripsit Democritus. VALCK.

23. *ἰσάνει γὰρ Ἀετίμω ἵνα, etc.*] Oculis et animo Pausaniæ hæc obversata fuisse, ex VIII. 37. nemini non apparebit. Satis vero hic ambiguum, εἰς δὲ ἵππον διὰ τοῦτο γινέσθαι πλωτῆς, quorsum tendant : an ad Æschylum, an aliosum? Cl. Pauw Tragico transcribit, et propterea εἰς δὲ Δῆλον διὰ τοῦτο γινέσθαι πλωτῆς, ideoque Delum redditam esse natantem, corrigendum peritandit. Fabula ex Callimachi Hymno in Delum abunde nota est, huic tamen loco non bene adcommodata. Continuatur, quod de fluitante insula Chemai positum ante fuerat, adseriturque πλωτῆς tum esse factam, quum Apollo et Diana Typhonis in ea insidias vitarent. Pendent omnia ex superioribus *φασὶ ἵνα αὐτὴν πλωτῆς*, et arguunt sequentia. Deerat *συγμὴ* post *Δάματρες*, prudente Cl. Reiskii consilio adscripta. Wss. — Conamode Schäfer interjecta verba, inde ab illis, *in τοῦτου δὲ*, parentheses signis inclusit : nos parentheses initium ab istis, *Ἀπέλλων δὲ*, fecimus. S.

CAP. CLVII. 1. *Ψαμμίτιχος δὲ ἔβασιλευς Αἰγύπτου τίστηκε καὶ πινθήσεντα ἴνα*] Redit in memoriam acerba criminatio, qua Herodotum suo more perstrinxit G. Jameson, Spicileg. Ant. Egypt. c. VI. 6. Negat vera esse, quæ de Psammeticho, Scythia, Cyaxare, lib. I. 105. litteris prodita sunt. Neque enim Psammetichum obviam ire Scythia potuisse, quia debitum naturæ perolverat : namque XLII. annis ante Cyaxarem regnum inchoasse. Quid tum porro? Regni munera per annos LIV. Psammetichus obiit; potuit ergo, si verum foret annis XL. et duobus ante Cyaxarem regnum inchoasse, plurimum spatium anteorum isti Medorum regi, quod Herodotus, et Strabo XVIII. p. 1153. p. 801. n. ed. Cas.) aliunde doctus, ad-

firmavit, æqualem habere ætatem. At hoc perpende : mortem cum vita commutavit Amasis anno Periodi Julianæ 4187., a cujus obitu ad Psammetichi initia anni sunt, sicuti Jamesonus bene putavit, centum circiter et quadraginta sex. Ergo principia Psammetichi conveniunt anno Per. Jul. 4042. Cambyses sub annum regni quintum in Ægyptum arma vertit, hoc est, Per. Jul. 4188. anno. Hinc ad Cyaxaris regni exordium reperiuntur anni ferme centum et octo, non inficiante docto viro : quare regnare is anno ejusdem Periodi 4079. cepit. Consequens inde est, ut Cyaxares et Psammetichus reges se ultra XV. annos videre et venerari potuerint. I nunc, et criminatori ausculta. Ego vero (L. 4.) *ἐς τὸ* quod in *ἐς δὲ* crebro abiit, non movi; atque ex sermonis indole *πολιερχομένη* (L. 5.) et *ἐλαττομένης* (cap. 158. 6.) ex schedis recepi, Eustathii judicium secutus. Wss.

CAP. CLVIII. 4. *τῆς μῆκος μὲν ἵσται*] Bene MSS. ob sequens *δι*. Est de hac fossa Cl. Mich. Rossalli schediasma, quo ex Aristotele I. Meteorol. c. 14. et Strabone ejus initia Sesostridi vindicantur. Verum Geographus XVII. p. 1157. (p. 805. A. ed. Cas.) incertus hæret, Herodoti Aristotelisque opinionem recensens; alibi, I. p. 65. (p. 38.) confidentior, ubi Casaubonus doctissime. Nostro planissime accedit Diodor. I. 33. plura de egregio isto opere, modo inconcussus mansisset, quam alii, commentatus. Hoc addere, ferente occasione, debeo, Josephum Bell. Jud. V. 9. p. 347. Pharaoni, qui Abrahamo uxorem Saram abduxit, *Νιχκῶς* cognomen indidisse : quod unde acceperit, nescire me fateor; probe alioqui gnarus, eam Judæi scriptoris perorationem multa stolidæ jactantiæ argumenta conplecti. Wss. — Quod ait Scriptor *πλῆθος ἡμί-φαι τίστηκε*, suspicatus eram justo mino-

rem esse numerum: cujusmodi dubitatio mihi ad c. 9, 1. oborta erat. Sed conf. lib. IV. c. 86. S.

5. *ἱλασσευμένους*] Adfirmat etiam Eustath. ad 'Ιλ. ε'. p. 1219, 24. "Ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ἱλασσομένων τὸ Ἑλασσεῖν λίσσεται 'Ἡρόδοτος' δηλοῖ ἐν τῇ "τρίτῃ ἱλασσευμένους." Multo frequentius olim formam istam in libris veterum lectam, quam a nobis, monstrant diversa Grammaticorum interpretamenta, ex usu multiplici verbi *ἱλασύνει* atque origine facili illustranda. VALCK.

11. τὸ κατὰ Μίμφιν εὐνοῖον ἔρε] Admotam his medicam a Reiskio manum, τὸ κατὰ Μίμφιν εὐνοῖον, Memphim prætendens, aut τὸ κ. Μ. εὐνοῖον, angustus apud Memphim mons, Scriptor deprecatur. Maluit II. 8. hoc de monte εὐνοῖον εἰς τὴν Ἐρυθρὴν καλ. θάλασσαν, ἐν τῇ αἱ λιθοτομίαι, ut hic: tum c. 175. ἐν τῇ κατὰ Μίμφιν ἰουδαίαν λιθοτομίαν. (Turbaverat viros doctos, quod κατὰ Μίμφιν vulgo apud Memphim intelligebatur, quum sit ex adverso, contra Memphim. cf. I. 76, 3. II. 148, 3. et Valck. ad III. 14, 9.) Mox ex schedis φέρουσα (l. 14.) sententiam ornât. Nam divortia sive διαφάγεις ab indicato monte non protendebantur, sed ipsa fossa, ab eo in meridiem et sinum Arabicum ferens. (Ut via ferre (φέρειν) ad aliquem locum dicitur, cf. II. 138, 17. ibique not. sic nunc fossa φέρουσα, etc.) Jam Arabiæ urbs Πάτουμος præterita a Steph. Byz. non est, eadem, ut viri eruditi arbitrantur, ac Πηθον Hebræorum, Exodi c. 1. 11. quæ quidem Ἡρώων πόλις et Coptorum sermone ΠΕΘΩΜ cum deinde fuerit nuncupata, et extimo sinus Arabici angulo adcu- buerit, nulla mihi dubitatio est, quin Herodotea distinguenda sint ἱλίον Βουβάστιος πόλιος παρὰ Πάτουμον — πόλιν ἱλίον εἰς τὴν, etc. Certe ad Patumum fossa sinui Arabico jungebatur, longe ab urbe Bubasti sejunctam. Il-

lis autem διὰ si deforet, equidem non revocarem. Wess.

9. ἀπὸ τοῦτου εἰς στάδιον χίλιον] Quod Scholiastes Aristophanis ad Plut. v. 388. ut Herodoteum produxit, ἀπὸ τοῦτου εἰς στάδια δύο ἄπαρτι, aut, uti in Ἀπαρτί Suidas, στάδιον ὅ, h. e. ἰσθμὸς ἡμεῶν, id frustra in Musis quæsitum, hic olim, sed correctius, commodam sedem habuerat. Testis erit Grammaticus Sangermanensis, cujus indicium Cl. D. Ruhnkenio acceptum fero, Ἀπαρτί scribens παρ' Ἡρόδοτον σημαίνει τὸ ἀπηρτισμένους καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦτου εἰς τὸν στάδιον χίλιον ἄπαρτι εἰς τὸν Ἀραβικὸν Κόλπον. Valde autem mirum, ita vocem hinc abiisse, ut ne vestigium quidem reliquerit. Noneam incommodam, sed et Herodoteam, diximus ad lib. V. 53. WESSELIING. in Addendis.—Distantiam intimi recessus sinus Arabici a Mediterraneo Mari, metrorum francicorum 100,000, id est, trecenta fere pedum millia, Ægyptius Academicus Du Bois-Aymé reperit; quam mensuram ait (in Commentatione supra a nobis ad cap. 6, 10. laudata) exacte convenire cum mille stadiis, quibus eandem distantiam Herodotus æstimavit: hunc enim scriptorem in rebus quidem Ægypti (quod jam a Danvillio aliisque viris doctis monitum) non majori stadio Olympico uti, sed minori quodam, non nisi 306 fere pedes continente; quod ut ab illo supra cap. 6. et 7. hujus libri, sic et hoc loco factum. Cui rationi quum manifeste repugnare videatur, quod in eisdem Ægypti rebus idem Scriptor noster, lib. II. c. 149. stadium diserte tradit centum orgyas, id est, sexcentos pedes continere, tum quod lib. IV. c. 41. idem intervallum mille stadiorum, de quo hic agitur, centum millibus orgyrum, id est, sexcentis pedibus æquiparat; huic difficultati ita occurrunt viri docti, ut dicant, aut propriæ rationis suæ nonnumquam oblitum

esse Herodotum, aut, pro ratione majoris minorisve stadii, etiam orgyas majores vel minores esse æstimandas. Equidem, argumentum hoc leviter attigisse contentus, vereor ne nondum satis momenta cuncta, quæ ad questionem de æstimanda diversa stadii ratione apud veteres spectant, perpensa a viris doctissimis, qui in hoc genere laborarunt, et ad liquidum sint perducta. S.

CAP. CLIX. 2. *ἐπὶ τῇ βαρύνῃ θαλάσῃ*, etc.] Instruxit triremes, in septentrionale, et in australe mare, sive Oceanum Orientis, mittendas: eadem *Ἐρυθρῇ* hoc loco *θάλασσᾳ*, ac *νοτίᾳ*, sicuti c. 158. tum IV. 42. ubi memorandum regis hujus circa omnem Africam in Herculeum fretum et Mare Mediterraneum, sive boreale, navigandi studium. Quod autem in duobus codd. *ἐπὶ ἑλκασί νῆσι ὅλοι*, pro justo potest putari. Wess.

6. *ἐν Μαγδόλῳ ἱνίαντι*] Hac de urbe quanti disputationum æstus? Officii ratio, ne nihil moneatur, expostulat. Paucis defungar. Sunt doctissimi homines, quibus Magdolos ea est, quam XII. M. P. Antonini Itinerar. p. 171. Pelusio sejungit. Convenit nomen, congruere et situs videtur. Ego vero studiosius consideratum vellem, urbem eam ex Herodoti finitione II. 6. et III. 5. Ægypti fuisse: in quam Syros se, quicumque fuerint, hoc rege, adeo opibus et militaribus copiis florente, penetrasse, creditu difficile fit: præsertim cum ora Syriæ maritima, ad Azotum utraque, ejus fuerit in ditione, sicuti narratum c. 157. Adeo-ne supinos arbitrabimur Syros, qui, vitare cum possent, in anceps discrimen et certam perniciem se mergere voluerint? Mihi, imperatorum artes et cauta consilia replicanti, id quidem probabile non accidit. Ubi ergo Magdolos? Inventa ab eruditissimis viris est in urbe Manassitidis tribus, Megiddo, cujus vicina in valle egregius princeps Josias profligatus (Chron. II.

xxv, 22. Reg. II. xxiii, 29. (hoc abs. rege fuit. Neque illis ego refragabor. Nominis discrepantia non moratur. Ex Megiddo, (quæ Mageddo apud Josephum,) Ægyptii, unde hæc Herodotus, suo ore Magdolum, ut in similibus accidit sæpius, formarunt. Et, si moratur, adscisci poterit Magdiel, non longe hinc dissitus vicus, apud Hieronymum in Onomast., unde Magdohus comodo gignetur. Nec obficiunt Syri, suo vocabulo, sumto latius, Judæos, in Ægypto multimodis detestabiles, complexi. Mitto alia, quæ H. Relandi Palæst. lib. III. p. 894. et Jac. Perizonii, etsi in quibusdam dissentientis, Origines Ægypt. c. 23, p. 471. subpediabant. Wess.

6. *Κάδυτι πάλιν τῆς Συρίας*] Recurrit urbs III. 5.; nec diversa, seu ejus amplitudinem sive situm examines, videtur. Herodotus aliam si voluisset, addita notæ significatione utique secrevisset. Qui Carcemisum, quorsum Necos victo Josia Chronic. II. xxv, 20. properavit, esse pertendunt, in quis Cl. viri, Simsonius et Galeus, ad id animum non adverterunt. Nam, cum opinantur *Κάδυτι* primo vocatam hanc urbem, deinde Carchemisum a clade, ea profitentur, quæ ubi negaveris, in spongiam ultro abibunt. Idem de suspicione Cl. Pauw, quæ Carcemisum primis temporibus *Κερκῆσιον* et *Κίρκησιον* nominat, atque hinc *Κίρκοντι* et *Κίρκυτι*, et tandem *Κάδυτι* negligentia scribarum format, judicium esto. Quibus enim indicibus, quo teste probatur? De Cadyti suo loco. (nempe ad III. 5.) Wess.

9. *ἐς Βαγγυίδας τὰς Μιλησίους*] Porphyrii ætate idem exemplaria præferabant, sicuti I. 92. ubi Gronovius bene, hæc tamen docti scriptoris adspersatus: *καὶ γινόμενος ἐπὶ τῷ τῆς Αἰγυπτιακῆς βίβλου, ἥτις ἐστὶ διωτέρα τῇ τάξει, εὗρεται πάλιν κατὰ τὴν αἰτιατικὴν πρῶτον ἐπὶ τὴν τὸν Ἡρόδοτον, "ἀνίσταται ἐς Βαγγυίδας τὰς*

Μιλησίων." οὐκ αὖτ' ἔστιν ἀμάρτυρα
ἵσαι γραφικὴν Ἰωνικὴν, δι' ἡμῶν διόμα.
Quæ hunc locum occupare debent, quo
inportunam τοῖς Μιλ. corrigentium vim
in posterum arceant. Wess.—Conf. ad
I. 92, 6. notata. S.

CAP. CLX. 21. 'Ἡλείων δι' μηδὲν]
Apud Diodor. Sic. lib. I. cap. 95. Ele-
orum legatis interrogantibus. πῶς ἂν
γίνοντο δικαιοτάτοι; (ὁ Ὀλυμπικὸς ἀγὼν)
respondisse traditur Amasia, ἰὰν μηδὲν
'Ἡλείων ἀγωνίζηται. Amasi, Regi Græ-
corum studiosissimæ, haud sane discon-
veniunt, quæ sub Psammi scribit eve-
nisse Herod., quantumvis ab ævo jam
Psammitichi, qui Psammi fuit avus,
exercere commercia cum Ægyptiis coe-
perint Græci, postquam is in Ægypto
Ionibus et Caribus quibusdam sedes ad-
signasset. Definitum Hellenodicarum
sorte lectorum numerum Indus culpa-
bat Iarchas, quo iudice πολλὰν νεφέλην
ἰφρόνουν ἂν 'Ἡλείων, ἀρετὴν μὲν ἄλλοις ἄλ-
λοις ἔσται, δικαιοτάτη δι' οἱ αὐτοί: apud
Philostr. Vit. Apoll. III. cap. 90. Sibi
quales hoc in certamine constituende
viderentur Apollonius declarat IV. c.
29. ubi corrigendum videtur, ὡς ἱερα-
λοῦντο τῶν ἀγόνων, pro τῶν αὐτῶν. Ne
rebus quidem Græciæ prolapsis Eleo-
rum in his ludis administrandis æquita-
tis desunt exempla; quale subministrat
Dion Chrys. in Rhod. p. 344. c. Olim
tamen etiam, ut sunt humana, nonnun-
quam ad gratiam et libidinem suam po-
tius spectarunt, quam quid jus et æquum
postularent. VAtcx.—Diodorus, Psam-
min silentio transmissa, Eleorum legatos
ad Amasim ducit I. 68. et 95. Plutar-
chus in Quæst. Platon. p. 1000. A.
Ægyptiorum responsum sophistarum
uni tribuit, qui, si Eleis id inculcavit,
istos dicti auctores habuit. Wess.

CAP. CLXI. 8. ἐν τοῖς Λιβυκοῖς λό-
γοις] Vero simile est, quod Bouhæius

Dissert. Herodot. cap. 1. et G. Raphe-
lius Annot. ex Herodoto ad S. Script.
p. 96. conjecerunt, non indicari singu-
larem de rebus Libycis commentarium,
ab Historic digestum, sed eam Musæ
quartæ partem, res Africanas continen-
tem. Habet ea c. 159. militum hanc
rebellionem, et infelicem Apriæ regis
exitum: neque veterum ullus est, qui
λόγους Herodoti Λιβυκοῦ, ab isto dis-
tinctos libro, vel verbulo attigerit. Ob-
stare putes, quod minime μιζήσας, sed
prorsus μετρίως et tenuiter de Aprie il-
lic agatur; cujus mutati instituti rationes
habere plures, nunc incognitas, potuit.
(At, qua occasione Apries copias in Cy-
renaicam miserit, id veto ipsum, quem-
admodum hic promittit, ita ibi enuclea-
tius exposuit.) Res sane Africanas
operose et tanta cura persecutus isthic
est, ut uberiores et aliam illis operam
inpendisse non videatur. Wess.

11. Αἰγύπτου δι' ταῦτα ἱεραμεφόμενοι]
Interjectum articulum non spernerem:
Αἰγύπτου δι' οἱ ταῦτα ἱεραμεφόμενοι ἀνί-
στησαν ἀ' αὐτοῦ. Primum enim ab
Aprie defecisse narrantur qui redierant
e clade Cyrenaica, eorumque qui perfe-
rant amici, cap. 162. dicti εἰς Αἰγύπ-
τιον οἱ ἀποστάντες. Tandem, postquam
ducem Ægyptium contumeliose trac-
tasset Apries, οἱ Λατοὶ τῶν Αἰγυπτίων, οἱ
ἱερεὶ τῶν ἱερῶν ἰφρόνουν, ἀποστάντες πρὸς τοὺς
ἰερείους, cap. 162 extr. Quoniam non
una fuit defectiois causa, Herod. lib.
IV. c. 159. ἀντὶ τοῦτων, inquit, Αἰγύπ-
του, καὶ κατὰ ταῖς αἰτίας (sic legerim) ἱε-
ραμεφόμενοι Ἀσὴν ἀνίστησαν ἀ' αὐτοῦ.
Infortunii originem plenius enarrat isto
læco Herodotus tractans Libycæ vel Cy-
renaicæ: atque hi sunt Λιβυκοὶ λόγοι
Herodoti, hoc cap. 161. memorati, quos
viri doctissimi sibi perisse persuaserant:
vidit hoc monuitque primus G. Raphe-
lius Annotat. in S. S. T. I. pag. 85.

Libyca tractans Diodorus Siculus lib. III. c. 62. sua citat ipsius *Λιγυπτιανά*. VALCK.

CAP. CLXII. 2. *ὁ δὲ, ἵστί τε ἀν-
κρίνοις*, etc.] Anomaliam horum struc-
turam animadvertit G. Raphaelius in
Epist. Paulli ad Galat. II, 6.; estque
notabilis, nec vero insolita. Non repe-
to, quæ vir doctus conduxit. De *κρίνη*,
galea, nihil mirum, quippe regis aucto-
ritatis apud Ægyptios, ut deinde apud
Græcos *διάδημα*, insigne, c. 151. At
quid facias Julio Africano, in hac Ama-
sis (*Ἀμάσις* perperam pingit) ab Aprie
defectione, Israëlitarum, Mose duce,
abs Ægyptio rege discessionem inven-
iente atque hoc ex loco extandente?
Fallit profecto et fallitur bonus vir,
apud Eusebium Præp. Eu. X. 10. pag.
490. c. Athenæi causa discrepat, Hel-
lanicum, a Nostro dissentientem, secu-
ti, lib. XV. p. 680. B. WESS.

14. *ἰσάρας ἀσιματάσις*] Hinc deriva-
tum Phavorini in Stobæi Serm. CXII.
pag. 586. de sene, qui LXX. annis major
casu in thesaurum inciderat, *ἰσάρας τὸ
σπίλος ἀσιματάσις*, sublato crure pepedit.
Eadem de re *ποῦν ματαίσιμος* Seleucus
in Athen. III. 4. (pag. 76. f. cap. XI.
nuperæ edit. ubi in Latina versione, pro
mentis efficiat alienationem, poni debe-
bat flatus ventris cient.) Quæ eruditis-
simos viros P. Leopardum Emend.
VII. 13. Jos. Scaligerum ad Catulli
Epigr. L. et Is. Casaubonum non latu-
erunt. WESS.

23. *οὐδὲνα λόγον αὐτῷ δόντα, ἀλλὰ*]
Male Laurentius. Scripserat *αὐτῷ*, aut
ἰωῦτῷ potius, nulla nempe regem ratione
rei usum, sed ira percitum jussisse.
Huc ἀλλὰ ducit, et constans usus. De
Cyro I. 209. *ὁ Κῦρος ἰδὼν λόγον ἰωῦτῷ
περὶ τοῦ ὄψις*, de somnio apud se pru-
denter cogitabat. III. 25. *οὐτε λόγον
ἰωῦτῷ δόντε*, neque secum ratione inita.
VIII. 86. 1. *ἰμειῦτῷ λόγους δίδους*, apud

me ipsum animo putans. Simile IV.
102. *οἱ δὲ Σπύδας δόντες σφίσι λόγον,
ὡς οὐκ*, etc. ubi in Latinis aberratur, sic-
uti V. 138. Plutarchus Defect. Ora-
cul. pag. 419. c. *καὶ δίδοντας ἰωνοῖς λό-
γον, ὥστε ποιῆσαι, βέλτερον, ἢ, etc.* WESS.
— Ut *αὐτῷ* a recentioribus Editoribus
in *ἰωνῷ* mutaretur nulla urgebat neces-
sitas. Valet enim ex optimorum quo-
rumque auctorum usu, rariore illo qui-
dem apud Nostrum, *αὐτῷ* idem ac *αὐτῷ
οἱ* vel *ἰωνῷ*: et frequenter quidem *αὐ-
τοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν* suo arbitratu posuere
editores, ubi recte *αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν*, no-
tione reciproca, scripti libri dabant om-
nes. 8.

CAP. CLXIII. 3. *ἰσιμαίρους τερμο-
ρίους*] Nimum inputatur schedis Medic;
habet postremam vocem Passionei Car-
dinalis codex, Mediceo antiquitate et
dignitate par, legunt omnes alii, præter-
que eos Diodorus I. 68. cujus consen-
sus cum dispellitur, disputatio (in Gro-
novii Notis) nascitur iniqua et longe
ab illis deflectens, quæ ad Stephani *Μώ-
μιμφοι* adscripta fuerunt. Mox (l. 5.)
ἵσσι τοὺς Λιγυπτίους ἦσαν Edd. plerique
omnes: *ἦσαν* verum est. Grammaticus
in Lexic. Coisl. p. 600. *οἱ δὲ Ἰωνεῖς,
ἦσαν καὶ ἦσαν*, non sine vitio: voluit *ἦσαν
καὶ ἦσαν*. Ecce alium, p. 234. *οἱ γοῦν
Ἰωνεῖς ἦσαν λίγιστοι, καὶ ἦσαν*: et brevi
post, *οἱ Ἰωνεῖς ἦσαν καὶ ἦσαν*. Sic. I. 62.
III. 77. IX. 5. WESS.

7. *ἴν τι δὲ Μωμίμφι*] Mox c. 169. *ἴ
Μωμίμφιν* sive juxta eam: *ἴν Καρσάθ
πλείοντες* III. 45. et *ἴν τῇ Σαλαμῶνι*
VIII. 86. ejusdem sunt usus et conplu-
ra alia. (conf. ad III. 45. 2. notata.)
Μωμίμφι, conjecturam secutus Grono-
vius, et cap. 169. membranas, bene re-
finxit. H. Stephano in opinionem illud
ipsum venerat ad Diodori I. 66. qui am-
bo Laurentianæ versionis prisca exem-
plaria si adhibuissent, non eam suspi-
cionem sed veritatem pronuntiassent.

Bonus Valla ob lapsus nonnullos audiit male; hinc ille contentus: *ῥῆμα Μίμφῃ* Arch., si quid dubii restet, eximit univ-
ersum. Wzss.

CAP. CLXIV. [1. *Αἰγυπτίαν ἰστέα γίνεα*] De septem civium classibus apud Ægyptios multa utilia monuit Heeren, in *Ideen über die Politik*, etc. T. II. p. 594. et seqq. Ibi p. 614. *καπῆλους*, quos l. 3. nominat Scriptor, latiore no-
tione accipiendos censet, de opificibus, artificibus, institoribus et mercatoribus; ut hæc classis non modo *καπῆλους* proprie dictos, sed et *χειρώνατας* et *ἀγο-
ράϊους ἀνδράπους* comprehenderit, qui cap. 141, 19. cum *καπῆλοις* junguntur. Agricolarum classis quum nulla me-
moretur, agrorum cultaram censet idem Vir doctus (p. 615 seq.) omnibus quin-
que inferioribus civium classibus com-
munem fuisse. Medici, quorum ingens apud Ægyptios numerus erat, ex sacer-
dotum puto classe fuere. S.]

6. *Ἐρμευόβου*] Aristagoræ apud Steph. Byz. *Ἐρμευόβου*, et Ethnogra-
pho explanatore, *μοῖρα τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ*. Vox eadem, sed invitante prouuntiandi consuetudine varians, mon-
strante Hemsterhusio ad Comici Plu-
tum v. 729. Addit Stephanus, *οἱ αὐτοὶ καὶ Λαβρυῖς*, quod, nusquam alibi lec-
tum, Ampl. Cuperus in litteris ad N. Heinsium, Syllog. Epist. T. II. p. 690. *οἱ αὐτοὶ καὶ Καλασίρις* corrigi-
t. Erant atque *ἐκ τῶν μαχίμων*, sed non iidem; neque iuvat IX. 31., quippe ibidem, sic-
ut hic, distincti. Wzss. — Ex diversis Ægyptiorum stirpibus oriundos fuisse suspicatur Heeren ib. pag. 609. Utro-
rumque nomen a diverso vestitus ge-
nere tractum fuisse censet Hemsterh. l. c. auctoritate Pollucis VII. 71. S.

CAP. CLXV. [2. *ἦτος ἢ Προσπῆνις*. Conf. cap. 41, 16 seq. et Et. Quatre-
mère Mem. sur l'Égypte, T. I. pag. 424 seq. S.]

4. *ἔτι ἐπὶ κλίστευς γινώσκω*] Revoca-
vi Ionicum *γινώσκω*, toties in Porti Lexico et Musis depositum: mallem tamen, si per MSS. liceret, *ιγνίσκω*, quod brevi se dabit. Wzss. — At pro-
pria justaque est particula *ἔτι* cum mo-
do potentiali constructio, ubi illa quan-
do vel quoties significat: et *ἔτι* — *ιγ-
νίσκω* cap. 166, 6. nonnisi variationis amore scripsit Herodotus. S.

6. *ἀνίσταμαι*] Verius fortasse *ἀνίσταται*, ut *ἀφίσταται*. Sic H. Stephanus in Re-
censione vocum Herodotearum. Alio-
qui ex *ἀνίσταμαι* erit, quæ Porti sententia. Wzss.

CAP. CLXVI. 4. *Ἀνίσις*] Aliunde nota sunt quæ præcedunt: Stephano quoque nomus memoratur *Ἀφρίτης*. *Ἀνί-
σις* alibi forsitan non invenietur, et ad priorum normam in *Ἀνυσίτις* videtur re-
figendum: Stephanus Byz. *Ἀνυσίς, πόλις Αἰγύπτου τὴν Ἰσθμὸν Ἀνυσίτης ὁ-
'Οασίς, Ὀασίτης*. Anysis urbs memoratur Herod. lib. II. cap. 137. Nostri quo-
que loci meminit ad Steph. Luc. Hol-
stenius. VALCK. — Rediit *Σιβανότις* ex cap. 155. et Stephano Byz.; tum *Ἀνύσις*, ut c. 137. pro quo *Ἀνυσίτης* Ethnographus. Wzss. — Mendosum *Ἀνύσις* cum aliis tenet noster F. De Thmuite districtu conf. Quatremère Mem. sur l'Égypte, T. I. pag. 129. seq. S.

4. *Ἰσθμὸς ἐν νήσῳ οἰκίσι*, Præfec-
tura in insula sita est, ad Homericum *Ἰλ. β'. 626. Νῆσον, αὗ ταιῖνοι σίτην ἀλλὰς* adcedit; expressum, quod Eustath. ad-
vertit, a Sophocle Ajac. 604., et Apol-
lon. Rhod. I. 831. III. 1091. Hujus-
modi Isocratis, in Laud. Busir. p. 214. *τὴν πόλιν σφεράδην καὶ πατὰ κόρας οἰ-
κῶσιν ἐς ταυτὸς συναγαγόντι*; et Phocy-
lidæ *πόλις ἐν σκεπίλῃ, κατὰ κόρας οἰκῶ-
σα σμικρὴ*, in Dionis Chrysost. Borys-
thenit. p. 441. A. Wzss.

CAP. CLXVII. 9. *ἡμισυ δὲ Κορίνθιοι*

ἵστανται τοὺς χειροτόχους] Laurentii, Corinthii quoque minimi faciunt opifices, multos in fraudem induit, magnum etiam virum Thom. Reinesium, docte de opificibus et eorum collegiis disserentem, Inscript. Class. I. 105. pag. 144. Contrarium de Corinthiis, eos nequaquam minimi facere opifices, traditur, ut vere Henr. Steph. in Prolegom. Et quis est, qui Κερειουργῶν χαλκάρματα, vasa Corinthia, τοῖς ῥήματι ἰσχυρὰ, tanta ambitione et studio a Romanis olim expetita, non recordatur? In urbe, mercatura celebri, opificum studia in pretio erant: Ἀνδρῶν τι ἡνέσχεον, Strabo scribit, ἀγαθῶν εἰς τι τὰ πολυτελῆ, καὶ εἰς τὰς τέχνας τὰς δημιουργικὰς, lib. VIII. pag. 586. A. ubi Casaub. (ad pag. 382. suae ed.) Wess.

CAP. CLXVIII. [7. Καλασιρίων χίλιαι, καὶ Ἑρμωτιβίαν ἄλλαι] Necessariam vocem ἄλλαι etiam Valla hic legerat: Calasirii milleni et Hermotybi-um alii totidem. Vide vero ne justo minor sit numerus χίλιαι, collatus cum universo militum numero c. 165, 5. et 166, 6. edito. S.]

CAP. CLXIX. [6. μηδ' ἂν θύον μιν μηδ' ἴνα, etc.] Plena stultissimae jactantiae oratio et per illi similis, quae ejus (eundem enim Aprien et Hophram esse convenit) effreni ex ore profertur Ezechiel xxxix, 3. ubi H. Grotius et G. Rapphe-lius horum oblitii non sunt, neque neglexit magnus Scaliger ad Eusebii Chronicon. Ajacis, Mezentii, Capanei, stolidas gloriations et consimiles aliorum conduxit La Cerda ad Æneid. X. 773. Verum omnium judex et super- his ultor μεγάλαι γλώσσης κύματος ὠπαι- χθαίρει, uti Sophocles; καὶ ἀντιτάσσου-σαι τοῖς ὠπαιθφάνοις, belle Petrus Apost. Epist. I. cap. v. 5. Wess.

24. ἐν δὲ τοῖς θυρώμασι] Postes, in quibus urna sive locus est, Valla. Ego vero postes tanta crassitie et am-

plitudine non novi. Scribit III. 16. Amasim ἐπὶ τῇσι θύραισι ἐντὸς τῆς ἑωυτοῦ θύκης mortuum quemdam ad fores intra conditorium suum sepeliisse, semet vero collocari ἐν μυχῇ τῆς θύκης ὡς μά- λιστα, in intimo ejus penetrati jussisse. Quae postibus παστέδος quo congruent modo? Sunt hic θυρώματα tabulata, ad fores deposita et conditorio apta. Dio- togenes, in Serm. XLI. p. 251. Stobaei, τὰς δὲ ῥήμας οὐκ οἰκήμασι καὶ θυρώ- μασι ἰσχυρὰ δὲ, quae et in Archytæ frag- mento, p. 269. Uterque ad tabulata, (sive tabulas) quibus leges inscripta promulgabantur, spectavit. Wess.—Ut θύρη apud Nostrum II. 96, 14. et VIII. 51, 8. pro tabula ponitur, sic in loco a Wess. ex Stob. citato. Est autem θύ- ρωμα etiam apud Lysiam, apud De- mosth. et saepius in Græca versione Vet. Test. idem atque θύρα, nisi quod gran- dius quiddam sonare videtur, quasi me- dium quoddam inter θύρας atque πύλας. Igitur διὰ θυρώματα sunt geminatae fores, janua bivalvis: et ἐν τοῖς θυρώμα- σι idem fuerit ac ἐντὸς τῶν θυρωμάτων. Nec vero incommode Larcher διὰ θυ- ρώματα, per metonymiam, pro minori conclavi vel repository, bivalvi janua clauso, accepit. S.

CAP. CLXX. [1. τοῦ οὐκ ὄντος ποιῶ- μαι, etc.] Osirin dici auctor est Athenagoras loco a Wess. citato in Var. Lect. (ed. S.) S.

4. ἐχόμεναι τοῦχου restitui postulante sententia et MSS. Idem divinaverat Cl. Pauw, et eo prior Editor Geneven- sis, sed justo audacior. Wess.

7. ἡ τροχουίδης καλειμένη] De Phœbi natalibus et excellentia Theognis v. 7.

Ἀθανάτου πάλλιστον ἐπὶ τροχουίδι λίμνη.

Callimacho τροχούισσα λίμνη, Hymn. Del. v. 261. ubi Anna Fabri, doctissima ma- tromarum, et Jos. Barnes in Euripid. Iphigen. Taur. v. 1104. Durant hunc

in diem paludis in Delo argumenta apud Sponium Itin. T. I. p. 136. Wess.

CAP. CLXXI. 4. *ἰστομα κρίθω*] Sæpe Plutarchus *ἰστομα κρίθω*, καθ' Ἡρόδοτον, Ælianus, Porphyrius, The- mistius, Synesius. Fuit enim parame- nis instar. Taxarunt nonnulli. Sic Critici ad Sophoclis *ἰστομα* ἔχει παῖ, Philoct. v. 202. Τὸ δὲ τοιοῦτο κίχιαται, nquiunt, ὅτι Ἑλληνικὸς ποτε ἀναγνώσ- κων τὰ Ἡρόδοτου ἔστιν περὶ τῶνδ' αὖ μοι ἰσ- τομα κρίθω· οὐ διακρίν' ὡς δύο λίξεις, ἀλλ' ὡς ἂν τις εἴποι, ταῦτα ἴστω ἰστομα. h. e. ori ac palato jucunda. Hoc si intendit Hellanicus, risui dictum elegans expo- suit. Valde autem dubito, an *ἰστομα*, distracta voce, ut Grammatici innuunt, scribi legique oporteat. Wess.

CAP. CLXXII. 6. *οὐκ ἀγνομαιμένη*] Quomodocunque vox capiatur, nemo dici potest, quempiam *ἀγνομαιμένη* προ- σαγιάσθαι, quod si vel plures habuerint Codices, ut lectum etiam fuit Vallæ, tamen alteri lectioni postponendum cen- seo. Ægyptios Amasis *σοφίη*, — *οὐκ ἀγνομαιμένη* προσηγάγετο, callido potius consilio, quam lenitate et clementia, sibi conciliat. Hominis Ægyptii *σο- φία* hic est, ut alibi sæpe, calliditas. Plato de Leg. V. p. 747. c. τὴν καλου- μένην ἂν τις πανουργίαν ἀντὶ σοφίας ἀπερ- γασάμενος λάβωι, καθάπερ Αἰγυπτίους καὶ Φοίνικας καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπεργασμένα γίγν' οὗ ἴσθιν ἰδίῃ. Qui sibi student populum conciliare viri Principes, di- cuntur alios *ἰδνους* κατασκευάζειν, ἐξ- διπαιθεσθαι: sed in primis προσαγαγί- σθαι, variis artibus allicere et ad studium sui perducere: attingit Andr. Dounæus in Demosth. p. 98. Dicuntur autem po- pulum προσαγαγίσθαι ἰσαγγελλίαις. χρέ- μασι καὶ δωρεαῖς: ἀρετῇ· εὐταγίᾳ· ἰσχυρίᾳ· παρότρυν· ἐνέργειαις: etiam ἀπάτη: ut Amasis Herodoti, *σοφίη*. Thucyd. III. 43. ἀπάτην προσάγειν τὸ πλῆθος, et III. 48. Lenitate et clementia προσαγαγόμενοι

τοὺς Ἕλληνας, Isocrates in Plataica, p. 304. β. Τιμαῖς καὶ Δωρεαῖς ἔτι δ' ἰσαγγελλί- ας προσαγόμενος, Diodor. Sic. XV. 8. cujus Sesosis, expeditiones suscepturus, ne quid absente se rerum novarum mo- lirentur, subditos, πάντας ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῇ τῶν τρέφων ἰσχυρίᾳ προσηγάγετο, I. 54. Atque ob eandem, quæ movit Amasin, rationem Darius Hystaspidis, quum ad imperium pervenisset, dicitur χρέμασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμον προ- σαγόμενος, Platoni de Leg. III. p. 695. D. VALCK.

Ibid. *οὐκ ἀγνομαιμένη*] Non reductor tot Codicibus, putoque idem esse atque *οὐκ ἀνοήτως*, et præcedens magis explicare. Severitati locus non convenit, sed calli- dæ sollertiæ et astutiæ, uti regii actus innuunt. Solet Scriptor *ἀγνομαιμένη* in inperitia et fastu frequentare, VI. 10. IX. 3. Solent alii, Euripides Bacch. 884. Sophocles Trachin. 1273. (1282. ed. Johns. 1267. ed. Br.) Neque ab- surde Schol. Demosthenis Olynth. II. pag. 17. *οὕτως ἀγνομαιμένη ἔχει* explanat ἀνοήτως: Harpocratio, ἀλογίως καὶ ἀβούλως. Wess.—Equidem προσάγειν h. l. intellexi ad officium redigere, coll. lin. 22. Sic Plutarch. in Romulo ci- tante H. Stephano, etiam πολίμῳ προ- ἀγίσθαι ἔβη dixit. S.

14. *ἐκ τοῦ σφδαλισσάμενος τῷ γαλακί*] In Octavio Minucii Felic. cap. 23. Et deus æreus vel argenteus de immundo vas- culo, ut sæpius factum Ægyptio regi, conflatur. Quæ, nisi scribentis me- moriæ error obreperit, rectius procederent, si deus aureus, et, ut accepimus factum scriptum prostaret. Prius in mentem venit doctissimo Th. Gatakero, insuper ut legimus vel *scimus* factum divinant, Advers. Miscell. XIX. pag. 371. Pelvim, τὸν σφδαλισσάμενον Amasidis, personatus Chilon prudente monitu tan- git in Plutarchi Conviv. vii. Sapient p. 151. x. Wess.

CAP. CLXXXIII. 2. *μίχρει ὅτου πλῆ-
θός τε ἀγορεύς*] Vulgatum *πληθούσης ἀγορεύς*
doctissimi viri Casaubonus, Heraldus,
Duckerus, quos testes ad Diodor. XIII.
48. adpellavi, ea in luce posuerunt, ut
desideres nihil. Debueram et ego in
eo adquiescere, nisi cultius obtulissent
MSS. Ionum est *πληθύνει* in omni re-
rum abundantiore copia. Eusebius apud
Stobæum Serm. X. p. 130. verissime,
*τὸν δὲ αἰὶ ἰσιθυμίατα προσκλήσασθαι, καὶ
πληθύνει μηδὲ ποτε τοιούτου λαμβάνοντα*
— *πάντα καλῶ*. Neque de tempore,
quo forum completur, recusant: *χρότον
ἰσιχῶν, ἰς ἀγορεύς καὶ μάλιστα πληθύνει
προσόδῳ ἰσότητος* habet Auctor, suum ad-
serens, Musa VII. 223. Wess.—Ut
frequenter apud Nostrum in *μίχρει οὖ*,
(conf. Wess. ad I, 181, 10.) sic hic in
μίχρει ὅτου abundat posterior particula;
quod ex tacite mutato orationis tenore
repetit Hermann, Adnot. 251. ad Vi-
gerum. S.

4. *ἢ μάταιός τε καὶ παιγνίμων*] Se-
cundum Vallam, morionem agebat
Amasis ac scurram. Postquam ille seria
tractaverat, ut animum relaxaret, in
vino petulantioribus indulgebat jocis:
sic interpretor Herodotea. Quia com-
potioribus ipsis lusus isti Regis persona
minus videretur digni, *μάταιος* fuisse
dicitur et *παιγνίμων*. Permutantur
ματαιίζων et *ἀσχημοσύνη*: et fortasse soli-
ta sibi castimonia Herodotus turpe quid
ambigua vocē velavit, ut ne ab obscœ-
nis quidem abstinuisse jocis significaretur.
Deianiram Nessus *ψαύει ματαιί-
αις χερσίν*, in Soph. Trach. 574. Nam
τὸ παιγνίωδες privatæ sortis convivis
laudi ducebatur; *παιγνίμων* dicebatur
ingeniosus et *εὐφρονης*, qui jocis urbanis
indulgeret. Placebat vel cavillator fa-
cetus, vel conviva commodus qui dici-
tur Plauto Mil. Glor. III. 1, 47. Aris-
toph. Vesp. 1205. *προσμέναντι ξυμπρο-
τινὸς εἶναι καὶ ξυνουσιωστικόν*. Luciano I.

p. 552. *συμβιώνται διζῆς, καὶ συμπαῖν ἱκανός*.
Talis fuit Æschines, hac etiam in parte
aquæ potoris Demosthenis adversarius:
vid. Philostratus de Vit. Sophist. I. p.
507. Talis ab Euripidis ingenio diver-
sissimus Sophocles: Euripides *Ἦν μισο-
γίλωι, καὶ τυθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μιμα-
θηκός*, teste Alexandro Ætolo ap. Gel-
lium Noct. Att. XV. 20. Æqualis Ion.
Chius ap. Athen. XIII. p. 603. *Ἦ
Σοφοκλεῖ*, inquit, *συνήνεμα ἀνδρὶ παιδιώ-
δει ἢ οἶνον καὶ διζῶ*: ubi scribi quoque
potuit *παιγνίωδες*: permutantur enim a
librariis ista; vid. Xenoph. Symp. p.
512, 37. et Suidas in *Παιγνία*. τὰ *παιγ-
νίωδες παρὰ Πινωφῶντι* legit Pollux II. 20.
ubi commodum Jungermann. advocat
Xenophontem *Ἑλλ. II. pag. 276, 6*.
miratum, Therameni jam jam morituro
*μήτε τὸ θρόνον μήτε τὸ παιγνίωδες ἀπολι-
πίσιν ἢ τῆς ψυχῆς*. VALCK.

9. *δὲ ἡμέρας πρῆσσει*] Non satis ad
Ægyptiorum mentem est interdiu: *in-
tum diem* insumtum volebant. Bene
I. 97. *τοῖσι πῖλαις δὲ ἡμέραις διπάζειν*, to-
tum diem dirimendis litibus inpendere.
VII. 210. *ἰγίζοντο δὲ συμβολῇ δὲ ἡμέρας*,
iterum interdiu, sed contra gestæ rei
seriem. Talia, *διὰ νυκτὸς* Aristophanis,
recte ab Athenæo acceptum VII. p.
276., *δὲ ἴστιος* supra II. 22. *δὲ ἱναυτοῦ*,
ἀπὸ τοῦ διὰ ὅλου τοῦ ἱναυτοῦ Harpocra-
tio. Mox (I. 11.) *εὐ ἢ ἡκουίς* non de-
buerant truncare Vind. et Arch. Fert
repetitum *ἢ*, sermonis usus. Iterant ipsi
IX. 27. geminatque Euripid. Helen.
955. et 1017. Sophocles Œdip. Tyr.
610. et Œd. Colon. 1524.; alterum *ἢ*
injuria utrobique viro docto delente,
Plato Alcib. II. p. 142. c. Junge, si
videbitur, Jos. Barnes. in Euripid. et
Davis. ad Justin. Martyr. p. 442. ed.
Thirlb. Wess.

13. *ἰππῶν δὲ χρέουσαι, ἐκλύουσαι*] Hæc,
etsi Med. et sequaces exemplum præ-
beant, auferre non audeo. Vetant Co-

dices alii, suntque et vera, neque inconmoda. Utrum autem scribarum oculos deceperint terminata iisdem litteris verba, quæ creberrima omittendorum occasio, non habeo dicere. Erasmus, hoc Amasidis neglecto, parcomiam dicto Dionysii Siculi ex Plutarchi de Sen. Rempubl. Administr. p. 792. c. illustravit, quem consule. Wess.

CAP. CLXXIV. 2. ὡς φιλοπόνητος ἰὼν] Hoc præfero. Athenæus, uti multi solent, dialecti inmutavit speciem. Κατισπουδασμένοις, Nostri æmulatione, Procopius Bell. Pers. II. 8. Antiocheni εἰς τὸ κατισπουδασμένοι: et Bell. Vand. II. 4. ἦν δὲ οὗτος δραστήριός τε καὶ λίαν κατισπουδασμένος, de Phara præfecto. Quo probo atque elegante orationem et alibi distinxit. Wess.

7. κατηλίσκιστο] Si vel in omnibus legatur Codicibus, leni medela corrigendum est absque ulla controversia, καὶ ἡλίσκιστο: adeo constans veterum usus Codicum auctoritati semper in talibus anteponi debet: nam quod in Lexicis καταλίσκωμαι redditur convincor, hoc unico nititur loco, infirmo sanequam tibicine. Scripserat Herodotus: πολλὰ μὲν δὲ καὶ ἡλίσκιστο ὑπὸ τῶν μαυρητῶν, πολλὰ δὲ καὶ ἀποφύγις, sæpe quidem ab oraculis etiam furti convincebatur, sed frequenter etiam absolvebatur: postremum Herodotus, ut alia millena, Wesselingio debebit. (Vide Var. Lect. ed. S.) Imperium ingressus Amasis templa Deorum negligebat, qui quidem ipsum olim ἐπίλυσαν μὴ φῶρα εἶναι: magni contra faciebat illorum oracula, ἴσοι μιν κατῆδσαν φῶρα εἶναι, (l. 12.) id est, a quibus ἦλω vel ἔλαω φῶρ ἰὼν, qui ipsum furti convicerant. In eundem sensum adhibetur etiam καταδῆσαι lib. IV. c. 68. utrobique temere tentatum. Hoc rarius est atque Herodoteum; reliqua, ἀλίσκισται, ἀποφύγις et ἀπελῶσαι sensu forensi pervulgata sunt. Ubi

scripserat Noster lib. VI. cap. 82. ἀπίφυγι πολλὰν τοὺς δῶκοντας, perperam posuit Gronov. διίφυγι. Accusator in Attico foro dicebatur δῶκων, persequi; accusatus, φύγις: condemnatus, ἀλῶναι vel ἑλασίναι: absolutus, ἀποφύγις, criminibus elapsus Ciceroni in Verr. II. c. 58. VALCK.

7. ἀποφύγις] Instauravi Ionicam ex discrepante schedarum scriptura formam. Κλίπτισται, ἄγισκον, et similia conplura, veram præstabant. Mihi liquido adparuit, nimios, sicuti in aliis, etiam in ea computanda temerarios fuisse scribas. Eadem fortuna Cl. Valckenarii καὶ ἡλίσκιστο, (l. 7.) quo nihil certius, obtigisset merito, ni novationis metus, justo fortasse gravior, obstitisset. Quid enim tritius ista vocum conversione? Extremo cap. 175. pro καταχθόμενοι pingit optime Arch. καὶ ἐχθόμενοι, valetque in aliis. Wess. — Conf. quæ ad c. 175, 22. notamus. S.

13. ὡς ἀληθῶς διῶν ἰόντων] Dedi ex MSS; ne inter variantes, quas vocant, lateret. Quisque videt multo id grandius atque ad sententiam opportunius esse. Κατῆδσαν φῶρα (l. 12.) non debebat abire in κατίδσαν, pronuntiant, uti Laurentius Latine dederat. Jucunda est in ἀπολῦσαι et καταδῆσαι dissimilitudo, repetita IV. 68. Convenit quodam modo τοὺς δὲ ἄλλους — κατῆδσαν τὴν ἰπὶ θανάτῳ, V. 72. Wess. — At V. 72. diversa videtur ratio esse. S.

CAP. CLXXV. 1. τῇ Ἀθηναίῃ προπύλαις θουμῶσι δὲ ἱερωσίῃσι] Θουμῶσι δὲ divinauit Cl. Abreschius. Quid si duplici in dativo amplior vis insit? Amasis οἱ ἱερωσίῃσι sibi in Minervæ honorem absolvit; ita πολλὰν πάντας ὑπερβαλλόμενος perconmode sequitur, alioqui ob πάντας implicatius. Eadem Cl. de Pauw opinio. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Si vera est scriptura οἱ, quod haud sæpe mihi persuadeo, refe-

retur hic dativus ad τῇ Ἀθηναίῃ, eritque pleonastice positus, ut passim alibi apud Nostrum; cujus generis plura quædam exempla, a Gronovio collecta, citavi in Adnot. ad I. 86, 26. S.

5. ἀνδρόσφιγγας] Huc spectare Hesychianum Ἀνδρόσφινγας monuit H. Valerius; et corrigendum Ἀνδρόσφιγγας jam fuerat observatum in Miscell. Obs. VIII. pag. 170. Scripsisse præterea videtur Hesychius: εὐπίστον σῶμα ἔξ ἀνδρὸς καὶ Σφιγγίδος, atque huic voci corruptæ sibi notam substituisse librarius. Coquum, ænigmata magnifice loquentem, Σφίγγ' ἄρρητα senex nuncupabat Atticus in Comœdia apud Athen. IX. p. 382. n. Vulgo tamen et apud Ægyptios facie Sphinges virginea fingebantur: vid. Ælian. de N. A. XII. cap. 7. Origen. contr. Cels. I. p. 32. Cur Sphingum figuras ante templa statuerint Ægyptii, tradunt Plutarch. de Is. et Osir. §. x. et Clem. Alexandr. Strom. V. p. 664, 20. et p. 671, 8. ubi Sphinx τὸ μὲν σῶμα dicitur πᾶν ἄλυστος, τὸ πρῶτον δὲ ἀνδρῶπιον ἔχουσα. VALCK.—In voce ἀνδρόσφιγγας prior pars vocabuli non ad masculinum genus refertur, sed idem valet ac si ἀνδρῶπιοςφιγγας diceretur. S.

[11. εἰσηκὸν μὲνολιθον. Vide supra, ad cap. 155, 12. notata. S.]

18. τὸ δὲ εἶδος, διωδὺνα πηχίων] Inest difficultatis quoddam specimen in his, a Cl. Gronovio studiose quæsitum et expensum; quod tolli universum si nequeat, nemo, nisi iniquus, ægre feret. In rem præsentem ire non datur, adparetque abunde, interiorem τοῦ μωνολίθου longitudinem, latitudinem et altitudinem fuisse contractionem, nec longe cubitorum discrepare rationem. Cur verba fuerint omissa, causæ in aperto est, additionis nulla. Negligi autem non debuisse, per se adtento liquet, siquidem nota latitudinis necessaria est.

Wess. — Non admodum video equidem quid difficultatis in hoc repperit Wess. cum Gronov. quod latitudo interior ab exteriori nonnisi duobus cubitis differeret, quum paulo majus in longitudine et altitudine fuerit discrimen. S.

20. οὐκ ἰσχυροῦται τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτοῦ] Interpunctissem ita in Codicum silentio, sæpe miratus insuper habitum. Advertit Corn. de Pauw. Insuper præterea mihi debet: τὸν μὲν ἀρχ. ob ea, quæ succedunt. (At nullo incommodo abesse ea particula potest.) Ceterum χρόνου ἰσχυροῦντος πολλοῦ (I. 22.) insolens videtur; χρόνου ἰσχυρομένου I. 190. et II. 124., ubi ἰσχυροῦνται schedæ, uti I. 27., χρόνου διασχυρομένου Act. Ap. xiv. 9. et Diodor. III. 64. χρόνου γινόμενου XX. 109. atque alii apud Hemsterhusium in Luciani Dial. Mort. VII. 1. Vidit verbi istam insolentiam Cl. Abresch. (ἰσχυροῦντος utique me malle, in Var. Lect. (ed. S.) significavi. Ferri forsitan vulgatum posset, si πολλοῦ abesset.) Ego vero non cohibeor, quin (I. 22.) καὶ ἀχρόμοινοι ex Arch. ex structuræ nexu et Herodoti more reformetur: ἢ δὲ Ἀμασις τῇ δυνάμει τῶν Περσίων ἀχρόμοινοι III. 1. εἰς ἀχρόμοιόν τι τῇ Πρωτοκλέτου ἀρχῇ VI. 35. junge Gronovii observata II. 103. Wess. — At nihil, quod huc faciat, observavit ibi Gronov. nisi quod ἀχρόμοινοι dativo casui jungat Herodot. II. 103, 11. et cap. 173, 5. Nulla autem caussa fuit, cur sperneretur compositum verbum κατὰχρόμοινοι, quum præsertim h. l. in particula καὶ non modo vis nulla inesse possit, sed et structura orationis magis respuat illam, quam requirat; juncta enim intelligi debent ista, ἀναστεινάζει κατὰχρόμοινοι τῇ ἰσχύϊ. Alia ratio est c. 174, 6. ubi καὶ suo loco stabat, sibi quæ ex usu Nostri respondebant duo orationis membra, ὑποφύμιν δὲ καὶ ἀλίσματα, πολλὰ δὲ καὶ πολλὰ γίγνεσθαι. S.

23. *ἰσχυριστὸν*] Aut fallor, aut aliunde non poterit affirmari, nisi dubia Grammaticorum auctoritate. *Ἐνθύμιστον* in Suidæ Lex. redditur ὕπατον: et Pollux (II. 231.) legisse videtur in Thucydidis V. cap. 32. *ἰσχυρίζεσθαι τὰς ἐν ταῖς μάχαις ἐμφερὰς*: ubi, quod Codices præbent et Edd. *ἰσχυρούμενοι*, Polluci quoque restituendum putabat Jungermannus. In *ἰσχύμιον* Herodotei Codices si conspirarent, ego sane vulgatæ vocem antefeream in talibus usitatam, etiam Herodoto VIII. cap. 54. εἴτε καὶ *ἰσχύμιον* ἰγνίται ἱμαρῆσαντι τὸ ἱόν: de qua forma loquendi egerunt Æm. Portus Dict. Ion. Duker. in Thucyd. VII. 18. et in Ind. Thucydid. Wasseus. Ammonio pag. 53. citatus Antiphon ἐν ταῖς Φονικαῖς, ἐπὶ τοῦ προστρατοῦ vocem adhibuit p. 119, 6. p. 125, 2. p. 121, 2. ubi legi posset: αὐτῇ μὲν οὐκ ἰσχύμιον. VALCK. — Quum in usu fuerit verbum *ἰσχυρίζεσθαι*, (quod Suidas etiam ex Dione adnotavit: *Ἐνθυμίζεσθαι, λογιζόμεσθαι*) nulla subest caussa cur verbale adjectivum *ἰσχυριστὸν* suspectum habeamus. S.

CAP. CLXXVI. 5. *Αἰθιοπικοῦ λίθου*] Spectabilius hoc quam pro scribarum ingenio Quid illi de lapide Æthiopico? Marmoris ejus in Pyramidum et Propylæorum substructionibus frequens in Ægypto usus. Mycerini Pyramis λίθου ἐς τὸ ἤμισον Αἰθιοπικοῦ fuit cap. 134. (ubi vide notata ad c. 134, 3.) Inter alias spectatur Æthiopis lapidibus scribit Plinius N. Histor. XXXVI. 12. Lapidum color erat niger, aut varius, *ποικίλος*, cap. 127. sed magna durities laborem operi reddebat sumtuosior: *δυσίεργαστος πολυτελεῖ τὴν πραγματείαν παρέχει* in Strabon. XVII. pag. 1161. n. (pag. 808. ed. Cas.) αὐτοῦ, quod est in aliis, ex scripturæ compendio restat. Mox (l. 7.) Laurentius, hinc et hinc magno illi adstantes ex libri sui ὁ δ'

ἴθιν τοῦ μεγάλου, i. e. colossi, supra descripti: cui scripturæ, alioqui notabili, Codd. calculum negant. Cl. de Pauw potiorē censuit. WESS.—Et ego parum absuim ut unice verum putem *μεγάλου*: quo etiam refertur id, quod continuo adjicitur, *λίθινος ἴτιος τοσούτος*: ubi *λίθινος* indicare videtur, alterum ex vulgari lapide fuisse confectum. S.

CAP. CLXXVII. 4. καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ γινίσθαι, etc.] Lege Diodorum I. 31. Ægypti felicitatem, Amasidis tempore, prædicatam tantopere, ex gentis sacerdotibus Noster accepit, multa dissimulantibus, et ultima ejus regis nimium quantum augmentibus. Certiora et longe diversiora Jeremiæ et Ezechielis oracula docent; de quibus docte Jac. Perizonius, V. Cl. Origin. Ægypt. cap. ult. WESS.

7. *ἴθιν βιβαιοῦται*] Me quidem judice ferri nequit: si plures dant Codices, scripsisse forsitan videbitur, *ἀποδεικνύται ἴτιος ἐκείνου* — *ἴθιν* (isthoc anno nimirum) *βιβαιοῦται* vid. Cl. D'Orvillius in Charit. p. 190. Commode quoque cum Reiskio legi posset *ἴθιν αἱ βιοῦσται*, sive *ἴθιν βιοῦσται*, quoniam quæstu sustentaretur: *ἀποδεικνύται ἴθιν ζῇ*, habet de re eadem loquens Ælianus Var. Hist. IV. (c. 1.) λόγον δόνοντα, πόλιν — *διαζῇ*, Diogen. Laërt. VII. 168. ἀπὸ σίνων ἵκαστος περιζῆται τὸν βίον, Diodor. Sic. I. (c. 77.) pag. 88, 40. τὰ τῇ βιοτῇ ἀναγκαῖα Homero dicuntur *βίοντες*, teste Porphyrio Schol. ad 'Ιλ. χ'. 431. et usitatus τὸ περιζῆσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, *βιοτεύειν* dicebatur. Quid Ægyptium moverit ad utilissimam hanc legem ferendam, Jac. docet Perizonius V. Cl. ad Æliani Var. X. 14. Quam ex Ægypto petitam civibus suis tulisse traditur Solon, lex Draconi potius videtur contribuenda velut auctori: vid. Cl. Wesseling ad Diodor. I. p. 88. et Jo. Taylor Lect. Lys. p. 707 seq. Eam-

dem apud alios etiam populos viguisse ante Perison. ostenderat Nic. Abramus ad Cicéron. Or. pro P. Sextio, cap. 48. Miror adeo quod scribit Aristides, T. II. p. 157. *οἱ μὲν παρ' ὧν* (Athenienses adloquitur), *ὡς ἰγὺ νομίζω, μένους ἰσθι, ἡ γραφὴς πιστοτατὴς ἀρχαίας.* VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 3. *Ἰδὼς Ναυκρατίαν πόλιν*] Eusebius Chron. urbis initia inmani anachronismo in Olymp. vi. 4. refert, notatus ab ill. Scaligero Animadv. p. 73. Strabo vero XVII. p. 1153. (p. 801. extr. ed. Cas.) Milesii, inquit, *παλαιαπομαχόμενους Ἰμαρον, πόλιν Ἰπτακας Ναύκρατον.* (Ναύκρατιν recte ed. Lips.) Inarus res Ægyptias conturbavit Artaxerxis Longimani tempore. Sic multis annis Amasidis regno urbs erit posterior. Qui dissensus, si *Κρίσις Ναυκράτιος* Apollonii Rh. superesset, discutii posset commodius. *Ἐδῶς χύρου* (l. 5.) non utique inprobum; (Cf. Var. Lect. ed. S.) certe mutantis ratio prægnans non est. Wess.

12. *προστάτης τοῦ ἱμναρίου*] Naucratis inter civitatis rectores suum sibi *Τιμοῦχον* habuerunt apud Athen. IV. 13. ab his emporii præfectis, modo ne fallat Cl. Edm. Chishull conjectura Antiq. Asiat. p. 100, titulo tenus discrepantem. Ego dubito. Quam rei publicæ partem Naucrati et Teii *Τιμοῦχου* et *Τιμοσχίστιος* curaverint, decerni non potest. *Προστάται τοῦ ἱμναρίου* (PRÆFECTOS MERCATORUM ex Reines. lapide Cl. V. 16. dicere liceat) communi plurium civitatum suffragio legabantur, ut negotiatorum rebus adtenderent, et arbitri essent litium; quales recentior ætas in portubus et emporiis, descriptos in Consolato del Mare cap. 1. et seq., vidit et habet plures; fortassis etiam superior. Fuit enim in Delo ΣΤΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΤΤΡΙΩΝ ΕΜΠΟΡΙΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΚΑΗΡΩΝ ap. Sponium Miscell. Erod. Antiq. p. 344. cui suus uti-

que præfectus. Athenis decem *ἱμναριῶται τοῦ ἱμναρίου* quibus rebus curam impenderint, docemur ab Aristotele apud Harpocracionem in voce Ἐπιμναλ. Wess.

CAP. CLXXX. 2. *ἡ γὰρ πρότερον ἰὼν* — *κατιανάη*] Sustuli inutilem parenthesis, his circumdatam, notationem. Satis est justa punctio. Conjiiciunt statim docti viri, Pavius, *πλανώμενοι εἰς Ἀιθ.* Reiskius, *εἰ δὲ, εἰς Δ.* De Delphico fano, ab Alcmaeonidis instaurato, inferius V. 62. Pausan. X. 5. et peregrudite Dion. Petavius in Themistii Or. IV. p. 391. Wess.—Cremati templi mentio facta I. 50, 16. In ed. Steph. et aliis ante Wess. parenthesi inclusa erant verba *ἡ γὰρ πρότερον* — *κατιανάη*, post *παρεσχύν* vero minori puncto distinguebatur oratio: Wesselingius sublati parentheses signis minus punctum servavit, et sic quoque Reiz. et Borh. Nos cum Schæf. post *παρεσχύν* majus punctum posuimus, quo finiretur ibi periodus, cujus apodosis (ut frequenter alibi) particulam *ἃ* ex protasi repetitam haberet. Commodius factum foret, si omnia ista, *ἡ γὰρ πρότερον* — *παρεσχύν*, signis parentheses circumdarentur, ut apodosis ab istis *πλανώμενοι* *ἃ* incipere intelligeretur. 8.

7. *συμπληρὴς γάλακτα* certa præstant codicum consensiones, quibus Medicei compendiosa lectio melior censi non debuerat. Vide ad Diodori V. 10. Wess.

CAP. CLXXXI. 4. *Βάντιω, εἰ δ' Ἀρκεσίλειω*] Verius puto *Βάντιω τοῦ Ἀρκεσίλειω*, Battii Arcesilai F. quem in modum Arch. Vind. Vall. Res et tempus congruunt optime, siquidem Battus ille æquales habuit Aprien et Amasin, Nostro auctore IV. 159.: Battii filium, Arcesilaum, minor ætas excludit. Filiam Ladicen, Amasidis conjugem, *Λαοδίστην* aut *Λαοδίστην* vir eruditus scriptam

cupiebat. At nomen idem est, tantum modo contractius. Habet Luc. Holstenius LADICEON numum ad Stephan. Byz. (p. 188.) et ΛΑΔΙΚΕΤΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΤΚΟΝ est in Gudii vetere lapide: urbem LAUDICIAM et LAUDICIAM pingunt MSS. Itinerarii Antonini. Wess.

10. καὶ ἴσσι τοι εὐδμία μηχανή] Inconmodum, quo Med. ἴσσι τι premebatur, cessat: neque amplius offendet ἐπολῶλίναι, quod olim operarum vitium opinabar, sed Mediceo, etsi tacitum habuerit vir Celeb., debetur. Jam γυναικίων Arch. si cui scabrum tinniat, χιλιάδιον, μυριάδιον, ἀνδρίων, et quæ alia Portus stipavit, recordetur. Ἐν σῶ νηῶ in re dubla nolui sollicitare, adposito pæne, cujus se auctorem profitetur Gronovius, cultissimo Epigrammate. Wess.

20. ἰς ἑμὶ ἢ ἐς ὅον] Non excidit memoria καὶ ἰς ἑμὶ ἢσαν σῶναι, I. 66. (in quod ibi MSS. omnes consentiunt.) Puto Ionici et veteris usus vocabulum (σῶναι) redire in possessionem debere. Reddunt schedæ V. 96. VI. 86, I. VIII. 39. Ἐξω τετραμύινον in Latinis extra

urbem Cyrenensem posita ex Laurentio, qui τετραμύινον invenit. Si τετραμύινον locum non thigrauit, statuiam notabit vultu extra urbem verso, sive spectantem loca suburbana. Verum in talibus sæpe anceps electio. Wess.

CAP. CXXXII. 10. τὰς τοῦ Δαναῦ θυγατέρας] Ipsi Danao dedicationem tribuit Callimachus apud Euseb. Fr. Evang. III. 8. in Epigrammate, quo de ad ejus Poëtæ fragmenta R. Bentleius Vir Cl. p. 357.—Vide Callim. Fragm. CV. p. 477. ed. Ern. Mox l. 11. ἰδρῶσθαι me invito editum est, quum ἰδρῶσθαι voluisssem, ut in Var. Lect. (ed. S.) significavi. Conf. Adnot. ad II. 42, I. S.

13. Εἴλῃ δὲ Κύπρον] Cyprum, ab Amaside occupatam, non præterit Didor. I. 68. Quod autem librum terminat ἰς φέρον ἀπαγωγῆς, advertimus supra semel atque iterum, et frequentissime apud Priscum Patric. in Exc. Hoesch. p. 22. 26. etc. Procopium Bell. Goth. I. 5. p. 10. 23. etc. Agathiam I. p. 13. veterum studiosos imitatores. Wess.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 10. ἐνῆγε τῇ συμβουλίῃ] Servo Aldinum, in cujus codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur Arch. Vind. et Theo. Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit Portus. Συμβουλὴ sicubi conspiciatur, dubiæ fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi MSS. damnant mutantque, quemadmodum Medic. Pass. Ask. VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in Platone, Xenophonte, Demosthene, Dinarcho, multisque aliis συμβουλὴν sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. Wess.—Commode l. 5. ἐκ βουλῆς, consilio hominis; nunc, variandi caussa, τῇ συμβουλίῃ, suasu ejusdem. Structura orationis sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλίῃ Καμβύσι, κελεύων αὐτὸν αἰτεῖν, etc. Cæterum I. 157, 11. apud Nostrum in συμβουλῆς consentiunt omnes. S.

11. ἵνα ἢ δοῦς ἀνίστατο, ἢ μὴ δοῦς] Ista scribens et vicina, (l. 14.) οὐκ εἶχες οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsan Euripidis in Iphig. Aul. 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναί τι, μὴ δοῦναί τι, τῆς τύχης ἔσται· Ἀψαιτ' ἄλτραυστα: ista vulgate vocis ἄλτραυστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitror, expectanda, debetur ingenio Ti. Hemsterhusii, locum explanantis ad Hesych. in ἄλτραυστα. Euripides illic suum imitabatur Æschylum Suppl. v. 385. ἀμνηχανῶ — Δράσαι τι, μὴ δράσαι τι, καὶ τύχην ἱλαῖν. VALCK.

17. μεγάλη τι καὶ εὐδαής] Glossator S. Germani: Εὐδαής· (Εὐδαής) οὕτως φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς Ξενοφῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. κ.) Ἡρόδοτος Α'. δις καὶ τρεῖς, καὶ ἀπειράναις οἱ Καμικοί. Qui inprobabant, litem de differente usu τοῦ καλοῦ, ἐμμέφου et εὐδαῶς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τίνα εὐδαία τι καὶ μεγάλη habet cap. 3. Ego vero speciosam Niteti formam non nego, miror tamen. Erat unica Apries filia, quem ante hos XLIV. annos Amasis exstinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis hujus Persicæ expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. Wess.—Difficultatem levatum ivit Larcher, monens minime certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) præterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

22. διαβεβλήμενος ὑπὸ Ἀμ. οὐ μανθάνεις] Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum. Quam lib. I. c. 5. recte converterat Valla, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit Jo. Davies ad Ciceron. Tusc. IV. 15. rectius omisisset ad mentem Bentleyi. Optimi quique veterum, Tragicæ præsertim, amant verbis γινωσκτικῶς in istum sensum rectos adjungere casus participiorum. Pro οὐ μανθάνεις hic

quoque scribi poterat οὐ γνώσκουσιν vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant Herodoteis: Soph. Antig. 538. οὐδ' ἰμάθ' αὖτις Τρίφον δ' ὄψατο. Ajac. 818. Ἰγνῶνα μὲν δὴ φωνῆς ἠπατημῆν, etc. Pausan. II. p. 157. ὡς Ἰγνώσαν ἠπατώμενοι. VII. pag. 557. ἰσὶ ἠπατῶμενοι συνῆσαν. Eurip. Med. 26. ἰσὶ πρὸς ἀνδρὲς ἥσθησ' ἠδικημῆν. Xenophon 'ΕΛΛ. VII. pag. 359, 41. οὐκ αἰσθάνονται ἡπατῶμενοι. Thucyd. II. 51. ἰσῆντι εἰς αἰσθάνει κάμων: vertit Lucretius VI. 1229. ubi se quisque videbat Implicitum morbo. Græcismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo implicitus. Virgilius: Sensit medios delapsus in hostes. VALCK.

CAP. II. 1. οἰκισθῆναι Καμβύσια] Dion in Persicis, et Lynceas Naucratis in Ægyptiacis, τὴν Νιυήτιν Κύρη περιφύγει φασιν ὑπὸ 'Αμάρσιδος, ἐξ ἧς γινηθῆναι τὸν Καμβύσια, apud Athen. XIII. p. 560. r. ubi quæ narrata fuerant e Ctesia, de Neitete, ad Cambysen missa, pleraque concinunt Herodoteis. In Νιυήτις, Νιτωκίς, aliisque nominibus Ægyptiacum latere Minervæ Νιῦρ vel Νηῖθ, vidit Iablonskius, monuitque plus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτου δι οἰκηθῆναι Καμβύσια] Herodoti hæc manus: vide I. 4. et 94. Ægyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti Athenæus ostendit XIII. pag. 560. Dino in Persicis et Lynceas Naucratis Ægyptiacorum, lib. III. amplexi fuerunt, quos Polyænus Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quærare omitto: adprobavit suo eam calculo Ctesias. WESS.

CAP. III. 10. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἔσω, πάντα δῆλον, etc.] Non dissimiles minæ, neque fugit Berglerum, Carthaginiensium, alio tamen gestu declaratæ, in Plutarchi Timol. p. 240. x. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit Platónico in Phædon. p. 90. c.

ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀσχετῆς, ὅσαις ἐν Εὐρίστῃ, ἦν καὶ πάντα σφείφεται: et Demosthen. adv. Aristogit. I. p. 492. ἔσαν τὰ δίκαιον — ἡστῆται τοῦ φόνου, τότε ἦν καὶ πάντα πάντα χερὶ νομίζον ἐσφείφεται. Rursus περὶ Στιφ. p. 156. τὸν μὲν οὖν λόγον, οὗ οὗτος ἦν καὶ πάντων διακινῶν ἱλγισ. Quo ille de genere sæpe plura, atque ejus exemplo Dio uterque, Aristides, Libanius, etc. Neque id mirum, popolare enim. WESS.

14. τὴν ἰσ' Αἰγύπτου στρατῶν] Apud Athen. XIII. pag. 560. r. tradidisse dicuntur Dinon, et Lynceas, Καμβύσιον ἰαδικῶντα τῇ μητρὶ, (τὴν) ἰσ' Αἰγύπτου ποιήσασθαι στρατῶν. Suum hic atque alibi recuperabit Herodotus, στρατῶν: cui exercitus dicitur στρατῶν, expeditionem suscipere, στρατῶν ποιήσασθαι, III. 39. V. 77. Ut Herodotus, στρατῶν et στρατῶν tanquam diversa semper distinxerunt Thucydides, Xenophon, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur judicium H. Stephani, Sylburgii, Hemsterhusii, Taylori, Marklandi, Ruhnkennii. VALCK. — στρατῶν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος] Possunt τὰ πολέμια apud alios valere, sæpe citra jus inculcata. Herodotus non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδ' αὖτ' ἔσαν τὰ πολέμια ἀμείνους V. 78. et τὰ δὲ πολέμια πάρετα δόκιμος eodem libro, cap. III. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολέμια: tum ἄριστοι τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια, IX. 57. sed manum comprimō. Confer. ad Diodor. I. 54. et Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 196. WESS.

10. ἀποστρίλας τρήρει] Bene Arch. Τρήρη Med. et aliorum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἰσὶ Χερσονήσου ἀποστρίλλουσι τρήρει οἱ Πισιστρατίδαι: et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποσταλῆναι τρήρει μὴ: tum III. 44.

ἀπίσιμαί τισσιν ἄνεστα τρήσει. Accedit, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στίλας πλοῖς ἐς Κίρην III. 52. ex Med. in πλοῖν conversum. Wess.

12. κατεμήθευσε γὰρ τοὺς φυλάκους] Mactatis custodibus Laurentius ex Cod. sui 3όνος, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de Cambyse sequitur (L. 14.) καὶ ἀπερίοντι τὴν Ἰλαιν, exercuit doctissimum virum Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 87., exercuit alios. Deficit παρὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut sæpe numero. Simile in Vindob. II. 121, 3. Wess.—Conf. IV. 179, 8. S.

CAP. V. 2. μέχρι οὖρον τῶν Καδύτιος πόλεις, ἢ ἵσσι Σύρον τῶν Παλαιστίνων] Articulum ἢ ante ἵσσι, Jac. Perizonius Orig. Ægypt. cap. 23. p. 475. nullo jure sustulit. Pingi debet aut ἢ ἵσσι, sublato tono, aut γὰρ ἵσσι, quæ Jac. Gronovii plausibilis divinatio. In Phœnice Sidon et Tyrus fere ultimæ erant, II. 44. et 116. Phœnicen excipiebat Syria Palæstina, juxta Mediterraneum Maris litus ad Ægyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνην καλεῖσθαι, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phœnice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τὴν Συρίαν τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἰγύπτου, ἐς τὴν τελευτῇ, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A Phœnice ad fines urbis Cadytis, (male μέχρι οὖρον ad montes vertunt, quod H. Stephan. et Gronovius pulcre viderunt) Palæstinorum censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἱεὶ justum est, Jenysum usque, regis Arabis, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.; inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palæstinorum. Hæc, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut Cadytis et Hi-

erosolyma longe discrepent. Illa erat regionis maritimæ, ac Philistææ; hæc a mari remotior, et Mediterraneis montibus inposita, Judææ. Et quia Hierosolyma Κάδυσιν adpellavit? Sanctam aiunt πωρπη sive πωιπη fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et κρηπη Κάδυσιν, formatam. Fac vero, Judæos Sanctam religionis suæ metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistæi et vicinorum alii, gentis Judaicæ osiores maximi? Qua porro dialecto κρηπη Caduta, quum πωι apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut Κάδυσιν superiore libro (II. 159, 6.) atque hic Κάδυσιν corrigere, ad Itiner. Mundi Abr. Peritzol, pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque hæc de Cadytis situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes Perizonium, Relandum, et doctum juvenem (dignum, si fata sivistent, vita prolixiore) Isaac. Toussaint, Dissert. ante hos xxii. annos Franequeræ scripta, de Cadyti Herodotea, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio ejus tractus, quibus Scaligeri et Perizonii, quippe in Arabiæ Mediterranea atque a mari retractor, Cades Barnea inseri non potest. Gaza Dissertationis Toussaint fore opportuna, modo nomen congrueret. H. Relandi Philistæorum Gath, unde Κάδυσ et Κάδυσιν nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, N. L. De Jenysō nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope Rhaphiam fuisse. De Serbonide palude et Typhone demerso in eam videndus Apollon. Rhod. II. 1215. cum Criticis veteribus. Wess.

CAP. VII. 3. σάξαντις ὕδασι] Divinus hic Arch. liber est. Ἰλαιντις ὕδασι quis in-

telligit? nec melius erit *ἐλπίσαντες ὕδατι*, quod Pavii extudit ingenium; namque *κατὰ δὲ τὰ εἰρημῖνα*, secundum ea, quæ dicta sunt, spem istam, ut ne de Codd. dicam, excludunt. Vasa innuuntur vinnaria, quæ aqua stipabantur, ut sitientibus potum in Arabiæ illis arenis præberent: hoc *σάξαντες ὕδατι*, sive, ut proxime, (cap. 6, 10.) *πλήσαντες ὕδατος*. Cl. Reiskius, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adparet, ex Clementis Alex. Pædag. II. p. 219. *ἀποσιταγμένους τροφαίς*, et Athen. VII. pag. 322. *τυρῶν τι σάξας*: tum Polybii Excerpt. pag. 1489. *σάττωσιν εἰς ἀγγυῖα* adposuit, (Polyb. XII. 2, 5, nostræ ed.) neque oblitus, prorsus opportunum, *ἀγγυῖον ὕδατι σιταγμένον* Luciani Deæ Syr. c. 48. Adcedit Cercidæ versus in Stobæi Serm. IV. p. 54. *ἀνίρις, ὃν τὸ νῆα Παλὴ σίταται καὶ δυσινίστην τρογύ*. Quibus omne luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque facie non purgabili, ex versione summi Grotii. Nam *αἷματι τι καὶ σαρξὶ διασάττειν*, Galeni Protrept. pag. 5. prætereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. WESS.

CAP. VIII. 6. *προκύβη*] Corrigeni docto viro *προκύβη* favent Arch. et Vindob., non certior usus. *Κρεμύς* est in Polluce, quin ipsa hæc Herodotea ex Falckenburgii Codice. *Κρεμύδας* reliquisse Hesychium vocum series monstrat. *Κρεμυδίζων* in floccis legendis posuit Aretæus: habet Aëtius lib. III. c. 161. *περὶ προκύβην*. In Theophrasti Character. c. 2. vetustissimi MSS. *ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελίῳ προκύβη*. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Œconomia docuit. Quæ si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 283. addedere poterunt. WESS.

[7. *λίθους ἰσνά*. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti

loco cum aliis collato rationem reddidisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebræorum sermone iurjurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. *ὑπερρόχαλα, περιζυρῶνται*] *Περὶ-ρρόχαλα* recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Præbet illud Plutarch. T. II. p. 261. *Ἡ. Περὶρρόχαλα κίρισθαι* Athenis, quod ex Hesych. constat, *σπαφίον* dicebatur: ad Harpocr. in *Σπαφίον* notat H. Valesius. Plura dedit H. Junius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, *κίρισσαι περὶρρόχαλα τοὺς κροτάφους*, commode reddi *περιζυρῶνται*. Sed pro *περιζυρῶνται*, quæ forma certe non est Ionica, fortasse cui scripsisse suo more videbitur Herodotus *πῆριξ ζυρῶνται τοὺς κροτάφους*: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videretur natum. VALCK.

Ibid. *κίρισσαι δὲ περὶρρόχαλα*] Verum hoc præstant veteres schedæ et sermonis consuetudo. Pollux de tonsuræ generibus, II. 29. *κρυῖς δὲ ἰδὴν, κῆπος—περὶρρόχαλα*, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in *Σπαφίον*. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi, T. II. p. 261. *Ἡ. τὰς δὲ θηλαίας* (bene ita Salmas.) *ἠνάγκαζεν περὶρρόχαλα κίρισθαι*, in orbem tonderi. Talis *ἐνέμων* ille καὶ *ἀποκυρῶμενος* ἦν κεφαλὴν περὶρρόχαλα, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci *περὶρροχον κίριμιναι*, Agathie lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsuræ modulus, proptereaque Jeremiæ c. ix, 25. *τῆς γυνὸς circumcisi capitis angulos*, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura Salmasii Epist. de Coma p. 50. et Vitringæ Commentarius in Esaus c. xv. p. 463. WESS.

16. *ὀβροτάλ*] Dedi S. Bocharto Phal. II. 19. p. 110. et Reiskio Miscell. Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi Ὀβροτάλ quis maluerit) scrip-

turam: nam Οὐρεσάλι ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis præcipua numina, Sol et Luna. In Οὐρεσάλ princeps syllaba manifesto Hebræorum et Arabum *ur*, solem lumenque indicans, se prodit: defit enim prægnans caussa, ut 'Ολοτάλ cum Pocockio Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extrema in ambiguo hæret. Reiskius *ur*otal, (vel Orvetal) h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litteræ voci constant; (Arabum enim littera *u* respondet Hebræorum *x*.) haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. Lux, illorum in disciplina, boni origo; umbra et tenebræ, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen impingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen conjecturæ. Aliam dabit Jo. Clericus ad Jobi c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cujus in re accipiti fidem prodigere nolo. Luna, sive Coelestis Venus Arabum; I. 131. 'Αλίοντα perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλλὰ, quod ill. Scaliger ad Fragment. Græc. p. 27. jam pridem docuit, Arabum est *ἡλᾶλη* Halala, Alila, sive Luna *μηνισιδης* et crescens. Bochartus plura. Wess.

CAP. IX. 11. *ἡψάμενοι τῶν ὀμβρίων*, etc.] Aldi et aliorum, etiam Arch. (e quo *ἀψάμενοι* Galeus, longe errans, produxit,) potior lectio. Consui profecto prius coria ista hubula, ut canalem scortum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego *ῥέποντι* in Musis iterari, nec adspersantur tamen *ἰς τὸν μηρὸν ἐνὶ ῥέποντι*, II. 146. Amnis Corys Arabum Geographοι *ἡρῆλη*, torrens Core. Wess.

14. *τὸ ὕδωρ σέζοντι*] Nihil in his quod offendet: parantur cisternæ, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum

sitientibus dent? Hoc postulant Valla et schedæ, quæ *ἵνα δεικνύμεται τὸ ὕδωρ ποτίζοντι*, ut aquam recipientes potum præbeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; (bene factum; videtur enim *ποτίζοντι* e scholio natum, quod ab homine profectum, qui *σέζοντι τοὺς Πέρσας* intellexerat.) qua formidine præpeditus non sum in revocata *τρίῳ* voce (I. 16.) et *ιστρατιωτικῶν*. (CAP. X. l. 2.) Levia admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. rofigavit. 'Εν Πηλουσίῳ στόματι, (Cap. 10, 1.) ad Pelusium ostium bene Valla. *στρατιωτικῶν* præterea et *ιστρατιωτικῶν* *θαί* permiscetur V. 14. Sed quid multa? *στρατιωτικῶν* *θαί* in Πηλουσίῳ habetur II. 141. Wess.

CAP. X. 13. *ὑδθσαν αἱ Θῆβαι ψικᾶδι*] Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato *ψικᾶσι*. Veteris erant Atticismi, Mæridi adnotatæ formæ: *Ψικᾶς*, *Ψικᾶς*, *Ψικᾶς*, *Ψικᾶς*; eundem sonum in nonnullis alteri prætulerunt Iones. Numerum affirmabit Aristides T. III. p. 567. *τὰ πάντα τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς* (*λαμπρῶ* forte scribendum;) (immo bene habet *λαμπρῶς*) *πολλάκις* *ῥέποντι*, *ψικᾶδι* *μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω*: quod multo verius Herodoteis proximis, *ὃ γὰρ δὴ ῥέποντι τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παρῶν*: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. (?) Pluvia irrigari vel humectari est *ῥέποντι*. Recte restituit e MS. Gronov. lib. II. c. 14. *ἰς μέγα γι ῥέποντι* *σφί* *ἡ χώρα*. Assyria *ῥέποντι* *ἰλίγη*, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. *ῥέποντι* *εὐρώπῃ*, IV. 98. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. *οὐχ ῥέποντι*, ἀλλ' *ὅπῃ τοῦ ποταμοῦ ποτίζοντι* *ἡ Ἰνδία*: contra scribit Philostr. Indiam *δαμῶν ῥέποντι*. Ælianus N. A. XV. c. 6.

εἶται ἰδῶν γῆ διὰ τοῦ ἤρος μίλναι ὑγρῶ.
VALCK.

Ibid. ὁρῶνται αἱ Θῆβαι ψικᾶδ.] Sequor Med. etsi patroni ψικᾶδ non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristides in Ægypt. p. 339. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ὕεται ψικᾶδ μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὡς ἐν χροῖσι: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti æquum est, nihil utique indicatur aliud, quam mimutam subinde (at hac ipse notione, subinde haud raro Græcum πολλάκις usurpatur,) in superiore Ægypto pluviam cadere, sive, uti Ælian. de Anim. VI. 41. βάνισι δύνει λειπταῖς τὸν Ἰόν. Mitto ὑπὸ τὸν ψικᾶδ λειπτῇ μιμνῶμεν, Plutarchi Socr. Gen. p. 596. c. et κατὰ τῶν ψικᾶδων ὕεται Heracliti Allegor. p. 466. Wess.

CAP. XI. 14. πείνεται ἰξ ἀμφοτέρων] Male præpositionem ab Arch. et Vind. exilio tradi, supra I. 76. significatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem humanum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per ea est similis Apollodori Cassandrensis Tyranni in Diodori T. II. (Excerpt. ex lib. XXII.) p. 563. ubi olim plura. Wess.

CAP. XII. 3. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσίων, etc.] Omnia ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat Cl. A-breschius. Non audeo accedere. Abeunt minime ab abundantiore Nostri in scribendo more, habuitque suo Synesius in libro, tantum in regis Psammeniti nomine lapsus. Cur autem Ægyptiorum capita fuerint duriora, fragiliora Persarum, disputavit præter alios Mercurialis Var. Lect. I. 21. Wess.

15. ἀποτίνας φορέουσι τὰς κεφαλὰς] Persæ, quia συνεφορέουσι, πύλους τιάρας

τε φορέοντες. Horum recordabatur forte Plato, quando de Leg. XII. p. 942. v. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquebat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθείρειν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων συνεπισμαμένων περιπαλοφῇ τὴν τῶν οἰκίων ἀπολλόντας αἰλῶν τε καὶ ὑποδημάτων γίνεσθαι καὶ φέειν. Hoc in loco πύλων capitis sunt tegumenta: pedum involucra πύλων eidem Platoni dicuntur in Sympos. p. 220. a. quod Pollux adnotavit VII. 172. Platonis locum respicit Musonius Jo. Stobæi p. 17, 53. Non protrita Grævius dedit ad Hesiodi Ἔργ. π. Ἑμ. v. 542. VALCK.

16. πύλους τιάρας φορέοντες] Synesius πύλους duntaxat, sed multa alia suo sermone mutans. Ego cum Gronov. sentio, cui Strabo ex parte adstipulatur, τιάρας περιεπίμαται πύλωνας, de Persis XV. p. 1066. (p. 733. a. ed. Cas.) Iordanes Getic. cap. xi. de Diceno, nomen illis Pileatorum contradens, ut reor, qui operis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine appellamus, litabant: quasi omnes pilei fuissent tiaræ, quod secus habet. Mox ἰόντα ὄδον (l. 17.) ex schedis restitui, inherens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc. Confer Gronov. IV. 23. (ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.) Wess.

CAP. XIII. 5. ἀπὸ ποταμῶν] Cambyses navem Memphin versus misit. Hic non requiritur articulus, recte etiam omisus IV. c. 14. ἴπλιον κατὰ ποταμῶν — ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, adverso. κατὰ ῥέον et ἀπὸ ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis sæpe requiritur articulus adjectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀπὸ τὸν ποταμῶν, adverso flumine navigari nequit præ rapiditate. II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμῶν οὐ δύνανται πλῖν — κατὰ ῥέον δὲ κρημνίζονται. Lib. IV. c. 18. πλῖν ἀπὸ τὸν Βορρηνίτινα. Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμῶν ποταμῶν πλῖν, Thucyd. IV. c. 107. et Æs-

chini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν, T. II. p. 89. adverso Nilo, ἀναπλῖν κατὰ τὸν Νῆλον, T. III. p. 536. In his similibusque verbo præfixa præpositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Æthiopiam, nisi fallor, Diodoro Siculo I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀπὸ τὸν Νῆλον πλῖοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

6. καὶ τοὺς ἄνδρας κριουργῶν διασπᾶντες] Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenæa navi vectos. Sed bene si Herodotum novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiosè adscribit c. 14. Ægyptiorum ad his mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicium sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenæa ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκασίους ἄνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΞ notæ διηκασίων. Si (aliud exemplum vocis) κριουργῶν desideretur, Eunapius in Ædes. p. 45. dabit. Wess.—Immerito τοὺς ἄνδρας sollicitasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἄνδρας adjecto articulo scribens Herodotus, indicat, dilaniatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. S.

8. χρεὶν παρίσταναι] Laurentii Latina, obsesi aliquamdiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulte apertus. Viam muniverat Scriptor VI. 90. ἰθαῦτα τοὺς τοὺς ὑπολίσκειν — ἰς δ καὶ οἱ Καρύστιοι παρίσταναν, donec etiam Carystii in dedicationem venerunt. Porro cap. ult. lib. VI. ἰσχυροτέρων, ἰς δ καὶ ὄντων παρίσταναν: tum V. 56. παρίσταναν δὲ ἰπὶ μισθῷ τοῖσι εἰσπαισι. Non

VOL. III.

addo aliunde plura. Lege notas Cl. Jo. Taylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. Wess.—Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis Philol. Lips.) haud dubie hic παρίσταναν legendum, provocantem ad illud III. 155, 11. οἱ πολέμιοι παρασπῶνται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 9. παρὰ τοὺς πατέρας] Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: quum puellæ plorantes illac præteribant, ubi parentes erant collocati. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. (II. 121, 62.) ὡς δὲ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11. (III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.) Thucyd. VIII. 86. ἰαυδὴ ἰγίνοντο πλείονες κατ' Ἀργεῖ. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακκαδαμονίους ἰγίνοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρήχεται Κηφισίος κατὰ τὸ Λιωπύριον: mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει—πάλιν κατ' αὐτὴν πῶς τὸ Λιωπύριον ἵται. VALCK.—Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 5 seq. et deinde sæpius. S.

Ibid. παρήσαν αἱ παρήσαι] Pingi potuerat παρήσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἦσαν δρόμῳ III. 77. ἦσαν ἰπὶ τὴν εἰκὴν IX. 5. ubi ἦσαν tamen scripti. Etymologus p. 121, 42. καὶ ἰν συνθήσαι ἀπῆν καὶ παρήν καὶ ἐξήν τὸ εἶναι τῶν πληθυντικῶν — ἀπῆσαν. (Vide Var. Lect. ed. S.) Rediit præterea (L. 10.) οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitiatum series postulat. Denique παρήξιδουσίαν, (L. 1.) cui rarior usus, quo minus in sede illibatam haberet, nocuit. Τὸ δὲ φῶμα τοῦτο

M m

ισυοντες μιν παρελθόν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. ποίαν παρελθούσα δαιμόνιον δίκη. Wess.

20. τὸν παῖδα ἡγούμενον ἐπὶ θανάτου] Tametsi bonæ fidei Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἡγούμενος rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας VI. 63.; usus respondet: mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θανάτου στείχοντα (l. 34.) de eodem regio juvene posuit: adcedit, lapsus leviter, Aristoteles Rhetor. II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἄλκιος, ἐπὶ μὲν τῷ υἱῷ Ἀγορίῳ ἐπὶ τὸ ἀποθνήσκειν, οὐκ ἰδόμενος, ὡς φασιν, ad hæc adludens. Quod si tamen ἡγούμενος defendi debeat, refingi ἡγούμενον τὸν ἐπὶ θανάτου poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν δὲ ἡγούμενον IX. 15. τὸν ἐπὶ θανάτου supra. (nescio an I. 109. 2. respiciat: sed vide ibi notata.) Wess.—Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 7. provocare, coll. l. 22. hujus cap. S.

35. οὗτοι ἀποκλαύουσιν] Præcessit ἀνακλαύουσιν μίαν et sequetur. Nunc schedæ aliud probant, idque commodum æque: τὸν δὲ ἰδόντας ἀποκλαύουσιν, II. 121, 3. Æschylus Prometh. 638. ὧς ἀποκλαύουσιν ἀποδοῦναι τῷ χάριτι. Sophocles Œd. Tyr. 1466. Philoct. 709. et frequentissime Procopius, sollers priscorum æmulator. Wess.

38. ἢ μίζω κακὰ ἢ ὄντι ἀνακλαίειν] Sæpius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὄντι: a Codicibus affirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem sæpe soleat exprimere structura Xenophon, sicuti Ασπιν. III. p. 448, 30. μίζον ἢ ὄντι φέρον ὕψος κακόν: idem paucis dixit Eurip. Hec. 1114. πρίσσοι ἢ φέρον κακὰ: μίζον ἢ φέρον, Soph. Œd. Tyr. 1302. In Eumenid. Æschyli forte restitui poterit v. 473. τὸ πρῶτον μίζον ἢ τὸν εἶναι τὸδε βορρὴν δικάζον. Quæ

primum occultaverat amorem, Stratonice τὸ κακὸν μίζον ἡσυχίης ἰσχύει, in libello de Dea Syria p. 469. Censebat Herodoti Psammenitus, eam cladis esse domesticæ gravitatem, quæ fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perpassum: τὰ εἰσητὰ ἢ μίζω κακὰ ἢ ὄντι ἀνακλαίειν. Ista Jos. Wasseus commodum admovit Thucydideis, VIII. 75. μίζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονήτας. In Stobæi Flor. Tit. 121. p. 612. exstat illud Bacchylidis, μίζον ἢ πῶτον κακόν. Quæ verbis exprimi nequeunt præ magnitudine, πρίσσοι ἢ λίξαι λόγῳ Τολμήμας Eurip. dixit Supplic. v. 844. Illud Ejusdem apud Strabon. VIII. p. 563. x. (p. 366. ed. Cas.) Ἀρετὴν ἰσχύει μίζον ἢ λόγῳ φέσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam Messenicam, e Cresphonte petita. Herodotum ὄντι vel ὡς in talibus occurrit in dicto Simonidis Plutarch. II. p. 15. c. apud Philon. Jud. p. 884. x. Pausan. I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

40. πῶτος] Πάτος melius. Ejusdem originis voces, (quales βάτος et βίντος,) atque a Grammaticis sæpe permutatæ, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur (l. 41.) Homereum ἐπὶ γῆρας οὐδ᾽, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Jo. Taylor V. Cl. in Or. Lycurgi p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceria, ἐπὶ γῆρας οὐδ᾽, prouti Lysiam dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδῆς. Æneum limen, χάλκισι οὐδ᾽, in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Œd. Col. v. 57. χαλκίσις οὐδ᾽, neque enim οὐδ᾽ vulgari debuerat: vide v. 1586. et Schol. Ὀδῆς, adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

42. καὶ ταῦτα ὡς ἀνιχνύοντα, etc.] Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπὶ ἀνιχνύοντα ὁ Φάρις ἵγναι, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas ὡς δονίον σφί, ἐκφῶσαι præ se ferre: quæ

mihī spectasse regium videntur consilium; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum coherētia patefacit. Sic, *ipsis* videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant *ἰστορῆμινος Καμβύση* scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. Wess.—In istis, *καὶ ταῦτα ὡς ἀπεινιχθῆντα ὑπὸ τούτου, εἰ δὲ καὶ οἱ (sive οφί malis) εἰρήσθαι ὡς δὲ λίγισται ὑπ' Αἰγυπτίων, διακρίνουν μὲν Κροῖσον*, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula *ὡς δὲ λίγισται, διακρίνουν μὲν* (nempe *λίγισται*, vel *λίγουσι*) *Κροῖσον*, abunde dixi ad I. 58, 6. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum *δεινόν* idem verbum *λίγισται* e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, *καὶ ταῦτα ὡς ἀπεινιχθῆναι*, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione *ἰσὶ* et hujusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35. 10. et II. 32. 22. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula *ὡς*, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut *ταῦτα ὡς ἀπεινιχθῆντα* idem valeat ac *ταῦτα ὡς ἀπεινιχθῆναι*. Similiter VI. 91, 4. *ὡς ἐκείσθην (νῆσον) αἰρίοντες οἱ βάρεβαροι, ἐπαγίνοντο τοὺς ἀνθρώπους*; et VI. 79, 7. *ὡς ἐκείσθους ἐκκαλιόμενος ὁ Κλειόμης, ἔκτεινεν* ubi *αἰρίοντες* et *ἐκκαλιόμενος* idem valent ac *ἔθριον* et *ἐξέκαλιστα*. S.

CAP. XV. 4. *ἦν δὲ καὶ ἡπιστάθη μὴ πολυπραγμονεῖν*] Noli *ἡπιστάθη* movere, quantumvis Arch. *ἡπιστάθη* concinnius tinniat. Quærent, possit-ne *ἡπιστάθη* ex *ἡπιστάμαι* formari: negavit H. Stephanus: satis acerbè, etiam tectius, a Por-

to propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe hæc ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in Collectione Verbor., quorum Themata sunt Anomala, audiendos esse negat, qui ab *ἡπιστάμαι* repetant *ἡπιστάθη*, quod tempus tantum sit *τοῦ ἀπιστίσθαι*. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Sæpe eo utitur Plato: in Convivio p. 321. A. *ἡπιστάθης*: Phædr. p. 357. D. *ἡπιστάθης*: III. Legg. p. 589. B. *ἡπιστάθη*: et ibid. C. (ubi *ἡπιστάθησαν*. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.) Hactenus Vir amicissimus. Ego vero mallet *ἡπιστάθη* aut *ἡπιστάθη μὴ πολυπραγμονεῖν*, ex more supra I. 77. firmato. Wess.—De partic. *ἦ* in ed. Wess. temere pro *ei* posita dixi in Var. Lect. (ed. S.) Jam verbum *ἡπιστάθη* idem Wesseling. cum Porto ab *ἡπιστάμαι* derivans, passiva notione accepit; quod vel inde adparet, quod *πολυπραγμονεῖν* in participio, quam *πολυπραγμονεῖν* maluerit. conf. ad C. 1, 32. Eadem notione Valla acceperat, cujus versionem h. l. etiam Wess. cum aliis editori-bus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non affectasse res novas. *Portus* vero, pariter quidem passive accipiens, impersonaliter dictum *ἡπιστάθη* existimavit: Si compertum fuisset, si constisset, nihil eum novi curiose moliturum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e Platone productis *ἡπιστάθη*, *ἡπιστάθης*, etc. haud dubie activa notione ponuntur. Unde profectus *Werferus* (in Act. Philol. Monac. T. I. p. 106.) sic vertenda Herodoti verba monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune conferens ista ex VII. 29, 14. *ἡπιστάσεσθαι αὐτὸν τοιοῦτος*, scito semper talis esse vir, scito te semper talem præstare. Et hæc quidem utique commodissima ratio est expediendi hunc locum, si modo ad thema *ἡπιστάμαι* referendum sit istud *ἡπιστάθη*. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cujus vide

Thes. T. III. p. 140. b. et d.) ad thema *ἀπιστίῃ* referenti, persuasum est, obtinere hic illum Græcæ linguae idiotismum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in Adn. ad. I. 68. 10. attigi: nempe ex duabus negationibus alteram abundare. Scilicet *ἡπιστάθη μὴ πολυπραγμονεῖν*, idem est ac si dixisset, *ἡπιστάθη μὴ πολυπραγμ.* aut *ἡ μὴ πιστάθη πολυπρ.*, si de illo creditum esset, non cum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Simillima certe ratione apud Thucyd. I. 10. *ἀπιστίῃ μὴ γινώσκειν τὸν πόλεον* idem valet ac *πιστεύει μὴ γινώσκειν*, aut *μὴ πιστεύει γινώσκειν*: et apud eundem, II. 101. *ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤξουν* idem valet ac *πιστεύοντες μὴ ἤξουν*, aut *μὴ πιστεύοντες ἤξουν*. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68, 10. *ὅτι ἀπιστίας μὴ γινώσκειν μηδὲν*, etc. S.

9. *ἰν δὲ καὶ τῷ Λίβυος*, etc.] Revocavi sollemnem formulam *ἰν δὲ δὴ*, quemadmodum II. 43.: tum Inaro, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 105. insignitur, ubi *Λίβυος, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτου*. In Ctesiae Excerpt. (c. 32.) p. 644. *Ἰνάρου Λυδίου ἀνδρὸς* nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correcta, scriptura legi, Celeb. Dukeris tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Justum itaque *τῷ Λίβυος Ἰνάρου πατρί*. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, rebellantium regulorum liberis principatum non auferre, ejus contrarios recentiores Persæ, victis gentibus parentes, nunquam regie familiaræ, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. Wxss.

11. *τῷ Ἀμυρταίου Πανσίρῃ*] De Amyrtæo II. 140. Conficiunt his ex verbis viri eruditi, præterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darij

Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtæum anno ejus secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucydide I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtæum Persarum excussisse jugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Ægypti latitans Amyrtæus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. Wxss.

CAP. XVI. 4. *ὡς δὲ ταῦτά οἱ ἱστορίαις ἰγίνετο*] Ita præstat augeri. Inferius c. 141. *ταῦτά οἱ παλαιοὶ ἱστορίαις*: et ad I. 117. Sustuli quoque *τὸν νίκων*, ex præcedentibus inconsulto repetitum. Dio Chrysostomus Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem *ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπολαβὼν* oratio ostendat, id manifesto claudicans, *ὑποβαλὼν* doctissimus Berglerus recte instauravit. Wxss.

10. *Πίρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ*] Joannes Chrysost. iisdem pæne verbis T. II. p. 54. B. *θεὸς παρὰ Πίρσαις νομίζεσθαι τὸ πῦρ*. Alia plura Brison. Regn. Pers. II. 14. et Sam. Tennullius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quæ Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: *ἱερὸν* illis *πῦρ* erat, quem sacrum ignem mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud Diodorum XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemptum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Th. Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1.

et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte Cl. Gronovius in sequentibus *ὁ δίκαιος εἶναι λέγοντες* ex Med. admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum Stobæus, orationem Herodoti immutans. Adsunt præter ea, quæ vir Celeb. advocavit, similis structuræ plura VI. 13. VII. 144. etc. Wess.

13. *πῦρ θηρίων εἶναι*] Qui requiritur articulus, vel e Stobæo p. 614, 48. potuisset interseri: *τὸ πῦρ θηρίων εἶναι ἔμψυχον*: ut paulo ante, *πίστευσι γὰρ θιδὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ*, atque alibi passim articulo (qui tamen non citra exceptionem necessarius est) subjectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invectum a Gronovio *φρεσίν*, pro *σφί*, vel *σφίν*, ut est apud Stobæum. Verum in istis: *οὐκὼν θηρίοις νόμος οὐδαμῶς σφί* *ἴσσι τὸν νίκυν δίδουσι*: pro *τὸν ν.* suspicor olim fuisse scriptum, *ἀντα* (sive *ἀνθρώπου*) *νίκυν*, hominis cadaver: *τινὲν νίκυν* venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit *νικρὸν ἀνθρώπου*, et II. 90. muliebri cadaver dixit *νικρὸν γυναικὸς*, II. 89. pueri, *παιδίου νίκυν*, I. 113. Sæpius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uxoris cadaver *δάμαστος νίκυν* Eurip. dixit, Or. 1623. *ἀνδρὸς νικρὸν*, Soph. Electr. 1488. *τὸν Ἐκτορεὸς νικρὸν*, Athenæus XV. p. 688. n. Vid. Platonis Gorgias p. 524. c. Eustath. ad 'Ιλ. ι'. p. 682, 49. In Herodoto magis etiam adfirmabunt *ἀνθρώπου νίκυν* ista Antonini VI. 13. *νικρὸς οὗτος ἰχθύς*, *οὗτος δὲ νικρὸς ὄρνις*, ἢ *χοίρου*. VALCK.—At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

16. *οὐδαμῶς σφί ἴσσι*] Miror *οὐδαμῶς φρεσίν ἴσσι* amplecti ex Mediceo Cl. Vi-

rum: nihil enim ejus errore ineptius. *Σφίον* ille voluit, quorsum Ask. si præcedentis ultima admoveatur, ducit. *Ἄgyptιος* autem vulgarem ignem *θηρίων ἔμψυχον* censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina *Φθασ* sive Vulcanus, ignis et plerarumque artium inventor, apud Diodorum. I. 12. et 13. Junge Nicandri Alexiph. v. 175. et Plut. Sympos. VII. 4. p. 703. Wess.

20. *οὐκ Ἄμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν*] Cambysis insaniam, et popularem Ægyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem jure merito ridet Sino-pensis Diogenis admirator, Dion Chrysost. Or. 37. p. 466 seq. et præter cetera, *οἱ Αἰγύπτιοί τι, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν; εἴτε αὐτὸς Ἄμασις ἦν, τύφος ἦν ἀναιρεῖς, ἀσχετος, ἔμψυχος*. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro Historiarum perditio narraverat Diodorus, quod liquet ex Eclog. de Virt. et Vitiis p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2. *ἰστίλιος — πάντων τῶν τετρασπιδῶν*] Sic Acta Ap. x, 12. De Mensa hac Solis, Pausan. VI. 26. et ibi Kühnius: at uberius multo Aldus in docta Præfatione, Philostrati Latinæ interpretationi præfixa, Hieronymi *μηνομικτὸν ἀμάρτημα* in ea mensa crudite et modeste castigans. Addo, Libanium Orationi Antioch. T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. Wess.—Expendi meretur ratio qua in hunc Herodoti locum de Solis mensa commentatus est Heeren, in Ideen über die Politik, etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla Herodoto memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. *ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν*] Usque dum isti veniunt: Valla. Herodoteo more (*ἦσαν* et *ἀσκήσαν* alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum *μετῆ-*

ἴσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscebantur. Infra c. 28. quem adduci jusserat Apin, *μισῆσαν ἄξοντες*. Atticum est *μισῆσαν: μισθήσαν* Ionicum. Ire quid petitum, *ἰσθύν ἰστί* ei, Poëtis et in veteri lingua dicebatur *μισά* ei: hinc ista vis significandi hæsit in *μισθιῶν, μισθίαι, μισθήκων*, similibusque. Eurip. Andr. 561. *Ὁὐ γὰρ μισῶς* *εὐ κληθὲς σφροδμία Μισθῶν, ἀλλὰ μισθίων ὕπ' ἀγγίλων*. Soph. Phil. 343. *Ἥλθον με νηὶ ποικιλοστόλῳ μίστα*. Hujus generis quædam prostant ad Eurip. Phœn. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. *μισῆσαν σφρόματα*, ibant petitum stragula, prout optime cepit L. Küsterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. *Μισθῶσι*: Id est, accersitum venit: sic enim scribendum est pro *μισθῶσι*. Vulgatum verbum jure tuetur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Soc. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. *ἐν ᾧ δὲ τοὺς μισῆσαν*] Negligi hæc non debuerant. Similia c. 28. *οἱ μὲν δὲ μισῆσαν ἄξοντες*. At utrobique oportuerat *μισῆσαν*, refinxique adeo. Refer huc c. 15. *τὸν μὲν δὲ παῖδα ἰδρὸν οἱ μισιόντες*, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. (p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I, p. 135.) *καὶ ἄλλαχόθιν μισιόντες ἀίτινας ἄξιους τῆς τοιαύτης προστάσεως*, et semper aliunde arcessentes, etc. tum XV. p. 1501. B. (?) *ἀποστέψαι πάλιν ἅπ' οἴκου, μισιόντες τε αὐτὸν, κτελεῖν*: arcessente eum, jussisse venire. Vulgo isthic aliter. WZSS.

Ἦ οὐκ ἂν ποίουν ἴσα ἐπὶ τοὺς παῖδας, etc.] Themistocles ad Iones *οὐ ποίουν δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώται*, IX. 22. ex similitudine. Iones Atheniensium erant coloni, Phœnicibus originem acceptam ferebant Pœni, filii ergo

illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus *יוני בני*, filia Sidonis, Esaiæ xxxii, 12. Major patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Græcia tabulæ fœderis cum Italicis hoc exordio, *ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα* in Polybio: ad cujus Excerpt. p. 49. (lib. XII. cap. 10. nostræ edit.) egregie Henr. Valesius, et Fronto Duceus ad Jo. Chrysost. T. II. p. 832. Statim *ἰδιδώκεσαν* (l. 11.) ob schedas et sequentia non recusavi. WZSS.

CAP. XX. 3. *τὰ τε λίγων χρῆν*] Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. (et conf. Var. Lect. ed. S. h. l.) *χρῆναι* Arch. et Vind. ex *χρῆν καὶ* natales accepit. Recepi et *ψίλια* (l. 4.) sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia MSS. jubent et Grammatici. Habet præterea *τὸν μύρου ἑλάβαστρον* Eustath. in Hōmer. p. 946, 53. (Iliad. p. 923, 10. ed. Bas.) Herodotum nominatim non excitans: sed Suidas in *Λήκυθας* illi *τὸν ἑλάβαστρον* tribuit. (Sic. et Photius, in Lexico haud ita pridem edito.) Haud scio an recte: quamquam si Codd. offerrent, pro legitimo procederetur facile. Hoc addere justum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in Xenophontis *Κυρ. II. VIII. p. 209. WZSS.*—At nec ferendus h. l. ulto pacto videtur articulus, quem ad *ἑλάβαστρον* adjectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in fœm. genere vocabulum illud Herodotus usurparit. Quare suspicor, Suidam et Photium, non inspecto Herodoto, perperam interpretatos esse superioris alicujus Grammatici observationem, qui monuerat, non *ἑλάβαστρον*, ut Attici solent, sed *ἑλάβαστρον* scripsisse Nostrum. De duplici illa vocabuli forma vide Brunck. ad Aristoph. Acharnan. 1053. cujus

monitum de Atticorum usu firmant ea quæ a nobis ad Athen. V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculo genere, quod huic vocabulo Herodotus tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut Aristoph. l. c. et Cratinus apud Athen. VI. 268. a. S.

7. πάντες ἀνθρώπων πάντων] Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio Cl. Corn. de Pauw, suspicanti *Διόσωι πάντων*: de Macrobiis sermonem continuari, atque eos cunctos inter Æthiopes proceritate et elegantia formæ eminuisse. At respiciunt id auxilium membranæ, quibus cum Eustath. facit: aversatur scriptor ipse, de Æthiopibus *ὀλότατοι τριχῆμα ἴχυναι πάντων ἀνθρώπων*, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἥκουσι excusabit professio. Wess.

Ibid. νόμοι δὲ καὶ ἄλλοι χρῆσθαι, etc.] His proxima si jungerentur in codicibus, *πικρὸς μὲν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων*, voculas intermediarias, *αὐτοὺς καὶ*, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. Æthiopes isti *Μακρόβιοι*, Solensi Bioni in Æthiopicis *Ἀδάται* dicti ap. Athen. XIII. p. 566. c. secundum Herodotum constituisse Regem narratur, cujus corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex ejusdem Bionis Æthiop. lib. I. *Διόσις τοὺς βασιλεῖς πατέρας οὐκ ἐκφαίρουσι, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱὸς ἥλιου παρελθόντων*. Ista vulgavit e Cod. MS. Celeberr. Jo. Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. Æthiopum τὰς μὲν βασιλείας ἐγγυμίζουσι οἱ μὲν ἐμπροσθέντες, τύχης ἡγουμένοι δῶρα ἀμφίτιμα, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, Diodor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat P. Wess. VALCK.

9. τὸν αἰ τῶν ἀντῶν, etc.] Nolo dissimulare, elegantiora mihi, quæ Arch. et Vindob. subministrarunt, adparere. Loca *πρίναι*, hinc ablatum, post τὴν *ισχὺν* et τούτων *βασιλείων* tantum admitte; ecquid ad cultam et perfectam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitudine et virum robore in Æthiopibus electionem, hinc Aristoteles, Bio, Nic. Damascenus et Strabo derivarunt, de quibus ad Diodor. III. 9. Wess.

CAP. XXII. 4. *Δολιχοὺς μὲν τοὺς ἀνθρώπους*, etc.] Plutarchus de Malign. p. 863. n. ex Nostro Æthiopum regem dixisse, *ὡς δολιχὰ μὲν τὰ χρώματα*, (immo vero *ἐλείμματα* ex Cl. Reiskii correctione,) *δολιχὰ δὲ τὰ ὄματα τῶν Περσίων ἰστί*, perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. n. *ὡς δολιχὰ ὄματα καὶ χρώματα, κατὰ τὴν βαρβαρὸν φωνήν*. Quorum posterius non sine excusatione erit, prius, Herodotum cum adpellavit, nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fallax. Convenit Æthiopico ex parte quadam dictum; integrum Lacedæmoniiis, de purpura et unguentis talia professis, debetur: cujus rei testem fero Clementem Alex. Strom. I. p. 344 Post pauca (l. 10.) *τρίτα δὲ*, quod in Cod. Bodleiano, recepi ex Cl. Wasse et Gronovii II. 22. judicio. Wess.—Cf. II. 22. 14. 137, 13. I. 204, 8. etc. S.

[18. *οἶδεν θουμάζειν*, etc. Spectavit hunc locum Julianus, citatus a Suida, voce *Ἡρόδ.* S.]

19. *οἱ μὲν τῷ πώματι τῶδε ἀνίφουσι*] Adcessit penultimum vocabulum ex schedis. (Adjecto nil opus fuisse, in Var. Lect. ed. S. monui.) Legisse Laurentium *ἀνίφουσι*, dudum P. Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadverterunt. Utrum præstet, in ambiguo latet. Si vulgatum probetur,

plenum exhibit *ἡ μὴ τὸν ἄλλον*, sive, ut Æthiops, *τὸν κόπρον, τὴν σάματι τοῦ ἀνθρώπου*, nisi panem, seu stercus ex Æthiopsis contentum, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia (claudicante quidem pede) procedere. Cultior-ne tamen et præstantior, si *ἀνθρώπων* valeat, evadet? Absurdum in Æthiopsis ore non erit sane, *ἡ μὴ τῇ* — *ἀνθρώπων*, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. *Μορε μὲν δὲ τὸν τρόπον ἀνθρώπων δύνηται*; ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Æliani Hist. Animal. XIII. 12. *ἀνθρώπων ταυτοὺς ἀνθρώπων*. (Sæpe sic Appianus, cujus testimonia in indice Græc. olim collegimus.) Non adjungo in re frequente plura. Quæ quidem commentari, ut arbitrandi jus integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Mox *ταύτην γὰρ* — *ταυτοῦ* (l. 21.) pro vero posset censi. Vide tamen c. 106. Wess.

CAP. XXIII. 2. *ἵνα μὴ ἐς ἑκαστὸν τε καὶ ἑκάστου*, etc.] Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus *ἵνα*, quod alias damnant, præpositionem, fortasse male pictam, absorbit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. (Provocat ille ad II. 36, 4.) Melliora Portus subpeditabat abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 13. Ext. 5. Hujus regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Æthiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxe. Wess.

8. *ἀπὸ τῆς δὲ τοῦ ὕδατος* — *χαρίσιν ἐς βουσίαν*.] His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: "Ubinam talis aqua hodie?

nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandæ aquæ cognitio. Sed neque natura talem hic nobis præbet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quæ pro verissimis habeo, quod ligna in Æthiopiæ illa parte quam ponderosissima habeantur, aquæ simul nostrarum respectu levissimæ sint." Tum, positis in medio Asiæ, Africæ et Americæ gravissimi ponderis lignis, "non dubitabimus," addit, "amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quæ Herodotus narravit. Enimvero hodiernæ observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta," etc. Prorsus pro Herodoto benignè et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, *μήτε τῶν ὕδατος ἑκαστοῦ ἐστὶν ἰλαφρότερα*. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitas videtur. Wess. in Addendis.

15. *ἐν πύθῃ χρυσῆναι διδύσθαι*] Hinc sua desumsit Dion. Chrys. Or. 79. p. 664. x. Postquam dixisset, apud Æthiops *τοὺς ἄνθρωποις χρυσὸν ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ* in *παχίαις διδύσθαι πύθαις*: addendum omnino *χρυσῆς*: (aut *παχίαις* in *χρυσῆς* mutandum: quod cur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. I. c. 5. causæ nihil erat. Aureo sic abutebantur isti, quibus *ἡ χαλκὸς*, ut ait Herod. *σπανιώτατος καὶ τιμιώτατος*. Notum Platonis illud in Euthydemo p. 304. x. *Τὸ σπάνιον, ὃ εὐδύνηται, τίμιον· τὸ δὲ ὕδατος ὑπανότατον, ἄριστον δὲ, ὡς ἔφη Πλάτωνος*. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμιον, alia sapientiæ veræ cultoribus. VALCK.

Ibid. *ἐν πύθῃ χρυσῆναι*, etc.] Tetigerunt hæc Æthiopum ex auro vincula plures veterum, a Theod. Cantero Var. Lect. I. 5. ad testimonium excitati. In Dione Chrysost., hæc Hero-

dotes amulante, Or. LXXIX. pag. 664. v. καὶ φασὶν αὐτοὶ τοὺς παλαιό-
γους ἐν παχύαις δίδωσθαι σῖδας, scribi ἐν
χρυσαῖς αὐτὰ παχύαις χρυσοῦ omnino de-
cuit, quod Steph. Berglerum, V. Cl.,
non fugit. Opportune Heliodor. Æ-
thiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ ἐν δίσκῳ ἀ-
μύβειν καὶ χρυσῷ ἐπιβάλλειν ὅσα γὰρ σί-
δες παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χεῖρας, ταῦτα
παρ' Αἰθίοψιν δ' χρυσοῖς νύμμεται. —
Wess.

CAP. XXIV. 2. ἀλλήλοισι σπουδάζοντες
ἐν δόλῳ] Ionum et Atticorum veterum
adsuetudo δόλον prætulit. Docte T.
Hemsterhusius ad Thom. Mag. voc. ὅ-
λοι. (ὅλοι Atticorum esse, ait Tho-
mas, ὅλοι aliorum Græcorum. Io-
num nulla ibi mentio, quos novimus
plurimorum in vocabulorum usu ab
usu Atticorum abhorruisse. Idem
Thomas recte monuit, ἀλλάσσειν abs-
que ἑ Ἀττικούς dicere, ἀλλάσσειν alios
Græcos: atqui, ἀλλάσσειν usurpasse
Herodotum, supra c. 90, 5. vidimus.)
Rem ipsam ad Diodori II. 15. exami-
navi, non præterita Ctesias iniqua et lo-
liginia plena in Herodotum, criminatio-
ne. Electrum aive succinum Th. Gata-
kerus fuisse, non δόλον vitrum, divinavit
ad Antonini Imp. IV. p. 133., quam
opinionem erudite nuper Celeb. Jo.
Matth. Geanerus illuminavit, Comment.
Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De
vitro utrique non refragor. Cum ta-
men Herodotus electrum, ex ultima ad-
vectum Europa, quod c. 115. hujus li-
bri manifestat, bene noverit, ad creden-
dum erit difficile δόλον vocabulo hic
succinum indicasse. At fac intellex-
isse; unde in Æthiopibus tam uber e-
lectri copia, ut cippis ingentibus, intra
cavum recepturis integra mortuorum
cadavera, suffecerit, neque uni, sed ge-
neratim omnibus totius nationis? Veri
ea fidem superjaciunt. Diodorum, Stra-
bonem, Lucianum, narrationem memi-

ni, quamquam discordes, amplecti;
quorum auctoritas, in Herodotum aut
Ctesiam reditura, nullatenus juvat. Mi-
hi, si quid justæ fabulæ inest, salis
fœnalis et εὐεργωῦ indoles et copia, ex Jo-
bi Ludolfi Æthiopicis ad Diodorum
exposita, hac δόλῳ innui probabile ma-
net. Wess. Crystallum dici, addubitans
quidem, suspicatur Heeren, in Ideen,
etc. T. II. p. 373. S.

5. περιέντασι στήλην ἐξ ὁλοῦ] Parum
caute duci suo nimium fudit Diodorus,
non inspecto volumine Herodoti, sen-
tentiam, prout illam Ctesias retulerat,
enarrans lib. II. c. 15. περιχύσαντες
τὰ σῶματα, καὶ περιχύσαντες αὐτοὺς πολ-
λὴν ὕλην, ἰστέον ἐπὶ στήλης, ὅσοι τῷ
παροῶνι φαίνονται διὰ τῆς ὕλης ἐν τῷ τι-
τιλιονηαίῳ σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος
ἱερῆς. Tuitus est contra Ctesiam His-
toricum suum Wess. Suam forsitan ille
χρυσῇ εἰκότι, in quam primum incluse-
rint cadaver, confinxit ex Ægyptiacis
Herodoti, in quibus legerat lib. II. cap.
86. ποιῶντα ξύλον τοῦτον ἀνδρωπαυδία,
ποιῶνται δὲ ἰσιγγυῖσι τὸν νεκρόν.
VALCK.

9. καὶ ἔχου πάντα φανερά, etc.] Hæc
τὴν στήλην sive cippum signant: nam
si cum Laurentii Latinis ad mortui ca-
daver referas, absurdum erit ὁ νεκρὸς
— ἰμοίως αὐτῇ τῇ νεκρῷ: quibus etiam
offensus Cl. de Pauw, ἔχου — ἰμοίως
αὐτῇ ὁ νεκρὸς conjectavit, nimis confiden-
ter. Quid si αὐτῇ τῇ νεκρῷ alienum
nunc occupent locum, olim, uti in Cod.
Remigii, οἱ μάλιστα αὐτῇ τῇ νεκρῷ προσή-
κουσι scripta? Loquendi formulam scrip-
tor non renuet, quippe εἰχόμενα ἐγγείλλον-
τα τοῖς προσήκουσι τῇ νεκρῷ, IV. 14. At
nihil decerno. Wess.—Hoc dicit Scriptor:
columna omnia manifesta (a. conspicua)
habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet
mumie Ægyptiacæ nonnisi a parte an-
teriore conspici poterant, dorsum erat
arcula tectum: cadaver Æthiopicum

omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quæ illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in poetica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 9. ὀργὴν ποιησάμενος, ἰσχυραίνοντο] Quandoquidem ὁρμητο στρατιώται, et similia frequenter occurrunt, non miror ὀργὴν viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὀργὴν ποιησάμενος idem est ac ὀργισθείς, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἰσχυρὰ τοὺς ὀργὴν αὐτὸν εἰδὲν, ἀλλ' ἵστας αὐτὸν ἀποτίμωσατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὀργὴν ποιούμενοι, (cap. 123. ὀργισθέντες :) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσιν ἦν ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimæ Herodoto formæ sunt loquendi; ὁρμητο ποιούμενοι, mirati; λήθην ποιούμενοι, oblitus; καταστραφὴν ἰσχυρὰ, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istæ, Herodoto aliisque frequentatæ, διὸν ποιῶνται, μέγα, et συμφερεῖν ποιῶνται: in quibus ἡγῶνται, τίθενται et ποιῶνται eidem usui inserviunt. VALCK.

6. ἱμάνης τι ἰὸν καὶ οὐ φρενέης] Scophocli præsertim adamatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attingere quædam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἦν οὐ φρενέης, ἀκρεμανῆς τι. Jungit et III. 34. παραφρένειν καὶ οὐκ εἶναι νόημα. IX. 54. μαινόμενοι καὶ οὐ φρενέειν. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis conjectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Λογέωσαν αὐτὴν, οὐδ' ἰσχυροὶ φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἰσχυροῦνται, καὶ οὐκ ἱμαίνονται, τὴν σωτηρίαν τοῦ κλέους προσιμῶντες. In talibus, ad exemplum Æschyli, Sophocle multo parcius fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum ejusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; invenerunt tamen apud quosvis veteres;

apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: φράσω καὶ οὐκ ἀποκρίνομαι, Demosth. p. 196. 6. ἰσὺ καὶ οὐ συνίσταμαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

7. τοὺς παριόντας αὐτοῦ ταύτην, etc.] Optime Arch.; aliorum ἀντὶ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 135. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat (l. 9.) περιόμενοι ἵκιντο ἐν Θήβαις, ut toties repetitum στρατιώται vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἐκαστραφέντων cum docto viro pingatur: adheret sequenti verbo, et recurrit alias. WZSS.

20. ἴσας μὲν τι εἶχεν ἐν τῇ γῆς γαμβάνῃ, etc.] Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. "Sustinebant famem primo tenerrima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbe defecerant, apparuitque talium solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerunt fame seivius." Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom I. pag. 507. de Potideatis, senex ipsos, dum obsiderentur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσούτους ἢ ἀμύνειν, ἐξ Αἰθίοπων ἰσχυρὰ γὰρ ἀρχόμενοι τοῦτον τῶν κακῶν. Suspicio fuisse εἰς τοσούτους ἢ ἀμύνειν ἱμάνη ἐξ Αἰθ. ἰσχυρὰ ἀρχόμενοι, etc. Neque adeo Cambyses, atque illi, insaniit: abduxit ex Æthiopum finibus copias, cum malorum ejusmodi, h. e. ἀλλήλοφαγίας, initium esset. WZSS.

28. οὕτω ἰσχυρῇ] Adeo cessit infeliter adversus Æthiopes suspecta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo περιεῖν simpliciter posito, mali omnis voce κακῶς omis- sa. Postquam triste fatum narrasset Anacharidis Herodotus, IV. 77. οὕτω

μιν, inquit, οὕτω δὲ ἔγραψεν. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπαράγουσι, Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μὴτὰ τῶν Θυβαίων ἡμῖν ἐγωνίζεμεν οὕτως εἰμαρται πρῶται: ubi Schol. πρῶται recte reddidit δουραχῶσαι. VALCK.

CAP. XXVI. [§ 1; "Οἰσιν πάλιν"] "Οἰσις (sive Αἰασις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. D. et XVII. 791. A. pro vitioso olim "Αιασις editur) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africa partibus ab occidente Ægypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quæ de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus est in Appendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343. seqq. S.]

4. Σάμιοι τῆς Αἰσχρινίης φυλῆς] Narrat apud Etymologum pag. 160, 22. Themistagoras, cum colonis Samum profectos Proclum et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχησίην dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπάλαιαν. Hoc unico loco A. Berkelius inductus, evidentissimum esse scribit ad Steph. Byz. in Αἰασις, in Herodoto reponi debere, Σάμιοι τῆς Σχησίης φυλῆς λογίζονται ὕμναι, aut τῆς Σχησινίης. Neutra conjectura probabilis videbitur. Codex Etymologici MS. Χάσιον et Χησίαν exhibet; quam sinceram esse ascriptionem contendit, Etymologi locum docte pertractans, Henr. Vales. in Exc. ex Dionys. Halic. p. 75. Una de duabus tribubus, aut e flumine Κασία, sic ab altero coloniae duce Tembrione Τιμβριονία denominari potest; sed hoc, diternas vulgatus populus accedens, æque incertum. Tribus, in quas populi quidam fuisse descripti, si Atticos excipias, raro memorantur veteribus. VALCK.

Ibid. τῆς Αἰσχρινίης φυλῆς] Berkelius (in Steph. Byz. Αἰασις) scribi jubet τῆς Σχησίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχησινίης, cuius emendationis auctorem fideiussoramque obtrudit Themistagoram, profitentem apud Etymol. pag. 160. duas Samiorum tribus Schesiam et Astypalseam fuisse tantum. Verum Themistagoras non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initis, cum Græcorum colani Caribus, insulam possidentibus, miscerantur, memoravit. Qua re Æschrinios tribui, etsi alibi vix prodita, nihil officit. Confer Nicandri Alexiph. v. 151. et Scholia, et infra c. 39. Θηβίων cur redierit (l. 2. et 5.) non eget indicio. Wess.

6. κατὰ Ἑλλήνων γλώσσαις] Forsan articulum Codices agnoscent interjectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν scribi solet ab Herodoto: p. 99, 16, 239, 5. (II. 30. et IV. 52.) sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν p. 256, 34. p. 365, 25. (IV. 110. et VI. 98.) Vulgatur in Æliani Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ ταῦτα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, ἰσχυμὴς δύνασαι. Ex Scaligeri Castig. in Propert. pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φασίν. Scaligerana semper digna sunt, quæ consideratius exigantur a litteratoribus. VALCK.

7. In Μανέραν ἦσαν, ob Olympiodesum et Eustath., nominatum Herodotum appellantes, non hamitavi: solept ita de his insulis Græci, in quibus Plato Menex. p. 365. atque alii. Μανέραν tamen ἦσαν Steph. Byz. sed convertuntur apud Suidam et Hesychium voces istæ: Wess.—Equidem non dubitandum, arbitror, in: singulari numero scriptum reliquisse Herodotum. Vide Var. Lect. (ed. S.) 18.

11. ἀγροίταις ὅς τινες ἦν αὐτῶν Ἀστυπάλαιαν] Delevi. (scilicet) populum (κατὰ τὴν): nihil præcedit, quod eam aut requirit

aut tueri potest. Displicuit et Cl. Pauw. (mihi visa est locum suum posse tueri.) Eleganter Seneca Quæst. Nat. II. 32. Aliquando Cambyzes ad Ammonem misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens textit, deinde obtrivit. Wzss.

CAP. XXVII. [2. ἰ" Ἀπιν, τὸν Ἑλληνας Ἐπαφὸν καλεῖται. Jam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 1. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήσιν ἴφην αὐτῶν] Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Ægyptios Deus. Χειρὸς, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφίροντα ὑπομένειν, Xenophonti p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψάσιν ἴφην αὐτῶν con- tractaturum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἰσάγειν ἰσάγειν τὸν Ἀπιν. Deinceps (l. 4 seqq.) tradit Herodot. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitali lumine de coelo in vaccam delapso: Αἰγύπτῳ λίγους, σίλας ἐπὶ τὴν βούην ἐν τοῦ οὐρανοῦ κατίσχιν, καί μιν ἐν τούτῳ σίνειν τὸν Ἀπιν. Ob rariorem usum τοῦ κατίσχιν excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. α'. pag. 100, 40. et Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, (l. 8. seqq.) variis disserendi præbuere materiam: videndus inprimis Iablonskii Panthei lib. IV. 2. quocum, ἐπὶ δὲ γλώσση κείθαρον, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 175. merito laudans illustris Galli conjecturam, pro λιυαῖς τετραγώνος, corrigentis λιυαῖς τε τριγώνος. Apin Nili fuisse atque Ægypti fecunditatis symbolum Iablonski docuit: utrumque τριγώνος illud expinxit. Ægypti figura traditur esse τριγώνος et διλταῖον, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoni ad Arsti Phasm. v. 235. De fecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Præp. III. p. 98. v. σφαρὴ καὶ γυρί-

ου (ἀπίνιμας) φάλητα, καὶ τὸ τριγώνος σχῆμα, διὰ τὸ μέριον τῆς θηλείας. VALCK.

7. ἰς γαστέρα ἄλλος βάλλεσθαι γόνον] Hoc probare se Pavo non potuit: λωβίδας divinavit, forte animo volvens Lucæ Eu. c. 1, 31. καὶ ἰδοὺ συλλέψῃ ἐν γαστρὶ, quod ibi justissimum, neque istud hic damnable. Adsolet alias ἀναμείβεσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἰς θυμὸν probaverit, et Codices conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? Wzss.

10. ἰὼν μέλας] Summo jure Gronov. ex Med., cui plures adsentiantur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. Ælianum de Anim. XI. 10. Strabonem et alios adungere dedignatus est. Restat λιυαῖς τετραγώνος, quod τὸ τριγώνος sive triquetrum esse debet, si Apidis ex ære figuræ, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et complures Comes Caylus, τριγώνος refringens, in Recueil d'Antiquit. T. I. p. 43. Porro de notis sacri hujus bovis Plinius VIII. Hist. Nat. cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam Porphyrius apud Euseb. Pr. Evang. III. 13. ἥλιος δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ἐπὶ τῇ γλώσσῃ κείθαρος. Qui Herodotum studiose cum versaverint, utique hic ἐπὶ δὲ τῇ γλώσσῃ κείθαρον invenisse censendi sunt: atque hæc plausibilis conjectura Iablonskii, Panth. IV. 2. p. 183. Wzss.

CAP. XXIX. 3. παῖς τὸν μηρόν] E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut Apin Cambyzes occidisse dicitur Plutarcho de Is. et Os. §. 44. Æliano Var. Hist. VI. 8. Postea temporis insaniam Cambyzidis asperavit, sacro vitulo mactato, Artaxerxes Ochus; quem contemtum quoniam asinum dicaces vocarent Ægyptiῆς ἐμύσαι ὄνος ὄνους, in- quiebat, ὁμῶς κατωμαχόμενοι τὸν βούτ, atque ita ἴθις τὸν βούτ, narrante Plutar-

cho §. 31. e Persicis Dinonis, e quibus, sicut alia plurima quæ nobis aliunde non innotuissent, sua hausit Ælianus Var. IV. 8. conf. Idem de Nat. An. X. 28. et Maximus Tyr. XXXV. §. 1. Cambysis insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, Darius Hystaspis, populari superstitione scienter usus, Ægyptiorum sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et fato functum, teste Diodoro Sic. I. 95. vide Polyæn. VII. cap. x. 7. VALCK.

5. τοῦτον δὲ γίνονται, etc.] Multo hoc significantius quam Medic. οὐτα αἰ. Addunt auctoritatem schedæ veteres. In sequentibus (l. 7.) secutus Arch. et Vind. sum (scil. delens γι ante Αἰγυπτ.) non oblitus γι in Poëtis his sæpe uno in versu collocari, quibus arguens adesse causa solet metri. Confer Cl. Valckenarium ad Tragicæ Phœnissæ v. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ εἶξεν μοῦνος — ἐπὶ δύο δακτύλους εἶξεν] Damnat hæc, futilia arbitratus, Cl. de Pauw; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: Herodoti manum esse ἔστιν ἢ ἐπὶ δύο δακτύλους εἶξεν, h. e. ἐπὶ δύο, præpositione interpositis aliis a verbo distracta, duobus fere digitis, indice nempe et maximo, arcum tenderet. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Æthiops c. 22., vires eum tendendi haud obsecrare negans Persis: inest præterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

11. ἣν κεφαλὴν τοῦ οὐρανοῦ ψάβουσιν] Induit hęc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. Aristænetus lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ κεχάμινον δὲ [f. δὲ] τοῦτο, ἰδέου ἣν κεφαλὴν ψάβουσιν τοῦ οὐρανοῦ. Ælianus Var. XII. 41.

ὁ πῖνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ψάβουσιν, recte sic Faber et Perizonius. Parum discrepat Eunapii Vit. Ædesii p. 48. καὶ ἡ δὲ ἐξ ἐκείνου ἀστέρων ἵφανι: Libanii quoque, Tom. II. p. 115. 2. καὶ παρὶθεν ἀστέρων ψάβουσιν τοῦ οὐρανοῦ ἀψίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti Horatianum, sublimi feriam sidera vertice. Vide Barth. in Statii Theb. III. 155. Mox (l. 13.) ἀρχῇ, cui schedæ decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἰ, Πίρας, cum Arch. et Vind. si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἰ, Πίρας leguntur, lin. 5. 8. et 13. Si semel delata velles, commodissime eis l. 8. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 13. in Var. Lect. (ed. 8.) ex Arch. et Vind. quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit Wess. exulare ibi ab Arch. duas istas voces. 8.

16. ἐπὶ ἀρχῇ ἐκαγαγόντα] Redit ad Σμύρῃν, exeuntem, ἐξελκύνοντα. Malim tamen ἐκαγαγόν, ut ad Prexaspem redeat. Quid sibi velit προεκαγαγόντα, non video. Forte πρὸς ἀλλοτρίῃ ἀγαγόντα, ad piscationem. Hæc vir doctissimus in Miscell. Lipsiens. Verum enim vero προεκαγαγόντα κατασπονδῶσαι cum Prexaspem signent, alium-ne præcedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum Mare, sive Persicum Sinum, (nam is innuitur, uti l. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 7. εἶπεν τοὺς βασιλεῖς δικαστὰς] In Scholiis ad Lucian. de Sacrif. T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicium ad Regis questionem. De Regiis his iudicibus agens Brissénus de Regn. Pers. I. pag. 119. eodem fuisse censuit apud Persas τοὺς ἐν ἐρχώρῃ δικαστὰς et τοὺς βασιλικοὺς, quos diversis his appellationibus distinguit Ælianus. Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque præcedentibus Persica

tradens haud certe protrita: sed iudices *περχόμενοι* sive Dinon, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes jus dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica *κατὰ δήμους δικασταὶ* dicti, *οἱ περιέντες κατὰ δήμους τὰ μίχρη δραχμῶν δίκαι ἰδί- παζον*, teste Aristotele ap. Harpocr. et Poll. VIII. 100. In Demosthenis Or. contr. Timocratem lectum olim *κατὰ δήμους δικαστής*, non inventum Valesio, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur *κατὰ νόμους δικ.* VALCK.—Ex MSS. verum ibi restituit Reiske, p. 735. S.

8. βασιλείους δικαστὰς] Interponi *παλιερίους* ex Valla et Codd. poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. *βασιλείου δικασταὶ* tantum. Multa de illis Bern. Brisonius, Regn. Pers. I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad Æliani Var. Hist. I. cap. ult. et in Hesychium; quibus ex Heliodori Æthiop. VIII. p. 482. (c. 9. pag. 326. ed. Coray.) adstrui possunt: *τούς τε δυνάστας Περσῶν, οἱ τὸ βουλευόμενόν ὑπὲρ τῶν ποιεῖν, καὶ ἀνάξιν καὶ τιμαρίας ἐρεῖν δρχόν ἀχον.* Adferunt enim illis amplius ornamentum. Wzss.

10. ἢ οἱ περχόμενοι τι ἄδικοι] CL. Gronov. iure ita. Firmatur casu Sandocis, quem regium iudicem Darius, *ἐπὶ τῷ χρέματι ἄδικοι δίκαι ἰδίκασι*, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi *μίχρη τούτου*, sicuti cap. 21. Nam quæ Valla et Arch. mox liberaliter offerunt, illis non iutor. Cum Aldino *ἀνακρίσται* (l. 18.) secus habet: male Stephanus mutavit, quippe *ἰκανὸν* et genuinum, uti L. 14. et aliaq. Wzss.

21. ἴγνην τὴν ἐραμίαν] Nihil, dempto *Ατομασ* intelligit, indice Schol. Æliani, idque liquet ex cap. 88. huius Mimus. Semonum Cambysis alteram, comitum in Ægyptum et deinceps ux-

orem, Libanius Antioch. p. 343. et Or. XXXII. p. 668. d. Meroën indiget, haud scio unde eductus. Wzss.

CAP. XXXII. 2. λίγους λόγους] Placuit hoc ex membranis. *Τῆς περὶ λίγους ὅτι ὁ λόγος*, II. 135. et cap. 47. *ἴσσι μὲν λίγους περὶ αὐτοῦ λογιόμενος*, etc. Wzss.—Vide Var. Lect. (ed. S.) et miraberis solum cod. Med. cum Aldo *ἐαφίξει-ναι* exhibentem: nisi hic, ut aspe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

14. Θριδάνα τὴν γυναικα περιτίλαι] Remittitur ad explosum *ἐπεντίλαι* Musæ Primæ c. 123., ut *περιτίλαι* Med. stabiliatur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut sapissime in MSS. confundentium. Jam, quod (l. 16.) est in Arch. et Vind. *ἡ δασία ἢ Θριδάξ ἰούνα*, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi *δασίη* foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est, *Θριδάξ* ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, *Θριδάκην* Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum *Animadversiones* ad Thom. Mag. *Θριδάκην*. Wzss.

16. ἡ δασίη εἴη καλλίων] Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. *καλλίων*: ab Herodoto scriptum, *κόστρα περιτιτλίμην ἢ Θριδάξ, ἡ δασία ἰούνα* (hoc e Codd. reciperem), *εἴη ἐραμίαν καὶ τὸν φάται, δαγίαν*. Hoc in loco *ἐραμίαν* reddi potuit *καλλίων*, ut *Ἀμύνον, κάλλιον* Hesychio, non vice versa. Quam *περιτιτλίμην* Herod. *Θριδάνα ἐπελιτρίμην* dixit Epicharmus Athen. II. p. 68. r. VALCK.—Cur vero *ἐραμίαν* hic alteri præferremus, equidem non exprobo. Epicharmus de lactuca loquitur cujus pauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [p. 14. v. Vide Adn. ad II. 68, 21. S.]

nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit Cōus Senex in elegante commentario *περὶ τῆς Ἰερῆς νοῦνου*, ejus ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. Wess.

CAP. XXXIV. 7. *περὶ μίσι ποιῦνται*] Rarior pronominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti *εἰς* cap. 9. etc. Contra ea *εἰὺ* et *ἐμῶ*, quod hic in Arch. et Vind., creberrima. Vir Cl. Corn. de Pauw in Praefatione galcata, Phrynicho praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro *εἰς* et *μῖο* scripsisse *εἰὺ* et *μῶ*: haec enim Dorica esse, non Ionica. Etymologum auctorem in *Ἐμῶ*s et Phavorinum in voce *Ἐγῶν* advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo Appollonius Dyscolus in Excerptis est et apud Salmas. in Solin. pag. 591., ubi *Ἐμῶ*, κατὰ Ἴωνας καὶ Δωρίων. *ἐμῶ* δ' ἴλιτο μάγαν ἔλεον, ex Homero: cui Pherecyden et Democritum addit, quos omnes una cum Herodoto a scribis in his depravatos, etsi Pavius confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non improbo *ἐμῖς*, sicubi Codicum adest auctoritas, nec *ἐμῶ*. Wess.

8. *φιλονή—προσκίεσθαι*] Optime restituit Gronovius. Herod. I. 134. de Persis, *οἷον πάρεα προσκίεσθαι* Athen. X. p. 433. B. *φιλονῆς ἰστίον ἰ* *πρὸς οἶνον ἵσταίμεν*—*Νίστωρ προσκίετο τῶν ἑλλων μάλλον τῷ οἷν*. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, Seneca de Ira III. 14. "Cambysen regem nimis deditum vino (*φιλονή προσκίμενος*) Prexaspes unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet: turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur." Ex Herodoto historiam sumsisse Seneca videbatur Jo. Hartungo Locor. Memorab. Decur. II. c. 2, 20. VALCK.

11. *Νῦν ἄρα με φανὶ Πίρσαι*] Hoc MSS. repositum volunt, (scil. Πίρσαι: cum Ald. et Steph. omiserat Gronov. codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.) estque opportunum. Post pauca (l. 15.) *πρὸς τὸν πατέρα Κῦρον* Fragm. Paris ex Græcorum more. Lucianus Tim. cap. 42. *οὐδὲν ἄρα ἦτι ὡς πρὸς Τίμωνα*. Plutarch. Solert. Anim. p. 968. B. καὶ τοι τὸ μηδὲν ἐν τοῦτοις πρὸς ἱλίστατα καὶ ἀμνηλον ὄντες. In quibus similibusque aliis *πρὸς* comparationi servit. Sed codex ille (verbum omittens) solitarius incedit. *πρὸς τὸν πατ. τιλίταις Κῦρον* Reisk. et Abresch. pro *ὄντι τιλίταις* accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum æquiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro Laurentiano adæquandum Latina (a Gronovio) acceperunt, obscurum et alienum est. Wess.

22. *ἦσθ τι ταῦτα*] *Ἀκούσας* addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis lætatus est. Verbis *ἦσθαι*, *τίρπασθαι*, *χαίρειν*, quæque his significatum habent contrarium, *ἄχθισθαι*, *λυπῖσθαι*, *χαλιδῶς φέρειν*, sic solent adjungi participia. Soph. Philoct. 879. *ἦδομαι μὲν ε' ἰσιδάω*. v. 673. *οὐκ ἄχθεμαι ε' ἰδῶν σε καὶ λαβῶν φίλον*. Diphilus Athen. II. p. 47. B. *τίρπομαι γυμνοῦς ὄρντι τοὺς ἔκρυπτοις*. Lysias p. 153, 6. *ἀκούων ἡχθόμεν*. Æschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phœnice, *Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἦσται κακοῖς ἀνέρι*. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. *τοὺς ζῖοντες δυνατωτέρους τῶν πολιτῶν ποιῶντες ἦσονται*. VALCK.

Ibid. *ἦσθ τι ταῦτα ἀκούσας*] Occupavit veterem sedem *ἀκούσας*. In Musis *ἦσθ* (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter eruditum juvene negante. Menander in Legation. Ex-

cerpt. p. 135. ὡς ᾔδειται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium principio ter ita locutus, et Scholia in 'Iλ. i. 77. Wess.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζειν αὐτὸν καλίου] Apud Senecam de Ira III. 14. "Cambyses intendit arcum, et ipsum cor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, recisoque (rectius scribetur, et respondet aptius ad verbum Græcum, rescissoque) pectore hærens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, satis-ne certam haberet manum? At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere." Dixisse patrem refert Herod. Δίωποντα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δοκίμω τὸν Σιδὸν οὕτω ἂν καλῶς βαλίσκω. Subdit istis Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακὸς πακῶς ἔλπειτο, τῇ ψυχῇ μάλλον δεῦλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

10. ἰσύνει τὸν εἰσπῶν] Nulla τὸν εἰσπῶν controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὶ βλήμα, cui supra locus, (l. 10.) H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. v. 330. et Philo Jud. de Exseerat. pag. 932. x. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambysis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira c. 14. 'Επίσπασμα, quod sequitur, (l. 14.) Hesychius Glossis inseruit, explicuitque Clar. Jo. Alberti et Cl. Salmasius ad Achillem Tatium Amor. Clitoph. p. 578. Wess.

18. ἴμνια τοῖσι πρῶταισι] In tanta scribarum discordia, promptus ad Aldum, haud juste ab H. Stephano desertum, reditus fuit: caussam ad superioris libri cap. 57. produxi. Par sententia Bergleri. Fuit autem Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sol-

lemnis viventium crudelissima defossio. Nostro indice VII. 114., quam quidem ex Abrahami, filium divino jussu inmolaturi, exemplo derivans Th. Hyde Reliq. Pers. cap. 2. p. 30., a vero longe deflectit. Quantum enim distant inmolare et humi supplicii causa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent Persæ, nihil ad Abrahamum, quippe Isacum non inmolantem, quod variis nationibus inopia olim suasit religio. Wess.

CAP. XXXVI. 3. καταλέμβειν σιωπῶν.] Bene σσιγμὴν pingunt Pauw, Reiske, Abresch, et ante eos Valla. ἀγαθόν τοι ex Reiskii correctione, aut ἀγαθόν τι, ut MSS. præstat. Notum est Latini poetæ Triste lupus stabulis. Nos ter διαβολὴ γὰρ ἵσται διόνετατος VII. 10, 7. et plenius III. 53. φιλοτιμίῃ κατῆμα (aut χερῆμα, variant enim codices) σκαίνω. Porro προμηθία (l. 5.) dialecto debetur, uti II. 18. Scriptor ipse I. 88. καὶ κέρτα ἰς πολλῇ προμηθίᾳ εἴχε. Euripides Hecub. 795., Sophocles Philoct. v. 558. ubi προμηθείας contra Atticorum poetarum morem, de quo copiose et docte Valcken. ad Phœniss. p. 496. Wess.

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν, etc.] Ironia in ὅς χρηστῶς frigeat admodum: melius est in bonæ fidei codicibus; qui quoque (l. 13.) Ἀράξια, uti I. 205. 210. 211. Male vero de jussu κελύων accipiunt: suasorem monitoremque requirit, sicuti supra πολλὰ κελύων et passim alia. Wess. — Mihi nec aliena a Cambysis persona videbatur ironia, et commode sibi mutuo respondere ista, ὅς χρηστῶς μὲν τὴν σιωπῶν — et, εὖ δὲ τῇ πατρὶ, etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σιωπῶν ὀλισσας, etc. S.]

17. ἀλλ' οὐ τι χαίρων] Ex diversis ista lectionibus est genuina. Eadem verba legerat, e præcedentibus explenda, Herodotus in Euripidis Oreste v. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὡς ὁ Κύριος γὰ

χαιρήσει. T. Hemsterh. in Miscell. Obs. VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque (coll. l. 12.) dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαιρῶν ταῦτα τολμήσεις λίγιν, sive συμβουλεύειν. In Messeniacis Pausan. pag. 332. egregius ille patriæ defensor Theoclus: 'Ἄλλ' οὗτοι τὸν πάντα γὰρ χρόνον χαιρόντας παρπώσις τὰ Μισσηνίων. Vera vatem prædixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἄλλ' οὗτοι χαιρῶν, ἢν τὸδ' ὀρθῶς βίλος. (Edip. Tyr. 372. ἄλλ' οὗτοι χαιρῶν, δις γὰρ πημονὰς ἰεῖς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

18. ἰδιόμην ἐπιλαβίσθαι. Ταῦτα δὲ ἔπας, etc.] Trium vocum in Med. et aliis defectus, absentiaque a Vallæ libro vocabulorum ταῦτα δὲ ἔπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri Medic. libebit, orationis habitus Cambysem, ira præcipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud incommode monuit, nervosiorum esse istam brevitatē, ἰπὶς τοι καὶ πάλαι — ἰδιόμην. Εἴπας ἰλάμβανι, etc. S.

31. οὐ καταπροιξίσθαι] Pro οὐκ ἀνατιῖ vel οὐκ ἀτιμωρησι, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ προῖκα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροιξίσθαι, non impune laturum. Miror cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nullum, quantum recordor, invenitur nisi Aristophanem. Quin imo plebs Attica duntaxat trans-

sumsisse videtur in quotidianas jurandi formulas illud οὗτοι καταπροιξί. Non nisi a jurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Jupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὗτοι καταπροιξί τοῦτο δρῶν, aut λίγισσα ταυτί. vid. Arist. Vesp. 1357. Thesm. 573. Eq. 433. In eundem sensum apud Herodot. semper verbum jungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὲ ἐμὶ γὰρ ὦδε λαβρῶς καταπροιξίται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participii loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despiciendi habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph. v. 1387. οὗτοι, μὰ τὰ θεῶ, καταπροιξί. Μυρτιάς. Berglerus interpretatur: Ita me divæ ament, ut tu non impune illuseris Myrtiæ, et in Nub. v. 1242. Scholiastes ad Eq. 433. optime cepit, οὐ καταγελᾶσαι μου χωρὶς ζημίας: adferens in eam rem Herodotea quædam, et iambum Archilochi, restituendum ex Etymologo p. 689, 3. Ἐμὲ δ' ἰκύνει οὐ καταπροιξίται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte Lycambes. VALCK.

CAP. XXXVII. 3. ἐς δὲ δὴ καὶ τοῦ 'Ἡφ. τὸ ἰρὸν] Longe hoc suavius ambizioso Medic. ὡς δὲ δὴ καὶ ἐς, etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est ἰσθλὲς δὲ καὶ ἐς τῶν Καβ. τὸ ἰρὸν, quod consequitur. De Pataicis Phœniciis (l. 6.) egregie, post Scaligerum et Bochartum, Stanley ad Æschylis VII. contr. Theb. v. 214. In triremium proris locatos Noster adseverat: ἐν ταῖς πρύμναις sive pupibus Scholiastes, nescio unde. An ἐν πῆσι πρύμναις suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absone, uti alias patefiet, adscripsisset sæpe. Scholiasten Suidas solito more excerptis, fortasse et Hesychius.

Uterque Pataicos in puppe navium ponit, acriter correptus a Jo. Swintono, Dissert. de Num. Samaritan. et Phœnic. p. 60., ubi Sidoniorum in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive Pataicos, ostentat. Wess.

8. ἰγὼ δὲ εἰ σημανίω] Mutari Aldinum haud debuerat. Ex Mediceae scriptura (ᾧδε σημ.) τῷδε σημανίω, illi declarabo, formavit Abreschius. Vide hoc I. 75. τὴν ἰγὼ — σημανίω: et IV. 99. ἰγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipio. Id adjungere alienum non erit, πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν Tob. Gutberlethum de Myst. Deor. Cabir. cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex conparatione cum Vulcano, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod πυγμαῖον in Græcis Ezechiel. xxvii, 11. sint viri membris torosis. Verum Vulcani statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, Herodoti ævo forma, quis docebit? nam πυγμαῖον ex Ezechiele nihil ad istos homunciones. Aquila, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus, 𐤀𐤓𐤏𐤏𐤁 Gammadim Prophetae, quia 𐤏𐤏𐤁 cubitus, πυγμαῖος fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. Wess. — Qui primus ᾧδε pro ἰγὼ δὲ hic scripsit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priorē repetita; quæ quidem hominem in Herodoti aliorumque Græcorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debet.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ εἰ προθείη] Hæc et seqq. suum in Florileg. recepit Stobæus Tit. περὶ Φιλαντίας, pag. 190. Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragm. Pythagor. p. 715. docens, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia majorum institutis judicari, sicuti loquitur Corn. Nepos.

Quibus adsuevimus usu diuturno, naturale solum, patriæ leges, atque instituta majorum, præ aliis pulcra videntur hominibus, ut naturæ, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysem argueret dementiae, quod Ægyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προθείη] Hoc locum merito tuetur, rei et sententiæ unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exempla dabunt Diodorus I. 2., Lysias Orat. de Cæd. Erastosth. p. 12. cum nota Cl. Taylor, et Dionysius Halicarn. Ant. X. p. 662. A. et quæ ibi Sylburgius. Si quem tamen Origenes, Stobæus et MSS. aliorum trahant, utatur observatis Gronovii. Hoc addo, (l. 7.) ἄλλοι γὰρ δὲ ex Origene et Arch. pristinam in sedem rediisse. Wess. — Gronovius, quum προθείη lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in Notis mendosum προθείη absurdus homo absurda ratione defendit. ἀνθρώποις, quod ead. lin. pro ἀνθρώποις in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typothetæ erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes fefellerat oculos, sed etiam junioris in corrigendis specimenibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

15. τοὺς παλιονίους Καλατίαις] Hecætæus nationis hujus Indicæ nomen eodem scribit modo apud Steph. Byz. in voce. At infra cap. 97. Καλαντίαι, sive ex MSS. Καλλιαντίαι. Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures. Conf. Sextum Empiric. Hypotyp. III. 24. p. 184. cum Fabricii observatis. Wess.

21. Νόμοι πάντων βασιλῖα φέουσιν] Pin-

dari petitem e carmine perditum dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post Herodotum Plato Gorgia pag. 484. a. atque hinc etiam criminandi Platonis arripuit occasionem Aristides in altera orationum, quas opposuit Gorgiae T. III. pag. 89. Meminisse debuerat Sophista, saepius in Politicis de Lege graviter disputantem Platonem ista tamen Pindari nuspiam alibi laudasse, praeterquam in Gorgia; hic autem non e sua vel Socratis sententia loquentem Philosophum, adversarium, quem refutat, Calliclem ista facere dicentem; ut et alia, a quibus Machiavellus et Hobbesius non valde dissentirent. Pindari locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in Platone sic mea poterit opinione partim ex Aristide restitui: *Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγχι διπλοῦν τὸ βιαιότατον ὠνερτάτα χεῖρ. Τιμπαίρομαι ἔργοισιν Ἑρακλῆος, ἵσθι ἀσπράτας* (nempe Γηρυόνη βίας ἀπῆλασεν.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspitor illa Calliclem atque alios etiam abusus, omissis, quae Poëta, laudator aequi bonique, his adjecerat vicina. Priora Pindari verba, *Νόμος πάντων βασιλεὺς*, aut his paulo plura, forsitan e Platone petita, adhibuerunt Chrysippus, Plutarchus, Dion Chrys., Clemens Alex. et Jamblichus, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius Pythagoreis Lex aeterna naturae, sive recta ratio, dicebatur *πατὴρ καὶ ἡγούμεν τῶν γεγραμμένων νόμων*: atque amplissimi nominis honore dignus *Βασιλεὺς, νόμος* iisdem vocabatur *ἡμψυχος*. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat Plato, qui hinc in Politico p. 294. a. *ἔμενον, αἰτ, οὐ τοὺς νόμους ἱσθὶν ἰσχύον, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν*, qualem isthoc dialogo, e fonte Pythagorae petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus opti-

mum universi Regem Deum, *ἐκπεινῇ πρέσβιν ἡγούμεν διπλῆς*, ut loquitur Euripides in Eclogis Stob. Grot. p. 125. sive *τῇ ἰσχυρί λογίμῃ διπλοῦν τὴν αὐστηράν τῶν νόμων φωνὴν παραμυθίσσαι*: ut inquit Sopater in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, Stob. Flor. p. 314. VALCK.

Ibid. *Νόμος πάντων βασιλεὺς*] Poëtae hoc scito nihil celebrius. Plutarchus, Aristides, Clemens Alex., Jamblichus, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba superseodeo: habent docti viri ad Clement. Strom. I. p. 427., Jo. Jac. Wetsten. in S. Jacobi Epist. c. 2, 8. et Jo. Alberti ad Hesych. *Νόμος*. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. Herodotus intelligit mores longa adusuetudine valentes et dominantes, quantumvis praves et inhumanos. Pindarus, si Platonem in Gorg. pag. 484. audimus, isto *ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων* voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferioribus oportere. Refer huc elegantem Abbatis Fragnerii dissertationem, Histor. Acad. Inscript. T. III. pag. 165. Wess. — Consule *Heynii* Pindarum, Vol. III. P. 1. p. 76. et seqq. 8.

CAP. XXXIX. 7. *Ξυνήτην Ἀμείων — συνθήκατο*] Sit-ne *Ξυνήτη* Ionici sermonis, haereo. *Πρωχνης*, cum hac voce a viro Celeb. I. 80. compositae, ratio est diversior, sicuti *ἰσθβητής, ἐληθής, σφρασπητής* et similium. Unquamne *φιλίν* Ionum ore *φιλήη* sonuit? *Ξυνήτην* Herodoti Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum *πολεμῆη* et *Ξυνήη* (de quibus Eustath. in Hom. p. 233, 29.) (p. 177, 1 seq. ed. Bas.) poetæ non refugerint, urgere detrecto. Non placet *Ξυνήτην* — *βασιλὶ φιλίν συνθήκατο* ex Med. et consortibus. H.

Stephanus, nescio quo ex codice, *φιλίην* 'Αμάσει — *συνθήκατο* dedit, glossam receptæ vocis *ξυνίης*. Mediceus eandem, sed loco admisit alieno: Copulam si adjungas ex viri Cl. divinatione, decurret oratio utcunque, neque scopæ erunt dissolutæ. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? Herodotea sunt, I. 27. καὶ οὕτω — "ἴσσι ξυνίην συνθήκατο. Rursum II. 181. φιλόσητά τι καὶ συμμάχην συνθήκατο, etc. Wess.

[13. *χιλίους τεζόντας*. Videri potest numerus justo minor, præsertim si conferas cap. 45, 15. Monuerant etiam Reisk. et Larcher. S.]

Ibid. ἴφρι δὲ καὶ ἥγρι πάντας] Callidum et iniquius Polycratis commentum Polyænus describit I. 23, 1. ἴδοξιν εἶναι στρατηγιῶν, εἰ κατὰ γὰρ κατὰ τῶν φίλων, ὥς εἰ ἀπαταύμινα λαμβάνουσιν φιλοτίμους ἔξω· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ ἂν οὐδ' ἀποδοῦναι δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. Steph. Berglerus ex Casauboni conjecturis *εἰ φέρι καὶ ἥγρι* τὰ τῶν φίλων, ut Herodoteis congruant, adripit et defendit. Lenior et salubrior longe H. Valesii et Masvicii medicina est, *εἰ κατὰ γὰρ καὶ τὰ τῶν*, etc. si amicorum bona suos in portus deveheret. *κατὰ γὰρ* τὰ πλεῖστα docte Harpocratio explicuit, *κατὰ γὰρ* τοὺς ἑμπεύρους et τὰ τῶν πόλεων Valesius ad istius Lexicon p. 43. et Dounæus Prælect. Demosth. p. 184. Ceterum fratres Polycratis idem Polyænus Sylosona et Παιτάργιστον nominat. Wess.

CAP. XL. 4. "Αμάσει Πολυκράτει] Græcorum studiosissimus literas forte deberit Amasis in Græciam: Polycrates Amasi Pythagoram epistola scripta commendasse traditur Diogeni Laërt. VIII. 3. Sed quam velut Ægyptii Regis ad Biantem scriptam exhibet Plutarchus in Convivio VII. Sap. p. 151. & illa æque censeri poterit Amasis epistola,

atque hæc apud Herodotum, per τὰ ἐξ *Λίγυστου νοβήτημα* designata Maximo Tyr. XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens Amasis, ac si Solonem audisset in aula Cræsi verba facientem. Mili, inquit Amasis Herodoti, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἰσισταμένην ὥς ἴσσι φρονεῖ. Ejusdem Solon I. 32. se dicit ἰσιστάμενον τὸ θεῖον πᾶν ἰὸν φρονεῖν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat Amasis, ἴσσει ἐς τέλος οὐ παρῶς ἰσχυρότησι προήρξας: omnium finem respiciendum Solon monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδιξας ὀλβον ἰθὺς προήρξας ἀνίτρεψεν. Qui Solonis illud cum Cræso colloquium, hanc etiam confinxit Epistolam, Herodotus; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiæ cursum orationibus interjectis sibi libenter patiuntur ab historicis Græcis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset Siciliensis Diodorus, si per Messenios Cleonin et Aristomenem, Nicolaum et Theodorum Syracusanos liceret. VALCK.

Ibid. ὧδε λίγυ] Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. "Οροίτης Πολυκράτει ὧδε λίγυ, cap. 122. hujus Musæ. Xerxes in Thucyd. I. 129. "Ὡδε λίγυ βασιλεὺς Πέρσης Πανσαρία. Rabsaces ad Hierosolymitanos II. Reg. cap. XVIII, 31. וְהָיָה לְךָ מִלְּךָ, עָאֵדִי לִיגְי בַּסִּילִיּוֹסִים τῶν Ἀσσυρίων, sicuti IX. 140. Μαρόνιος εἰς λίγυ. Quam dictionis simplicitatem H. Steph. et G. Raphaelius inlaudatam noluerunt. Wess.

7. τὸ θεῖον — ἴσσι φρονεῖν] Veriorē huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. (ad I. 32, 5.) Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse ultorem, φέρον vindictam divinam, vulgo dictam ἡμείν. Quos

Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque *φθονός*. Talis Cræso videri poterat, quando hunc ἴλαβι ἐκ Διὸς *νίμης μεγάλης* lib. I. c. 34. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ *νίμεις* dicebant, vel οὐ *φθόνος*: vid. Jac. Elsner. in Jacobi Ep. iv. 5. *προσκυνῶ τὴν Νίμειν*, sive τὴν Ἀδράστειαν, Bergler. ad Alciph. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἰδού, *δέχου παῖ, τὸν φθόνον δι' ἀνέγκυον*. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populique Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In ejusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia jam in se, et constanter, quam velint humanæ res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. *προσκυνῶντες τὴν Τύχην, μηδὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πρᾶττειν*. XI. 92. *τὴν Τύχην καὶ τὴν Νίμειν τῶν θεῶν ἱστέριαισθαι*. Superbiæ atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ *Νίμεις*, ἡ Ἀδράστεια, ὁ *Φθόνος*, ἡ *Τύχη*, sed et ἡ *Δίκη*, ὁ *Θεός*, sive τὸ *Θεῖον*. Aristidi T. II. ed. Jebb. p. 436. *Νίμεις καὶ Δίκη* dicuntur οὐκ ἰῶσαι μίζω τῆς φύσεως φρονεῖν, (supra hominis fortunam se efferre:) ἀλλὰ *ῥαδίως μικρούς ἐκ μεγάλων ποιῶσαι*. Id ipsum ὁ *Θεός* facere dicitur Jasoni Thessalo Xenophontis, 'Ελλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παῖδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223. 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. *εἰ τῶ θεῶν ἐκίφθοιτο ἱστρατιύσαμιν, ἀποχωρόντως ἦεν τιτιμωρήμεθα*. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

10. ἡ *ὑπυχίον τὰ πάντα*] Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus

ἡ *ὑπυχίον τὰ π.* quod præbent Stobæus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quæ nomen præfert Cuiacii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat *μὴ ὑπυχίον*. Herodotus, Homerum suum imitatus, scripsit: *βούλομαι — τὸ μὲν τι ὑπυχίον τῶν πραγμάτων, — ἡ ὑπυχίον τὰ πάντα*. Hujus quidem in istius modi locutionibus vocalæ *μᾶλλον*, et magis, ommissa exempla, sæpius e Græcis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirunt Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, *μᾶλλον* verbo *βούλομαι* sæpius adjectit; neque loci recorder, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. *ἡμίας δικαίον ἔχειν τὸ ἱταρον κίρας, ἥπερ Ἀθηναίους*: quale hoc plauti Rud. IV. 4. 70. Tacita bona est mulier semper quam loquens; quæque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἡ *ὑπυχίον τὰ πάντα*] Verissime Stobæus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si *οὐκ* aut *μὴ ὑπυχίον*, quæ et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem (l. 11.) ex Medic. in hanc Amasidis epistolam inmigraverat, *ὅστις ἵταρος οὐ κακῶς*, miror placere potuisse, quippe sententiæ hic nullius, et multo magis cavillationes, ad *ἐς τέλος* vellicandum sparsas. 'Ες *τοῦτο ἱταλότησαν* hujus libri c. 125. inconcussum manet, et *ἐς τέλος κακῶς ἱταλότησι πρόρριζος* futile et nulli rei habebitur? *Εἰς τέλος*, tandem, aut *παντελῶς*, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. *τὴν ψυχὴν ἀσθησίην*] Non puto, *ἀσθῆναι* (quod Gronovio placuerat,) *τὴν ψυχὴν* dixisse Græcorum quempiam. Ἀσθῆναι et *ἀσθενεῖν* sæpe Hippocrates de fastidio et tristitia: *ἀνῆται καὶ ἀσθενεῖ παρὰ πικρὸν*, Morbi Sacr. p. 209. quæ repetuntur, sed hinc sumta,

in Fragmento *περὶ Μανίης* p. 1286. Theognis v. 659. (665. ed. Brunck.) Μηδὶν ἔργα χαλκισαῖσιν ἀσφ' φρίσσ': ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. (967. ed. Br.) ἔσται τὸν θυμὸν ἀσπῆς, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis hæc Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. Wxss.

5. *σμαράγδου μὲν λίθου ἰούσα*] Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romæ, si credimus, in Concordiæ delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac æmulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhæci filius aliis: uti Diodoro extremo libro primo. P. Leopardus Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. Wxss.

Ibid. *ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλείους*] In MS. Galei, patris nomen perverse scribitur: Teleclen duobus in locis Pausanias adfirmabit lib. X. (c. 38.) p. 896. et VIII. (c. 14.) p. 629. ubi hæc respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίς, ἦν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννίσας ἐφόρει τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐσ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) περιεσῶς δὴ τι ἠγάλλετο. Rhæcus istis in locis Pausaniæ memoratus, amicus Theodori, filii suis indidisse videtur nomina Teleclis et Theodori: atque hos esse suspicor Diodoro lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. Wessel. ad Diod. et Franc. Junius in Catal. Artif. p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. *ἤξιον μιν Πολυκ.*] Excidisse μιν justa Reiskii suspicio foret, si φέρον δὴ MSS. ignorarent. (In Animadv. vers. editis nihil ad hunc locum Reiskius adnotavit.) Valla liberius *χυρῆσαντες* δι' οἱ τοῦτον a janitore permixtus

expressit: nam *συγχυρῆσαντες* δι' οἱ τοῦ πολυτροῦ in schedis offendisse, si quidem nullum in Arch. et Vind. talis scripturæ vestigium, ad credendum difficile est. *Χυρῆσαι* et *προχυρῆσαι* de feliciore successu Musæ amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. Wxss.

12. *μίγα ποιούμειν ταῦτα*] Rapitur animus in partes, hoccine retineat, an Arch. Vind. *μιγάλα ποιούμειν*, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. *τὴν κεφαλὴν μιν κόπτισθαι μιγάλα βοῶντα*. Habet Polyænus VII. 10, 8. p. 629. καὶ *μιγάλα ἀναμιγάσκει*. Poëta Ἰλ. ε'. 282. *ὡς δὲ τι οἱ κραδίη μιγάλα στέρνοισι πατάσσει*. Tum Euripid. *Androm.* v. 188. *οἱ γὰρ πτόντες μιγάλα*. Quæ dictionem satis adfirmant. Egit Cl. d' Orvillius super eadem ad Chariton. lib. VII. p. 595. Wxss.— Variare orationem amat Noster: quare facile credas, placuisse nunc ei *μίγα* in sing. cum plurali *ταῦτα* construere. Præterea credibilis est, *μίγα* hic a nonnullis in *μιγάλα* mutatum esse, quam vicissim. S.

18. *οἷα καταλειλάβημι*] Una litera verbum auctius hic non spernerem: γὰρ ποιήσαντά μιν οἷα καταλειλαβῆμαι, quæ facienti qualia sibi accidissent: exempla præbet Portus in α. Alibi *λειλάβημι* et *καταλειλάβημι* recte leguntur apud Herod. III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. (nunc 60.) Flexus est Ionicus. Pherecydes Laërt. I. 122. *νοῦός με καταλειλάβημι*. *προσλειλάβημαι* habet Eusebius Stobæi, p. 309, 48. ubi *γινόμενος* mutandum est in *πινόμενος*. *Λειλάβημαι* frustra quæras in Euripidis *Bacchis*, designatis in Bibl. Coisl. p. 482. Archimedes in *Arenarii* fine, (qui *ψαμμίτης* Græce inscriptus) τοῖς μεταλειλαβηκόσιν opponit τοὺς μὴ πειναρηκότας τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat ἴσθισσα φανισθῆναι: sic enim scribendum est pro φανίσαι, ut

λαμβάνει pro λαμψυν ὁ δὲ, in Ocello Lucano Stobaei, Ecl. p. 45. v. 2. VALCK.
—Apud Stobaeum, neglecta dialecti ratione, λάψεται edidit Heeren T. I. P. 1. p. 424. ut est in ed. Galei p. 514. S.

Ibid. οἷα παταλαβήναι] Stabiliunt νειχωρήναι, ἀναβιβήναι, ἔξωρῆναι, et innu-mera alia, de quorum apud Ionas flexione Etymologus p. 386, 28. Mox (l. 18.) ἰς Ἀγυπτὸν ἰσθῆναι, videlicet τὴν ἰστρολὴν, aut τὰ γεγράμματα. Sic enim plenius alii. Thucydides I. 129. ἰς Βυζάντιον ἰστρολὴν ἀνιστρίβει αὐτῶν. Vide Suidam in 'Επίθῃς et 'Επίθῃς, et ad lib. V. 95. Wess.—Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluum esse et ex πάντα temere repetitam existimavit Benedictus, non vidit τὰ Ionico more pro ἃ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. S.

Ibid. γράψας δὲ ἰς Ἀγυπτὸν ἰσθῆναι] Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. Commodum Harpocratio in 'Επίθῃς ἰσθῆς. λέγειν, inquit, ὅτι ἰσθῆναι, 'Επίθῃς ἰστρολὴν, ἀντὶ τοῦ παρὶδωναι, Cratinum excitans testem et Demosth. pro Chrysaippo: postrema Suidas et Etymol. omiserunt. In Demostheneis illud non invenerat H. Vales. olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἰστρολὰς ἀπιδώκασι αὐτοῖς, ἀς ἡμῖς (ego et frater:) ἀπιδώκαμιν: nam dubium erit nemini, quin ex Harp. corrigendum sit ἀς ἡμῖς ἰσθῆκαμιν, (sic recte ed. Reisk. p. 915.) quas nos tibi in Bosphorum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον Phormio ἔχων ἰστρολὰς, ἀς δίδου' αὐτῶ ἀπινγκῶν τῶ πατρί τῶ ἡμῶν, παραχυμάζοντι ἐκῷ. Contractam loquendi formam Pausanias explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecos exemplar Aristocrates ἡγγράψας βιβλίῳ

καὶ τὰ βιβλίῳ ἰσθῆς τῶν εἰσιόντων ἰδίσσῃ μο πρὸς Ἀνάξανδρον ἀπιδόταλιν ἰς Σπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντιστοιχάμενα, quae dici quoque possent ἀντιστοιχάμενα. Vid. Harpocr. in 'Αντιστοιχῇ et notas ad Thom. Mag. in 'Επίθῃς τινὶ ἰστρολῇ. VALCK.

CAP. XLIII. 6. τοῦδε ἰσθῆς] Τοῦδε δὲ ἰσθῆς Abreschius, neque incommode. (Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85, 11.) Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κέρως τέρψας τὴν φιλίαν ἀπώπασσε, δῆλον ἰσθῆναι, ὅτι καὶ ἰδῆκεν, εἰ προῦλαβεν ἢ συμφορὰ τὴν ἀπώπῃσιν. Wess.

CAP. XLV. 2. ὧν Πιλονερέτης] Non intercedo, quo minus haec deleantur; quamquam tales περισσεολογίαι in Musis geminae conplures. 'Εν Καρχήδονι (l. 3.) Laurentius in Carpathio mari rectissime: nihil certe est cur in Καρχήδονι reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρέον' ὅτι ἐν ταῖς Ἀθήναις — τοῦ εὐρέως ἐκβάντος ἀπὸ τῶν Ἀλίων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν scripsit sect. 31. Strabo de Caesaraugusta II. p. 246. v. (p. 162. n. ed. Cas.) ὅτι ἴσθῃς ἐν τῇ Ἰβήρῃ ἰδρῆσθαι: ubi vir magnus ἰσθῇ, scriptore in praecedentibus praecunte. At idem I. p. 64. c. (p. 38. a. ed. Cas.) αὐτὴ γὰρ ἐν τῇ καὶ ἡμῶς θαλάσῃ εἰσέωσι τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive Mediterraneum non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. Wess.—Conf. ad II. 163, 7. notata. S.

13. Πιλονερέτης παραστήσεται] Latius est, ad expellendum. Thucydidis καὶ πωλορηγία παραστήσεται Schol. recte

explicant *ιδούλωσαν*, I. 98. et 124. Suidas in *Παρίσημῃ* ex Procopio, ut opinor, ὦν τὰ μὲν βίῃ ἤρει, τὰ δὲ ἡμελογίᾳ παρίστατο. Is certe Bell. Vand. I. 3. *ἰπὶ οὐδὲ βίᾳ, οὐδὲ ἡμελογίᾳ — παραστήσασθαι οἷσι τι ἦσαν*. Lege Schol. in Sophoclis *Œdip.* Colon. v. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucyd. p. 667. Wess.—Conf. III. 13, 8. S.

18. ἢν ἄρα προδιδῶσι οὐτα] Vallam, cujus Latina durant, (si eum redeuntibus aliis prodidissent,) legisse hic *προῖωσι* aut *προσάγωσι*, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla in Vind. quibus Vallam simillimas versasse constat. *Προδιδῶσι πρὸς τοὺς*, etc. idem est, ac inita proditione transfugiant. (Conf. V. 113, 2. et 4.) Congruit *ἱβουλεύοντο ἱκλιωῖν τὴν πόλιν* *ἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης*, VI. 100. et de Thespiensibus *αὐτίαν ἱκλαίωτον* *ἰς τὴν Πελοπόννησον*: quibus citra talem ellipsein tenax gratia non perseverabit. Mox (l. 19.) Suida duce et genio sermonis *αὐταῖσι πωσίοις* amplecti libuit. Vide ad Librum superiorem c. 46. Wess.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα *λιχίνετα*] Nervos Laconico dicto Med, prorsus sine auxiliatore, incidit, propterea que vituperium, non laudem meritus. Si Plutarcho fides, responderunt Samiis Lacones, τὰ μὲν πρῶτα *ἱπιλιθάμεν*, τὰ δὲ ὕστερα οὐ *εὐνήκαμεν*, διὰ τὸ τὰ πρῶτα *ἱπιλιθάσθαι*, Laconic. Apophthegm. p. 232. d.; quorum postrema Spartanam fortassis brevilloquentiam dedecorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturæ Codicum Arch. et Vind. defenduntque probantem. Wess.

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δύσθαι] Quod aliunde Steph. (in ora) enotarat, e Med. recepit Gronov. Melior meo iudicio

vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δύσθαι, aut, quod hic prætulerim, τόνδε: nempe *δικτυκῆς*, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: 'Ὡς ἀλφίτ' οὐκ ἔστιν *ἰν τῇ θυλάκῃ*. Illud τόνδε et τοῦτον sic in primis comœdia frequentat. In Aristoph. *Nub.* v. 1145. *τοῦτον πρῶτον καβί*: Bergler. istum saccum farinæ prius accipe. Schol. *θύλακος ἀλφίτων* *διδῶσι αὐτῷ*. Vulgatur in *Av.* 443. *Μήτ' ἐρχίσιδ' ἔλκεν, μήτ' ἐρύσταιν*. Xa. Οὐτε που τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comœdiæ petulantia, τόνδ' οὐδ. scribendum esse fatebuntur. Neque in Comicis tantum Tragicisque, sed et in Oratoribus et Historicis multa pendent ab actione animo representanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibent statuae monumenti Sardanapali inscriptum: "Εσθί, πίνε, παιζέ, ὡς τᾶλλα τοῦτου οὐκ ἔζη: apud *Athea.* XII. p. 530. c. qui ad τοῦτου recte scribit, τοῦ ἀποπροσθήματος *ἴσκει λίγην*: cetera hujus non facio, digitorum crepitus nimirum: quæ leguntur alibi, istius τοῦτου sunt interpretamenta: vid. ill. Bouhier *Diss. sur Sardanapale* p. 384. *Ista* prostant in *Append. Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἱφιστὸς τῇ μνήματι ἄγαλμα, ὡστὶς τῆς κίβδαλῆς ἔχον τᾶς χεῖρας, πικρῆται ὡστ' ἀναποληχοῦν τοῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινα ἀποτελοῦν ἔχον τοῖς δακτύλοις. (At vide Suidam in *Σαρδανάπ.* et in *Ἀναποληκοῦν*, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in Kusteriana Suidæ editione temere prætermisum est; tum confer *Hesychium* voc. *Ἀπιλήνησιν* et *Ἀπολέκημα*: intelligesque nimis violentam et arbitriariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam, satisque fuisse ὡστ' ἂν ἀποληκοῦν corrigere, coll. H. Steph. *Thess.* voc. *Λακύν*.) Eadem hac opera in Schol. ad *Arist. Ran.* v. 944. *γρυζοντας οὐδὲ τουτί*: emandari poterit, *ἰσὺς αὐτὸν ἀποκροῦν*

τα τῇ δακτύλῳ διακρίναι τὸ, οὐδὲ τοῦτοι: vulgatur ἀπρακτοῦντα. VALCK.—In nostra ad h. l. Var. Lect. (ed. S.) sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν Θύλακον jam ab H. Steph. in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem “ἀλφίτων” delevit Schæf.” pro eo quod voveram debueramque “Θύλακον, inde a Gronov. vulgatum, denuo abiecit Schæf.” Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. F. tenere quidem Θύλακον δι φέροντες, sed dein dare Ἰθακῶν τὸν Θύλακον ἀλφίτων δίσσθαι: atque ita fortasse ipse Herodotus, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ἰ Θύλαξ. S.

8. τῇ Θυλάκῃ περιμεγάρθῃ] Frustra H. Stephanus ad hæc adhæsit, mutila arbitratus. Diogenes, luxum Socrati exprobrans, περιμεγάρθῃ γὰρ καὶ τῇ εἰσόδῳ καὶ τῇ συμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud Ælian. Var. IV. 11. Non alia Laco-num sententia. Samii panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν Θύλακον ἀλφίτων δίσσθαι. Id Spartani dictum nimis loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex Sexto Empir. est lib. II. adv. Mathemat. (§. 23.) p. 293. ubi Chiorum legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiæ frumento repulsam Lacedæ-mone tulisset, κινὸν Θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δίσσθαι, prorsus ut Samii, adjungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδελίσχων, tanquam nimis garrulum. ἀποχρώντως γὰρ κινὸς θυλάξ ἐς Θύλακον ἐπέμνη τὴν τῶν Χίων ἀΐτησιν. Sic Sextus. WESS.—Nempe sic utique Sextus, respiciens quidem (ut videtur) hunc Herodoti locum, sed fallente memoria Chiis tribuens quod ille de Samiis narrat, interpretatus est Spartanorum responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud Ælian. l. c. Σωκράτην περιμεγάρθῃ εἰσόδῳ καὶ συμποδίῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφῆσαι, delicatulum fuisse) quod domuncula, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus carere potuerat et supersedere debuerat: sic τῇ Θυλάκῃ περιμεγάρθῃ (scil. αὐτοῦ) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. Latine vertit) illos panario supervacuam orationem adjecisse; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hæc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιμεγάρθῃ. At hæc quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, εἰς τὸν δίσσται; nil opus fuisse adjecto vocabulo ἰ Θύλακος. Satis cæteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos breviloquentiæ gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὐδὲν τιμωρῆσαι] Recte restituit Gronov. pro οὐκ οὐ τι e Med. cui plures forte Codd. suffragantur. Vellem præterea præberent: οὐκ οὐδὲν τιμωρῆς διακρίνεται Σαρπίσις ἰσχυρατόντα, ὡς εἶσθαι βουλόμενοι, non

adeo Samiis, ut vindictæ sumendæ cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent injuriam sibi illatam. Apud Plutarch. (de Malign. Herod.) T. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedæmonii, *ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμαρκεύμενοι Σαμίων σφερατίζονται*. Auxilium alteri ferre in injuria propulsanda dicitur *τιμαρκεῖν*, *ἀμύνειν*, et *ἀεθλύνειν* (τινί): sed *τιμαρκεῖσθαι*, *εἰσέσθαι*, *ἀμύνεσθαι*, et *ἐλίζεσθαι* (τινὰ) significant sibi illatam vindicare (in altero.) Illud Herodoti haud tritissimum, *οὐκ οὔτω* — *ὡς βουλόμενοι*, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e p. 206, 24. p. 350, 15. (III. 120, 17. VI. 61, 3.) et p. 368, 46. (VI. 108, 14.) *οὐ παντὶ ἰσχύειν οὔτω*, *ὡς βουλόμενοι*. VALCK.

9. καὶ ζῶον ὑπερσφίον] Hæc redarguunt Pliniana Hist. Nat. VIII. 48. Plurimis vero licis texere, quæ Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii conjecturas de Judæis Alexandrinis, talia ὑπερσφίον auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cujusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Ægypto Alexandria multo vetustior, et, quæ Judæis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista hujus non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervæ sacro, lib. XIX. cap. 1. (sect. 2, 2.) et Ælian. Nat. An. IX. 17. in quo ἄμμοι ex ξύμοις præclare Trillerus extudit. Wess.—Ζῶον in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cujuslibet generis figuras et imagines, jam sæpius monuimus. Vide ad I. 70, 4. et ad I. 203, 10. S.

CAP. XLVIII. 6. παῖδες τρομοκρίους, etc.] Inmanem hanc crudelitatem Plinius Nat. Hist. IX. 25. et Diogenes I. 95. obliiti non sunt; de nobilium nu-

mero puerorum nihil. Plutarchus et MSS. in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. Wess.—Conf. Valck. ad c. 49, 6. S.

[17. ἐγγύστεον Καρίδιον] Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Καρίδ. scripsisse Herodotum. S.]

18. *ἰς τοῦτο δι' οἱ ἰγύντες*] Literis duabus repetitis legerim: *ἰς τοῦτο τοῦτο σφί ἰγύντες*, *ἰς δ' οἱ Καρίδιαι*, τῶν παίδων οἱ φύλακας, εἴχοντες. Si correctioni favent codices, ut fovere videtur MS. Arch. tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. *ἰς τοῦτο δι' τοῦτο ἰγύντες*] Vulgata *ἰς τοῦτο δι' οἱ* excusatione caret: *τοῦτο δι' σφί*, ne sententia labaret, Reiskius reposuit; ego MSS. sequor Arch. et Vind. diversas codicum scripturas edentes. Quod autem (CAP. XLIX. 2.) *φίλα δι' ἰδὲν* MSS. mutatum ierunt, non laudo. Herodotea sunt *φίλα παύσασθαι*, *εἰρηναῖά οἱ δι'*, et consimilia. Wess.

CAP. XLIX. 4. *οἱ δὲ Ἀλλήλωσι διάφορον ἰόντες ἰαυτεῶσι*] Præferunt hæc insoliti quidpiam. Est, cui placet *ἰόντες οἱ αὐτοὶ* h. e. *αὐτοὶ*, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et ejus propago, me non invidente. Herodotus II. 7. *ἴσσι ἐγγύα Ἀργυροῦ ἰούσα ὑπέρη*. Iterum IV. 46. *ἀλλὰ φερίοικαι ἰόντες πάντες ἰσοῖς ἰσποτάζονται*: tum V. 95. *αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφύγει*. Alia prudens negligo. De tempore deductæ in Corcyram colonizæ, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. xviii. a Corinthiis occupata est: cujus quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusæ isthic initia describuntur, nulla Corcyræ. Strabo VI. p. 414. (p. 269. n. ed. Cas.) Echecratem, Corcyræ conditorem, comitem Archizæ, colonos Syracusas deducenti, adjungit sub Olymp. xi.; Timæus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troja

annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba ejus bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echecrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timæus significat; certa manent, quae de Corcyraeorum et Corinthiorum inimicitiiis hic produntur. Adde antiquissimum tota Graecia navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 13. Wess.

Ibid. *οὐδ' ἑλλήλαιοι*, etc.] Nota quidem Graeca locutio, *διάφοροι ἰσχυράναι ἴοντες*: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: *οὐδ' ἑλλήλαιοι διάφοροι ἴοντες ἰσχυράναι*. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, *ἴοντες* — *ἰσχυράναι*, *ἴοντες* — *ἰσχυράναι*, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. (IV. 46. IV. 147. et 175.) Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, *τοῦτους*, inquit, *ἀνδραδίντας*, αὐτοὺς *τι ἀδελφοὺς ἴοντες*, λίγους *διαφόρους ἴοντες* τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτίαν ἑλλήλαιοι. Ad istam rationem si hic legeretur, *οὐδ' ἑλλήλαιοι διάφοροι*, ἴοντες ἰσχυράναι, *οὐδ' ἑλλήλαιοι διάφοροι*, ἴοντες ἰσχυράναι, vel *οὐδ' ἑλλήλαιοι διάφοροι*, ἴοντες ἰσχυράναι, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Corcyraei cum Corinthiis ejusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae majoribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientis bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide Var. Lect. (ed. 8.) et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. 8.

6. *ἰσ' ἰσχυράναι*] Sardes nimirum τῶν πρώτων Κερκυραίων τοὺς πατέρας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse *πατέρας* *κερκυραίων* ἀδελφῶν τῶν πρώτων: ubi rectius *κερκυραίων* videtur legisse Plutarch.

II. p. 859. F. Hic et in seqq. narrata Diogenes Laërt. adigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK.

CAP. L. 5. *Περικλῆς*] Sic omnea. Th. Gale ex Arch. *Περικλῆς*, eruit, deceptus linea, qua *περικλῆς* in codice ornatur: habet eandem *Περικλῆς*, et, quae propria dicuntur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenæus XIII. p. 589. F. tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniæ II. 28. *Περικλῆς* est, frequentissima utriusque tituli ex compendiarie scriptiois lege commutatione. Wess.

14. *εἰλος δὲ μιν περιδύνας ἰχθύοντας*] Quod edebatur *περὶ θυμῷ ἰχθύοντας* docti viri per tmesin dissectum censuerunt: mihi *περιχυσθαι* creberrime se in Musis offert, nusquam, quod quidem recorder, tali usu. *Περιδύνας* dabit Æschylus Choëph. 38. *Περιδύνας* (quod in Arch.) *ἰχθυῖ* Noster II. 162. et *ἰχθυῖ* *ἰχθύοντας* I. 141. etiam Procopius Bell. Goth. I. 10. qui quoque c. 7. *καὶ θυμῷ πολλῷ ἦν ἰχθύοντας*, et c. 18. *θυμῷ μεγάλῳ ἰχθύοντας*: tum, quod paulo audacius, cap. ult. *θυμῷ* *καὶ πολλῷ καὶ κραυγῇ ἰχθύοντας*. Wess. — Cum *περιδύνας* stare *ἰχθύοντας* non potest: *ἰχθυῖ* oportebat, ut II. 162, 24. Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura *περὶ θυμῷ*, quemadmodum apud Pœtam Iliad. v. 119. *ὁμῶν δὲ νηυσσόμεναι περὶ κῆρι*: et ibid. 206. *τότε δὲ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἰχθυόσθαι*: sive cum Schæf. *πῆρι* retracto accentu pingere malueris, *πῆρι* *θυμῷ ἰχθύοντας*, ut *πῆρι* idem ac *περισσῶς* valeat, quomodo talibus in locis apud Pœtam scribere doctiores Editores consueverunt. S.

CAP. LI. 13. *ἀνταγωνίζομαι δὲ ἦν*] Eleganter δὲ ἦν Cl. Reiskius. Quid si δὲ istud *ἀνταγωνίζομαι* sit, ut profecto paulo superius est? (De usu particulae δὲ cum indicativo, in re quae subinde fit, vel idemtidem fieri solet, vide Herman. Adn. 286. ad Viger. et

quem is laudat, Brunck. ad Sophocl. Philoct. 290. Cæterum conf. Var. Lect. ed. S. ad h. l.) Porro *ἐπ' ἐρίην τῶν ἱαίων* vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur: nam sodalium, inquit, sedes si adisset Lycophron, non recepissent eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus et sodalis: præstare *ἐπ' ἐρίην τῶν ἱαίων*. Sic ille, argute magis, opinor, quam solide. Sodalium, *τῶν ἱαίων*, abesse non potest mentio. Ceterum a Periandri edicto (Edipi verba ap. Sophoclem CEd. Tyr. 347. *μήτ' ἐσθλίσθαι, μήτε προσφονίην εἶναι*, non abirent) multum, ni uberiorem ea quæ sequuntur, sanctionem complecterentur. Wess.

CAP. LII. 15. *εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἰγυόντι*] Hesychius: 'Εταιριότης, *ἔρις καὶ* 'Εταιρία, ἀλλήλους ἱρῶντες: hoc si verum est, *ἱαντίαι* hic scribi potuit pro *ἱρῶντες*: *εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἱαντίαι ἰγυόντι*, *ἔξ ἧς ὑποψίην ἐς ἐμὲ ἔχουσ*. Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui uxorem Melissam interfecerat, *ὅπερ ἐργῆς βαλὼν ὑπεβάδην, ἢ λαυσίας τὴν γυναῖκα ἔγκυσεν, ὅσων*, ut scribit Diog. Laërt. I. 94. Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthen. *περ' Ἐρωτ. Παθην. c. 17.* VALCK.

Ibid. *ἐν αὐτοῖσι ἰγυόντι*] Fuit qui *ἐν αὐτοῖσι* emendaret: neque enim *αὐτοῖσι*, si ad *ἀγασθὰ* referatur, consistere posse. Hoc verum quidem. At *ἐν αὐτοῖσι*, modo tacitum *πράγματι* intelligatur, bene procedit. Reiskio *ἐν αὐτοῖσι*, aut *αὐτοῖσι* idem est atque *ἐν ἡμῖν αὐτοῖσι*, si quæ calamitas nobismet ipsis contigit. Wess. — Reiskius, in editis Animadv. adsentiens Wesselingio, *ἐν αὐτοῖσι* his in rebus, hoc in negotio interpretatur. Mihi prior ejusdem interpretatio probata est; ita tamen ut *ἐν αὐτοῖσι* intelligam apud nos, in familia nostra. IV. 97, 18. habemus *ἰωντοῦ δυνάμει* idem valens ac *ἰμνωτοῦ*. conf. Var. Lect. (ed. S.)

VII. 28, 5. Pro *ἰων.* vel *ἰων.* vero haud raro nudum *αὐτ.* ponitur: sic II. 143, 18. *αὐτοῖς* valet *ἰωντοῖς*; et II. 162, 24. *αὐτῶν*. i. q. *ἰωντῶν*. Atque etiam III. 85, 5. *αὐτῶν* haud obscure notione *ἡμῶν* positum videtur. S.

18. *ἔσθ' φρονίσθαι κρείσσον*, etc.] In celebri hoc et passim cunctis probato dicto si qui ex Stobæo *ἔσθ'* præceptaverint, non repugnabo. Brevius *κρείσσον εἰς τιμῶν φθόνος* Pindarus ex. ode I. Pyth. Wess.

28. *ὥστα ἀνείωκται*] Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt. I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socerum Proclum, cujus pars sic vulgari debuerat: 'Αμύν μιν ἀκούσιν τῆς δόμας τὸ ἄγος· τὸ δὲ ἐκόν, τῇ παιδίῳ ἢ ἀπὸ θυμοῦ με ποιήσεις, ἀδικεῖς. ἢ ὦν, παῖσιν τῶν ἀπῆντιαν τῷ παιδί, ἢ ἰγὰ τὸ ἄμυνόμεναι. Pro τῷ Dorismus τὸ, id est *εἰ*, postulabat. Uxoris cadaver Epidaurum ad Proclum misisse videri posset e Pausania Periander, qui Melissæ quoque *μνήμα* prope Epidaurum invenit II. (28.) p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 5. *οὐκ ἰωῶρα*] Tot schedis oblectari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio Herodoti genium spiret. *Εἰ γὰρ ἰωῶραν τοῦτο ἐν ἡμῖν* scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 38. *οὐτε ἄλλο* — *παριδὼν τοι*. Ex Medic. *οὐκ ἰωῶρα* finxit docte *οὐ νόον ἰωῶρα* Reiskius, quo uti non licet. Wess. — Frequenter verbo *ἰωῶρα* utitur Noster; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo jungatur. Quare nudum *οὐκ ἰωῶρα* utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e præced. intelligendum, *οὐκ ἰωῶρα αὐτὸν δυνάτις ὄντα τὰ πράγματα ἰωῶρα*. S.

Ibid. *τῇ περιεβουλίῃ τῶν παιδῶν*] Nomen juveni, quod hic signatum non est, Nobil. Palmerius Exercit. p. 15. ex Aristotelis Politic. lib. V. 12. Gordium, cujus filius Psemmeticus Peri-

andro successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive Gorgias potius, Periantrum non agnovit patrem, sed fratrem, utpote Cypselo progenitus. Plutarcho utor teste et auctore, Conviv. vii. Sapient. p. 160. Wess.

[6. ἀναγκρίσιος] Commodius utique ἀποκρισιος videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicujus ingenio adlatæ. S.

12. ἢ αὐτός σφί ἀπειλῶν ἔχων] Illa σφί sæpe dixit Herod. forsitan et hic, ἢ αὐτός σφί ἀπειλῶν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατελθών. Duo memorarat puella, τὴν τε τυρανίδα ἰς ἄλλους πρὶν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφρεθίστα, imperium, et bona paterna, quæ sic in Attico quoque foro dicebantur. VALCK. — Σφί, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτοί: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 17. ad συμφορὰν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud Poëtam, Iliad λ'. 111. et ε'. 265. S.

14. φιλοτιμία πῦμα σκαίον.] Nihil verius: at Periandri Lycophron non φιλότιμος, sed erat φιλότιμος et perversus. Quandoquidem tamen nimis φιλοτιμία et φιλοτιμία vitia sunt adfinia, sic ut sæpe jungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλότιμος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quæ propria potius adpellatione vocanda esset φιλοτιμία, nihil et hic novandum censebam; si scripti libri vulgatæ lectioni concinunt. Hanc præfert et Stobæus Tit. xxiii. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur Herodotæ Periandrines egregiæ sententiæ, nisi fallor, e poetis expressæ. Primam harum Sophocli debet Herodotus, postremam, τυραννὶς χρεῖμα σφαλερὸν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἰσχυραὶ εἰσι, forsitan Euripidi. Euripidea Stobæi p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν ταχίστα Διανοῖς ἰσχύει, ἢ φυλακτίον περί: sic scripta re-

tulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἢ, posuerit. Πίρι commutetur in περὶ, id est πάντις, frequens in fine senariorum Euripidæ. Locum sincerum præstabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν ταχίστα
Διανοῖς ἰσχύει, ἢ φυλακτίον, αὐτίς.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quæ, mi pater, præcavendæ sunt. VALCK.

Ibid. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ] Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ἴσταν θύλασσιν ἰῶσαι κακά. Apollon. Rh. IV. 1081. χαλιδῶν δὲ κακῷ κακὸν — ἀνωμίην. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. θύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. (Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀνύχηματι τὸ ἀνύχημα ἰωμίον.) Libanium, Jo. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucyd. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Περιείδασαι, quod sequitur, dialectus, et ἀνίβαλον Stobæus, MSS., atque usus rata habent. Wess.

26. Περιανδρὸς ἰσχύλατο ἐν τὸν Κόρινθον.] Male Laurentius Periander Corcyram ipse veniebat, juvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucyd. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Græcia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Jul. Ann. 4310. quæ bellum istud terminatum fuit, et prælium in annum ejusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Periandri pater, necdum Corintho, Bacchiadis oppressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe

memini, Ampl. Bouherium in CCLX. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex CCLX. annos fecisse CLX., unde consequens esset, ut naumachia contigerit An. Per. Jul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Eusebio credimus, Periander rebus humanis dudum exemtus erat. At hinc abeo. Satis est, egregie a Thucydide firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. Wxss. — Verbum *εὐάλλεσθαι* subinde quidem Latine redditur proficisci, iter facere; nec vero id satis accurate. *εὐάλη* quidem profectus est significat; sed *εὐάλλεται*, ad iter se instruit; et *εὐάλλεται*, ad iter se instruebat, proficisci parabat. S.

CAP. LIV. 4. *ὑπερίβηται*] Reliqui sua in sede, haud inconmodum *ὑπερίβηται* Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. *ὑπερίβηται Ἀθηναίων τοῦ τοίχους* (*ὑπερίβηται* significat, ultra illam turrim eos jam penetrasse.) Cur mox *ἀπηλάθηναι* et *ἰσιωμένον*, quod Portus conjiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. Wxss. — *ἰσιωμένον* quidem unice verum est, at *ἀπηλάθηναι*, non deterius quam *ἀπηλάθηναι*, vide Var. Lect. (ed. S.) c. 46, 1. et Adnot. ad L. 168, 6. S.

CAP. LV. 7. *αὐτοὶς ἐν Πισάῳ συνηγμένοι*] Quae sequuntur, *δήμου γὰρ τούτου ἦν*, hujus enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocat. *Δῆμον* sive demum dicamus, seu oppidum, sive curiam, singula Ciceronis affirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi pagi vel oppida minora dicebantur *δήμοι*: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coalu-

erant in unam civitatem; tum dicebantur isti pagi *δήμοι*, et singulorum cives, in suam singuli veluti curiam transcripti, curiales et *δημόται*. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum *δήμον*, sive popularem regiminis formam. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in Diatriba de demis Attices; in quibus eandem nominis rationem fuisse judico, atque alibi locorum; et in hac ipsa Pitana, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanae civitatis imperio parentibus. Erat Archias Herodoti demo Pitanae, et Lacedaemonia. Videtur autem illo familiariter usus Herodotus, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi hujus Archiae collaudandi captasse occasionem: fecit idem in alia. Verum hac etiam in parte a Thucydide diversissimi ἡ *Ἡρόδοτου διόλῳ ἐν Ἀπασιν ἢ ἰσωνίῃ, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνδομίῳ*, ut vere civis ejus judicabat Dionysius. VALCK.

8. *δήμου γὰρ τούτου ἦν*] Nulla status his foret controversia, ni MSS. et G. Corinthus dissentirent. Schedae Vind. et Arch. longius, me iudice, aberrant: in Corintho, ut passim editur, est, quod inprobo. Aldus vulgaverat Anno MDCXII. *αὐτοῖς μὲν ἐπὶ τοῖς συνηγμένοι δήμῳ τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν* vitiose citra dubium. Si scripseris, *αὐτοὶ ἐν Πισάῳ συνηγμένοι, δήμῳ τοῦ ἦν*, videbitur Herodoteum. Ita Corinthus certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus juvenis Gish. Koen, cui Corinthi de Dialectis Eclogas, culte tractatas, brevi debebimus, examinabit. De Pitanae *δήμῳ* ad Euryotam Laconico Gronov. et Jo. Meursius Miscell. Lac. IV. 9. Wxss.

12. *ὡς Σαμίῳ ἰδ.*] Malui MSS. plures sequi. Fateor, publice contumultos bene (*ὡς*) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane *ὡς* publicae sepulturae amplius quoddam decus ad-

dit. Vocula ipsa sæpe orationem terminat in Herodoto, cap. 82. monitore Gronov., in Perictiones Fragm. ap. Stob. pag. 488. ἀνδάνι ταις γογορίσαι-σιν εἶδ. Ego vero non ambigo, quin ταφ-θῆναι. Noster nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. Eustath. in Homer. p. 519, 41. Wess. — Adde Adn. ad I. 180, 7. et ad II. 121, 10. S.

CAP. LVI. 4. λόγος ἄρμνται, λίγνται] Apte nexa hæc non sunt: saltem λίγνται γὰρ, etc. Præstaret ἄρμνται λίγν-θαι, Πελονηρία, etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος εἶδ᾽ ἄρμνται λίγνθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim μόλῳδον, Æl. Dionysio ap. Eustath. in Homer. pag. 1340, 30. (p. 1469, 20. ed. Bas.) obtemperans, amplexus sum. Vid. ad Diodo- rum lib. II. (c. 10.) pag. 125. Wess. — Qua causæ λίγνται γὰρ maluerit Vir doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret hæc particula. Nec vero ad λόγος ἄρμνται quidquam desideratur: sic sane et φάναι ἄρμνται ait, VII. 189, 6. fama exiit, emanavit, fertur. Cæterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, qua alias elliptica u- sum esse vidimus Nostrium: quod si enim contuleris loca a nobis in Adn. ad I. 58, 6. adlata, intelliges, ex more Nos- tri citra sententiæ damnum omitti h. l. verbum λίγνται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice ab- bisset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio; quo olim aliquis adnotasset, λόγος ἄρμνται idem ac λίγνται valere. S.

7. ταύτην πρώτην στρατηγίην, etc.] E- gregius, nimius tamen, Medic. est in Λακιδαιμόνι Δωριείς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiæ nascitur genus. Primam fuisse signat, ut ejusmodi in

Asiam expeditionum initia constarent. Finxi præterea στρατηγίην ex conjectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissi- mam, præstat. Prævit quadam ex par- te Editor Genevensis. Wess.

Ibid. ταύτην πρώτην — Λακιδαιμό- νι Δωριείς] Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατηγίην: sic enim scripserat: perperam Gronovium oblitterasse vocem πρώτην monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiatico- rum excitati jam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, Herod. I. cap. 152. sed hæc prima illorum erat στρα- τηγία, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator He- rodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. (5.) p. 292. ταύτην, inquit, Λακιδαιμόνι πρώτην ἐπὶ Μισσηνί- ον ἔξοδον ἐπαύσαντο. Scientem historiam Græcæ neminem sanequam offenderent alibi Λακιδαιμόνι Δωριείς: sed hoc in loco Lacedæmonios e proximis notissi- mos nemo requireret, si Δωριείς in Codic- um nominarentur contextu, voce Λας- δαιμόνι in marginem rejecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphe- mi apud Thucyd. VI. 82. Imperio recusamus esse subditi ἡμῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἰωνες ὄντες, Πιλωωνησιώτις, Δωριῶσι, re- spondentis ad ista Syracusani Hermo- cratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ἐπὶ Ἰώνων, εἰς πολέμιον, προδιέμεθα δὲ ἐπὶ ὁμῶν, Δωριῶς Δωριῶν. Apud Pausan. VII. pag. 537. bellis Pericis Achæi Λακιδαιμόνιους Δωριῶς ἀπαγγέλλοντες ἐφίοντο ἀγγί- σθαι. Hoc nominis honore superbi præsertim Heraclidæ Spartani se liben- ter Δωριῶς nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἰωνας: vid. Thucydides p. 323, 72. 426, 51: 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horum- que similia, plerique tanquam Herodo- tea hic etiam utrumque censebunt reti- nendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτῶν μάλα πολλὰ
[τολόντων] Quod Corinthus hinc adfert
κατ' ἀρχαῖς νησιωτῶν, etc. unde acceperit,
juxta cum illis scio, qui ignorant: est
quoque inutile. Siphniorum metalla
et pecuniæ veterem abundantiam, (nam
seriore ævo nihil illis tenuius,) ex No-
stro, Suida et Phavorino in luce S. Bo-
chartus posuit de Phœnic. Colon. lib.
I. 14.; quibus accedere Pausanias,
Siphniorum apud Delphos thesaurum
atque opes memorans lib. X. 11. pag.
823., obportune potuerat. Wess.

11. εἰ αὐτοῖσι] In Gregorii de Dialec-
tis libro MS. legitur: αἱ αὐτοῖσι τὰ παρ-
είσα ἀγαθὰ, etc. Si qui forte Codd.
affirmarent, illud αἱ considerari mere-
retur; pro αἱ, quomodo, Tragicis aliis-
que frequens. Siphniis datum oraculum
soli debemus, opinor, Herodoto, quo
jubentur φρασεσθαι ξυλῶνιν τι λόχον, κή-
ρυκὰ τ' ἐνυφρίν. Hujus ξυλῶνιν λόχον
fieri potest, ut Themistocles fuerit re-
cordatus, dum Delphici vatis τοῖχος ξύ-
λωνιν civibus ille suis utiliter interpreta-
batur: φράζεσθαι, in oraculis verbum usi-
tatissimum, significans animo conside-
rare, sæpius etiam notat considerata
cavere, φυλάξασθαι. Apud Plutarch. T.
I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. x.
φράζει δὲ Σπάρτη, — Μὴ εἶθιν ἀγρίπαιδες
βλάβη χωλὴ βασιλείᾳ. Vates Diopi-
thes in Xenoph. Έλλ. III. p. 289, 6.
εἶπον ὡς Ἀπόλλωνος χρησμός εἴη, φυλάξασ-
θαι τὴν χωλὴν βασιλείαν: utrumque junx-
it in Agesilao Plutarch. I. p. 612. x.
εἶλοντο χωλὸν καὶ πτωχευμένον, ὃ πάντες
μᾶλλον αὐτοὺς ἰδίδεσθαι φράζεσθαι καὶ φυ-
λάττεσθαι τὸ δαιμόνιον. Deo Delphico
rectius obsecrassent Spartani; nam
egregius Imperator Agesilaus immo-
derato in Thebanos odio suaque domi-
nandi cupidine patriam pessumdedit.
VALCK.

CAP. LVIII. 5. αἱ γὰρ ἦσαν μιλσηλι-
φίς] Grammaticis si fides manet, ἰσχυρὸν

erit τὸ νῆς ex Vindob.; in Musis
quod supra admonitum, mira valet in-
constantia, nulla scriptoris culpa. Naves
μิลσηλιφίς Homeri versibus celebra-
ntur: μιλσηλιφίς qui adpellarit, novi
neminem. Eustathius de compositis ex
ἀλείφῃ hujusmodi — διὰ δὲ τοῦ, φ, μῖνον
τὸ ἰῶτα ἔχουσιν· οἷον ἀηληφῆς ναῦς, ἢ μὴ
ἀληφίσα πῖσσῃ, καὶ πισσαλιφῆς, ἢ πωσι-
σμήνη: in Odys. p. 1561, 8. (p. 260,
45. ed. Bas.) Paria Etymolog. p. 61, 5.;
quorum quidem ex scito μιλσηλιφίς levi
opera fingentur. Mihi Arch. μιλσηλι-
φίς, vehementer blandiuntur. Περαι-
φίς, μυραλοφίς suppetias ferunt. Wess.

CAP. LIX. 2. Τόριαν τὴν ἐπὶ Πιλο-
ποννήσῃ] Præclara Arch. et Vind. laus
ex instaurata insula. Θυρίαν, Thyrea,
in Mediterraneis Argolidis et Laconicæ
finibus, in numero insularum locum ca-
passivit nunquam, neque potuit. Venit
in ditionem ea post acre certamen, de
quo I. 82., Spartanorum; a quibus
humanissime Æginetis exulibus contri-
buit colenda et habitanda, Pausania
auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil
proinde juris in eam Hermionensibus.
Contra ea, ut Cl. Askew belle animad-
vertit, Hydrea insula e regione Hermi-
ones in sinu Saronico situm habebat,
eodem Pausania Corinth. cap. 34. p.
192. testificante. Est quidem in Steph.
Byz. Τόριαν, νῆος πρὸς τῇ Τροιζήνι, sed
stabilit insulæ posituram: vicinæ enim
Hermione et Troezen; unde et Samii
pecunia redemptam Troezeniis certa lege
tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς
τῇ Τροιζήνι in Stephano, quoniam ejus in
civitatis potestatem devenerat. Wess.

4. Ζακυνθίους ἔξιλῶντες] Omnes ita
Herodoto solemnia sunt ἔξιλῶντες, ἔξιλῶν,
ἰλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad
quam formam et hic ἔξιλῶντες, scripsisse,
credibile est. Eadem Jo. Piersoni sen-
tentia ad Mœrid. pag. 146. Wess. —
Potuerat ἔξιλῶντες scribere, sed et ἔξι-

λαῦναι probum. Vide nostram Var. Lect. (ed. S.) 8.

7. τῆς Δικτύνης] Sic omnes, etiam Valla. Δικτύνης, Dictynnam, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud Mediiobarbū ΔΙΚΤΙΝΑ: in Cornuto Nat. Deor. c. 34. (pag. 230. ed. Gal.) Δίκτυνα et Δικτύνα. Multa de ea Diodorus V. 76. et ill. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. v. 205. Wess.

9. παγρίους ἰχ. τὰς πρῶτας] Prorarum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, Scaliger, D. Heinaius, Stanleius, ea ornavunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat Jungermannus ad Polluc. I. 83. Nam Κυπρίους Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami, non intelligo. Wess.

11. ἔχοντες ἔχοντες] H. Stephani præjudicio, Prolegom. Edit. Secundæ, ἰ κόντες ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κόντες ἰνίχων ex lib. I. c. 18., quod per tnesin, ut Herodoti plura, disjunctum ἰ κόντες ἔχων præbuerit; ἔχοντες præterea in adjectivis locum semper habere. Ego vero bene reminiscens ἔχοντας σσύγγες Æschyli Choëph. v. 391. et Homeri κόντες ἔχων, 'Il. α'. 82., in viri doctissimi judicio non acquiesco. Vtant Scholiastes, Timæus, et Suidas, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τούτων δὲ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔχοντες: et IX. 109. ταύτη οὐκ ἔχει ἔχοντες: in quibus tnesi nulla occasio. Wess.

Cap. LX. 2. οὐρίαις τι ὑψηλοῦ ἰς πινυ.] Gronovium, semper in Medic. proclivem, nihil hic demutasse, (scil. non abjecisse vocab. ὄρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum) mirum accidit. Verissima sunt, quæ amplectimur. ὄρυγμα ex insecutis insertum intruderent fuit. Justum præterea

ταύτων τὸ ἴρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia Cl. Reiskii suspicio. Wess.—Vide nostram Var. Lect. (ed. S.) 8.

6. διὰ πάντας δι' αὐτοῦ] Fossa erat ἀμφίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ πάντας non aliud vult, ac per eundem montem et juxta priorem fossam (sive in illius medio) excavatam fuisse alteram, quæ aquæ ductus vicem præberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquæ ductui labis fieret, sarciretur; unde et latior et celsior altera erat: nam τριπλῶν Vallæ et Codicum manifesto aberrat. Mecum faciunt Cl. de Pauw et Reiskius. 'Ορώμεται, etsi ὄρεται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musæ primæ, atque alias. Placuit quoque ἔχοντες διὰ σελ. ex codicum consensione. Wess.

Cap. LXI. 3. τῶν οἰκίων μελιδονῶν] Servari οἰκίων μελ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μελιδονῶν τῶν οἰκίων cap. 63. et ἰπύροισι τῶν οἰκίων, cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his librorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte Maasses in Annalibus, οἱ τῶν δαμάσκων φύλακας τῶν βασιλείων μάγου, de his fratribus. Wess.

12. ὁ μέγας Παντιζίδης] Notabile Pass. codicis ex Dionysio Milesio Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. Κατιζίδης Zonare ex Herodoto, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus Jan. Rutgersius Var. Lect. (ed. S.) I. 8. et III. 10. Vallæ Latina, tanquam ambigua, Stephanus olim in Voc. Herodoti Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenus congrua Arch., non bona. Wess.

15. περιέρχοντα — ὡς Σ. ἀκουστίᾳ ἐπ.] Quando paulo legitur inferius, οἱ πῆρυς προηγόρευον ταῦτα, lectio Cod. Arch. abjici debnerat a Galeo, non tentari.

(Scil. pro mendoso *προσιλθόντις*, quod Arch. hic habet, "forte *προσιλθόντας*") adnotaverat Gal.) De præcone præsertim frequentata *προσιπῆν*, *προαγορεύειν*, *προεῖν*, significant proclamando edicere vel denuntiari. *Προσιπῆν* quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Marc. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petitum in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: *προσιπῆν τῇ κτίσασται*: et apud eundem Dem. p. 647, 98. *ὁνομαστέ μιν οὐδὲν μὴ προαγορεύειν, τοῖς δὲ δικαστοῖσι δὲ καὶ κτίσασται*. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur *προῤῥήσις* et *προαγορεύσις*. Herodoti Magus edici jussit exercitui, *ὡς Σμύρδιος τοῦ Κύρου ἀπουσία εἴη*. Sophoclis est in Elect. 340. *τῶν κρατούντων ἰστέ πάντ' ἀπουσία*. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et I. 86. *οὗς οὐ παραδοσία τοῖς Ἀθηναίοις ἰστέν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακρισία, — ἀλλὰ τιμαρχία ἐν τάχει*. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitata forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo *Θεραπεισίην τοῦς Θεοῦς, τοῦς φίλους ἐυεργιστήσιον, τὴν πόλιν ἀφιλητήσιον*. Ab utraque distant Herodoteum, *οὐκ ἂν ἦν βίωσιμα ἀνθρώποισι*, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 3. in Ἀγβατάνοις] Stephanus Byz. hæc Herodoti ista in Voce advocans, sic jubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quæ autem Syriæ illa Ecbatana sive Agbatana, decernere non stricte queo. Memorat Josephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilææ tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc

pertinere, probabile est. Wess.—De hoc Syriæ oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

9. οὗτοι μοι] Perplacet: *οὗτων μοι δι-πράξατο τό σοι προσίθνηκα πρῆγμα*; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi injunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὗτων se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallæ versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, (l. 12.) οὗ — τι — ἡ μήνη ἡ σμικρόν, (conf. pag. 327, 4.) (V. 106, 12.) significans nihil prorsus, frequentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

16. νιώτερον κακὸν ἀναβλάσσει] Νιώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem: novi qui κακὸν vel κακὰ ἀναβλαστῶν et ἀναφύσσειν eodem sensu posuerint: plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφροσύμην scripserint νιώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐκ τῶν Μισσηνίων—ἐγίνετο οὐδὲν ἐς αὐτοὺς νιώτερον: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19, 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rheso v. 590. Aristoph. Ἐκκλ. 338. Αἰγύνη τι νιώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 310. μήτι νιώτερον ἀγγίλλεις; οὐδὲν γ', ἦ δ' οἶ, εἰ μὴ ἀγαθὰ γι. Insidiis alteri structis res novas moliri, νιώτερα βουλιῦσαι dicitur Herodoto I. 210. cujus est in lib. VIII. c. 21. ἦν τι καταλαμβάνη νιώτερον τὸν πύζον. Hujus vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ξυμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφροσύματα ἡνέξατο τὴν ἡτταν. Sola quoque vocula τι mala quævis bellica designantur in Eurip. Phœn. 642. καὶ τί σοι πόλις γίνηται. VALCK.

Ibid. νιώτερον ἀναβλαστῆσαι] Quod in

verbo ausus sum, schedæ excusabunt; excusabunt etiam *κακὸν* in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. *Νιώτιόν τι ποιῶν* habet V. 19. et alias, expressum *κακὸν* non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subisse, fuisseque primitus, uti Codd. præeunt, *ὣν ὃν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἱξιάζων παρ' ὅτου*, etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. *οὐ δὲ μοι ἱα' τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι*. Sunt, quæ juvare possunt, et alia. Hoc celare injustum foret, glossatorem S. Germani *ἱτάζων* hic reperisse. Sic enim *Ἑτάζων* τὸ ἱξιάζων, *Ἡρόδοτος Γ'.* Wess.

CAP. LXIII. 5. *αὐτὸς τῷ Σμίδει*] Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. *Ἔς ὅψιν*, postulantibus MSS., cur recusarem, nihil erat. *ἔρχεσθαι εἰς ὅψιν* præbebit Diodorus, *φαίνεσθαι εἰς ὅψιν* alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. Wess.

15. *ὁ ἱσιβατεύων τοῦ Σμίδειος οὐνόματος*] Recurrit c. 67. et IX. 94. Singulare et rarum Pollux habuit: itaque plures, tanquam emblema, ornandæ orationi inseruerunt. Tale Jamblichus *ἴνα μὴ καὶ ἰτίεα τις τοῦ τῆς Σιωνίδος ἱσιβατεύου οὐνόματος* apud Phot. Biblioth. p. 248. (ed. Rothom.) Procopio, æmulatori Herodoteo, mire arrisit: *οὔτε τοῦ οὐνόματος ἱσιβατεύουσι ἤξιον*, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum Vandal. I. 11. etc. Wess.

CAP. LXIV. 6. *τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ*] Corrigitur *τῇ ἀπαντίσῃ* occurrente: verum *ἀπάσῃ*, summa totaque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. (Iterum c. 65 extr. *ἀπίλλαι πᾶσαν τὴν ἰωνοῦ πῆξιν*. Conf. Lexicon nostrum Polyb. voce *Ἰῶν*, num. 3.) Majorem movet litem (l. 9.) *τοῦ κουλιῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης*, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginæ gladii*. Est-ne summa

an ima vaginæ pars? Eustathius et Grammaticorum plures prius optant et *τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους* interpretantur: quibus favet Portus. Contra Pavius, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, *μύκητα* esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca, Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Græcorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo *μύκης*, fungi, manubrio gladii propior est, quam extimæ vaginæ. Nicandri præterea Alexiph. v. 103. *μύκης δὲ κάπνισεν ἄρσης* vaginæ extrema indicare nequeunt; bene Schol. *μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλιῖον τὴν θήκην*. Eadem Etymolog. p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero Plutarchi de Flumin. p. 63. *ἱξίωσιν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους; ὁ μύκης*: illis enim nihil ad hanc rem clarius. Wess.

9. *τοῦ κουλιῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης*] Eustathio, ubi excitat Herodotes, in *ἴλ. β'*. pag. 219, 27. *μύκης* minus accurate fuisse dicitur ἢ *λαβὴ τοῦ ξίφους*. Cautius Zonaras Ann. IV. pag. 127. n. ipsa transscriptis Herodoti verba, *τοῦ κουλιῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἱξίωσιν*. Recte, credo, definitur ab aliis *τὸ κατακλιῖον τὴν θήκην τοῦ ξίφους*: fungo namque cadente Cambysis acinaces vagina fuit nudatus. Loca Grammaticorum collegit Abr. Berckel. ad Steph. voc. *Μυκῆται*. Hujus non meminerat historiæ Interpres Pausania; quem huc respexisse minime dubito I. (c. 28.) p. 70. *Λίγεται καὶ ἄλλα τῶν ἀνψύχων ἀνέματα καθίπναι σὺν τῇ δικαίᾳ τιμωρίᾳ ἀνθρώπων. Ἱερὸν δὲ κάλλιστον καὶ δόξιν φανερῶτατον ὁ Καμβύδου παρίσχυτο ἀνείκελης*. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: *τί γὰρ Καμβόση καὶ Ἀθηναίους ἦν πρῆγμα;* (Perspecte ista Pausaniæ Græca sic Gallice reddidit nu-

perus doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.) Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Poëma deceperat Jupiter Ammon nomine *Αἰβάων*: Cambysem Latona, nomine *Ἐσβαράων*. Figura ex ambiguo oelestibus istis valde fuit adamata. VALCK.—De vi vocab. *μύσος* videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. v. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adjiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Græc. antiquis. Fragm. pag. 77. S.

12. *δὲ σὶ ναυίῃ ἰδοῖς ἐστύφαι*] Laurentius male verterat. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriæ Ecclatani. Non repeto caussas, quibus *Ἀγβάων* ex MSS. restitui. (Vide supra, ad cap. 62, 3.) Josephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. Wess.—Ad *ναυίῃ* intelligi *πληγῇ*, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 14. *ὑπερκαυμένην*] Sive cum Reiskio scribendum *ὑπερκαυμένην*, seu *ὑπερκαυμένην*, Smerde submoto, vel sublato: hoc præbet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in *Ἀκαυμένην* nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. *ὑπερκαυμένην*] Gronovii conjecturam firmat Pass. codex. *ὑπερκαυμένην*, ut plures schedæ hic et cap. 126., præsidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et ejus Scholiaste, quem Suidas descripsit, (item ex Polyb. I. 9, 6.) nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. Wess.

[25. *εὐκρίνιστον*] In nostro exemplo ante *ηῖ* iota operarum errore irrepsisse,

non est quod moneam. De vocali antepenultimæ syllabæ notare debeo, editos quidem libros omnes *o* longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum *ηῖ* præcedit brevis syllaba. Codex vero MS. F. (nescio an consentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 7. breve *o* habet, ne is quidem male, nempe omissis utrobique super *ηῖ* (quo pacto ille constanter diphthongum *η* pingit,) punctis diacriticis. At altero loco, V. 5, 7. editi omnes ante Schæf. et Borh. *εὐκρίνιστον*. præferunt, brevi *o* utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

33. *ἑκαυμένην*] Membrana hoc desiderant, scriptore consentiente. Paullo ante, *δύοις μὴ ἑκαυμένην τὴν ἀρχήν*. Rursus I. 69. *ὡς ἑκαυμένηντος ἐπὶ Σαμίαν*. Denique III. 126. *ὅτι Μῆδων ἑκαυμένηντος τὴν ἀρχήν*. Wess.

37. *μὴ ἑκαυκαυμένην δὲ τὴν ἀρχήν*] Et hoc, iidem postulantibus, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex inprecatur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit Gronovius: geminæ Teiorum sunt in Antiq. Asiatic. p. 98. Edm. Chishull; longe vero dirius in Israëlitas, ni saperent, carmen Deuteron. xxviii, 16. etc. Wess.

38. *τὰ βαρύνει τούτοις ἀέριαι*] Ista Sophoclis: *καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δεῦν ἰσχυμαὶ θιυὸς Μή τ' ἄρουν αὐτοῖς γῆν ἄνισαι, τινὰ Μή τ' οὖν γυναικῶν παῖδας*: ex Oed. Tyr. 277. forte respexit Herod. qui lib. VI. c. 139. hanc Pelægis memorat in Lemno divinitus inflictam poenam: *οὔτε γῆ παρὰ τὸν ἴσθμιν, οὔτε γυναικῶν τε καὶ πόρνια ἱμάς τετραπλῆς ὡς καὶ ποροῦ*. conf. Philostr. Vit. Apollon. III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur sæpenumero; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. *παρὰ τὴν ἐν*] Su-

persuum ei, leniter in eo mutatum, dabit *κατερίσαντο*: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis sincerum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum procures obsecundabant consuetudini, lugentiumque sibi personam induebant: πάντες γὰρ ἐν ἱσθῶσι ἰχθύουσι ἔχον αὐτὰ κατερίσαντες καὶ αἰμαγὴ ἀφ' ἑνὸς διελκύντες: non aliis vestes illi diripiebant, non *κατερίσαντες*, sive *κατέρσαντες*, sed *κατερίσαντες*, suas discindebant. Præterea præbet id ipsum, hinc enotatum probabiliter, Hesychius: *κατερίσαντες, κατερίχοντες, κατερίχασθαι τοὺς πύλους* est apud Pollucem VII. 50. ex interpretamento Xenophonte *κατερίχασθαι*: sicut ap. Diodor. Sic. T. I. p. 83, 84. ad *κατερίχοντες* Codd. scholion adjiciunt καὶ ἰσθ. sive *κατερίχοντες*. Vir D. in Miscell. Obs. Nov. T. I, p. 73. ad Hesychium comparans Æschyli locum e Pers. v. 537. in Herodoto tamen *κατέρσαντες* scribendum credidit. Quid differant *κατερίχοντες* ἐν ἱσθῶσι et *κατερίχασθαι* Præceptores mei docuerunt in Miscell. Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. I. p. 186. Quibus ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotæ; hi minime dubitabunt, quin verum sit *κατερίσαντες*, imprimis Æschylea considerantes, ubi Persides in publico luctu: Πολλοὶ δ', ἀπαιεῖ χειρὶ καλίστρως *κατερίσαντες*, διαμυδαλὸς δ' ἀνέστη πύλους Τίγγου' ἄλγους μετέχοντες: quos fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Æschylus, luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς πύλους *κατερίσαντες* πάντες, βλῆ γὰρ καὶ αἰμαγὴ ἔχοντες ἀπ' ἑνὸς. Xenophontis Tigranes Epigr. Paul. III. p. 38, 26. *κατερίσαντες* ἐν τῇ αἰσῇ καὶ τοὺς πύλους *κατερίσαντες*, quod recte iussit H. Steph. Diodorus I. 72. de Ægyptiis, Regi, inquit, περὶ τοὺς σπινθ. αὐτοὺς ἀνέχοντες πύλους, καὶ τοὺς ἱσθῶσι *κατερίσαντες*. Herodotus in

horum locorum primo ponere quoque potuisset *κατερίσαντες*, pro *κατερίχοντες*. *Ἐρίσαν* a Grammaticis redditur *σχίζω* et *μαρτύω*; vid. Hesych. in *Ἐρίσαν* et in *Διήκω*: neque tantum *ἔρισαν*, sed et *ἔριζαι* usu fuisse receptum monstrant Aristophanis *κατερίζαι* in Vesp. v. 647. et Hesychii *Διερύζαι*. Ex eodem discimus, γὰρ *κατερίχοντες* ἱσθῶσι alicubi fuisse dicta *κατερίσαντες*. Apud Hephæstion. p. 34. *κατερίσαντες* πύλους, καὶ *κατερίσαντες* χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod. p. 124. n. 38. (ad II. 42, 24.) VALCK.

Ibid. *κατερίσαντες*] Aldinum *κατερίσαντες* ἐν Sylburgius ad Brisson. R. Pers. II. 905. p. 563. *κατερίσαντες*, Gronovius ex Med. *κατερίσαντες* refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius, hoc fortassis e loco, *κατερίσαντες, κατερίχοντες*. Forma verbi unice quadrat. Vetus poëta in Enchirid. Hephæstionis p. 34. *κατερίσαντες* πύλους καὶ *κατερίσαντες* χιτῶνας (sic Jo. Corn. de Pauw egregie): Æschylus Pers. v. 537. πολλοὶ δ' ἀπαιεῖ χειρὶ καλίστρως *κατερίσαντες*: quod Tragicis versu in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir doctus est. Wess.

3. ὡς ἱσθαίμεν ἐν τῷ ἱσθῶσι] Multa Fœsius Econ. p. 603. Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 323. postquam γάγγραινας medicorum, aliis Græcorum σφάκλους dici monuisset, οὕτω γὰρ μοι δοκῇ καὶ ἡ ἑλκώσις τὸν μὲν ἱσθαίμεν τῷ Καμβύσῳ σφάκλιν εἶναι, sed memoria lapsus. De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Cononem Narr. xviii. ipsamque Galenum p. 546. ubi Herodoteis adsimilia. Wess.

[4. ἀπαιεῖ Καμβύση] Possie ἡ πύλος supplere cum Porto, aut τὸ καλὸν: sive τὸ ἱσθῶσι σφάκλους καὶ ὁ μὲν ἱσθαίμεν. Cæterum conf. VI. 27, 6. S.]

10. ἵνα εἰ ἰσχυροτέρῃ πᾶν τὸ Περσικόν] Gronovii Latine, ut sic ab eo omnes no-

men Persicum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallæ præstantiora, (ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile,) et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta sæpe. Noster V. 73. *ἡπιστάτω γὰρ σφι πρὸς Λακκαίμους* — *ἐκπιπολιμῶσθαι*. Josephus B. Jud. VII. 10, 2. *οὐ γὰρ Ἀντιόχῳ μὴ ἴτι μᾶλλον ἐκπιπολιμῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους*. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis et Thom. Mag. in *Πιστολίμωται* commentatores. Mox (l. 13.) *μή μιν* ex scriptis malui: eadem Reiskii divination. Wess.—Nos non poenitet *μή μιν* revocasse. Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

11. *βασιλία ἀνιστάτω*] In sacris frequens, *ἀνίστη* (ⲁⲡ) *βασιλεὺς*, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. *ὁ δὲ* sæpe dicitur *κατισσῶς*, Herodoto *κατισσιῶς*. *ἱσσιῶς* de Rege, quasi *τῷ Θρόνῳ ἱσσιῶς*, lib. I. c. 120. *εἰς δ' ἱσσιῶτος βασιλείας, ἰόντες πολέτῳ, καὶ ἐρχομαι τὸ μῖρος*. Hic itaque legi non nolim *ἱσσιῶτα*: et pro *ἀνιστάμινος* infra c. 67. *ἱσσιῶτος* *ἐς τὴν ἀρχὴν*, ingressus imperium. VALCK.—Possit tamen *ἀνισσιῶτα* idem ac *ἱσσιῶτα* valere: atque etiam ipsum *ἀνισσιῶται* c. 62, 14. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. *μῆτας ἱστὰ τοὺς ἱπλοίπους Καμβύση, etc.*] Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius *τοὺς ἱπλοίπους Καμβύση τῆς πληρώσιος ἐς τὰ, etc.* Alibi *ἐπὶ μὴν εἰς τὴν ἱστὰ πληρῶν* VII. 20. Reiskius corripbat *ἐς τῶν ἐκτὸς ἱστῶν τὴν πληρῶν*, sine plausu. Wess.

9. *ἱσσιῶτος ἐς τὴν ἀρχὴν*] Hóc dederat, offeruntque schedæ. *ἐκίχρησθαι σφι* — *αὐτίκα ἱσσιῶται* *ἐς τὰς τυραννίδας* II. 147. et VI. 59. *ἱστῶν* — *ἄλλος ἱσσιῶται βασιλεὺς*. Atque hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulli Apostol. Epist. ad Roman.

xv, 12. *καὶ ἀνιστάμινος ἐρχομαι ἰσῶν*, quod multum discrepat, et alius est indolias. Wess.

CAP. LXVIII. 3. *ἰμοίως τῷ πρώτῳ Περσίῳ*] Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. *κ. Ὅσῳς ἦν γίνεσθαι καὶ πλοῦτον Περσῶν τοῖς πρώτοις ἱερίμυλλος*. Dedit et ad initium somnii Luciani Hemsterhusius, quæ vix ab alio poterant expectari. Thucydides locum, hujus imitator frequens, forsitan et hunc Herodoti, respexit scriptor Epist. Phalaridis Ep. xxi. *ἰμοίως τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πτωχεύουσιν*: ubi paulo post corrigendum censeo, *τυραννεύουσιν Φαλαρίδος ἀκούειν*, pro *ἀκουσθῆναι*. VALCK.

Ibid. *ἰμοίως τῷ πρώτῳ Περσίῳ*] Abbas Geinozius ex conjectura *ἰμοίως*, quod in Arch. Idem Lipsiæ expressit Jo. Friderichus in Magophonia. At perinde est. *Ὅμοια, ἰμοίως, ἰμοίως* frequentantur in talibus. Pausanias I. 9. p. 22. *καὶ Μακεδόνων ἰμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦσαν ἐν τῇ*. Lege T. Hemsterhusio observata ad Luciani Somn. c. 2. Scripsi *ὁμοίως*, (l. 4.) ne semper in his dialectici ratio contemneretur. Wess.—Ubi adverbio locus est, ibi plerumque *ἰμοίως* pro *ἰμοίως* utitur Noster: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adjectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

11. *παρ' αὐτὸν τὴν θυγ.*] Clariss. Gronov., quia Med. *παρ' αὐτὸν*, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, Med. et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut Arch., *παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα*. Wess.

21. *τῶν συγκατημένῳ γυναικῶν*] Committit hanc dictionem vir Celeb. cum Latino stare in lupanari, non injuria D'Orville ad Chariton, lib. V. 9. p. 489. improbante. In gynæceis Medorum et Persarum plures morabantur

feminæ, quod ex reginæ Estheræ historia atque aliunde cognitissimum: hæ juxtim sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter Sardanapallus in Diodori II. 23. Aldinum *ἄθροιστος* rediit in veterem possessionem. WESS.—*κατῆσθαι* etiam de artifice vel opifice sellulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 9. *ἄφαστοι αὐτοῦ τὰ ὄντα*] Suidas *Ἀφάστων, ψηλαφῶν* *Ἡρόδοτος*: quod Steph. Berglerus in *ἄφαστων, ψηλάφωσι* non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus hæc Noster, in consequentibus verbi sibilantem litteram semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de Hippocrate liquido Erotianus et in eum Eustachius p. 50. WESS.—Vide Erotiani Glossar. ed. Franz. p. 168 seq. et conf. nostram Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. Libris obtemperans *ἄφαστοι* revocavi. Videtur ab *ἀφάστω* futurum *ἀφάσω* formatum fuisse. Sic quidem et *παρὰφῶσαι* (nisi rectius *παρὰφῶσαι*) et *ισαφῶσαι* et *ισαφῶσαι* habes apud Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 538. et 474. Conf. Fœsii (Econ. p. 485. S.

14. *ἱπῆλαμπος* δὲ] Capitalis instauratio. Suidas, Scholiastes, Phavorinus, et hoc de genere alii, nugantur, (*ἱπῆλαμπος* scribentes,) *πατάδης* et *παταφῆς* ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futillus. Qui communiter Græcis *ἱπῆλαμπος*, uti Antigono Caryst. c. 45. is Ionum lingua *ἱπῆλαμπος*, cujusmodi et *καταλαμπίς* III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. Küsterus et Alberti ad *ἱπῆλαμπος* Hesychii. WESS.

Ibid. *ἱπῆλαμπος*] Tolleitur, ut opinor, menda vetus et codicibus. *ἱπῆλαμπος* δὲ *ἀφάστω* ἵσται restituit e Codd. Parisinis L. Küster. ad Hesych. ubi *ἱπῆλαμπος* redditur *καταφῆς*. Attice diceretur: *αὐτὰ δὲ ληφῆ* vel *φωρεθῆ* vel

ἄλῃ ψηλαφῶσαι, sive *ψαύουσα* deprehendatur: solent ista, sicut alia hujus generis, adjungi participiis. Ejusdem formæ, cujus est *ἱπῆλαμπος*, pro *φειβίλητος* positum *φειβόλαμπος* legitur in Herod. IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice Vet. Test. *λήμψισθαι, λημφθῆναι*, et similia scripta reperiri monuit et alibi Jo. Ern. Grabius et in Proleg. ad Vol. I. c. 2. §. 7. Vid. Küster. Præf. ad Ed. N. T. Jo. Millii p. 9. Sed a quibusvis Græcis litteram *μ* superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, præsertim propriis, labialibus emolliendis præfigi tametsi constet, sæpenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

19. *Ἡ δὲ δὴ Φαιδύμη*] Paucis interjectis orationem interruptam solemnibus voculis redorsus non necesse quidem habebat Herod. iterum nobis narrare, quo patre sata esset Phædyme; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, *αὕτη ἡ τοῦ Ὀτάνω θυγάτηρ*. Utilis istius luxurix, qua sua ipsius explanat Noster, centum forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive objiciat hic illic voculam velut Scholion pro-scribenti. Quod paulo post (l. 24.) legitur diversi generis, *μαθοῦσα οὐ χαλιπῶς, ἀλλ' εὐπεισίως*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme ætatis scriptoribus optimis satis usitatus: Antiphontis est, *οὐκ ἰλάσσω, ἀλλὰ πολὺ μίζω*, p. 118, 24. Lysix, *οὐ βουλόμηνος, ἀλλ' ἄπειν*, p. 319. Isæi, *οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλᾳ*, p. 67, 4. VALCK.

20. *ἱπῆς τε αὐτῇ μέγας ἱγίνεσθαι*] Græcus interpres Estheræ cap. 2, 12. *καὶ ἔσαν ἡ καίρως κορασίον εἰσιελθὶν πρὸς βασι-*

ליא: quæ versio non est, sed expositio. Hebræa ita, מל כררר חר כררר מל, et quum veniret ordo, מל מל, puellæ, ut ad regem accederet. Gemina sunt atque eadem de re. Wess.

CAP. LXX. 4. τοῦ Ὀσάνου] Tametsi, Ὀσάνου sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὀσάνη vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὀσάνου et τῆ Ὀσάνη, c. 84. Multa in talibus admissa sunt; Τετάρσιος et Τετάρσιου pari variatione, quamquam Τετάρσιου apud Agathiam. Quem vero (l. 7.) Ἰνναφρίνια plerique scribunt, is Arch. et Vallæ semper Ἰνναφρίνης sicuti Ἀρταφρίνης pluribus in Codd. V. 25. et Æschyli Pers. v. 780. Paulo ante τοῦτον, τῆ legitimum est. Wess.

7. ἰσάγειναι Ἰνναφρίνια] Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur προσηταιρίσθαι conspirationis sibi socium adsciscere vel conciliare. Corrigendum ἰσάγειναι, parat sibi associari, vel in partes suas adlicit. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo Zonaras invenit, qui Ann. IV. p. 128. κ. Ἰδοῦν οὖν αὐτοῖς καὶ ἰσάγειναι προσηταιρίσθαι, καὶ Ὀσάνης μὲν ἰσάγειναι Ἰνναφρίνην. vid. Andr. Dounæi, viri Græce perdocti, Prælect. in Demosth. Philipp. p. 99. VALCK.—Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9. παραγίγναι ἰς τὰ Σούσα—ἰκ Περσίον ἦκον] Nempe Susa urbs, licet caput quodammodo Persici regni, et regia præ cæteris sedes, tamen non in Perside proprie dicta, sed in Cissii sita erat. conf. c. 91, 19. S.]

CAP. LXXI. 5. καὶ αὐτὸ τοῦτον ἔπειτα ἦκον] Invenit iterum Vir Cl. manifestam Codicis corruptelam. Venerat in urbem Regiam Darius αὐτοῦ τοῦτον ἔπειτα, ob id ipsum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοὶ, αὐτῶν τοῦτον εἰσελθόντες, ἰς λόγους ἤλθοι. Thucyd. p. 544,

6. ἄλλο μὲν οὐδὲν, πρὸς δὲ τούτῳ: et p. 91, 19. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτο ἴση, προσηταίρου: elegantiore usum Jac. Perizon. intellexit in Æliani Var. Hist. II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Jovis Luciani, T. I. p. 210. Ὡς ἀφελὲς ἰσάγειν, καὶ ἑταίρους, καὶ αὐτὸς δὲ τοῦτο παῖς ἴσιν. VALCK.—Ex Medic. αὐτὸ τοῦτο si valeret, vis et vigor sermonis Darii flaccesceret. Scriptor ipse lib. II. c. 3. καὶ ἰς Ἠλιοῦσιν αὐτοῖς τοῦτον εἰσελθόντες ἰσάγειναι: alias etiam, et quis non? Wess.

18. μάλιστα μὲν νῦν ἰσάγειναι] Non indigemus Vindob. ἀφίλειται: idem est vulgatum et ἰσάγειν. Verti debetis haud convenit, sed debebatis, ut olim Valla: languet alioqui impetus Darii. βαλλόμενοι, rectissime expedit Cl. Gronovius. (Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert MS. F.) In Libanii Declam. II. p. 204. D. καὶ ἰ μὲν ἀπὸ ἑαυτοῦ βαλλόμενοι, ἵπκραται τὸ τιμωρῆν. Notat Morellus ex MSS. ἰπὸ ἑαυτοῦ et λαβόμενοι ac βουλόμενοι, quorum ultima corruptelæ, verissimum prius, et imprudenter ab eo spretum. Wess.

21. ἔτι ἢ ὑπερπείσῃ ἢ οὐκ ἡμίση] Non placet ὑπερπείσῃ. Multo cultius et suavius Arch. ἦναι πείσῃ: nec muto tamen quod displicet, ne nimium novator censear. Nemo tamen erit, quin ἀλλά σφίσι αὐτοῖς ἰσάγειν ex schedis restitutum adprobet. Wess.—Equidem, cur ἦναι πείσῃ alteri præferatur, nihil admodum video causæ. S.

[22. οὐκ ἄλλος φθὰς ἡμῶν κατήγορος ἔσται] Latine ista converti quasi esset φθὰς ἡμῶν, quemadmodum φθῶν cum accus. casu constructum habemus VII. 161, 1. et alibi. Græca rectius ad verbum Valla expressit: non alium occupaturum ut me apud Magum accuset. S.]

CAP. LXXII. 16. ἴσα γὰρ τι διψῶδες, etc.] Laxissima hæc de mendacio

professio, verumque fallaciloquentiæ suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neoptolemo, *ὄκκ αἰσχρὸν ἄγγ' ἔσται τὰ ψεύδῃ λίγαι*, responsum, *ὄκκ, εἰ τὸ σκεδῆται γι τὸ ψεύδης φρεῖ*, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. v. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Æth. I. p. 50. *Καλὸν γὰρ ποτε καὶ τὸ ψεύδης, ἵταν ἀφελῶν τοὺς λίγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας*: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius jus et detrimentum, sermonem, quem falliloquium nova voce adpellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat Steph. Berglerus; nec præterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris Nicol. Abramus, longe plura admensus, lib. I. 17. p. 465. Wess.

20. *εἰ δ' ἀληθίζονται, ἴνα τι*, etc.] Verius hoc. Quæ sequuntur, optime Gronovius inlustravit. At illa *ὅτω δὲ ταῦτα ἀκούοντες* intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eademne exercent? Utrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohærebit oratio aptior, modo cum Valla et Arch. *ὅτω οὐ ταῖς τὰ ἀκούοντες*, probetur. Wess.

26. *διανύσθω ἑαυτὰ ἰὼν πολέμῳ*] Pro hoste habeatur: verbi corrector Reiskius quæ sunt hujus generis paulo rariora non habebat in numerato. (In editis Animadverss. silentio hunc locum Reiskius præterit.) *Διανύσθω ἰὼν*, sive dicatur *φανερὸς γινίσθω πολέμῳ ὑπάρχων*, seu *ἰδῆλος*, eodem sententia recidit: patet illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, *συγχευεῖσθω*, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit Justinus, ad Magos perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more Vir D. exprimi volebat. In Lysiae p. 90. *φανερὸς ἵσται συνεσθῆναι*, patet eum fecisse, Marklandus interpretatur: communivit exemplis aliquot Jo. Taylor, Vir Cl. Eu-

VOL. III.

ripides Bacch. v. 47. *ἀντὶ θεὸς γὰρ γὰρ ἰδίζομαι*. Andocid. p. 31, 34. *ἰδίζανται* — *ἑμᾶς τοὺς αὐτοῦ κρίσεις ἀπολαυδῆναι ἔχοντες*. Herod. II. 119. *ἰωδίζοντες ἱγίνοντο αὐτὸς ἱγνασμένους*. Xenoph. 'Ελλ. III. p. 291, 36. *μάλα ἀχθισθῆναι φανερὸν ἱγίνοντα* et II. p. 275, 14. Thucyd. II. 64. *μὴ ἰδῆλος ἵσται τοὺς παρῶναι κρίσεις βαρυνόμενοι*. Soph. Trach. 679. *ἀδυνάτῳ δ' εἰ φανίσταται τάχα Καπὸν μὲν' ἰσπερ ἔχασα*. In Xenoph. Κυρ. 'Ασ. V. p. 211, 8. si Codex scriptus præferret *ἔχοντες* 'Ελλήνας ἵσται 'Ελλανοὺς ταύτην πρῶτον καλῶς δεικνύσθω τῇ ἰδύοντι ἵσται ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. *διανύσθω ἑαυτὰ ἰὼν πολ.*] Varie tentantur hæc. Est cui *διανύσθω*, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius *διανύσθω ἑαυτὰ νικῶν, ἰὼν πολέμῳ* interimatur, quippe hostis, præoptat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. *Διανύσθω πολέμῳ*, aut, si velis, ex Arch. *διὰδιανύσθω* ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quæ in hostem licet, patiat: *ὅσοι τραυμασάντων νικῶν διέξω* est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. crx. quorum tamen utrumque diversius abit. Wess. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hic pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in Var. Lect. (ed. S.) significavi. S.

CAP. LXXIII. 2. *πᾶλλον παρῆξεν*] Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam *παρῆξι* formaverat. Mox *ἵσται γι ἀρχ.* ex schedis, ut Reiskius divinarat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragicæ Phœnissæ. p. 209. Wess.

11. *ἄλλοι ἴσονται ἢ ἰὼν τὸν*] Si, quod sentio, dicere liceat, et quid ni? multo

R r

Gobryæ sententia et ardor incenditur, ubi ἄλλ' ἵστας ἐπὶ τὸν μέγαν ἴδιος, sed in magum statim et recta pregentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et præferunt membranæ. (Eo etiam probabilior hæc scriptura, quo minus commode ἄλλοι hic ponatur, ubi ἄλλοις aut ἄλλῃ requirebatur.) Mox ταῦτα αἶνον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρκίου πάντες αἶνον γράμμη, c. 76. et IV. 80. ὁ δ' Ὀκταμασίδης κατανίει ταῦτα. Wess.

CAP. LXXIV. 5. μοῦνος ἡπίστατος] Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σπρίδιος θάνατος — ὡς ἐλίγην ἦσαν οἱ πιστάμενοι Περσίαν: et apud Zonaram p. 127. B. dicitur γινέσθαι ὁ Κανιζίδης (Παντιζίδης) ὡς ἐλίγους ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωσται. Præ paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe quī jussu Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Jo. Jac. Wetstenii, ad Evang. Joann. XVII, 3. ὅλη τῇ θυλάκῃ excussa, digna sunt quæ considerentur. VALCK.

7. ἵστας ἐν αἷνι μεγίστη] Futile est Arch. ἐν αἷνι, quod et Valla in suo ood. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἰὼν ἐν Πέρσῃ, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἴη ἐν αἷνι μεγίστη τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἷνι — ὡς Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit (l. 8.) πίστις ἐν λαβόντες καὶ ἐρκίοισι, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πίστις ἐν, siquidem λαβὴν πίστις ferri nequeat. Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. (IX. 106, 21.) πίστις καταλαβόντες καὶ ἐρκίοισι: quomodo ἔρκοις δινοτάτοις καταλαβὼν Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero πίστις λαβόντες eadem in re inpor-

tune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus jungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocli. Electr. v. 438. Quid porro πίστις ἐν λαβόντες, καὶ ἐρκίοισι; unde pendebit posterius? Succurrit Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 425. ἐρκίοισι, mutata distinctione, sequenti ὑποσχεσίμους adstruens, quod, si πίστις ἐν λαβόντες valere debeat, certissimum auxilium. Wess.—Vocab. ἐρκίοισι ad προσιπνύοντο retulerat Gronov. Compositum utique καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret. S.

11. ὑποσχεσίμους] Interpretamentum genuino locum cedit ὑποδικασίμους, quod in tribus inventum Codd. e Galeo jam constitit. Si mox præbent et ἀνίγνωσαν, hinc quoque deturbabitur ἀνίστασαν, quod sæpius sede, quam occupat, non sua dejectum iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταθίμους δ' ἐκείνου ποιήσαν ταῦτα, προσεπῆγον: hoc posuit pro προέφικον Herodoti, cujus ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK.—ποιήσαν, quod l. 12. pro ποιήσαν nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typhothetæ errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam ταρῶν ἐν ἀγορεύσει, pro πύργων ἐν ἀγορεύσει, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. τῶν μὲν τοῖς ἐκείνους προσεδ.] Multis non sine ratione displicuit infelix τῶν: aut eraserunt, aut ἐν esse voluerunt. Abreschius μὲν τοῖς, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla (l. 6. ὡς ἐς ταῦτα κατέβη, ad hunc, (Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum ταῦτα locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. Wess.

CAP. LXXVI. 2. αὐτίκα ἐπιχειρεῖν]

Litem his moveo nullam. Notabile Arch. *ἐπιβίβη*, Herodoto in confluenta plurium multitudine non inusitum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. *στυνδουμι· ἔχλος πολλὸς ἄμμιν ἐπιβίβη*. De invadendi impetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. Wess.

6. *ἰδιόθεν αὐτοῖσι σφισι λόγους*] Mire blanditur Arch. et Vind. *αἰσσι*, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstinent a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum (l. 8.) *μὴ δὲ εἰ δόντων* publicantem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. Wess.

7. *ὑπερβαλίσθαι*] Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo, *ὑπερβαλίσθαι* hinc excitat, et sequentia, *καὶ μὴ εἰδόντων τῶν πρυγμάτων ἐπιτίθεσθαι*, Eustathius ad Od. β'. p. 90, 43. (p. 1441. sub fin. ed. Rom.) verum minus apte *τὸ ὑπερβάλλισθαι* hic interpretabatur per *διατίθεσθαι*. Voluit Otanes opportunitatem expectare rei gerendæ *ὑπερβάλλισθαι*, quod frequentius dicitur *ὑπεριτίθεσθαι*, secundum Ammonium significans, *τὸ ἐπιμένειν ἐν ἐπιστάσει καὶ ἐν τῶν πράξεων*, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. *Ἐπιτίθεσθαι τοῖς πράγμασι* nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: *τοῖς πράγμασι ἐπιχειρεῖν ἀδυνάτοις ἐπιτίθεσθαι πράγμασι*, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. *Ἀπομν.* III. p. 453, 29. Longino *σκι* "Τψ. XV. 6. *ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις ἐν ἀνελμοῖς* dicitur Euripides; *Ἀλεχόμεν φαντασίαις ἐπιτολμῶντος ἀρρωϊωνάταις*, ibid. §. 11. *Ἐπιτίθεσθαι τῇ ποιήσει* dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobæus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo soleat, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. *Ἦν δὲ τις τῶν ἰδιῶδ' ἀντῶν, μὴδὲ*

*χῦρον φροῦν, Συνεπιβήναι τῇ ποιήσει, πά-
νυ δευρὶ παρῶν φροῦν, Μαίνεται τι καὶ
παρεῖ τῶν φροῦν, τῇ εἰς λόγον.* Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad *παρεῖ* Hesychius comparetur, et Theocriti *ἰ πάρεος σῆνος*, ex Eid. XV. 8. Schol. *ἰ ἀνέμεστος, καὶ μάταιος, ἐν μεταφορᾷ τῶν παρῶν ἴππων*: imo τῶν *παρῶν*. VALCK.—De verbo *ὑπερβάλ-*
vide Var. Lect. (ed. S.) Nec vero spernendum *ὑπερβαλίσθαι*, quod habet F. in præs. temp. Sic sane et *συμβαλλῖν* et *συμβαλλίσθαι* utitur Noster, inserta vocali ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in *ὑπερβάλλισθαι* cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 4. *Σίη πομπή χριω-
μένους*] Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsus scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Æschylus Agam. 757. *πομπῇ Διὸς ἐξίου*. Apud Suidam in *Ἀναλόγησιν* scriptor incertus *Θηρίον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἰσχυρόν*: quo de loco Abreschius ad Æschylum lib. I. 23. Wess.

CAP. LXXVIII. 16. *Θίλων αὐτοῦ προστίθει τὰς θύρας*] Nimis sollicite quesivit Portus, (Lexic. Ion. voc. *θύρα*) utrum *αὐτοῦ* an *αὐτῶν*, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; thalami fores signantur. Bene Kühnius auxilio Nostri defendit Diogen. Laërt. II. 105. *ἀλλὰ τὸ θύριον προστίθεις μετιχῇ Σακεράτους*. Jungere potuerat ex Lysiae Or. de Cæde Eratosthen. p. 8. Ed. Britan. (p. 14. ed. Reisk.) *ἐκείνη δὲ ἀπεσπῶσα καὶ ἀποῦσα προστίθει τὴν θύραν*. Atque hoc hactenus. Mox (l. 16.) Codd. discors voluntas ambiguum *τὸ συνσπῶσθαι* efficit, quod Zonaras, hæc describendo imitatus, prætulit, et prior eo Plutarch. T. II. p. 50. e. Wess. — Conf. Polyb. IV. 71, 12. et Indicem nostrum Græcitatibus Appiani. S.

Ibid. *προστίθει τὰς θύρας*] His commentum usus Joach. Kühnius aliis non

intellectum explicuit Diogen. Laërt. II. 105. eo nomine laudatus Küstero ad Arist. Έκκλ. 420. E neutro Pollux enotasset X. 25. sed προστίθαι (τὰς σύ-
λας) invenerat apud Thucyd. IV. 67. Ad illud Lysias (Or. I. p. 8.) προστίθαι τὴν θύραν — καὶ τὴν κλεινὴν ἰρίλαπται, comparat Salmasius hoc Petronii e cap. 94. adduxit repente ostium cellæ, — exemit-
que raptim clavem. Lucian. de Paras. T. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ θυμα-
τίου προστίθαι. Pausan. II. p. 195. ἀσπισταταμίνας ἔχοντες — προστίθουσιν
τὰς θύρας. Adducere ostium Græce dicebatur συναγαγὼν τὴν θύραν: opponere
januam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προστίθαι. VALCK.

23. Δαριῶς δὲ τυφόμενος] Vel cæcus videat, τυφόμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo Jo. Friderichum, illud in Magophonia secutum. Non male, etsi laxius, Justinus I. 9. Quorum alterum Gobryas medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum jussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἴδιον ἔξω] Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedæ et rerum series. Certe ἴδιον ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαγοφόνια] Optime Gronovius ex Med. addicentibus aliis. Postulabat regula, præscripta lib. I. c. 148. et Agathias lib. II. p. 47. A. Utrique Jo. Friderichus paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἰστέος πίντι ἡμερίαν] Έστέος πίντι ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

3. ἰλίχθησαν δ' ὦν] Nihilominus: οὐδὲν ἄλλο ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἰλίχθησαν δὲ dicebatur, ve ἰλίχθησαν δ' ἴσως. Sed ita so-

let Herodotus, præsertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἱμαὶ μὲν οὐ πιστὰ λίγοντες, λίγουσι δ' ὦν. IV. 82. ἱλιξε, οὐτε εἰ ψευδόμενος οὐτε εἰ ἀληθὺς λίγων ἔχω σαφηνίως ἵσται, ἱλιξε δ' ὦν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Hele-
nam mirati, sæpe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista conjuratorum deliberatione coh. Heeren Ideen über die Politik. etc. T. I. p. 465 seq. et Creuzer Historische Kunst der Griechen, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relatum esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quæ-
tionem e medio Græcorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conflictata habendam esse judicat. S.

6. μούπαρχον μούτοι] Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Όμηναιώτατος Herodotus. Qualia sæpius attigerat, multa collegit Homerea hujus generis Eustath. ad Od. τ'. p. 699. (p. 1867. ed. Rom.) Eustathii commentarii usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa sæpius in compositis negligebatur: huc pertinent ζώπυρα πυρὸς, IV. Maccab. viii, 12. Βουκόλια βοῶν, Joëlis I. 18. σκεκοφαγαῖσι σάρκας Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista ejusdem Diodori, σκεκοφαγαῖν ἀνθρώπους. Σειμμαστροφίην ἀγίλας βοσκημάτων οὐδηροφίην πωλίκευς. VALCK. — At vide Var. Lect. (ed. S.) S.

9. Κῶς δ' ἂν εἴη χεῖμα κατατηγμένον] Scribi quoque potuit κατατηγμένοις vel κατατηγμένον. (Nil hic variant libri. V. 106, 29. ex uno Arch. καταγείσω pro aliorum κατατηγίω recepit Wess.) Quæ

hinc sequuntur Otanis Herodotei descriptis Stobæus p. 345. Herodotus de tribus rerum publicarum speciebus, quæ populi, quæ paucorum, quæ unius potestate regerentur, ut loquitur Quintilianus, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quæ pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. *Κῶς δ' ἂν εἴη χρεῖμα*, etc.] Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. v. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει "Ὅπου τὸ μὲν, et quæ succedunt. Justissimum mox *τῇ ἔξιστι ἀντιβῦναι*, etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. *ὅς ἀντιβῦναι χρεώμενος ἔξουσίᾳ καὶ βουλῇ καὶ δῆμον ἀναγκάσει*: et in Suidæ 'Αντίβυτος, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim *πάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν* (l. 12.) Herodoteum videri, Stobæus et MSS. ostendunt. (conf. ad I. 21, 4. notata.) Ceterum hæc disputatio in oculis Plutarchi fuit T. II. p. 826. z. Wess.—De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. *φθόνος δὲ ἀρχῆς ἐν ἱμφοῦται*] Facilitatem Cl. Viri miror. Vidit verum; tenere, Herodoto saltem reddere, noluit. (Nempe Aldinum *ἱμφοῦται* consulto se tenuisse ait Gronov.) Invidia insita plerisque mortalium est, et adquiritur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Sermon. XLII. p. 270. *ὅπως μὴ — ἐλιγμῶν καὶ ἀνασκευῆς ἀρετῆς ψυχαῖς τῶν κατὰ πόλιν ἱμφῶν*. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis excitabulum et fomentum haberi, Sophocles Œd. Tyr. v. 883. "Γβρις φουτίει τυράννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumerem, testimonio est, ususque firmat. Wess.

21. *διαβολὰς δὲ ἀριστος ἰδίνισθαι*] Sæpe de librariorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc

insigne licentiæ specimen, ut Plautinum usurpem, specitur. Aldus, Camerarius, Stobæus et schedæ habebant *ἀριστος ἰδίνισθαι*, de suo H. Steph. adensus est *ἡγίται*. Quanto lenius et elegantius Arch. *ἀριστος ἰδ.* sine inutili fulcimento? Porro (l. 22.) plures MSS. *ἄρχεται ἀπὲς θωπίαν*, cui Aldus *ἡγούμενος* adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: Stobæi et Arch. *ἀπὲς θωπὶ* itidem in *θωπίαν* inperite flexerunt. Habet in more Herodotus *ἄρχεσθαι τῇ ἀρχῇ*, et hoc de genere alia, struere; uti II. 103. et 175. Θῶψ assensator blandus est; cuius et *λίγαι θῶπεις*, ex Euripidis Syleo, Philoni Jud. adv. Flacc. p. 979. z. et Legat. ad Cai. p. 1015. v. θῶπεις καὶ ἀπατηλὰ Procopio Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97. Denique *κτίνοι ἀρίστους* (l. 25.) sincerum Codices præstant. Culpa profecto sunt quæ simili in disquisitione conduxit Theophylactus Παῖδ. Βασιλικῆς c. 8. et 9. Wess.

27. *ἰσονομίην*] Erunt fortasse, qui Stobæi *ἰσοτιμίην* eligent, Herodoto vetante. Otanes ὁ Πίρρῃσι *ἰσοτιμίην παύειν παύσαι*, c. 83. et Mæandrius ad Samios *ἰσονομίην ὑμῖν προσαγορεύω* c. 141. In populari statu laudatur juris inter omnes æquabilitas. Euripid. Suppl. 433. *ὅς ἀσθεῖς, ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσων ἔχει*: et Hyperides ex versione Rutiliæ Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in æqua civitate, ubi jus legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Præclare erudita sunt quæ Valckenarius noster super hac *ἰσότητι* ad Tragici Phœniss. v. 541. p. 199. Wess.

CAP. LXXXI. 3. *τὰ δὲ — ἀνομιεῖται*] Quia præcessit *τὰ μὲν — τυραν-*

οὐδα πρῶτον, maluit Cl. Pauw ἀνώγει φέρειν. Qui si in MSS. ἀνώγει κελύων φέρειν latere novisset, sibi fulset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detrāho. De plebis multitudine, δῆμος συνόλημα ἀχαριστότατον, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ἔχλου: quo prior adfirmari hujus loci scriptio videbatur; at præstantior nova. Ipse Grammaticus in Ὑβριστικώτερος testem adpellat Xenophontem Κυρ. Παιδ. V. p. 147. c. Wess.

8. τῷ δὲ οὐ γινώσκουσιν] Celeb. viri adnotationem confusiozem animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legitur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γινώσκουσιν. De plebis in administrandis rebus inscitia non dissimilia Euripides Suppl. v. 417. Ἄεσχινης, Δῆμος γὰρ, ἀχάριστος, ἀνέγνωτον, ὠμὸν, βάσκατος, ἀπαίδευτος, Dial. III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκίον (L. 10.) oppositionem haberi. Wess.

9. οὐτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκίον] Sic scripta commodam vix admittunt interpretationem. Sæpius opponuntur ἰδῖναι, sive νοῆσαι, et διδασθῆναι: ut ap. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτοὺς νοήσας ἢ διδασθῆναι ὑπὸ τοῦ. Soph. Œd. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξευρόντα αὐτὸν, ἢ καὶ ὅς' ἄλλου διδασθῆναι: sicut ap. Platonem plus semel. Archytas Stobæi pag. 270, 8. Δὺ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξευρόντα — ἰπιστάμενα γενέσθαι. Eadem Archytæ et plura dedit Jamblichus MSS. Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστάμενης. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Ἑργ. καὶ Ἥμ. v. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse.

In postremam classem populus Megabyzo videretur rejiciendus, δὲ οὐτε ἰδδᾶχθη, οὐτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκίον, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quæ male fuerant repetitæ, rejectis, sic ista capienda judico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκίον, idem esse ac οὐδὲν οἶδεν εἰπεῖν, id est ἰξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve junguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὐτε οἶδε καλὸν, οὐδ' οὐδὲν οἶα. advocato Platone in Theæt. pag. 180. A. ἦσαν αὐτοῖς ἴη ἢ τὸ μηδὲν· μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK. — Οἰκίον equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro καθύπερθε et τριπλῶν accepi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Augeri.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

11. χυμάρης ποταμῶ ἱταλῶ] Ὁ δῆμος ὧν ἐν ἱταλίᾳ τὰ πενήματα ἔστι νόα. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Græciæ temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad judicandum impetu temerario ductis sæpe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (v. 727.) didicerant, παραρρίθρουν χυμάρης ὡς Δίδραν ὑπὲρ κλῶνας ὡς ἰσώζονται. Cicero Herodoteis instar erit commentsarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illæ, inquit, undæ comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescent quodam quasi æstu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Consul. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui Camerarium et Abramum non latuit, Demosthenis contr. Ἄεσχ. Falsæ Legat. p. 229. (p. 383.

ed. (Reisk.) ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiose Philippo contribuit, quem osoros Atticæ libertatis docerent: *ὡς δ' μὴ δῆμὸς ἴσται ἐχθλός, ἀστυβηρότατος πρῶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀνομιώτατος, ὥσπερ ἐν θαλάσσει κῦμα ὡς ἐν τύχῃ κινούμενον*, n. r. λ. sic ista, partim ab aliis adjutus, legenda censeo. Præter ceteros, Demosthenis locum expresserunt oratores suo ævo nobilissimi, Aristides T. III. p. 78. et Dion Chrys. Or. III. pag. 44. c. Ejusdem quoque meminerat S. Joannes Chrys. Oper. T. III. pag. 50. z. De multis unicum ponam incerti Comici dictum ex Dione Chrys. p. 368. *δῆμος ἕστατος πάντων, καὶ θαλάσσει πάνθ' ἴσται, ὡς ἀνέμου βράζειναι*. VALCK.

CAP. LXXXII. 6. πολλὰ τοῦτο προσέχουσιν] Cave τοῦτον melius opineris. Adolent in similibus ita. *Δῆμος, ἐχθρότατος, Æschines, videlicet χρεῖμα*. Mox καὶ ἐν τούτῳ διδῶκε δὲ ἴσται τοῦτον ἕστατος, i. e. Monarchia, (l. 15.) et c. 83. *ὡς ἡ μοναρχία κράτιστος*, tum τὸ τοιοῦτο περιεῖλλον. Quæ continuo succedunt (l. 8.) *ἐν γὰρ ἐν ἐν, etc.* morari H. Stephani non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quæ multitudini committuntur, plenæ rimarum, hac atque illac perfuunt, uti Comicus. Vide S. Pufendorfium I. N. et Gent. VII. 5. Wess.

11. αἰὲς γὰρ ἴσται] Noxium αἰὲς γὰρ Stobæi etiam margini Gesnerus adiecit. Αἰὲς ἴσται αἰὲς est VIII. 10. et c. 123. αἰὲς ἴσται δολίαν ἄριστος γινίσκω. Eum in modum Æneas Tactic. c. 4., levi macula spurcus, ὡς πρὸς φίλους αὐτοῦ ἴσται δολίαν ὑπερὶ παραγινίσκω. Quid dederit, culibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato Sallustiani cospere se quisque magis extollere et lib. VII. 144. non erit. Wess.

19. συγκύφοντες ποιῶσι] Hoccine idem ac mutuo se occultant? (quo modo Valla hunc locum reddidit.) Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a Stobæo, MSS. qui nunc durant, antiquiore, fideliter custoditum: *συγκύφοντες ποιῶσι*, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. *ὡς συγκύφοντες τῷ πρῶτῳ πάντες*. Aristophanes Equit. v. 850. *τοῦτο δ' εἰς ἐν ἴσται συγκυφός*: ubi Critici bene, *ἰμνοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συναίοντι*. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii conjecturam. Quod apud eundem autem Stobæum *προστάτης τοῦ δήμου*, fuit olim *προστάτης*, quo Plato in demonstratione, *ὡς μεταβαίνει εὐραυνὸς ἐν δημοκρατίᾳ*, sæpius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. Wess. — In nostra Var. Lect. (ed. S.) ubi *συγκύφ.* Arch. posuit typhotheta, debuerat *συγκύφ.* Arch. S.

21. ἐν δὲ αὐτῶν] Scripserat forsitan: *ἐν δὲ αὐτῶν δωμάριον αὐτοῖς δὲ ἐν τῷ δήμῳ δωμάριον δὲ ἐν τῷ ἰφάνη μόνταρχος ἰών*. Ut præpositio ἀνὰ a verbo ἰφάνη, vocula δὲ interjecta, per tmesin usitatum Herodoto fuerit sejuncta: *ἐν τῷ δὲ* significaret postea, noto præpositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Jo. Pearsonus in Vind. Ignat. p. 372. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἦτοι κλήρη γι λαχόντων] Sive sorte sortiamur Latina; quæ metuo ut ex Græcis bona sint. Hoc Æschyli vide, Eumen. v. 33. *ἴταν πάλῃ λαχόντες, ὡς νομίζονται*: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. v. 128. Philo Jud. Constit. Princip. p. 722. *Ὅ τῶν προσηκόντων διαπύτας* — ἀποφαίνω τοὺς πλῆρη λαχόντας. Jam sorte legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex Arch. et Vind. *κλήρη γι λαχόντα* sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. *ἐν*

πάλη λαχόντα αἰτί σφιων αὐτίων ἀποστή-
σουσι. Æschylus VII. contr. Theb. v.
55. ὡς πάλη λαχόν ἕασσοι. At hoc
alii viderint. Quæ in MSS. turbantur
statim, ex generis et numeri enal-
lage, satis obvia et proposita ad Diodori
II. 19., natales acceperunt. Placet
ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ, ex formula cui sæ-
pe repetitum Lysiae μήτε τίχνη, μήτε
μηχανῇ μηδεμιᾷ concinit. Wess.—Rec-
te fecere qui λαχόντα adoptarunt. Quod
vero in Var. Lect. (ed. S.) dixi, nec ma-
le habere vulgatum olim λαχόντων, id
imprudenti exciderat. πλήρη λαγχάνων
numquam, quod sciam, significat sorte
inter se contendere: sed πλήρη λαγχά-
ων is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte
designatur vel eligitur. S.

13. ἐκ τοῦ μίσου καθήσσοι] Similli-
mum lib. I. cap. 46. (c. 45 extr.
quem ad locum vide quæ notavimus.)
καθῆσσοι, ἐκατίσσοι et κατήμινοι Ionum
sunt. Dictio ipsa non vult ex medio
abire alio sessum, sed e medio secede-
re, et partium esse neutrarum; qui usus
opportunius alibi valet. (IV. 118, 8.
VIII. 22, 9. 73, 14.) Elegans est
Arch. et Vind. (L 14.) καὶ οὐτὶ ἀρχισται,
πλὴν τοσούτα. Nec cultum minus,
cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τι — ἀρχισ-
ται. (L. 10.) At manum abstineo.
Wess.

CAP. LXXXIV. 5. τὴν πᾶσαν
δαρείην, etc.] Hæc recurrit extremo
hoc libro. Cujusmodi autem dona fu-
erint, docte Barn. Brissonius Regn.
Pers. I. 144. examinavit. Medicam
vestem, Acanthis honoris ergo e Xerxe
datam, lib. VII. c. 116. habet. Wess.

[8. Vitiosum ἐξαίρεται quo pacto ir-
repperit, non exputo. Corrige quæso
ἐξαίρεται, ut habent libri omnes. S.]

10. ἄντι ἱσαγγιλίος] Expressit hunc
locum Scriptor libelli de Syr. Dea p.
472 ubi Rex ad Combabum: ἀπὶ ξίαι
παρ' ἡμίας ἄντι ἱσαγγιλίος, οὐδὲ τις ἀπὶ ξί-

ξαι σε ἡμιστήρης ὄφιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἄμα
ἐνθάδεμα: hanc proceres Herodotei
constituerant exceptionem, ἢ μὴ συγχά-
νη εἶδον μετὰ γυναικὸς βασιλεύς. VALCK.
—Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

13. ἰβουλίωσαντο τοῖσδε] Sermonis studi-
osissimo hic quidem certe syllaba debet
restitui, quam describentis prætermisit
incuria: ἰβουλίωσαντο τοῖσδε, re inter
se deliberata constituerunt. Ponitur
enim pro βουλιωσάμενοις ἰδοῦν αὐτοῖς,
vel συνέβησαντο, prout legitur cap. 86.
Justinus: pactique inter se sunt, ut,
—cujus equus inter solis ortum hin-
nitum primus edidisset, si rex esset.
In his convenisse Ctesiae videtur cum
Herodoto: forsan ex Hellanico, mul-
tum diversa traduntur in Scholiis ad
Æschyli Pers. v. 776. VALCK. — De
usu verbi βουλιεύω apud Nostrum vide
notata ad I. 73, 19. Videnturque hic
ex scholio libri nonnulli ἰβουλίωσαντο
posuisse. conf. paulo ante, L. 10. S.

Ibid. ἰβουλίωσαντο τοῖσδε] Hoc utilis
et genio linguæ congruentius in constitu-
tione de regno, sicuti et paulo superius.
Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur
autem matutinum legiasse tempus, quod
solem orientem Persæ venerarentur.
Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμοι τὰς τοῦ ἡλίου ἀνα-
τολὰς προσκυνοῦν ἐκάστη ἡμέρη, in Proco-
πί Bell. Pers. I. cap. 3. Wess.

CAP. LXXXV. 8. Εἰ — ἐν τούτῳ
τοῖσιν] Sententiam expressit Zonaras p.
129. A. Σάβριον, ὃ δίστατο, ἴρη, ὡς σὺ
ἴσται ἡ βασιλεία. Apud Justinum, Da-
rio de regno sollicito equi custos ait, si
ea res victoriam moraretur, nihil nego-
tii superesse. Ad Herodoti formam
loquendi, εἰ ἐν τούτῳ τοῖσιν ἡ βασιλεία
ᾔσται, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eu-
rip. Iphig. Taur. 1057. τᾶμ' ἐν ᾧ μὴ
ἴσται, ἢ καλῶς ἴχται, ἢ μὴδ' ᾔσται. He-
rod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλιμάχης,
ἴσται, ἢ καταδουλώσαι Ἀθήνας, ἢ ἱλιυθ.
Paulo plenius Andocides de Myst. p.

6, 18. ὅπως ἐν ἱστίῳ εἴη ὄντως βούλαιο
'Αθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τοῦτων εἶναι,
ὄντως δὲ μὴ βούλαιο λίθινον εἶναι οὐκ ἔστι.
Lysias pag. 20. ἐν ὁμίῳ δ' ἔστι, πότερον
χρὲ τούτους ἰσχυροῦς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι.
VALCK.

12. Δὲν μηχανᾶσθαι καὶ μὴ, etc.] Sum-
tum fortasse ex nobili Bacchylidæ, Οὐχ
ἴδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολῆς. Sicuti ὡς —
τὸ ἄγων ἡμῖν ἔστι ad Proverbii modulum,
Νῦν γὰρ ἔστ' ἄγων, αὐτὸς πλεῖστον ὁ ἄγων:
de quibus nunc nihil, nisi culte a mag-
no viro, Is. Casaubono, explicata esse
ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

18. ἰγχερίπτειν τῇ Θηλίῃ] Arch.
ἰγχερίπτειν non sprevimus ad superioris
Musæ c. 60. (ubi vide notata ad L 7.)
Portus τῇ Θηλίῃ habet in Ἐγχερίπτειν
ex conjectura, sed bona: nam Θηλίην
amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102.
VII. 58., neque aut Eustathio in Hom.
p. 546, 42. (pag. 414, 46. ed. Bas.)
aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. "Ἀρ' ἡμῖν δὲ δια-
φωσκύουσιν οἱ ἔξ] Postero die ubi primum
illuxit sex illi etc. Zonaras: ἰσθίον δὲ
τῶν ἱστῶ παραγινόμενον: dare quoque
debuerat τῶν ἔξ, sed alterum posuit,
eorum immemor quæ de Otane legerat
olim in excerpto prætermittenda: Plato-
nem mirarer, cur de Leg. III. pag.
695. n. scripsisset, πάλιν εἰς Πίρως
ἰσθίον τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἱστῶν:
dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἰσθίον:
dederat forte καὶ τῶν ἔξ. (At similiter
Noster quoque c. 84, 3. ἢ ἐς ἄλλων τινῶν
τῶν ἱστῶν, etc.) In ista formula legitur
infra lib. IX. cap. 44. ἄρ' ἡμῖν δὲ
διαφωσκύουσιν. Codices si variant, vix
constitui poterit, utrum dederit Noster.
Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας
διαφωσκύουσιν, vid. Wesselingius. Alio-
rum in his finere locutiones, ὡς ἡμέρας
vel ὡς ἡμέρας διαφωσκύουσιν: prima luce, primo
luci, et ubi primum dilucularet: vid.
Gellius Noct. Att. II. 29. p. 200. 201.

VOL. III.

ibique Jo. Fr. Gronov. et VII. c. 1.
ubi noctis legitur extremo, priusquam
dilucularet: ἔσθρου βαθίος: tempus me-
morat Plato ἄρ' ἔσθρου μέγχι πρὶν εἰ
ἄλιος ἀνίσχῃ, Leg. XII. p. 951. d.
VALCK.

Ibid. ἄρ' ἡμῖν δὲ διαφωσκύουσιν] Sic
ἄρ' ἡμῖν δὲ διαφωσκύουσιν lib. IX. 44. et
ἄλιος ἀνίσχεται doctus Jobi interpres c.
xxxi, 26. Apud alios ἡμῖν δὲ διαφωσκύουσιν
1. nec concordi ubique scriptura, de
qua ad Diodori XIII. 18. Quod præ-
terea in Codd. (l. 2.) παρατίθεται ἰσθίον, id
vulgato concedit nihil. "Ἐν ἱσθίῳ IX. 43.,
Sophocl. (Edip. Col. 305. Αἰεταῖς ἰσθίον πάλιν βιβάζουσα. Talia,
urbem albis equis introiit, in Neron.
Suetonii, et poetæ per mediam in equis
itque reditque vias. Plura Cl. Bur-
mannus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214.
WESS.

7. ἐπιλιπώμεν] Laurentius compotem
voti fecit. Quod nunc in Latinis, (eum
inaugurarunt,) debetur viro celeberrimo.
Simile Auctoris Epist. ad Hebr.
c. 2, 10. τοῖς ἀρχηγοῖς τῆς σωτηρίας αὐτῶν
διὰ τῶν ἐπιλιπώμεν Th. Beza recte
accepit. Statim, e MSS. quæ exsulant
ὡς βασιλῆα, si consensus foret, possent
illic relinqui: solemnitas certe principum
προσκύνησις accessione illa non egebat.
At vide Polyæn. VII. 9. et Valer.
Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. ἔχου αὐτὴν κρύ-
ψας] Recte cepit Zonaras, cui dicitur
Cebares τὴν χύρην κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυ-
ρίδι. Κρύψας ἔχου ponitur pro κρύπτειν,
vel ἔκρυψε, in Euripidis Danaë v. 40.
Hec. v. 1012. πύλων ἰσθίον δὲ κρύψας
ἔχου: Hesiodus "Ἐργ. καὶ Ἡμ. v. 42.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θωὰ βίαν ἀνδράσων.
Pausan. V. pag. 408. ἔχου ἀποκρύψαν-
τα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ἐμὸν
τῇ χερσὶν κατακρύψαντα ἔχου αὐτὴν.
Sed in his tamen ἔχου suam quoque

S s

vim exserit; in multis hujus generis non item, de quibus ad Phœn. v. 712. VALCK.—De præterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 6. De scriptura ἵχου, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. S.

7. Φριμάξατοί τε καὶ Χερμασίονα] Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάξατοί hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per φρυμάζεσθαι, quod usitatus erat de equo; cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1. Δαριῆς τε δὴ δ' Ὑδάωτις, etc.] Cl. Abreschius Δαριῆς γὰρ δὴ, Darius quidem certe. Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, Diodori lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit Genes. c. xvi, 11, 12.; cujus illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui juris, ἀδούλωτοι. Prorsus eximie eruditi Britanni et cum cura super ea nationis libertate Tom. XVII. p. 829. Historiæ Catholicæ Ed. Belg. (T. XVI. ed. Germ. §. 934.) Wksa.

7. Γάμους τε τοὺς πρώτους ἑγάμεν Πέρσης, etc.] Quatuor hic memorat uxores Darii; duas, præter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit Justino I. 10. Principio regni Cyri Regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam Cyri reversum videretur. De duabus unius tantum meminit Atossæ; cujus, præ ceteris uxoribus, altera etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii potentissima, præcipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat Herodotus, et VII. c. 3. ἡ Ἀτοσσα, inquit, ἔχουσα τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat Atossa. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium Darius, ex

filia Gobryæ tres suscepisse filios; Rex factus Persarum, ex Atossa quatuor. Hoc loco motus Schol. ad Æschyli Pers. 719., Ἡρόδοτος, αἶτ, ζ' φησὶ Δαριεὺς παῖδας εἶναι: addens, Ἑλλάνων δὲ οὐκ. Atqui totidem ille apud Herod. reperire potuisset, quin imo xii, in transcursu plerosque memoratos, Darii filios. Præter pellices, sex habuit Darius uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; præterquam ex Otanis filia Phædyma, quæ Magi fraudem patefecerat. Ex Gobryæ filia tres suscepit filios Darius: natu maximus fuit Ἀρταβαζάνης, (VII. 2.) memoratur et Ἀριαβίγνης, VII. 97. Tertii nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quæ si iusta suspicio, fuerit is Ἀρταμίνης: et certe Plutarcho aliisque filius ex uxore Darii prima vocatur Ἀριαμίνης. vid. ad Justinum notata II. 10. Ex Atossa Cyri filia, præter Xerxen Darii successorem, nati fuerunt Μαρσίτης, Ἀχαμίνης, et, fratribus minus nobilitatus, Ὑδάωτης. vid. Herod. VII. 82. 97. et 64. Ex Artystone, altera Cyri filia, quam virginem duxit uxorem, (Atossam jam ante habuerant frater Cambyσης, et Magus Smerdis:) Ἀρτάμης et Γαβρίνης, VII. 69. et 72. Ex Parmy, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀρταμάρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex Phratagyne, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀρτακόρμης et Ὑδρανότης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica Herodoti, præter Phædymæ nomen, sola sunt planissime Græca. Adtigat illa Hemsterhusius ad initium Xenoph. Ephes. Quid Jac. Palmerius velit in Exercit. pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Græca, neque adeo Abrocomam sive Acrocomam-satrapam,

prout Isocrati dicitur pag. 69. D. sed in Darii filiorum nominibus flexus Græcos mirabar ut inexpectatos. VALCK.— Quod. l. 8. ἰγάρ μοι Πέρσῃσι scribitur, ἢ Πέρσῃσι malebam: sed videtur datus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quæ Persis primæ, i. e. nobilissimæ erant. S.

14. δυνάμεις τι πάντα οἱ ἱππῆες] Apostoli ad Ephes. III, 16. δυνάμει κραταιοῦσθαι, et Aristidis T. I. pag. 326. δυνάμει ἐμπόσπασθαι μιστὰ κουφότητος, cum his conposuit Abreschius. Ego vero (paulo post) meis ex libris atque Aldo τῶν πωνησάμενος λίθων malui, opimatus aliorum λίθων ex scripturæ esse compendio. Belle χρυσίους τύπους, τύπους λιθουαλλήτους, et χρυσίαν ξάναν τύπους Euripidis et aliorum novi, τῶν λίθων nequaquam. De Darii equo jucunde Oppianus, Cyneget. I. 234. et ibi Rittershusius. Nam, quod Thom. Hyde Relig. Pers. cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, Gheshtasp, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. Wess.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχὰς κατιστήσαντε ἱπποῖσι] In sequentibus viginti recensentur istæ satrapiae, quæque singulis subjectæ fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis præfectis Ciliciæ atque Indiæ. Videant homines eruditi, quo pacto hæc Herodoti cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis Plato tradidit; quorum locorum alter notus fuit Brissonio de Regn. Pers. I. p. 148. e Leg. lib. III. p. 695. c. Δαριῆος βασιλείῃ οὐκ ἦν υἱός, παῖδός τε οὐ διατηρώσῃ τῷρα μῖνος· ἰδὼν δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἱβόμοι, διέκλετο ἵππῶν μίση τιμώμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex conjurationis

sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 332. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui pene nemini se credebatur, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoris nec filius, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriore Dario, ὅς οὐκ ἐδίδου πίστιν, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖσι, κοινωτοῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μῆδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως, δίνουσι τι μῆλον μίξῃ ἱπασσα Σικελίας πάσης ἵππῶν, καὶ πιστῶς ἰχθύεσσαν τοῖς κοινωτοῖς, καὶ οὐκ ἐπισκευαμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, annotatione parum extricat H. Steph. recte per Medum et Eunuchum eundem intelligens; in cujus nomine quantum fuerit variatum, docuit Jac. Nic. Loëns Miscell. Epiphyll. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κόρου παιδείᾳ fuit opposita Xenophonis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palæstra, oderat Plato. VALCK.— Fortasse imperii Persici distributionem, quæ posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quæ a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[5. καὶ ὑπερβαῖον τοὺς προεχίας, ἄλλοις ἄλλα ἴθια τὰ ἱκανοῖσιν ἵκων. Prosus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista Gallicus Interpres accepit, sic convertens: “et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre.” Cujus tamen vestigia, quod mirari subit, secutus est perspicacissimus Heeren, in Ideen, etc. T. I. p. 186. S.

8. Βαβυλώνιοι σταθμὸν τέλαντα] Refingitur τελλάντου a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα — σταθμὸν διτέλαντα: et ἱκανοὶ σταθμὸν τέλαντα δύνανται. Var. Hist. X. 17. Θιμιστιανία τρία τέλαντα ἔχον τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν. Atque ita solent Græci La-

tinique, docente summo viro Jo. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Jam sive *Εὐβοικῶν* seu *Εὐβοϊκῶν* probeatur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Majoris momenti minæ sunt septuaginta Euboicæ in talento Babylonio: aliter Ælianus Var. I. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talentum tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus De la Barre Histor. Acad. Inscription. T. VI. pag. 355. *ἰβδημόνορα καὶ δύο μίνας* Herodoto operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedæ veteres, conspiratque Pollux IX. 86., minis septuaginta talentum Babylonium equiparans: dubiæ præterea fidei Æliani locus est, et acriter oppugnatus a Willebrodo Snellio de Re Nummar. pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas conplectitur duntaxat. Conf. Panielium de Cistophoris pag. 110. etc. Wess.—Reizius, inter *Εὐβοϊκῶν* et *ἰβδημόνορα* stellula interposita indicans nonnihil ibi omissum se judicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, hæc posuit: Babylonium talentum LXXVIII. minarum Euboicarum: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. S.

14. *Δαρῖος μὲν ἦν πάσης*] Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta causæ, Dionis Chrysostomi, Libanii, Juliani, Themistii, quorum loca Spanhem. ad Juliani Or. I. p. 9. et Davisius in Maximi Tyr. Diss. IV. p. 508. attestati illustrarunt docte. Commodum minus de tributo, a Dario primum descripto et instituto, hic et a Polyæno VII. 10, 3. traditum, censi posset; siquidem Magi *ἑντελῆν ενερατήν καὶ φέρου* in triennium Persis tribuerunt c.

67. hujus Muse. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore (altero loco. c. 67. illud,) quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus Herm. Venema Dissert. ad Danielis Vaticanæ p. 161. animadvertit. De Strabone lib. XV. p. 1068. (pag. 735. ed. Cas.) tributorum (*τοῦ φέρου*) in Persis primordia Artaxerxi Longimano asserente, consulto taceo. Wess.

15. *διοτίτης· Κύρος δὲ πατὴρ*] Adtigat postrema Wess. ad Diodori T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transcripsit etiam Eustathius, Homerea tractans de Rege dicta, *πατὴρ δ' ὡς ἦσις ἦν*, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: *Κύρος δὲ πατὴρ, — ὅτι ἦσις, καὶ ἀγαθὸ σφισι ἱμνησάμενοι*: quæ lectionem adfirmant, a Gronovio non absurde mutatam. Præstantem bellica virtute virum, Philopemenem, Messenii vere nuncupabant *πλῖνσι τοῖς ἡ πατὴρ τοῦ Ἑλληνικοῦ πατέρα*, apud Pausan. VIII. pag. 704. Herodoti meminit agens de Rege Dion Chrysa. p. 5. c. etc. opponens *πατέρα* et *διοτίτην*, quæ appellatio Græcis semper visa fuit invidiosa: alibi Dio respicit et *τὸν πάσης* Darii: vid. Jo. Davisius in Max. Tyr. p. 508. De Dario, istiusmodi quoque *πατὴρ* osor acerrimus, longe judicabat aliter Plato Epist. VII. p. 332, x. *ἰδὲ παρὰ δυνάμει, αἰὲν καὶ τὸν νομοδότην καὶ βασιλῆα τὸν ἀγαθὸν γίγνεσθαι*: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit Platonis Politicus. VALCK.

17. *ὅτι ἦσις ἐστὶ*] Erat elucubrantis in animo Homericum, ex Odyssea, *πατὴρ δ' ὡς ἦσις ἦν*, quo nihil in laudem præclarius dici de rege potest, egregie Sopatro apud Stobæum Serm. XLIV. p. 312. monstrante. Dabit complura alia doctissimus Gatakerus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. Ceterum *ἀγαθὸ σφισι τὸ ἱμνησάμενοι* Mædic. et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius

multo et ad sententiam gravius ἀγαθέ σφι πάντα, quomodo Ald. et plures. Wess.

CAP. XC. 2. Μιλιών] Arch. optime et mox (l. 9.) Μαριανδυνών. Sic veteres nuncupant omnes, ac Scriptor ipse, illos l. 173., hos l. 28. VII. 72. Reduxi quoque (l. 6.) Λασιών nomen, quoniam ita VII. 77. In Cabaliis sive Cabalensisibus, qui eadem septima Musa Καβηλίας, nulla hæsitatio; incolis quippe regionis Cabaliæ apud Plinium, seu Καβελίδες, in Stephano Byz. ex Strabone cum L. Holstenii observatis. Qui vero (l. 6.) Hygennenses, Autenenses, Augenenses, talis enim in schedis discordia, frustrata quæsi opera. Placuerat Lyconiæ regio Obigene, cui fidere non libet. Eccum tamen Plinii Hist. Nat. V. 32. verba: Attingit Galatia et Pamphyliæ Cabaliam et Μίλυα. — Item Lyconiæ partem Obigenen. Valckenarii elegans hariolatio consideranda est. Wess.

6. Καβαλίαν καὶ Ὑγιονίαν] Conjecturam ponam, quam ante aliquot annos cum Wesselingio communicavi, quæque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Ὑγιονίς, sive Ὑγιονίς, quos hic in suo Codice Stephanus invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas ΚΑΙΤΓΕΝΝΕΩΝ, in ΚΑΛΕΤΜΕΝΩΝ esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: Λασιών τῶν (hoc facile potuit elidi:) καὶ Καβηλίων καλιμίων. Fundus conjecturæ locus est Herodoti, Xerxis copias recensentis lib. VII. cap. 77. Καβηλίας δὲ οἱ Μήσις, Λασιόνες δὲ καλιόμενοι. Sed et hæc et quæ sequuntur Geographica præstiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

14. ἰς τὴν φρουρίαν Ἰππων] Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciæ regione, quæ equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum altrix, ut vicina Cappadocia. φερίαντα Ἰππος notare po-

test εἰς φερίαν, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. adpellant. Tum τῆς Κιλικίας χώρας præstaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. Wess.—Mihi haud dubie vitiosa scriptura φερίαντα videtur, commodissima autem et unice vera φρουρίαν, quam a Viro præstantissimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἰσ' αἰμαί] Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Παρίδιον Stephani, et participium inpersonale ἀρξάμενος Georg. Raphaelius verbis Lucæ Evang. cap. xxiv. 47. Wess.—Istud participium ἀρξάμενος contulit Larcher cum δόν, ἔξον, παρὸν, ἰδεχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

9. ἰσμοσίαν] Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100. et IX. 30. ἰσὶ τε τάχῃς πλῆθος ἰσμοσίαν, pro quo παρὰ Ἰσμοσισμῶν ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κισμοσίαν est in Arriani Indicis pag. 321. Præoptavi quoque προσήν ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam. De pecuniæ proventu ex Mæridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedit. Wess.

11. τὸ ἰγνόντο ἰα τῶν ἰχθύων] In alio scriptore viderentur ista lectoris emblemata: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐν τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γινόμενὴν πρόσδοτον Ἰδαν (Rex Ægypti, atque Ægyptiorum ad exemplum Persæ:) τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τοῖς ἄλλοις καλλωπισμένον: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

16. Σαταργῶν] Gentem non novi: nomen ita exaratum ex MSS. placuit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparytas frustra querendo vestigavi. Gandarii et Dadicæ recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. Wess.

CAP. XCII. 4. Παρικανίαν] Ad eum modum Steph. in Παρικανίαν, et alii, cum

Nostro VII. 86. Sunt autem hi Paricani ab illis diversi, qui Æthiopibus junguntur, cap. 94. Orthocorybantii (ibid.) an Orthocorybantes rectius pingantur decernere haud valeo. Παιρίκται, (l. 6.) si Is. Vossii non fallit conjectura, Παιρίκται erunt. Eum vide ad Melam III. 5. Wess. — De Caspiis conf. mox ad cap. 93, 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus*, pag. 270. Περικτανην h. l. corrigenti, collato Nostro I. 101., Stephano Byz. in Παριτανα, aliisque auctoribus a Cellario *Geogr. Ant. T. II.* p. 808. citatis. Dissentit quidem Larcher in *Indice Geogr. ad Herod.* p. 419. S.

9. μέχρη Αἰγλῶν] Steph. Byz. Αἰγῆλοι, Ἰθνεὶς Μηδικόν: quam nationem eandem atque Æglorum suspicabatur Luc. Holstenius, et ante eum Ortellius. Αἰγλῶν, quomodo Valla et Arch., et ΑΙΓΛΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Αἰγύων in hac vicinia gentem, quæ Αἰγύων et Αἰγύες Arch. Eadem Αἰβύες, et Bactris contermina, cap. 86. ejusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, πρίχων consultum est. Wess.

CAP. XCIII. 3. Σαγαρτίων καὶ Σαγαγγίων, etc.] *Sagartii* memorantur a Steph. Byz., Ptolemæo et Nostro I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Sarangæ*, Σαράγγαι, Σαγαγγίων, {VII. 67., unde Σαγαγγίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀθηναίων, Θεβαίων, locum Ἀθηνίων, Θεβίων, invaserunt. De *Mycis* (l. 5.) nulla deinceps hæsitatio: adstipulantur Holstenio et Berkelio, titulum nationis Ethnicographi præscripto instaurantibus, schedæ veteres et VII. 68. Wess.

[9. Κάσπιοι. Caspii, ad Caspium putata mare habitantes, supra nominati

sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 5. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At expectare debemus, adjecta quadam nota hos, quos Indorum vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse Herodotum ab alteris illis Caspiis. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur Caspiorum in illo terræ tractu mentio, ex conjectura corrigere scripturam ad h. l. et VII. 86, 5. tentarunt. Et *Reizius* quidem Κάσπιοι corrigena, Stephani Byz. auctoritatem (ut ipse in Præf. ad suum Herodotum, p. xvii. docet) secutus est, qui ex Herodoti libro tertio Κάσπειον urbem Parthorum memorat, Indiæ finitimam. Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius hæc fuisse videri debebat. "Una dubitatio est: (inquit idem *Reizius*) quod Herodotus non urbis hic meminuit, sed gentis; et, quum Stephanus dicat etiam gentem Κάσπιοι nomina, alium is ejus rei testem laudat, non eundem Herodotum." Itaque "audacius fortasse quam par erat se fecisse, Κάσπιοι corrigenem," ipse vir doctus profitetur: pro cujus quidem caussa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in Epitome Stephani, quæ sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) nonnihil turbatum esse; ab ipso Stephano nomen Κάσπειοι non minus ex Herodoto, quam ex Dionysio, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus*, pag. 302. (laudatus hoc nomine a Larchero in Tabula *Geogr. ad Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum Sacis jungitur hic populus, Κάσπιοι corrigendum

censet, ejus regionis incolas intelligens quæ *Καρία χώρα* apud Ptolemæum Geogr. lib. VI. cap. 15. nominatur. Cæterum non opus est ut moneam, quum in hac parte Historiarum Herodoti, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, præter *Larcheri* Indicem Geographicum, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis* ad Herodotum, quam *Tomo VIII.* quo Index Geographicus continetur) excerptit, nobis quidem, ne nimium augeatur hujus operis moles, prætermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παριάνιοι δὲ, καὶ Ἀλβανοὶ εἰς τὴν Ἀσίαν] Alios *Paricanos*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Parretacenos* esse, supra monuimus. *Paricani*, qui hic cum *Æthiopibus Asiaticis* componuntur, iidem lib. VII. c. 68. componuntur cum *Utiis* et *Mycis*, quos *Erythræi maris* accolae fuisse ex superiori, cap. 93, 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terræ tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not.* ad h. l. *Æthiopus Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum mentemque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut II. 104. et III. 97, 14.) eosque ne coloniam quidem *Æthiopum*, sed *Ægyptiorum* facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97, 14.) *Colchis* tributum nomine nihil fuisse imperatum, sed de donis quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanos*, qui hic nominantur, *Colchis* finitimos statuit, inter *Caucasum* et *Pontum Euxinum* habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in *Παριάνιοι*, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi. 18. et *Pomp. Melam.* I. 2. ibi ab *Holstenio* citatum. S.]

3. Μασσηπῆες, etc.] Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspires*, tanquam ad

scopulum offendere scribæ. Vide lib. I. cap. 189. et 110. *Μασσηπῆες* Ask. et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. *Μασσηπῆες*, gentili dialecto, turres; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. *Μάσσηπῆες* ex *Is. Vossii* ad *Melam*, lib. I. c. 2. correctione *Μασσῆ*. Certe *Μᾶρες* apud *Stephanum* *Mossynæcorum* perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione MSS. distant. Wess.

[9. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους] Ad omnes ceteros vertit *Gronov.* incerta sententia; cujus versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, par cæteris omnibus. Nos, pro ratione aliorum omnium, posuimus: rectius fuerit, præ reliquis omnibus. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 1. Nescio an eandem sententiam in animo *Valla* habuerit, super cæteros omnes scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Larcherus*: "Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble." S.]

CAP. XCV. [2. γίνονται τιστράκοντα καὶ πεντακίσσια καὶ ἑκατοσχιλία τάλαντα] Id est, 9540 talenta, nempe *Euboica*: qui numerus quum minime congruat cum his quæ proxime sequuntur; si modo justus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, *ἑξάκοντα καὶ ὀκτακίσσια καὶ ἑκατοσχιλία* exhibens, id est, 9880, qui numerus aliqui ex docti cujusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 talenta ramentorum auri, pro ratione tredecupla, quam ipse *Scriptor* indicat, conficiunt 4680 argenti talenta *Euboica*. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880

talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quæ, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 10. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adjeceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adjeceris 240 fere talenta, quæ ex Mœride lacu (cap. 91, 9. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem hujus cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliis peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quæ complendæ summæ 14560 desunt, ad reliquam summam adjectam esse tamquam pretium frumenti, ab Ægyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 12 seqq. De verbo *γίνεσθαι*, quod in locum vulgati olim *εἶναι* substitui, dictum in Var. Lect. (ed. S.) ubi simul monui, videri istud ex *εἶναι* corruptum. Similiter Benedictus in Act. Sem. Phil. Lips. haud incommode *εἶναι* *ἐν* legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 8.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

3. *τρισημιαδικαστάσιον*] Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut majore ejus abundantia. Quæ hic *τρισημιαδικασίας*, ex ætate Platonis in Hipparch. p. 231. n. duodecupla sive *δωδεκάστας*. Menandri Comici ævo decupla, *δεκάστας*, ap. Polluc. IX. 76. Addigit hanc rem Car. Arbutnotius Tabul. Antiq. Numm. c. 6. Est quoque in comparatione talenti Babylonici et Euboici, et utriusque inter se justa proportionem, anceps disputatio et difficilis, jam olim ab egregio viro Guil. Budæo de Asse

lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a Cl. de la Barre Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 355. docte iterata. Wess.

[8. *τὸ δ' ἐστὶν αὐτῶν ἴλασθαι ἀπαις*] Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, omittere se minorem numerum unitatum, qui huic summæ deest ad veram summam complendam. S.]

CAP. XCVII. 4. *δύρα δὲ ἀγίνεσθαι*] Futile *ἀγίνεσθαι* superstitionis Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium præstinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque *ἀγίνεσθαι* et *ἀπαγίνεσθαι* in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit Eustath. ad Odys. p. 1386, 8. (Od. p. 13, 14. ed. Bas.) Wess.

8. *σάκεματι μὲν χρίοντα*] Paucis, ut solet *ὁ πάντοτε*, lectionis vulgatæ monstravit absurditatem in Dissert. Herod. p. 174, et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam, c. 38. quæ solebant, *τοὺς πατέρας ἀποσθήμενους κατασείειν*, pro *σάκεματι* docte corrigens *λεγγματι*. Cogitanti mihi hæc sæpius in *Π* mutatum a librariis, venerat in mentem *σάματι* (id est *σάβη*) *μὲν χρίοντα τῇ αὐτῇ, τῇ καὶ οἱ Καλατίαι Ἴνδοι, οἰκήματα δὲ ἱερωεῖναι κατὰ γαῖαν*. Potuit utraque domus simul comode memorari. Vid. Diodor. T. I. p. 60, v. 69. (lib. I. c. 51.) Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimæ variarum gentium recensentur consuetudines Nicolao Damasceno Stobæi, Diodoro Sic. Plutarcho, Ciceroni, ceterisque: quo scilicet hi Indi atque Æthiopes, secundum Herodotum, vivæ parentum suorum erant sepulcra, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et *ἰμψυχοῦ σάβη* dici possent *Γεργιάζοντι*, vid. erudita collectanea Th. Gatakeri ad M.

Antonin. IV. 21. et Jac. Tollius ad Longin. III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa Massagetarum ap. Herod. lib. I. c. ult. atque hinc Anonymo memorata, cujus dissertationibus inter Pythagoreorum reliquias locum non dederim, p. 713. *Μασσαγίται τὰς γυναικας (non quosvis:) κατακτείναντες πατρίσιν, καὶ τάφους κάλλιστους δόντι ἡμῖν ἐν τοῖς σίκυσι τὰ ἄφθνη*, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. Herod. III. 99. VALCK.

Ibid. *σπίγματα μὲν χρεῖνται* — *οἱ Καλαταιῖαι*] Superius c. 38. *Καλαταιῖαι*, veriore titulo. Quod autem hic de semine, *σπίγματι*, quo eodem Æthiopes et Indi Calatiæ utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos *τοὺς γυναικας κατακτείναντες*, parentes suos vorare. Idem hi Æthiopes, uti verba requirunt, si facitarent, *σπίγματι* insinuada est penitissime labea, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda, quam *ἐργματι μὲν χρ.* eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiæ, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. *Ἐργματα καλὰ* sunt in Perictionæ fragmento ap. Stobæum, p. 487. Euripides Orest. v. 160. *ὦ μέλιος, ἰχθίοντων θρόνον ἐργμάτων*. WESS.—Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, hæc doctissimorum duumvirorum disputatio. *τὸ ἐν Αἰθιοπία γυγνόμενον σπῖγμα* memoratur Athenæo III. 110. e. Polluci VI. 73. Hesychio in *Ὀρύζῃ*: intelligiturque sive oryza, sive millii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratur. Confer Denon, Voyage en Egypte, p. 75. alioque Itinerarios. S.

12. *διηκοσίας φάλαγγας ἰβίνου*] Plinius hoc ex loco in tributū vicem regibus Persidis e materie ejus (ebenī) *centenas phalangas* tertio quoque anno pensitasse

Æthiopas; quibus, nisi memoriæ ludibrium debuierit, longe minorem phalangarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quæ Juba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, *denies*. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.*

14. *ἰτάξαντο ἐς τὴν θαλίην*] Sic ex Scriptis, Colchi ipsi (se) ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributū et donorum collatione. Ipse post pauca, *οὐτοι δὲ δῶρα τὰ ἰτάξαντο*: et c. 13. *καὶ φόρον τι ἰτάξαντο*. Rursus lib. IV. 35. *ἀντὶ τοῦ ἀπυτόκου τὸν ἰτάξαντο φόρον*: tum c. 165. ejusdem Melponenes. WESS.

16. *τοῦ Καυκάσιος*] Agnoscit Steph. Byz. Alioqui *Καύκασος* mons ille aut *Καυκάσιος*, lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat *ἐς ἰμῖν*, pro *ἐς ἰμῖ*, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic prætervidit. *ἐς ἰμῖ* genius sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45. etc. WESS.

20. *πᾶσι τοῦ φόρου*] Arabes *ἀτιλίς* sive a tributū erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut *πᾶσι τοῦ φόρου* eas non spectet, sed descriptum aliis et imperatum tributum. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. *κορίζουσι*, cui in Med. et sequacibus locus negatur, exulare potest, Gronovio probe admonente: satis autem est *τοιούθι κτίνονται*. WESS.—Quo pacto, salva orationis structura, abesse verbum *κορίζουσι* h. l. possit, non video equidem. S.

10. *ἐν πλείονι καλαμίνων ὀρμίσματα*] Dispicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno impetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Conjeciebam *ὀρμισμένοι*. Apud Hesych. *Ὀρμιστής*

est ἄλινος, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμίνω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμινῶνται, ex ὀρμίνῃ, sive linea hamoque, unde ὀρμινώμεται. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato Abreschius ad Thucyd. p. 297. Naves ex arundinis in India internodiis non neglexit Diodor. II. 17. Wess.—ἐκ πλ. καλ. ὀρμινώμεται commodè habere videtur, nil aliud significans, nisi navibus arundineis ad capiendos pisces exeuntes; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De Indica arundine, cujus singula internodia navigiorum vicem, si credimus, (ut Plinius ait) præstant, conferri Theophrastus potest, Hist. Plant. IV. 12. Strabo lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. lisque prior Ctesias, Indic. c. 6. qui tantam ejus crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnæ vix complecti possint; cujus verba ad Plin. XVI. xxxv. 65. adposuit Harduin. S.

12. ἰσθῆτα φλοῖνη] Ex libro (Latine reddidit) vir Cl. spreto Salmasiano ex phleo, quod verius multo. Atticis φλώις, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore Polluce X. 178. Ἐσθῆς φλοῖνη, scirpea sive ex phleo, etiam Pausan. lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad Solin. p. 702. et Bod. a Stapel in Theophr. lib. IV. (c. xl.) Hist. Plant. p. 463. Articulus ἡν ultima præcedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quæ crebra omissionum causa. Wess.—Herodoti hunc locum respexit Niebuhr, Itinerar. T. II. p. 70. ubi vid. Tab. æn. xii. fig. C. S.

CAP. XCIX. 2. Παδαῖσι] Broukhusius aliique dudum viderunt, huc respexisse Tibullum IV. 1, 144. Impia nec sævis celebrans convivia mænsis, Ultima vicinus Phæbo tenet arva Pa-

dæus. Gentis nomen, auctoritate Tibulli satis munitum, restituendum videtur Nicolao Damasc. ap. Stob. p. 105, 31. hinc in Excerptis N. Cragii et H. Valesii p. 514. similiter scriptum: ἡ Παδαλίουσι Ἰνδικῇ ἰθὺσι σὺχ' ὁ θῶων, ἀλλ' ὁ συνιστάταις τῶν παρόντων κατὰρχεται τῶν ἰσθῶν αἰνῶται δ' αἰ παρὰ θιῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam ἡ Παδαλίουσι: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit, quo minus solam a Diis virtutem, sive justitiam, expetendam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καλίουται δὲ Παδαῖσι] Hæsit Cl. Salmasius an forsaa Παδαῖσι Pandæi sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi a Pandæa, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibullus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. I. 145.

Impia nec sævis celebrans convivia mænsis
Ultima vicinus Phæbo tenet arva Padæus.
ubi Pandæus metri modulum depravabit. Quod et Cellarium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse conperior. Νομαῖοις ex Steph. margine Herodoteum dictionis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit, ignoro. Wess.—In vetere libro scripturam νομαῖοις reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. ἀπαρὸς ἵσται μὴ μὲν νοεῖται] Hic forte legendum suspicabatur Vir Clar. μὴ μὴν, vereor ut uspiam illud inveniat in talibus: ἢ μὴν in jurandis frequentat et Herod. Quod hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, sæpe sollicitavit, velut in his II. 179. χρῆσι ἰμόσαι, μὴ μὲν ἰκόντα ἰλθῖν: III. 66. ἕξαρες ἢν μὴ μὲν ἀποκτείνωσι Σπάρτην: V. 106. θιῶν ἰσόμενοι μὴ μὲν πρῶτον ἐκδύνασθαι. Sed nunc videbuntur, quæ suis singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam voculam μὴ trajicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 1. *καίτοι οὐδὲν ἱμψυχόν*] Gentes Indicæ nomen præbet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 38. *Ἀρίστοι τῶν ἱμψυχῶν οὐδὲν ἀποκαταίουσιν· τὰ δὲ κερμέα τῶν χρησσηρίων ἐν χειραῖς ἰλύθρας φυλάττουσι.* Nic. Cragii, Conr. Gesnerum sequuti, corrigunt errorem Henr. Vales. in Exc. Peiresc. p. 74. et *τὰ κερμέα τῶν χρησσηρίων*, (aliis dicta *τῶν σκυῶν τὰ κερμέα*), recte interpretatur: conf. I. G. Grævius in Hesiodi *Ἔργ. κ.* *ἤμ. v.* 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum jam explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. (?) vid. Leopardus Em. XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. *χρησσηρίων* conf. Athen. V. 204. f. et quæ ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.

[3. *ἀναισὶ ἴσαι ἴσαι πύχρες τὸ μίγμα*, etc.] Vide supra c. 97, 8. ibique notata. S.]

CAP. CI. 3. *ἡ γὰρ — μίλινα, κατὰ τὴν τὸ χρῆμα*] Aristoteles hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit Hist. Anim. III. 22. p. 82. et Generat. Animal. II. 2. p. 207. Causa Indorum Æthiopumque nigredinis Onescritum et Theodecten sollicitos habuit ap. Strabonem XV. p. 1019. (pag. 695 seq. ed. Cas.) non infulse decernentem, in utero *κατὰ σπειρματικὴν διάθεσιν* tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed hæc erudite Cl. Bern. Sigef. Albinus Dissert. de Colore Æthiop. p. 10. Wess. — Conf. *Soemmering*, vom Neger, p. 59. laudatum Heerenio in Ideen, etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. *κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν*] Copula (quæ olim ante *τῶν* inserta erat) nexum et seriem sermonis conturbabat. Scripsisse, Corn. de Pauw conjectura est, *κατοικημένοι μὲν τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, αἱ, etc.* habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus uteban-

tur. Atque hæc tolerari utcumque potuerant, ni καὶ, fide MSS. bonam ejurasset copiam. *πρὸς ἄρκετον — κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, αἱ, etc.* versus septentrionem — incolentes aliorum Indorum, qui etc. Tale IV. 7. *πρὸς βορρῆν — ἄνθρωποι τῶν ὑπεριόνων τοῦ χώρου*, ad boream eorum qui superioris regionis incolæ sunt. Caspatyro (Κασπάτιρος Steph. Byz.) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. Wess. — Vide ibi notata. S.

[6. *ἱερμίν.* Desertum Cobi. Conf. Heeren Ideen über die Politik, etc. T. I. p. 390. et 116. S.]

12. *εἰσὶ δὲ καὶ ἰδὸς ὁμοίωσταις αὐταῖς*] Sequi si libuerit Arch. et Vind., *αὐτοῖς* ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, *καὶ ἰδὸς αὐτοῖς*, etc. maluit Cl. Reiaskius, cui Dio Chrysost. Nostri vestigia premens, Or. XXXV. p. 436. v. favet, *αὐτοὶ δὲ εἰσὶ ἁλωπίων μίλιον· τὰλλα δὲ ὁμοῖοι τοῖς παρ' ἡμῶν.* Quæ Strabo XV. p. 1032. (p. 705. extr. et seq. ed. Cas.) et Arrianus Indic. c. 15. de formicis ex Nearcho et Megasthene referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere Arrianus, *ἀποὺν ἀφηνέισθαι*, nec ipsas vidisse. Habet ex Busbequii Epist. IV. magnus Thuanus lib. XXIII. p. 461. animal, cui formicæ Indicæ nomen ex quadam similitudine impositum, quod ad stabilendam hanc rem Nobil. Palmerius Exercit. in Græc. Auct. p. 16. aptissimum censuit. Wess. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quæ in Var. Lect. (ed. S.) monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cujus ingeniosam interpretationem ex Comitibus Velthemii conjectura Heeren loco cit. p. 392. refert) fuerint istæ bestię de vulpino genere; quæ ob vitæ quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen

etiam potuerunt invenire: quod vero de corporis specie simillima formicis hic narratur, ea quidem fabula nescio cujus ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse Herodotum, debuisse certe, vulpibus similes esse illas bestias. Animal esse canis mediocris magnitudine, mordax et sævum, ex Busbequio Thuanus scribit. Nearchus apud Arrianum, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, pelles vero multas (ὁρὰς αὐτῶν πολλὰς) in Macedonum castra adlatas. S.

19. δυνατώτεραι πολλὰν] Gronovio et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex πολλὰν inter et πολλῇ conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. Λίγυται πῶσαν πολλῇ δουλοτέρῃ σφάσας, invitis membranis, πολλὰν ostentantibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. Animal ex Herodoto doctissimi viri Conr. Gesnerus, Bochartus, Shaw atque alii illustrarunt. Wess.

CAP. CIII. 3. κάμηλος ἐν τοῖσι ἰσθμοῖσι, etc.] Ælianus, quando de Nat. Anim. X. 3. 'Ἡρόδοτος, inquit, λίγυι, τὰς καμήλους ἐν ταῖς ἰσθμοῖσι σκίλων ἔχειν εἰσάρας μηροῦς, καὶ μίντοι καὶ γόνατα τοῦ αὐτοῦ, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατὰ τὴν οὐρὰν τετραφῆσαι αὐταῖς: dubites ἄρθρα legerit, an αἰδοῖα: quæ sic non Herodoto tantum, sed etiam Æliano frequentius, quam aliis ἄρθρα, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat Trillerus. Secundum Solonis tabulam, ὡς ὁ ἄξων φησιν, Lucian. T. II. p. 358. obtruncare licebat Athenis mœchum, quem Plautus vocat (Bacchid. IV. 8, 77.) manifestarium, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα. Petit. in Legg. Att. p. 463. VALOK. — Ἄρθρα de genitalibus Noster usurpavit III. 87, 3. IV. 2, 4. De camelo consuluisse juvabit quæ ad Ælian. X.

3. huc spectantia Schneiderus adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. ὑπερτίλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσις] Distinctionem vulgo post ὑπερτίλας nullam interponentes, juncta ista intellexerunt ὑπερτίλας μέχρις οὗ, etc. Quæ quum sic Vallæ convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερτίλας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil, non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a foro disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallæ Latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, "ils l'ont à plomb sur la tête jusqu' à l'heure," etc. Satis vero adparet, ὑπερτίλας referri ad Σιρμότατος ἢ ἰσθμὸς ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. 'ὑπερτίλλοις' ἀνατίλλοις, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, 'ὑπερτίλλων ὑπερκατατίλλων, ὑπερφαϊνόμενος τῶν ἄλλων ἀστέρων. S.]

[9. ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦ ἰσθμὸς βρέχεται] Intelligunt vulgo cum Vallæ, dicuntur illi tum in aqua se ablueri; sive madefacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quemadmodum Gallice dicimus "nager dans l'eau." Sane Latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum Græcum ὕδαρ est. S.]

13. ἰσθμὸς ἰσθμὸς μᾶλλον] Quod scriptus offert liber, ἰσθμὸς μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἰσθμὸς μᾶλλον ἰσθμὸς ἰσθμὸς Σιρμόν: etiam I. 94. Pherecydes ap. Diogenem I.

122. τῆς νύκτ' ἀνελκόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarus causam infitiatum esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἰκναιτέρων abeant in ἴτι μᾶλλον. Wess.

CAP. CV. 8. καὶ παραλύσθαι ἰταλνομένους οὐκ ἰμοῦ ἀμφοτέρους] Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύσθαι, ἰταλνομένους καὶ ἰμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Majus est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus, Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. (Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀκνωτῶν καὶ παραλ. Possis tamen, ut sæpe alias, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.) Tum dubium est, debeat-ne παραλύσθαι de virum resolutione, an vinculorum, sumi. Quorum in posterius sæpe declivis fui. Mares cameli erant *εὐρηφῆροι*, funales: in perniti cursu cum feminis pares haud essent, attracti exsolvebantur, sed οὐκ ἰμοῦ ἀμφοτέρων non ambo pariter, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, *λύναι μαλακῶν* (quod l. 10. ex Med. adsciverat. Gron.) pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. Hemsterhusium fugere hoc ad Comici Plutum non potuit: cujus monito adjungenda Elsneri observata Schediasm. Critic. p. 10. Præstat præterea *οὕτω ἴδιαι* aut *αἱ ἴδιαι* ex Aldo et aliis. Sic c. 109. *οὕτω πᾶνται Ἀράβωνι*. Wess.—In istis, παραλύσθαι ἰταλνομένους, etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quæ Weselingio probabilior visa erat. Similiter ἰταλναι ἴσταν in τοῦ βραχίονος, V. 12, 10. et 19. et ἰταλναι τὰς οὐράς, III. 113, 5. At rursus alibi ἰταλνομένους dicit Noster eodem atque τοῦς ὄφελι-

καμένους, qui in agmine pone manent, qui segnius sequuntur, moratores, IV. 203, 18. quæ notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus Coray, in Larcheri Notis, verba ista in hunc sensum interpretatur: "Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à coté d'elles." S.

10. ἰδόνται μαλακῶν οὐδὲν] Virum Clar. notavit T. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. v. 488. ubi hæc Herodoti commodum admovit Grammaticus Aristophaneis, *μαλακῶν δ' ἰδόντες μηδὲν*. Similia quædam collegere L. Küster. et in Schediasm. Crit. se longe doctiorum satis superbus censor Jac. Elsnerus. Quid hæc sibi velint non est obscurum; "femellas nempe camelorum desiderio pullorum, a quibus fuerant abstractæ, gradu currere concitatisimo, maribus sua quoque natura velociore." Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus funariis: *εὐρηφῆρους* fuisse novimus ex cap. 102. ubi insidens femellæ habebat Indus *εὐρηφῆρον ἰκναιτέρων ἔρσινα παραλύων*. VALCK.

13. ἑρυσόμενος] Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλοι δὲ στανιόντες ἐν τῇ χώρῃ. Flumina etiam erant aurifera: cap. 106. *χρυσὸς ἀπλῆτος αὐτοῖς ἵσται, ὁ μὲν ἑρυσόμενος· ὁ δὲ καταφρυόμενος διὰ πονταῶν. ὁ δὲ*—*ἀρπαξόμενος*. Hæc Ja. Casaubonus, quæque participium *ἑρυσόμενος* sequuntur, *αἱ δ' ἰσχατιαὶ πᾶς τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον* adhibuit in Athen. VI. c. 4. (cap. 23. nostræ ed.) ad ista p. 233. D. *ἐν ταῖς ἰσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποντάμας τὰ τυχεύοντα ψήγματα χρυσῷ καταφρίκει* quæ, in fallor, Posidonii verba, Eustathio etiam excitata ad Od. γ. p. 153, 42. Celtarum

quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem Posidonio sua hac de re debet Diodorus Siculus V. 27. ut pleraque, quæ de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem Diodori, præter ceteros, spernit eruditio Wesselingii. VALCK.

CAP. CVI. [3. τὸ αὐτὸ μὲν γὰρ] His respondent ista, Πρὸς δ' αὖ μεταμβερίης, initio capitis seq. S.]

11. τίμα — ἀποφύγοντα — ἀριστῇ πᾶσι ἀπὸ τῶν ὀίων] Nihil verius. Idem ingenii remigio Pavius adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere Palmerii disputatio (Exerc. in Gr. Script. p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem gossampinam præferens Plinii. Quæ Bellonius Observ. II. 6. Prosp. Alpinus de Plant. Ægypt. c. 18. et popularis meus Jo. Veslingius Observ. in Alpin. c. 18. ea disputanti adstant cum Bod. a Stapel ad Theophrast. Hist. Plant. lib. V. c. 9. p. 427. Wess.

CAP. CVII. 5. ὑστερίως] Solam itaque myrrham sibi comparabant χαλιπῶς et εὐν πῶς; hæc enim apud nostrum opponuntur τῇ ὑστερίως. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent λιβαυτοὶ, κασίγη, κινεάμοι, λήκων; sic ut dici potius debuisse videantur ταῦτα πάντα nacti αἰε ὑστερίως, vel δυσσερίως: postremum præbet Cod. Arch. teste Galeo. VALCK.

4. πάντα, πλὴν εἰς σμέρνης, ὑστερίως πείνουν] Velle hæc videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et ejus colligendi modo, in aliis aromatibus studiosè occupatus, nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi quærebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo ὑστερίως de omnibus? Cl. de Pauw πλὴν hic ait includere; non, ut plerumque sem-

per, excludere: verti debuisset, præter myrrham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myrrham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius voculæ talis usus, præstabiliusque Arch. δυσσερίως, difficulter, censetur. Myrrha sine magna colligebatur ærumna, reliqua δυσσερίως, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse præstat. Styracem autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo Plinius Hist. Nat. XII. 17. Serpentes habet Musa secunda, c. 75. et Diodorus III. 47. Wess.

CAP. CVIII. 7. ἀνηρά] Quæ cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνηρά, molesta. Musca, crabrones, pulices, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνηρά. ἀνηράν εἶναι αἱ γυναῖκες. Lænas, vipera, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt, ἀνηρά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. Arch. ἀνηρά, parum distans ab ἀνιστά. Corrigen dum arbitror: ὥσα δὲ σχήματα, καὶ ἀμύματα, ἐλεγχόμενα. Non ferre tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, impediuntur ἀμύματα. Aristogiton, ὅφρι δ' ἐκαστέρως dictus Demostheni, vocatur eidem ἀμύματος, p. 489, 74. Censures, δῆμος, Sophocles vocat ἀμύματος σφραγίδι, Trach. v. 1111. Obponuntur ap. Herod. ὥσα ψυχῇ τε διὰ καὶ ἰδιότητι. VALCK.

Ibid. ἡ λαγυλὴ] Quæ de lepore tradit, ex Athen. IX. p. 400. r. et Eustath. in Hom. Iliad. μ'. p. 869, 16. et aliunde, hunc in modum videntur integranda: ἡ λαγυλὴ ἐπὶ πᾶσι θηρίοις καὶ θηρίοι καὶ ἐρπύλλες καὶ ἀνθρώπων, οἷον δὲ ἐν πολλοῖς ἐστὶν ἐκταύσις καὶ ἐν μὲν πᾶσι θηρίοις καὶ ἐν μὲν πᾶσι τῶν ἐν τῇ γαστρὶ, ἐν δὲ ψυχῇ, ἐν δὲ ἡρώτι ἐν τῇ μύτῃ καὶ πλάσσειν, ἐν δὲ ἐκταύσει. Mitto reliqua, quæ vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam

Ioniam λαγός dat Codex Arch. λαγός legitur et alibi apud Nostrum. Λαγός, δ' ἴων, Phrynichus p. 78. Eustath. in Iliad. χ'. p. 1372, 47. H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 148, 149, 193. Postremum ἰσταναίρεται est ex Eustathio, qui illud explicat: ἰσταναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς περὶ αὐτοῦ τιλιωτέροις πυήμασι σαρματικῶς συλλαμβάνεται. Herodotea comparans cum Plinianis Salmasius in Solin. p. 283. præferre videtur ἰσταναίρεται, quod Athenæi præbet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι Herodoteum est: lib. VI. c. 69. ad Demaratum mater: ἐν — ἐν τῇ νυκτὶ αὐτῇ ἀναίρεται: id est συλλαμβάνεται. vid. Cl. Abresch ad lib. Catterii p. 66. Lepus vero, quæ super priores fortis alium adhuc concipit, ἰσταναίρεται. Idem est paulo ante ἑστανεύεται: adjecto ei formam prætuli mediam vulgatam in Athenæo et Eust. ἑστανεύει τι. Memineram, bis apud Herodotum legi νύκταται, lib. II. c. 93. pisces ἰστέον ἰστέον δότερος νύκταται. IV. 30. ἰστέον πρὸς ἡ ἄρη νύκταται πρὸς ἰστέον: quoniam etiam ἑστανεύεται apud Clementem Alex. reperiri Pædag. II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ἰχθύς πᾶσι τὴν ἄρην ὁ λαγός. — καὶ δὲ κατὰ μήνα καὶ ἑστανεύεται ἰχθύς καὶ ἐκτεν. τικῶσα δὲ ἰστέον ἰχθύς ἐπὶ ἡν ἐβήχ λαγῶν, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἰστέον. Parfa de lepore tradiderunt Xenophon Cyneg. p. 572, 35. Aristoteles de Gen. Anim. IV. 5. Ἰλλίανος de Nat. An. II. 12. Ex Theone partim, ad Arati Phænôm. v. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. Cataster. Eratosthenis: Λαγός ἰστέον ἐν τῇ καλ. πονηρίᾳ ἐν τοῖς διὰ δὲ τὴν ταχέως αὐτὸν ζῶν καὶ τὴν πολυγονίαν — μόνον γὰρ αὐτὸν σαρματικῶς δασὶ κύβη πλείονα, ὅν τὰ μὲν εἶσται, τὰ δ' ἰχθυ ἐν τῇ καλῇ. VALCK.

9. αὐτὸν δὲ τι πολυγονίαν ἰστέον] Præclare

MSS. nam insititum ἐν vitiebat sermonem. Πολύγονος Arch. relinquo. Opianus fin. Cyneg. III. Ἐξοχα γὰρ τῶν φύλων ὅς ἀπλῆτος ἱερὸν αἶα Παλόγονος τιλιώται, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. ἑστανεύεται Athenæi et Eustath. nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam impense ἀναίρεται, reditum lib. VI. 69. Possem hic Olearii lapsum ad Philostr. Icon. p. 772. et Steph. Monachii in Barnab. Epistol. p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

12. ἡ δὲ δὲ λίσσα, etc.] Herodotea de Leæna, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt Antigonos Caryst. c. 25. et A. Gellius Noct. Att. XIII. 7. hic quidem, quam Plinius vocat, deliram fabulam refutans Homeri et Aristotelis auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset præcepit Sam. Bochartus P. I. Hieroz. lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse leænam legimus in Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle, Fasc. 2. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

18. ἑστανεύεται παταγέρων] Blanditur ἑστανεύεται, tot codicibus protectum, ex quo Æschyl. Suppl. 565. ἑστανεύεται βίβλι βουκόλου πετρῶντος. Sed locum ille, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, Ionum more, ex ἑστανεύεται, non concessi; certe παταγέρων optime tum adhaerescet, etsi et sua venus in Arch. παταγέρων. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De ejectione leænae utero falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa Hist. Anim. VI. 31. Adoptavit tamen Basilii M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. n., et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timide indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris,

disquisitionem suam fecerit. Vide ibi Front. Duceum. Wess.

Ibid. *ισκινίσται καταγράφον*] Mihi sincera videtur lectio Cod. Arch. *ισκινίσται καταγράφον*, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud *καταγράφον* (de altero *ισκινίσται* non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in Troad. Euripidis v. 1251. ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, *καταμύσσειν*, et *καταξάινειν*. Spinas, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, *κνάφον* vocat Herodotus I. 92. Tribulis lacerare, Plato dixit *ἐν' ἀσπαλάθων κνάφειν*, de Rep. X. p. 616. A. Contulit Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359. diversas etiam verbi memoras lectiones. Ex eodem disci potest T. Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 21. verba *τάφειν* et *θάπτειν* non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in *Γνάφειν* et *Γνάπτειν*, *Κνάφειν* et *Κνάπτειν*. Dedit in iisdem Miscell. multa d'Orvillius, IX. p. 118. et seqq. quæ, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte Herodianus Eustathii: *ἐν τοῦ Κνάφω λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι*. VALCK. — Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CIX. 2. *εἰ ἰγίνοντο*] Cl. Reisk. *εἰ διαγίνοντο*, h. e. *εἰ διατίλουν*, si perseverarent. Wess.

3. *οὐκ ἂν ᾖ βιάσιμα*] Hunc, ut puto, locum Aristides alludebat T. III. p. 521. *εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς ποιητήμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀναδράναι ὁ Θεὸς προσῆψεν, ἅπαντες ἂν ἀείκηθ' ὅσα αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ἔφρων ἴφην*. Ichneumon nisi crocodilorum ova contereret, διὰ τὸ πλεῆθος τῶν γινωσκόντων θηρίων ἔβατον ἂν γινώσθαι τὸν ποταμὸν, scribit Diodorus Sic. T. I. p. 97, 34. (lib. I. c. 87.) huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quæ sequuntur Herodoti (de serpentibus)

citat Ælian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.

9. *διεβίβη τὴν μήτραν*] Nec hæc superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Culti versus sunt, ex Herodoteis ficti et politi, Nicandri Ther. 130 seqq. præsertim, *ἰατὶ διὰ μητρὸς ἀρετὴν Γαστήρ' ἀναβρέσσαντες, ἀμήτορες ἰζυγίνοντο*. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. *γαστήρ' ἀναβρέσσαντες* legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. v. 479. jugulant. *Ἀμήτορες* viperæ simili de caussa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim *χεῖμα τὴν εἰκὼν* cum Galeo præoptavi: posuit sæpe antea nec refugiunt in animalibus, ut superius c. 105. *Ἀλίας στερεβήλου εἰκὼν* Sophocles ap. Athen. III. p. 86. Wess.

12. *πολλὸν τι χεῖμα τῶν ὀφίων*] *Τῶν εἰκὼν* e Codicibus reciperem; avium pulli, *πασσὴν* Poëus, ad imitationem Homeri, sæpe *εἰκὼν* dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quæ notat, primum literarum nostrarum decus, Jo. Alberti ad Hesychii *Γύρινον*. Contra liberi parentum dicuntur *πασσῶν*. Suo more Plato venuste *ἀνδρολογίᾳ*, de Rep. VIII. pag. 548. A. (ed. H. Steph.) Propria Græcis erat in his forma patronymica in *δῖος*: *λύκου εἰκὼν*, *Λουκιδῆς* dicebantur: Theocritus V. 38. *Θρίψαι δὲ Λουκιδῆς, εἰκὼν λαγωῦ, Λαγυιδῆς*. Reperiuntur et *Λιοντιδῆς*, *Πισθηκιδῆς*, *Ἄλκυονιδῆς*, *Χηνιδῆς*, *Περδικιδῆς*, *Ἰερωνιδῆς*, *Περιστεριδῆς*: quæ causæ nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

[14. καὶ οὐδαμῇ ἄλλη ἢ κατὰ τοῦτο legendum censet Bothius, nusquam alibi quam illic. S.]

CAP. CX. 6. *τῆσι νουκτερίσι*] Syllaba ex *νιγνιγνὰ* repetita legerim: τὰ, τῆσι νουκτερίσι προστίθεται μέγιστα, καὶ τίτληται

δυνή, καὶ ἴστω ἡ ἀλήθης ἔλεγμα. Da-
bunt saltem Codd. *εἰσέρχεται*, sicuti IV.
185. in Cod. Arch. et apud Eustathium
ad Dionysii Perieg. v. 180. legitur, *εἰ-
σέρχεται, κατέστι αἱ νυκτερίδες*. Alter
sonus *τρυζίν*, turturis est: *νυκτερίδς τρυ-
ζίν*. Eustath. in Iliad. β'. p. 178, 44.
*ἴστω τρυζίν τὸ λισσὸν ἔχον κατὰ τὰς νυ-
κτερίδας τὸ μόνον τρυζίν, ἀφ' οὗ ἡ τρυζὶς,
τραχυφρονότερόν ἴστω*. Quae collegerat,
omnia dedit Jo. Jac. Wetstenius in Ev.
Marci xi, 18. VALCK.

7. καὶ εἰσέρχεται δυνή] Similiter lib.
IV. 185. scripti Codices. Homerus
Odys. α'. 5. καὶ δὲ τρυζίνων ἴστω, 'ὦς
δ' ἴτω νυκτερίδς — τρυζίνων ἀσπίονται:
ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plin-
ius, tanquam fabulose narratum, item
casiam circa paludes propugnante un-
guibus dīro vesperilionum genere, ali-
gerisque serpentibus, Hist. Nat. XII.
19. Scripsi perpetuo *κασίης* jussu sche-
dardum, quomodo lib. II. 86.; alii sibi-
liantem geminare maluerunt, ex dubia
vocis Phoenicum *ἡγῆρ* pronuntiatione.
In Heliodori X. p. 494. φύλλου τι τοῦ
Θουδίου καὶ πάδας καὶ κινναμώμου mentio:
rectius Vat. Pal. et Vind. καὶ *κασίης*.
Κινναμώμου Vind. Wess.

CAP. CXI. 6. τὰ ἡμέῃς ὑπὲρ Φοινίκων
μαθόντες] Dum alium vellicat, in tur-
pem ipse errorem induit Plinius Nat.
Hist. XII. 19. Cinnamomum et casias
fabulose narravit antiquitas, princeps ve-
Herodotus, avium nidis, et privatim
phoenicis, in quo situ Liber Pater edu-
catus esset, ex invlis rupibus arboribus-
que decuti. Nihil Herodotus de ave
phoenice, sed de Phoenicibus. Intac-
tum id non dimisit Salmas. in Solin. p.
283. Habet narratio multum fabulosa,
a Phoenicibus ad Græcos propagati, in-
que ipsis Sinesium finibus diu probati,
bene ex Garzia ab Horto lib. I. Arota
cap. 16. enotante Barthio ad Statii
Theb. VI. 61. Wess. — Conf. Heeren

Ideen über die Politik, etc. T. I. p. 864.
et seqq. et quos ille laudat, *Thunberg*,
in Anmerkungen über den Zimmt, in
Actis Acad. Suec. et Beckmann ad
Antigon. de Mirabil. p. 84 seqq. S.

CAP. CXII. 1. τὸ 'Αράβιον καλίσουσι
λάδανον] Vere scribit *μητῇ*, Ladan, il-
lis dicitur. Vid. Ol. Celsii Hierobotan.
Parte I. pag. 284. Justum, salente Cl.
Gronovio, ἴτω τοῦτον θωμάσιώτερον quo-
modo supra de cinnamomo ἴτω τούτων
θωμάσιώτερον συλλέγουσι. Vellem præ-
terea (l. 3.) τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τεράγων
schedæ darent aut alterutrum abesset.
Prius Salmasius, Pavius, Reiskius de-
creverunt, habentque consensum Dio-
coridis lib. I. c. 128. τὰ φύλλα — κα-
μίνονται αἱ αἰγῆς καὶ τεράγῃ — ἀναλαμ-
βάνουσι τῇ πάγων. Alioqui minore
molimine τῶν τε τεράγων, ex conjectura
egregii juvenis Mein. Tydemanni.
Wess. — Quidni vero hircos τεράγῃ
τῶν αἰγῶν dicere Herodotus potuerit?
Nam ex ipsius usu series naturalis ver-
borum in hunc modum concipienda est,
ἰστω τοῖς πάγων τῶν τεράγῃ τῶν αἰγῶν.
Similiter quidem et Germanice geisbock
dicimus, et ἰ τεράγῃς αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν
est in Græca versione Danielis propheta
cap. 8. v. 5, 8. et 21. S.

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυμώτερον
πίει] Non potui ab hoc instaurando
temperare, siquidem membranae viam
muniunt et Iones volunt. Dictum su-
pra II. 86. Ad sequens ἀπὸ ζυ δὲ, etc.
alludit Lucian. Dea Syr. c. 30. et no-
minatim II. Ver. Hist. c. 5., quod et
Diodoro in animo fuit lib. III. 46.
Wess.

Ibid. ἀπὸ ζυ — οἷς 'Αραβίης θυμώ-
σιον ὡς ἰδὲ] Paria dabit de Arabia Felice,
utriusque Nostrī Schmitensii delictis,
Diodorus Sic. III. 46. ubi vid. Wess.
n. 59. Alexander Sophista apud Phil-
ostr. p. 575. οὐδὲ φύλλον 'Αράβιον ἐμβα-
λῶς, οὐδὲ κάρυον ἀπορίψας οὐδὲν ἰστω φῶν,

τοσοῦτον ἢ, περὶ τοὺς ἰδρωτας ἀνυχοῦ.
VALCK.

4. οὐρὰς—τριῶν πηχίων οὐκ ἰσάσονται] Multimodis hoc præferendum dictionis habitus suadet, et, cui suo hæc adumbrare libuit sermone, Ælianus Hist. An. X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐρὰς ἵχυν μηχανίστας, ὥς ὅπως μετατρέπονται καὶ τριῶν πηχίων οὐκ ἰσάσονται. Addit continuo, ἀσπιεῖν εἰ ἴη τις ἰαυύρειν, ἰλαῦσθαι δὲ αὐτὰς πάντως, nitide omnia adfirmans, quæ ex codicibus Herodoto redierunt. Eadem viderat Abreschius felice conjectura. Pensemus nunc operam, et Æliano vicem reddamus: τοὺς νομίας δὲ ὅπως ἀγαθοὺς χειροεργαῖον, οὐρεῖ δὲ—τῶν ἀμαξίδων scribit de plostellis et pastorum sollertia, quam librarii fœdarent. Voluit ὑπεράνω τῶν. Callidos esse pastores in caudis ovium super plostella, ne tractæ per aspreta convulnerentur, componendis. Wess.

Ibid. τριπύχιας] Τριπύχιας vulgabatur ante Gronovium: τριῶν πηχίων, genuinum præbent Valla, margo Steph. Cod. Arch. et Ælianus Nat. An. X. 4. de ovibus Arabicis enarrans Herodoto tradita. — In proximis forsitan etiam Codices variabunt in ἰσῆμι: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἰς τις ἰαυίη σφι ἀπὸ ἰλκων, vel ἰπὶ λκων potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. Ælianus: ἀσπιεῖ εἰ ἴη τις ἰαυύρειν, ἰλαῦσθαι δὲ αὐτὰς πάντως παρατρεπιβομίας πρὸς τὸ δάσιν. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀσκαλιναμίτης] Ἀσὶ κλιναμίτης Reisk. maluerat: et (l. 2.) εἰσπορμίων Schurzfleischius. Wess. — Non incommode Reiskius. Haud dubie verum quidem est Ἀσκαλιναμίτης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ δίδωρα πάντα ἄγρια] Nempe ἀμφίλαφια φέρει. Conf. Hesych. et Suid. in voce, et Apollon. Rhod. II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἰσχαταί εἰσι] Nom moveo; neque infior, (quod Gronov. adnotavit,) ἰσχαταίς convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, Hemsterhusius in Timon. Luciani cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in ultimis terræ habitabilis tractibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχαταί πᾶς τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἱλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δ' ὅν ἰσχαταί ὀικισσι, etc. Mitto quod statim in oculos incurrit legenti, et alia. Wess.

4. Ἡριδανὸν ὅπου καλίσθαι, etc.] Electrum, sive succinum, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui Eridano nomen, atque hinc in Græciæ et Asiæ oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Græcum quid redolet: haud quidem imprudenter, in illa ultimæ Europæ tum caligine. Nec male tamen mercatores, sive Phœnices illi, seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen Rhodaune, quod Vistulæ haud longe Gedano miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quæ in Prussiæ maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδανόν, terminatione Græca, non natalibus. Id fugere sollertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi Ph. Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Jo. M. Geanerus de Electro T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et Th. S. Baierus de Eridano T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350., cui in amne Duna, qui Marciani Heracleotæ sit Ῥαῦδων, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De σταγνον (l. 7.) iidem mercatores multa, falsa minime, sed comodi sui causa obscurius. Hinc Nostri et plurimum olim in Cassiteridibus sive Stannariis insulis hallucinatio. Inspecie Diodorum lib. V. 38. p. 361. Wess.—Conf. De la Nauze, in Act.

Academ. Inscript. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ἰ' Ἑριδανός] Auctor an lector adjecterit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen Eridani; in quo veterum adtigat errores, Herodotea citans paulo aliter scripta quam vulgantur, I. P. Maussac. in Diss. Crit. (Harpocrati adjecta) p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ἰ' Ἑριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ πατηγορέει τὸ ὄνομα, ὡς ἴσται 'Ελληνες, καὶ οὕτως (sive, quod prætulim, καὶ οὕτως) βαρβαρικόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio βάρβαρος, quod alteri Gronovius antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat Herodotum. 'Ελληνικά et βαρβαρικά apud Xenoph. 'ΕΛΛ. V. p. 331, 1. apud Theopompum Longini π. "ΤΨ. XLII. 5. et apud quosvis alijs frequenter opponuntur. VALCK.

10. τοῦτο δὲ οὐδενὸς ἀνέστηναι] Nulla hic causæ opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide, οὐ βάρβαρος repudiabunt fortasse, tametsi ejus in usu varietur. Conf. doctos Thomæ M. explanatores et H. Stephan. in Criton. Platon. p. 52. Inutile certe οὐτως erat, melius ex Reiskii correctione οὐ γὰρ. WZSS.

Ibid. οὕτως δὲ] Quando præcesserat τοῦτο μὲν, partim quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione, restituendum, præbet codex Arch. Τοῦτο δὲ οὐδενὸς ἀνέστηναι γινώσκοντι δόγματι ἀποῦσαι τοῦτο μάλιστα, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πρὸς τοὺς δὲ σπουδῇ πάντων ἱεράνας, quod ego reponendum arbitror in Pausaniæ IV. p. 282. med. (princ. cap. 2.) pro vulgatis π. δι' οὗ δὲ πάντων ἰδ. Neque tamen μάλιστα sic adhibuit recordor; et μὲν λίγιν codex Arch. μὲν λίγιν

præbet cod. Eton. pro μάλιστα. Venit in mentem hæc scribenti hærens in eadem voce vitium apud Isocratem: ista leguntur in Archidamo pag. 122. π. ἴσται δὲ τῶν δικαίων χρὴ πεισθῆναι τι προυγμίστερον, (τὸ συμφέρον), οὐδὲν δὲ μάλιστα πείσκειν: non aliter nuper Londini vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδὲν δὲ μὲν λίγιν πείσκειν, nemo verbis mihi persuaserit. Isocrat. p. 354. c. ταῦτα — οὐδὲν δὲ ὁμῶς λίγιν ἴσται. Aristoph. Lyz. v. 1231. ἢ τούτοις Ἀθηναίοις ἰγὼ πείσω λίγιν. Apud Aristidem T. III. pag. 313. Themistocles τὸν Εὐρυβιάδην ὡς οὐκ ἴσται λίγιν: Eurybiadem quum minus quam vellet moveret, Cornel. Nep. Themist. c. 4. VALCK.

[11. ἴσται θάλασσαν ἴσται τὰ ἰσχυρὰ τῆς Εὐρώπης] Quum Vallæ versionem, quomodo se habeat mare ad illam Europæ partem, tenuisset Wess. cum Gronovio; perspecte Schæferus ad Bosii Ellipse. Græc. pag. 289. monuit: "Verte, mare esse ultra Europam. Aliter interpretes; cujus rationem miror Larchero probatam esse." Confer Nostrum IV. 45, 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄκρον τῆς Εὐρώπης] Tenendum est hoc loco id, quod ex IV. 42. et 45, discimus, Europam ex Herodoti ratione secundum totam Asiam superne porrigi, universamque Asiam (quam nos vocamus) partem septemtrionalem comprehendere. S.]

3. λίγινται ὅτι ἐκ τῶν χειρῶν ἀρπάξουσιν, etc.] Arimaspos assidue circa metalla cum gryphis bellantes, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, ex Herodoto tacitos noluit Plinius Nat. Hist. VII. 2. Si ὅτι τῶν χειρῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile Herodotus. Fama ferebat ultra Arimaspos χειροφύλακας esse γρόπας lib. IV. 13. et 27. At aurum ὅτι τῶν χειρῶν quis assoquetur?

Liquidum et clarum *is* la dant MSS. quod scriptor 'Ομαρίδης Poëtis exemplo Iliad. α'. 353. Odyss. λ'. 37. etc. deposuit. Wess.

CAP. CXVII. 3. Χαοασμίον, *is* αἰγιατοῖς λίτρων] Florentiae, Romae atque alibi festinantes scribarum oculi hanc incon-sulte transilierunt. In vocibus *is* αἰγιατοῖς λίτρων citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. de Pauw *is* αἰγιατοῖς λίτρων, etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit, monte incinctam tantum. Reiskio in elegante Schediasm. de Sail Ol Aram Alcorani p. 7. visum verius *is* νεφελῶν λίτρων Χαοασμίον, cum sui juris Chorasmiī erant ipsi, etc. tum de Sarangensibus nonnulla et Thamanensis, quae secunda curis improbat ipse. Abreschio superiora Dilucid. Thuc. p. 75. consideranti nimis sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro αὐτῶν scribatur αὐτονομίαν, hoc modo, αὐτῶν τὸ πρῶτον ἦν μὲν νοτι Χορ. *is* αἰγιατοῖς λίτρων Χορ. *et* αὐτονομίαν καὶ, etc. Qua ratione Chorasmiī planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, Herodoto; et novantur, quae salva lingui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, haec mens et sententia Scriptoris: planitiem illam, monte inclusam, olim Chorasmiiorum fuisse, sitam ipsorum *in finibus* et Hyrcaniorum ac Parthorum: postea vero Persarum ditionis. Finge ergo mecum αὐτῶν τὸ — ἦν μὲν νοτι Χορασμίον, *is* αἰγιατοῖς λίτρων Χαοασμίον *et* αὐτονομίαν καὶ, etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adjungo; hoc tamen, Vallam *is* αἰγιατοῖς invenisse, cujus in finibus Latina (in ed. Wess.) receperunt, glossis Stephani Gronoviique expulsis. Annis autem (l. 7.) "Ασις, an "Ασις, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus Acis ex Theocrito nihil juvat. (Est quidem etiam apud Hesychium "Ασις, Asia flu-

men: forsam ex hoc Herodoti loca.) De consensu Cl. Valckenarii, quem his du-dam scriptis animadverto, lator. Wess.—Quod in Var. Lect. (ed. S.) dixi, pro λίτρων Χαοασμίον, in cod. Paris. C. λίρ Χαοασμ. legi, id Georgiades noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. Paris. A. h. l. nihil excarpebat. Eandem vero scripturam λίρ Χαοασμ. Larcherus, qui oedicea nostram Par. C. non excussit, ex Paris. A. laudavit; simul monens, in eodem codice (non in Pc.) αἰγιατοῖς inter lineas scribi, in codd. Pb. et Pd. vero eadem quatuor vel quinque voces omititi, quae codici Med. ejusque sociis demunt. S.

Ibid. *is* αἰγιατοῖς λίτρων] Voce λίτρων in duas λίρ τῶν distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: *is* αἰγιατοῖς λίρ τῶν Χαοασμίον *et* αὐτονομίαν καὶ "Τρανσίον, καὶ Παρθον, sensu planissimo: Planities ista Chorasmiiorum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiiorum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum:) et Thamanarum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est. In αἰγιατοῖς, finibus, et in λίρ adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme XII. Lipsiae Clar. Reiskius doctam Dissertationem de Arabum Epocha vetustissima, in qua hunc quoque tractans Herodoti locum pro *is* αἰγιατοῖς λίτρων corrigere tentabat *is* νεφελῶν λίτρων, eo tempore quo adhuc sui juris essent et hi ipsi Chorasmiici et caeterae vicinae ipsae gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur Clar. Abreschio, Diluc. Thuc. p. 76. si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτονομίαν, hoc modo: ἦν μὲν

ποτε Χαρ. ἐν αὐτοῖς, ὡς τὸν Χαρσμίον ἐν αὐτοῖς, καὶ, etc. Si verum, ut est, ἐν αὐτοῖς ἐν τῶν Χαρσμίον ἐν αὐτοῖς, necesse non erit, ut istas refutentur vi-
rorum eruditorum conjecturae. Duo hic tradit Herodotus: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditio, quorumque esset imperio suo tempore subjecta: ἢ μὲν ποτε Χαρσμίον — (ὡς δὲ) ἔστι τοῦ βασιλῆος: olim quidem erat Chorasmiarum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditio, vel sub Rege, ἔστι ὅτι τῷ βασιλεῖ, vel ὅτι ἐν βασιλείᾳ: permutantur enim ista inter se. Sicut autem Herodotus, sic loquuntur passim Graeci Latini; praesertim in foederum formulis: ex. gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini — Romanorum essent; Atintania — Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ἰσχύοντες χαρσμίον καὶ πύλιν βασιλεῖς ἔχοντες βασιλεῖς ἴσταν: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Lichæ c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Ἑλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat Dercyllidas, ἔστι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἢ ἐξ ἀρχῆς βασιλεῖς ἴσταν, καὶ τῆμεν καὶ ἀλγὰς εἰσι (sic legerim:) — οὐχ ὁρῶντες ὅτι βασιλεῖς. Græca libertate pacis indignæ conditiones, ab Antalcida concitore denominatæ. ferebant εἰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πύλιν βασιλεῖς εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Ἑλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulæ partem, ab Artaxerxe præscriptæ, suo jure notabat Isocrates Paneg. p. 68. z. p. 78. z. Pamathen. pag. 254. r. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. si quis quaerat, τίνας ἴσταν ἢ πύλιν; ἢ, τίνας ἢ Κερίαν; φησὶν, Ῥώμιον ἢ δὲ ἄλλους ἰσταν, εἰς τὸν ὅτι χαρσμίον; ἢ ἐν ἀρχῇ; ὅτι ἄλλοι εἰσι πύλιν τοῦ διασώσαντος τὸ ὄνομα. Ceterum Asiaticæ gentes, hic Herodoto commemoratæ, aliunde satis innotuerunt,

tum temporis obscura Græcis nomina, Parthi, Hyreani, et Chorasmi. Χαρσμίον etiam memorantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecateo in Asia periegesi ap. Athen. II. p. 70. z. Πάριον πρὸς ἡλίον ἀνίσχοντα Χαρσμίον εἰσεῖσι, γῆν ἔχοντες καὶ πύλιν καὶ αὐρία: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χαρσμίον: ubi quæ censebantur ejusdem esse Hecatei, verba sunt Herodoti his vicina, quæ suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorasmiarum in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαράγγαι et Θαρμανίαι: et in his variant etiam Codices. Σαράγγαιον καὶ Θαρμανίον legit in suis Valla; Σαράγγιον καὶ Θαρμανίον, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 93. Σαράγγαιον καὶ Θαρμανίον: infra VII. 67. Σαράγγαι: hinc Ionica sit flexione Σαράγγιον. Demamus primam nomini litteram. Ἀράγγαι nulli sunt, sed noti satis Δράγγαι. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Græcis diversimode fuisse pronunciatum, Σδράγγαι, Δράγγαι, Σαράγγαι: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θαρμανίον si qui Codd. darent καὶ μανίον, cuius facile Χαρσμίον nomen hic subnasceretur: sed hariolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse judicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans Mannert in Geogr. Græcor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ἐν αὐτοῖς ὡς τὸν recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: cæterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiæ regionem Caechmir intelligit, fluviumque Acen sive Acin (l. 7.) eum esse censet, quem Arceasin vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente

in Indum influentem, hodie Tschunab vel Tschinab nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit Herodotus, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuentes, Acen vel Acin amnem, quem ille vocat, eundem atque Oxum esse autumant. Sic quidem *Sainte-Croix* in *Examen des Historiens d'Alexandre* pag. 714. in eandem partem inclinante *Barbier du Bocage* ibid. p. 829 seq. sic item *Heeren* in *Ideen*, etc. p. 907. præeunte (quem ibidem laudat) *Gatterero*. S.

[8. διαλελαμμένος πιναχού] Quum *πιναχού* olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex *Paris. C.* nobis servavit. Vallæ versionem, per multas ambages errantem, *Wess.* et *Gronov.* tenuere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpres in suo codice vitiosum *διαλελαμμένος*, quod cum Aldo libri nonnulli præferunt, reperisse, idque pro *διληλαμμένος* (a themate *διλελάνω*) accepisse. Recte vero *Henr. Stephanus* *διαλελαμμένος*, a verbo *διαλελαμβάνω*, dedit. *Conf. Var. Lect.* (ed. S.) S.]

CAP. CXVIII. 5. ἴσθον εἶναι παρὰ βασιλείᾳ] Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua εἶναι non aliud ac ἴσθαι, tendat. Non nescio in *Codd.* utrumque sæpe permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit *Wess.*

CAP. CXIX. 5. ὡς οὐ συγκαίνοισι] Non absurdam profecto dat lectionem *Codex Arch.* ὡς οὐ σὺν καίνοισι: si plures dant οὐ σὺν καίνοισι dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν σιν et ἄντι σινδὲς interdum notant conscio et inscio. *VALCK.*

Ibid. ὡς οὐ σὺν καίνοισι] Ex conjectura σὺν καίνοισι olim; cui auctoritatem *Arch.*

liber et Vallæ conciliant. τὰ συγκαίνοια, τὰ συγκαίνοισι, in pactis conventis teruntur; sed οὐ συγκαίνοισι παῖσαι, non ex compacto agere, haud recorder. Mox καὶ τοὺς καῖδας (non τὸν καῖδα), dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἄδρα τι καὶ τὰ εἴκη ἰγκασαλιποῦσα, ne plura advocem. *Wess.*

[9. ἴδης τὴν ἐνὶ θανάτῳ] Τὴν—δίσον intellige. Vide *Adnot.* ad I. 109, 2. S.]

11. καίνοισι δὲ καὶ ἄδύριτο] Incommoda mihi visa fuerat δ, particula, et ἀνῳρίτο placuerat. Tuentur voculam *codices*, ut liquet ex *Dissertatione Herodotea* p. 144. et præbent καίνοισι δ, καὶ ἄδύριτο. *VALCK.*

Ibid. καίνοισι καὶ ἄδύριτο] Incommodum δ, *Abreschius* δ, corrigit, ego inductum ex *Arch. Vind.* malo. ὀδύριτο, sicuti, καίνοισι lib. VII. 119., ostentat speciem *Herodoto* olim frequentissimam, nunc rariorem. *Vid. Etymolog.* pag. 624. fin. Quod *Galeus* autem ex schedis *Arch.* καὶ ἄδύριτο, id illæ non norunt. *Wess.*—Particulam δ, a *Wess. Reiz.* et *Borh.* abjectam, restitui cum *Schæfero*. Utitur illa et alibi *Noster* eodem modo in actione identidem repetita; veluti III. 148, 5. et 8. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 14, 16, et 19. S.

22. ἡ δ' ἀμύβιστο, etc.] Cum memorabili mulieris responso comparavit et *Sophoclea* ex *Antigone* v. 924. celeberr. *Wesseling.* *Diss. Herod.* pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum *Herodoteis* est similitudo, ut alter alterius velut interpres censeretur queat, et, ut equidem puto, *Sophoclea* *Herodotus* dederit ad verbum propemodum expressa. Non me præterit, homines eruditos et *Jac. Tollium* in *Fortuitis* c. 4. sic statuere, ut *Herodotea* potius videri deberet *Sophocles* imitatus: ego vero, quod

pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quæ hic conmode non possunt explicari. Qui Longino dicitur Ὀμηρικώτατος, XIII. 7. Herodotus, Homerum, quem Ptolemaeus (Laërt. IV. 20.) vocabat Tragicum, Homereæ certe magnificentiæ proximum Sophoclem habuit in deliciis. Verum, hæc ut unde sint ducta liqueat, singula ponam seorsim: Sophocles: Πῶς μιν ἂν μοι παρθεύοντες, ἄλλος ἦν. Herodotus: Ἀνὴρ μιν μοι ἂν ἄλλος γένετο, εἰ δαίμων ἰδίῳ. Soph: Καὶ παῖς ἂν ἄλλου φησὶς, εἰ τοῦδ' ἤμαλλ' αἶνον. Herod: Καὶ τίνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀποβάλλω. Soph: Μητρὸς δ' ἐν ᾧ καὶ πατρὸς κεινέοντο, οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαπτῶ ποτὶ. Herod: Πατὴρ δὲ καὶ μητρὸς οὐκ ἔτι μιν ζώντων, ἀδελφὸς ἂν ἄλλος εὐδὲν τρέψω γένετο. Posteriores duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud Clem. Alex. p. 747. velut ex deperdito dramate petitis Grotius posuit in Excerptis pag. 153. Levem errorem correxit Gatakerus Adversar. cap. x. Novator Sophoclis pro κεινέοντα vel κρυφῆναι adhibuit τὸ κεινέοντα: hæc est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κεινέοντο, in alia fuerit mutatum. Sophocles CEd. Tyr. v. 977. Διὸς ἐνὶ Κεῖνι πάντ' ἀνὰ γῆς. Scholiasta: Κεῖνι, ἐντὶ τοῦ κείνεται, κρύπτου καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητρὸς δ' ἐν ᾧ καὶ πατὴρ κεινέοντο. Ab Antigones autem Sophocleæ, et Intaphernis uxoris Herodotæ iudicio non valde dissidet illud Abauchæ Scythæ, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, ægrotantem amicum ex incendio servavit, narrante Toxari Luciano T. II. p. 565. (Toxar. s. Amicit. c. 61.) rogatusque causam, ἀλλὰ παῖδας μιν, ἴφην, καὶ αὐτὸς ποιήσασθαι μαι βέβηκεν, καὶ ἀδελφὸν εἰ ἀγαθοὶ ἴσονται αὐτῶν φίλον δὲ οὐκ ἂν εὖρωμι

ἄλλον ἐν πολλῇ χρόνῳ τοιοῦτον, ὅς ἐστιν ἰστέ. VALCK.

25. οὐκ ἔτι μιν ζώντων] Clementem Alex. Strom. lib. VI. p. 747. et Plut. περὶ Φιλαδ. p. 481. x. οὐκ ἔτι μιν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et sæpe alii, invenisse, plura ni mutassent, putares. Persicæ matronæ dictum cum Sophocleo Antig. v. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius Jac. Tollerius Fortuit. cap. 4. Quæ his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librarius iudicium. Tollius, feminæ tribuens, ἔβριζα ταῦτα, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. WESS.

CAP. CXX. 3. Ὁρόντης] Satrapæ nomen unius literæ discrimen apud alios, Ὁρόντην adpellantes, habet: ex Nostri exemplo instauratur a P. Victorio in Cicerone Var. Lect. (ed. S.) II. 4. et Jo. Davisio ubique ad Maximum Tyr. Diss. V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti Ælian. Hist. An. VIII. 11., hauserint; quæ quidem dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. νομοῦ ἔρχοντα τοῦ ἐν Δασκυλείῃ] Conf. c. 126, 6. Nempæ Bithyniæ erat præfectus. S.]

11. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ] Simili sæpe in formula multitudinis numerus, qui tot in MSS. probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος ὄχι, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιῶται, et lib. II. 5. ejusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῳ, Musæ VIII. 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦσαν, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ] Minus adtendenti blandiri posset lectio Codi-

cum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρῆς. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (ὅπως εἶναι ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rhemo v. 149.) quique nullo sunt numero, οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐκ βέλμῃ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Græcis fuerit in usu. Nisi fallor, οὐ γὰρ ἐν ἀνδρῶν λόγῳ; tantundem est ac οὐ γὰρ ἀνδρῆς; tu-ne vir fortis, vel egregius censereris? sive οὐ γὰρ ἐν ἀνδρῶν μίση vel μίρη; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν πληροτέρῳ καὶ υἱῶς μίση καθισταμένη. ἐν πολυμύῳ μίση, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ἰδιώτῳ μίρη διάγειν, Isocrat. Evag. p. 193. c. Eusebius Stobæi pag. 567, 9. ὅδε μὲν καὶ ὅδε ἄρχονται καὶ τιμίζονται· τὸ δ' ἱερὸν ἐν ἰουδαίῳ λόγῳ καὶ ἀνίμῳ. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

18. δι' οὗ εἶναι παλαιὸς ἥκουσι] Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspitione immunis. (Nempe hoc ex MS. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. ed. S. monere debueram.) Certe commodissimum, agnoscens Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ εἶναι idem prorsus ac δι' οὗ εἶναι propter quæ, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conductæ, quibus uti nunc non licet. Wess.

CAP. CXXI. 4. καὶ Ἀνακρίοντα τὸν Τίτιον] Ætas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Bælius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scriptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: hæc discrepantiæ origo. Ipsa autem commemoratio hæc Herodoti, verborum seriem et structuram si consideres, inplicationis atque ex interpositis parenthe-

sibus paullo inpediit: est: hinc variae conjecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex οἱ δὲ Ἰλίσσωνος λόγῳ. Wess.

CAP. CXXII. [1. Αἰτίαι μὲν δὲ αὐτὰς διφάσαι, etc.] Aliam causam scævitæ, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex Diodori Sic. Excerptis de Virt. et Vit. (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit Larcher. S.]

5. Μύρσαι τὸν Γόγυα] Genus-ne Myrsus ex Gyge, Lydorum rege, derivari, non habeo, etsi veri specie defectam non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiæ regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122, ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque Μύρσαι. Wess.

8. πάλιν Μίνωες τι τοῦ Κνωσίου] De Minoë fatentur Thucyd. I. 4., Diodorus IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures Θαλασσοκρατοῦντας Africanus et Eusebius in Chronicis recensuerunt, a summis viris Casanbono in Polyb. p. 192. (ed. Gron.) et Seldeno de Mari Clauso lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formula imperii gubernabantur fere Græci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. Eusebium et Africanum traditur, variabatur, bene Seldenus: vere quoque Scalliger, ἀνθρωπίνῃ γένει (l. 10.) esse tempus historicum, et opponi τῇ μοδιῇ, lib. III. Can. Isagog. pag. 278. Aliis ἀνθρωπίνῃ γένει et ἀνθρώπων spatium vitæ humanæ xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti Artemidoro, Porphyrioque, quos Bergherus, huc non pertinentes, advocavit. Wess.

10. Πλατωνέως ἔστι πρότερος,] Hæbat sermo, nunc lenissime labens. Πρότερος ob præcedentia placuit. Quod de Ionia sequitur, (l. 11.) ridiculum Cl. de Pauw

et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut Ioniam posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic innui; repetendum ex superioribus et considerandum ac si *Θαλάσσης Ἰωνίης* foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspersit, jam dominabatur in Musæ hujus cap. 39. Crevit habendi cupido, et hominem in perniciem detrusit, vana se spe lactantem. Wess.

Ibid. *Πολυκράτης μῦθος*] Quomodo tandem solus? quum tam multi memorentur in historia veteri *Θαλασσοκράταις*. Vallæ vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat Valla: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ionie atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit Galeus: *Πολυκράτης ἰστί πρῶτα* (vel *πρῶτος*) *ἐκ πλείστων ἔχων Ἰωνίης οἱ καὶ νῆσων ἀρχὴν*: quod, mea quidem sententia, pæne significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum Herodoto: *πρῶτος* — *Ἑλλήνων δὲ Θαλασσοκρατῶν ἱστορήθη*. Thucydidi dicitur insulas sibi subjecisse Polycrates *ναυτικῇ ἰσχύϊ*, I. 13. Straboni, fuisse *δυνάμει λαμπρῆς, ὥστε καὶ Θαλασσοκρατῆσαι*, XIV. pag. 945. v. (p. 637. v. ed. Cas.) Qui maris tenuere Mediterranei partem Græci, superbo *Θαλασσοκρατούντων* insignes titulo, in aliquot insulas *Ἰσθμίου* maris exercebant imperium, sic satis interendum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Græci. Insulas, quarum imperium et *τὴν Θαλασσοκρατίαν*, per contemptum *Ἰησόδωρον* Thessalus vocabat Jason apud Xenoph. *Ἑλλ.* VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quæ forsitan

VOL. III.

ignorassemus, absque Casauboni fuisset in Polybium commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus Eusebii ductum populos *Θαλασσοκράτορας* recensuit, hujus Herodotei tum forte loci non memor; nam, quod de Minoë tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. Diodori Siculi, idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 2. *Μαιάνδριον Μαιάνδριον*] Restituit e Med. Gron. accedunt Arch. et Valla: et sæpius in c. 142. et seqq. Herodoto dicitur *Μαιάνδριος*. Præter Perizon. (ad Æliani Var. XII. 53.) vid. Hemsterh. ad Luciani, p. 478, 510. (ad Nectomant. c. 16. et Contempl. c. 14.) Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Græcos usitato: Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant *Ἀεταφίης ὁ Ἀεταφίης*, et *Ἰδάριος ὁ Ἰδάριος*. In duobus Demosthenis locis, pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognominis, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes ejusdem ætatis Attici: hoc ævo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. *λάρυκας ὁπὸ πλερώσας λίθων*] Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Græcis alia, hoc forte ceperat ex Herodoto consilium; nam Græce Pœnum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritis deceperunt Egestæi apud Thucyd. VI. 46. Dioder. XII. 83. Polyæn. VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, Cicero ni venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[10. *καταθήσας δὲ τὰς λάρυκας*] Alligatas arcas vertunt: commodius obligas

X x

tas dixissent. Obnignatas equidem, (hoc enim me voluisse, non obnignatus, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. Commode Larcherus ex Eustathio ad Odyss. *l.* 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παραιμία κίεθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσεὺς διαρμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων ἀσφαλῶς. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostri locum monuerat. S.]

CAP. CXXIV. 5. παντοῖα ἰγύντο (placuit ἰγύντο ex MS.) μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πάριον. Cl. Reiskius εἰ μὴ ἀποδημῆσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 32. τότε παντοῖα ἰγύνοντο Σάβηαι διόμηναι ἴωναν λῦσαι τὸν πόρον. Jam quod Polycratis filiae per quietem objectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis jussu in crucem tolleretur, Philo Jud. prodidit apud Euseb. Pr. Evang. lib. VIII. 13, alios fortasse secutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. T. II. p. 639. Wess.

Ibid. παντοῖα ἰγύντο μὴ, etc.] In Xenophonteis semel, ut puto, reperitur: ἐν παντὶ ἴδον, μὴ, etc. pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: διαμῖνη namque subaudiendum, additum ab Æliano Nat. An. XV. 21. παντοῖα ἰγύνοντο οἱ Ἴνδοι διόμηναι τοῦ Ἀλιζάνδρου μάστιγι ἐκδιδόμην τῷ ζῳῇ: quod saepe facit, Herodotum imitabatur Ælianus, cujus ista sunt VII. p. 385, 2. (c. 10, 32.) παντοῖα ἰγύνοντο Σάβηαι διόμηναι ἴωναν λῦσαι τὸν πόρον. Neutrum horum Porcus addigit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur παντοῖα

γινέσθαι. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. παντοῖα ἰγύνει, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias παντοῖα ὑπ' ἐμφροσύνης γινόμεναι. VALCK.

7. ἰσιφημίζον] Gronovio, compositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret Eustath. in Iliad. *α'*. p. 28, 27. (pag. 21, 48. ed. Bas.) Σημείωσαι δὲ ὅτι τὰ παρ' Ἡροδότου ἰσιφημίζονται, οὐ ταυτὸν ἔστι τῷ ἰσιυφημῖν· ἀλλὰ μαντικὴ λίξις ἐστὶ, δηλοῦσα προφασὶν τινα μαντικίας δι' ἀνομήσεως ἰσχυρίου. Quorum quidem recordatio si animum non sublisset, aderat Hesychii Ἐσιφημίσματα, εἰσιτίσματα, potuerantque in promptu esse Thucydidis et Josephi verba, a Grammatico explicata. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Albertum ad Lexicographum. Restitui σιντακτικῶν, scriptore praeunte. Wess.

CAP. CXXV. 4. καὶ τὴν εἴχην ἀσκήοντα] Minimi refert, utrum eligatur: (ἀσκ. an ἰσχυρ.) parendum tamen Codicum imperio. Ἀσκήων σιντακτικῶν, IX. 32. pro quo ἰσχυρῆας VI. 92. ἀσκήων χρηστέοντα, Eurip. Suppl. 872. κακόντα ἀσκήων, Æschyl. Prometh. 1064. Superius (lin. 4.) Κροτανήτην ἄνδρα, ἰσχυρὸν κ'; etc. fortasse voluit, ut c. 122. Μύρσαν — ἄνδρα Λυδὸν, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri Ἰσχυρὸς γὰρ ἄνθρωπος. (Iliad. *λ'*. 514.) Wess.

7. ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρακουσίους] Horum corruerat sensum Valla, qui ejectam a Gronovio reperit et in suo Codd. vocem εὐρακων. Per Syracusanorum Tyrannos, quorum μεγαλοπρέπεια cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissimum illud par fratrum, Gelonem, et Hieronem; nam primus etiam Hiero paulo ante jam illuc abierat, quam historiam suam conderet Hero-

dotus; quo tempore Syracusis imperium fuit penes suum dominum, Populum. Utrumque cum excellenti viro Pisistrato comparans Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 551. r. Gelonem, inquit, novimus, et Hieronem, Sicilienses, et Pisistratum, ὅτι πονηρία πησάμενοι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρανόμους ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἰλθόντες, ἰγίνοντο μίτρει καὶ δημοφιλίῃς ἄρχοντες. Gelo certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiæ fuit et moderationis, et propemodum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus *ἐμργάτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεύς*, Diodor. XI. 26. Ad illum non æquiparandus frater Hiero, eruditior istius ævi hominum studiosissimus cultor, Simonidis, Pindari, Bacchylidis, Æschyli, ceterorumque, (Ælian. Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit Herodoto visus, qui hujus laudis ornaretur titulo. Sed his longe recentioris secundi Hieronis, (cum primo sæpe confusi), sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est *μυγαλοπρωτα*. VALCK. — *μυγαλοπρωταῖν* tenent libri omnes, sicut I. 139, 3. Unus Borh. *μυγαλοπρωτην* suo arbitrio edidit. Subintelligendum *κατὰ* vel *ἐς* *μυγαλῶν*. facile patet. S.

10. οὐκ ἔστιν ἀπηγήσεις, etc.] Tentata hæc varîe sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oræta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum Herodotus, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persæ cruci suffigendis capita amputare, ut Histiae VI. 30. et Leonidæ VII. 238., aut pellem detrahare; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propa-

tulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De Bagapate Ctesias Eclog. Pers. cap. 58. τὸ λίγμα περιαιρηθῆς ἀνεσταυρώθη. Hæc magnus Casaubonus, atque, ut opinor, verissime, Exercit. XVI. ad Annal. Baronii p. 541. Wess.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιληίην] Hic iterum, si non fuisset interpolata, Vallæ versio, post Cambysis obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset attendenti, καὶ in κατὰ debere transmutari: *μὲν γὰρ τὸν Καμβύσιον θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιληίην*. Necessary correctionem esse sciens historiæ Persicæ nemo diffitebitur: vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: *κατὰ* *ἐκείνου τοῦ παιρὸς* evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, *κατὰ* sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. *κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδριδίῳ τε καὶ Ἀρίστανος βασιληίην ἐν Λακιδάμοι*. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. (καὶ τῶν M. tenent scripti omnes: *κατὰ* *recepere Borh. et Schæf.*) Paulo post, ut legit Valla, scribendum: *ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ* (pro olim vulgato *ἀρχῇ*) *κατὰ μὲν ἱερεῖς*, etc. affirmant illud Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. *ἐς ἴσην δὲ, ἐς Μάγους ἄρχῃ καὶ οἱ κατὰ ἱεραίστησαν, ἐς ταύτην παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ παραχῇ*. VALCK.

4. ἀφίλει μὲν οὐδὲν Πίρσας] Conjiendo addigerunt Pavius et Reiskius. Post pauca c. 127. de Oræta δὲ ἀφίλει μὲν καὶ οὐδὲν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi incommodum habens; neque enim bene adhærescit antea positâ. Equidem proclivior sum in Vallæ et Arch. ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ, in illa post Cambysis fata rerum conturbatione. Vide adnotationes Galei, quibus Cl. Schurtzflœschius calculum addidit. Wess.

[6. *Μυρεβάτια*, etc. Conf. cap. 120. S.]

9. καί τινα ἀγγαρήϊον Δαρείου] Exquiritius hoc est quam pro scribarum ingenio. Ἀγγιλιφείρου in Musis ignorat nemo. Ἀγγαρήϊος Persarum voce idem. Testes ἄγγαροι, toties apud alios obvii, tum ἀγγαρεύειν, docte illustratum a Vinc. Riccardo ad Homil. Procli. XVIII. p. 523. et Balth. Stolbergio Exercit. Ling. Græc. p. 152. Herodotus Ionica specie ἀγγαρήϊο extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο τὸ δράμημα τῶν Ἰσπανοῦ καλίουσι Πίρσαι ἀγγαρήϊον lib. VIII. c. 98. liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru eant, voci sedem esse. Wess.

10. κτείνω μιν] Κτείνω (nescio utrum κτείνω, an κτείνω, voluerit) μιν justissime docti viri, Pauw, Reiske, Abresch. Proximum ἀποκτείνω δέ μιν ita postulat. Wess.—Commodum utique foret μιν, commodum etiam κτείνω aoristo tempore, sic dein ἡφάνισαι: sed in vulgatum consentiunt libri omnes. S.

11. ὑπείσας] Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπείσας, p. 63, 41. p. 180, 12. (lib. I. c. 156. et III. 52.) et hoc loco præbet idem Arch. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum judicarem ὑπείσας. Ut hic ἄνδρας οἱ ὑπείσας, sic legitur VI. 103. οὐκ οὐκ ὑπείσαντες ἄνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφύσσα, ἀφύσαν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK.—Æque Ionicum ὑπείσας est, et ὑπείσας: sed ὑπείσας τῆς ἀργῆς locis citatis, a verbo ὑφίημι, remitto; at ὑπείσας vel ὑφείσας ab ἵα, colloco. S.

CAP. CXXVII. 4. οὐκ ἰδόναι σίμπω] In his requiritur vocula, quæ in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: σπερσὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδόναι οἱ σίμπω, ὅτι οἰδόντων ἔτι τῶν περηγμάτων: neque enim οἰδόντων, si plures dant Co-

dices, alteri οἰδανόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ οἰδόντων τῶν περηγμάτων, ἰσιτίζεσθαι. Platonis imago non multum distat, πόλιν et ἀρχὴν φλογμαίνουσιν memorantis, de Rep. II. p. 372. x. de Leg. II. p. 691. x. VALCK.—At nec ullo incommodo subintelligi datus οἱ ad ἰδόναι potest, est peropportuna eidem voculæ sedes deinde est, rebus ei (id est, rebus ejus) nondum satis tranquillia. Cæterum, intercidis in codicum aliquo οἱ ante οἰδόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ὅτι οἱ οἰδόντων, etc.] Præivit Scriptor, Thalæ c. 76. μηδὲ οἰδόντων τῶν περηγμάτων. Aldus ibi, ut hic Pass. οἱ δόντων, quod ipsum in Suidæ Ἰδὸν fuit; ubi Küsterus, quum οἰδόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδανόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδανῶν in iræ fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Μοχ μεγάλην τὴν ἰσχὺν non sollicito. Wess.

CAP. CXXVIII. 4. παλλομένω δὲ λαγχάνω] In his etiam fuit erratum. Idem sæpe dicitur κληρουμένων δὲ λαγχάνω: nam, quod Ionice πάλαιος et πάλαιος, vulgo κληρῶν dicebatur et κληρῶσθαι: quæ duo sane differunt significandi dote. Sive præfectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam conjiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussione πάλαιος κλήρου, et πάλαιος dicebatur simpliciter, vulgo κληρῶν. Πάλλαιος et κληρῶσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebant sors, sive, cujus sorte nomen excidebat, is λαχὼν dicebatur, vel κλήρῳ λαχὼν (III. 83, 6.) Herodoto πάλῳ λαχὼν, (IV. 94, 4. 153, 4.) et Æschylo Sept. c. Theb. v. 55. Κληρουμένους δ' ἔλυσαν, ὡς πάλῳ λαχὼν Ἐκαστος αὐτῶν. In Soph. Elect. v. 711. agonistas Brauteæ κλήροις ἔπηλαν. Hoc activo ver-

bo Κληροῦν est et Aristophani Eccles. 678. Contra Callim. Hymn. in Jov. v. 64. ἰπ' ἰσσίην γὰρ ἵκει Πάλασθαι. Homerus Iliad. ε' 191. "Ἦται ἰγὼν ἱλαχον πολὴν ἄλα καίμην αἰὶ Πάλλορμινον. Hoc et πληρουμένω λαγχάνει, Xenoph. p. 22, 28. Lysiae, p. 105. Demosthenes p. 322, 22. πληρουμένω πρῶτος αἰεῖσθαι τὸν αὐλητὴν ἱλαχιν. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerunt in Harpocrat. Πανάκη, τὰ καθήματα ἀντὶ πλήρων ἀπὸ τῶν πληρουμένων: corrige πληρουμένων. H. Valesius, vir suūmus, πληρούμενον dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK.—Immo recte, si quid video, emendavit Valesius. S.

12. εἰ ἰδιζαίετο ἀτίστασι] Misellum εἰ αἰ placere (Gronovio et Porto) non potuit, quoniam ἰδιζαίετο ex ἰδιζίσθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἰδιζίσθαι descendere, et voculae tuta erit statio. Diodori sunt, καὶ μὴ βάρεον ὁμόνετα πρὸς ὁμοιότητι ἀνθρώπων ἰδιζίσθαι, lib. XIII. 27. et in Excerpt. T. II. p. 631. μεγάλῃν ἔβρι τῇ περιστάσει ἰδιζίσθαι. Nobile Paulli est Apost. Ἀλλ' ἐσθλὸς πολλὰ μοὶ κατὰ ἰδιζίσθαι, II. Tim. iv. 14. Alia prudens negligo. Artibus autem Bagaei ad Oracem pessumdandum conveniunt Macronis technae in AEl. Seiano ap. Dionem Cass. et Olympii sive Honorii Imp. in Stilicone opprimendo ap. Zosimum. Wess.—Facile equidem patiar εἰ οἱ ἰδιζ. restitui. S.]

17. μετῆλθον εἰ τὰς αἰχμὰς] Vertunt vulgo cum Valla, lanceas deposuerunt. An submisserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μεθίναμι τὴν αἰχμὴν, cujus vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀσπεράγαιος ἱζιχάρεσι ἐκ τῶν ἀφρον] De Dario, καταπιστὸν ἀπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ ἐν νηπιγισίαι, τοῦ ἀσπεράγαιος ἱζιχάρεται, Dio Chrysost. Or. XIV. p. 231. ex Herodoto, dissen-

su exiguo, iterato, Or. LXXVII. p. 652. πιστόντι ἀπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ μεταχρηστέας ὁ ἀσπεράγαιος: major est in medici nomine, quem Δημοδόκῃ, incertum suane an aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut Δημοδόκῃ, quo de Aristoteles Eth. ad Nicom. VII. 8. in Oratoris animo fuerit. In Himerii Eclog. p. 71. ed. H. Steph. Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης, etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistae verba Hoeschellii adjumento correctiora leguntur. Wess.

7. στρεβλοῦντες καὶ βιάμενοι] Haec et vicina observabantur Dioni Chrys. Or. XIV. p. 231. n. et LXXVII. p. 652. n. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρευσίαις τε καὶ ἀλγυδίαις Darium ἰνίσταλον, ἱλποῦντες καὶ βιαζόμενοι τὸ ἀφρον: tum tangit laudabile Democedis facinus, invidios Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum Herodoto c. 132. Bis in Dione medicus Crotoniata dicitur Δημοδόκος, qui fuit Δημοκίδης, et Democedes etiam vocatur Timaeo ap. Athen. XII. p. 522. n. et Aeliano Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

10. ἀγρευσίαις ἱζιχάρε] Suidas male (qui ἀγρευσίαις συνίχασαι.) Herodotea ἱχίσθαι ἀπορίη et ἐν ἀπορίαις, IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολίη ἱχίμενος, V. 74. Aeliani Var. XIII. 35. φαλαγγίαις ἀνθρώποις ἱχίμενος, Luciani Scyth. c. 2. τῇ λοιμῇ ἱχίμενος, abunde Grammaticum redarguant. Dignum magis consideratione (l. 11.) παρανοήσας — τὴν εἰχην; studiosissime in Lexica, ut ἀνοήν et παρανοήν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit Herodotus, si, quod schedae offerunt, οἷα δὲ παρανοήσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem Sardibus pridem audientem Dario nunc tandem Democedis artem indicasse. Wess.—Verba οἷα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonneminis fuisse adjecta: quae sive adsint, sive absint,

perinde constabit verbo *παρεκείνου* notio obiter audiendi, quam ei Vir doctus vindicavit. Denique ad *ἄγγιλλαι τῇ Δαρείῳ* utique intelligi debet *τὴν εἶχνην τοῦ Δημοκρίδου*, et potest ad *παρεκείνου* subintelligi *ἐπὶ αὐτῷ*: sed et nihil impedire videtur, quo minus juncta intelligamus *παρεκείνου τὴν Δημοκρίδου εἶχνην*, et dein cogitemus *ἄγγιλλαι αὐτῇ*. S.

CAP. CXXX. 4. *πασιφάνη* — *εἰχνέζου* [*ἰσιγνόμενος*] Vallæ Latine, visus Dario fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab H. Stephano Thes. T. III. p. 1437. Suidæ interprete, et Reiskio. Dolos et strophas noverat Democedes, ut artis medicæ peritiam dissimularet. Id *εἰχνέζου*. 'Ο δὲ Ἀρεταίριος ἰδὼν αὐτὸν εἰχνέζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. Wss. — Vallæ versionem quam Gronovius tenuisset, cum hac Wesselingius permutavit, sed tamen visus fuit Dario dissimulandi artes bene nosse: frigida (ut dicam quod sentio) sententia. Nempe memor Vir doctissimus usitæ verbi *φανίσθαι* et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo Valckenarius ad c. 1, 22. hujus libri monuit,) juncta intellexit ista *πασιφάνη ἰσιγνόμενος*, rursumque illa, *ἰσιγνόμενος εἰχνέζου*. Sed ex præmissa Darii interrogatione, (l. 2.) *εἶχνην εἰ ἰσίσταται*, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, *ἰσιγνόμενος αὐτῇ*, acil. *τὴν εἶχνην*, adeoque hoc dici: adparuit Dario, dissimulare hominem, cum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare. Poterat Herodotus scribere *ἰφάνη* — *εἰχνέζου*, *ἰσιγνόμενος*: sed, ne duo participia absque conjunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam Larcherus monuit,

ἰσιγνόμενος hic accipiendum quasi esset *πασιτὶ ἰσιγνόμενος*. S.

7. *φλαύροις ἔχουσιν τὴν εἶχνην*] Præferrem, si Codices subministrarent, *φλαύροις ἔχουσιν τῆς εἶχνης*: quo modo sæpe loquuntur veteres. *μακάρειος ἔχουσιν φρεσὶν*. *Θράκης παρόδου χρησίμως ἔχουσιν*. *οὐκ ἔστιν εἶχνην*. *αὐχμηρῶς ἔχουσιν*. *οὐ γὰρ οὐδὲ παλαιὰς ἔχουσιν ἔχουσιν καὶ δικαιοσύνης*. Horum primum est Dionysii Tyr. ap. Stobæum, p. 531, 14. Postremum Platonis ita transtulit Latine Cicero: cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus? Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (*πασι*) *τὴν εἶχνην*, atque *τῆς εἶχνης* (*ἵνα*) dicere licuit Herodoto. S.]

[8. *ὅτι οἱ ἰσχυροὶ*: sc. *ἰσχυρὸν καὶ τὸ πρῶγμα*. S.]

9. *καὶ ἦσαν μετὰ τὰ ἰσχυρὰ σφραγίσαντες*] Series rerum MSS. adstipulatur. Ægyptii medici regem diu torserant, et continuatis ærumnis omno prohibuerant. Democedes lenibus post acris illorum usus medicamentis Darii insaniam discutit, reddita sanitate. Vallæ verum perspexit, nactus Morelli ad Dion. Chryz. p. 72. et aliorum calculum. *ἦσαν φάρμακα*, Poëtae Iliad. γ. 218. et *ἦσαν ἀνέματα* Æschyli Prometheus. v. 481. loquendi genus adfirmant. Hier. Mercurialis Var. Lect. (ed. S.) lib. IV. 3. intacta non reliquit Herodotes. Wss. — Suum Herodoto restitutum iri, *καὶ ἦσαν μετὰ τὰ*, monetat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse monuerat, qui primas, ni fallor, omnium exactius expendere cepit monumenta veterum, Græca præsertim, P. Leopardus E-mend. VII. c. 14. VALCK.

17. *ὁνομάσασθαι δὲ αὐτὸν ἰσότην*] Stephani *ὁνομάσασθαι* probavit Ampl. Cuperus Ep. ad Græv. Syllog. Burman. T. II. p. 690. Pavius, Geinocius; merito improbatæ Gronovio, sed vul-

gatum, in quod codices magna consensione conspirant, infelicitè explicante. (Nempe vertendum censuit, unaquæque pectus subverberans.) Indiget locus interpunctione, bene a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν θήκη, arca sive repositorio aureorum numorum. Donarunt regiæ mulieres Democedem stateribus, cumulatim adeo in phiala concervatis, ut plures deciderent. Singulæ τοῦ χρυσῷ τὴν θήκη arcam, ut numos phiala eruerent, concusserunt et subverberarunt: id ὑποτάττειν, II. 136. VI. 119. habetque junctum utrobique sibi, quo quid egerit, instrumentum, etiam in Comici Avib. v. 1145. ubi Hemsterhusius præclare. Lege mecum, ἑποσέσσυσα δὲ αὐτίκω ἐκάσθη φιάλῃ τοῦ χρυσῷ τὴν θήκη ἰδρύσιν τοὺς Δημεκῆδια οὕτω δὲ τι θαψιλί᾽ ἰδρύσιν, ὥς, etc. Earum unaquæque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculento munere donavit, ut servus —: et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς φιάλαις τὸν ἐπὶ χροὶ ἐκίειν, Democedi, Chil. III. p. 314. Wess.

Ibid. ὑποτάττειν, etc.] Tentamina præstant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat juvenis Gallus Jo. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: "chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnaient à Democède avec la caisse." Reliquis mea quoque succedat conjectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσῷ. Herodoti verba, ὑποτάττειν δὲ αὐτίκω ἐκάσθη φιάλῃ τὸν χρυσὸν ἐν θήκῃ ἰδρύσιν τοὺς Δημεκῆδια, sic interpretor: earum autem singulæ phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis sæpe nos decipi simulacris. Primum

egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θήκη. Deinde, τὸν χρυσὸν — ἰδρύσιν τοὺς Δημεκῆδια, qua ante structura, ἰδρύσιν μιν Δαρῆος π. χ. δὲ ζύγισμα. (At ibi ζύγισι et usus Græci sermonis et librorum consensus postulavit.) Quid tandem sit ἑποσέσσυν ante hos 50 annos Küsterum docuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. v. 1145. Küsterus dedit et Berglerus Herodotea ex lib. II. c. 136. ubi ποτὶ ὑποτάττειν ἰς λίμνην notat conto in paludem immisso egerentes quod adhærebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 570, 37. ed. Gron.) ὑποτάττειν τοῦτον ἀνάλιν. Aristophanis anseres, latissimis pedibus uti velut palis, ἔσσιε ἄμεις, lutum eruentes, ὑποτάττειν ἰς λίμνην. Similiter uxores Darii quæque dicuntur ὑποτάττειν φιάλῃ, tanquam palis usæ phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura palarum instar: vocem idcirco Hebræam טַרְיָן, qua palis designantur, φιάλας interpretantur Numer. iv. 14. In Homero φιάλῃ exponunt χαλασίην ἐκπίσσαν λεβητώδης: vid. Athen. XI. p. 468. x. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. ψ'. p. 1412, 30. et Wetsen. ad Joannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum ἰστίον amplum est, atque expansum instar folii vel laminæ: Athen. XI. p. 485. x. 494. x. 496. A. et Harpocrat. in voc. Τριπύρα. Istarum itaque Darii uxorum unaquæque donabat Democeden (fortasse regio more προσιπασσική) λαβύσα πλήρη χρυσίου (μισοίμφαλός γε) φιάλῃ: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Corn. tetrameter, ex Althæa sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum jam nil moror; ad quod consuli possunt quæ a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum

monco, nescire me consulto-ne *χευσιών* scripserit VALCK. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat *χευσιών*. Cæterum rectissime hunc Herodoti locum expeditivisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χευσῶ ἴβι contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χευσὸν mutare, quum percommode intelligi possit δαψιλίῳ δαρεῖν τοῦ χευσῶ. Quod vero θήκην idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur, qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. est ἑλαῶς πύλαξ, ἡ θήκη κατακειμένης ἀργυρῆς, vitrea patina super reposito argenteo: et ibid. c. 5. p. 130. c. d. bellaria in canistris ex ebore tectis — dono dabantur hospitibus αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πεμμάτων θήκαις, una cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, φιάλην (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quo aliud (v. gr. poculum) possit reponi, ex eodem Athenæo et ex Polluc. VI. 95. observavit Wytenbach in Annotatt. ad Selecta principum Historicor. p. 374. seq. conf. Xenoph. Cyrop. I. 3, 8 seq. WESSELIINGII ratio, quoad sententiæ summam parum a Valckenarii interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis Arch. auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ἴβι (pro vulgato εὐν θήκη) ex scribæ ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis Herodoti locis, ubi verbum ὑποσώπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex Aristoph. prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: aurum vero simul cum theca (εὐν θήκη) dono datum esse Democedi, ex his quæ continuo sequuntur intelligitur. Reiskius duas voces εὐν θήκη in unam συνθήκη contrahendas censuerat, χευσῶ

συνθήκη auri acervum intelligens. Toupus Emend. in Suid. (ad voc. χευσίς) P. III. p. 575. seq. ista τοῦ χευσῶ εὐν θήκη, violenter utique, in ἡ τὴν χευσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud Nostrum ὑποσώπτουσις ἡ λίμνη, auri arcam χευσοθήκην intelligens. τοῦ χευσῶ εὐν θήκη tenens Werfer, et hæc ipsa verba juncta intelligens, (in Act. Philol. Monac. T. I. p. 108 seqq.) θήκην χευσῶ nil aliud nisi auri arcam vel crumenam significare contendit, idque ex Herodot. IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, phialas s. pateras intelligamus, collato præsertim ibid. cap. 80, 6. Benedictus nuper (in Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296 seq.) unice veram lectionem esse ὑποσώπτουσα judicans, quam nonnullos bonæ notæ codices ait exhibere, nescivit Vir doctus nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex conjectura propositam ab H. Stephano sub finem Præfationis ad Lectorem quæ editioni Græco-Latinæ præmissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. παρὶ συνίχτης ἡ Κρότων] Insulsum ἔς; damnavit Gronovius, nec induxit, Reiskio merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit Homeri Iliad. ζ'. 396. τοῦ περ δὲ θυγάτηρ ἔχθη "Εκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρεόβῃ (δουλήν) συνίχσθαι, conflictari. Wess.—At Homericus quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλήν συνίχσθαι Latine commodius forsitan reddetur, premi servitute, ut apud Polyb. πολέμους, λιμὴ συνίχσθαι. S.

8. Ἀθηναῖσι, ἰκατὸν μῖνον] Polycratem non miror de male quasitis adeo munitum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Æginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicaretur, ut alibi nu-

meros, hic summam quoque pecuniæ nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis, in diem, Aristophanis ævo, duæ dabantur drachmæ: vid. Arist. Acharn. v. 66. Centum drachmæ unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. *Τίς δ᾽ ἔσ᾽ ἰατρός ἴσσι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὐτε γὰρ ἰ μισθὸς οὐδὲν ἴσσι, οὐδ᾽ ἡ τίχνη.* Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium ærario pecuniæ vis, ut peregrino Medico annum assignare commode potuerint salarium talentum et minas quadraginta, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adjicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratæ sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea necum, credo, mirabuntur. VALCK.

12. *Κροτωνιάται ἰστέρι ἐλίζοντο*] Voluit-ne Arch. librarius *ἰστέρι ἐλίζοντο*, καὶ ἀνὰ πᾶσαι τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici Interpretamento nata. Democedes et Crotoniæ Medici plura scholæ Italicæ videntur debuisse: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotone docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagoræ rebus memoriam Democedis apud Jamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. *ἴφου φῦμα*] Generalius Athen. XII. 4. (c. 22.) p. 522.

VOL. III.

2. *τὸν μαστὸν ἀλγήσασα.* Vomicae morbum φῦμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quæ Plutarchus de Jasone Pheræo T. II. p. 89. c. *ἴπασσι τῷ ἔϊφι τὸ φῦμα καὶ διῶλιν εὐτως, ὥστε σπῆλαι τὸν ἀνδραποπὸν — τοῦ φύματος ἰαγίντες.* Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossæ inconmodum auxit. WESS.

7. *ἰξερκοῖ μιν*] Vide VI. 74. WESS.— Scilicet ibi pariter *ἰξερκοῖ*, non *ἰξερκοῖ*. Conf. vero et IV. 154, 13. et 14. S.

9. *ἴσα αἰσχύνῃ ἴσσι φέροντα*] Alias monui, (ad I. 10, 10.) necesse non videri, *ἰς αἰσχύνῃ* scribi. Sustuli nunc codicum imperio præpositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνῃ φέρι Περῶν. Plato Menex. p. 247. A. ἡ δὲ αἰσχύνῃ φέρι. WESS.— Vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) notavimus. S.

Ibid. *ἴσα ἰς αἰσχύνῃ ἴσσι φέροντα*] Restituit etiam Gronov. I. 10. *παρὰ βαρβάρους καὶ ἄνδρα ἰσθῆναι γυμνόν, ἰς αἰσχύνῃ μιν ἰσθῆναι φέρι.* Quam ex Med. Cod. præpositionem *ἰς* adjecit, illam merito non necessariam judicabat, quæ humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. *οὐκ ἔχοντες πῶς αἰσχύνῃ τοῦτου τοῦ ἔργου, φέροντες δὲ τι καὶ δόξης μᾶλλον.* Ælian. Var. I. 21. *οὐ μὴν ἴδρασιν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλησιν αἰσχύνῃ φερόντων.* Quæ habent vel adferunt ignominiam, dicuntur *αἰσχύνῃ ἔχοντα*, vel *φέροντα*: in his valde dubitari potest an locum suum *ἰς* possit tueri. Sæpenumero quidem iisdem verbis *ἔχιν* et *φέρειν* adjicitur ab Herodoto præpositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. *τὰ ἰς Ἡσιόδον τε καὶ Ὀμηρον ἔχοντα.* IX. 42. *τὸν χρησμὸν, τὸν Μαρδ. ἴσσι ἰς Πέρσας ἔχιν.* IX. 32. *οὐκ ἰς γυμνικοῦς ἀλλ' ἰς ἀγῆτους ἀγῶνας φέρον τὸ—μυστήριον.* VIII.

Y y

137. *ἰσχυρὸς αἱ ἀντίαι, ὡς εἴη τίς τις, καὶ φέροις ἰς μέγα τι.* Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperientur, præterquam apud ejus imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: hujus VIII. p. 701. legitur *φείρειν* ἰς *λαίαν* τὸ *δῶμα*, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. *τοῦτο τὸ ἔπος ἰς τοὺς τιθιεύτας ἔχουν νομίζοντες.* II. p. 133. *τὸ ἰσχυρὰ μῦθος ἰς γυναικας ἄλλας ἔχου.* V. p. 380. *ἰς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἔχου τὸ μάντιμα.* V. p. 417. *ἰστα ἰν τοῖς ἔχουσιν ἰς Ἀργείους ἰδὲ λαοῖς.* p. 427. *εἰς ὑπονοίας τὸ πολλὸν ἰς Εὐμῆλον τὸν Κορίθιον ἔχου ἡμῖν.* Cam postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. *τὰ ἔχου εἰς ὑπονοίας ἰς τοῦτον φέροντα:* et p. 120, 8. *τὰ ἔχου τοῦ φόνου οὐκ ἰς ἰμὶ φέροντα.* Hæc ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Conject. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, *τὰ ἰς διὰ τῶν*, vel *βλασφημίας*, vel *ἰς οὐκ ἰδὲ φέροντα*, *facebor* etiam dici potuisse *τὰ ἰς αἰσχύνην φέροντα*: sed, quæ diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK.—Nihil referre videtur (quem admodum ad I. 10, 10. Wesselingius monuit) addatur *ἰς* ad *αἰσχύνην*, an auferatur: ac possis Latine etiam perinde reddere, quæ ad contumeliam pertinent. Conf. quem in Var. Lect. (ed. S.) laudavi Markl. ad Eurip. Suppl. v. 295. S.

CAP. CXXXIV. 12. *αὐξανόμενῳ γὰρ τῷ σώματι, etc.]* Ex Democrito habet Stob. Serm. CXV. p. 592. *Ἀὐξανόμενῳ γὰρ τοῦ σώματος, συναύξονται φέροις. γνησκότος δὲ συγγησκόουσι, etc.,* quæ his ita respondent, ut eodem fonte manant. Sæpe opinatus sum, perperam Democriti nomen fragmento apud Stobæum adpingi, debuisse enim Herodoti. Nunc, cum ambo ejusdem fuerint temporis et æquales, philosopho et medico

dictum, utriusque sententiæ bene congruens, nolo auferre. Galeni similem apud Eustathium (ad Odyss. β'. p. 98, 31.) professionem non miror, quippe τὴν *κρίσιν*, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec Aristotelicum, Polit. lib. II. c. 7. *Ἔστι γὰρ, ὡς πρὸς καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας.* Notæ Philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. tolerari utcumque ea posse, si de operationibus animæ, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc Heraclidæ Pont. Allegor. p. 485. *ἔστιν ἡ τοῦ σώματος ἰσχύς διποθεῖν, τοσοῦτον ἡ τῆς διανοίας αὐξίνας ἴσως.* WESS.

Ibid. *αὐξανόμενῳ γὰρ, etc.]* Sub nomine Democriti Herodotea legi apud Stobæum monitum fuit in Diss. Herod. Wess. p. 177. Suo tributa parenti prostant in Scholiis ad Hom. Od. β'. 315. Dixisse fertur Antipater Tarsensis lib. II. de anima, secundum decreta Stoicorum: *ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἡ ψυχὴ, καὶ πάλιν συμμιούσται.* Traditur hoc in Scholiis Homeri Leidensis ad Iliad. λ'. 115. (et in Venetis Scholiis a Villosono editis.) quod neque ex Eustathio constat, nec Diogene Laërtio, neque aliunde forsan didicissemus. Verborum sententia neque Democrito disconvenit: cum corpore, ait Lucret. III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem.—Post ubi jam validis quassatu'st viribus ævi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat ingenium, delirat linguaque mensque: *γνησκόουσι δὲ συγγησκόουσι (καὶ αὖ φέροις,)* καὶ ἰς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαβλύνονται. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius, VI. 23. I. Furium

facit juvenibus bella data, dictitantem, (Herod. οὐ γὰρ ἂν τι καὶ ἀποδίξαιτο ἔργον, ἰσὺς νῖος εἰς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactæ jam ætatis erat; sed vegetum ingenium in vivo pectore vigeat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiam, quam tractabat, ubique memor Longinus π. "Τψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, αἶτ, διηγούμεαι, γῆρας ὃ ἕως Ὀμήρου, Odysseæ conditoris, atque in illa similis ἡλὶν καταδυμένην. Moriens Cyrus Xenophontis Κατ. Παιδ. VIII. p. 198. de se ipse testabatur: τοῦμὲν γῆρας οὐδὲ πώποτε ἠσθένειν τῆς ἡμῶς νιότητος ἀσθενέστερον γινόμενον: quæ libenter adhibet Ciceronis Cato major de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex Historia Græca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δοκεῖ δ' ἱμεῖν καὶ τοῦδε μόνος ἀσθενέων ἐπιδιδῆναι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τοῦ ψυχῆς ῥώμη τῶν ἀγαθῶν ἀσθενῶν ἀγέραις ἵσται. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numero. VALCK.—Xenophonti libellum istum contra Valck. vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S.

17. ζεύξας γόφους ἰα τῆςδε τῆς] Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et MSS. testantur, nec minus, justum videri, quod insuper mutatum. Infra lib. IV. 117. Darius γόφους ζεύξας—δωρίσθαι ἰς τῆςδε τὴν ἡσυχίαν. De ancillis Atticis, (l. 23.) ab Atossa sibi expetita, et belli Persici origine, Ælian. Hist. An. XL. 27. Claudianum credo

lib. II. in Eutrop. v. 200. ad eas alluisse: Felices—quibus Argivæ, pulcræque ministrant Thessalides, famulas et quæ meruere Lacenas. WESS.

CAP. CXXXV. 1. καὶ ἄμα ἴσως καὶ ἔργον ἰσώει] Solens Homerum imitatur Iliad. ε'. 242.

Δότι καὶ ἴσως ἄμα μῶθος ἴσως, τοῦτο δὲ ἔργον. Quod dudum animadvertentem Eustathium p. 1182, 30. (p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.) operæ est audire. Τοῦτο δὲ ἴσως ἴσως τῷ ἄμ' ἴσως, ἄμ' ἔργον ἄσπερ Ἡρόδοτος ζηλώσας φησί· ταῦτα ἴσως καὶ ἄμα ἴσως καὶ ἔργον ἰσώει. Nolo dicere, Thessalicenem præulem MSS. ad amussim convenire, id solum, cessare post hæc fluctuationes de veriore sententiæ scriptura debere. Patropum Cl. Valckenarius suis opinionis allegare Cod. Ask. potest. WESS.

Ibid. καὶ ἄμα ε' ἴσως ἴσως] Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἄμα ἴσως ε' ἴσως. In aliis Codd. nec reperitur ἴσως, neque ἴσως. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἴσως, ἴσως, φάμας: extra poetas illa quidem rarissima, nisi quod Ælianus in Var. Historia ἴσως, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. Herodotum itaque scripsisse suspicor: ταῦτα ἴσως ἄμα ε' ἴσως ἴσως καὶ ἔργον ἰσώει: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dictæ res morata, ut loquitur Justinus II. 2. Solet et Noster ita loqui p. 47, 2. (lib. I. c. 112.) ἄμα δὲ ταῦτα ἴσως, — καὶ ἀσθενέων p. 269, 41. (IV. 150.) ἄμα ε' ἴσως ταῦτα καὶ ἴσως. cf. p. 461, 41. (VIII. 5.) Homereum illud ἄμ' ἴσως καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto pæne citius confectæ, ἄμ' ἴσως ἄμ' ἔργον, Zenob. I. Prov. 77. Quando ad ἔργον adjecit Herod. ἰσώει, putem et ἴσως ἴσως non spernendum; præsertim ubi membrana Flor. ἴσως ostendat. In Euripidis Bacch. v. 1080. καὶ ταῦτ' ἄμ' ἔργον, καὶ σὺν ἀσθενέων

καὶ γαῖαν ἰστέριζε φῶς: hoc tempus (non ἰστέριζε) poscit usus Euripidis et ratio locutionis: vid. Electr. v. 788. Plutarch. T. II. p. 782. c. Chariton VII. p. 122. Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. in Jov. v. 87. et 92. Homerus Iliad. ε'. 242. Ἀντίκ' ἰστέθ' ἄμα μῦθος ἔην, τι-τέλισσε δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: ἴσται ὁ Διὸς, γινώσκου, καὶ ἰγί-νται. VALCK.

[12. συμβαλλίσθαι ex Pc. me adscivisse dixi in Var. Lect. (ed. S.) Sic vero etiam in Pa. Pb. et Pd. scribi diserte Larcherus monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri causa illos excussit. S.]

14. δίστας μὴ εἶδ' ἰκταρῶν] Tametsi εἶδ' Euripideo Phœniss. v. 998. ὡς εἶδ' πατρὸς ἱκέων φέρον, κλίψας λόγους, conparetur, claudicabit sermo. Stephan. μὴ ἰκταρ. conjecit, minime εὐσέχους. Pavius μὴ εἶδ', Reiskius μὴ εἶδ', lenissima medicina. Quæ autem his jugata adhærent, (εἶδ' τι ἰκταρῶν πάντα, etc.) suum ex Codicibus recuperarunt colorem. Indicant, Democedem non cupide involantem donata accepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, jure damnantur. Verbum ἰκταρῶν significatum requirit. Aristides T. II. p. 401. ed. Jebb. εἴ σοι περὶ παιδὸν εὐχαρίστη, τῶν Διὸν εἶποι τις, ὡς ἴσονται μὲν — εὐκα ἂν δέξαιο; εἶμαι μὲν καὶ ἰκταρῶν: imo vero cupide accurreres et arriperes. Cujus loci indicinam Abreschio, verissime addenti, Jo. Chrysostomo in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide Nostrum lib. VIII. 32. Wess.—Vitiosum εἶδ' ἰκταρῶν, ex Aldina ed. propagatum, tenere Wess. non debuerat. εἶδ' pingendum, idem ac εἶδ' valens, optime Reiskius monuerat: quomodo vero sit enclitica vocula, recte μὴ εἶδ' Reiskius edidit, et sic Schæf. et Borch.

Miror nihil ad h. l. ex MSS. prolatum reperiri: in nostro quidem cod. F. sic scriptum μὴ εἶδ' nec spiritu adjecto, nec accentu. εἶδ' vero ex MS. Paris. A. adnotavit Larcher. Verbo ἰκταρῶν, arripendi, sibi vindicandi notione, cum dat. casu usus est Appiah. Punic. c. 94. S.

19. ταῦτα ταῦτα] Non intercedant, si qui cum Reiskio ταῦτα pinxerit. Wess.—In editis Animadverss. vulgatum ταῦτα non sollicitavit Reisk. Conf. supra, l. 3 seq. S.

CAP. CXXXVI. 1. καταβάντες δὲ οὐρα] Οὐρα mallet ex MSS., quippe venustius. (Quum dederint hoc Pass. Ask. et F., videtur idem legi in Med. sed non advertisse Gronov.) Γαυλὸν μέγαν (lin. 3.) neglectui habere, ut Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, nequeo. Etymologus p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τρέφει γαῦλος, διὰ τὸ πλεῖστα δίχυσθαι, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἰστοριῶν. In MS. Trajectino, διὰ τὸ καὶ πλεῖστα δίχυσθαι. Cyrilli Lexic. MS. eadem, indicio CL. Alberti ad Hesychii γαυλός. Splendide sunt nugæ; quod Gronovium non fugit. Γαυλός et ὀλαός eadem navis, nempe oneraria, minor trireme. Vox est Phœnicum lib. VIII. 92. ex ὧ γουλ, GAUL, ob curvam rotunditatem, auctore S. Bocharto. Wess.

7. ἐκ Ἰηστῶν τῆς Δημοκῆδος] Vulgata ἐκ Κρησσῶν nullis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia urbs Crestone. Habet τὴν ὑπὲρ Τυρηνῶν Κρησσῶνα πόλιν lib. I. 57. quæ utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At demus dubia in re eam Italiæ, huc sane referetur perperam, siquidem in Mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro ἐκ Κρησσῶν τῆς Δημοκῆδος? neque enim Crestonæus domo et origine Democ-

des, verum Crotoniatae. Atque, hæc virum Celeb. (Gronovium) nihil esse morata, merito demiror. Retinuit Val- læ Latina, ibi Aristophilides Tarenti- norum rex, et ipse Crotoniensis, ad ipsius Græca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Lau- rentii liber in Κρότωνος, sicuti Vind. et Arch. Quæ quidem si adjuves, et *δ* in Κρότωνος, reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides. Nec liquet aliunde, Aristophiliden Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere ne- queat, blanditur cum maxime editum in ἡσσανός, ex indulgentia, ἡδυμία, fa- cilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vincendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum MS. Ask. et eruditissimi viri Hemsterhusius, Geinozius, Valckenari- us. Wess.—Vide Adnot. proxime se- quentem. S.

Ibid. in Κροτωνός] Mihi quoque du- dum venerat in mentem in ἡσσανός: quod viros insignes adsequutos con- jectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 51. Memineram olim in Herodoto vulga- tum *is* Σάκας, pro *is* Ἄκας, et contrario vitio scribi *is* Ἰδών, et *is* Κῶλον, ubi *is* Σινδοῖς et *is* Σκῶλον exhibebit Editio Wesselingi, cui hanc correctionem ad- firmandam relinquo. Multa mihi qui- dem in mundo sunt, quibus usus varii vocis ἡσσανός possent adfirmari; per- pauca tamen ad sententiam apte respon- dentia, quam hic locus me iudice pos- tulat. VALCK.—Quidni vero, ἡσσανός facilitatem et indulgentiam intelligen- tes, vocab. Δημοκλήδης pro genitivo ob- jecti, quem dicunt grammatici, accipe- remus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentia in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus quidem, Vir doctissimus, apud Larcherum, in ἡσσανός

ως τοῦ Δημοκ. interpretatur in ἡδυσχυ- as, in εὐχνης, in εὐφισματος τοῦ Δημ. S.

CAP. CXXXVII. 5. τοῖς σπυτάλοις] Constat librorum dissensus. Glossa- tor MS. σπυτάλοις, editus ab Aldo stat, quod levis momenti. Athenæus de Per- sis et Democede paria ferme, sed alio ex fonte lib. XII. 4. (c. 22.) b. 522. Quod Persæ autem ad Crotoniataς, πῶς ταῦτα βασιλῆϊ Δαρείῳ ἐκχεῖται; in Latini- nis bona non sunt. (Tenuerat illa ta- men Wess. cum Gronov. sic concepta: An ex usu erit vobis hanc injuriam regi Dario intulisse?) Verti debuerant, an regi Dario sufficiet hanc a vobis injuri- am perpeti? Cui eorum dicto pondus ex MSS. accedet καὶ πῶς ταῦτα, etc. (Et ego illam καὶ particulam lubens ad- jici patiar, quod a Schæf. factum laudo.) Mentem quiritantium Pavius, Reiskius, Abreschius perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐκχεῖται οὐκ ἡ μίση, satis illis dies non erat. Wess.

[9. ἢν ἀπὸ λησθὲς ἡμῶν] Perperam Valla: si nos dimiseritis. Melius Gronov. si nos spoliaveritis: quæ intacta reliquit Wess. Equidem cum H. Ste- phano αὐτὸν vel ταῦτα subintelligendum putavi, quem etiam Larch. secutus est. S.]

CAP. CXXXVIII. 7. ἢν δι' αὐτὸν στόλος μίγας] Fuit, cui ἢν δι' αὐτῶν idem ac si propter hæc. Equidem ob- litus haud sum observationis Th. Beze in Epist. ad Rom. vi, 4. et Hugonis Grotii ad Hebr. 1, 2. de simili præpo- sitionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior Codicum auctoritas, quæ et ex Ionum sermone μόνους et μάλα δὴ tuebitur. Negligi hic non debet, Apuleio Florid. p. 351. auctore, Py- thagoram, Cambysis olim captivum, a quodam Gillo Crotoniensium principe recipratum. Gillus, Philosophi libe- rator, non alius atque hic videtur. Re- spondet ætas; nec officit, quod Croto-

uensium princeps audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul Crotone con- sederit aliquântisper? Consentunt, etsi discordes in Pythagoræ vita et tempore, magni viri R. Bentleius Diss. de Epist. Phalarid. p. 70. et H. Dodwellus Ex- ercit. de ætate Pythag. p. 250. Wess.

CAP. CXXXIX. 5. *οἱ δὲ στρατιώ- μιν*] Auxilium Arch. hiulcam orationem: idem Th. Galeus tentavit, tacito schedarum nomine, unde Cel. viri adse- sum auferre non potuit; et viam tamen muniverat Valla. Cognitissimum ex hoc et superiore libro, multos mercatu- ræ causæ, alios militatum, in Ægyptum ivisse, haud paucos, ut regionis et Nili annis indolem explorarent. Wess.

Ibid. *στρατιώμενοι*] Quando vertit Valla, partim negotiandi, partim mili- tandi gratia, legisse videtur, quod et in Codd. invenisse Galeus, *οἱ δὲ στρατιώμε- νοι*. Insolenter vulgata corrigens (Gro- novius), præterquam ex involutæ, quem vocat, bonitatis codice, hic tamen ista variis modis pertractat. (Scil. *οἱ δὲ* ex Galei conject. profectum existimans, proposuit ipse *ἢ στρατ.* aut *στρατιώμενοι δὲ εἰσι, καὶ αὐτοῖς*, etc.) *κατ' ἐμπειρίαν*, *στρατιώμενοις*, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere *κατ' ἐμ- πειρίαν στραγγιζόμενοι*. Mihi correctoris esse videtur illud *οἱ δὲ*, et *στρατιώμενοι* male jam olim a librario repetitum, cu- jus vox ista paulo ante descripta adhuc inhæret memoris: nam hoc ævo cui tandem sponte sua Græci militatum venissent in Ægyptum? Persis? milite quidem Græco Persæ recentioris sævi libenter utebantur; de Cambysis tem- pore nihil tale constat. VALCK.—Etiam IV. 26, 7. pro *στρατιώμενοι* alius vir doctus *στραγγιζόμενοι* (taorari) legendam suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, Ionas nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus Græcis, in

Ægypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. *Συλοσῶν ὁ Αἰάκιος*] Recte: nam fi- lius Sylosontis Ææcos vocatur VI. c. 13. Αἰάκιος — *παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκιος*. (conf. II. 182, 9.) Sami ty- rannus ille patri successerat Sylosonti, de quo multis hic agens Herod. illud non tradit, acerbum in subditos exer- cuisse imperium: *πικρῶς ἥρξεν*, inquit Strabo XIV. p. 945. D. (p. 638. c. ed. Cas.) *ῥοτὶ καὶ ἰλυπάνθησιν ἡ πόλις*: et Zenob. III. Prov. 90. Uterque se- narium nobis servavit Ionici cujusdam Poëtæ suavissimum: *Ἐκεῖνοι Συλοσῶντες ὠρυχαίην*, cujus auctor respexisse potius videtur Herodoto narrata cap. 149. Anti- quiora tempora spectat, tyrannidem nempe Polycratis, Anaximenis quæ fertur Epistola apud Laërt. II. 5. ad Pythagoram scripta, *Εὐβουλότοις ὡς ἡ- μῶν μεταπεσὼς* in Σάμῳ ἐς Κρότωνα *ἰσ- θῶδι εἰρηνίαις οἱ δὲ Αἰάκιος παῖς (ἄλλως γὰρ) κατὰ ἔρδουσι*: uncis a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scri- bi potuit *ἄλγιστα κακὰ*, vel *μάλιστα*: quod alicui primum formam incidat, *ἄλ- λήλων*, vel *ἄλλος ἄλλον*, illi se non pro- baret, qui in obtinenda tyrannide Poly- crati fratres Sylosontem et Pantag- nostum adiutores fuisse didicisset ex Poly- meno I. cap. 23, 2. Hi tres, nisi fal- lor, sunt *οἱ Αἰάκιος παῖς* in Anaxi- menis epistola; in qua hoc tamen li- quet, pro *ἰσχύει*, scribendum *ἵτι ἔχει*: *αὐτὸς δὲ οὐκ Ἀναξίμενης ἐν θυμῷ ἵτι ἔχει πύ- θελογίαν*. VALCK.—Corruptarum apud Laërtium vocem ἄλλως γὰρ, in quibus hæserat Vir longe doctissimus, tam cer- ta fuerit, quam obvia, emendatio, *ἁπλο- σγὰ*, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et AA nil frequentius. conf. Var. Lect. (ed. S.) ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 11. 8.

9. *λαβὼν χλαυδα — σπηῖν*] Eru- ditum. Reiciamus Τυρίην, Tyria infectam

purpura, nulla necessitate. Tzetzes Chil. III. p. 312. Babylone Darium a Sylosonte amiculum inpetrasse errans scribit, in Συλοσῶντος δι' λαβὴν δῶρον σφύρην χλαμύδα: neque id ex vero: laena fuit, non chlamys. At ejus opinionis consortes habuit Suidam in χλαμύς et Append. Prov. Vatic. p. 281. Wess.

12. ἐπιθύμῃσι τῇς χλαμύδος] Hinc majori jure, quam supra cap. 127. ex per-versa scriptione Med. Cod. ἐπιθυμίου, poni potuerat ἐπιθύμῃ, commendatum a vicino ὀπίστω. Cambysis satellites chlamydem ἐπιθύμῃ ὀπίστω. Herodotus in istum sensum scribit simpliciter ὀπίστω, sicuti I. 69. χρυσὸν ὀπίστω Λακεδæmonii, quod aurum Croesus ὀπιστάμενοι ἴδαντες δαπάνην. vid. Clar. Wesseling. ad p. 34. n. 12. (ad I. 68, 24.) Mirum hic toties cur dicatur χλαμύς, quæ fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Græcis, ἢ τῶν ἀλαζονευμένων ἢ τοῦ ἐσθῆτος, instar proverbii adhibebatur ἡ Συλοσῶντος χλαμύς, Diogenian. Centur. V. Prov. 14. Æliano, Var. Hist. IV. 5. dicitur Darius accepisse Sylosontis ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie pallium vocabant: initio I. de Rep. Plato, καὶ μου, inquit, παθεῖν ἡ παῖς λαζάρων τοῦ ἱματίου. Lucian. T. III. p. 255. Terent. Phorm. V. 6, 23. puer ad me accurrit Mida: Pone adprehendit pallio. VALCK.

16. δι' ἐπιθυμίας πάντως σου.] Aldinam et tot Codicum distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδωμι, gratis donare, ponitur contra χρέματος πωλήν. Dicit Syloson gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. Wess.

CAP. CXL. 2. ἐνθάδε recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 7.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Junxisse Demos-thenem φιλαυθεντίαν καὶ ἐνέθιμην indicavit Thom. M. verissime: sic Or. in Timocr. p. 451. πρᾶξις καὶ ἐνέθιμην ha-

bet Fals. Leg. p. 215., alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Progn. p. 154. et doctissimos Viros Wasse et Duker. ad Thucyd. III. 83. Wess.

5. ὡς τοῦτον τὸν ἀνδρα] Quinimo ἢ τοῦτον: alterum illud ab Herodoto scriptum, quod unus Codex virum Clar. docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: regnum in aliquem devolutum dicitur περιελθῆναι, aliis verbis ejusdem potestatis, εἰς τινά, nunquam πρὸς τινά, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 190. et II. 135. VALCK.

9. λίγου πρὸς ἐνέθιμν] Dubitavi, sequer-ne MSS. plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quæ Pavli suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspiciens tot codicum concordia non sine laude censetur. (Valeat idem πρὸς ἀντιόν, atque πρὸς ἰωνόν, quod e schol. invec-tum videtur, ut sæpe alibi. conf. ad II. 162, 24. et ad III. 52, 15.) Omni autem dubio caret (l. 10.) ὃ ἰγὼ προειδίμην, jam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. Reiskius reponebat, οὐ ἰγὼ προεβίβηναι, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. (et damnavit in editis Animadverss. laudans ibi Wesselingium.) Syloson autem cum Darium. νῆσσι τὴν ἐρχοῦν ἔχοντα, convenit, colloquium congruet principio Olymp. Lxv. Wess.

11. ἢ τις ἢ οὐδὲς καὶ] Recte suam ex Med. formam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδὲς, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀντὶ, οὐδὲς ἀντὶ. Cyrus Xenoph. Cyr. Παιδ. VII. p. 115, 12. εὐνῶσι τῶν περιεσσηνῶν ἢ τινά ἢ οὐδὲν ἄνθρωπον: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Græce perdocti, monstrat formulæ rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (T. I. p. 285.) loca Xenophon-

tis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Æliano sophistæ hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., *ἴσασιν Αἰγυπτίαν ἢ τις ἢ οὐδείς*. VII. 8., *δαυμάζω τις (ἢ τις) ἢ οὐδείς*; et XIV. 26. Ad tantilla quoque Conr. Gesnerum adtendisse, indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

25. *ἀπιστοκλήνεις μοι δὲς τὴν*, etc.] Pæne adsentior δὲς negligentibus Codicibus: quisque sine eo Sylosontis intelligit desiderium: facit insuper ejus absentia petitionem quodam modo significantiorem. *Ἀπιστοκλήνεις τὴν ἀρχὴν, τὴν πατριδα*, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. Wxss.—Abest etiam δὲς Fragm. Paris: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, *ταύτην μοι δὲς*. S.

CAP. CXLI. 4.] *Ἰστιάς τὴν στρατιήν*. Parum commode, fere ut Valla, in Latinis scripsi exercitumque contraxit. Debueram, trajicere exercitum paravit, vel trajecit exercitum: quam in sententiam Larcher, il fit embarquer ses troupes, provocans ad Euripid. Iphig. Aul. 661. et Æschyl. Pers. 176. Conf. ad III. 53, 27. notata. S.]

CAP. CXLII. 2. *ἱστειραίν* — λαβὼν τὴν ἀρχήν,] Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi *ἱστειραίν* ἔχει ὁ Θέρας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλίην. Mox (l. 5.) βωμὸν ἐν εἰμίνοιο exemplo Homeri junxit Iliad. S', 48. Vallæ εἰμίνοιο fanum, si Livii lib. X. 37. modo, non absurde. Aream aræ aut templo undique circumdatam designat Pausanias lib. VI. c. 6. p. 467. *εἰμίνοιο* τι ἀποτεμνόμενους εἰσοδεμήνασθαι νιών. Josephus quoque Bell. Jud. I. 21, 2. et marmor Aphrodisiense in Antiq. Asiat. Ed. Chishul p. 154., Philo

Jud. Leg. c. 1. p. 1014. Et quis non? Wxss.

11. *τὰ τῇ πύλας ἱεραλῆσαι*] Voluerunt-ne Arch. et Vind. *ἰγὰ τὰ αὐτῇ πύλας*, etc. Si ita, non sequor. Mæandrius bene; pariterque Xerxes, αὐτὸς δὲ, τὰ ἱεῖναι ἱεραλῆσαι, ταῦτα οὐ ποιήσων lib. VII. c. 136. Wxss.

16. *γίγνα ἱμαῦτῃ γενέσθαι*] Aldinum *ἱμαῦτῃ γενεῖσθαι* Vir. Cel., etsi Florentiæ nihil enotarit, [præoptat: causas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear, validas. Equidem ex MSS. excerptum non animadverto, (vide tamen nostram Var. Lect. ed. S.) Stephanoque mutanti adstipulor. Valde autem miror, in *ἱερώνη* conjurasse pleoræque. Saltem *ἱερώνη*, quod in Arch. et Vind.; nam Herodotus *ἱερώνη* ut lib. IV. 161., maluit. Porro *ἱεραγίλλιστο*, (l. 21.) et *τῶν δὲ τις* videlicet *Σαμίων*, ejusdem sunt. Vide II. 137. VI. 75. Wxss.

17. *ἱερώνη*] Per tot Edd. non debu-erat hoc propagari: *ἱερώνη* scribunt vulgo Græci; *ἱερώνη* suo more dedit Herod. In centenis nominibus *ο μακρὸν* præcedit istam terminationem; in perpaucis *ο μέγα*: sed in his paucis est *ἱερώνη*. Utraque scriptio certa nititur ratione: sacerdos *ἱεράμεινος* et *ἱεραμῖν* dicebatur, Dei Dææve sacerdos, *ἱεραῖος* θεῷ. VALCK.

CAP. CXLIII. 11. *ἱεραλῆσαι* εἶναι ἱεραλῆσαι] Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quæ pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, *ἱεραλῆσαι* εἶναι ἀνελύθιστοι, nolebant carere libertate: ἀνελύθιστοι, libertatis esse expertem: Glossas Labbei, ἀνελύθιστοι, illiberatus, inliber, offerre; inliberum, Tyranno parere; hoc jugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossæ nihil ad hanc rem, quarum infliber idem atque illiberalis. Wxss.

CAP. CXLIV. 2. Vere *οὐ τίς τις σφί* cum D'Orvillio ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox (l. 4.) minimi refert, utrum *στασιῶται* an *στρατιῶται* probentur: erant omnes ejusdem factionis, Mæandrii *ἑταίρους* c. 146. Wess.

CAP. CXLV. 1. *ὑπομαργότερος*] Pertulantiior et propemodum vecors. Cleonem Spartanum, insania correptum, *ἰόντα καὶ πλείτερον ὑπομαργότερον* proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo Cambysem hujus Muse c. 29. Talis Cestius *ὑπομαργότερος*, bello Perusino domum incendens et in flammam se præcipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. (c. 48.) p. 1112. Suidæ *ὑπερμαργότερος* in *Μάργος*, et voce ipsa, (cum interpretatione) *ὑπερμαρμόνιος*, indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inamérito. Wess.

11. *δήσας γοργύρεος ἔξωσας*] Cum præcesserit *ἐν τῇ γοργύρῃ ἰβίδιαι*, non carebit sua venere *ἔσσαι γοργύρῃ* ex scriptis. Sed Gronovium laudo (*δήσας* e MS. adsciscentem.) Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. *Γοργύρεα δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναικα προσετίπλυσαν, ἀπὸ τοῦ γοργύρεος φαίνεσθαι ταῖς πολλοῖς τὰ ἐν ἔθου*. Quæ tituli inidigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, *δισμωτήριον ὑπόγειον* Glossæ Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. Wess.

CAP. CXLVI. 7. *παθόντες οἱ Πέρσαι, προσμαρκυνέσθαι*] Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. *παθόντες οἱ Π. κακῶς πάρος, ἱμνωμαρυνέσθαι*, attentionem mereatur, mens erit, malum ante perperas Persas, exacerbatiore in Sarmis fore animo; uti *ἱμνωμαρυνόμενος Ἀθηναῖος* Hippas, lib. V. c. 62. *γυναικίως ἱμνωμαρυνόμενος* Eusebius Stobæi Serm. xlv. pag. 510. Talis Fulvia,

VOL. III.

Ciceronis amputato capiti, καὶ ἱμνωμαρυνέσθαι οἱ καὶ ἱμνωμάσθαι in Dionis Cass. lib. XLVII. p. 378. Quæ quidem schedis illis, et κακῶς mordicus tenentibus, patrocinauntur; eoque amplius, quod *προσμαρκυνέσθαι* nimium explicet. At hæc Galei et Codicum caussa. Censebunt haud dubie alii *πάρος* ex *πρός* esse progenitum. Wess. — Conf. quæ in Var. Lect. (ed. S.) monita sunt. S.

16. *τοὺς διφροφορμίνους*] Qui sellas attulerant, *Valla*. Verius Scholiastes, *φορέϊος, φορουμίνους*, Hesychio et Suida sequentibus. Etymologus p. 279. *Ἡρωδιανὸς τοὺς Πέρσας φορέϊος φορουμίνους διφροφορμίνους*. Scripserat, uti bene Cl. Alberti, *Ἡρόδοτος τοὺς*, etc. Error compendiarie debetur scripturæ, sæpius recurrens. Persarum locupletiores sellis sive lecticis gestabantur, succollantibus *διφροφόροις* ap. Athen. lib. XI. 2. (c. 8.) p. 514. Considerant ipsi *θρόνους Σίμιοι*, cap. 145. Kühnius plura ad Ælian. Var. IV. 12. Wess.

CAP. CXLVIII. 5. *ἔξιμων*] Vallæ non intellectum, utpote rarius, hinc exceptum *ἔξιμων, ἱσμῆχον*, Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. *ἐν χαλκίῳ ποτηρίῳ πίνουσι διασμίοντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμίσην*: hoc vulgo erat *σμήχυν* τὰ *ἐκπύματα*, Clem. Alex. Pæd. III. p. 268, 23. smegmate abstergere. Athen. IX. p. 409. c. *ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύνοντες αὐτὰς καὶ σμήγματι ἀπορῦψιν* (*σμήγματι, ἀπορῦψιν*) *χρῆν*. Vallam suspicor IX. c. 109. (IX. 110, 9.) *σμίταις* invenisse, sinceram lectionem, sed illic adjuvandam interpretatione comoda VALCK. — Quod h. l. in Græcis nostris *ἐ μὲν* posuit typhetha, *οἱ μὲν* illum debuisse, sicut etiam exemplar præferbat, culvis in oculis incurrat. S.

7. *ἐς τὰ οἶκία*] Sic decuit; nec minus *ἀπὸ τοῦ μαζι*, in Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, MSS. jubent po-

tiores. Mox ὁ δὲ ὦν, sicuti et paullo superius, Cl. Abreschius. Wess.

12. ἄλλοισι δίδους] Opinor διαδίδους voluisse Arch. scribam, quo hac eadem in re usus Plutarchus est. Mox εὐρήσεται τιμωρίην Stephanus male punitum aut multatum iri: nihil hic de poena; Cleomenes animadvertens, Mæandrium largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμωρίην εὐρίσκεισθαι ex Thucydide verissime Portus explanavit. Wess.

Ibid. εὐρήσεται τιμωρίην] Cleomenes in Apophthegm. Lacon. Plutarchi p. 224. A. Ἰλαβε μὲν οὐδὲν, εὐλαβούμενος δὲ, μὴ ἰστέροις τισὶ τῶν ἀστῶν διαδῆ, πορευθεὶς ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους — Ἰφθ, etc. quæ sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cujus sententiam et Valla et versionis antiquæ correctores perverterunt; adsequutus est Æm. Portus in Τιμωρίῃ. Idem erat in usu loquendi τιμωρίην, ac βοηθεῖν: τιμωρία, ac βοήθεια. Ut jam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petium (Herodot. III. 46.) sic et Mæandrius ope Lacedæmoniorum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen intelligebat, in donis Mæandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μάθων, ὡς ἄλλοισι δίδους τῶν ἀστῶν εὐρήσεται τιμωρίην, id est, τιμωροῦς vel βοηθοῦς ἱτοιμάσεται aliis civium illa largiendo auxilia sibi comparaturum. Auxiliaries, nota forma loquendi, Græcis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legationes; remiges, remigium Livio; exules, φυγὴ Thucydidi: sibi parare, ἱτοιμάσασθαι, frequentissime licet dicatur εὐρίσθαι, hoc sæpe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἰβόντες Potideæτε ἰς τὴν Λακωνικοῦ μὲν Κορινθίων Ἰπρασσον, ὅπως ἱτοιμάσαιντο τιμωρίαν, ἣν δὲ, id est ὅπως εὐ-

ραντο (εὐράμην multo est usitatius quam εὐράμην) βοηθεῖν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἰτ, οὐδὲν εὐραντο ἱανταῖοι: pro ἰκ, παρὰ sæpius huic verbo jungitur. VALCK.

14. τὸν ζῆλον τὸν Σάμιον] Legitur apud Plutarchum L. c. τὸν ζῆλον ἱανταῖο Σάμιον: monitus nemo Græce sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ζῆλον ἱᾶν τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Παιλοποννήσου, ἵνα μὴ σίσις τινὰ τῶν Σπαρτιατῶν κακὸν γινίσθαι. Illud ἱᾶν, etiam simpliciter positum, sæpe significat missum facere: jam vero quis tandem negaret in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Mæandrium ζῆλον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatæ quippe Regis, Samii tyranni cujusdam ministrum; quem, ut erat, servum suum fratriusque vocabat Syloson, Herod. c. 140. VALCK.

16. ἐξικλήξαν Μαϊάνδριον] Lenius est ἀπίτιμπον Arch., sed Scholion, Galeo observante, quale et Etonensis Codicis. Plutarchus, Nostrum describens, Lacon. Apophtheg. pag. 224. A. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξικλήξαν τὸν Μαϊάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso ejecerunt. Tales πανταρχίδην ἱκκηρυττέμενοι. Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. Lysiam c. Eratosth cap. 23. et paullo ante οἱ ἐξικλήχθησι μὲν ἰκ τῆς πόλεως. Wess.

Ibid. ἐξικλήξαν] Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξικλήξαν τὸν Μαϊάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, Platoni frequentatum, αὐθημερόν? Lært. II. 43. ἐπαδημόσαντα αὐθημερόν ἐξικλήξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: “Ἐξικλήξαν) Cod. “Arch. ἀπίτιμπον. Cod. Eton. ἐξικλήσαν. Hæc autem glossemata sunt.” ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam

menachis notissimum ἱερέων quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίστοι? Postremum illud iavenit in suo quoque Cod. Valla; vertit enim ab legarunt; atque ita verbum Ἀποτίμω conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant Philoxeni. Si vel in aliis non observatum fuisset Codicibus, mihi tamen ἀπίστοι videretur Herodoteum; huiusque interpretamentum ἱερέων, et ἱεῖσαι, vel ἱεῖσθαι. Ionum more, dirissima quævis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat Herodoto verbum ἀπίστοι adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἱεῖσθαι Athenis etiam notabat expellere;) ἱεβάλλει: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποτίμω et ἱπίμω, emittendi vel dimittendi. Demosth. vel alius c. Neær. pag. 733, 81. iratus ἱεβάλλει τὴν ἄνδρα, non reddens dotem peccabat in hanc legem, ἵαν ἀποτίμω τὴν γυναῖκα, ἀποδίδου τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνδρα ἀποτίμω in τῇ οἰκίᾳ, Lysias p. 286. Hipponicus, ἱπίμω αὐτοῦ γυναῖκα. Isæus de Pyrrhi hæc. pag. 41, 28. Res ipsa ἱπομω dicta et ἀπίστοις. Antipho Stobæi p. 422, 1. χαλιστα μὲν ἱπομωταί. Uxoris repudium. Ἐξισι, emissio, dicitur Herodoto V. 40. Παρὰ τῷ Ἡρόδοτῳ Ἐξισι ἀπίστοις δηλοῖ γυναῖκας, ἅται διαζύγιον, Eustath. in Od. π'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos præsertim ἱπικηρέω, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua præconis voce regione exterminabantur: Arthmium Zeliten Athenienses ἱερέων, Socratis accusatorem Heracleotæ; alios alii; Spartanis satis est Mæandrium ἀποτίμω. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαγηνύοντες] Σαγηνῶσαι Herodotei sermonis Strabo X. p. 687., (pag. 448. A. ed. Cas.) leviter, ut alias adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 31. In Samo, viris vacua, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. (pag. 638. c, ed. Cas.) WESS.

Ibid. Σάμον σαγηνύοντες] Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicitum de Regn. Pers. III. p. 432. Herodotus enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, ἱεργήνους τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. A. (p. 448. A. ed. Cas.) de Eretria, τὴν μὲν οὖν ἐρχομένην πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνύοντες, ὡς φασὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. D. nunciatum, ὡς εὐδὲς Ἐρετρίαν αὐτὸν ἀποσιφινῶς εἶη, ἐνέψαντες γὰρ τὰς χυῖρας σαγηνύοντες πᾶσαν τὴν Ἐρετρίαν οἱ στρατιῶται τοῦ Δατίδος. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses τοὺς σαγηνυδίνας, quibus in Asia traductis in Cissia Darius clementer sedes assignavit. Eretrienses illos Apollonius aiebat Philostrati I. 23. ἱχθύων πᾶσι περὶ τὴν ἄλυσιν χρήσασθαι, σαγηνυθῆναι γὰρ καὶ ἄλῳσι πάντας. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides. T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi Ἐρετρία σαγηνύεται a Dan. Heinio verti non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut ætatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpretæ Eliani de Nat. An. XV. cap. 5. extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Græcis mala per ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

CAP. CL. 2. βαβυλώνιοι ἀπίστησαν.] Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis jam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ κορυφαῖοι Herodoto III. 159. Despicatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatum lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προῖπτι ἀπὲλθῆναι εἰς τὴν στρατιάν καὶ φέρουσι τὰ ἴδια τεία. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret aduetas jugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quæ ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; clam dico Persas; nam ταῦτα ποιῶντες ἱσχυρόμενοι. Hoc tandem tempore in τῷ λαφάνειο ἀπίστησαν, palam defecere: quo tandem tempore? dum elassis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, κατὰ τὴν ἀρχὴν ἔχον: vid. p. 214, 26, 47. (c. 140, 11. 141, 1.) Circa hæc itaque tempora, una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi θυμολογεῖν. Atque hæc eo dixi, ut labefactarem optimo viro Georg. Raphelio disputata, in terra מרמרה duarum rebellionum, Jerem. 50, 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, Jeremie vati prædictas censet vir Clar. et honorifici nominis titulo dignus Herm. noster Veneta. VALCK.

6. in τῷ λαφάνειο.] Nemini tantopere hæc placuit dictio quam Procopio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. 1. 11,

12. etc. Pausan. IX. 1. in μίαν γὰρ ἡμετέρας πόλεις—οὐκ ἔστιν ἐπισημασμένη. Sequentia (lin. 7.) τὰς μητέρας ἐξιλόντες Laurentius matres expellunt, ἐξιλόντες opinatus. Reiskius eadem verborum sententia ἐξιλόντες ex prisco ἐξίλω, unde ἐξίλω fluxerit. Mihi Latina Gronovii optima sunt: ἐξιλόντες propagationem τῷ ἐκείνῳ, quæ his coherent, monstrant. Selegerunt matres Babylonii: præter quas quisque unam sibi mulierem προ-ἐξείριστο, et quidem in τῷ ἑαυτοῦ οἴκῳ, ex illis quas domi alebat. Nam sic ex schedis præstat. Elegit autem εἰσεπαῖς, quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenæ, περὶ δὲ (περὶ δὲ) ἡ ἀνάγκη εἰσεπαῖς ἐν δόμοις, ex Tragici Hecuba, v. 363. Wess.—Sic μητέρας intelligentur matres familias, sive ex uxoribus illæ quibus liberi erant nati; γυναῖκα vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem Larcher, et rectius: “de toutes les femmes—chaque homme, indépendamment de sa mere, ne se reserva que celle qu’il aimoit le plus de toutes celles de sa maison.” Conf. c. 159, 7 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. Μεγαβύζου τούτου, ὅς] Singularis et sine socio Med. est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, sæpeque alias. (Medicei scripturam τῷ ὅς veram judicaverit Reiz. in Prosodie Græcæ Parte I. p. 8. Idem tamen τούτου ὅς tenuit in Herodoti editione.) Statim ἡμίονος ἢ μῖν (l. 4.) unicum Zopyro εἰσεφόρος mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis ex vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna MSS. conspiratione jugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat: in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quæ pariebat, animal sui generis erat, ut Plinius ex Theophras-

to Hist. Nat. lib. VIII. 44. Inspice Sam. Bocharti Hieroz. lib. II. 20. Wess.

5. ἴδῃ τὸ βεῖφος] Sequitur Poëtam. Scholiastes San-Germanensis: Βεῖφος ἐστὶ ἀλόγος ζῶον, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Παιστής· βεῖφος ἡμίονον κύνειον ἱλ. ψ'. 266. Sequitur eundem Oppian. Halieut. V. 464. σκύμνος ἀΐξηδαις ἰλίγον βεῖφος, ubi felix memoria Rittershusium destituit. βεῖφος ἱλάφου, seu ἱλιφάντος potius, Ælian. Hist. An. XI. 25. (Conf. VALCK. ad III. 109, 12.) Ἀπείσας τοῖσι δούλοις (ead. lin.) illaudatum esse non debet: servis Zopyrus taciturnitatem injungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰδοῦσι ex laxiore venit interpretamento. Wess.

6. τοῖσι ἰδοῦσι] Corrector antiquæ versionis e Valla δούλοις rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a Cod. Arch. quodque si plures præferunt, Herodoto fortasse restituetur. Quod sequitur Babylonii dictum, (l. 7.) urbem expugnatum iri, quando parerent mulæ, Zopyro videbatur ominosum, nec sine numine prolatum, οὐδὲ γὰρ Διὶ ἐκίονεν ἐκείν. (l. 10.) Idem illud Herodoto dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίην, Διὸς ποιῶντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἔκ τινος δαιμονίου συντυχίας Jamblichio Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providæ Dei curæ suberat etiam quæ Fors dicebatur, sive Fortuna, Τύχη. Herod. p. 225, 1. (lib. IV. c. 8. extr.) p. 320, 21. (V. 3. et 92, 53.) arridebat puerulus Διὶ τύχη, forte quadam divinitus Livio I. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Græcis in eumdem teruntur usum formulæ κατὰ Διὸν, κατὰ Διῶν, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχη. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucæ Ev. x, 31. pro κατὰ συγκυρίαν, forte fortuna, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. I.

3. κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ Διῶν, Aristoph. Eq. v. 147. non sine numine, Berglerius. κατὰ Διὸν γὰρ τινὰ ἵτευχον καθήμιοντες, est in Platonis Euthyd. pag. 272. x. οὐδὲ Διὶ præ aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc alicubi sensum adhibeat nunc non commemini. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθοεργίαι] Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδὲ ἀγαθοεργίην Περσίων ὑπεριβάλλετο Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. I. 67. Mox (l. 7.) Reisk. ἄλλω μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλω μὲν νυν οὐκ, ex schedis, longe est potius. Wess.

7. ἄλλω μὲν οὐκ ἰφράζειτο, etc.] Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrant, voculam suam recipiet Herod. ex aliis præterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. ἄλλω μὲν νυν οὐκ ἰφράζειτο ἰφρῇ δυνατὸν εἶναι μὲν ὑπαρχεῖν ποιῆσαι. Proterus ista perverterat Valla, non animadverso, quantum ab ἰφραζῇ significandi virtute distaret ἰφράζειτο. Diversa Portus bene disparavit. Φράζεισθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σκοπεῖσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutæ, nisi Ionica utentibus Dialecto. Φράσθαι et φρασθῆναι, ἰφφράσασθαι, ἰφφρασθῆναι, et καταφρασθῆναι, in eundem pæne sensum adhibentur Herodoto; cuius illud etiam venustum est quod sequitur (lin. 9.) ἐν ἱλαφῇ ποιησάμενος. Contra I. 118., θυγατρὶ τῇ ἱμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἱλαφῇ ποιούμην, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλίσπας ἴφρον. (ἀπιστοτελέμενος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἐν εὐκαρίῳ,

in facili, et non in facili, οὐκ ἐν εὐμαρί: hoc in Theseo posuit Eurip. illud in Iph. Aul. v. 969. ἐν ἀσφαλί, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλί, Hippol. v. 785. Thucydidea ἐν ἀσφαλί, et ἐν ἱπικινδύνῃ in tuto et in periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. v. 212. jam olim restitui: ὄψω Τυνδαρίδαις πολυμυδίμην οὐκ ἐν ἱλαφροῖ. VALCK.

7. δυνατός εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι] Recte de Prexaspe cap. 66. τὸν υἱὸν ἀπολωλεκέναι αὐτοχειρίῃ, et cap. 74. αὐτοχειρίῃ μιν ἀπολίσας, qui suis manibus Smerdin obtuncarat. Verum urbem αὐτοχειρίῃ aut αὐτοχειρίην ποιῆσαι quis in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοῦ Ἀσσυρίου ὑποχειρίου ἐποιήσαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βασιλεὺς ἦναι] Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἢ τι τοῦ θρόνου πηδῆσαι Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quæ necessitas. Plutarchi τῶν παιδίων τὸ πρὸς βύττερον ἀποσηδῆσαι — ἀπὸ τοῦ τίγους — ἔβριψεν ἑαυτόν, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. (Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.) Quam vero magnus Poëtæ explanator in οὐκ ἴσσι οὗτος (lin. 4.) adumbrationem Odys. ζ'. 201. animadvertit, arcessita videtur. WESS.

7. δινόν τι ποιούμενος] Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχρὸν ἡγούμενος vel χαλῆπὸν, εἰ Ἀσσύριοι Περσῶν καταγυλάσουσι. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit αἰσχρὸν τι ἡγούμενος vel τιθήμνος? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque sequentem hic atque alibi

peperisse minus commodum illud δινόν vel δινὰ ποιῆσθαι, sequente vel infinitivo, vel εἰ, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in Thucydide recte scribi εἰ Ἀθηναῖοι δινὰ ποιοῦν, p. 343, 29. in Luciano δινὰ ποιοῦ ἀδικῆσαι, T. II. p. 542, 21. ποιοῦντο et ποιοῖτο requirit usus. VALCK. — Voculam τι, immerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιοῖσθαι in ista dictione ejusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et laud cunctanter corrigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex Thucyd. lib. V. c. 42. et ex Luciani Toxari s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrium consentientibus libris legitur II. 121, 96. δινὰ ποιοῦν. S.

[12. οἱ πολέμιοι παρεστήσαντο.] Vide Adnot. ad III. 13, 8. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis hujus editionis exemplis παριστήσαντο pro παριστήσαντο positum est. S.]

12. πῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν:] Videbatur olim Codicum ἐξέμβλωσας patronum habere Aristophan. Nub. v. 137. καὶ φροντίδ' ἐξέμβλωκας ἐξευρημίην: at parum juvat. Ridetur a Comico Socrates ejusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero motam Zopyro rationem exprobrat, stultitiæ caussam. ἔξαμβλῶσαι τῶν φρενῶν in animi et sapientiæ abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. Suidas in Καταχρόδῃσιν: Εἴτα τῶν φρενῶν ἐξέπλωσι: quæ Cleomenem fortasse tangunt, derivata ex Theopompi Epitoma Herodoti, ut dicam alias. Noster lib. VI. 12.

ἀντις παραφρονησάντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐν τοῦ νόου. Iterum ap. Suid. οἱ δὲ ἐκπλώσαντες τῶν φρενῶν. Vide et 'Εκπλώσειν. Tales dictio[n]um e re nautica figuræ in maritimis civitatibus, qualis Ionix potior pars et Attica, nunc Britannorum et Belgarum, creberrimæ. Conf. lib. V. 92, 6. Wess. — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit Vir doctissimus, nisi fortè verba ista, V. 92, 106. παραπλήγῃ τε καὶ τῶν ἰωνοῦ σπάμωρον. S.

. Ibid. καὶ οὐκ ἐξίπλωσας τῶν φρενῶν;] Sanum-ne te credis esse, (Terentiana sunt), qui facie fœde deformata sic te ipse laceraveris? Prima forte specie minus attento placere poterat Galeo laudata Codicum lectio ἐκάμβλωσας. Suum etiam solus facile tueretur Noster VI. 12. ubi de se Iones ipsi παραφρονησάντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐν τοῦ νόου: hi quidem, a teneris adsueto mari, personæ convenienter loquuti; de Dario, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab Herodoto mutatus, de Spartiata Cleomene dixit Pausan. in Lacon. p. 211. ult. ἐξώμεν τὰ πολλὰ ἐν τοῦ νόου: ubi vid. Kühn. Suidas duo servavit incerti fragmenta, in 'Εκπλώσαντες, ἔξω γινόμενοι. Οἱ δὲ ἐκπλώσαντες τῶν φρενῶν ὅσα ἰσὶ ἐγίνοντο etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔξω δ' αὐτῆς ὁδῶν — ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se ipse discessit, ἐξίστην. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est — de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum enavigare. Theocritus II. 19. θίασυλι διπλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπιπτόσασαι; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72. ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπιπτόσασαι; O Corydon, Corydon, quæ te dementia cepit? Virgil. Ecl. II.

69. In his memini cum me pæne decipisset Homericum, in Od. δ'. 326. σύ γὰρ τις φρένας ἐκπιπταταγμένος ἐσσί. Herodoteum ἐξίπλωσας τῶν φρενῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito scribendum: πᾶ τὰς φρένας ἐκπιπτόσασαι; ego vulgatum retinuerim. Eurip. Electr. 175. οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, θυμὸν — ἐκπιπτόσασμαι. VALCK.

[15. ἢν μὴ τῶν σὺν δότῃ] Monuit vir doctus, (non commemini quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tuis desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ σὺν idem valere ac τὸν, quemadmodum τὸ ὁμίτιζον VIII. 140. 10. monente ibi Valckenario, idem valet ac ὁμῶς. Quoniam vero ad τὰ σὺν intelligitur μέλη, possis Latine ad verbum reddere, nisi tuæ defuerint partes. S.]

21. τῆς οὐδεμίνε ἵσσαι ἄρα] Ad hujus scribendi normam idem esset, τῆς μηδεμίνε ἄρα ἔξω, aut οὐδεμίνε ἄρα ποιήσεται. Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. Ὡς, et veteribus Atticis ἄρα, curam notabat: veteres dico, neque enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum quidem imitatores elegantiores. Aristiden aut. Lucianum; nam non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard. Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112. Theocritus IX. 20. ἔχω δὲ τοι οὐ τόσον ἄρα χρίματος. Soph. Œd. Col. v. 377. (al. 399. Br. 386.) Putas-ne ἰμοῦ Διὸς Ὡς ἐν' ἔξω Ib. v. 292. (al. 304. Br. 300.) Ὡς φροντὶδ' ἔξω. Correctionis eget vers. 270. (al. 282. et 277. ed. Brunck. qui Valckenarii nutum secutus, ἄρα pro μῶς corripuit, et τῶν Διῶν pro τοῖς Διῶς.) Sæpius a librariis depravatum latet hinc factum Πολυμῶν. Contrarium dicitur ὀλιγώμας ἔχων Ἰσσο, Lysiae, ceterisque; ἰς ὀλιγομῶς ποιῆσθαι

Thucydidi p. 240, 77. Athenis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. (II. 52.) ὑπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἀσθενεῖν — ἰς ἡλυγερίας ὑπερβαστο καὶ ἡρώ καὶ ἰσίων. Lucretius expressit VI. 1274. Nec jam religio, Divina nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Νοεὶ τὰ τῶν θιῶν, οὐδὲ τιμῆσθαι δόξει. VALCK.

25. διαλίστων εἰποι ἡμίρας] Haud scio an διαλίστων MSS. edito posterius sit: quae consequuntur illi favent. Hoc certius, κατὰ τὰς Καλδαίων Scriptoris fuisse. Quid enim Chalcedenses ad Babylonem? Adfines Babylonis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex librario- rum, Καλκιδίας et Καλδαίους permiscen- tium, turpi licentia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p. 210., Alberti in Hesych. Βούδιος, Küster. ad Jamblich. Vit. Pythag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum lapsus Casaubonus, Pa- vus, Reiskius adnotarunt. WESS.

36. τὰς ποίειν] Quorsum τὰς illud? an ad ipsius ἀντομολίαν; verum ejus in consortionem Persae non venerunt. Scripsisse τὰ δὲ arbitror, aut cum A- breschio τὰ δὲ ποίειν, quae ut fiant, res requiret. Sic bene Zopyri oratio per- git, et unius est mutatio aut accessio litterae. Formulam illustrat Hemster- hus. ad Luciani Timon. cap. 43. WESS. — In nostra Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. pro "commendaverat Valck." scribi debuerat "commendaverat Wess. cum Valck." S.

Ibid. τὰς ποίειν] Hic unicum saltem liceat adicere lineolam, ut legatur, τὰ δὲ ποίειν. τὸ δ' ἐκείναι ἡμῶι εἰ καὶ Πίρ- σος μιλῆται τὰ δὲ ποίειν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρέφοντες, ὡς δὲ, etc.] Postrema vocula notat scilicet; vi- tis doctis saepe neglecta fraudi fuit. Ve-

terum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singula vim indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12. ἴπαι ἀντόμοι, ὡς ταῦτα δὲ ὑπὸ Δαρείου παύθη. VALCK.

2. ἰρίοντι cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ἔλγειν τι παρακλίνασθαι] Portae val- varum alteram aliquantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eir. 981. καὶ γὰρ ἰαίνας παρακλίνασαι — παρακλύτουν. So- let hoc et ἀνακλίειν, Poëtae Iliad. ε'. 752: exemplo, in foribus patefaciendis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox (l. 7.) τὰ κατὰ τῶν Βαβυλωνίων, magistratus, Valla; curiam Portus, exiguo discrimine. Se- natūs populusque Babyloniorum innui- tur. WESS.

7. ἰπ' αὐτὰ] Scribi malim, καταστὰς δὲ ἰς αὐτὰ, id est ἰς μίσην αὐτῶν, stans in concilio vel curia Babyloniorum. Dicuntur enim deduxisse Zopyrum ἰπ' τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων. Ciceroni sic u- surpantur commune Milyadum, com- mune Siciliae, etc. ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, τῶν Θισσαίων, etc. com- mune concilium Asiae, Gellio Noct. Att. II. 6. Commune Graeciae conci- lium, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, ab Amphictyonum concilio probe distingu- endum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentio- ris est aevi illud nobile συνέδριον Ἀχαϊκόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demos- then. p. 151. et 152. Secundum He- rod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Io- nes constituerent τὸ βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic καταστὰς ἰπ' αὐτὰ, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79, 5. ait στὰς ἰπὶ τὸ συνέδριον. Nempe στὰς et καταστὰς non solum significant stans, sed et constitutus, productus, introduc-

tus; ist' vero est ex adverso, contra, coram. Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.

CAP. CLVII. [18. *ισχυράτους εἰς Βαβυλωνίαν*] Intellige *ἰσχυρὸν ἔχον*, *ἰσχυρὸν ἰσχυλίον*, aut tale quidpiam. S.]

16. *εἶχον ἐν στήμασι αἰσίων*] Ultimatum noli redundans arbitrari. Militarem, Paro reducens, *ἔχον ἐν στήμασι* Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. *Ἐγκυμίνες ἡρίεις* (l. 17.) alii explient. Sequor quod MSS. liberaliter offerunt neque scriptori displicet. Wess.

19. *πάντα δὲ ἃ ἐν ταῖς*, etc.] Dictionem istam uberrime docti viri Des. Heroldus in Martial. lib. I. Epigr. 69., Berglerus ad Alciphron. lib. II. p. 236. et illorum copiis adjutus Jo. Jac. Wetsten. in S. Paulli I. ad Corinth. xv, 26. explanarunt. Propositionem *ἐν*, quam quidem nullo incommodo tenent libri omnes, abesse maluit Valck. ad VII. 156. conf. Herman. ad Viger. Adn. 95. num. x.) *Στρατιάρχης* munitus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44. Mediceo nihil illic novante, tum Aeschyl. ap. Athen. I. pag. 11. *καὶ ταξιάρχης, καὶ στρατάρχης, καὶ λόχου* Euaζα, (optime postrema Valcken. ad Phoeniss. v. 549.) et Philonis Jud. contr. Flacc. pag. 981. Pindarus Isthm. Od. V. 30. *στράταρχος* habet et *στραταρχίης* Philo in Fragm. T. II. pag. 644. *Στρατιάρχης* tamen maluit Basilius Seleuc. Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. Wess.

CAP. CLIX. 4. *ἰσχύεισιν αὐτοῖς οὐδὲ τι*] Berosus, Cyrum *εὐὰ ἔξω τῆς πόλεως τοῖς τείχεσιν κατασκάψαι* ap. Joseph. c. Apion. I. c. 20. adfirmans, in errore hærebit, si *τείχη* mœnia, quæ urbem ingebant stupendi operis, signavit. Possunt aliqui *τείχη* *εὐὰ ἔξω τῆς πόλεως*, arces extra urbem munitiores, jussu Cyri disiectas, indicare. Ex Xenophonte

VOL. III.

et Herodoto adparet, Babylonicis victoriis Cyri clementissimè debuisse mœnia; ac cœthiores, ob rebellionis consilium, expertos esse Darium, paulatimque imbeciles, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab Esala, Jeremia et Prophetarum aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu Cl. Camp. Vitringæ observantia in Isaia c. XIII, 19. p. 419. Wess.

11. *γοναῖας ἐν Βαβυλῶνι πατισσάσαι*] Quod si usus τὴν γοναῖαν poneret, quænam admodum *ἐν ἰσχυρί* pro equitatu, in Florent. et aliorum scripturam ire cœptasse possem: at is deficit. Haud vana scio, an prorsus inconcinnum Arch. *ὅτι πίνει μυριάς τὸ κεφάλ.* sit. Solent enim ita: Lysias Or. Parent. c. 7. Xerxes *ἰσχυρὸς πίνει μυριάδας στρατιῶν*. Simile Josephi Bell. Jud. IV. xi, 3. *πᾶσα δὲ στρατιὰ μυριάς τρεῖς ἀνέω*: nec discrepat Epist. ad Hebr. c. XII, 22. *ἀλλὰ προσκληθῆναι — καὶ μυριάς ἀγγέλων πανηγύρου*: ubi *μυριάδων* qui legunt, ut Spencerus in Origine, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. Cela. p. 714. et lib. IV. *τις* *Ἀρχ.* p. 183. Wess. — Non solum non inconcinnum, sed promodum unice veram mihi videri illam codicis Arch. scripturam, in Var. Lect. (ed. S.) significavi. S.

CAP. CLX. 5. *γνώμη τήδε*] Dictum celebre et præclarum, sed varie habitum. Polyænus lib. VII. 12. consentit Nostro. Plutarchus Apophthegm. p. 173. *ἱκανὸν Βαβυλώνας*, Lucianus Jon. Trag. c. 53. *μυρίας*: totidem Codex Proverbior. Vaticanus apud Schottum ad Zenob. Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. Wess.

Ibid. *γνώμη τήδε*] Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit Herodoti Polyænus VII. 12. ubi capta Babylone Darius *ἰαυὸς δὲ τὸ λαμπρὸν ἰσθίγγετο*. ἀλλ' οὐδὲ ἴσσοι Βαβυλώνας ἔχον ἰβουλόμην ἂν, ἢ' ὅτι ἔξω

3 A

παντα παρ' αὐτοῦ Ζεύς. Comica licentia Jupiter in fine Jovis Trag. Lucianei T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque mallet unum habere defensorem, qualis est Damis, ἡ μὲν μοι Βαβυλωνίᾳ ὁπάει. Quæ de diversis dicta legerat Dariis Plutarchus, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc sæpius erravit:) deposuit in Apophthegm. p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero Megabyzos, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud Herod. IV. 143. Tot Zopyros,

sive viros consilio præstantes, non desiderasset Darius. VALCK.

11. δὲ ἐν Αἰγύπτῳ, etc.] Sub Olymp. lxxx. regis Artaxerxis tempore; quod Thucyd. lib. I. 109. et Diodorus lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem Megabyzus Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius Zopyrus Xerxe rege virili erat ætate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Ægypto clade et inpetrata abeundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitie consociatio. Lege Ctesiam, Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1. *ἰγίγγο* ἰαὶ *Σκύθας* ad τῷ *Δαρείῳ* *Ἰλαρίῳ*] Vulgatum olim αὐτοῦ Valla non expressit: *ipse* Darius posuit Gronov. similiterque Larcher, Darius marcha en personne. At *ipse* etiam ad oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse judicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Scythas; quam jam olim animo agitaverat. S.]

6. *ὠπῆξαν ἀδικίῃς*] Docte et large hoc de genere Valcken. ad Phœniss. Tragic. p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiora, consideranda aptandaque *ὠπῆξαν ἀδικίῃς*, καταπαύσαντις τῆς ἄρχῃς Μήδους; ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit Wess.

15. *ἰφρίσιον παρὰ τοὺς δούλους*] Longa expectatione virorum fessæ — servis ad custodiam pecorum relictis nubunt: Justinus II. 5. Sicuti mulieres *παρὰ ἀνδρας*, sic viri *φωτῆν* dicuntur Herodoto *παρὰ γυναῖκας*. Hujus generis collegit Herodotea Clar. Gronov. ad p. 130, 5. (Vide Adnot. ad II. 115, 17.) Quæ hinc tamen distent, similia quædam leguntur apud alios: Ischomachus apud Xenoph. Œcon. p. 487, 17. Uxor, inquit, vix annos nata quindecim ἔτι παρὶς ἰαί. Irata marito Juno noluit *φωτῆν* eis τὸ αὐτὸ, ut scribit Plutarch. Eusebii Præp. III. p. 85. D. Pausan. XI. p. 868. *γυναῖκων ἰσχύς* eis τὸ αὐτὸ Ἑρακλίας ἀφικέσθαι λίγονεν. VALCK.

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους — πάντας τυφλοῦσι] Grammatici Aristophanis *μολγούς* interpretantur *τυφλούς*, finguntque Scythicam ex Herodoto nationem, his ejus verbis ad Equit. v. 957. abusi. Plutarchus alludit T. II. p. 440. A. *ἐκίνοι μὲν γὰρ*, (Scythæ); ὥς φησιν Ἑράδοτος, τοὺς οἰκίτας καταφλοῦσιν, ὥς παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultîma sine dubio sunt corrupta. Guil. Canterus Nov. Lect. lib. IV. 25. ὥς παραμίνωσιν aut ὥς γάλα δώσωσιν reponit: postèrius a Turnebo probatum non mihi injustum videtur, si quidem ita (apud Nostrum) post pauca. Wess.

7. *φυσσιμίνης*] Scribi malim, *φυσσιμίνης* τῆς Ἰσσοῦ, ex Athen. IX. p. 399. c. ob vocem *οἶδα* hæc citante. Leopardus adtigit Em. VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. T. II. p. 440. A. Ὅ μὲν τῶν ἄλλων ἀπολίπων τιχῶν μάθῃσιν, ἀριστῆς δὲ ἀκραιῶν, τὸνταρτίον ἰσμε τῆς Σκύθας ποταμῷ ἐκίνοι μὲν γὰρ, ὥς φησιν Ἑράδοτος, τοὺς οἰκίτας καταφλοῦσιν, ὥς παραδῶσιν αὐτοῖς. Quæ prostant in Plut. diversæ lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleræque conjecturæ: hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὥς παραμίνωσιν αὐτοῖς. VALCK.—Eandem apud Plutarchum emendationem probavit Wyttenbach, eumque laudans Hutten, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex Athenæo laudavit Valck. vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) monuimus; et adi,

si vacat, Animadversa. nostras ad Athen. T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africæ promontorio vaccis fieri, quæ, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonæ Spei hodierno, (Norimberg. 1719.) p. 460. S.

9. *περιστίζαντες κατὰ τὰ ἀγγήια τοὺς φυλῶνς*] In diversissima describentium opinione, *περιστίζαντες*, invecum ab H. Stephano ex MSS., omnium planissimum: ad mulctralia cœcos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγήια, ἢ τοὺς τὰ χεῖράματα ἰσθῆ, στήσαι. Aldinum *περιστίζαντες* et aliorum *περιστίζαντες* idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos verterunt, in errore hæserunt; aliud requiritur, et *περιστίζαν* dubiæ est sanitatis. *Περιστίζαντες* Gronovius varie explicat: compungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac *περικυκλώσαντες*, circumdantes et collocantes, et quidem ex *περιστίζαν* ob Hesychium. (Nisr. pro *περιστίζαν* apud Hesych. et Suid, *Περιστίζαν* legendum: ut cum Küstero doctus Hesychii editor suspicatus est.) Juvat ad speciem *περιστίζαν* καὶ ταύτας τὸ εὖχος lib. IV. 202. Reiskius ex *περιστίζαν* arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. Wess.—

Iterum idem Reiskius in Animadv. editis ad hunc locum: "*περιστίζαντες*, "ait, idem est atque *περιστίζαντες*, ut in "Notis ad Constantini Cephalæ Antho- "logiam p. 274. demonstravi." S.

13. *οὐ γὰρ ἄξιόν ἐστι, ἀλλὰ νομάδης*] Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythæ Ἀγορῆς dieti, et sæpe distinguuntur Scythæ Νομάδης, et

Γιωργεῖ. VALCK.—Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythæ excæcant servos: agro colendo cæci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 7. *ἀντιπατίζεσθαι*] Quoniam infestiores experitur Aldinum *ἀντιπατίζεσθαι* plures, etsi ex Ἰζῶ propagari potuerit, et similis haud pauca formæ exstent in Musis, illud ex Vind. prætulim, recursurum lib. V. 1. Ἀντιπατίζεσθαι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Alibi *ἀντί Ἰζῶν τοὺς πατρίων* lib. VI. 77. IX. 26. De fessa, qua regionis aditum servi intersepserunt, nonnulla Agnpl. Bouherius Diss. Herodot. c. 6. minus accurate. (item Vossius ad Melam p. 803.) Vide hujus libri c. 20. et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. Wess.—In nostra Var. Lect. (ed. S.) perperam "*ἀντιπατίζεσθαι* Ald." positum video, quum oportuisset, "*ἀντιπατίζεσθαι* Ald." S.

18. *λαβόντα δὲ ἵναστος τοῦ ἱσθῆος, etc.*] Polyænum et Justinum not. sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. v. 506. — non est jaculis hastisque petendus Consilia succumbent audito verbere terga, Ut Scythia etc. ubi bene Claverius. Similes Turxanthi in rebelles minæ ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoesch. *ὄγῃ τῶν κατ' ἰπὸ ἱσθῆος ἰσαεθῆσεναι μάστιγα δὲς αὐτοὺς ἰσχυροφύσαν, ἢ τὴν κατόντα φιλῶνται τῶν γῆς*. Sic ea scribenda ex monitu magni Valesii. Wess.

17. *μάστιγας ἀντὶ ἱσθῆος*] Eusebius, hæc respicit ad Dionys. v. 364. Nestri vestigia sequuntur est Trogus, Justin. II. 5. Admonentur Scythæ — verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilia metus paranda instrumenta. Probato (Ταῦτα ἐκούσαντες οἱ Σκύθαι ἰσθῆος ἰσχυροφύσαν: Herod.) omnes consilio, instruc-

ti sicut præceptum erat, — inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythæ (c. 5, 1. et 7, 3.) fatebantur, *πρότερον πάντων ἰδίαν εἶναι τὸ σφίγγειν*: secundum Justin. II. c. 1. inter Scythas atque Ægyptios de generis fuit vastitate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. Ὡς δὲ Σκύθαι λίγουσι] Emendabat Cor. de Pauw *Οἱ δὲ Σκύθαι*, oblitus Herodoteæ consuetudinis, copiose a Porto in Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declarata. (conf. Adn. ad I. 58, 6. et ad III. 56, 4.) Numerant Scythæ a Targitæ, primo nationis suæ rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa sentio Per. Jul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israëlitarum ex Ægypto abitum primordia incurrant circiter. Wess.

8. *Αὐτοῖς αἰ*] Sitne hoc an *Νοτίζαι* (aut *Λυτοῖς*) verius, dicere non habeo: barbaræ mihi, forsan et aliis sunt. Proterius autem credibile fit, Colaxem Scytharum Valer. Flacum lib. VI. 48. hinc adactivasse, uti et Vossio visum. Max *is γὰρ τὸν Σκυθ.* (lin. 11.) non male schedæ veteres. (Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. (ed. S.) adobtare negligi.) Memini aptea ostendens, Scripturam in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. Wess.

15. *τὸν χροὺν ἀπὸ βροχῆς*] Nihilum hoc videtur. Schedarum *ἀπαλλόμεναι* non displiceret, modo *καίμιν* τῷ χροὺ *αὐτῷ* scripissent. Certius manet, *κατασφῆλαι*, Herodoti fuisse, Aurea illa *καύματα*, celo lapsa, audientibus regis juvenitibus, ardoris speciem præbuerunt et flammæ: prodigio perculsi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, extinguiturque. Hæc clara. *Κατασφῆλαι* si velis, oportet liquefacta diffuserint prius: ubi tum aratri, jugi, securis, phialæ figura? Wess.

Ibid *τὸν χροὺν καίμιν τὸν χροὺν ἀπὸ βροχῆς*] *Ἀπαλλόμεναι* codd. MSS., teste Galeo; Valla: ambothus ab ardenti auro immotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem Herod. *τοὺς μὲν δὲ καίμιν τῷ χροὺν ἀπαλλόμεναι*: et mox, *σφίγγει, τῇ καύτῃ, ἡμετέροις κατασφῆλαι*. VALCK. — Mihi *ἀπαλλόμεναι* ex scholia, quod parum aptum erat huic loco, natum, nimisneque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla *ἀπώμεναι* legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut *τὸν χροὺν καίμιν* intelligeret esse subjectum (quod vocamus) orationis: nempe, aurum ardens illos submovit, repulit, absterruit; accedente vero tertio extinctum erat. Reiskius *τοὺς μὲν δὲ καίμιν τὸν χροὺν ἀπὸ βροχῆς* legendum conjecerat. S.

CAP. VI. 4. *τοὺς βασιλῆας*] Ingeniosus Jo. le Febvre corrigebat *τῷ βασιλῆῃ*. Dixerat Herod. *ἀπὸ μὲν δὲ Αὐτοῖς γινώσκαι τοὺς τοὺς Σκυθῶν, εἰ ἀρχαῖοι γίνεσθαι καλίωνται*: a medio fratrum ortos, *εἰ κατὰ τοὺς τι καὶ Τρέφους καλίωνται* tandem addiderat, secundum istam hæc aspernandam lectionem, *ἀπὸ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, τοῦ βασιλῆος*, (Regis videlicet, cui majores natu fratres uti digniori regiam concesserant dignitatem:) *εἰ καλίωνται Παράδοται*, nempe *γενεῖται τοῦτοις τῶν Σκυθῶν, εἰ καλ. Παρ.* Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse primitus *τοὺς βασιλῆους*, regios Scythas, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxæ, sed ab Herculis filio Scythia genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc CL. de Pauw sollicitiam. Wess.

5. *Σκολίτου*] Is. Vossius *Σκολοπίτου*, ob Justini II. 4. regium juvenem Scolopitum; Reiskius *Σκίτου*. Justini codices in regii juvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui Scotos ante Christi natales memorarit, nemo est

Senecæ et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἑλλήνης οὐνόμασται, non utique ob tituli Græcam originem, quæ nulla: sed quod Græci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, sagittariosque audirent dici Scythas, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicæ originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. Wess.

CAP. VII. 6. Σκυῖται μεγάλησι λαοῖς ἐμὴν μιστέχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος] Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicitè asservabatur: curam reges inpendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum ejus ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quæ si, uti opinor, intendit, μιστέχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, reges arcessunt quotannis, videlicet in suum quisque regnum. Ceteroqui Σκυῖται μεγάλης μιστέχονται fuisse satis, uti παρὰ ἡμῶν μιστέχεται lib. VI. 69. Hesychium junde in Μιστέχεται. Wess.

—Hanc viri docti interpretationem secutus est Larcher. At, quo pacto propter adjectas voces ἀνὰ πᾶν ἔτος, verbum μιστέχονται debeat arcessendi notione accipi, profiteor me minime percepisse. Nec apud Hesychium quidquam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam Μιστέχεται ille non aliter interpretatur nisi, ἐκ τῶν ἐκείνων (ni forsitan ἐκ τῶν ἐκείνων scripsit:) ἰλάσσομαι ἰπποτέχεται. Tenui equidem eam sententiam, quam idem Wesselingius in Latina versione ex Gronoviana tenuerat, his verbis expressam, placentesque magnis sacrificiis adeunt quotannis: quam in sententiam Valla etiam: placaturque

(id aurum) majoribus hostiis, et aditur quotannis sollemniter. Quid sit vero quod his subjicit Herodotus, de eo qui aurum illud habens obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, διδοῖται δὲ εἰ διὰ τοῦτο, non eam ob causam intelligebat Larcher, quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter hoc ipsum periculum dari præmium illud ei, qui aurum hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdormisceret. S.

13. τὰ δὲ κατόπιρθε πρὸς βορρῆν, etc.] Frustra in his corrigendis sudatur: alius νεμόνται ὑπερβορέων, nimis officiose: alius τῶν ὑπερβορέων τῆς χώρας, etsi de Hyperboreis, ut infra testificabitur, nihil dicerent Scythæ. Deficit nihil omnino. Nectenda sunt πρὸς βορρῆν ἀντὶ τῶν ὑπερβορέων, quemadmodum τὰ πρὸς βορρῆν τῆς ἡπείρου, aliasque lib. III. 102. Πιερὰ νιχυρμῖνα explicantur infra c. 31. Wess.

CAP. VIII. [5. Γηρύοντα δὲ οἰκίαν, ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένοι, τὴν οἱ Ἕλληες λίγους Ἐρὸθιαν νῆσον] Si vera ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω c. Π. κατοικ. commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Editoribus factum. Et in κατοικημένοι consentiunt quidem libri, nisi quod nonnulli Paris. mendose κατοικημένοι (non κατοικημένοι, ut perperam in nostra Var. Lect. ed. S. expressum) præferunt. At parum commode hæc ita posita debent videri, οἰκίαν — κατοικημένοι, habitare — habitantem: videndumque ne sic scripserit Herodotus, Γηρύοντα δὲ οἰκίαν ἔξω c. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληες, etc. Dicunt, Geryonem habitasse insulam illam extra Pontum sitam, etc. Quemadmodum, ubi de urbe agitur, κατοικῆται vel οἰκεται aspe idem valet atque κίεται, sita est; (veluti I. 142, 10. coll. cum v. 10. I. 193, 10. et alibi); sic insula extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.

7. τοῖσι ἔξω 'Ηρακλ. σσηλίον] Inutile i*σ*i codicum voluntate induxi; feci quodque satis Bouherio et Clerico, viris præclaris, τ*ω*ν*ι* *ισ*ω corrigentibus, ad lib. II. 33. (ubi vide quæ a Wess. notata sunt.) Erythiæ situm longe a Gadibus et Oceano removit Hecataeus, (in Arrian. 'Αναβ. II. 16.) Scylax et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus conjecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cujus super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. Wess.—Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S.

Ibid. τοῖσι ἔξω i*σ*i 'Ηρακλ. σσηλ.] Equidem illud i*σ*i librario contribuerim, cujus oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quæ mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valla dederat: Gades, quæ sunt extra columnas Hercules in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interjecit. (Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione Lat.) Non insulæ duntaxat extra fretum Herculeum sitæ, sed terra quæque continens Europæ et Africæ, quæ hoc freto magis occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Hercules; etiam Herodoto ἔξω 'Ηρακλητίων σσηλίον: quales Cynesii Celtæque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Λιβύης χώρον τι καὶ ἀνδρώπους ἔξω 'Ηρακλητίων σσηλίον κατοικημένους. Insulam Κίρην ἔξω εἶσαν τῶν 'Ηρακλητίων σσηλῶν dixerat Palæph. π. 'Ασιον. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem sæpe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 35. Conf. Herod. IV. 152. Præbent id ipsum formæ loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. et Aristid. in Ægypt. T. III. p. 597. π*ῶ*ς

οὐκ ἀλλῶς ἔξω σσηλῶν καὶ Γαδίρων φέρουσιν ἰσικλάπτων εἰσαί σοι τὸν ναύι; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus 'Ερύθριαν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit π*ρ*ὸς Γηδίροις τοῖσι ἔξω 'Ηρακλητίων σσηλίον i*σ*i τῇ 'Ωκεανῇ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cujus eximias boves Hercules abegerit Græcus, a Phœnicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua Sam. egit Bochartus Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.

11. καταλαβῆν γὰρ αὐτὸν] Prout in versione Valla collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ad hujus judicio Herodotus, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui Herodotum traverint ista talia velle mutata. Ubi Longino Sect. 22. §. 1. 'Ταίριβανον esse dicitur λίξιον ἢ νοήσιον ἐκ τοῦ κατ' ἀπολογία κατεργασμένη τάξις, καὶ οἰονὶ χαρακτὴρ ἰσχυροῦ παύσης ἀληθινοτάτος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum Herodotea Phocæensis Dionysii verba e lib. VI. c. 11. Quæ consueto scribendi more sequi debebat, ratio Herodoto sic sæpissime reliquis præmittitur. VALCK.

CAP. IX. 4. 'Εχιδνὰν διφύια] Eustathius ad Periegesin (v. 310.) non nominat διφύια, adque scens in μυζήσασθιν 'Εχιδνῇ: (μυζήσις ἰχθιδνῇ μυζον. scribit Eustath. non ἰχθιδνῇ. De accentu cf. Var. Lect. ed. S.) scripti Codices mordicus istud tenent omnes, Herodotea abundantia congruens. Tale Libanii de Chirone, Achilles nutritore καὶ κυναίου σου μα διφύσι καὶ τροφία μυζήσασθιν καὶ τροφὴν ἰχθυομύζον, in Basilico T. II. p. 108. Pertinet huc ex marmore Far-

neiano apud Donium Class. I. p. 34. ΟΤΤΩ ΔΕ, Hercules, ΕΠΙ ΣΚΤΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ — ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΤΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΥΣ ΑΓΑΘΤΡΩΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΤΘΑΝ. Sic scribenda, quæ a Sponio, Donio, Muratorio mendose publicata. In plerisque utor consensu magni viri Th. Reinesii, Inscript. Cl. IV. 12. p. 349. et quod nunc conperio, Ed. Corsini, cujus eruditus in Lapidem commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ — aut, ut in Blanchini schedis, ΑΡΑΣΑΤ — ΑΓΑΘΤΡΩΝ pingit, non laudo. Quis docuit Echidnæ patrem fuisse Agathyræum? Latet verum regis nomen; cetera de Echidnæ, Agathyrso et Scythæ, ejus et Herculis filiis, ab Herodoto abesse non debuerunt. Wess.

Ibid. Ἐχιδνὰν διφύια] Conjecturam nonmeminia, (is fuerat ipse Valckenarius, ad Euripid. Phœniss. v. 1030.) vocem διφύια proscribentis, Eustathio prætermittam ad Dionys. v. 310. suo jure rejecit Wesseling. in Diss. Herod. pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus μίξοπαρέθινον æque addere potuerat ad Herodotea, οὐρεὶν ἐν ἔντρον τοῦ Ἐχιδνῶν (cur non ἰχιδνὴν scriberetur aut Ἐχιδνῆν?) διφύια, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τοῦ γλευτέριον εἶναι γυναικὸς, τὰ δὲ ἵντερον, ἄρῃος. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφύη: atque equis commissos permixtosque Centauros, Διφύη ε' ἄμικτοι ἰσχυροτάτω σερπεντι, Soph. Trach. 1110. Herodotæ memores fabulæ Diodorus filio patram supponit lib. II. 48. μετακλήρουσι Σκύθαι γηγενῆ παρ' αὐτοῖς γινώσκειν ἀμφότες, αὐτοὺν δ' ἔχον τὰ μὲν ἄνω μίση τοῦ σαρπεντος μίχρη τῆς ζώης γυναικίᾳ. τὰ δὲ κατωτέρω ἰχιδνῆς αὐτοῦ διὰ μαγίαν γινώσκειν αὐτὰ Σκύθην ὄνομα. Mela II. 1. Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt. Herodotus c. 10. a Scythæ Her-

culis filio γινώσκειν αὐτοῖς αὐτὴ βασιλῆας γινώσκουσιν Σκυθίαν. Plus semel εἰσαλέομαι βασιλῆῃ Σκύθαι memorantur. VALCK.—Quod ἰχιδνὴν potius, quam ἰχιδνῆν, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam Σάλασσαν et γίφουσαν, et similia, dicere Nostrum, non Σαλάσσην aut γαφίρην. S.

15. ἰσὺν γίνονται τρέφουσιν] Homeri κῶμα τρέφει tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρέφουσιν in istis redduntur εἶλαι ἀδελφεῖς: ipse mox Herod. interpretatur, ἰσὺν ἀδελφίντας ἰθαί τοὺς παῖδας. Platonis est in Menex. T. II. p. 249. Α. ἰσὺν εἰς ἀδελφὸς εἶλος ἔσονται. Bionis Eid. II. 14. ἢ δ' ἀδελφὸς ἐς μίσην ἵδης. Herodoteum propius accedit Μωσῆς μίγας γινώσκουσιν, Ep. ad Hebr. xi, 24. μίγας δὲ in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρέφουσιν εἰς μίγας et παχὺς. Hesych.: Τρεφιοῦνται, παχύνονται. Τρέφουσιν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τρεφωλὶς γῆλα τρεφόμενοι τοῖς ἐργάζεσθαι πάλλιστοι, scribit Ælian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. τρέφει πίσινα τοῖον. In Galeni glossa. Τρέφουσιν redduntur ὑπέρφοροι, παχὺς: apud Hesych. εὖ σκελεμμένους. Nostro loco Τρέφουσιν sunt ἀνατι-Σκαμμένους. VALCK.

21. πᾶσα τὰδε ζωνύμενοι] Viri docti, quibus ζωνοτῆς τῆς ἀδὲ κατάζων. blandiebatur, hoc in posterum præferent. Non dissimile æe dabit c. 76. hujus Musæ. Omnia hic Hercules διαικτινῶν, tum in arcu, tum balneo. Porro dedecus editorum priorum ἰσχυροτάτω detexit. Wess.

CAP. X. 8. τῆς ἰσχυροτάτης μίμης] Summum recipit. Ἰσχυρὸν δὲ αὐτὰ ἐξ ἰσχυροτάτης τῆς Δημάρχου lib. VI. 50. Sophocles Ajax 798. Πίμπαντες οὐδ' ἴσχυρὸς τῆς ἐκ σπολάς Τίφους φορέουσιν. Idem Trachin. v. 500. ὡς λέγουσιν ἐκ ἰσχυροτάτης ἰσχυρῆς.

Alla consulto ob copias Stanleii ad Æschyli Prometh. principium missa facio. Wess.

16. εὖ δὲ μῦθον μηχανήσασθαι, etc.] Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, injuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione εὖ repræsentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his judicium respice et mirare. Mihi Vallæ Latina comoda erunt, modo μῦθον femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. (VII. 224, 13.) putetur. Τὸ δὲ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythæ F. parasse atque excogitasse. Wess.—Adverbium fuerit μῦθον, non feminei generis nomen adjectivum. Nec VII. 224, 13. μῦθον, quod ibi MSS. dedere, feminei generis est, sed ad εἰπένον legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. πιαστίνων] Hanc ego formam (quæ olim hic obtinuerat) si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Attice quidem πιάζων, Dorice per α scribebatur et Ionice. τράπων, στράπων, τάρων, Doricanon tantum sunt, sed et Ionica. VALCK.—Damnat h. 1. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβάντες ποταμὸν Ἀράξει] Araxen fluvium h. 1. vix alium intelligi posse, quam eum qui alias nomine Rha et Wolga celebratur, in Adpot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

10. ὡς ἀπαλλάσσειν πρῆγμα ἢ, μὴ πρὸς πολλοὺς δέμους κινδυνεύει] Πρῆγμα ἢ, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὖρεως πρῆγμα εἰ εἶναι ἱλαύνει: et VII. 12. πάγχυ εὖρεσθαι εἰ οὐ πρῆγμα εἶναι σφρατίζειν. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd p. 488. cui πρῆγμα εἶναι et δέμους idem. Herodoto δέμους est rogians lib. IX. 110. et sæpe alias. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex es librorum discordia, quod plurimum ni

titur consensu, in verborum sententia hæsitans. Quod si δέμους aut δέμους exsularet, nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant, membranæ. Ergo-ne δέμους formandum, ut ex superiore δέμους pendeat, aut δέμους cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum hæc doctiores viderint. Wess.—Non videtur sollicitandum δέμους: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess. citatis et I. 207, 8. utitur Herodotus. Quando enim πρῆγμα ἢ, sequente infinitivo significat opus et utile est hoc facere, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo πρῆγμα ἢ, δέμους, res indiget, res postulat, ut hoc fiat. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosa alioqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. μὴ πρὸ πολλοῦ δέμους κινδ.] Procul dubio mendosa variis sunt conjecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσειν πρῆγμα ἢ, μὴ πρὸς πολλοὺς εὖρεν (invito viro docto excidisse vox εὖρεν videtur, cui ob præcedens μὴ vix erat hic locus:) εἶναι μίνοντας κινδυνεύει, ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se objicere periculo. VALCK.—Vide superiorem Adnotationem. S.

18. κακὰ ἰσίδεον] Laurentii mala evidentiā peccant. Futura sunt, quæque expectantur. Antiphon, Ἐξαπολογ. p. 120. ἐν γὰρ τῶν μεταβαλὼν ἰσίδεον ἢ δυσπραγία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μέτε ἰν τοῖς μίλλουσιν ἰσίδεον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12.

WESS.—Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κατὰ ἐπίδοξον καταλαμβάνει] Non sane sunt mala evidentia; sed ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κατὰ ἐπίδοξον καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenerent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quæ nos subito corripunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. Τὰ προδίκιμα dicuntur et Ἐπίδοξα. Quæ tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπίδοξα ὄντα γινίσθαι vel γινήσθαι. Postremum pro γυγιῆσθαι restituendum est Lycurgo e. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότεροις χρόνοις γυγιῆσθαι τοιοῦτοι μηδὲν, μήτι ἐν τοῖς μάλιστα ἐπίδοξον εἶναι γινήσθαι. Antiphon, ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν ἔτι μείζον, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Æschines Orator p. 77. 19. frequentat in primis Isocrates. Apud Athen. I. p. 17. a. ex Eustathio sic supplenda sunt Apionis verba: ἐὶλπειν εἶναι τῇ γῆμιν, ἐπίδοξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. (Quin potius interpretationis causa ab Eustathio adjecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.) Herod. I. 89. τάδε τοι ἐξ αὐτίαν ἐπίδοξον γινίσθαι. VI. 12. πολλοὶ ἐπίδοξον τῶνδ' ἐν τούτῳ πείσασθαι εἰσὶ. In Gloss. Herod. Ἐπίδοξος redditur προδίκιμος: hunc etiam usum attigerunt Ammon. Phryn. Thomas. VALCK.—In καταλαμβάνει nihil hic, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum Viro docto videtur καταλαμβάνειν scripsisse Herodotus, ac fortasse ἐπίδοξά ἔστι καταλαμβάνειν scripserat. S.

23. καί σφιν] Premissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καί σφιν ἔτι δὴλός ἔστι ὁ τόπος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit Herodoteam, quæ facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καί σφιν, ubi VALCK.

CAP. XII. 2. ἔστι δὲ Πορθμία Κιμμία

ρμ] Vici nomen fuit ad Mæotidis ostium. Stephan. Byz. Πόρθμια, κώμη ἐστὶ στήματα τῆς Μαϊώτιδος λίμνης. Auctor Periplus Ponti Euxini, ab Ia. Vossio vulgatus, modo Πορθμίον, modo Πορθμίονα κώμη, τὴν ἐν τῇ στήματι τῆς Μαϊώτιδος λίμνης, p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex Stephano Nostrum corrigit. Πορθμία Ioniibus placuerunt. Forte et χώρα Arch. et Vind. opportuna erit statio. (ubi nunc χώρα.) Idem certe Periplus scriptor Κιμμία πάλιν ἀπὸ Κιμμάριον βαρβαρὸν καταλαμβάνειν memoravit. WESS.—In Arch. et Vind. est καὶ τῇ χώρα: sed in nostro Pd. nude καὶ χώρα. S.

6. πόλις Ἑλλὰς ἀκίσται] Non longe absium ab ἀκίσται aut αἰκίσται, quod in Vind. et Eustath. Sollemne Herodoto, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαρτόνεις τῆς ἰδοῦ (l. 7.) suspectum citra causam fuit. Spectantur, quæ cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim (l. 10.) ἐς τὸ si scriba Arch. voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in ἐς ὃ et ἐς ὃ conmutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. WESS.—Latinis nostris interserenda h. verba, donec Mediam sunt ingressi. S.

11. τραφίντις] Vulgata deterior est lectio Arch. στραφίντις: melior videretur, si qui darent Codd. ιντραφίντις. De recta via deflectere passim dicitur ιντραφίντις, etiam Herodoto II. 80. εἰπὺς τῆς ἰδοῦ καὶ ιντραφίνται: VI. 34. ιντραφίνται ἐν Ἀθηνῶν: et hujus imitatori Pausanias, p. 106. ιντραφίντα ἐκ τῆς ἰδοῦ: p. 107. p. 714. ὀλίγον τῆς ἰδοῦ ἐκ ιντραφίντις ἐς διχρά. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ιντραφίντις quam ιντραφίντις: et leniora saepius Ionum more consecratur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici.

Herodoto frequentantur συλλεχθῆναι καταλεχθῆναι ἀπαλλαχθῆναι. (vid. ad Eurip. Phœn. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατιστράφθηναι· ἰσιστράφθηναι· θαφθῆναι· ἀπαχθῆναι· κλεφθῆναι· συμμυχθῆναι. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 6. notata. S.

12. λεγόμενος λόγος εἴρηται] Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πιλοσσησίου λεγόμενον: et lib. II. 47. ἴσθι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ — λεγόμενος: tum c. 48. Wess. — Ad verbum εἴρηται, quod adjicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστεὺς ὁ Καοστρεβίου] Patrem Aristæ Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. Wess.

2. παύσιστα] Τὰ οὖν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριστεῖα καλεῖται, c. 14. Insulei, quod candidisse credebatur ille præstigiator, poematis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit ejusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quæ dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos hujus carminis aliquot versus Longino π. ΤΨ. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristæ, magnus jam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

9. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θάλασσῃ] Hyperboreos Aristæas pertinere aiebat ἐπὶ θάλασσαν, (l. 5.) mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septemtrionale; quo nomine Herodotus aut Mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. (nempe respectu Asiæ minoris et Ægypti.) Quæ porro νοτίῃ θάλασσῃ? Nostro non aliud, quam quod aliis Ru-

brum Mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmericis vero, etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus impedit. Fabulator Aristæas in his ineptus tenetur. Wess. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quæ olim Cimmericorum fuerint Australe Mare nominare? S.

CAP. XIV. 1. Καὶ ὅταν μὲν ἦν Ἀριστεὺς, etc.] Hinc orsus quæ sequantur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt v. 14. et 21. τῷ νῦν: (l. 6. et 12. At vide Nostrum IX. 20. et 23, 4, 5, et 7.) (mendosum ἀγγυλλίοντα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) v. 16. τιθῶς: (l. 8.) et ἀμφισβᾶνις, et v. 20. ἀμφισβᾶνις: (l. 8. et 11.) tum v. 28. (c. xv. 1.) τὰς δὲ ἰδῆα, pro τὰς. Porro v. 34. (xv. 6.) ἐς τὴν χάρη, quod præbet etiam MS.: et v. 40. (xv. 11.) καὶ τὸν μὲν, ἰσῶντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristæa Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. v. 724—735. et ex Origine repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Æneas Gæzus in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristæas, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quædam ex historia Græca recentiori. producit exempla, quæque alibi non temere reperias, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex MS. Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Joann. xi. 39., prodidit, occasione venustæ Platonis de Ere Pamphylio fabulæ narratæ p. 614. cujus similem de Thespesio Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 563. De mare quodam fa-

bulabantur, ὅτι τοῖς ἀποθανόντων ἀντίβω τοῖς, *Ælian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.*

1. ἡ ταῦτα εἶπας, εἰρηται] Manuscriptorum ἡ ταῦτα ποιήσας, εἰρηται, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν ταῖς ἱστοῖς ποιῶν Aristæas. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκιῶς ἐν μίλῃ ποιήσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WSS.—Paulo ante, ποιῶν ἱστοῖς dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἰρηται dixerit; facile credas, variandi caussa h. l. εἰρηται ei placuisse. S.

8. ἐς ἀμφισβασίας] Error calami (in MS. Med.) ἀμφισβασίης dedit. Suidæ si fides, ἀρχιβασίῳ et ἀρχιβασίῳ Iones dixerunt, inque illis Heracitus. Musæ istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγον ἀμφισβασίῳ, lib. VIII. 81., et ἀμφισβασίῳ lib. IX. 73., unde auctoritas Origenis. quod enotatum, ἀμφισβασίῳ. Placuit (l. 9.) εἰς Ἀρτανίης πώλιος. Apollon. Rhod. I. 957. ἀρτὴν δὲ Ἀρτανίῃ, ubi Schol. (At ibi Ἀρτανίῃ est gentile adjectivum.) Ceterum Tzetzes Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiavit, Aristeam ex Herodoto εἰς χαλκίῳ deducens; tum Κλαίῳ δὲ ἰδιῶς ἡ χαλκίῳ ἰαῖναι τὸ χαλκίῳ. Stabit, ubi ἀναφίς et ἀναφίς scriptum fuerit, versui modulus. WSS.

CAP. XV. 3. καὶ τρηπασίῳ] Non dicit, ad suum ævum tot abisse annos: nam stolide Tzetzes Ἐφ' Ἡρόδω γίγναι καὶ πάλιν ἀνθάνει, ac si ejus tempore Aristæas, evolutis illis annis, adparuisset. Multa G. Jo. Vossius de Aristæe conjecta in Olymp. l. ætate, quæ his ad-versantur. Sive enim majorem, seu minorem ex MSS. dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam Olympiadem. Strabo, Tatianus, Eustathius, quos Meursius, Fabricius, viri Cl., excitarunt, Homero priorem et præceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente.

Junge H. Dodwelli Diss. III. de Cycl. p. 130. disputationem. WSS.

16. παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι] Juxta aram, τῷ βωμῷ, (cujus solius antea mentio, statuæ nulla,) Valla. Verum Laurentio schedæ reluctantur cunctæ, suo Marte aram ex præmissis formanti. Videntur Metapontini Aristæe statuam et aliam Apollini cum ara dedicasse: huc Arch. πρὸς αὐτῶν, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. Lauros autem, aram et imagines circumstantes, ex ære fuisse, Athenæi indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WSS.—Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

17. πρὸς δὲ αὐτῷ] In Codicibus inventum præstat, πρὸς δὲ αὐτῷ δάφναι ἱερῶν: quia nempe Herodoteum est. IV. 79. τὴν πρὸς λινοῦ λίαν Σφίγγος—ἱστῶσαι: rursus τὴν πρὸς c. 52. πορτο c. 180. πρὸς τὴν Τριτανίδα λίμνην αἰκίους: c. 152. πρὸς αὐτῷ pro αὐτῷ recte dedit Gron. III. 158. πρὸς τὸ ταῦχος, quod alibi dicit ἀνὰ τοῦ ταῦχος. VALCK.—Recte laudatur πρὸς: et plerumque quidem cum quarto casu præpositionem hanc construit Noster, ut in exemplis a Valck. prolatis, quibus item unum aut alterum adjici poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 16. et II. 91, 6. præferunt plerique codices, verum etiam I. 179, 12. ad unum omnes in πρὸς τοῦ ταῦχος consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum WSS. πρὸς αὐτῶν h. l. vulgato αὐτῶν præferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστῆα ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. αὐτῷ δὲ ἀρτίῳ ὅτι, etc.] Litem schedæ τῷ ἀρτίῳ intentant, satis ceteroqui frequentato: quod offerunt, redibit lib. V. 9. Jure quoque δὲ, cui suus olim locus post ἀρτίῳ, in exilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam αὐτῶν

γὰρ οὐδὲ Ἀριστίνης, (l. 4.) Celeb. Gro-
novius non male explicuit ratumque
voluit, (nempe intelligens, οὐδὲν αὐτόπ-
τω ἰδύμετο πυνθίσθαι.) oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ
virtutem addere orationi. Lucianus Q.
Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνου
χρυσόν: tum Nigrin. c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ
αὐταφροντίς αὐτῶν εἶμαι Σίμης: ubi Hem-
sterh. plura. Wess.

4. οὐδὲν γὰρ οὐδὲ] Ista lectio Medi-
cea nullo se pacto poterit tueri: quæ
ante obtinebat, nihil habet illa quod He-
rodoti lectorem offendere debuisset,
quem scripsisse puto: οὐδὲν γὰρ δὲ,
αὐτόπρωτον εἶδέναι φασίμου, δύναμαι πυνθί-
σθαι: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίνης, (τοῦ πείρι (sic
Arch.) ἐλίγη πρότερον τοῦτον μήτην
ἐκείνου.) οὐδὲ οὕτως προσηύδα Ἰσσηδόνων
—ἴθνησι ἀπικίσθαι. Quorum primum
his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδὲν
αὐτόπρωτον γινώσκον δύναμαι ἀκούσαι. He-
rodoti miror Editorem offensum eadem
negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ
Ἀριστίνης: ad quæ cum parenthesi quæ-
dam interjecisset, suo more posuit ite-
rum οὐδὲ οὕτως, etc. Homero frequen-
tatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non de-
buerat τῷ Ὀμηρικῶτάτῳ. In Platonis
legitur Soph. p. 251. ε. μηδὲν μηδὲν
(μηδὲ) μηδεμίαν δύναμαι ἔχειν κοινωνίας εἰς
μηδὲν: in Theæt. p. 180. α. πικρῶς οὐ-
δέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδέν αὐτῶν. VALCK.

9. ἀνοή [ἐπικίσθαι] Perperam vox prior
proscribitur; quam si noluisse, ἴσον
ἡμῶς ἰσσοῦντες ἐπὶ μακρότατοι εἰσὶ τ'
ἐγνόμεθα ἐπικίσθαι scripsisset sine dubio,
ut cap. 192. et II. 33. Quid multa?
Ὅσοι καὶ ἰσὺ δύνασθαι εἰμι ἐπὶ μακρότατοι
ἐπικίσθαι ἀνοή posuit ipse lib. I. c. 171.
Wess.

CAP. XVII. 4. Ἀλαζόνες καλίσταναι] Præcipue Stephani Byz. monitum et
Codices cap. 52. amplector. Sic in
Ἀλαζόν Ethnographus, ἔξυται διὰ τὸ
ἰσχυρότερον καὶ φολάκτερον τὸ πρὸς ἀνενδια-
στολῆν. Ex Homero Iliad. β'. 856. sum-
serunt Ἀλαζόνες, librarii, quibus con-

moda in Poëta sedes, non hic. Multa
Strabo XII. pag. 827., (p. 550. 2. ed.
Cas.) primo aspectu Vallæ et Arch.
favens, sed re curatius introspecta mini-
me. Verba ibi hærent in mendo, le-
nissima Holstenii ad Stephanum medi-
cina sanitati reddita. Wess.—Vide
quæ in Var. Lect. (ed. S.) notavi-
mus, ubi in fine pro ἀλαζόν, ἀλαζόνες,
scriptum oportebat ἀλαζόν, ἀλαζόνες:
nempe sic scribitur declinaturque ap-
pellativum nomen; a quo ut distin-
guatur proprium populi nomen, non
modo α in obliquis casibus hoc re-
tinet, sed et accentum retrahit, ut fere
fit in propriis nominibus quæ eandem
cum appellativis formam habent. Cu-
jus moris memor quisquis vulgatam
apud Stephanum Byz. scripturam cu-
ratus expenderit, mecum puto fatebi-
tur, non Ἀλαζόν, sed Ἀλάζων, nec ἔξυ-
νται, sed παρεξύνται scripsisse Ethnico-
graphum. S.

7. πρόμματα καὶ σκόρδα] Jungunt
Alexandrini Interp. τὰ πρόμματα καὶ τὰ
σκόρδα, Numer. xi, 5. In Geoponicis
lib. XII. 30. crebra τὰ σκόρδα, etiam
apud alios Græciæ labentis scriptores in
Du Cangii Glossario. Quod nunc cer-
nitur, Herodoti et veterum est: cf. lib.
II. 125. Wess.

10. τὸ πρὸς βορρῇ ἄνιμον, ἔρημος, etc.]
Nullus dubitavi ita ex scriptoris adsue-
tudine refingere et hic et deinceps. Ec-
ce tibi ex cap. 20. Μιλαρχλαίων δὲ τὸ
κατ'ὕπερθι—ἔρημος ἵσσι ἀνθρώπων: et cap.
185. τὸ πρὸς νότον—ἔρημος—καὶ ἀχελύς
ἵσσι χώρα tum c. 191. τὸ πρὸς ἰσπίρης
ἔρημος τὶ πάρεσσ καὶ θασία καὶ θηριώδης.
Pauca hæc de multis. (cf. c. 18. 5. et
7.) Consentit de Neurorum situ Scym-
nus Chius, optime adjunctus ab Is.
Vossio ad Peripl. Pont. Euxin. p. 135.
edit. Gronov. Wess.—De accentu vo-
cis ἔρημος dictum in Var. Lect. (ed. S.)
h. l. et ad I. 117, 16. alibique. Ante
Reizium recte Portus monuerat, ex ve-

terum Atticorum Ionumque more *ἐξημος*, *ἑμῖος* *ἰταῖος*, hoc tono scribi: conf. Koen et quos ille laudat ad Gregor. de Dialect. p. 21. nuperæ editionis: et sic optimi quique MSS. atque in posterioribus Herodoti Musis etiam ed. Wess. cum aliis, v. gr. VIII. 51, 5. IX. 58, 2. et 5. Est autem *ἐξημος* ex Nostri usu non minus feminini quam masculini generis; qua ratione etiam τὴν *ἐξημον* dicit c. 18, 9. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. *πρῶτον μὲν ἡ Τλαίη*] De hac Hylæa (quasi dicas Sylvestri Scythia) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. *ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνθρωποι οἰκίους Σκύθαι.* Causæ nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur *ἄνθρωποι Σκύθαι γινωσκοί*. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in Philostrato vulgata de Vit. Apollon. VII. c. 2. *Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ ἔδοσαν ἀποκρινόμενοι τὸν Θράκα, ἄνθρωποι μὲν ἦσαν ἄμφω.* Corrigendum absque ulla dubitatione *Αἰνίον μὲν ἦσαν ἄμφω*: erant quidem ambo Ænii, sive ex urbe Æno orti: librarii crediderunt esse vocem *ἄνθρωποι* in *ἄνω* usitato more scribente contractam. Similis hoc in loco Herodoti peperit errorem ratio: *ἄνω* in *ἄνω* transmutandum arbitrator atque adeo legendum *ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίους Σκύθαι γινωσκοί*: abhinc longius a mari remoti Scythæ habitant Georgi. Proxime præcedunt, *διαβάντες τὸν Βορυσθίνα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Τλαίη*: commodè succedunt emendata, *ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίους Σκύθαι γινωσκοί*. Sic loqui solet: II. 7. *ἰδὲς ἰς τὴν Ἡλείου πολιν ἀπὸ θαλάσσης ἄνω ἴοντι*: cap. 155. *ἀναπλίνοντι ἀπὸ θαλάσσης ἄνω*. Ad istam rationem ἡ *ἄνω Ἀσία* et ἡ *κάτω* memorantur: Herodoto *τῆς Ἀσίας τὰ κάτω*, et *τὰ ἄνω αὐτῆς*. Mari vicini, *οἱ κάτω* et *οἱ καὶ κάτω* dicuntur; *ἄνω οἰκίη* et *οἱ ἄνω*, qui a mari sunt remotiores: ejusdem gentis atque urbis distinguuntur *οἱ ἄνω* et *οἱ κάτω*. Similia quævis ad

istam rationem sunt intelligenda: Thucyd. II. 83. *οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Ἀκαρνανίς*: cap. 98. *τὴν ἄνω Μακεδονίαν*: I. 137. *μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινες ποταμῶς ἄνω*: VIII. 5. Dario *στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω*: II. 100. *ἀπὸ τῶν ἄνω ξυμμαχούντων*. Distinguit Diodorus Sic. *τὰς παραπλατείους πόλεις, τὴν μισύγυιον*, et *τοὺς ἄνω τόπους*, XX. 59. *πόλεις τὰς ἄνω* et *πλησίον θαλάσσης* opponit Xenophon. Κυρ. Παιδ. VII. p. 106, 28. et alibi: Philostrato memoratur Vit. Apoll. V. 24. *ἡ Ἀλιζάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος ἡ ἄνω*. Smyrnæi *οἱ ἄνω* et *οἱ ἰσὶ* θαλάσσης, de Vit. Sophist. pag. 531. Præter alios pagus fuit Attices ejusdem nominis duplex, teste Harpocr. *Λαμπατρῆαι, αἱ μὲν παραλάλαι, αἱ δὲ καθύπερθεν*: illinc ortus quis in Aristophanis Amphiaræo *Λαμπατρῆς ἔγωγε τῶν κάτω*. Herodotea propius accedit finis libri quinti Pausanice: *οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς τρεῖς Σάχη πόλιν*: contrarium *κάτω οἰκίον* præbet Thucyd. I. 7. *ἴσοι ὅτις οὐ θαλάσσει κάτω ᾤοντο*: quod ibi sequitur, *καὶ μέχρι τοῦδε ἴσι ἀναμεινόμενοι ἴσοι*, non debebat tentari; idem significans ac *ἄνω οἰκοῦσι*, atque adeo *ἀπὸ θαλάσσης*: hinc explicandum *ἀνοικίζονται ἰς τὸν Δαφνιῶνα*, VIII. 31. et Aristoph. Pace v. 206. In Pausan. X. pag. 838. scripserim: *ἀναμείναντο ἰς τὰ ἐνθάδὲ καὶ ὅττω σῆς νήσω*. VALCK. — Si *ἀπὸ δὲ ταύτης* ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc *homines habitare*, nempe Scythas agricolas: idque decepit librarios qui *ἄνθρωποι* ex *ἄνω* fecerunt. Quæ in Periplo Ponti Euxini, ad quem in Var. Lect. (ed. S.) provocavi, leguntur, ea ex Scymni Chii senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in Scymni Fragmento, quod ad calcem Notarum L. Holstenii in Stephanum Byz. editum est, et in Hudsoni Geogr. Minor-

Vol. II. repetitum; sunt autem hujusmodi, pag. 49. ed. Huds. pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς Ἀνακλὰς δ' ἐκβάττι τὸν Βαρυθίων
ταῖς τῇ λιγυμένῃ Ὑβλαν οἰκούντας Σκύθας
ἵπται δὲ Γαργῶν ἰχυμένους τούτων ἔσται.

Et hæc quidem ex Ephoro refert Scymnus: esse autem ex Herodoteo fonte hausta adparet. "Τβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum Is. Vossio, ad Peripl. pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τῇ λιγυμένῃ Ὑβλαν οἰκούντας Σκύθας. S.

3. οἰκόντες ἐπὶ τῇ Ὑβλῇ.] Male MSS. ἐπὶ τῇ Ὑβλῇ. Posita urbs πρὸς τῇ Ὑβλῇ fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; (p. 376. apud Holst. p. 46. ed. Huds.) prave quoque cap. 53. hujus Musæ. Wess. — Recte iπὶ Ald. et edd. omnes cum plerisque MSS. S.

[7. πλῆον — ἡμερίων ἱδινα] Ἐπὶ δίκῃ ἡμερίων πλῆον ait cap. 53, 19. S.]

8. ἦδη κατύπριθι τούτων ἱερμῶς ἵπται] Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἦδη δὲ scriberetur. Talem suo tempore Scymnus consideravit, talem schedæ. Wess. — In contextu sic edidit Wess. ἦδη δὲ κατύπριθι τούτων ἱερμῶς ἵπται, et sic etiam posteriores editores. Antea edebatur ἦδη δὲ κατύπριθι τούτων ἡ ἱερμῶς ἵπται, et sic MS. F. nisi quod ἱερμῶς hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulæ ἦδη commodior locus est l. 11. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 6. Quando ἦδη δὲ se malle Wess. significavit, puto ἡ δὲ δὲ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἵπται πάλιν ἱερμῶς ἐπὶ πάλιν τόπον. S.

9. Ἀνδροφάγοι] De Androphagis cap. 106. uberiora. Adde observata his de

locis Th. S. Bayero Comment Acad. Petrop. T. XI. p. 337. Wess.

CAP. XX. 1. τὰ καλιύμενα Βασιλήϊά ἵπται] Sic regionem Scytharum regionem, βασιληϊάν, adpellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. Wess. — Conf. c. 6, 4. ibique notata. S.

6. Μαῖήτιδες] Nomen paludis Mæotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgent institutum, jam c. 3. inceptum. Recte Μαῖήτις, l. 104., et hæc Musa creberrime. Dabunt MSS. τῆς Ἰστικιήτιδος, quæ aliis Ἰστικιῶτιδος, lib. VIII. 23. Statim (l. 7. pro τὰ δὲ αὐτ.) Cl. Reiskius τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τῆς. Wess.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαζίων] Hæychio hæc erant ob oculos, λαζίων, λῆξιων, κληρώσιων. Suidæ λᾶξιν, (λᾶξιν hoc accentu scribunt Suidæ edit. vet.) μῆξιν, μερισμῶν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λῆξιν scripserat Criticus (non μῆξιν.) Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Laxios Vallæ lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et Laxios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesauro suo addit Abr. Ortelius. Nolle Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimum indulsit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios senior novit ætas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta ejus Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem (l. 5.) schedarum jussu ὑπερκαίοντι δὲ εὐρεῖαν. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσσηδαίων ὑπερκαίοντι

'Αριμάσπου: et cap. 37. *τοῦτοι δ' ὑπερ-
αιῶναι* — Μῆδοι. Wess. — De scriptu-
ra penacuta λάξιν (l. 6.) vide Var. Lect.
(ed. S.) et conf. IV. 114, 20. S.

[6. Βουδίνου] De Budinis conf. c. 108.
et 123. S.]

CAP. XXII. 3. *Θυσσαγίται*] Ut hic,
sic infra c. 123. atque hinc Stephanus
Byz. VALCK.

6. *Ἰῶραι*] In his equidem similibus-
que obscurioribus iudicium sequeretur
Pintiani, ex Herodoto Melam corrigentis
I. c. 19, 140. Thyssagetæ *Iurcæ*que
vastas sylvas occupant alunturque ven-
tando; *ζῶνται ἀπὸ θήρης*, Herod. Pro
sua pietate bonus A. Schottus hinc quo-
que Turcas expulsos esse lætabatur.
Non alibi fortasse *Ἰῶραι* nisi cum
Thyssagetis etiam Plinio memorantur
Hist. Nat. VI. c. 7. VALCK.

[7. *λοχῆς*, scil. ὁ θηῶν: adsumendus
nominativus participii ex præcedente
nomine θήρης. conf. ad I. 132, 4. et II.
47, 15. S.]

12. *τὸ πρὸς τὴν ἡμῶν τιτραμύειον*] Scho-
lion veram pessum dedit vocem. Fuit
olim *πρὸς τὴν ἡμῶν ἀποκλίσαντι*, uti paullo
ante *ἀποκλίσαντι μᾶλλον πρὸς ἀπηλιώτην
ἄνθρωπον*, et statim *διεξιλλόντι δὲ καὶ* —
οἰκίσαντι. Atque hoc manuscripti profi-
tentur, qui, si *τὸ* erasissent etiam, me
ad restitutionem adieciissent. (Si impe-
diret *τὸ*, posset ex MS. F. *τῷ* adscisci:
quo tamen nil opus esse videtur. De
ἀποκλίσαντι, quod nos prætulimus, dic-
tum in Var. Lect. ed. S.) In præceden-
tibus (l. 10.) *ἀσύνδιστον* non laudo: me-
lius *καὶ ἐν τῷ* schedarum. Wess. — Nec
tamen conjunctivam adsciverat particu-
larum doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 4. *τῆς τερχίης χάρις*
πολλὰν] Offendunt ad *πολλὰν τῆς χάρις*,
substituto *πολλὰν*. (Scilicet quum olim
legeretur *τῆς τερχίης χάρις πολλὰν*,
adnotaverat *Reiskius*: "*πολλὰν* amant
" Attici dicere: nescio tamen an sic

" scripserit Herodotus.") Codices jus-
tius: (quos secutus est Wess.) tum
quoque in *γινῆς*. (quod et ipsum ex
Arch. et Vind. recepit Wess. consen-
tientibus puto nostris Pa. Pc. Pd.) S.
Joannis Evang. cap. ix, 1. *τυφλὸν ἐν
γινῆς* non nescio, neque in *γινῆς*
καθὸν Sexti Empirici lib. XI. p. 733.,
nedum Hesiodi Theog. v. 271. Nostri
diversior ratio, qua hujus Musæ (immo
Musæ III.) cap. 33. *καὶ γὰρ τίνα ἐν
γινῆς ἴδοντες* *μυθ. λίγισται ἔχον*. De
calvis istis (*φαλακροῖς*, lin. 5.) et caussa
calviti Zenobius Cent. V. 25. *ἰδοὶ δὲ
φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, οὗ πί-
νουν, καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν* ex
scripto; (vide ibi Andr. Schotti Adnot.)
quod, absurdum minime, unde acceperit,
non vacat querere. Wess.

[5. *φαλακροὶ ἐν γινῆς*] Et feminis et
maribus nuda sunt capita, Mela I. 19
extr. de iisdem Argippæis: verum adeoque
quod scribit Plinius Hist. Nat. VI.
c. 13. capillus juxta feminis virisque in
probro existimatur: a duce suo sece-
dentem Solinum reprehendit Salmas.
p. 209. De Myconiis quid tradiderint
veteres, e Stephano notum in voc. *Μύ-
κωνος*. Quæ de hac gente præterea de-
dit Mela, derivavit omnia ex Herodoto:
His justissimi mores; nemora pro do-
mibus: alimenta bæccæ: — sacri ita-
que habentur; adeoque ipsos nemo de
tam feris gentibus violat, ut aliis etiam
ad eos confugisse pro asylo sit: postrema
de his pæne conversa: (l. 19 seqq.)
*τούτους οὐδὲς ἀδικίᾳ ἀνδρώπων ἱερὸν γὰρ
λίγισται ἵσταται*. — *ὅς δὲ ἂν καταφύγῃς
τούτους, ὑπ' οὐδὲός ἀδικίᾳται*. Eadem
Plinius expressit. Sacris autem his in-
violatisque sive Scythis, seu Scytharum
vicinis, justitiæ cultoribus atque huma-
nitatis, eximie congruunt quæ in laudem
Scytharum occasione loci Homerei pro-
didit Strabo VII. pag. 455. n. p. 460.
n. (p. 296. d. et 300. d. ed. Cas.) quæ-

que habet Justinus II. 2. Continentia illis morum quoque justitiam edidit, nihil alienum concupiscentibus. — Plus in illis proficit vitiorum ignoratio quam in his (Græcia) cognitio virtutis. VALCK.

[8. ποτιπὸν μὲν οὖνομα τῇ διδρῆφ] Si corylum intelligit, cujus fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nux Pontica dicebatur; nureris quid sit quod succum e fructu expressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert, Vir doctus, Geogr. Græcor. et Romanor. T. IV. pag. 110. quærat, arbor-ne Pontica intelligi cadrus Siberica debeat, ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μεγάλα, ingentia membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inventum. γένειον Noster VI. 117, 12. barbam dixit: at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

11. τοῦτο ἱστίον γίνηται πίπτον] Planissima lectio Casauboni, τοῦτον, ἱστίον γίνηται πίπτον, σακκίους foret, si membræ addicerent. At, sæpe sequius genus Herodotum amplecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. Wess. — Casauboni Animadversionem habes T. II. nostræ ed. Athenæi, p. 386. In vulgato autem τοῦτε, et in πίπτον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

11. σακκίους] Σακκίους Suidæ offertur etiam ab Ælio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. (p. 914, 11. ed. Bas.) estque ex priscorum more, quo σάκος et σακκίον præferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκίους tamen, uti Codices, Glossator Sangermanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in Miscell. Lipsiens. movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάδας (lin. 14.) reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico

Herodoteo, cujus L. Küsterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. Wess.

Ibid. σακκίους ἱματίους] Tentare non ausim. ἡδαιούς, venerat alicui in mentem. Sicut ἡδρόν, ἡδαιόν inter pocula quoque recenset Athen. Secundum Etymologum erat 'Ἡδρός καὶ 'Ἡδαιόν, ἱερυαλίον διατηρημένοι πολλὰς ὥρας, δι' ὃ τὸ ὕγρον εἰσάγει διακρίναι τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro 'Ἐργοντὶ ponendum, in 'Ἐργον α', operum libro primo. Hæc respiciens Suidas habet: Σακκίους, τὸ ὑλίζουσι, παρ' 'Ἡροδότῃ: percolant. Ex Ælio Dionysio præbet eandem scriptionem Eustath. in '12. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκκος, derivante Σακκίους Herodoti. Σακκίον et σακκίζον veteres, recentiores dixisse videntur σακκίον et σακκίζον, saccare: vid. Salmas. in Solin. pag. 209. α. quique explicat vicina Casaub. in Athen. II. cap. 16. VALCK.—Miratus sum Heerenium Virum doctissimum, σακκίους ἱματίους interpretantem in saccos infundunt, in Ideen etc. T. I. pag. 900. S.

14. παλάδας] Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. Παλάδας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐκ τεργῆς πλάσματα. Quæ sic massæ vulgo dicerentur docuit Wesseling. ad Diodori T. II. pag. 212. (ad lib. XVII. c. 67.) VALCK.

18. πῖλον στιγνῷ λιουῷ] Pro pileo, tegmen malleum coactile ex lana, quemadmodum c. 73. Erotianus, Πῖλον πολύνται παρὰ Λάκωνι τὰ σκιπάρματα σκῆς χάριν ποιοιμένα. Explicuit, movente Foesio, Hippocratea de tegumento currum Scythicorum, αὔται δὲ πῖλοι περισιθραγμένοι, muniti sunt coactilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. (sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti Editoris notata.) Additur

continuo (apud Hippocr.) currus fabrefactor *ἄσπις εἰρήματα* esse, et ταῦτα δὲ καὶ στυὰ πρὸς ὕδαρ, καὶ πρὸς χίονα καὶ τὰ πνέματα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum injurias; quæ rei non conveniunt. Στυὰ doctissimos homines in errorem induerunt: στυγὰ, firma contra eas injurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. (p. 369.) Wess.—Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Co-ray. S.

21. τὰς διαφορὰς, διαρίοντι] Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διαρίοντι in usitatus illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήματα διαρίων, Polluci VIII. 8. διαρίων τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti, p. 538, 26. et Aristoph. Ran. v. 1132. VALCK.

22. καταφύγων καταφύγη] Optime hoc suam in sedem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. Th. Galeus vere φύγων ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. ἴλ. εἴ. 81. δὲ φύγων προφύγη κακόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν φύγων ἐκφύγει. Wess.—Vera videtur lectio Arch. δὲ ἂν φύγων καταφύγη, etc. Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque,—nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

23. Ἀργυπαῖω] Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147, attigerunt alii ap. Gronovium. Schedæ Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργύμπεω in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. Wess.—Ἀργυπαῖω scribendum existimasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et “Ante eum” (inquit) “Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato, pag. 64. ex Mela, Arim-

phæi; prout etiam agnovit Grotius ad “Marcian. Capellam p. 214.—Sed “unus omnia Mediceus.”—qui nempe cum edd. et aliis MSS. in Ἀργυπαῖω consentit. Calpurnas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (Ideen T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὰ περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, (ut habet Gron. cum Valla;) sed certa ejus notitia. Quo usu Isæus Or. de Apollodori Hæred. pag. 66. (ed. Reisk. pag. 167.) Wess.—Eodem fere pertinet ille usus hujus vocabuli, cujus plura exempla in Lexico Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpres est: Μίχρη μὲν δὲ τούτων, ait initio cap. seq., γινώσκονται, nempe ἡ χώρα. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 3. καὶ οὐδὲς σφια ὤπερ-βαίνει] Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, (σφίς, scribentium, quod arripuit Gron.) dignus contemptu. Stolidior earumdem audacia (l. 5.) contra αἰγίποδας ἄνδρας. Nihil prosunt Cyrenæι εἰσιπποβάται, lib. V. 77., multoque minus equi ἰπποβάται Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi οὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; (capricornos intelligunt viri docti:) ea enim novandi videtur causa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturæ, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. (p. 43. ed. Cas.) Wess.—Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium baud secus atque capræ conscendunt. S.

CAP. XXVI. 6. τὴν δὲ κισφάλην, etc.] Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Eu-

thyd. pag. 299. x. ista scribens: Σαυ-
μασιώτερον γὰρ ἔτι ἔστι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύ-
θαι) ἐν τῶν ἰαντῶν κρητῶν πεχυρωμένῳ,
καὶ ταῦτα καθιερῶσι, τὴν ἰαντῶν κορυφὴν
ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. Secundum He-
rod. IV. cap. 65. non parentum aut
amicorum craniis utebantur Scythæ tan-
quam poculis, sed hostium quos inter-
fecissent, aut inimicorum saltem; Is-
sedones soli parentum suorum crania
deaurata custodiebant, et velut ἀγάλ-
ματα venerabantur, postquam cadave-
rum carnes cum alia commixtas corne-
dissent: qua de re Davisius egit ad Ci-
ceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Plato-
nis forte non recordabatur Salmas. in
Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum
fecit mentionem ταῖς κρητῶν ἐκπύ-
μασι χερμαίνων, VII. p. 458. A. et pag.
460. x. (pag. 238. extr. et 300. x. ed.
Cas.) Apud Livium XXIII. 24. Gal-
li Boii caput ducis (Postumii) præ-
cisum ovantes templo — intulere:
purgato inde capite, ut mos iis est, cal-
vam auro cælavere: idque sacrum vas
iis erat, quo solennibus libarent: po-
culumque idem sacerdoti esse ac tem-
pli antistitibus. VALCK.

6. ἰκαθήμεναι καταχευοῦσι] Per in-
commodum ἀποχευοῦσι inaurandi sig-
nificatione. Junxit Artemidorus Onir.
lib. I. 52. ἵνα ἀπαργυρωθῇ καὶ ἀποχευ-
σάθῃ de servo, qui ære venditur. Ve-
rum MSS. præstant. Tale lib. II. 130.
καὶ ἵππιτα καταχευοῦσά τε μιν ταύτην.
Gémina in re in Fragn. Pythagor. p.
713. τὸ δ' ἐστὶν χερσῶσαι καὶ ἀργυρῶσαι,
πίνει ἔξ αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἴσθαι
δὲ περιχευῶσαι, εὖτω χερᾶται ποτηρίῃ:
ubi in scriptis καταχευοῦσαι. Mela
Herodotea de Issedonibus (quos Esse-
donas ille nominat, II. 1.) ad hunc
modum: cœpita ubi fabre expolivere,
auro vincta pro poculis gerunt; ἀγαλ-
μα, ut apud Homerum et alios, supel-
lectilem intelligens, haud profecto in-

ficete: ἀτι ἀγάλματι χερμαίνων tale pos-
tulat. Is. Vossius aliter ad Pomponi-
um. Τὰ γινίσια (lin. 9.) Glossæ San-
German. non neglexerunt, optime de-
clarata ab Ammonio. Non sunt natali-
tia, quæ in Vallæ Latinis erant. Wess.
— Ammonius de Vocum Differentia, p.
34 seq. Τὰ μὲν Γινίσια τάσσεται ἐπὶ τῶν
ζώντων. — Γινίσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνεότων,
ἐν ᾗ ἡμέρας ἡμέρας τιτιλιόσθη. S.

CAP. XXVII. [2. χρυσοφύλακας Γρύ-
πας. Conf. III. 116. S.]

5. Σκυθιστὶ Ἀριμασπῶν, etc.] Proxime
sequentia, Ἀριμα γὰρ ἓν, primus, opi-
nor, sic corrigenda censuit Jo. Hartun-
gus Thes. Crit. T. II. p. 636. Ἀρι μὲν
γὰρ ἓν (l. τὸ ἓν) καλῶσι Σκύθαι, Μασπῶς
δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse videtur
in suis Codd., quos habuit plures, Eu-
stathius: vid. ad Dionys. Perieg. v. 31.
Idem ferme probavit G. Sopingius ad
Hesych. in Ἀριμασπῶν: ubi docta pro-
stat adnotatio Cl. nostri Albertii. De
Arimaspis quæ huc spectent e Tzetze
dedit et Gellio Stanleius ad Æschyli
Prom. v. 803., memorantis τὸν μου-
νώπα στρατὸν Ἀριμασπῶν ἰπποβάμονα.
Cyclopes unoculi μονῶπις dicuntur, μου-
νίματοι, et μονόγλῃνοι. In Reges Ma-
cedoniæ, Philippum Amyntæ, et An-
tigonum, qui fuerunt ἰπποφύλακται, fri-
gida leguntur hic illic atque insulsa
Græculorum dicteria: hoc in Philip-
pum Aristidis apud Philostratum de
Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀρι-
μασπῶν (τοὺς μονομάτους) ἔρη ξυγγενεῖς
εἶναι τοῦ Φιλίστου. VALCK.

Ibid. Ἀριμα γὰρ ἓν καλῶσι Σκύθαι,
etc.] Eustath. in Dionys. Arimaspos
ex Herodoto et caussam nominis expli-
cans, ἀρὶ μὲν γὰρ τὸ ἓν Σκυθιστὶ, μασ-
πῶς δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec multum diversa
Schol. in Æschyli Prometh. v. 804.
Quæ quidem hoc fonte si fluxerunt,
turbidus admodum erit. Ea mens Jo.
Hartungi Decur. I. c. 2. pag. 636.

Herodotea ex Eustathio reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eo-que minus, siquidem, observante Jo. Georg. Wachtero, in reliquiis Scythici sermonis, Spu oculus, arim unus. Abit ergo in spongiam Eustathii, unde unde arcessita, originationo. Vide docti Viri Præfat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. Alberti ad Hesych. *Ἀριμάπου*. (quorum tamen doctissimorum viro- rum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.) WESS.

CAP. XXVIII. 4. ἡ δὲ θάλασσα πηγ- νυται, etc.] Genuinum his infregit Taurus Philosophus apud A. Gellium XVII. 8. Tametsi, inquit, Herodo- tus historiarum scriptor, contra omni- um ferme, qui hæc quæsierunt, opini- onem, scribit, Mare Bosporicum, quod et Cimmerium appellatur, etc. Nihil enim, quantumvis Gellii simia Macro- bius, paria, criminosius atque alienius. Philosopho, si non habuit perspecta quæ sub extimo Septemtrione homines experiuntur, Virgiliana recordari con- sultum fuerat, Georgic. III. 360., Se- necæ Herc. Fur. v. 536. quæque Stra- bo lib. VII. p. 472. (pag. 307. ed. Cas.) Statim (lin. 7.) *πίσην ἐς τοὺς Σιν- δούς*, non fallace conjectura L. Holsteni- us ad *Σινδὸς* Stephani. Indi longe hinc disparati, vicini vero et trans Bosporum Sindi. Scriptionis peccatum est: pos- terior articuli littera deglutiit sequen- tem, uti *εἴς* 'Ινδιῆς vice *Σινδιῆς* c. 86., et *ἐς Κῶλον* loco *ἐς Σκῶλον* lib. IX. 15. Contra hujus Musæ c. 83. *τοὺς Σούρους* Arch., ubi *τοὺς οὐρούς* oportuerat. Ha- bet, quæ huc pertinent, justo circum- spectior, Vir Cl. Freret, Comment. Acad. Inscript. T. VI. p. 363. Ego, re extra dubium posita restitui. WESS.

Ibid. ἡ δὲ θάλασσα πηγνυται] Græcis hoc videbatur incredibile, qui mare fer-

me tantum experti noverant medium, *τὴν ἑνὲς θάλασσαν*, quique didicerant in scholis, omne mare esse incongelabile. Philosophus itaque Taurus, Gellii Noct. Att. XVII. 8. Herodotus, in- quit, historiarum scriptor contra omni- onem scripsit, mare Bosporicum, quod um ferme, qui hæc quæsierunt, opini- et Cimmerium appellat, earumque parti- tum mare omne, quod Scythicum dicitur, id gelu constringi et consistere. Sic exhibet Gelliana Macrobius Saturn. VII. c. 12. pag. 621. quæ his ille sub- dit, e Plutarcho suspicor transsumta. Præter flumina, Mæotin, et Bospo- rum, et Ponti partem, brumali rigore durare recte statuit et Mela I. c. 19. Ubi Herodotea dat Eustath. in Dionys. v. 669. hinc scribendum *πηλὸν οὐ πατή- σεις*. Lectorum his *ἀπιστίᾳ* Diodorus Sic occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25. ubi Gallorum gelu durata flumina *καὶ στρατοπέδων μυριάδες μινὰ σκυνοφόρων καὶ ἀμαζῶν γιμουσῶν ἀσφαλῶς περιαιού- νται*: quæ sicut et priora forsitan apta vi- debuntur adfirmando verbo *στρατεύου- νται* in Herodoti proximis, (lin. 6.) in glacie *στρατεύονται καὶ τὰς ἀμάξας ἰσχυ- λαίνουσι* *πίσην ἐς τοὺς Σινδοὺς*: nam Indi, quos hinc inauditos effinxit Hutchinso- nus, in Sindos recte transmutati sunt; ut et infra pro *εἴς* 'Ινδιῆς vere corri- gunt viri docti *Σινδιῆς*. Mihi videba- tur in istis *στρατεύονται* minus sincerum; *ἀμαξιεύονται*, vel *ἰσχυεύονται*, vel simile quid, nobis isto videretur accommoda- tius. VALCK. — Suo periculo *στραγ- γιεύσθαι* scribi jusserat Tour Emend. in Suid. P. III. ad voc. *Στραγγιεύειν*, quod vertit super glaciem otiantur. Conf. Valckenar. ad III. 139. 6. qui de verborum illorum etiam alibi per- mutatione jam egerat in Animadv. ad Ammonium lib. II. c. 13. Sed nulla hic novatione opus est. Verbo *στρα- τεύεσθαι* et per se commodus hic locus

est, et firmant illud adjecta verba ἀμέ-
ξας ἐπιλαύνουσι, quæ hostilem incursio-
nem haud obscure significare videntur.
S.

[11. ἐν τῇ τὴν μὲν ἀραίην] Vallæ ver-
sionem, quum tempus pluendi est, te-
nuit Wess. cum Gronovio: in eam-
demque sententiam Larcher accepit, ut
ἐν τῇ intelligatur ἐν ᾧ χειμῶνι, qua in
hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil
ibi pluit quod sit alicujus momenti. τὴν
ἀραίην vernum tempus interpretatus est
Portus, cui Schneider in Lexic. crit.
accedit. Sic ἐν τῇ fuerit ἐν ᾧ χειρὶν in-
telligendum. S.]

[12. ὅν οὐκ ἀνίη] Portus, vulgati ὅν
patronus, adscivit Ζεῶν. Justum est,
quod cernitur. Nota sunt, et superius
adhibita, Διδὸς ὕσαντος, Ζεῶς ὕσαντος. Ap-
pianus Alex. (diligens Herodotei styli
æmulator) Bell. Civil. lib. II. p. 740.
(c. 36.) αἰμά τι γὰρ ἴδεν ὁ Ζεὺς ὕσαι.
(conf. eundem ib. c. 149.) Herodot.
III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕει σφι ὁ Ζεὺς.
Wess.

[14. ὡς τίρας θωυμάζονται] Quod vulgo
legebatur, ὡς τίρας νιόμισται θωυμάζο-
νται, nimium est. Suadet Scriptoris
mos et verborum ordo, pro vero putan-
dum esse ὡς τίρας θωυμάζονται, uti Pa-
ris. B., et νιόμισται venisse ex glossa:
et eo quidem magis, quod juncta verba
sententiam simplicissimam inquirerent.
Libuit Codici obedire in re manifesta.
Wess.—De Codicum scriptura, et illi-
us præsertim quem nota Paris. B. vir
doctissimus insignivit, vide quæ in Var.
Lect. (ed. S.) docuimus. Idem verbum
νιόμισται, paucis interjectis l. 16. repe-
tutum, paullo diversa notione usurpavit
Scriptor, quem morem etiam passim
alibi apud eundem observavimus. Prio-
re loco, νιόμισται θωυμάζονται significat
solent tamquam portentum mirari; pos-
teriore loco, τίρας νιόμισται, pro por-
tento habetur. Uterque verbi usus, ut

apud alios, sic apud Nostrum, frequens.
S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γίνος τῶν βοῶν τὸ
κόλον] Egregii hic Med. et sequaces,
laudoque Gronovium impense; ex Eu-
stathio addens, κόλον Ionum esse et
κυριαλοποιῖσθαι in arietibus et bubus,
cornibus defectis, ad Iliad. π'. pag.
1049, 17. (pag. 1062, 30. ed. Bas.)
Opportune Hippocrates de Scytharum
curribus: τὰς δὲ ἀμέξας ἱλκονεὶ ζεύγῃα
— βοῶν κίρας ἀτιε. οὐ γὰρ ἔχουσι κί-
ρατα ὑπὸ ψύχους. de Aër. Aq. et Loc.
pag. 291.—Ad hunc Herodoti locum
Wesselingique Notam provocare de-
bueram in Adnot. ad II. 46, 11. ubi
p. 263. emendationem sane quam pro-
babilem Schæferi, οἱ πόλοι pro vulgato
οἱ αἰσίολοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κόλον] Hanc etiam Codici
debemus Med. lectionem. Homeri ver-
sui Od. γ'. 85. subjecta sic fortasse legit
in suo Cod. Eustath. ἰδὼς εἰρημίνον ἐν
τοῖσι θειμαῖσι γὰρ ταχὺ παραγίνεσθαι τὰ
κίρια· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχισι ἢ οὐ φύει
κίρια τὰ πτήνη τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει
μόγισ; nisi quod in excerptendo φύοντα
omiserit: φύει legit et Valla. Sua Stra-
bonem VII. p. 471. c. (pag. 307. A.
ed. Cas.) Herodoto debere monstrant
Herodotea quædam e vicinis quæ adhi-
bet verba, ἅπαντα δ' ἡ χάρις δυσχερίμαρτος
ἵσται. VALCK.

2. μαρτυρεῖ δὲ μοι τῇ γνώμῃ] Idem
codd. qui κόλον paulo ante recte dede-
runt, hic μαρτυρεῖ δὲ μοι τῇ γν. non pari,
ut opinor, gratia. Exempla lib. I. 86.
adposita, (Adn. ad I. 86, 26.) ad quæ
amandamur, non faciunt satis; neque
Tragicorum, δ' τίκιν μοι Eurip. Iphig.
Aul. 613. et δ' τροφῆς ἱμοὶ Sophocl.
Ajac. 874., quippe alius naturæ. Wess.

CAP. XXX. 2. ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ] Quod hinc didicerat, suo quoque tem-
pore verum deprehendit Pausan. Eliac.
priori p. 384. θωυμάσαι δ' ἂν τις —

καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπερβολῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ
 χύρῃ, αἱ ἴσσαι σφίσις ἐκδύσαντο ἐν τῶν
 ὄνων καὶ ταύτου μὴ πατάραν τινὰ ἰλιγίστε
 γίνεσθαι αἴτιον: idem narrat p. 396. Vel
 ex his liquet, voculam *τιν* (l. 5.) male
 ejectam Herodoteis, φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἕλλησι,
 ἐκ πατάρης *τιν* οὐ γίνεσθαι σφίς ἡμίονους,
 quam legere Pausan. et Eustath. ad
 Dionys. v. 409. ἐκ τῆς πατάρης, ὡς φησιν
 Ἡρόδοτος. VALCK.

5. ἐκ πατάρης *τιν*] Optime Stephan.
 ex schedis, quibuscum plures consenti-
 unt. Pausanias hoc ipso de negotio,
 καὶ ταύτου μὴ πατάραν τινὰ ἰλιγίστε γίνε-
 σθαι αἴτιον, Eliac. Prior. c. 5. Auctor
 imprecationis (Enomaus apud Plutar-
 chum T. II. p. 303. n. cujus ἰσίδους ἴσ-
 πους non intelligo, nisi ἰσίδρους, ut in
 Nicandri Ther. v. 99. reliquerit. Adde
 Antigoni Carystii Hist. Mir. c. 13.
 Mutari præterea *πρωτὴν* non debuerat,
 cujus in talibus certa statio: *ἰσίδους* —
πρωτὴν δὲ *εἰσαγαγίμους χύρῃς*, lib. II. 41.
 WESS.

CAP. XXXI. [l. *Σκύθαι λίγυσι*. Re-
 quirebam *οἱ Σκύθαι*: sed articulum,
 quod sciam, ignorant libri omnes. Cæ-
 terum de plumis, quas dixere Scythæ,
 conf. c. 7. extr. S.]

9. *εἰκάζοντας τὴν χιόνα*] Comparantes
 nivem, avium plumis, dum depluit,
 quodam modo adsimilem. Plinius prop-
 terea regionem Pterophoron lib. IV.
 Hist. Nat. c. 12. hoc terræ in tractu
 memorat. Jucundum est Arnobii lib.
 II. p. 105. ex parili figura: Potestis—
 scientissime monstrare, quid nivem in
plumæas subaperiat crustulas. Ejus-
 demque elegantissime כַּצְמַר לָלֵךְ בְּחֶרֶם, qui
 nivem instar carminatæ lanæ dat, in
 Psalm. cxlvii, 16. Conf. La Cerdam
 in Virgilio Georg. I. 397. WESS.—
 Inde ab H. Stephano orationem in
 hunc modum distinguebant, *τὰ δὲ πτε-
 ρὰ, εἰκάζοντας τὴν χιόνα, τοὺς Σκύθαις* —
ὁπίω λίγυσι: et sic ed. Wess. et seqq.

Nos distinctionem ita mutavimus, ut
 intelligeretur naturalis structura ser-
 monis hæcce, *τὰ δὲ πτερὰ δακίω τοὺς*
Σκύθαις λίγυσι τὴν χιόνα εἰκάζοντας, nempe
εἰκάζοντας τὴν χιόνα τοὺς πτερεῖς, vel *εἰκάζ-
 οντας τὰ πτερὰ καὶ τὴν χιόνα*: coll. IX:
 34, 1 seq. Puto, *plumas* Scythas nivem
 dixisse, nivem cum plumis conferentes.
 S.

CAP. XXXII. l. *οὐτι τι Σκύθαι λί-
 γυσι*] Damnum οὐδὲν (post *λίγυσι*),
 cui præsidia non desunt, in exilio relin-
 quo. De *Hyperboreis* circumspecte
 Herodotus. Largæ super illis doctissi-
 morum virorum Gedoyi, Baneri, Fre-
 reti, in Commentar. Academiæ In-
 script. disquisitiones. Posterioris con-
 jectura, (quam De Brosse etiam secu-
 tus est in *Mem. sur l'Oracle de De-
 done*, Acad. des Inscr. T. XXXV. p.
 113 seq.) dictos ita videri, quoniam ul-
 tra montem Boram incolebant, blandi-
 tur primo obtutu. Livius lib. XLV.
 19. in Macedonia et Pæonia finibus
 Boram locat; sed solus. Diodoro Si-
 culo T. II. p. 664. mons iste ex Poly-
 bio *Βίρεος* est, Nostro lib. VIII. 138.
Βίρεμος, et veriore titulo. Ita perit mons
 et quod illi inædificatur. Quod autem
 ad Diodori, lib. II. c. 47. opinabar,
 Hyperboreos Græcæ fuisse originis, ex
 coloniis ad Ponti oram borealem deduc-
 tis, necdum displicet. Græci ritus, cul-
 tus Apollinis Delii, vestigia sermonis in
 nominibus propriis, huc ducunt. Me-
 cum sentit Th. Sig. Bayerus Diss. de
 Hyperboreis T. XI. Comment. Acad.
 Petropol. p. 334. etc. WESS.

[5—7. Ἄλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἰστί πτερε-
 βερίων — Ὅμηρος πάντα τὰ ἴστω ἐκεί-
 ησι] “Mihi interdum visus sum in istis
 “verbis annotationem legere veteris
 “Grammatici, non Herodoti.” Sic
 Frid. Aug. WOLFIIUS, Prolegom. ad
 Homer. p. CLVII. Quum vero multa
 talia observata, ad veterum Poetarum

scripta spectantia, narrationi suæ interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis causæ sit cur totam illam ῥῆσιν cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. *ἐὰν ἰνδιειμίνα ἢ καλὰ μὲν πυρῶν*] In Codicum dissensu utrum præstat, *ἰνδιειμίνα*, an *ἰνδιειμίνα*? Animose pro priore vir Celeb. refragatori iratior, consistit. 'Ενδιειμίνα tamen probantem plures adjuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent sacra occultata in fascibus mergitum, quæ Servii de his verba in Æneid. XI. 532. nedum *αἰεὶ ἐν στίφῃ* Cratini apud Hesychium et Suidam. Super hæc sermonis succurrit usus, et librarium, voces istas temere miscentium, mos. Offerunt Pausaniæ Codd. lib. X. 30. *λίθου σφραγίδα ἰνδιειμίνην χρυσῇ*, ubi Sylburgius *ἰνδιειμίνην*, bene: firmat Diodorus, *δακτυλίου ἰνδιειμίνους λίθους* describens lib. XIX. 94. Mihi, non diffitebor enim, placet posterius. Sacra ipsa optime Salmasius in Solin. p. 147. illustravit. Wess.

Ibid. *ἐὰν ἰνδιειμίνα*, etc.] Restituetur, opinor, hic et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, *ἰνδιειμίνα*. Suam quisque sequutus Editionem, Salmasius in Solin. p. 208. habet *ἰνδιειμίνα*: *ἰνδιειμίνα* Spanhem. in Callim. p. 493, 496. qui recte mea quoque sententia frugum primitias intelligit spicarum fascibus illigatas. VALCK.

[5. *ἐπὶ τὸν Ἀδρίην*] Monuit Danville, in Mem. de l'Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europæ partes nondum satis cognitæ Græcis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse adtribui. S.]

6. *πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δίκαιοι*] Callimachus Hymn. in Del. v. 284. gemina: diversa Pausanias lib. I. c. 31. ex ambitiosis Atheniensium nar-

rationibus. Verum his inmorari in-tempestivum: Ezech. enim Spanhemius, Vir ill. et egregius, ad Poëtæ Cyrenæi versum molientibus plura otium dedit. Wess.

6. *πρώτους Δωδωναίους*] Quæ de Hyperboreis apud veteres legerat Eruditi. Ez. Spanhemius, digesta protulit in Callim. p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis Callimachus Hymn. in Del. v. 283 et seqq. solius pæne videtur Herodoti persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot Callimachi. Sacra scribit Herod. *πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δίκαιοι*. Callimachus, *Δωδωνῆς Πιλαργοὶ Τηλόθιν ἰαβαίνοντα (καταβαίνον Herod.) πολὺν πρότεστα δίκονται*. Herod. *ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνοντες ἐπὶ τὸν Μηλιά κίλπον καὶ διαπορεύονται εἰς Εὐβοίαν*. Callim. *Διότιροι ἰδὲ ἄστυ καὶ οὐρα Μηλίδος αἴας ἔρχονται κίθιν δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων εἰς Ἀγαθὸν πιδίον Ἀηλάντιον*. Sequentia Herodoti sic contraxit in pauca Callim. *οὐδ' ἔτι μακρὸς ὁ πλὸς Εὐβοίῃσιν ἐπὶ εἰς γίτοντες ὄρμαι*. Tum duas memorat Noster puellas, quæ primæ sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν ἀσπῶν ἄνδρας πίντε πομπούς. Callim. *Πρώται τοι τάδ' ἔνικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀρμασπῶν, — Θυγατέρες Βορέας, καὶ ἑρσινες οἱ τότ' ἄριστοι Ἠθίων*. Quod addit, *οὐδ' οἱ γὰρ καλμπαντὲς οἰκὰδ' ἴκοντο*, dixerat Herod. *ταῖσι Τριεβορίαισι τοὺς ἀποκριθέντας ὁπίσω οὐκ ἀπονστήναι*. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum hujus ne honoris essent expertes, fabulam Atheniensis videntur commenti, quam nobis Pausan. narrat in Atticis p. 77. sacra ex Hyperboreis (per Scythas in urbem Sinopen, indeque) per Græcos ad Prasias fuisse perlata, *φέρεσθαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιάς Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς εἰς Δῆλον ἄγοντας*. Situm

autem pagum in Attices orientali latere pæne ex adversa Eubœæ liquet e Thucyd. VIII. c. 95. VALCK. — Videntur vero, ne, quæ Pausanias narrat, non pugnent ea cum Herodoteis; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor noster paulo post tradit, l. 17. *ἰσὶ δὲ τοῖσι Τραπεζοῖσι*, etc. S.

[9. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλείπειν Ἀνδρῶν] Vallæ Latine, ab hac vero reliquissæ Andrum, tenuit Wess. cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: "Præteritam esse Andrum" significat, neque sacra illuc delata: "sed recto itinere a Carysto ad Tenum" perlata, quamvis Andrus his urbibus "esset media interjecta." S.]

[13. τὰς ἐνομάζουσι Δῆλοι ὄναι Τραπεζῆν τε, etc.] De pleonasmo verbi *ὄναι* supra dictum, ad I. 153, 17. p. 159. Similiter apud Platonem verbo *ἐνομάζω* sepiusculi jungi alterum *ὄναι*, monuit Schneider ad Apolog. Socrat. quæ sub Xenophontis nomine fertur §. 13. S.]

21. τοὺς πλεσιχώρους ἐπισκήπτειν, κελύοντας] Sunt, quibus τοῖς πλεσιχώροις, siquidem *ἐπισκήπτειν* in Musis tertium sibi necit casum, allubescit. Abreschius verborum ordinem struit, κελύοντας ἐπισκήπτειν τοῖς πλεσιχώροις προτίμπειν. Ἐπισκήπτειν Hesychio auctore esse *προτιμῆναι*: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est *προτίμπειν* *εἶναι*, videlicet *ἰρὰ*, de quibus proxime. Wess. — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi *ἐπισκήπτειν* a Reiskio in Animadv. adnotatum reperiri. Consultius fortasse facturus eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.

25. τὰς Θρήσας] Dederat *Θρήσας*, uti Sophocles Antig. v. 595. *Θρήσας* *πτοαίς*, et Valer. Flacc. II. 132. Ca-

rasque toris inducere Thressas. Aliorum *Θρηκίας* vel *Θρηκίας* firmare *Θρηκία* *τε Σάμος* Homeri et *Θρηκίος* *ξίνας* Euripidis posset, si quæ necessitas. Wess.

27. *ἰχούσας τὰ ἰρὰ*] Mallem ex luculento Codicum judicio *δουόσας τὰ ἰρὰ*: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, *ἰχούσας τὰ ἰρὰ* scriptoris sententia respuit. Wess. — At, quo pacto scripturam hanc respuat Scriptoris sententia, id quidem nullo pacto me perspicere profiteor. De ipsius verbi *ἰχούσας* h. l. significatu dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi *ἴχυν* latissime patens, possit illud hic idem significare ac *ἄγυν* vel *ἰστυλῦν*, aut *ἰρδυν*: quam in partem sacra faciunt in versione posui. Sed rectius, puto, *ἰχούσας τὰ ἰρὰ* in eandem fere sententiam intelligemus atque *φιρούσας τὰ ἰρὰ* l. 13. nempe sacra manu tenentes et in pompa gestantes. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: "Nempe non secus ac Athenis in sacris nonnullis" *Κατηφόραι*, (*Κατηφόροι* virgines,) sic "apud Hyperboreos et Pæonas et Thracas *Καλπηφόραι*." — immo *Καλπηφόροι γυναικες*. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῇσι δὲ παρθένοις ταύτησι] Atque adeo quas Delii vocabant *Τραπεζῆν* et *Λαοδίαν*. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comæ dedicasse primitias nobilioribus illis Hecæærgæ atque Opidi: collato Herod. c. 35. Pausaniæ locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. jam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen *Ἐκαίργην*: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 503 et 504. Duabus tertiam adjungens, (v. 292.) forsân ut versum impleteret, Callimachus, his

istum honorem a Delis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lanuginem juvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: (v. 269 seqq.) "Ἦσαν Δηλιάδης μὲν, ὅτ' ὑπάρχῃς ὑμῖναισι: Ἡδὲα νεορῶαν μερμύσσονται, ἥλικα χαίτην Παρθενιαῖς: παῖδες δὲ θίρας τὸ πρῶτον ἰούλων Ἀργεῖσις ἤδιστα ἀπαρχόμενοι φερόμενοι: venustus versus ita legendos e Cod. MS. docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. (p. 163. ed. sec.) VALCK.

3. *πρὸ γάμου*] Male Valla hæc verba inter vertendum (nam schedis ejus a fuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoës tumulum inferias προσφέρειν *πρὸ γάμου καὶ ἀπάρχουσι τῶν τριχῶν, καθὰ καὶ τῇ Ἑκασίγῃ καὶ Ὀπιδι* (sic optime Camerarius) *αἱ Συγαίρις ποτὶ ἀπαισιμένους αἱ Δηλίων*, lib. I. c. 43. p. 104. Callimachus H. in Del. v. 296. illud ipsum requirit. Porro *οἱ δὲ παῖδες* (lin. 3.) redierunt, ne *αἱ μὲν* solitariae starent. Wess.

CAP. XXXV. 1. *καὶ τὴν Ἀργὴν*] Bene inpetum Ἑκασίγῃ corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδίκην (lin. 4.) se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et judicii argumenta animadverto. Supra c. 33. *Ἐκασίγῃν τε καὶ Λαοδίαν* integram et illibatam Florentiæ reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quidam cognomini Λαοδίκης adasperget? (Operum errore Λαοδίκης est in nostra Var. Lect. (ed. S.) ubi Λαοδίκης debuerant.) Cur tandem? Omnia profecto, quæ de Hyperboreis prodita litteris, Græcam eorum sapient originem. Addo, Clementem Alexandr. Protrept. p. 59. *Ἐκασίγῃν καὶ Λαοδίαν* junxisse, et Ἀργὴν præoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργὴς con-

corditer et ubique pingentium. Wess. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργὴν consentiunt Herodotei libri omnes, sic apud Callimachum, Pausaniam aliosque, constanter Ἑκασίγῃ nominatur: unde H. Stephanus hanc scripturam ad Herodoti oram adnotavit, et sic apud Herodotum utique corrigendum cum P. Leopardo Spanhemius contendit. S.

2. *κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πορευομένας*] Referri hoc ad τοὺς πομπῶν, qui Delis Perpherees, et Hyperochen et Laodicea debebit. Citius quidem Arge et Opis in Delum, sed in comitatu Apollinis et Dianæ, pervenerunt. Wess. — Miror satis ne perceperim Viri, doctissimi mentem. Videtur πορευομένας illas intelligere Hyperochen et Laodicea: at Herodoti verba insipienti haud obscurum videri debebat, πορευομένας ad Argen et Opin referri. Deinde, ut *κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους* de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam *κατὰ τῶν αὐτῶν*, etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. *κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθ.* vulgo cum Valla intelligunt eorundem hominum ætate: quam etiam in sententiam Larcher, "dans le même siècle." At mihi platum atque perspicuum videbatur, hoc Herodotum dicere, Argen et Opin ex Hyperboreis Delum pervenisse, itinere *per eosdem populos* facto, per quos Hyperochen et Laodicea iter fecisse supra c. 33. scripserat. Cæterum tam in Græcis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam vellem, *καὶ τῆς Ἀργὴν καὶ τὴν Ἑκασίγῃν, ἰὺ Ἐκασίγῃν κατὰ τοὺς αὐτοὺς, etc.* Argen quoque atque Opin, virgines ex Hyperboreis iunare, etc. Næmpe *ἰὺ Ἐκασίγῃν* ad πορευομένας et ad ἰσχυροτάτας refertur: ἰούρας vero παρθένους aut illas, contra quam Hyperochen et Laodicea, quas prolem jam ediderant. S.

4. τῇ Εἰλυθίῃ] Non obliviscor Hesychii Εἰλυθίας, neque Pausaniæ Εἰλυθίας, lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in Callimacho H. in Del. v. 132. καὶ μὲν Εἰλυθίαν, forte similem in modum formandum, quo H. in Jov. v. 12. περιχρημαίνον Εἰλυθίης. Potuit in peregrinæ vocis origine sonus variare; passim tamen Homerus, Diodorus, Pausanias illi adstipulantur, cui primæ datæ. Quod autem Cl. Reiskius ἀντὶ ἀκυντορίου (lin. 6.) ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ἀκυντόριον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ἀκυντόριον in medicina ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὀλλὴν ἀνὴρ Λύσιος] Ne hoc quidem prætermisit Callim. Del. v. 304. Οἱ μὲν ὑπαυδίδου νόμον Λυαίου γίγνεται, ὅν ται ἀπὸ Πάνθου Διοσφόρος ἤγαγεν Ὀλλήν. De eodem mulier Delpha, quæ civibus hymnum condidit, Bæo apud Pausan. lib. X. (c. 5.) p. 810. Ὀλλήν δ' ὅς γένετο πρῶτος Φοῖβοιο προφάνας, Πρῶτος τ' ἀρχαίων ἱσίων τιετήνατ' αἰδάν. De hymnis Olenis egerunt ill. Spanhem. ad Call. p. 509. et I. A. Fabricius Bibl. Gr. lib. I. c. 17. Olenæ recentior Pamphus Atheniensibus τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνους ἐποίησεν, Pausan. VII. p. 577. eidem sæpe laudatos, quos et suo seculo superstites a Daducho quodam Attico Pausanias accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub Orphei nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

12. καὶ ἀγρίοντας] Inprudenter ἰγύροντας Th. Galeus. Ἀγρίειν eorum est, qui stipem in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. Herodotus, modo vitæ Homeri auctor fuerit, c. 33. ᾗδετο δὲ ταῦτα

in τῇ Σάμῳ — δεῖ ἀγρίειν in τῇ ἱερῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Abarim Hyperboreum ἀγρίοντα, et τὸν ἀγρίοντα ab illo χρεῶν τῇ Θιῇ representat Jamblichus Vit. Pyth. Sect. 91. et 141. Sed vide Cl. Ruhnkenium ad Timæi Δίξιν, p. 6. (p. 9 seqq. ed. sec.) WESS.

CAP. XXXVI. 3. οὐ λίγῳ, λίγῳ ὡς τὸν, etc.] Ita solet. Mox c. 43. ἱλγι, φᾶς τὰ, etc. et V. 36. ἴφη λίγῳ: tum ἴφησι in τοῖσι λόγοισι λίγῳ, lib. VI. 137. Conjectura Dissertationis Herodotæ: ὡς τὸν δῖον πειρίφησι — οὐδὲν σιτείμενοι nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagitta circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, δῖον ἐποχοῦμενοι, ποταμούς τε καὶ πηλῶν καὶ τὰ ἄβυστα διαβαίνειν, in Jamblichi Vit. Pythag. c. 19. et 28. Himerius Biblioth. Photii, p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαι γῆν καὶ θάλασσαν ἤλθιν ὁ Σαύθης ὑπὲρ τοῦ βίλου ὀχοῦμενος. Obstat suspitioni Eustathius; favet, quod olim scire non poteram, Corn. de Pauw ὡς τοῦτον δῖον, etc. legens. WESS. — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τοῦτον positum, ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumpere, et δῖον in δῖον mutarent. S.

Ibid. λίγῳ, ὡς τὸν δῖον] Videri posset λίγῳ e præcedenti voce repetitum; neque tamen Homericæ me latent, quibus uti poterunt vulgatæ lectionis defensores. Vera mihi videtur Wesselingii correctio in Diss. Herod. posita, p. 34. ὡς τὸν δῖον περιφίρει κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν σιτείμενον. Præter Jamblichum, insignem sane fabulatores, de Vit. Pyth. Sect. 91. et 136. fabulam de Abari enarrat Celsus apud Origenem III. p. 129. vid. H. Vales in notas Mauss. ad Harpocr. p. 206. VALCK.

4. εἰ δὲ εἰς τινος Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰς καὶ ὑπερβόρειοι ἄλλοι.] Nonnihil immutata, tanquam σύμφημα repellit ridet.

que Eratosthenes in Strabonis lib. I. p. 106 seq. (p. 61 seq. ed. Cas.)

VALCK. — Eratosthenes cavillo hæc sugillans apud Strab. lib. I. p. 106. notatur propterea a Casaubono. Si Ὀλέντιος sint, quod Lycius Olen apud Pausaniam prodidit, οἱ δὲ τὸν ἄνθρωπον οἰκιστὴν βορίαν, consecutio bene habebit. Strabo Hyperboreos τοὺς βορρηνώτατους explicat, sive maxime boreales, non illi, quos Herodotus sibi proposuit. WSSA. — Videtur "non illos" scribere voluisse Vir doctissimus. Nec tamen Strabonis illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de Hyperboreis informatam Herodotus habuerat. Cæterum apud eundem Strab. l. c. pro vulgato λέγει δὲ verissime γιγνέσθαι corrigendum monuit Tyrwhittus, vir longe præstantissimus, cujus præmaturum obitum etiam nunc, multos post annos, Græcæ lugent Musæ. S.

[6. περιόδους γράψαντες] Mox subjicit, ὡς αἰνῶνι τι βίοντα γράφουσι, et dein εἴη τίς ἴσται ἢ γράφῃν: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommodè Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: jam antiquitus enim et pingebant aut in ære exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendere posse putavimus. S.]

9. ποιῶντων ἴσται] Lege Gronovii, docte hæc illustrantis, observationes. De terræ figura Eratosthenes, hæc Nostri innuens, ὅτι σφαιροειδὴς ἢ σῆμπα, οὕτως ὡς ἡ τὸ γένος δι, in Strab. I. p. 83. (p. 48. d. ed. Cas.) ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curæ nostro ævo doctissimi et solertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Jo. Lulofs, c. 1. Introductionis ad Natur. et

Mathem. Orbis terræ conspectum persecutus est. WSSA.

[9. ποιῶντων ἴσται] Ποιῶντων Gronovius idem ac ποιήσαντας valere existimavit, ut ληγόντων l. q. ληγίσαντας et similia: cujus rationem probans Wesselingius, ejusdem interpretationem in Notis propositam, Asiam quoque faciunt Europæ parem, in Latina versione adoptavit. Mihi ποιῶντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γιγνέσθαι referendus: rideo quum illi Asiam æqualem Europæ faciunt. S.

CAP. XXXVII. [1. Ἀσίην Πέρσας οἰκίσουσι] Quisquis et argumentum hujus et sequentis capitis attentius consideraverit, et loca contulerit ad quæ in Var. Lect. (ed. S.) provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidisse in Musarum exemplis, quæ ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suæ descriptionis trium terræ universæ partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μίσην Πέρσας οἰκίσουσι scripsérat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiæ descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septentrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspes, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas, quæ ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi Indiam, extremam versus orientem nominans, prætermittis interjectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἅπ' αὐτῆς] Præstaret ἅπ' αὐτῶν, quod et Cl. Pavius in opinionem venit. Ἀπ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive Mare Boreale, in quod Phasis evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duæ ἀπὸ αὐτῆς, oræ sive peninsulæ, uti docte Is. Vossius ad Scylacem. (p. 6 seq. ed. Gron.) Persis, quæ orarum altera, a Mari Australi

quod et Erythræum, porrigebatur occidentem versus: a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad propontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, Asiam. Quæ clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτίων h. e. *Salsorian*, aut, si mavis, *Idriarum*, quæ proxime memorabantur, non carere videtur ratione. Wess.—Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir præstantissimus. Ἐνθὺς δὲ, *Inde* vero, ait Herodotus, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediā Asiam a meridie ad septentrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quæ est continens Asiæ terra ac veluti mediterraneum: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente *Asia*, ἀκαὶ διφάσαι, duæ oræ in mare porrectæ, duæ regiones ita in mare porrectæ ut earum major pars mari adluatur, adeoque duæ veluti peninsulæ. Harum una est Asiæ Minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phœnicia in Mare Mediterraneum excurrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, majorque ejus pars in australe sive Erythræum Mare excurrit, eoque circumluitur, minor quædam pars Mediterraneum Mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὔση ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαρνανδυνῶν κόλπου] Priorem Asiæ Minoris ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit boreali: alterius initium ab austro Sinuque Myriandrico, porrectæ ad Triopium: hæc attendenti apertissima. (At non duas Asiæ Minoris ἀκτὰς memorat Herodotus: sed universam Minorem Asiam satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.) Vossius tamen ad Scylac. p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαρνανδυνῶν κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κινεῖται nec discrepat multum Pavii disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. Sinus Mariandynus, cui Sangarius æmnis

miscetur, apud Plinium Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiæ, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene Stephanus Μαρνανδρὸς, κόλπος Συρίας πρὸς τῇ Φοινίκῃ. Additur τὸ πρὸς τὴν Μαρνανδρὸς κόλπον, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam Μαρνανδύν Med.; Μαρνανδρῶν Holstenii et Berkelii rem patet, non veram vocis scripturam. Wess.—Mariandynorum nomen, alibi passim ab Herodoto memoratum, decepti librariorum; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. Myriandri urbis, ad Issicum sinum sitæ, (quem eundem etiam Myriandricum sinum adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, Cellario laudati Geogr. Antiq. lib. III. c. 12. p. m. 409. In Latina versione nostra ferri poterit Myriandrio quod ibi legitur; sed ad Græci nominis normam Myriandricæ scriptum volueram. S.

[7. εἶναι τὰ ἐς θάλασσαν μέγαρα, etc.] Versus mare tendit usque ad etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νότον et τὰ πρὸς βορρην. Quod mox ait, triginta illam terram populos habitare, horum plures sigillatim nominavit, lib. I. c. 28, S.]

CAP. XXXIX, [1. Ἡ δὲ δὴ ἰστένη, sc. ἀκτὴ. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Alterah ac ora et ingenti veluti peninsula Asiæ, a Perside usque ad Phœnicen excurrente, quæ majori ex parte Mari Erythræo (id est, australi, c. 37, 2, et II. 158, 16.) cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. Mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phœnicen tres regiones continentur, Assyria, quo nomine simul Babyloniā ab Herodoto comprehendī supra ad I. 102,

9. vidimus, Arabia, et Syria. Hæc ora, ait l. 3. seq. desinit in Sinum Arabicum; nempe interrupta est illo isthmo, qui Sinum Arabicum a Mediterraneo Mari sejungit. Addit autem (lin. 4.) *ὃ ὑ λήγουντα εἰ μὴ ῥόμῳ*. Valla, quasi *λόγῳ* pro *ῥόμῳ* legisset, ista verba cum sequentibus jungens, sic vertit: etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilo rivos in illum sinum induxit; ἀπρὸς δυνάμει omnino. Portus, *ῥόμῳ* quidem divisionem intelligens, tamen in eandem fere cum Valla sententiam: cum (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam Darius fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter Gronovius: desinitque non desinens, nisi jure, in Sinum Arabicum, etc. cujus versionem intactam Weeselingius reliquit, nec vel ipse vel Valck. vel Reisk. quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud *jus* sit, quo ista ora in Arabicum Sinum desinat: magisque etiam Larcherum mireris, *ῥόμῳ* hic legem interpretari non dubitantem: "et aboutit, mais seulement *en vertu* d'une loi, au Golfe Arabique:" neque, quam qualemve *legem* hic intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit Herodotus, satis ipse interpretatus esse videtur. De *Asia* ora agitur: hanc revera non terminari in Sinu Arabico ait: nempe, quo loco Sinus Arabicus interjecto isthmo a Mari Mediterraneo sejungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero Sinu Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quæris, pars censi debeat hujus ejusdem alterius oræ de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque natura quidem,

et re ipsa, non desinit illa ora in Sinu Arabico, sed *ῥόμῳ* desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo Asiam in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde Africæ esse initium statuimus, quæ tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare *ῥόμῳ* eadem fere notione hic accipi debet atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil *φύσει* esse, sed *ῥόμῳ*; valebitque *ῥόμῳ* idem ac τῇ νομοθεσίᾳ apud Nostrum II. 17, 6. IV. 45, 25. (Conf. Heindorf ad Plat. Phædr. c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam Darius e Nilo in Arabicum Sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cujus fossæ h. l. nonnisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam Sinum Arabicum hic dicat; quandoquidem alter sinus, qui Persicus vulgo nominatur, perinde etiam Arabicus Sinus dici poterit. S.

CAP. XL. 1. καὶ Σαντίρων] Passim in libris *Σάντιυρις*. Apollonii Rhod. II. 397. et Stephani Byz. *Σάντιυρις* nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. (Mireris vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) *Σάντιυρις* et *Σαντίρων*, præferentem Wees. et nunc *Σαντίρων* tenentem. Conf. I. 104, 4. et Var. Lect. (ed. S.) ad I. 110. 11.) In omni autem hac Herodotea disquisitione *Ἐρυθρὴ θάλασσα* varia est notione: modo Oceano Australi, nunc Sinui Persico aut etiam Arabico pro vario regionum habitu convenit: neque inconmode, cum sinus ambo mari isti jungantur et ejus sint divergia et partea. Qui maritimum superioris Asiæ Arabiæque oram bene callent, non adhaerescant. Wees.—*Ἐρυθρὴ θάλασσα* universum mare vocat Noster quod Asiæ a meridie est cum duobus sinibus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. S.

4. Ἀράβης ποταμοῖς, ῥίον πρὸς ἡλίαν

ἀνίσχοντα] Incredibile est quo pacto Vallæ versionem, qui contra solem orientem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi Viri potuerint: quos etiam Larcherus secutus, "qui prend son cours vers le soleil levant," scribit. Herodoti hunc Araxen ab oriente in Caspium Mare influere, adeoque non contra solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi potuerat. Cæterum vide quas de Herodoti hoc Araxe, qui aliis Iaxartes est, ad I. 202, 15. monuimus. S.]

CAP. XLI. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀπὸ τῆς ἰσθμῆς ἰστέ.] Vide ad cap. 39, 1 et seqq. notata. S.]

3. ἡ ἀπὸ τῆς αὐτῆς στυγῆς ἰστέ.] Vitio humani ingenii contingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ στυγῆος τούτου: ubi vero illud, verum ni fuerit vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eoque isthmo, τῇ Ἰλαχιστίν ἰστέ καὶ συντομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ὑπερβῆναι ἐς τὴν νοτίην, quod brevissimum et maxime compendiarium spatium, plane uti hic, stadiorum mille. Non excito Plinium lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est. Ia. Casaubonus ad Strabon. I. p. 114. (p. 65. ed. Cas.) neque dissimulo Mediceum αὐτῆς ἰστέ ἢ ἰστέ, jam est, qua est, nihil coloris ducere posse e c. 50. hujus libri. Verum propere hinc discedo. Wess.

CAP. XLII. [3. μήναι μὲν γὰρ παρὰ ἀμφοτέρους παρῆναι ἢ Εὐρώπῃ] Parum accurate Larcher: "en sa longueur elle surpasse les deux autres parties:" et sic iterum c. 45. Debuerat; "en sa longueur elle s'étend le long des deux autres." Nempe quidquid terrarum ultra Caspium Mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoti

ratione Europæ accensebatur. conf. c. 40, 3 seq. Quod adjicit, εὐρώς δὲ τίς οὐδὲ συμβαλλίον ἀξίη φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento hujus capitis, ne conjicere quidem licet. At conjicere, est συμβάλλεσθαι verbo mediq: sententia Scriptoris videtur esse, ne dignam quidem judico quæ cum Asia atque Africa conferatur. Cæterum συμβαλλίον fortasse, præsentī tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος, I. 68, 15. et 20. et alibi, a Ionico themate συμβαλλίω. S.]

5. δηλαὶ ἰαυτῇ] Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Λιβύη μὲν γὰρ δηλαὶ ἰαυσα περιέβρυτος: id est ἰαυτὴν οὖσαν. In eundem sensum infra capienda ista: (in fine hujus cap.) αὐτῇ ἰγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιέβρυτος ἰαυσα. Δηλοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Aj. v. 471. δηλώσω — γιγνώσκω. Antig. v. 20. τί δ' ἴσσι; δηλαῖς γὰρ τι καλχαίνουσ' ἴποις. Ἐδήλωσι τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi, p. 30, 44. ἔδηλωσαν οὐ διδάσκοντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἰπποῖσιν ὑπεραχθισθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK.—Pronomen ἰαυτῇ communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis causæ subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

9. Φοίνικας ἄνδρας] Phœnices, ubi maritimam Syriæ oram occupant, ναυτιλίῃσι μακροῦς ἰωσιτίσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex Sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum Australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Judæorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam præstiterant I. Reg. ix. 27. eandem aliis et regi Ægyptio addixerunt, usu maritimæ peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feli-

citer cognoverunt mari ferme circumfluam. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδονίαι εἰσι οἱ λίγοντες.] Ex hariolatione Cl. Pauw οἱ λίγοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico Mari adpersas: de Sataspes nihil eos novisse. Quæ docti viri conjectura habet, quo se commendat. Aliud Nic. Abramus, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. μετὰ δὲ Καρχηδονίαι εἰσι, etc. sine commate legens vertensque postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: præstitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quæ verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiæ circumvectum Plinius tradit, lib. II. 67. an ante Herodoti ætatem, necdum certum. Et quid inpedit, cur Pœni inaudire de frustaneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus juncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Sæpe præterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyæ rebus c. 195. 196. WESS.—Post λίγοντες Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, Secundo loco (Carthaginienses sunt qui dicunt) postquam Sataspes — Africam non circumnavigavit, etc. verbotenus representavit. Nec vero melior Vallæ erat interpretatio. Reizius, interposita post λίγοντες paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam Pavius, referente Wesselingio, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, οὕτω μὲν αὐτὴν ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήρηντο ἰούνα, (conf. Valck. ad c. 42, 4.) in hunc modum pergit: Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phœnicum navigationem) Carthaginienses

dicunt; scilicet, cognovisse se circumfluam esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adjicit Herodotus) Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.

15. τῇ οὐνομα Σολέις] Sic scripserat lib. II. 32. Σολέιντα ἄπραν αὐτὴν Λιβυκὴν ἀκρωτήριον Hanno et Scylax in Periplus, πύματον Σολέιντα Crinagoras in Epigrammate, de quo D'Orvillius ad Chariton, p. 424. et Reiskius in Anthol. p. 188. (Analect. Brunck. T. II. p. 145. num. XXI.) Ceterum memoria Posidonium decepit, ex Herodoto, a Dario missos τελεῖσαι τὸν περίπλου Africæ, asseverantem in Strabon. lib. II. p. 155. (p. 98. ed. Cas.) Tale hic nihil. WESS.

9. ἀπικόμινος παρὰ βασιλῆα] 'Ες βασιλῆα quod nobis e MS. Galeus obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rari probandum videretur; is aliquoties adhibuit in talibus Herod. Ut verum tamen fatear, nè loci quidem unius recordor, in quo legatur ἀφικέσθαι εἰς τινὰ, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἰλθῖν et εἰσελθῖν εἰς τινὰ. (conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. Wolf.) Paulo post (lin. 21.) duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; εἰ, ὅπως αἱ σφίσις καταγοῖατο τῇ νηϊ, φεύγισκον πρὸς τὰ οὐρεα. (At novationem nec res postulat, et MSS. recusant.) Deinceps (lin. 23.) quia εἰσελθῖν etiam frequentatur Herodoto, εἰσιν non adhibetur ab antiquis, veram pene lectionem conjectando fueram adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἱσιόντες, memor Herod. V. c. 74. ἰσιόντες ἱσιόντες χώρους τῆς Ἀττικῆς. Itaque lætus excepi quam Diss. Herod. p. 167. subministravit Codicum lectionem, ἰσιόντες, πρὸς βατὰ δὲ μοῦνα: hoc aptius respondet ad πόλεις: χώρους ἱσιόσιν et ἐκῆσαι χώρους adhibentur. VALCK.

22. ἀδικίαν οὐδὲν ἰσίδντες, πρέβαντα, etc.] Multum meo iudicio ex membranis potius, ἀδικίαν οὐδὲν ἰσίδντες, πρέβαντα διὰ μῶνα: ipsos urbes ingressos nihil injuriosum patrasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto εἰσέντες, in posterum caritura. Utcunque ea super codicum lectione statuatur, non recusabitur iisdem e schedis (lin. 24.) αἴτιον τοῦδε ἱλγισ, causam hanc dicebat Sataspes; hujus enim ad regem sermo. Causam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili Marshami et Palmerii sententia. Wess.

24. αἴτιον τοῦδε ἱλγιστο] Hanc causam afferebat, Valla: legit itaque αἴτιον τοῦδε ἱλγισ, nempe Sataspes. Sequens τοῦδε πεπερισσεῖτο potuit ἱλγιστα. In proximis (lin. 26.) pro πείξης δι' εἰς οὐ συγγινώσκον, collatis Vallæ Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Jo. le Febvre suspicabatur scribendum, πείξης δι' εἰς (pro αὐτὸν vel ἐκείνους) οὐ συγγινώσκον λέγων ἀλλήλους: in juvene praesertim hujus seculi Gallo conatum laudo: εἰ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγινώσκεις ἀδικῆσαι, συγγινώσκεις ποιεῖν σε δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκοντες αὐτοῖσι ἡμῶν οὐ ποιεῖσαι ἐρῶς: in quibus etiam scribi potuisset οὐ ποιεῖσαι ἐρῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνιδίαι. Diphili versus est: Συνιδέει αὐτῶν φαῦλα διαπιστραγμένον. Quincillian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δυνὸν δρ' ἦν, ἥν' ἂν τις ἰσθλῆς ὦν αὐτῶν συνιδῇ. Herodoteo verbo Lysias, p. 164. συνήγαγον αὐτοὶ σφισιν ὡς ἀλλήλους. VALCK. — At nec male dicitur quoque συγγινώσκοντες τοῖς, adsentiri alteri. Sic quidem VII. 12, 10. συ-

γγινώσκεις τοι, qui tibi adsensurus est; qua ex notione fluxit illa ignoscendi. 8.

31. ἰσὺν ἱσχυρότατον] Arch. codex ἱσχυρότατον, quod non deterius: in re simili, cujus auctoris mentio posteris minus fuisset honorifica, considerate Herod. I. 51. τῶν τις Διελφῶν, — τοῦ ἱσχυρότατος τοῦ οὐτομα οὐκ ἱσχυρότατον. Lib. II. c. 123. τῶν (Græcorum) ἰσὺς ἰσὺς τὰ οὐτοματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἱσχυρότατος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λογίζονται καὶ ἄλλοι λόγον ἰσὺς διατρέχοντες. VALCK. — Ut hic, similiter III. 75, 4. ἰσὺν ἱσχυρότατον: et τῶν ἱσχυρότων μνημονεύοντες ἱσχυρότατον, III. 147, 5. Absurdum παντοῦ, quod pro παντοῦ in nostrum se insinuavit exemplum, æquus facile corrigit Lector. 8.

CAR. XLIV. [5. Σαύλακα ἄνδρα Καρυανθία] Superest hodieque Scylaciæ Caryandensis Πρίστου τῆς θαλάσσης τῆς εὐκαρμένης Εὐρώσης, καὶ Ἀρίνης καὶ Λυβίνης: quod opus quidem juniore cuidam Scylaci Vossius et Dodwellus tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem Herodotus hic nominat, post Fabricium Biblioth. Græc. lib. IV. c. 2. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus De Sainte-Croix singulari commentatione in Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.

6. ἐν Κασπατέρου τῆς πόλεως καὶ τῆς Παντοῦνης γῆς] Vitiosum Arch. Κασπατέρου accedit quodammodo ad Hecataei ap. Steph. Κασπάτιρος. (In scripturam. Κασπατ. apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.) Situs urbis et regionis Pactyicæ certo non potest finiri. Hecataei πόλις erat Γανδαριῆ. Gandarii in extremis Persarum locantur finibus, contermini Sogdis Bactriisque, lib. III. 91. VII. 66. Quorum si Caspatyrus fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe H. Dodwellus ne-

quit, urbem Gangi adponens, ipsamque Herodoti Indum Dissert. de Scylace c. 1. et Gangem confundens. Amnium enim solus Indus præter Nilum, ex priscorum sententia, crocodilos alebat: sic Noster, et, quem in examine Dissert. Dodwelli optime Jac. Gronovius excitavit, Arrianus 'Αραβ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit Pausanias IV. 30. Jure propterea Gronovius pro Indo consistit. Nam Th. Hyde divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατὰ πειράματα, quo secundo Scylax et comites in mare devenerunt, Hydaspem signare, in Zaradrum influentem, qui se Indo, cujus ostia erant exploranda, miscet, dubiæ admodum et fallacis est fidei. Wess.—De Caspatyro urbe et Pactyica regione consuli digna, sunt quæ commodè collegit disputavitque Larcher in Indice Geographico ad Herod. p. 102. et 401 seqq. ubi Rennellius etiam Viri clariss. examinavit sententiam. Heeren in opere sæpius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque Cabul intelligit, Persiæ finitimam; quem vero Indum fluvium hic nominat Herodotus, Gureum intelligit (hodie Kameh) ab occidente in Indum proprie nominatum influentem. 8.

19—15. οὗτω καὶ τῆς Ἀσίας, etc.] Receptum antea οὗτος tueri se nequit: schedæ melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Prætulit ex Codicibus ὁμοία παρεχόμενην, videlicet Ἀσίαν. Non quidem συντάξις procedit ordo, cujus in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: utut est, puto de scabritie non nihil deminutum. Majoris momenti conjectura Ampl. est Bouherii, fini hujus periodi complura ex secuturis (cap. 45. lin. 6 seqq.) nec tentis, hunc in modum, ὁμοία παρεχόμενην τῇ Ἀσίᾳ: καὶ οὐρίσματα αὐτῇ Νύλῳ τε ὁ Αἰγύπτῳ — τὰ Κιρκήρια λίγουνι. De Asia hæc, quod verissimum, cuncta scri-

bi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhesio. Mihi, tametsi Procopii ævo eadem, quæ in MSS. et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide Bouher. Diss. Herodot. c. 18. p. 119. Wess. — Copiosius de hoc loco, et de ista præsertim scriptura παρεχόμενην, in Var. Lect. (ed. 8.) disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a Wess. vulgatum est, adquevi. Et παρεχόμενην quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχόμενην, ad τὰ τῆς Ἀσίας relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hic non tam de rebus quas quæque terra exhibet aut præfert, quam de terrarum circuitu, et quousque quæque porrigitur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter crocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: οὗτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν — ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνίσχοντα ὁμοίᾳ τῇ παρεχόμενην τῇ Ἀσίᾳ: ita Asiæ — reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod jam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiæ Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil causæ fuisse, cur tres, veluti distinctæ et a se invicem sejunctæ, terræ statuerentur. Qua notione παρεχόμενην τῇ Ἀσίᾳ Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adinet, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ, etc. quæ cum extremis hujus capituli juncta Buherius voluit; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed

ad universam terram, quæ quum una atque continua sit, (γῆ μία ἰούρα) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terræ, Nilo et Phasi aut Tanai fluviiis determinatæ; videturque hoc significare: quum tres, quæ vulgo nominantur terræ partes, non sint interjecto mari usquequaque a se invicem sejunctæ, debebat una continens universa terra censi; sin majorum quorundam fluminum cursus satis causæ est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse nominandas. S.

CAP. XLV. [3. Quod ait, μήτιι — παρ' ἀμφότερας παρήκοντα, conf. c. 42, 3. ibique not. Tum de his, quæ proxime insequuntur, μὴ ἰούρη γῆ, etc. vide modo ad c. 44, 13—15. notata. S.]

7. Ταταῖν ποταμὸν τὸν Μαίητην] Tanain Mætam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Mæotarum tractu labatur. At discrepat causa; Tanais influit in Mæotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quæ ejusdem Bouherii suspicio, τὴν Μαίητιν, seu verius καὶ τὴν Μαίωτιν. Vallæ Latina huc vergunt, et liquidissime (quod vir Ampl. non vidit) Procopius Bell. Goth. lib. IV. 6. Herodotea exscribens, εἰ δὲ Τάταϊν ποταμὸν, καὶ Μαίωτιν καὶ Περσὺν. Qui cum Μαίωτιν adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. Wxss. — Potuit suo arbitratu Procopius, sicut et Valla, Mæotidem paludem hic intelligere. At, quum in τὸν Μαίητην consentiant libri, nihil profecto impedit quod minus intelligamus Mæoticum fluvium hic dici Tanaim, (i. e. qui per Mæotarum fines decurrit) quemadmodum Νύλος ὁ Αἰγύπτιος nominatur, et Φάσις ὁ Κίλχορ. S.

8. Περθμία τὰ Κιμμέρια] De Porthmiis Cimmeriis vide supra c. 12. Wxss.

Ο. ἐπὶ Λιβύης — γυναικὸς αὐτόχθονος] Jovis ex Epapho neptis Isocrati

Laud. Busir. p. 223. Mox (lin. 12.) Eustath. ἀπὸ τῆς Προμηθεύς: cui in Asia, Promethei matre, Apollodorus Bibl. I. 2, 3. et Schol. Apollonii Rh. I. 444. adstipulantur. Herodoti alia sententia, qua et in Stephani Byz. Ἀσία. Est Eustathius in his paullo audacior, etiam (lin. 14.) ἐπὶ Ἀσίᾳ, τοῦ Ἀτῶν, (pro Κόρυς, quod habet Herodot.) Fuit Manis filius Atys I. 94. quem præter et Cotyn genuit, indice Etymol. in Ἀσία, et, cujus auctoritas excellentior, Dionysio Halic. lib. I. Ant. R. p. 21. Vide H. Vales. ad Nicol. Damasc. p. 68. Utique imprudenter in Eustathii partes Ampl. Bouherius Diss. Herod. c. 5. transit. Wxss.

14. ἐπὶ Ἀσίᾳ, τοῦ Κόρυς, τοῦ Μάντι] Non alibi Κόρυς fit apud Herod. mentio; quod nomen, in antiqua Ed. Vallæ versionis omissum, primo quidem adpectu potius videtur Thracicum: Ἀτῶν certo nomen est Lydiacum; præter Regem, sic Croesi filium nominat Herod. et patrem ditissimi illius Pythii, tempore Xerxis nobilitati. Accedit ad hæc, Lydiaca narrantem Herodotum lib. I. c. 94. (non sanequam ex Xantho Lydo, quod Galeus putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ἀνέμωκεν οὐδαμῶς τῆς γεωφῆς, διὰ τὴν Λυδίαν, οὔτε ἀπωκίαν Μήνιος εἰς Ἰταλίαν κατασχοῦσαν ἐπίσταται, teste Dionys. Halic. Ant. Rom. I. p. 22, 15.) Herodotum, inquam, non ut hic Mani filium dare Κόρυν, sed Ἀτῶν: ἐπὶ Ἀτῶν, τοῦ Μάντι, βασιλῆος. Tandem Ἀσίᾳ, τοῦ Ἀτῶν, hic legisse videtur Eustathius; cujus ista extant ad Dionysii Perieg. v. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἰσωνυμίας ἔχειν γυναικῶν. — Λυκόφρων δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ Ἀσίᾳς τοῦ Ἀτῶν καλεῖσθαι φησιν αὐτὴν ἀφ' οὗ καὶ ἐν Σάρδεσι φυλάσις καλεῖται Ἀσία; ἴμο καλεῖται Ἀσιᾶς: sunt enim et postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τοῦ καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι φυλὴν καλεῖσθαι Ἀσιᾶδα. Hoc minime cunc-

tanter statuo, in his Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transponenda: Herodotea sunt, quæ tribuuntur Lycophroni; quæ Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene observavit accuratissimus Editor Ed. Twaites, ab ipso Eustathio huic, velut auctori, contributa ad v. 620. ubi legitur etiam ἀπὸ Ἀσίας, τοῦ Ἄττος. Tandem pro Ἀσίας scribendum ut apud Herod. Ἀσίαν. Forma vulgari dare quoque potuerat Ἀσίαν: Asia enim, Ἀσία, Ἀσίαν, Ionice flectitur Ἀσίης, Ἀσίαν. Atque ob has forte rationes videri posset hoc in loco Herodoti nomen Κίττος in illud Ἄττος convertendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus de causis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil novandum judico servandumque Κίττος nomen. Primum Asian Cotyis filium dictum veteribus legerat Eustath. in Iliad. β'. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κίττος ἰσχυροῦσιν υἱόν. Deinde multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic. Ant. Rom. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Jove; Jovis enim filium Manen primum istius fuisse regionis Regem: τοῦτου δὲ γυνήθειαι Κίττον· τῇ δὲ Κίττει δύο γινέσθαι παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄττον in δὲ Ἄττος Λυδὸν φῦναι καὶ Τυρρηνόν, quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit regni paterni hæres: de Attyē, hujusque duobus filiis Lydo Tyrrhenoque paria scribit Strabo V. p. 335. c. (p. 219. ed Cas.) Utrumque dedit et Atyi filium Herodotus; solum quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν, I. 94. sed et meminit Λυδοῦ τοῦ Ἄττος, I. 7. VII. 74. a quo Mæones traxerint Lydorum nomen. Xanthus Lydus, cui credendum potius in rebus patriis, quam Græcis recentioribus, Tyrrhenum prorsus ignorans, Ἄττος παῖδας γινέσθαι λίγυ Λυδὸν καὶ Τύρρηνον. Ut regionibus urbibusque

dare possent conditores, nomina Græci plurima sunt commenti. VALCK. — Confer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. S.

15. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθείας Ἀσίης] Ista quidem verba, si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tanquam παρηνθήκη sunt a vicinis separanda. Hæc sola si dedisset, per Asiam Promethei, filiam, uxorem, an matrem intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit Lycophron, Cass. v. 1412. Οὐ μὲν ὁμοῦ γ' ἡ Ἀσμηθείας τοκάς. Schol. ἡ Ἀσία· Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπυτοῦ Προμηθείας καὶ Ἐσμηθείας. vid. Doctiss. Twaites ad Eustath. l. c. et ad v. 620. VALCK.

19. ἀπὸ τῆς Τυρρίνης] Hoc verius ob lib. I. 2. et MSS. decretum. Non nego Syriam potuisse Europam dici. Quæritur de Herodoti manu, cujus prudens de matronæ nomine observatio. Notæ sunt conjecturæ S. Bocharti, super Libyæ, Asiæ et Europæ titulis ex Phœnicum lingua elegantes, lib. IV. Chanaan. c. 33. WESS.

CAP. XLVI. 4. ἔχομεν παραβαλίσθαι] Nulla hic comparatio: (nempe comparare in vers. Lat. posuit Gronovius: rectius Valla, proferre.) negat se habere hujus oræ nationem, quam producat et in medio colloctet: id παραβαλίσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἄνδρα λόγιμον ὀδοῦμεν λιγόμενον, non obluctabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λιγόμενον ac γιγόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. (sed bene habet vulgatum.) De Scytharum sapientia multi nimis præclare: σοφίη prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti Cyrum, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quo Dario usu venit, Aliq-

mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 468. et 464. (pag. 302 seq. ed. Can.) *ταῖς διαίταις ἐντελεῖς ὄντες καὶ οὐ χρηματίζονται* — *πρὸς τοὺς ἐντοὺς ἀμαχοὶ εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν*. Justin. II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. — Gens et laboribus et bellis aspera; vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De Cyro Darioque narratis Justino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quaeque de Sesostri in Europam usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythae non poterant inveniri: hoc unum metuebat Mytilenaeus Coës apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAP. XLVII. 3. *πιδιὰς αὐτῇ, πωάδης τῇ*] Optime Gronovius ex Medic., in quo si *ἰνδρος*, quod alii praeferunt, fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates (l. c. §. 92.) de Scytharum regione, *πιδιὰς ἔστι καὶ λιμναῶδης καὶ ψιλὴ καὶ ἰνδρος μετρίως· ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλαι, οἱ ἔχοντινύουσι τὸ ὕδωρ ἐν τῶν πιδίων*. Cujus *λιμναῶδης* idem ac *πωάδης*, Galeno explanante. Hesychius, *Λίμναις, ποταμοὶ καὶ πωάδης* (male antea *πωάδης*) *τόποι*, spectans Euripid. Iph. Aul. v. 1544. *Λιμναῖόντιον* in Suida nullo jure Küsterus mutat, quippe ex Coo sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non innotor, *ἰνδρος* reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. *Ἰνδρος μὲν πινάσσου*] Paria Arrian. Ἀναβ. V. 3. et Scymnus. Nihil itidem *πινάσσου* II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melae II. 1, 56., totidem quot ille ostia, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem (lin. 8. pro *ῥάσασου*)

Vossius ad Melam II. 1, 26. (al. II. 1, 38.) *καὶ ῥάσασου* reponit, non probat. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In Pomponio dimensus est; Plinii corruptus Pacyrus lib. II. 12. ad verum inclinat amnis nomen, WESS.

CAP. XLVIII. [4. *ποταμῶν καὶ ἄλλων*] Πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in Var. Lect. (ed. S.) Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. *ποταμῶν*: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: *κατὰ τοιάδε μέγεθος γίγνεται ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων*, (sive *ἐκδιδόντων* malueris) *εἰς δὲ εἰδὲ οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες*. Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σαυθικῆς, etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augent, hi sunt: sive, et hi, qui eum (prae caeteris) augent: quos nempe continuo deinde recenset. *ποταμῶν καὶ ἄλλων* — *ἐκδιδόντων* idem valet ac *ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκδίδουσι*: et ad illam *μὲν* particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista *δὲ* quae consequitur, *εἰς δὲ εἰδὲ*. S.]

6. *πίνουσι μὲν οἱ ῥόνουσι*] Conjecturas elegantiores doctissimorum virorum, Valckenarii *μόνοι ῥόνουσι*, Reiskii *εἰδὲ ῥόνουσι*, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, *πίνουσι μόνου ῥόνουσι*. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σαυθικῆς πίνουσι μόνου ῥόνουσι, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, *αὐτογενεῖς ποταμοὶ Σαυθικῆς*, esse dicantur *πίνουσι μόνου*, quod vicinum etiam commendat *μὲν γὰρ*. VALCK. — Perpensis omnibus momentis, si minus certa, et perquam probabilis videri debet

Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interjectis verbis, perincommodè repetita videbitur *μὲν* particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo *οἱ* ante *ρίοντις* satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox *μῆνι*, et multo aptior quam quæ aliis placuit *μεγάλοι*. S.

7. Πόρετα] Amnis Πόρετα in Arch. prave Τάρετα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quæ Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro ævo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. Wess. — Locum hunc de fluviis in Istrum influentibus percommode tractavit Mannert in Geogr. Græcor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis Scythiciis fluviis c. 51 et seqq. idem Vir doctus ibid. p. 74 seqq. et D'Anville in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573 et seqq. inserta hoc titulo, Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie. S.

[10. πρὸς ἡὺ ρίον] Vide ad I. 202, 15. notata. S.]

CAP. XLIX. [1. *ἐν δὲ Ἀγαθύρῳ* — *τῷ Ἰστρῷ. ἐν δὲ τοῦ Ἀῖμου*, etc. Prius membrum, *Ἐν δὲ Ἀγαθύρῳ* — *τῷ Ἰστρῷ*, commodius superiori cap. 48. jungatur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septentrione et a læva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, *Ἐν δὲ τοῦ Ἀῖμου*, etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6. recte bis positum *μὲν* particulam statuas, intelligendum for-

san erit, priori *μὲν*, ubi ait *δὲ μὲν γι τῆς Σκυθικῆς*, respondere illam *δὲ, Ἐν δὲ τοῦ Ἀῖμου*: posteriori vero, ubi ait *πίοντι μὲν οἱ ρίοντις*, respondere *ἐν δὲ Ἀγαθύρῳ*. De Agathysis, Scytharum finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

4. Νόη] Solus, quod quidem reminiscor, amnem Valerius Flaccus memoravit; Alazonas tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adjungens, lib. VI. 100. Hiberni qui terga Noæ, gelidumque securi Eruit, et tota non audit Alazona ripa: ubi Heinsius et Burmannus. Mox *μῆνι σχίζων τὸν Ἀῖμον* præstat. Nilus *μῆνι Ἀλγυστον σχίζων*, lib. II. 17. et cap. 33. idem *μῆνι τάμνων Λιβύην*, et Ister *μῆνι σχίζων τὴν Εὐρώπην*. Verius quoque Τριβαλλικὸν, (lin. 8.) quomodo Isocrates, Demosthenes, Steph. Byz., alii. Wess. — De fluvio, qui Scius hic nominatur, (lin. 6.) vide Var. Lect. (ed. S.) et Mannert Georg. Græcor. et Rom. T. VII. pag. 10. quemque ille laudat Gatterer in Comment. Soc. Goett. Vol. IV. et VI. Verum nomen *Οἰκεῖς* fuisse facile adsentiaris Larchero, cujus ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox *Alpis* nomine (lin. 12.) sunt qui Rhenum a Nostro indigitari non sine veri specie existiment. S.

14. *πρὸς ἡλίου δυσμίων μετὰ Κύνητας*] Scripsit lib. II. 33. de Cynesii, (qui non alii ac Cynetes, Stephano auctore,) *οἱ ἰσχυατοὶ πρὸς δυσμίων οἰκίσουσιν*. Consimilia Herodorus, Nostri æmulus, *οἱ ἰσχυατοὶ πρὸς δυσμίων οἰκίσουσιν τὰ πρὸς δυσμίων Κύνητας οἰομένους* ap. Steph. in Ἰβηρία. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum jugum, in alte tumescenti ditibus Europæ extimo. Celtæquidem, sicuti ad lib. II. 33. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europæ vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallæ Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. *Μετὰ Κύνητας* vertendum præter Cynetas, sive exceptis

illis, quemadmodum Poëtæ Odys. λ'. 468. *μὲν ἑμύμονα Πηλῖονα*. (Possis vero eadem notione Latinum post intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. *μὲν Ἰστρον* post Istrum, i. e. excepto Istro.) Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, *Κυνησίους* sive *Κύνητας* in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quæ octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. ix *Κιλιῶν, οἱ Ἰσχυαῖ*, etc.] De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europæ statuisset ad Occidentem incolae. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallice scripto, quo, præter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. Spanhem. in Callim. pag. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, pæne ultimos fuisse quos vocat *Κιλιούς*. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis in *Κιλιῶν καὶ Πυρήνης πόλις*, οἱ δὲ *Κιλιῶν*, inquit, *ἐμπαρίουσι Κυνησίους* (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit *Κύνησι*, οἱ) οἱ *Ἰσχυαῖ* πρὸς *δυρμίων οἰκίους* τῶν ἐν *Εὐρώπῃ κατοικημένων*. Vertit ista vir egregius: Celtæ — finitimi sunt Cynesii, qui (qui Celtæ, non qui Cynesii) ultimi, etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Celtæ ultimi *μετὰ Κύνητας*, id est exceptis Cynesiiis, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. v. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum jugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europæ extimum,

In belluosi vergit Oceani salum. Dedit Is. Voss. ad Melæ III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Diss. Herod. p. 21., Herodori locus ap. Steph. Byz. in *Ἰβηρίαι*: quo *Περῶτον μὲν*, ait, *οἱ ἐπὶ ταῖς Ἰσχυαῖς* (τῆς *Ἰβηρίας*) *οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυρμίων Κύνητας ἰσχυαῖται* (ut hic apud Herod. *Κιλιτοὶ Ἰσχυαῖ* πρὸς ἡλίον *δυρμίων μετὰ Κύνητας*) *ἀπ' ἐκείνων δὲ ἤδη πρὸς βορείαν ἰόντι Γαλήνῃ* *μετὰ δὲ Ταρτηρίαι*. Ex ejusdem Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano *Γαλήνης* memorantur, *ἴθις Ἰβηρικῶν μετὰ τοὺς Κύνητας*. Tartessiorum vicini in Philippicis Theopompi eadem fuerant *Γαλιῶν* adpellatione insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europæ habitatores ad Occidentem fuisse secundum Herodorum ac Herodotum. VALCK.

CAP. L. 3. *ἐν πρὸς ἐν συμβάλλων*] Ut sæpius in talibus omittuntur verba, potuisset omitti *συμβάλλων*. Additur, ut hic, a Phoenicide Comico apud Athen. XIV. pag. 652. x. Omittitur Thucydidi pag. 163, 48. *οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἴθις*, *ἐν πρὸς ἐν*: quo loco proxima respicit Herodoti. In seqq. mihi quoque placet *ἀσπερατίς*; huic verbo subjecta citat Eustath. in Dionys. v. 226. VALCK.

8. *ὀλίγη τε μίξις* τῆς, etc.] Est, cui hæc displicent: *μίξις* sive *ἴσων* fuisse, et scriptum quidem, *ἴσωντις ἴσσι*, ἢ *ὀλίγη γι*, aut *ὀλίγον τι μίξις* τῆς, etc. aut paullo minor. Nihil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbribus solent intumescere: in Istro diversum quid observat, quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paulllum tamen incrementum, ex pauciore illic cœlesti aqua. Hæc Scriptor. (Ad verba *ἴσωντις ἴσσι* ex proxime sequentibus intelligitur *τῇ ἰσχυαῖ φύσει*.) Elegans *ἡφιστῇ δὲ πάντα χρεῖται* (l. 9. seq.) explicuit Hesychius, *Χρεῖται, μολύνεται*, verissime: idem enim ac *χραίνονται*, nive omnia inficiuntur et sor-

dent. Convenit, nec Cl. Pavium fugit, Callimachi venator Epigr. XXXIII. *Χεῖβη καὶ κριτῶν πεχημένους*, pruina et nive madidus coloratusque. Nam *πεχημένοι* R. Bentleii, viri sagacissimi, præter inventum non habet cur recepto excellentius putetur. Porro *ἰούσα ἀμφιλαφής* rediit in stationem, unde ob similitudinem præcedens participium evertatur. Wess.—*Χρίεται* quod ex Arch. Vind. et Pa. pro olim vulgato *χεῖται* recepi, videri potest ortum debere pruritui prisci alicujus librarii, Ionicas ubique formas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem quidem formam *χεῖται* libri omnes III. 78, 20, IV. 65, 4. et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam Hesychium olim *χεῖται* legisse, et huc spectasse interpretationem a Wesselingio laudatum. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notione usus est Noster. Quare videndum, ne, quemadmodum ait *ἔται γὰρ ἡ γῆ αὐτῇ τοῦ χιμῶτος πάμπαν ὀλίγη*, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, *κρίεται δὲ πάντα* (i. e. *κατὰ πάντα*) *χρίεται αὐτῇ ἡ γῆ*, constanter nive utitur, nivem habet hæc terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Cæterum conf. quæ et ab Hemsterh. et ab Ernest. ad Callimachi *σποδῖν πεχημένους αἰθῆ*. Hymn. in Dian. v. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. *ἔρχεται δὲ ῥίον*] Herodotea sunt, ὃ γὰρ δὴ Νεῖλος *ἑρξάμενος* — *ῥίον*, lib. II. 17. Et cap. 33. *Ἰστρος τε γὰρ ποταμὸς ἑρξάμενος* — *ῥίον*. Tum hujus libri c. 49. ὃ *Ἰστρος ἑρξάμενος* in *Κίλεων* — *ῥίον* δὲ —. Recte hinc MSS. Amnis Tyres sive *Tyras*, (qui hodie *Dniester* sive *Danaster*,) aliis, uti Hesychio, *Τύρις*: hinc accolæ (qui *Τυρῆσαι*, ut in Arch., esse debebant) *Τυρῆσαι*. Non neglexit hoc Stephanus. Wess.

CAP. LII. 4. *Μήτηρ Ὑπάνης*] Hinc

Mela II. cap. 1, 62. *Hypanis* ex grandi palude oritur, quam *matrem* ejus accolæ appellant: et Eustath. in Dionys. v. 1143. Similiter Herodotus IV. 86. *Μαῖντις*, ait, *καλίσται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου*. Dionys. Perieg. v. 165. *καλίσται δὲ Μητέρα Πόντου*. Avienus in Descript. Orb. v. 245. *Scytha* — matrem ponti cognominat undam: de Oceano idem in Ora Marit. v. 393., hic parens nostri maris. Plinius Hist. Nat. VI. c. 7. *Maëotin* *Temerinda* (*Scythæ* vocant,) quod significat matrem maris: sua *Dionysium* et *Melam*, Herodoto debere non recordabatur vir Doctiss. Jac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. VI. c. 21. VALCK.—*Hypanin* Græcis olim dictum constat amnem, qui hodie *Bog*. S.

7. *πικρὸς αἰὼς*] Hesych. *Αἰὼς*, *δινῶς καὶ χαλκῶς*. Apollon. Rh. III. 15. *δυσερφίματος πίκλι αἰὼς*: et v. 480. *ἀλλὰ μάλ' αἰὼς Διδου*. Scriptor suum agnoscit, cum de Scythica regione *αἰὼς ἄξυλου ἰούσης* post pauca c. 61. Bene ergo *Galeus*. De amne et amaro fonte *Iornandes* quædam, sed inperite confusa, Rer. Getic. c. 5. *Danubius* autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur. Melius paullo Codices scripti, *Danaper* (sic Scriptor ille *Hypanin* permutaverit cum *Borysthene*, cui quidem *Hypanis* haud procul a mari miscetur.) et quasi ex matris, tum, sed ubi fit *Ponto* vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex *Amphæo* cognomen est. Verius iidem *Exampheo*. Cetera lulententa fluunt. Præclare *Vitruvius* lib. VIII. 3. Nostri verba *οὕτω δὲ τε ἰούσα πικρὴ, ἢ μίγ.* (l. 8.) varium tentantur in modum: *Pavius*, *ὡς μισγόμενι σμικρῇ ἰούσῃ κρητῇ*, etc. non præter Herodoti morem: *Reiskius*, *οὕτ' ὀλίγοι τε ἰούσα πικρὴ, ἢ*, etc. Neutri Codices addicunt, conparationis adverbium reticentes. Wess.

Ibid. *ἰαδδοὶ γὰρ ἐς αὐτὴν κρήνη πικρὴ*]

Si firmant illam codices postremam vocem non rejecerim. Dicitur κρήνη αὐτῶν δὴ τι ἰούσα πιπρῆ, ἢ, μινάβη σμινρῆ ἰούσα, κινρῆ τὸν ἴππον, ἰόντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μίγαι. Est qui uni litteræ ᾤ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μινάβη: unum si saltem ὥς posuisset, potuerat exemplis illud Herodoteis tueri ex I. 163. προσφιλύς οὗτω δὴ τι — ὥς — ἰκίλιον. IV. 184. ὑψηλὸν οὗτω δὴ τι, — ὥς οὐκ οἶά τι εἶναι ἰδίον. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. ἦσαν — ἀδὲ δὴ τι ἰούσαν ἐντιμία χυρῶθηται, τὴν — ἴσχυ. IV. 28. δυσχίμυροι χάρη οὗτω δὴ τι ἰστί: ἴστω — οὐ ποίησαι. (Et passim alibi particulam ὥς vel ὥστε, quam præcedenti οὗτω aut τοιόδοι respondentem expectasses, omittere solet Noster, asyndeton amans; veluti III. 12, 7. I. 31, 6.) Nihil itaque novandum. Secundum Herod. Fons (Exampeus) adeo erat amarus, ut, quum exiguus esset, Hypanin flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κινρῆ vel κινρῆ, quod ipse explicat infra c. 81. ἄποτοι ποτίω. Ex Herodoto plures meminerunt: unius ponam Melæ verba ex lib. II. c. 1. Hypanis non longe a mari ex parvo fonte, cui Exampeo cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque jam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. Herodotea contraxit Eustath. in Dionys. v. 1143. κρήνη ἐκδίδωσιν εἰς αὐτὴν (lege αὐτὴν) οὗτω πιπρῆ, ὥστε κινρῆ τὸν ἴππον horum partem quæque præcedunt sub Herodoti nomine profert Athen. II. pag. 43. c. d. Rationem dat Pausan. IV. p. 371. (cap. 35 extr.) cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81., excitat Steph. Byz. voc. ἴππον ubi Μητροδωροί, recte fuit in Herodotum conversus a L. Holstenio: contra Herodotum suspicor in Metrodorum convertendum apud Diogen. Laërt. X. 34.

VOL. III.

ubi Democrito puero Xerxes præceptores Persas dicitur reliquisse, ut ejus patri gratificaretur, ἥνικα ἐξίσθη παρ' αὐτοῦ, κατὰ φασὶ καὶ Ἑρῶδοτος: hic nihil de Democrito, ejusve patre; sed Μητροδωρος, Metrodorus, egerat etiam de Democrito, Epicuri sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6. Βορυσθίνης ἰστί πολυαγρίστους, etc.] Quæ de Borysthene (hodierno Danapri, Dnieper) sequuntur, Melam pæne convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a Christ. Cellario Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum Borysthene νομάς τι καλλίστας καὶ οὐ — ἰσάστας κτήνισι παρέχεται. Mela, alit lætissima pabula: ἐννομιδιστάστας, quod dabant Editi, recte rejecit Gronov. deditque e Med. cod. spectabilem sane lectionem ἐννομιδιστάστας: cui prætulit a se excogitatum G. Arnaldus ἰδοκμιστάστας in Anim. pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Perplacent interim Latina Vallæ: pascua præbens amenissima, et accommodatissima pecoribus. Reperit in Glossario veteri, quod MS. habuisse suspicor Laurentium: Accommodatissimum, ἰσισηδιστάστας: an et in Herodoteo suo codice legit ἰσισηδιστάστας? hoc equidem omnium judicarem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud Herodotum occurrunt σπονδαίστιρα (I. 8.) et ὑγνίστασται p. 117, 6. (II. 77.) ἀμορφιστάσται recte dedit Gronov. p. 80, 5. (I. 196.) Ex Alcmane nobis ἡδυμίστασται servavit Etymol. p. 420, 50. Inter alia hujus generis Democriteam habet formam ἰσισηδιστάσται Eustath. ad Hom. Od. β'. 89. VALCK.

7. ἐννομιδιστάστας] Bene Gronovius ex MS. Aldinum finxerat Pavius ἐννομιδιστάστας, e Med. ἰδοκμιστάστας Georg. Arnaldus Animadv. c. 30., opera inutili. (Habet Hesychius Εὐνομιδής, interpretaturque ἐννομιδιστάστας, id est

3 F

bene curatus.) *Reveçavi καὶ πλείονους* (4. 9.): maxime (eximie) optimos et plurimos, ait, pisces flumen præbere. Hesychius, *Διακρῶν, ἐς θαλάσσιον ἄρτον*, ex Homero, vere corrigentibus Küstero et Albertio. Diversius, *οὕτω δὲ διακρῶν Ζεὺς ἀνδράσι μέγιστον ἄσπετον κνήν* Simonidis apud Stob. LXXI. p. 436. Wess.

9. *ῥέι τι καθαρόν παρὰ θολοῦσι*] *Μελα*: Turbidis alitis liquidissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus: *εἰσέσθαι τι ἡλιότες ἰσσι*: hoc sæpius aliis, *τίσιν*. ἡδὲ πρὶν ἰδὼν οἶον ἦσαν πρὶν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud Eustath. in Dionys. v. 311. *εἰσέσθαι ἡδιστος, ῥέον καλὸς παρὰ θολοῦσι*: pro καλὸς scribendum *καθαρόν*: hoc enim invenit ap. Herodot. et opponi noverat *ταῖς θολοῖσι*. Araxis unum ostium *ῥέι διὰ καθαροῦ* I. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. Pausan. IV. (c. 34.) pag. 363. *διάφοροι τὰ ἴδως μάλιστα ἰχθύς ἀναθίσουσιν ἐς τὸν Πάμισον, ἅτε ἐς ὕδωρ καθαρόν*: ubi mox meminit *ποταμῶν τῶν θολοτέρων*. Quando componuntur *καθαρόν ὕδωρ*, et *ἄλως καθαρόν*, opponi solent *ἢν εἰσπαγμένα καὶ θολοῦσιν*, velut apud Dion. Chrys. p. 402. d. et in Lysidis Epistola. Joana. Chrysostomus T. II. p. 448. a. *θολοῦσιν ῥέματα* dixit, et *καθαρόν* πηγὰς. VALCK.

11. *ἅλς τι ἐπὶ τῷ στόματι*] Quod hinc dixerat, suo ipsius oculati testis affirmat indicio Dion. Chrys. init. Orat. Borystheniticæ p. 437. *Κήτιά τι*, inquit Herod. (lin. 12.) *μεγάλα ἀνάκαρτα, τὰ Ἀντακαίου καλίσουσι, παρέχονται ἐς τρέχουσιν*. Alit, secundum Melam, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat Salmas. in Solin. p. 187. d. *Τάριχος Ἀντακαίου* bis memorat Antiphanes Athenæi; (lib. III. c. 88. p. 118. d.) apud quem in Lyncei senario scribendum 'Ο δ'

Ἀντακαίου μικρόν. (apud Athen. IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum judicavi.) Vid. ad Hesych. notata in *Ἀντακαίου*. VALCK.

13. *Ἀντακαίου*] Sint-ne antacæi bisones, egregie a Comite Marilio in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quærent naturæ scrutatores. Culpa super eo sunt viri clar. Jo. Matth. Gesneri observata in Act. Soc. Latin. Jenens. Vol. II. p. 20. Wess. — Acipenseris speciem alii intelligunt. S.

14. *Μέχρι*. — *Γέφυρον χάραξ*] *Γέφυρον* verum unice. Sic cap. 56. *αὐτομα δὲ ἔχουσιν ὅτις ὁ χάραξ αὐτὸς, Γέφυρον*. Etiam Steph. Byz. Wess.

[15. *ἐς τὸν (Γέφυρον χάραξ) εἰσσεύμενον ἡμερῶν πλὴτος ἰσσι*] Jam olim Scythum Chium et Pomponium Melam eundem dierum numerum in suis Herodoti codicibus reperisse, in Var. Lect. (ed. S.) monui. Reizius vero in Præfat. ad suam Herodoti editionem p. xxi. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quæ hoc ipso capite mox subjiciuntur, colligit, non potuisse Herodotum h. l. *εἰσσεύμενον* scribere, sed consentaneum esse, ut eum intelligamus *εἰσσεύμενον* scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium jam Bayerus, de situ Scythiæ agens in Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411. et Gatterer in Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188. corrigendum censuerant. Consentit Larcher in Adnot. ad hunc locum, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. Maxnerto, ut nimis numerus XL., sic justo minor numerus XIV. videtur, Geogr. Græc. et Rom. T. IV. pag. 76. D'Anville, in Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577. quod ad numerum dierum adtinet ab Herodoto editum nihil definire

praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium à mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem Borysthenem esse. S.]

18. τῶν γεωργῶν Σκυθίων] Supra, ἀροτῆων Σκυθίων, γεωμῶν Σκυθίων, tum αἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobent. In numero τῶν δίκων ἡμερίων aut hic, (lin. 19.) aut c. 18. ubi ἰδιῶς ἡμερίων, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. Fontes Borysthenis in Sandomirensi agro scaturire, Matth. Michovius, Stanislaus Sarnicius et alii docuerunt. Conf. Stukium ad Arrian. Periopl. Ponti pag. 156., praetereaque Paul. Piasocium Chron. p. 45. Wess.

Ibid. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθίων] Ex syllaba male repetita natum, delendam secundam illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: (lin. 17.) ἀνθρώπων οὐδὲς jungi non debuerant: interpungendum, δι' ὃν μὲν ἀνθρώπων, οὐδὲς ἔχουσιν θρόνους: nam hinc distat, fluvii θρόνους τὰς ἀνὰς, quod ex ipsius sententia (lin. 21.) οὐδὲς poterat Ἑλλήνων. Φαίνεται, inquit, μὲν δι' ἑκάστου ἐκ τῶν γεωργῶν Σκυθίων τὴν χώραν, qui juxta hunc fluvium τῶν δίκων ἡμερίων πλὴν ὀνομασται: supra IV. 18. memorantur aliquoties αἱ γεωργοὶ Σκύθαι, quos Graeci, Olbiopolitae, adpellent Borysthenidas; ubi pro δίκων ἡμερίων legitur ἡμερίων Ἰσθμια. Nunquam Herodoto dicuntur πᾶσι αἱ γεωργοὶ Σκύθαι. (non αἱ γεωργοὶ αἱ Σκύθαι.) C. 55. Hypacaris dicitur διὰ μίαν τῶν Νομάδων Σκυθίων μὲν. Aliis similiter saepius opponuntur αἱ Νομάδες Σκύθαι, et αἱ γεωργοὶ, Nomades et Georgi: sic enim vocandi sunt etiam Prascorum interpretes. Mela p. 125. Panticapae Nomades Georgosque determinat. P. 131. vagi Nomades pecorum pabula sequuntur; atque ut illa

durant, ita diu statim sedem agunt: volant Georgi exercentque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. B. (p. 311. ed. Cas.) ubi Georgi ἡμερώμενοι ἐστὶν καὶ πολυπλοῦντοί τε νομίζοντες ἴσθμια. VALCK.—At iidem, ἀροτῆες, c. 17, 8. et 52, 10. S.

23. ἐς ταῦτ' ἵλος] Pulcre recorder τῷ Αἰσώπου τίλος, Strabon. lib. XIII. p. 398. (pag. 602. ed. Cas.) distinctum ab ejusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς ταῦτ' ἵλος ἐν τῷ ὕδατι συμμίσγονται: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthenis, πῶς τε δὲ πρὸς τῇ Τανάκῃ — οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ἑσπέρου καλουμένης ἀκρῆς, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰσθμιας ἀκρῆς Arch. Vallæque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοφύκης τοῦ ἴσθμου notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonae. Wess.

24. Ἰσθμιας ἀκρῆς] Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina jam dederant Valles, quae postea transit in Ἰσθμιας. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. B. ubi ἡ Ἰσθμιας καλουμένη ἀκρῆ dicitur esse τῆς χώρας ἐξ ἧς καὶ αἰγροὶ ἀναγὰς ἱμβροί, πρὸς δὲ συμπίπτουσιν αἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, ἐν ἱμβροὶς τῆς χώρας, Ἰσθμιας ἀκρῆς καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἵλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰσθμιας, in, occurrunt et ap. Herod. Μινίλιος· Χαρίλιος· Ἀραμύλιος· Ἀναξίλιος: sed, qui saepius est ἀρχιερὴς, cur semel (II. 37, 23.) ἀρχιερὴς diceretur? VALCK.

25. ἰδὸν Μητρεῖς] Multa pro delubro

Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Græcæ fuisse originis, patriæque religionis tenaces: ἰδὼν Δήμητρος relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἰὼ τῇ Ῥωάν justius erit. Sunt urbis incolæ Βορυσθίνιται, c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adjustus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. sæpe Βορυσθίνιται, cujus dispar sermo. Wess.

27. ὅπερ τῇ Ῥωάν] Versionis Valæ corrector (Gronov.) ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit ἰὼ τῇ Ῥωάν: ut IV. 18. αἱ οἰκίσταις ἰὼ τῇ Ῥωάν. Sub montem habitantes αἰκίσται dicuntur ὅτι ὄρι: qui flumen accolunt, ἰὼ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἰὼ τῇ Ῥωάν ἰὼ ποταμῷ Ὀάρι: ἰὼ τῇ Μαργύ. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ὅπερ τῇ Εὐρείῃ, ἰὼ τῇ Εὐρ. corrigat Græce perdoctus Fr. Sylburg. VALCK.—In Var. Lect. (ed. S.) monere debuera ὅπερ h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud e MSS. adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἰὼ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vocularum frequentius. S.

[27. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν] Ἀπὸ idem fere hic sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV. 195, 19. τὰ ἀπὸ τῆς Ῥωάν—οἰκίσταις ἐπὶ Ἀληθίνῃ. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἰβούλονται πινέσθαι ἀπὸ τῆς Ξιζῆς στρατῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντινάσης] Quem Panticapen hic memorat Herodotus, eum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat,

longe ultra Hylæam ultraque cataractas in Borysthenem influere. Danvillium Mannertus sequitur. Commode vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Cæterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypæcyrin, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, Cap. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri alique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 3. ἰσιχλωτάτη] Unde ἰσιχλωτάτη (in ed. Gron.) venerit, indictum; forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri ἰσιχλωτάτη refingitur ἰσιχλωτάτη. Poterat pari jure ἰσιχλωτάτη, ob νομάς ἰσχύλους, pascua succi plenissima in Clement. Alex. Pædag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut ἀναγομίσαι, aliorum abductis, corrigatur, causæ nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis (ἀναγομίσαι) potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succi plenissimæ si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palæaribus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἰσιχλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχολος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὀργαῖς ἰσιχόλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus Διεμνέματος καὶ ἰσιχλωτάτος Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Παν, πρῶτος τὴν Ῥωάν καὶ τὸ ἰσιχόλον αὐτῆς λαίαναι, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas hujus Ponticæ oræ mire amaras fuisse, ex Ovidio, cujus ap. Portum versus: (Tristia per

vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.) præterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo Πάνα τὰ τι-εράσθαι tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλήττεισθαι τοὺς θύοντας τῶν ζῴων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque hæc efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐκχυλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipaiens., nunc ἐκχυλωτάτη unice illi proba. Wess.—In editis postea Animadversas. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adquieverit. S.

Ibid. ἐκχυλωτάτη πασίῳ σείων] In aliis est Editis ἐκχυλωτάτη. T. Fabro tribuitur ἐκχυλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐκχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χιλῆ prima producatur, vox Fabro recte scribitur ἐκχυλωτάτη, in Epist. I. p. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. "Ἡ παῖν ἵχιλῃ ἐκχυλῆ χλωρὰ θύονται. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cujus oram vir doctus adscripsit, ἐκχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, ἐκχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quæ succum optimum præberet. Vocem de ole-ribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur ἐκχυλωτέρως et παμχυλωτέρως apud Athen. II. p. 68. f. et corpori salubris malva dicitur ἐκχυλος, p. 58. x. Proxima Herodoti, (lin. 4.) ἀνοργάνισαι δὲ τοῖσι πτόησι ἐστὶ σταδμώσασθαι, ἵτι τοῦδ' οὕτως ἵχιλ, partim excitat Suidas in 'Ανοργάν, et 'Ανοργάνισαι interpretatur σκληρομένης. De Socrate Alcibiades in Platonis Symp. p. 216. d. εἰ σκληρὰ, inquit, Σιλλυπώδης ἔχοντι περιβίβληται.—ἴδωκεν δὲ ἀνοργάνισαι πτόησι, εἰσθε, γάρ μοι συφρομένης :

quæ ex aliis ejusdem Symp. locis sunt explicanda. VALCK.—At sic non explicavit Vir doctus, cur, ad judicandum quam sint ἐκχυλοι herbæ in illo terræ tractu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior Wesselingii interpretatio; eoque magia, quod in primas vocabuli literas ἐκχυλ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐκχυλος, idem atque ἐκχυλος sonans, in usu Græci sermonis fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζῆς ἐθέτατα—καλί-ται Παπῆς] Non aliam, opinor, ob rationem Jupiter videri potuit Herodoto Scythis rectissime dictus Παπῆς, nisi quod crediderit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum. Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θιῶν τε, Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos expressit Plato, Pythagoreis: Stobæi Diotogeni p. 332, 16. summus Deus dicitur χρεαστὴς διὰ τὸ ἐπὶ τργατικῶς τε ἤμειν καὶ ἀγαθοδότης, ὅπως δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ πατρὶ, (sic Timæo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ὥς κ' εἴη πατὴρ ἀνδρῶν τε θιῶν τε. vide ap. eundem Sopater pag. 312, 46. Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fantibus pueris Scythis sonus idem ac in Græcia primum excidit, utpote facillimus enunciatus, πα, τα παπα, quibus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt ab ultima hominum memoria Græci. Recte grammaticus Aristophanes tanquam ejusdem generis προσφωτιστοῦ παιγνιωδιστοῦ consideravit vocolas ἄσπα, πάσπα, μάμμα, τίττα, ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad. ε'. p. 1159. (1118. ed. Rom.) secundum quem ad Iliad. ι'. p. 428. (565. ed. Rom.) pater non tantum Πάσας, Παπίας, Πάσπας, sed et Πᾶς (imo Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ. (cf. Valck. ad Adonias. p. 382.) Non vulgaria, lin-

guarumque origines vestigantibus utilis, notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In Æschyli Suppl. legitur v. 897. $\mu\tilde{\alpha}$, $\gamma\tilde{\alpha}$: v. 901. $\delta\beta\tilde{\alpha}$ $\gamma\tilde{\alpha}$ s $\sigma\alpha\tilde{\iota}$ $Z\tilde{\alpha}\tilde{\nu}$. Scripserat in ora libri sui Scaliger: $\beta\tilde{\alpha}$, $\beta\alpha\sigma\tilde{\iota}\delta\iota\tilde{\nu}$ s, ut $\mu\tilde{\alpha}$, $\mu\tilde{\alpha}\tilde{\nu}\epsilon$. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pearsonus egit in Vind. Ignat. p. 346. Nonnulla dederat Jo. Rod. Wetsten. in Epist. Origenis ad Afric. Tandem ex Arriani docet Bithyniacis Eustath. in Iliad. i. p. 429, l. (pag. 565. ed. Rom.) Jovem Bithynis dictum $\Pi\tilde{\alpha}\sigma\omega\tilde{\nu}$: et ex his Herodoti, Scythis $\Pi\tilde{\alpha}\sigma\omega\tilde{\nu}$. Attingere etiam Spanhem., ad Callim. p. 129. et Wess. in Diodor. III. 58. VALCK.

10. $\Pi\tilde{\alpha}\sigma\omega\tilde{\nu}$] Bithyni Jovem $\Pi\tilde{\alpha}\sigma\omega\tilde{\nu}$ parili ratione invocarunt, Arriano ap. Eustath. auctore. ΘΕΟΤ ΠΑΠΑΙΟΥΤ in Lapide Persico, modo valeat Ampl. Cuperi (Epist. ad Lacrozium IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, Homeri $\Pi\tilde{\alpha}\sigma\omega\tilde{\nu}$. Nullum profecto patris $\tau\epsilon\tilde{\nu}\iota\sigma\tau\epsilon\tilde{\rho}\iota\sigma$ $\delta\epsilon\tilde{\nu}\epsilon\sigma\tau\epsilon\tilde{\rho}\iota\sigma$ $\delta\iota\sigma\mu\alpha$, vere Sopater ap. Stobæum: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annuero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit aræ inscriptio, in Indis juxta amnem Hyphasidem, Philostr. Vit. Apoll. lib. II. 43. Ex Livii Andronici Odyssea, Pater noster Saturni filie, servavit Priscianus lib. VII. p. 741. Wess.

11. $\Lambda\epsilon\tilde{\iota}\sigma\mu\tilde{\alpha}\tau\alpha$] Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑΡΙΤΙΜΙΑΣ ex scripturæ errore in Origene et Valla. Non repeto, quæ viri doctissimi Sopingius, Kiisterus, Alberti ad Hesychium. Indicandæ Jo. Schefferi harolationes Upsaliæ Antiq. c. 8. p. 98., quibus $\Lambda\epsilon\tilde{\iota}\sigma\mu\tilde{\alpha}\tau\alpha$ sive $\Lambda\epsilon\tilde{\iota}\sigma\mu\tilde{\alpha}\tau\alpha$ secatur, ut tota terra sit et Germanorum Hertha: et $\Lambda\omega\tilde{\iota}\nu$ sit $\Pi\tilde{\alpha}\omega\tilde{\iota}\nu$, quia Jupiter Papæus, cujus uxor Terra.

Satis est indicium. In Scythico Nepetani titulo discordia amanuensium electionem moratur. $\Theta\alpha\gamma\iota\sigma\mu\tilde{\alpha}\tau\epsilon\tilde{\delta}\epsilon\varsigma$ arripit, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissensu. Wess.—Qui etymologicas amat conjecturas, is largam seriem Scythicorum nominum, si minus usquequaque certa ratione, ingeniose utique et erudite expositorum, reperiet in Commentatione inserta Additamentis ad Historiam Univers. ex Anglico sermone in Germanicum translata, Vol. III. p. 48 seqq. auctore F. W. Beer. S.

CAP. LX. 1. $\omega\tilde{\rho}\iota$ $\omega\tilde{\alpha}\nu\tau\alpha$ $\tau\alpha$ $\iota\tilde{\rho}\tilde{\alpha}$] In Vallæ Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa Scythæ, uti præscriptum, dedicabant, nisi uni Marti. $\iota\tilde{\rho}\tilde{\alpha}$ non hic fana, sed res sacræ sacrorumque ritus sunt, qui fidem quotiescunque iamolabant; non reticuit Laurentii peccatum Cl. Pauw. Wess.—Licet templa et sedes dñis consecratas non habuerint Scythæ, possis tamen haud incommode cum Larchero $\tau\alpha$ $\iota\tilde{\rho}\tilde{\alpha}$ hic loca intelligere sacris faciundis destinata. S.

4. $\sigma\tilde{\omega}\delta\epsilon\tilde{\nu}\varsigma$ $\tau\tilde{\omega}\nu$ $\delta\epsilon\tilde{\chi}\tilde{\eta}\nu$ $\tau\tilde{\omega}$ $\sigma\tau\epsilon\tilde{\rho}\epsilon\tilde{\nu}\varsigma$] Attracto capite loramenti, recte nostras L. Bos interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, $\sigma\tilde{\omega}\delta\epsilon\tilde{\nu}\varsigma$ $\tau\tilde{\omega}\nu$ $\chi\alpha\lambda\tilde{\alpha}\nu\tilde{\tau}\epsilon\tilde{\varsigma}$, et $\delta\eta\lambda\tilde{\alpha}\nu\tilde{\tau}\epsilon\tilde{\varsigma}$ $\tau\tilde{\omega}\nu$ $\delta\iota\sigma\mu\tilde{\alpha}\tau\epsilon\tilde{\varsigma}$. Funis extremitas, $\tau\tilde{\omega}$ $\delta\eta\lambda\tilde{\alpha}\nu$ $\tau\tilde{\omega}$ $\delta\iota\sigma\mu\tilde{\alpha}\tau\epsilon\tilde{\varsigma}$, Herodoto est $\delta\epsilon\tilde{\chi}\tilde{\eta}$ $\tau\tilde{\omega}$ $\sigma\tau\epsilon\tilde{\rho}\epsilon\tilde{\nu}\varsigma$. Euripides Hippol. v. 772. $\mu\epsilon\tilde{\nu}\tau\epsilon\tilde{\rho}\chi\tilde{\iota}\sigma\tilde{\iota}\varsigma$ δ' $\beta\tilde{\alpha}'$ $\delta\iota\sigma\tau\alpha\tilde{\iota}\varsigma$ $\iota\tilde{\nu}$ $\delta\eta\tilde{\sigma}\alpha\tilde{\nu}\tau\epsilon$ $\Pi\lambda\tilde{\alpha}\nu\tilde{\tau}\epsilon\tilde{\varsigma}$ $\sigma\tau\omega\tilde{\mu}\tilde{\alpha}\tau\epsilon\tilde{\varsigma}$ $\delta\epsilon\tilde{\chi}\tilde{\alpha}\tilde{\iota}$; tortas funium extremitates nuper explicuit vir eximius Jer. Marklandus, cujus Notas in Hippol. præter cetera debemus elegantissimo Musgravio. $\delta\epsilon\tilde{\chi}\tilde{\eta}\nu$ $\sigma\chi\omega\tilde{\iota}\sigma\tilde{\iota}\varsigma$ dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. $\tau\tilde{\omega}\nu$ $\delta\iota\sigma\mu\tilde{\alpha}\tau\epsilon\tilde{\varsigma}$ $\delta\epsilon\tilde{\chi}\tilde{\alpha}\tilde{\iota}$, Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpret Marklando non poterat omitti Lucaneum Act. Apost. x, 11., coelo demissum instar lintel $\sigma\tilde{\alpha}\iota\tilde{\omega}\tilde{\iota}\varsigma$ $\tau\tilde{\iota}\sigma\tau\epsilon\tilde{\nu}\tau\epsilon\tilde{\varsigma}$ $\delta\epsilon\tilde{\chi}\tilde{\alpha}\tilde{\iota}\varsigma$ $\delta\delta\tilde{\iota}\mu\tilde{\iota}\tau\epsilon\tilde{\nu}$. Plato de Rep. X. p. 616. c. $\kappa\alpha\tilde{\tau}\alpha$ $\mu\tilde{\iota}\sigma\tilde{\iota}\nu$

τὸ φῶς ἐν τῷ αἵματι τὰ ἄλλα τῶν δωματίων αὐτοῦ τισαμίνα. Ita Lucā dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis (lin. 7.) vera Petavii et Reiskii est conjectura, περιδὲν ἱβελι, Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.

6. βρόχη περιδὲν ἱβελι] Nitet oratio Ionum consuetudine, quia περιδὲν ἱβελι idem atque περιβελι, sicuti ἀπ' ὧν ἱβελι καὶ οὐδὲν, lib. II. 47. κατ' ὧν ἱπλάσσοντο τὴν κεφαλὴν, c. 85. et ἐξ ὧν ἵπλοι τὴν κεφαλὴν, c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιδὲν ἱβελι eum in modum disjunxerant Dion. Petavius, correcto quoque Vallæ lapsu, ad Epiphanium p. 10. item Petavius et Reiskius. (conf. Gregor. Dial. Ion. §. 47. et ibi Koen.) Jam (lin. 8.) οὐτε κατεσφάμενος nollem a Galeo vulgato præstari: precum facta ante mentio est; οὐτε κατεσφάμενος subdit, quoniam Græcorum in victimis constantissimum τὸ κατέσφασθαι. Lege L. Kiister. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phoen. v. 576. Redibit similis verborum confusio c. 103. WZS.

CAP. LXI. L αἰνὸς ἀθύρου ἰούνης] Hinc Ælianus de Nat. An. XII. 34. Σκύλας, ἔβλων ἀπορία, ἄτινα δὲ κατεσφάσκει, τοῖς αὐτῶν ἰούνης ἵψουσι. Mela II. c. 1. sub fin. Lignorum agentes, ignes cœnibus alunt: ignes sacros intelligit Is. Voss. ex Herodoto et Æliano: conf. Salmas. in Solin. pag. 186. Ubi mox (lin. 4.) λίβητας memorat ἱπχωρίους, μάστιγα Λαοβίους κρητῆρας προσημύλους: expectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λίβηται κρητῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In Athenæico quidem poculorum catalogo Λίβηται etiam invenitur; sed, quia hunc usum adfirmat, auctoritas Hedyli, illa hac in re nulla est: vid. Casaub. Anim. XI. cap. 11. VALCK.—Athenæum vide lib. XI. cap. 71. nuperæ editionis, et Animadv. in

Athen. Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante (lin. 2.) ait δὲ σφι — ἱπχωρίους, alibi τοιοῦτο pro δὲ dicere adsuavit. S.

4. λίβητας ἱπχωρίους] In Erratis viri Celeb. (Gronov.) ἱπχωρίους scribi jubet, quod festinanti excidisse opinor: ego præpositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operæ pretium, si Mediceo Λαοβίους quid indicetur, non celasset. Λίβηται Hæsychii nulli hic usui. Lesbium, genus vasis coelati, a Lesbii inventum habet Festus; Λίβηται ποτηρίους λέγε Athen. lib. XI. p. 488. a. WZS.—Licet paullo post dicat Scriptor ἱπχωρίους ἱσθαλλοῦς, tamen et hic eidem præpositioni esse poterat locus. Itaque quum Reizius, Gronovii monito obtemperans, sic edidisset, ἱπχωρίους ἱσθαλλοῦς, ἢ μὲν τύχῃσι ἔχοντες, ἱπχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in Var. Lect. (ed. S.) adnotavi quidem, ἱπχωρίους a nostro MS. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque Wesselingium cum superioribus omnibus ἱπχωρίους ἔχοντες λίβητας ἱπχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior Schæferus etiam edidit, quum Reizium Borheck esset secutus. S.

7. ἱπχωρίους] Sunt in Æliani Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes Beduinis probasse CL. Reiskius significavit; Sootos olim etiam Barnesius ad Euripid. Cyclop. v. 369, et hunc usque in diem Tartarorum plures Ampl. Nic. Witsen in Tartariæ Descript. p. 659. WZS.

[13. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχων ἀποσφάμενος, etc.] Carnium et viscerum prosicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) projicit. conf. III. 24, 11. Aliud est κατέσφασθαι cap. 60, 8. quod sit priusquam mactatur victima; aliud

nunc ἀπέρχονται, mactata et cocta vicima. S.]

14. τᾶλλα πρόβατα] Generale quadrupedem priscis nomen. Πρέβαρα, ἑπέντα τὰ τετράποδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastes San-Germ., et Iliad. ξ. 124., Galenus in Hippocr. περί Ἀρθρ. p. 589. et sic in Musis sæpissime, ubi passim oves verterunt. Wzss.

Ibid. καὶ τᾶλλα πρόβατα] Et alias oves, tum præcipue equos: ista dedit corrector antiquæ versionis. Optime dederat Valla: immolant autem tum alia pecora, tum præcipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor (Gronovius, medicam manum versioni Vallæ adhibere parum felici subinde successu conatus,) hæc quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quæ dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἰσθία, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνίων, uti legit Valla, cui concinit Cod. Arch. Veteribus utique quævis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem hæc etiam Herodoti advocat Eustathius in Odyss. σ'. pag. 384, 14. (pag. 1649. ed. Rom.) et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophane Gramm. ad Iliad. λ'. p. 828. (pag. 877. ed. Rom.) Herodotus VII. 171. λιμὸν τι καὶ λιμὸν γινίσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ ταῖσι προβάτοις. Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χρήματα καὶ πρόβατα διηρπάσαν. vid. Foesii Oecon. Hippocr. voc. Πρέβαρα, Spanhem. in Call. Hymn. Apoll. v. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῶ δὲ Ἀρην ὄδι] Ex scriptis codicibus, quod vir doctus (Reiskius) voluit, interpunxi scripsique, τῶ δὲ Ἀρην ὄδι· κατὰ νομὸς, etc. (Olim κατὰ νόμους, prisco ritu intellexerat Valla.) Fuit Scythia in præfecturas descripta, quibus singulis suos νομάρχης, c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχαῖα erant (curiæ, comitia, loca ad quæ populus conveniebat) et sarmentorum

strues, miræ longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen incommodum et otiosum, (lin. 4.) tribus stadiis congeriem istam (altitudinem istius congeriei) fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum expectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggregationem scripserat, deficere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. Wzss.—Suspiciari possis, ὅψος δὲ σταδίου Ἰλασσαν scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quæ ligno carebat. Cæterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse juvabit quæ auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 59, 11. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

Ibid. κατὰ νόμους] Dum vertunt, prisco ritu (ut Valla,) vel legitimo ritu, (ut Gron.) ad eundem offendunt lapidem, ad quem sæpius interpretes in rebus Ægyptiacis: multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Κατὰ νομὸς scribi debet, et converti, in singulis nomis, sive præfecturis. Sunt nobis multo quidem notiores νομοὶ, præfecturæ, in quas divisa fuit Ægyptus; neque tamen dubito quin hic Scythiæ nomi designentur. Ut in Ægypto nomi suos habebant Prætores, quos Νομάρχας adpellant Græci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπαξ τοῦ ἱκανοῦ ἱκανοῦ ὁ Νομάρχης ἱκανός· ἢ τῶ ἱκανοῦ (sic lego:) νομῶ μεγᾶ κρητῆρα ὄνει, ἀπ' οὗ πίπτει τῶν Σκυθίων ὄνει, etc. Quæ hic sequuntur ap. Herod. (lin. 4.) φρυγῶν φάκιλα συννιάναι, sine Scriptoris nomine leguntur in Etymologico M.

pag. 599. 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad Iliad. η'. p. 566, 17. (pag. 689. ed. Rom.) ubi vocem *φάσιλοι* (*φάσιλλοι* scribens) litera onerat superflua. *μίγαν φάσιλον ξύλων* dixit Eurip. Cycl. v. 241. Fasces virgarum, *φασίλους μίγδων*, Herod. IV. 67. *φασίλους* *δλης άγρίας*, Thucyd. ap. Ammon. in voc. *Φάσιλοι*. VALCK.

9. *ὅπὸ τῶν χειμῶνων*] Cl. Pavius *ὅπὸ χιόνων*. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus (lin. 9.) *ἰσὶ τοῦτου δὴ τοῦ σηκοῦ* blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum *ἰσὶ τὸν ὄγκον τῶν φρυγάνων*. (At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. *σηκός* vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium cap. 19.) Qui autem *gladii* olim Scythis cultus, idem Hunnis. Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos visitur aut delubrum —: sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem — colunt: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales. Id observo, *καὶ δὴ καὶ τοῖσδ'* (lin. 12.) acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

10. *ἀκινάκης*] Martis bellive symbolum, Scythiq. cultum Ensem nihil habebant causae cur riderent Græculi Romanique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide Luciani Jup. Trag. T. II. p. 690. Brodae Miscell. V. c. 6. Melæ verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam (et Etymologum p. 48, 31.) ex Herod. profertur *ᾠκινάκης*, et *τὸν ἀκινάκην. ὁ ἀκινάκης* contrahi potuit in *ᾠκινάκης*: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post (lin.

12.) Vallam legisse suspicabatur Jo. le Febvre, *καὶ δὴ καὶ τῶδ' ἵτι πλίω θύουσι ἢ τοῖσι ἄλλοις θύουσι*: quæ mihi quoque vulgata multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode Wesselingius defendit. S.

22. *τὰ ἄλλα ἀπείρξευς ἱερῆα*] Per sane tritum in Musis *ἀπείργω*, usu longe diverso. (pro communi *ἀπείργω*.) H. Stephan. Thes. App. p. 484. "*Ἀπείργω*, ab *ἔργω* significante facio. Affertur ex Herodoto *ἀπείρξευς ἱερῆα ἄλλα*, pro ubi cetera sollemnia confecerint." Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quæ melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine *ἀπαρξάντες*, quo ad *ἐξάργματα* veterum, cum particulae interfectorum corporibus desecabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua *ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερῶν* lib. III. 24. IV. 62. (voluerat puto Vir doctus "qua oportebat *ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερῶν*", coll. III. 24, 11. IV. 61, 13.") Homer Od. γ'. 446. Sunt et aliena *ἐξάργματα*, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, *ἀπαρξάντες* h. e. *ἀποκόψαντες*, amputantes et mutilantes, præferrem. Vid. Iliad Π'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. *κ. Ἐφίσταται δὲ τοῖς Σκύθης τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαρξάμενος τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν*. At ea hariolatio. Justum est *κίεσαι*. (lin. 25.) siquidem *κίεσαι*, et ejus moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. Lucianus, modo is auctor Astrologiæ et D. Syriæ, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Syriam c. 32. WESS. — Non sollicitandum videtur *ἀπείρξευς*, licet nunc longe diversa atque alias notione accipiendum hoc verbum. *ἔρξα* (sive a *πρæς. ἔρξω*, sive *ἔρδω*, sive potius

ab inusitato *ἔργω* derives, unde præter. med. *ἔργα*) vim habet præteritū temporis verbi *ἔρδω*, et feci significat. Quare, ut *Θυσίας ἔρδω* est sacra facere, victimas cedere, I. 131, 6. coll. 132, 4, utque apud Henychium *Ἐρξον, Θύσαι*, legimus; sic *ἀσίζαντες τὰ ἱεῖα* (præpositione *ἀπὸ* in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 14. dictum) commode significabit postquam cædendarum reliquarum victimarum finem fecerunt. S.

CAP. LXIII. [1. *οὗτοι δὲ οὗτοι οὐδὲν νομίζουσι*] *Vallu*: sues pro nihilo putant. *Gronov*: sues nihil morantur. Rectius II. *Steph.* in ora: suum nullus est illis usus. Sic enim *νομίζω* Nostro idem est atque *χρῆσθαι*, uti: et alias quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo constructur, sed et cum dativo casu, ut *Φωτῇ νομίζουσι Σκυθῶν*, sermone utuntur Scythico, IV. 117, 1. S.]

CAP. LXIV. 7. *καὶ λαβόμενος τῆς πεφωλῆς*] Bona sunt, non infutante, qui ante mutaverat, Reiskio. Legitimum præterea *λαβόμενος* Codicum auctoritate, tum maxime *σαρκίαις*, (lin. 8.) a quo vim, modis illatam variis, Pollux ardet: *Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίαις, τὸ τοῦ δίσματος τὴν σάρκα ἀφαιλεῖ*. Quæ, cum Grammaticus omnium versetur manibus et Jungermanni exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. Æm. Portus a veritate proxime afuit, *ἐργάτας* itidem (lin. 8.) ex futili *ἐργίαις* fingens. Suidas, *Ὀργάσας, μαλάσας*, ex Glossis, ut opinor, Herodotei, unde gemina in Lexic. Timæus. Melius tamen schedarum *ἐργήσας*, unde originem *ἐργίαις* accepit, ex *ἐργάω*. Ruhnkenius ad Timæum p. 130. præclare. Scythicum institutum sic auctor inter Fragm. Pythagoræ explicat p. 713. *καὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζοντι, ὅς ἄνδρα παιῶν, ἐκδύρας τὸν κεφαλῶν, τὸ μὲν πόμον πρὸ τοῦ ἴσπου φορεῖ*. Cui scriptori πόμον, qua

forma *προσέμιον* alii, pars est pellis, capiti detractæ, crinibus vestita, quæ Nostro *χυρόμακτρον*, mantile. Atque hæc paucis: nam ut doctorum in conjecturas graaser, nec libet, nec licet. Mutata Vallæ et aliorum Latina sententiam habent sinceriores. Wess.

8. *σαρκίαις βοῖς πλιυρῇ*] Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, *σαρκήσας*: quod esset a *σαρκᾶν*, sicut vicinum *ἐργήσας* ab *ἐργᾶν*. Vide Ruhnken. ad Tim. p. 130. et Wesseling. Diss. Herod. p. 155. Horum loco frequentiora sunt *ἐργάζων* et *σαρκάζων*: hoc notat carnem detrahare, et Herodoteum verbum (scriptum ibidem quoque *σαρκίαις*) Pollux exponit *τοῦ δίσματος τὴν σάρκα ἀφαιλεῖ*, II. 233. Scythæ bovis costa carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: *σαρκήσας βοῖς πλιυρῇ διψι τοῦ τῆς χειρὸς, ἐργήσας δὲ αὐτὸ ὥς χυρόμακτρον ἵσταται*. *Ἀποσπυρίζω*, pellem detrahare, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.

CAP. LXV. 2. *πάν τὸ ἐνέθειν τῶν ὀφρύων*] Haud inconcinnum τὸ ἔπειθεν Cl. de Pauw. (qua quidem novatione nil opus.) Calvam Scythæ purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutes, sententia. Serra postquam abscederant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: *ἐκκαθαίρει*, non spectat proxima, sed *κεφαλᾷ* aut *κεφαλῇ*. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avars, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 460. (p. 300. ed. Cas.) atque alii, de quibus c. 26. Wess.

10. *πόλιμον προσεθήκατο*] Vindob. *προσθήκατο* venit in Areschii conjecturam. Conveniret *πίσθος μίγα προσθήκατο* lib. VI. 21. nisi *προσθήκατο* plures illic schedæ: par discordia in Thucydidis *ἔχθρας εἰ προσέτε*, lib. VIII. 85.

Laudo tamen. Mox liulca esse verba, explendaque, *οἱ δὲ οἱ συγκαίρουσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λυτίζοντες* opinatur Reiskius. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. Wess. — Nempe, pro olim vulgato *λίγισται*, recte Gronov. *λίγοντες* ex MS. recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis præcesserit singularis *ἰταλίη*, et *οἱ*. Sic enim frequenter Herodotus a sing. ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, *πολλοὺς δὲ τοῦτο* — *καὶ ἦν ἰτακρατήρ*. Multo autem commodius, me iudice, progredietur h. l. oratio delecto τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 5. *οἰκίαι δὲ σφί, etc.*] Mela fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse cædis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, (lin. 7.) *οὔτοι εὐνδὸς κύλικας ἔχοντες σίνουσι ὁμοῦ*. Sequentia Melæ verba tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis junctis, quæ combinata tenerent. Ita loquebantur Græci, dicentes *εὐνδὸς, σύντρεψις, σύμπινσι*: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Petito ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in *Συμμοσία* *σὺν σίνῃ καὶ ἔξ τριηραρχιῶν*. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 362. *ἐτριηράρχουν, ὅτε σύνδου ἡμῖν οἱ τριηράρχοι*, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. *εὐνδὸς ἰδοῖς χορηγῶν*, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. v. 406. Machon Athenæi VIII. p. 337. *π. καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκίῃν εὐνδὸς*. Idem adhibent Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. *εὐνδὸς καὶ σύντρεψις* est apud Lucian. T. III. p. 506. et Jamblich. de Vit. Pyth. p.

82. *κατὰ δύο* et *κατὰ τρεῖς* adhibentur eodem sensu. VALCK. — *εὐνδὸς κύλικας ἔχοντες*, juncta bina pocula habentes interpretatus sum præeuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi *bina* pocula singuli habentes. S.

CAP. LXVII. 1. *μαντίζονται ῥάβδοις ἰτιῖησι*] Non nescio, quid pro vetere *ἰτιῖησι* adferri queat. Placet MSS. ducere sequi. Ligna *ἰτιῖα* habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. v. 612. aliarum nationum *ῥαβδομαντῖα* non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldæis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quæ Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. (p. 733. ed. Cas.) Lindenbrogius ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. Wess.

7. *Οἱ δὲ Ἐνάρεις, οἱ ἀνδρόγυνοι*] Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto (Gronov.) *οἱ καὶ ἀνδρ.* potuerat. *Ἐνάρεις* etiam lib. I. 105.; ubi *ἑπλῆν* eorum *νῦν*, cur hic *ἀνδρόγυνοι* effeminati et molles, clarissime exponit. Statim *τείχεα* (lin. 9.) bene habet, offertque virgulæ divinatoriæ, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatæ, quoddam genus. Credulitatis enim superstitiæ propagines læte semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. Wess.

7. *καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι*] Enaries, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: *Ἐνάρεις, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι*: atque ita cepit ista Jac. Tullius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum *ἀνέμνηται τὸ τοῦ Ἡρακλείτου, ἑπλῆται νῦν*, I. 105. adpel-

lantia, ut opinor, quod Faber et Boileavius putabant designari, nempe τὰ γυναικεία: sive αἰμορροΐδας, forsitan velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc statis temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant εἰνούχαι, et ἀνδρογύναι, sive ἡμιάρρηναι, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 13. et 16. notata. S.

CAP. LXVIII. 8. διαλιλαμμένος] Schol. in Aristoph. Ecclesiaz. v. 1082. μίσος εἰλημμένος, bene, sicuti c. 94. Jurandum per solium regis hinc abiit multorum in connotationes, etsi apud Scythas nullum. Ἰστίν, Vestam, regiosque Larcs, (τὰς βασιλείας Ἰστίας, lin. 4.) in intimis regiae penetralibus coli solitos, dejerantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχιδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollempnis ea religio erat ap. Diodor. lib. V. 68. Scythæ Vestam inter numina locarant, Ἰστίν τὴν Σκυθίων βασιλειαν dictitantes infr. c. 127. Vallæ Latinis error debetur. WESS.

13. καταδύσασαι ἰστορῆσαι] Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ἰδεσθῆναι. Variis enumeratis, ἄσπερον, inquit, Demosth. contr. Timocr. p. 453. εἰ μὴν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλίσσουσιν· ὁ δὲ οὐδὲ λελύσθαι δίδωσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. παρὰ νόμον ἔλθιναι παρανομίας ἰλίσσιν καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi καταδῆσαι ponatur pro καταδικάζειν, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάζειν, et ἀπολύσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπολύσαι et καταδικάζειν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἢ μὴν καταδῆσαι ἰστορῆσαι — ἢ δὲ ἀπολύσαι: atque ita lib. II. c. 174. δεῖ μὴ αὐτὸν — ἀτίλυσαν μὴ φῶρα εἶναι, et δεῖ δὲ μὴ κατίδῃσαν φῶρα εἶναι. Reiskius utroque loco κατίδῃσαν scribendum

opinabatur: si fori non habebat Græci perspectam rationem, illud tamen novat, καταδῆσαι et ἀπολύσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολύσαι: de captivis legerat adhibita ἰστορῆσαι et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφύσασαι et κατίδῃσαι, cur non in vicinia scribebat etiam ἀκαφύσασαι et ἀκατίδῃσαι? Quæ tandem isthæc est sincera quævis incrustandi voluptas? Nonnumquam tamen conjecturas proposuit, quibus multa redimit in cogitantem atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἄμαξαν καμάρης] An hinc, καμάρης, δίσμη, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa ἀλήσασαι καμάρης φρυγάνων fasce cremiorum. Hæc Cl. Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragarer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρης in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Pollux. Καμαρῶντι ἄγμα Athenæus lib. IV. 7. (p. 139. r. ubi, quæ fornicata carpenta in Lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.) Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρη longe vulgato præferens: Hesychii καμάρα, quæ vera magni viri emendatio, ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης σκηνή per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, dammata a Codicibus, irreptitia videtur. Mox ἐμπιδῆσαντες, (lin. 2.) probum, et στεμνόμενους idem ac φημιώσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἀμαξαν καμάρης] Dabit forsā olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρην, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δίσματος, ut dici censeatur ἀμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη φρυγάνων; unus Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit ἀμαξωπλήθης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt φρυγάνων φάκελοι c. 62, 4. φρυγάνων δίσμαι Hesychio, in Ἀγκαλίδει, ut alibi δίσμαι θαυμάτων. δίσμαι διαπικῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis, (lin. 2.) ἱμπεδίσαντες τοὺς μάντιας καὶ χίρας ὅτιςιν δέσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἱμπεδίσαντες τοὺς ἱμπεροσβίους πόδας. Συμπεδίσας redditur συνδύσας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Ran. v. 1560. συμπεδίσαντες χιτῶας τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν, Plato de Rep. X. p. 615. κ. Sed Herodoteum est ἱμπεδίσαι, pro πιδάσαι ἱδῆσαι, compedibus constringere VI. c. 23. Scythen Hippocrates πιδίσας — ἰς Ἴουκον πόλιν ἀπίστωψι. Homericum Æschylus alique adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. Ὅρνια δὲ ποιῶνται Σκύθαι ὧδε] Ubi de Scythis Mela II. c. 1, 112. Sauciant se qui paciscuntur, exemptumque sanguinem ubi permiscere degustant; illustrat Is. Voss. barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans Herodoti loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, σύνψαντες ὅτιςιν ἢ ἱπιτάμοντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista e lib. I. c. 74. ἰσιάν τοὺς βραχίονας ἱπιτάμονται ἰς τὴν ὁμοχρεῖν, τὸ αἷμα ἀναλίσχουσι ἀλλήλων. Veræ interpretationis vocis ὁμοχρεῖν, quam dedit ad Æsch. Socrat. (III. 15.) vir

doctus (Horreus), auctor est Mer. Casaubonus in Notis ad istum M. Antonini (IX. 3.) locum, quem ultimum excitat: Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuū sanguinem delingunt: ad hæc nostrum ille locum commode comparat; sed ad Antonini sui ἀψικάρδιον aptius composuisset Theocritea ex Eid. I. 35. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἀπ- τεται αὐτῶς. Eurip. Hec. v. 241. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἱψαυτοῖ μου. Lucian. Nigrino §. 36. ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἄπτανται, βαθίαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν οὐδὲ ἀπ- τεται ταῦτα τῆς ὁμοχρεῖας. Quod illico τὴν ὁμοχρεῖν, summam cutis superficiem, hic vocat Herodotus σμικρὸν τοῦ σώματος: ad quem præter Vossiana conferri possunt verba Posidonii ap. Athen. II. p. 45. F. VALCK.

3. σύνψαντες ὅτιςιν] Placet ὅτιςιν Vossii ad Melam lib. II. 1. et Hemsterhusii in Polluc. X. 141.; nam re-scripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. Ὅτιςιν et ὁσῆτιςιν servavit Pollux, ὅτιςιν quis tandem? Lucianum Toxar. c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, præter alios Hutchinson ad Cyri Ἀναβ. p. 127. non oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήσων] Si darent Codd. formam restituerem ἀνήδων, quibusvis usitatam, etiam Poëtis, Alexidi, Eubulo, Theocrito, Moscho. Suos etiam mores dialecto sæpe sequentes Laces lenius tamen ο litteræ θ supponebant; molles Iones non item, quantum memini, in talibus, nam ἱμπερὸς et similia diversi sunt generis. VALCK. — ἄνησος h. l. cum Valckenario Schneiderus in Lexic. crit. anethum interpretatur, quod alias ἄνηθον vel ἄνητον. Larcher cum Valla, cujus versionem Wess. tenuit, anisum intelligit, quod rectius ἄνησον: pro quo quidem apud Athen. IX. 371. d. ἄνησος scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud Nostrum

h. l. ἀνέστου dant MSS. Pass. F. Pa. Pc. Quare optioni locus est: utriusque quidem plantæ aromaticum semen. S.

10. *τρίχας περιτρίβονται*, etc.] Translitterunt hæc librorum oculi Florentiæ atque alibi: occasionem dedit ἀποτρίβονται. Nollem βραχίονας περιτρίβονται explicitum de amputatis brachiis, ut omissorum causa defenderetur. In Scythico luctu, convulnerunt et inciderunt brachia ad sanguinem eliciendum, quod *περιτρίβονται*. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. Wess.

14. *ἰς τοὺς πρότερον ἔλθον*] Additamentum Arnaldi ὡς οἱ ἰς τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro (lin. 17.) καὶ ἐν τοῖς ταφαῖς *ἰσὶ* corrigit, laudare non debeo. Posuerat Herodotus in Gerrhis regum sepulcra, repetitionis ratio nulla: præsertim cum Codd. commodi quid et opportuni repræsentent ἐν τοῖς ἰσχατα κατοικημένοις — καὶ ἐν τῇ ταφῇ, inque ultima incolentibus adsunt — et illis in sepulcris. Valla id habuit, superioribus bene congruens. Non abhuc ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμβρίνοισι, ἵνα ἐν τῇ Μηδικῇ. Vide et Elsneri Schediasma p. 55. Wess.

Ibid. οἱ δὲ οὐκ ἴσονται, ἰς τοὺς προτ. ἥλθ.] Plures novi, qui ad hæc adhæserint; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. Scythæ οἱ βασιλῆες, Regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἰς ἄλλο ἴδιος. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς βασιλῆους sequuti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, Gerrhos usque prosequerantur: ταφαῖ τῶν βασιλῶν ἐν Γέρροις *ἰσὶ*; leguntur ista paulo superius. Quæ vero sequuntur verba, ἐν Γέρροις ἰσχατα κατοικημένοις *ἰσὶ* τῶν ἰδίων τῶν ἀρχόντων, καὶ ἐν τῇ ταφῇ, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa G.

Arnaldo Animadv. p. 164. Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicationem, quam dedit Jac. Elsner in Schediasmate Crit. c. vi. Primum suspicor e proximis syllabis *ἰσὶ* male fuisse repetitum *ἰσὶ*, nisi natum sit ex *ἰδίοις*: hoc, vel Ionico *ἰδίοις*, suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta legerentur alicubi, ἐν Γέρροις, ἰσχατα κατοικημένοις τῶν ἰδίων τῶν ἀρχόντων, *ἰδίοις* (τὸν ἰκύν nempe) ἐν τῇ ταφῇ. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK.— Equidem Wesselingium probō. S.

20. *ῥίψι κατασπινάξουσιν*] Laurentii pallis contegunt expolit Portus et uberius Georg. Arnaldus Animadv. c. 30. Vide et lib. II. 96. et Dion. Chrys. Or. XIV. p. 219. ad hæc Herodotea alludentem. Barbarus contumulandimos, etsi Scythæ, in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, Theodoro Or. ad Græc. IX. p. 129. teste, nondum plane in Tartariæ Lithaniæque oris cessat. Vide Memor. Scyth. Bayeri. Comment. Acad. Petrop. T. III. p. 359. Wess.

CAP. LXXII. [7. *ἱερίοντες αὐτίαν τὴν πολίην, καὶ καθέραντες, ἱμπεπλᾶσι ἀχύρων*, etc. Hæc planissime firmant ea quæ a nobis ad II. 86, 16—21. disputata sunt; ubi ad hunc Nostri locum debueram provocare. S.]

9. *ἀψίδος δὲ ἡμῖν ἐπὶ ζύλα δύο στήσαντες ὑπαιόν*] Delevi vocem ἡμῖν, imprudenter ex prægressis iteratam. Interpunxi præterea, καὶ τὸ ἴτιον — ἰσ' ἴτιον δύο κατασπινάξουσιν τῷ τῷ τοιοῦτῳ πολλὰ ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu Pavii et Reiskii. Mox Abbas Melotus et Reiskius κατὰ μήκη (lin. 11.) per equorum longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, probantque Ask. schedæ. (quæ commodè etiam intersertum dedere τὰ articulum.)

Gemellum ferme *καρὸν ἰκέσθαι παρὰ τὴν ἀκρίαν*, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima Tartaria transmissum, Ampl. Nic. Witsen. Descript. Tartar. p. 81. ostentaturque Leidæ non dissimile in tabula. Wess.

[21. *κάτωθεν δὲ ὑπερίχμι*] Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: *ἰσιδὼν — διελάσας —, κάτωθεν δὲ ὑπερίχμι τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τόρμον πηγύσσας*. Quem locum tractans *Werfer* Act. Philol. Monac. T. I. p. 112 seqq. commodè monuit, particulam δὲ hic similiter poni atque alias γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo caussali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum — transfixerunt, quum infra emineat pars hujus ligni, hanc partem defigunt in foramen, etc. Sic istud *τὸ valebit τοῦτε*, sicut *τὸν c. 36, 3.* valet *ταῦτε*, et similia multa. S.]

22. *ἐς τόρμον*] *Τόρμον* Grammaticus (cui glossæ Herodotæ debentur) reddit *τεῖμα*. Vide clar. Wess. ad Diodor. lib. II. (c. 8.) p. 121. VALCK.—In plerisque quidem Glossarum exemplis *Τόρμος*, et *Τόρμος* apud Suidam legi, monuit idem Wess. in Notis ad Glossa. Sed *τόρμος* tenent Herodotei libri omnes, firmatque Hesychius alique auctores a Schneidero in Lexico crit. laudati. S.

23. *ἰσιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἰσπίας τοιοῦτους*] *Περὶ τοῦ σήματος* Reiskius; et sic Valla fortasse legit, sive potius *πριστήσαντες* δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα, etc. Codex scriptus si daret *σίζε*, una cum interpretamento κύκλῳ, commodè servari posset, *ἰσιστήσαντες*. VALCK.—Malunt docti viri *πριστήσαντες*, aut *τῷ σήματι*, aut *περὶ τὸ σῆμα*, ut niteat oratio. Sed nitori nihil decedet, si verba consideres, *στήσαντες* δὲ κύκλῳ *ἐπὶ τὸ σῆμα*, quod Scriptor voluisse censendus est. Wess.

—Utiq̃ue sollicitari *ἰσιστήσαντες* non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum Wess. intelligere ac si dixisset Herodotus, *στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα*, quemadmodum VIII. 79, 5. ait *στάς ἐπὶ τὸ συνίδριον*, et *καταστάς ἐπ' αὐτὰ* (*τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων*) III. 156, 7. Sed ad ipsum verbum *ἰσιστήσαντες* facile etiam per se intelligitur *τῷ σήματι* aut *ἐπὶ τὸ σῆμα*, quum præsertim continuo adiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac *σίζε* τὸ σῆμα; nam, ut *σίζε*, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construuntur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin præpositionis *περὶ*, quemadmodum *ἔμα* cum dativo per ellipsin præpositionis *ἐν*. S.

CAP. LXXIII. 3. in *ἀμάξῃ*.] Male in *ἀμάξῃ* Mediceus. Wess.

CAP. LXXIV. 1. "*Ἔστι δὲ σφὶ κάρναβις*, etc.] Antiquitus in his una vox alio forsan ordine fuerit atque ita collocata: "*Ἔστι δὲ σφὶ κάρναβις αὐτομάτῃ φουμῇ ἐν τῇ χώρῃ*, — *ταύτης* (pro *ταύτῃ*) *δὲ πολλὰ ὑπερφέρει ἢ κάρναβις αὕτη, ἣ καὶ σκυρομῇ φύεται*. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φύεται, et τὰ σκυρίμνα φύεται, lib. II. c. 94. Sequentia, (lin. 4.) καὶ ἐξ αὐτῆς *Θρήνις* μὲν καὶ εἴματα ποιοῦνται τοῖσι λείοις ὁμοιότατα, attigit Hesych. in *Κάρναβις*: ubi, *ἔστι δὲ φυτὸν τι λίγῃ ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θρήνις ἱμάτια ποιοῦσιν*. (addit: *Ἡρόδοτος. τοῦτο σφίμα θυμιάσιν*. cf. cap. 75. init.) In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox forsan intercidit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ ἐξ αὐτῆς *Θρήνις* (σας γυναικῶν) *κόσμον καὶ εἴματα ποιοῦνται*: facile vox *κόσμον* in *κας* μὲν potuit deflecti. Ex proximis, οὐδ' *ἀν*, ἔστι μὴ πάρετα τρέβων εἷη αὐτῆς, διαγωγή, λίου ἢ καινάβις ἰσ-

τι: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon. ad Laërt. III. 63. VALCK.

2. ταύτη δι' πολλῶν] Non placet ταύτη δι' Arch. Docetur, cannabim eatenus lino præstare, quod et crassior et major sit, prætereaque sponte proveniat et satia: quæ utique in lino discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare, docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observationem ad lib. II. 94. WESS.— ταύτη, hac parte, hactenus, nil profecto opus est ut cum Valck. in ταύτης mutetur: immo, quo pacto in istius locum repositum hoc Vir doctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 5. πυρίη] Male thuribulum Laurentius. Πυρίην caldarium sive tepidarium Latini vocant, docente magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. (p. 154. c. ed. Cas.) Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior lis et difficultas (lin. 6.) in ἀγάμναι τῇ πυρίῃ ἀρέονται, quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἐκμῆσθαι ἢ πυριασθῆναι alienissimum: ἀρέσθαι aliud esse, norunt omnes: ejusdem ἰδρέονται haud præstabilius. Corn. de Pauw ὀρέονται, ex ὄρεσι. Norunt medici ὀρεῖσθαι, et Clemens Alex. ἐκὸρρεῖσθαι, in lacte serescente: a quo ad storem incommodus transitus. Reiskius πυριῶνται; Heringa ἀρέονται, hauriunt; ἰριγνῶνται, Abreschius, aut ῥαννύονται, corroborantur. Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio, arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγάμναι hæsito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μῆθην γίνεσθαι प्राज्ञान् δι' αἵματος θυμωμένων τινῶν, lenem nasci ebrietatem ex suffitu rerum quorundam: tum gaudere, ridentes exsurgere, et omnia facere quæ

bene poti solent. Oratorem Scythas, qui læti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edebant, sive βῶσι ἀρέονται, uti lib. III. 117. respexisse puto. Forte tamen ἀγάμναι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiæ, siquidem cannabis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc ejus virtutem usu cognosci Engelb. Kämpferus Amœnit Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quæ his cohærent, τοῦτό σφι ἀντὶ λουτροῦ ἴσται, superiora spectant et τῇ ἀτρίδα, Hesychiano κανναβισθῆναι explanata. WESS.

6. ἀγάμναι τῇ πυρίῃ ἀρέονται] Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγάμναι. Ἀγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. VI. 76. ἄγασθαι μὲν ἴφη τοῦ Ἑρασίμου, οὐ προδιδόντος τοῦς πολέτας. Verbum ἀρέονται diversimode corrigunt: ἰδρέονται, excogitatum Galeo, destituitur, opinor, auctoritate: (conf. tamen Hesych. in Κανναβισθῆναι.) nostro A. H. dubitanter venit in mentem ἀρέονται: (vide Adr. Heringæ Obs. crit. c. 18. p. 151.) πυριῶνται, Reiskio; ἰριγνῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventata, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit conjectura corrigentis ῥύπτονται se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σελῖαι καθαίρονται τρίτη τοιῇδε: istum, quo funere polluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subjecisse videtur Herod. hujus ferme sententiæ participium, — μιν τῇ πυρίῃ ῥύπτονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; at-

que ita tanquam in cella sudatoria *καθαίρονται*, sicca veluti sudatione. *τοῦτό σφι*, addit Herodotus, *ἐντὶ λουτροῦ ἵσται· οὐ γὰρ δὴ λούνται· ὅδασι τὸ παρῶσαν τὸ σῶμα*. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit *Καναβισθῆναι*. Hesychius in *Κάνναβις*, Herodoti facta mentione, ista scribit: *Καναβισθῆναι, πρὸς τὴν Κάνναβιν ἰξιδρῶσαι καὶ πυρισεθῆναι*. Postremum illud de Græcorum etiam adhibebatur *πυρισεῖν*. Secundum Palæph. π. 'Απιστ. c. 44. quæ *πυρίαις* usum prima introduxit, Medea senes *ἰαυρία*, suisque sæpe fomentis vegetabat; sed Pelias *πυριώμενος ἐπίθαι*: prout illa codex exhibet scriptus. Dædalus qualis *επηλαΐου* Selinusis fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commodum introducto, fecerit utentes illo *ἰξιδρῶν λιλοθῶτας*. Timæus Athenæi XII. p. 519. x. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, *ἃς κατακίμναι ἰαυρῶνται*. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum *ἀρύωνται*, nulla prorsus caussa fuisse videtur. Et de *ἀγόμενοι* quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud Xenoph. Cyrop. II. 4, 9. et apud Platonem in Sympos. p. 318. Conf. Zeune ad Xenoph. l. c. et quem is laudat Ruhnken. ad Timæi Lexic. p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic Ruhnkenius ibid. Philonis locum, ubi idem verbum *ἀγασθαι* ἐπὶ τινι cognati verbi *ἀγέλλασθαι* notione, lætandi exultandique, usurpat. 8.

9. *κατασώχουσι*] Glossator *Σώχουσι*, *ερίβουσι*, et Suidas ex eo, nimis licenter, ut solet sæpe. Nicander Ther. v. 696. *Σῶχι διακνήσσει*: ubi Critici *διάσωχι* καὶ *ερίβει τῇ κνήστει· εἰς μικρὰ*, et paullo ante *ἀνάσωχι τῇ κνήστει*: adde vera. 590.

VOL. III.

H. Stephano, merito mirante Abreschio, *κατασώχῃ* suspectum fuit. Mox (lin. 11.) *παχὺ ἰδὲ, καταπλ.* abunde. Copula necessaria non erat. Wess.

CAP. LXXXVI. [1. *Ξυνικαῖσι δὲ νομαίοισι καὶ οὔτοι αἰνῶς χρῆσθαι φεύγουσι, μή τι γι ὦν ἀλλήλων, Ἑλληνοκτοῖσι δὲ καὶ ἥμισυ*] Locum hunc, quem haud immerito Reizius (in Hermannii Adnot. 266. ad Viger.) difficilem dixerat, obiter attingens *Werferus* in Act. Philolog. Monac. T. I. p. 263 seq. "nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negativam particulam *μή τι γι, χρῆσθαι* cogitaveris. Quippe *φεύγειν* eorum verborum numerum, quæ infinitivus, negativa particula *μή* adjuncta, comitatur, referri debet. De quo loquendi usu conf. Herm. Observ. crit. in *Æsch.* et *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat. Parmen.* p. 246. atque "ad *Soph.* p. 339." — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. Adnot. nostram ad II. 27, 2.) sic et fugiendi, abstinendi, etc. notionem habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi ex aliarum linguarum genio negativæ particulæ nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post *χρῆσθαι φεύγουσι* dicat Herodotus *Ἑλληνοκτοῖσι ἥμισυ*, ubi in eandem quidem sententiam ex nostri sermonis usu *μόλις* expectas. Nempe hoc vehementer cavent Scythæ, ut *minime* instituta sequantur Græcorum: id est, vehementer et *maxime* abhorrent ab usu Græcanicorum institutorum. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, *μή τι γι ὦν ἀλλήλων*. Illud quidem adparet, non posse *μή τι γι* h. l. usitata notione nedum, multo magis, aut multo minus, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: ne quidem mutuo inter se, *Valla*; et sic fere Wess. cum Gron. At formulam

3 H

μή τι γι nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen Hermannus, et ipse hunc Herodoti locum in Vigeri editione secunda p. 804. leviter attingens, Germanice vertit wirklich nicht einmal: at is veterem probat scripturam μή τι γι δὲ, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi hujus formulæ statueris, suspectum h. l. vocab. ἀλλήλων esse debet: pro quo sicut ἄλλων me maluisse in Var. Lect. (ed. S.) significavi, sic et eundem Hermannum (cujus novissimam illam Vigeri editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video ἄλλων legendum censere. Quo posito, hoc dicere Herodotus videtur: A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythæ, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Græcorum. Quod in Var. Lect. (ed. S.) ubi monui codicem F. cum Arch. in μή τι γι consentire, adjeci "nec aliud ex Paris. adnotatum:" id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim Parisienses codices, in usum nostræ editionis, cum ed. Wess. collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum ed. Wess. S.

3. ὡς διδίδξαν Ἀναχάρσει τι καὶ — Σκύλῃς] Credo voluisse, uti MSS. monstrant, διδίδξαν Ἀναχάρσει — Σκύλῃς. Neque enim Anacharsis et Scyles ostenderunt, Scythas ab aliarum nationum ritibus abhorreere; sed utrique, data necis causa, Scythæ patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. Wess. — Scripturam a Viro docto commendatam recepi cum Reiz. et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, Ἀναχάρσει τι καὶ — Σκύλῃς, ut exemplo fuere Anacharsis et Scylas. Quod autem in nostra Var.

Lect. (ed. S.) scribitur, Σκύλῃς legi in ed. Wess. id typothetæ errore commissum: Σκύλῃς habet ed. Wess. cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi "puto et Paris. cum Arch. et Vind. consentire." Ex Parisiensibus enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. Wess. dissensus notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀναχάρσει, etc.] Τοῦτο μὲν, ob copiosiorē narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II. 99. et in Plutarchi Consolat. p. 115. c. Wess. — Isti τοῦτο δὲ respondent illa, Πολλοὶ δὲ πάντα ἴσασιν ὅτι, etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedit; nisi illa δὲ particula, quæ post πλείων inde ab ed. Med. inserta legitur, aut deleatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum Aldo codices Arch. Vind. et Pc. ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo Schæfero abjectam esse. S.

5. ἀποδείξαι] Quod ἀποδείξαι mutatur, inprobo vehementer. Non jam dico, ἀποδείξασθαι ἔργα μεγάλα Herodoti sermone frequentari; id tantum, Anacharsin in Græcia plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in Diogen. lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine causa a Stephano sollicitatum, Platonis Hipparch. p. 228. π. δὲ ἄλλα τι πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀποδείξασθαι. Wess. — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea nonnemo desideraverit, incompertum est mihi. S.

7. ἰς Κόζικον, καὶ ἔρει γὰρ, etc.] Interpuncti post καὶ, serie rerum expostulante. Confer Abresch. Diluc. Thucyd. p. 373. (et quæ ad Herodot. I. 24, 15. notata sunt.) Matris Idææ

cutum, ni fallunt Cyziceni et poëtae, Cyzici Argonautae instituerunt, apud Strabon. lib. I. p. 76. (p. 45. ed. Cas.) Legi dignus est ill. Comes Caylus, Recueil d'Antiquit. T. II. p. 199. Wess.

16. *τύπανόν τι ἔχων*] Inspice Apollon. Rhod. I. 1138. Sequens *ἰκνησόμενος* præclare H. Valesius ad Fragm. Polybii p. 36. et Gronovius exposuerunt. (Vide Polyb. nostrum lib. XXII. 20. cum Adnot. T. VII. p. 469 seq.) Nihil tamen accommodatius Clementis Alex. Protrept. p. 20. conplusculis illis, sed mire opportunis: *Πολλὰ ἀγαθὰ γίνονται τῷ τῶν Σκύθων βασιλεῖ, ὅστις ποσὶ ἦν. Ἀνάγκησιν οὗτος*, sic vere Steph. Berglerus, *τὸν πολίτην τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνῶς μητρὸς τῶν Διῶν τειλετὴν ἀπομνημονεύμηνον* — *τύπανόν τι ἰπικτυπῶντα καὶ κύμβαλον ἰπικτυῶντα, καὶ τοῦ τραχήλου τιὰ, οἷα Μηναγύρτην, ἰζηρημίνοι, κατιστίζουσιν*. Sic, ex Herodoteis deprompta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. Wess.

[18. *Σαυλεί*] Ut *Σαυλαίη* Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

24. *Ἰδανύρσοι*] Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. *Ἰδανύρσοι* certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam *Ἰδανύρσοι*, Clementi *Ἰδανύρσοι*, quo de Salmas. in Solin. p. 594. non bene. Wess.

26. *εἰ δὲ τάνης* —, *ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ ἀποδακνόν.*] Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. *εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος* —, *ἴστω τὸ ἱερμακὸς κικνησμένος*. Optime Gronovius *ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ*. (conf. Laërt. I. 102.) Perit enim Anachar-

sis manu fratris, patruus Idanthyrus. Idem monuerat Stanleius Histor. Philosph. Atque ad hæc vellem animum advertissent Editores Histor. Catholicae T. V. p. 124. (T. IV. edit. Germ. p. 541.) ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. Wess. — *ἴστω* sciatur interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut *ἴσθι* non modo scias significat, sed et sis, a verbo *ἴσθι*, sic et *ἴστω* subinde dixerint Græci pro eo quod alias, *ἴστω*, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausanias interpres l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXXVII. 7. *πίπαισται*] Cum præter Eustathium tres manu descripti codices *πίπαισται* edant, professus in Diss. Herodotea fui, verum videri. Παῖζιν, qui per jocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quæ stabiliendo verbo prosunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac *μάτην* docuit Cl. Perizonius ad Æliani Var. lib. II. 13. Wess.

Ibid. ἄλλως *πίπαισται* ὑπ' αὐτῶν] Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud *πίπαισται* communium; inventum etiam Vallæ monstrant ejus Latina: aliter hæc narratio ab ipsis Græcis delusa est: quibus recte substituerunt: temere ab ipsis Græcis ficta est: hic *πίπαισται* inservire potuit interpretando Herodoteo *πίπαισται*. Galeum miror, cur ἄλλως voluerit in ἄλλως mutatum. Ἄλλως, pro *μάτην*, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster Ruhnk. exposuit in Tim. p. 144. (p. 199. ed. sec.) sed et Judæis Hellenistis. Ubi Symmachus dedit *διακινῆς*, interpres Alex. Jobi xi. 12. habet ἄλλως. κατὰ ἀλήθειαν et ἄλλως opponuntur in IV. Maccab. v. 18. Vulgatum a Schotto in App. Vatic. Prov. I. 3. ἄλως ἔχων

significare non potuit *μάτην λίγυς και ληρύς*. Præfigitur vox 'Αλλως' 'Αλλως *ῥῆυς ἔχων* purus putus est Atticismus, qualis in *ληρύς ἔχων* similibusque obtinet: ejus loco 'Αλλως *ῥῆυς* est apud Zenobium. In Scholiis ad Aristoph. Eq. v. 436. scripserim: *ἴνα ὁ λόγος αὐτῇ πίστειας ἔχουσαι δοκῇ, και μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλίωνος διαβολῆς λελίχθαι χάριν*. Vulgantur ibi ista: *και μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς! c. K.* Ex alio Cod. ad *ἄλλως, μάτην*: ad *χάριν, περὶ*, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

8—10. *ὁ δ' ὦν ἀνῆρ*, etc.] Duplex epilogus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris Pavio, Abreschio, Reiskio, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, *ὁ δ' ὦν ἀνῆρ — διηθάρη*. Melior sane cultiorque qui insequitur. Wess.—Immo vero meminerimus, verbosiorum subinde, quam opus erat, esse Herodotum, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quaerimus, ne recte quidem dicitur, esse hic duplicem epilogum. Nam priora verba, *ὁ δ' ὦν ἀνῆρ, ὁσπερ πρότερον εἰρήνη, διηθάρη*, ad proxime præcedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Græciam missum Anacharsidem dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de caussa cædis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit Herodotus, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obiisse prædicto modo Anacharsidem. Deinde illis verbis, *Ὅστις μὲν νυν εὖτω*, etc. (collato principio capitis LXXVI.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de Scylæ calamitate. S.

CAP. LXXXVIII. 4. [*Ἰστρονῆς*] Passionei *Ἰστρονῆς* littera augeri debet. Urbs *Ἰστροία* Arriano, cives *Ἰστροιαῖοι* Diodoro, lib. XIX. 73. *Ἰστροῖν* Ionibus, inde *Ἰστροῖνοι* ap. Steph. Byz. (voc. *Ἰστροί*.) et supra lib. II. 33. (ex scrip-

tura olim ibi vulgata,) tum *ἸΣΤΡΙΗΝΩΝ* numi apud Vaillantium. Wess.—In Var. Lect. (ed. S.) monere debueram, *Ἰστρονῆς* scribi in ed. Wess. et superioribus, scriptisque omnibus, excepto Pass. pariterque ex uxore istrina dare Vallam; veriore scripturam *Ἰστρονῆς* primum a Reizio fuisse receptam. S.

Ibid. [*Ἰστρονῆς*] *Ἰστροῖν* scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, Herod. [*Ἰστρονῆς* δι γυναικός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, *Ἰστρον* et *Ἰστροῖαν* dixerunt: hinc fit secundum Steph. Byz. *Ἰστρονῆς, και πατὴρ τρωτὴν Ἰστρονῆς*: hoc Ionicum et Herodoti, II. 33. *τῇ Ἰστρονῆι Μιλησίαν οἰκίσουσι ἄπαντες*: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. præbent scripturam. *τῇ Ἰστροῖν οἱ Μιλησίαν οἰκίσουσι ἄπαντες*. Horum cum Scythis commercia vel solæ Hesychie demonstrarent *Ἰστροιαῖδες*, Holstenio commodum memoratæ. VALCK.

[19. *λάβειναι ὦν*] Vide ad III. 119, 11. not. Similiter, ubi adjicit *ἔχων δ' ὦν ταύτην ἡγόραζι*, particula *ὦν* non ad *ἔχων*, sed ad *ἡγόραζι* fuerit referenda. S.]

26. [*Ἰν Βορυσθίνῃ*] Quia *Βορυσθινιῶν* *ἔστω* et *Βορυσθινιῶν πόλις*, et c. 53. *ἐπὶ τῇ Ὑσσὶ Βορυσθινίταις κατοικούνται*, malebat vir doctus *Ἰν Βορυσθινίταις*, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs anni Borystheni erat *ἰμάνουρος* ap. Strabon. lib. VII. p. 470. (pag. 306. ed. Cas.) et Stephan. Hinc cap. 24. *τῶν Ἰν Βορυσθινίος εἰς ἰμάνουρος και τῶν ἄλλων*. Wess.—Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. S.

27. *γυναικα ἔγχευς ἐς αὐτά*] Plenius, *ἔγχευς και ἡγάγετο ἐς αὐτά*: ut lib. IX. 107. *και ἡγάγετο ἐς ταῦτοῦ*. Lysias de Cæd. Eratosthen. c. 2. *ἰδοὺ μοι γῆμαι και γυναικα ἡγαγόμεναι ἐς τὴν οἰκίαν*. Quales in omni sermone ellipses obviæ. Wess.

Ibid. *και γυναικα ἔγχευς ἐς αὐτά*] In-

tacta hic Latina Vallæ reliquerunt, quæ sane minus tritæ locutionis vim non explanant, significantis, et quam illic sumisit uxorem, in istas ædes deduxit. Inscriptionum Herodis Attici, quas Salmas. illuminavit, secupdæ v. 5. de Regilla dicitur Romana puella: *Γήματο δ' ἐς Μαραθῶνα*: quod ita vir summus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum Marathonium, seu Marathona venit, ut ibi nuberet Herodi. Mulier *γήμασθαι*, vir dicitur *γῆμαι*. De Scyle Herodotus: *οἰκία τι ἰδίμωτο ἐν Βορυσθίνι*, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ *ἑπιχωρίην*: ædes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas ædes uxorem duxit indigenam. *Ἀγισθαι* γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac *Γαμῆν*, novator Herodotus *γαμῆν ἐς οἰκία* γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Græci, domum uxorem ducere, *ἄγισθαι ἐς οἶκον*. Lysias p. 4. *γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν*. Pausanias IV. pag. 362. *Φιλάμωνα γὰρ οὐκ ἴδλιν ἐς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγισθαι*. Theodectes Trag. Stobæi pag. 422, 37., *Ὅταν γὰρ ἄλογος ἐς δόμους ἄγῃ πόσις*: illud *ἄγῃ* magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum *ἄγειν* γυναῖκα, quam *ἄγισθαι*, quod et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ζ'. pag. 954, 35. (p. 969. ed. Rom.) frequentatum Pausaniæ, cui pro *ἀνάγισθαι* restituit *ἄγισθαι* Clar. Abresch. lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro *ἡγούμενος οὐκ ἐπὶ ἁμείνων* τῶν δαίμωνι, vir amicissimus primum *ἀγόμενος* corripbat, deinde dedit *ἡγόμενος*. Scribi quoque potuit *ἀγαγόμενος*, illic *ἀγαγίσθαι*, ut in Epigramm. IX. p. 731. (Anal. Brunck. T. II. p. 179.) *Ἀμφιπύων δ' ἐ' ἱμελλ' ἀγαγίσθαι διῆρο γυναῖκα*. VALCK.

CAP. LXXIX. 2. *Διονύση βααρχίω τιτισθῆναι*] Titulus Dionysi hic et dein-

ceps *βάαρχος*, estque adeo Dionysio Bacchio initiari. *Θεὸς βάαρχος* Sophocli. Œd. Tyr. v. 1124., *δισπότης βάαρχος*, tum *βάαρχιος* et *βάαρχος* in Euripid. Cycl. v. 9. 38. etc. Plura L. Küsterus ad Comici Thesmoph. 997. Mox (lin. 5.) *ἐλίγον τι*, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quæ multis aliis in locis. Vide lib. VII. 113. et 239. Wess.

11. *Σιδὸν ἰξυρίσκων τοῦτον, ἔστις, etc.*] Valla vertit *τοῦτο, ὅ, τι μαινέσθαι*, etc. refragantibus MSS. Scythæ, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furorem agat, innuebant: *τοῦτον ἰξυρίσκων Σιδὸν, ἔστις μίανεσθαι*, etc. Bene poëta de Cupidine, *Τίς Σιδὸν ἔπειν ἔρωτα*; *Σιδὸν κακὸν οὐδὲν ἰξῶμεν* *Ἔργον*. Florileg. lib. I. 27. (Anal. Brunck. T. III. p. 249.) Wess.

13. *διπρήστυσι*] De famoso *ἱερήστυσι* sive *διπρήστυσι* neque scio quid dicam aut conjectem. Exstant doctorum emendationes *διδρῆστυσι*, *ἰδρῆστυσι*, *διπρῆστυσι*, *ἱερῆκτυσι*, *διπρῆβτυσι*, partim alienæ, partim auctoritate defectæ, sola sermonis ex analogia arcessitæ. Blandiebatur nonnihil Arch. *διπίστυσι* — *πρὸς τοὺς Σκύθας λίγων*, fidem fecit, seu ut Valla, indicium detulit Scythis dicens. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem *διπρήστυσι*. Wess.

Ibid. *ἱερήστυσι* — *πρὸς τοὺς Σκύθας*] Nihil nos juvat illud *ἱερήστυσι* ex Med. Cod. positum, pro *διπρήστυσι*. Varii viri docti excogitarunt: *διπρῆβτυσι*, *διδρῆστυσι*, *διπρῆκτυσι*: quorum primum, Galiei, sententiam præbet minus accommodam; reliqua carent auctoritate: *διπρῆστυσι* vel *διδρῆστυσι* potuerant exemplis firmari. Pro *διπρήστυσι* præbet Arch. Cod. *διπίστυσι*. Si quis daret *δίωσι*, vel *δίωισι* τῶν *σις* *Βορυσθινίτιων* *πρὸς τοὺς Σκύθας*, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis occlusis sacris

Rex Græcanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti sæpius est διαπιστῖν. Eadem, qua hic poneretur, structura, 'Ελλ. IV. p. 304, 14. διαπιστῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἰωνῶν: μοχ, παρίντι τοὺς διαπιστῶντας: quæ, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Agesil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursus 'Ελλ. III. p. 285, 14. ἀπικύρηναι, ἐν τῇ μάχῃ διαπιστῶντας, ἀμειλιχάντων τῶν Β.Δυνῶν. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διαπιστῖν et διαπιστῖν. VALCK.—διδράσιν probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commodè ad Hesychii Δρῆσται, δρᾶσται, provocavit, ἀδρῆστα ἀνδράποδα dixit Noster IV. 142, 6. S.

16. καὶ βακχίῳ τι καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς μαιν.] Vel servari debuerat βακχίῳ καὶ, vel, primo καὶ (ex κὶ nato) prætermisso scribi: βακχίῳ τι καὶ ὑπὸ Διὸς μαινεται, Bacchi sacris operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἱμνωσθεὶς ὑπὸ Διὸς, sæpius ἐκ Διὸς vel ἐκ Διῶν τοῦ κατέχουσιν dicebatur: junguntur et a Platone κατέχουσιν καὶ μαινέσθαι. Dantur loquendi formæ ejusdem ferme significatus. Διούσῃ μαινέσθαι et ἐκ Διούσου: ἰξ' Ἄριος μαινέσθαι: ἰξ' Ἐρωτος ἐκ Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adjungitur; rarius verbo μαινέσθαι. Lucian. Dial. Deor. XII. 1. ἰκίῃται μίμῃν ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μίμῃν ὑπὸ τοῦ πότου. VALCK.

20. ἰσὶ πύργον κἀντις] Dedit hoc Med. pro ἰκάντις: alii forte Codices dabunt κατίς, collocavit. Homericum κατίς, pro ἰκάντις, Codices etiam præbent scripti Thucyd. p. 501, 95. (lib. VII. c. 82.) probatum Dukero, διὰ τὸ πρὸς μιστήριον τι κατίς ἐν στρατιᾷ. Euripides Phœn. v. 1195. Ἐξ τῶν πατρὸς κατίς Ἀργείων στρατῶν. VALCK.

CAP. LXXX. 3. ἐκ τῆς Τήρης θυγατρὸς, etc.] Vere scripti Codices: vere

etiam ἰωνοειάτος Arch., Ionum more, pro ἰωνοειάτος. Agnovit hoc librarium peccatum et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor Genevensis legit. Confer hujus Musæ c. 167. Wess.

Ibid. ἐκ τῆς Τήρης] Docte Valla: ex filia Teris genitum; Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat ipse potius reprehendendus; nam sic ubi, hic certe, possunt adhiberi verba Thucydides II. c. 29. Τηρῶν — τῇ Περσῶν — σχόντι γυναῖκα, προσῆκεν ὁ Τήρης οὗτος οὐδὲν οὐδὲ τῆς αὐτῆς Θράκης ἰγίνεσθαι ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ Δαυλίας, — ὁ Τήρης, φησὶ — Τήρης δὲ, οὗτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum. Fuerunt itaque, secundum Græcos, diversa nomina Teres et Tereus: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, Achilles; Περσῶν, Perses, etc. Rex hic Thraciæ Teres pater fuit Sitalcis. Ista duo Thraciæ regum nomina nota sunt ex historia Græca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Peloponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: hujus filium Σάδοκον, sive patri cognominem, Athenienses civitate donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. v. 145., vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τοῦτον πολίτην ἰκόνεσσαν Ἀθηναῖον τὸν πατὴρ αὐτοῦς παραπίμποντα: ἰλίγιστο δὲ οὗτος Τήρης: ἵνα δὲ φασιν, ὅτι ἰμάντιμος ἦν τῇ πατρὶ Σιτάλκῃ. Συμμάχος Ἀθηναῖος μίμνηται. Θουκυδίδης προστίθησι καὶ τὸ ὄνομα λίγων αὐτοῦ, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur ap. Thucyd. p. 115. ult. Jam primum auferatur hinc in indicem relatus Symmachus, alibi sæpius in his scholiis citatus: deinde sic ista me judice sunt redintegranda: Τοῦτον πολίτην ἰκόνεσσαν Ἀθηναῖον, τὸν πατὴρ αὐτοῦ παραπίμποντα: ἰλίγιστο δὲ οὗτος Τήρης: ἵνα δὲ φασιν, ὅτι ἰμάντιμος ἦν τῇ πατρὶ Σιτάλκῃ, σύμμαχος Ἀθηναῖος.

μίμνηται Θεουδίδης· προστίθεται δὲ καὶ τὸ
ἄνομα. VALCK.

13. ταῦτα — ἰωνηρηκυῖνται.] Neglexit hæc Valla. Qui Latina adposuit, (Gronov. cujus sunt illa, pacem firmabat,) notionem verbi ἰωνηρηκυῖνται, in missis caduceatoribus obviam, et ab Ammonio indicatam, contempsit. Adi Valckenar. ad Grammaticum lib. I. c. 20. Statim (l. 15.) ἀδελφὸς Σιστάλκιω, uti lib. VII. 137. ὁπὶ Σιστάλκιω τοῦ Τήριω. Neque temere damno σφιγνῶς τοῦτον, tot schedis munitum. Wess.

CAP. LXXXI. [6. Ἐξαρχαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἄποτον ποῖν] Lenius hoc ob cap. 52. Wess.—Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἄποτον ποῖν. At, quod ibi dicebat κενὸν τὸν Ἐπαιν, id, si sententiam spectas, idem atque ἄποτον ποῖν valet. Amat autem Herodotus orationem infinitam ita continuare, ut nos, præeuntibus probatis codicibus, edidimus. S.

11. κρητῆρος, τὸν Πausaniæ, etc.] Ahe-neum Pausaniæ, Cleombroti F., craterem ad os Ponti, inscriptumque illi carmen, Nymphis habet in Athenæi lib. XII. pag. 536. et Pet. Gyllius Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem hæc multitudinis Scythicæ indicatio speciem præfert scriptoris conjectantis ac nihil definitis. Wess.

[16. τοῦτον βουλόμενοι εἰδέναι τὸ πλῆθος — κελιῦν μὲν πάντας Σκύθας] Vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) super hoc loco disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo pacto teneri commode potuerit κελιῦν μιν, ubi ex conjectura μιν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a Reiskio præceptum. Quod vero repetitum βουλόμενοι cum viris doctis adjeci; sic solere Herodotum studiosus quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura verbum ante positum, dein

post ταῦτους non repetitur, c. 172, 16. Itaque non intercedam, si quis hic aut omittendum præeuntibus libris omnibus, aut certe uncis includendum fuisse contendat. Etiam μιν fortasse non debuerat mutari; quia post ταῦτον pluscula verba interjecta sunt. S.]

20. χεῖμα πολλὸν ἀρδίων] Certam præstant Porti emendationem schedæ, et Camerarii (videtur Passionei scribere voluisse) lib. VI. 43. χεῖμα πολλὸν νῶν. Simile Comici ex Pluto χεῖμα πολλὸν σιμαχῶν, (v. 895.) et Nostri lib. I. 36. (ubi quidem non χεῖμα πολλὸν, sed σὺς χεῖμα μίγα.) Wess.—Restituetur χεῖμα πολλὸν ex codicibus, quibus Valla concinit, (magnam vim aculeorum) et VI. c. 43., χεῖμα πολλὸν νῶν: sic et alibi loquitur Herodotus. ὁρατος χεῖμα πολλὸν dixit Lucian. de Syr. Dea (c. 13.) T. III. pag. 459. Σὺς μίγιστον χεῖμα, Soph. Meleagro; Σπασσαρεῶ χεῖμα ἐμύθητον, Philostratus. VALCK.

*20. καὶ οἱ δόξαι—ποιήσαντι λισίθαι] Πωήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quæ arcesuntur, (ex I. 19, 9. et V. 109, 6.) ποιήσαντα postularent, qualia in Musis plura. Wess.

CAP. LXXXII. [5. βήσαντι non tam pedi interpretari debueram, quam vestigio pedis. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζιγνῦσθαι τὸν Θρηῖα. Βοσπ.] Malo ex schedis Britannicis ζιγνῦναι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim (lin. 6.) στρατηῖον — ποιεῖσθαι, nec fugit vulgatæ menda Editorem Genev., etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. Wess.

CAP. LXXXIV. 6. τοὺς ἰωνησιῶτας] Accedo Gronovio. (scil. duo verba ἰωνησιῶν ex codicis auctoritate abijciant.) Persæ omnes, quotquot militari ætate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti

ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regium, in Œobazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiecit, crudelis futurus, si omnes abduxisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non præterita, in Nostri lib. VII. 38. Wess. — Τοὺς ἱπποκρίτας adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. λίβητις ἱπποκρίτης, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schæf. revocatum est, τοὺς ἐπὶ τουτίων ἱπποκρίτας, id Valla parum prudenter præpositos filiis Œobazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν ἱπποκρίτα quidem τῆς δώρουχης fossæ præfectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 19. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro αἱ ἐπὶ τούτῃ τιταγμένοι, aut τοῖσι πρὸς τῇ ταντο ταῦτα πρήσσον, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῇ ἱερῇ] Ex conjectura Pavii ἐπὶ τῇ ῥίρῃ, in promontorio, seu vertice Cyanearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem exscensu ac transitu in fanum, quod præter morem minime. Τὸ ἱερὸν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἱερολὰς τοῦ Πόντου in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os πρὸς τῇ στόματι τοῦ Πόντου Cyaneæ, Strab. lib. VII. p. 492. (pag. 319. n. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.) Ex Fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petræ Cyaneæ ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente Pet. Gyllio Bosp. Thr. lib. III. 5. Wess.

Ibid. ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῇ ἱερῇ] Præter ceteros accurate de templo Jovis Οὐρίου,

quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερὸν, agens Clar. Jo. Taylor in Præfat. ad Marmor Bospor. Jovi Urio sacrum, Herodotea non omisit: meminit certe Herod. c. 87., μίσην ἱερῇ Βυζαντίου τι καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱερῷ. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἱσθὰς ἐς ἡμέραν ἐπὶ τὰς Κυνίας καλισμύνας ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῇ — ἰσθμῷ τὸν Πόντον ὄντα ἀξιοδότητον: tandem cap. 86., admirando hoc satius spectaculo Darius ἱσθμῷ ὄντων ἐπὶ τῇ γίφωρῃ: hic Bosporum contemplabatur: pons autem jungebat eam partem Bospori, quæ esset media Βυζαντίου τι καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱερῷ. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur juxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur ἱερῶν. Quid si scripserit itaque Herod. ἰζόμενος ἐπὶ τῇ ἱερῇ, sedens in tabulato navis. Νῆων ἱερῇ Homero, Hesychio sunt aliisque τὰ σπυρδύματα τῶν πλοίων. vide Jo. Scheffer. de Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.

6. τοῦ τὸ μὲν μήκη, etc.] Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo, et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam Herodotus. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiiς μῆμ'ccc., quot utique ex trecentis et triginta orgyiarum millibus, quæ illis æquantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. hujus libri, et centum pares unī sunt stadio, lib. II. 149. Quæquidem nulum cum habeant dubium, merito cum Pavio stupemus, monitoris Th. Galei rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia cc. durasse. (Monuerat Galeus: "Cod. Arch. τριηκόντοι, quod verum est, et ex sequentibus confirmatur." Ceterum conf. Var. Lect. (ed. S.) Statim ἡ ἀρχὴν (lin. 10.) per appositio-

nem, quam dicunt, deponitur; nec superfluous atque ex scholio Abbati Meloto esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχίνα, c. 89. et ἐπὶ τῇ αὐχίνῃ τοῦ βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his Maximi Tyr. Diss. VIII. 7. appositio: οἱ ἰσπίριοι λίβυες οἰκοῦσι γῆν, αὐχίνα σσιὸν καὶ ἰσμήνην καὶ ἀμφιδάλαστον. Mutavit D. Heinsius, sequente, sed hæsitante, Davisio, quem adi et Criticos ad Sophocl. (Ed. Col. v. 688. Wess. — Turbare l. 10. lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius refertur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχὴν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μῆκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini Βοσπορίας vocatur, sed τὸ μῆκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Mæotidem paludem progrediens. Cæterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quæ ad I. 72, 11. notata sunt. S.

CAP. LXXXVI. 3. νυκτὸς δὲ, ἔκασμυρίας] Harum omissio vocum (nonnullis in codd.) ex scribarum est socordia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. Aristidi ναὺς πανημερία Σίουσα, et vento impulsa prospero, absolvit stadia mcc. Or. Ægypt. pag. 360. Theophilus in Ptolemæi Geogr. lib. I. 9. τὸν τοῦ νυκθήμερου φορὸν πλοῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis æquiparat. Receptor Herodoti ratio, siquidem ἀμολογῶμενοι τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento mcc. stadia una die conficere, Marciano in Peripl. pag. 67. indice, justissime adjiciente, arte augeri et hujus neglectu minui eam cursus velocitatem posse. Wess.

VOL. III.

[5. ἑξήκοντα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων] Potuerat Herodotus eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὀργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum Larchero in Notis ad h. l. et cum Breigero, in Comment. de difficiliorib. Asiæ Herodoteæ pag. 38. istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis hujus scripturæ: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 orgyas. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑξήκοντα μυριάδες ὀργυίων καὶ ἑκατὸν ὀργυιαί, aut, præmisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὀργυιαὶ καὶ ἑξήκοντα μυριάδες ὀργυίων. Quemadmodum mox (lin. 10.) τρεῖς μυριάδες καὶ τετταράκοντα ὀργυίων, non sunt tricies mille et triginta orgyæ, sed triginta tres myriades; sic ἑξήκοντα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων, sunt centum et undecim myriades. S.]

8. ἐν τῇ Σινδικῇ] Quod in Latinis olim e Scythica, inputatur Vallæ injuria: absunt hæc et quæ adherent principi versionis editioni, addita aut a Phœnice aut Heresbachio. (Immo leguntur ista, e Scythica, in Laurentianæ versionis editionibus, Heresbachiana et Phœniciana vetustioribus, in ea certe quæ mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.) Reposui, præposita litera, quam articuli postrema, uti c. 28., deglutierat, τῇ Σινδικῇ. Quæ quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt P. Bertius de Agger. et Pontib. c. 2., Holstenius ad Steph., Is. Vossius, Gronovius, Berkelius, atque alii. Wess.

16. μήτηρ τοῦ Πόντου] Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata hæc Dionysii Byz. ex Anaplo Ponti: Μήτηρ ὅτι ἐστὶν αὐτὸν, Πόντον, ἀνακίχεται λίμνη Μαῖωτις, ἣν μήτηρα καὶ τροφὸν τοῦ Πόντου καταφῆμαι λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδιδόμενος. ταύτης τὸ μὲν περιμετρὸν ἴσται.

3 I

διερχλίαν σταδίον, τὸ δὲ πῆγος ποταμὸς
Τάικις, ὅρος τῶν δοῦν ἡπείρων: in quibus
ambitus paludis nimius, uti Casauboni
ad Strabon. lib. VII. 477. (p. 810. ed.
Cas.) observatio patefaciet. Mater Pon-
ti, Mæotis; quod hujus gignatur aquis
et incrementa capiat. Tzetze ὡς μήτηρ
καὶ μαῖότηρια γίνεαι πάντες ἰχθύων, Chil.
VIII. 773., quæ et Hipparchi profes-
sio ap. Voss. ad Melan lib. I. 1.
Wess.

CAP. LXXXVII. 3. στήλας ἰσσησι
δύο ἰσ' αὐτὸν] Si dedisset Med. ἰς αὐτὸν,
significari posset: duas columnas illuc
deportatas statuit, vel erexit: atque hoc
cum aliis Herodoteis etiam comparari.
Sed placet conjectura Gronovii, legis
ἰσ' αὐτῶ, ad Bosphorum. Quod vero
in eam rem excitat e lib. VII. cap.
226. ὁ λίθινος λίαν ἰσσησι ἐπὶ Λιονίδῃ,
mallem omisisset: in honorem enim Leo-
nidæ Leo fuerat is erectus. Clem. Alex.
Protr. pag. 32, 23., Ἀργύνου νιὸν Ἀφρο-
δίτης ἰσσεσθαι ἰσ' Ἀργύνῃ τῷ ἱερῷ.
VALCK.—Ἐσ' αὐτῶ scripsi ex schedis,
sicuti paullo supra (c. 86, 8.) ἐπὶ Θερ-
μῶδοντι ποταμῷ. (Similiterque frequen-
ter alias.) Si qui priscum ἰσ' αὐτοῦ ser-
vatum vult, utatur Pausaniæ, de quo
supra, cratere, (vid. Adn. ad c. 81, 11.)
Μεῖμ' ἀρετῆς ἀνέσθαι — Πόντου ἰσ'
Εὐξείνου, et consimilibus. Wess. — A-
pud prosaicum tamen scriptorem præ-
positio ἐπὶ ista notione cum genit.
constructa ægre (puto) reperietur. S.

[4—6. ἰνναμὸν γράμματα, ἰς μὲν τὴν
'Ασσυρίαν, ἰς δὲ τὴν Ἑλληνικὰ, ἰσθια πάντα
ἰσπαίει ἄγι. Literæ Assyriæ, eadem
quæ Babylonicæ et Chaldaicæ. Assy-
riæ enim et Babyloniæ nominibus pro
synonymis uti Nostrium, ad cap. 39, 3.
et ad I. 192, 7. monuimus. Cæterum
super hoc loco consulendi viri docti,
Anquetil in Actis Acad. Inscript. T.
XXXI. p. 436. et Heeren Commen-
tat. Soc. Goett. T. XIII. p. 35 seq.

Γράμματα quidem h. l. non potissimum
litteras sive characteres intelligi par est:
sed idem valet γράμματα atque ἰνγραφὴ,
inscriptio, quemadmodum mox cap. 91,
3. et I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait
Scriptor γράμματα λίγοντα τὰδι, sic h.
l. scribere potuerat γράμματα — λί-
γοντα ἰσθια πάντα, aut tale quidpiam:
verum etiam per adpositionem, quam
loquendi formam et alias amat Noster,
absque vinculo jungi ista poterant γράμ-
ματα, ἰσθια, insculpi jussit inscription-
nem, vel titulum, (scilicet) populos om-
nes; id est, populorum omnium nomi-
na, et copiarum fortasse, quæ e singulis
aderant, numerum. S.]

[10. τῇ Ὀρφύειν Ἀετίμειδης] De hac
consuluisse juvabit quæ Fabricius colle-
git ad Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp.
III. 208. S.]

CAP. LXXXVIII. 2. ἰσθήσαντο
πᾶσι δίκαι] Unice verum hoc. Tale
Παυσανίῃ δὲ πάντα δίκαι ἔλαβεν καὶ
ἰδὼν, lib. IX. 80. et ὑποσχόμενοι, τὰ
πάντα οἱ μύρια δόσιν, lib. III. 74. Pa-
vius a veritate proxime afuit, πᾶσι δίκαι,
videlicet ταλάντοις, refingens: talenta
enim aliena sunt. Genus hoc egregie
magnus Is. Casaubonius ad Strabon.
lib. III. pag. 232. (ad p. 155. ed. Cas.)
et ad Athen. IV. 10. (cap. 25. nostræ
edit.) illustravit. Pessime P. Bertius
de Aggerib. et Pont. cap. 2. πᾶσι δίκαι
(quod olim hic legebatur,) abstulit ora-
tioni, corona aurea virtutis ergo Man-
droclem et aliis muneribus abs rege do-
natum ex male intellecto, quod seque-
tur, epigrammate jactans. Πᾶσι et πᾶσι
conmutari docuit Rigaltius in Artemi-
dori I. 47. II. 42. Ego vero (lin. 3.)
insuper ζῶα γραψάμενοι habere non de-
bui. Ecce tibi Eustath. καὶ παρ' Ἡε-
ρόδοτον τὸ καὶ ζῶα γραψάμενοι, ἄγον
ζωγραφίας, ubi plura. Wess.—Vide
Var. Lect. (ed. S.) S.

3. πᾶσι δίκαι] Revocabitur et hoc ex

Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., *πρήνια γὰρ θόρυμα πάντα τρισχίλια ἴσκει*, Galeus commodè contulit ad hæc Parthenii π. Ἐξου. Παθμ. cap. IX. *πάντα ἰσκέειν τρισχίλιαντες αὐτῇ*. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in Athen. IV. cap. 10. (pag. 144. f.) Homerea, quæ collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quæque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

6. *ἀνίδης ἐς τὸ Ἡραῖον*] Vellicat Vallam ob Junonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen ejus sit, non immunis: nam Thraciæ urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Junonis templum imprudenter Valla. Nec plane absolve Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Junonis Samiæ templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula fanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνίδην ἐς τὸ Ἡραῖον recurret cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδρονικήs detracta priore littera pingeretur, ni MSS. contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

~ CAP. LXXXIX. [9. *τοῦ ποταμοῦ τὸν ἀνχίνα*] Eam Istri regionem quæ proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, *fauces* fluvii (sic enim hic commodius, quam collum, ἀνχίνα Latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 11. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Græcor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. *Ὁ δὲ τίνας*] Tearum Thraciæ amnem Plinius habet. Ἐπὶ *πρυχοῦσι* Θιαίρου ἀντάου ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad Cephale Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochic. p. 346. Α. Δαρίου

μὲν οὖν ἐπὶ Σκύθας ἱαίνοντες ταύρους ἐν Θράκη ποταμὸς ἰδοῖν ἵπαι κάλλιστος· καὶ σκύλον δὲ Δαρίος στήσας, τοῦτο ἐνιγχεῖσθαι (ἢ ἐνιγχεῖσθαι) αὐτῇ, ταύραρον ἵπαι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contenti adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. *ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΤ*] Ambitiosioris jactantiæ ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus *πάσης ἡπείρου* non universam Asiam, sed quam minorem vocamus, intelligit; quæ mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque omnis Asia dicto audiens erat, quam ἡπείρου, lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρσινόης sive Ἀρσινούης amnis non alius fortasse ac Hesiodi Theog. v. 345. Ἀρσινός: ubi ex suspitione Scholiastes, Ἀρσινόης Ξανθίης fluvius. WESS.

~ CAP. XCIII. 2. *τίνας τοὺς ἀθανάτιζοντας*] Non indigemus Eustathiano ἀθανάτιζοντας, a Fabro non provide arrepto. Simplex æque ac compositum ea in re locum capessere Diodoro lib. I. 94. adscriptum est. Adde L. Küsteri Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat T. Faber ob ista præsertim Eustath. in Dionys. v. 304. Ἡρόδοτος ἀθανάτιζοντας αὐτοὺς καλεῖ, tuetur non immerito Gronov. Explicuit utrumque de Getis adhibitum Cel. Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 105. habet et ἀθανάτιζόν Diodorus, et rarissimum ἀθανάτιζ Philostratus. VALCK.

5. *Νιψαῖν*] Confidentiam celeb. Gronovii, qua Νιψαῖν ex correctione Holstenii, fide Stephani et Suidæ certissimè, exploduntur, (defendunturque Μυψαῖν) demiror; cum Vallæ et Arch., quod ex Galeo cognitissimum erat, Codex ita præferret. Mihi alia mens, Stephani auctoritatem MSS. stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυριμάς item

videntur boni, liquido docentes, Σκυρμαῖσαι, ἴθως σὸν Γίταις, in Stephano olim fuisse, non Σκυρμαῖσαι: cui suspitioni series in Ethnicographo litterarum robur addit. Utrumque amplexus sum. Wess.

CAP. XCIV. 3. Ζάλμοξιν δαίμονα] Male olim aberat postremum, siquidem pro dæmone (pro deo) inter Scythas habitum Lucianus, Clemens Alexandr. atque alii testificantur. Diogenes VIII. 2. καὶ δοῦλον Ζάμολξιν, ᾧ Γίται θύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὡς φησιν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum Steph. Monachio ante Κρόνον posita primitus fuisse arbitraris, erroris Diogenem arguent. Recepi Ζάλμοξιν ex tanto Codicum consensu. Porphyrius Vit. Pythag. sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle ursina, quæ recens nato fuerit injecta: nam talem Thraces pellem Ζαλμῶν adpellare: unde justa Cl. Aῤῥerti divinatio, in Porphyrio etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit Hesychii, leviter discrepans, ex Herodoto scriptura, et in primoribus editis Æneæ Gazæi, teste Rittershusio. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quæritur, quomodo Herodotus; cujus scriptis membranarum si fidere licet, id maluit, quod datum est. Wess.—Herodotea de Zamolxide respicit Diogen. Laërt. VIII. 2., a Steph. le Moine recte emendatus. Secundum Jamblichum Vit. Pyth. §. 173. Zamolxis μίγματος τῶν θιῶν ἵσται παρ' αὐτοῖς. Herodoto cap. 94. dicuntur Getæ οὐδὲνα ἄλλον θιὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφίγγεον. VALCK.

4. Γιβιλίξιν, Matth. Prætorius in Orbe Gothico interpretatus est e lingua Lithuanica, qua gyva leysis significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem Zemeluks aut Ziameluks est deus terræ; hæc Th. S. Bayerus Origin. Sinicar. pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. Wess.

8. διαλαβόντες τοῦ ἀποστεινομένου— τὰς χεῖρας] Codicum ἀποστεινομένων, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs Abreschio ad Aristænet. p. 156. ῥωπτιῶσι et ἀπυλιῶσι (l. 10. et 16.) Ionum dialectus adprobat. Superius διὰ πιντικηίδος (lin. 4.) verissimum: Clemens quidem Stromat. lib. IV. pag. 590. singulis annis, κατ' ἔτος, legatum ad Zalmoxin lectum, sed aliunde memorat. Laurentii autem navigium quinque remigum, ex pravis Græcis progenitum, multos, neque indoctos homines, decepit, Latina magis quam Græca lectitantes. Wess.

CAP. XCV. 8. ἦθθα βαθύτητα] Valesius indolem dictionis ad Polybii Excerpt. p. 23. patefecit. (Vide Polybium nostrum T. VII. p. 601. Adn. ad lib. XXVII. 10, 3. Conf. eundem Polyb. VI. 24, 9.) Sæpe Philo Judæus: βαθὺ δ' ὅμως ἦθθα φησὶν αὐτοῖς, in prudente et gravi oratione, Libro de Joseph. p. 550. E. et ἦθθα βαρυτάτη, sive βαθυτάτη potius, φησὶν αὐτοῖς p. 558. E. tum ἀτήσομαι σι, βαθὺ ἦθθα φάναι, sic recte manu descripto Mangeyus, Quod Omn. Pr. Lib. p. 887. Jam οὐ τῷ ἀσοφωτάτῃ σοφιστῇ (pro ἀσθμιστάτῃ lin. 9.) unde Eustath. hauserit, an memoriæ sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta MSS. consensione vulgatum, ab Aristide olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. Wess.

9. οὐ τῷ ἀσθμιστάτῃ σοφιστῇ] Tanquam Herodotea scripsit Eustath. in Iliad. V. p. 365., ὁμιλήσαντα Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσοφωτάτῃ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ: atque ad ista, οὐ τῷ ἀσοφ. posuit, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν τῷ πάντῃ σοφῷ. Vocem ἀσοφωτάτῃ, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo reperisse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus auctor Naturæ verique, Hōrat. I. Carm. 28, 15. His non omissis, multa bujus

generis viri docti collegerunt. Nemo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam Thucydides, cujus hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν ἀδυνατάτων: sic vocat omnium potentissimos; nam in his μίττον ἢ ἀπόφασιν δηλοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere judicat Hermogenes pag. 567. Thucydidi Μηθυμαίων οὐχ οἱ ἀδυνατάτατοι memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ ἐλάχιστοι δυνάμειοι ἐν τῇ πόλει. Tritæi meminit Pausan. pag. 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. Quod hæc proximum antecedit, (lin. 8.) ἤθια βαθύτιρα ἢ κατὰ Θρηίκας, eleganter dictum; cujus simillima dantur apud Thucyd. Xenoph. Isocratem. VALCK.

[15. ἐν δὲ ἰσοίῃ, etc.] 'Εν δὲ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρῶν, itaque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne minus recte quam alii cum *Valla*: Dum ea — ageret atque diceret, (agebat atque dicebat malles) interim subterraneum ædificium (conclave) struebat. S.]

18. τὸ κατὰ γαίον οἶκμα] Ἀντρωδὶς τι χωρίον vocat Strabo VII. p. 457. A. (p. 298. ed. Cas.) ἄβατον τοῖς ἄλλοις. (δ) καταλαβόντα, ἐν ταῦτα διατεῖσθαι, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἰσότης. Narrat et alia quedam de illo, ab Herodoteis diversa. VALCK.

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν Πάλμοξιν τοῦτον γινίσθαι Πυθαγόρειον] Eadem Helianici apud Suid. et Etymolog. doctrina, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive dæmone seu homine, admonitio veterum religioni et philosophiæ debetur, in primis præcipienti, nihil εἰς θεοὺς καὶ λόγους καὶ ἔργα ἱεραμαρτάνειν διότι οὐκ εἰς τοὺς θεοὺς ἀνθρώπους: in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc ejusdem Philosophi, τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μετέσθαι καὶ χαιρίτω, καὶ ὅση θεοῖς φίλον λογίσθαι ταύτην, in X. de Legib. p. 886. D. similesque dictionum formulæ, a doctissimo Berglero non ne-

glectæ. Mox ἐπὶ Περσίαν (lin. 6.) justum est; accessio uberior ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶης δ' Ἐρξάνδρου] Recte, nec discrepat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallæ, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κῶης δ' Ὀριζάνδρου, et brevi post Κῶης δ' Ὀριζάνδρου aptato imprudenter nomini hominis articulo. 'Ὶξάνδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐρξάνδρος. Qui quidem Coës, Dario asseverans, Scythicæ regionis ἀρηρομῖνοι esse, οὐδὲν, novisse non videtur Scythas ἀροτῆρας et γιωργούς, descriptos c. 17. et 18. Mox εἰς νῦν, (ubi vulgo εἰς νῦν lin. 10.) ex Abreschii conjectura, verius. WESS.

10. ἀρηρομῖνοι] Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, æque ac Ἀραιρημῖνοι. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omisam voluit, quam legerat in Iliad ε', 548. Hinc Hesychio Ἀρηρομῖνη, redditum ἡροτρωμῖνη: quod et alibi posuit, Ἀρήροτον explicans μὴ ἡροτρωμῖνον. VALCK.— Ἀρηρομῖνος antepenacutè scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu-ne, nescio, an auctoris consilio. S.

31. ἔνταί ἀποδοῖς ἡμῖν] Non refert multum, hoc retineas, an ἔστι ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodoteæ abundantiae præfert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca (l. 17.) φάινεις ἃν με ἰωῦτοῦ εἰποιεν, cujus præsidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἰωῦτοῦ et ἰαυτοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Ajac. v. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, ἃν με ἰωῦτοῦ, more Ionum. (At ex scholio hoc natum debebit videri. conf. Adn. ad III.

52, 15.) Quod quidem sæpiusculæ pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobæum Serm. I. p. 20. Statim (lin. 18.) *ὡς παραμίνω* (*παταμίνω* scribere puto, voluerat, quod commodè præfert Arch.) non prorsus damnabile. Wess.

19. *ἰς μίσην φέρω*] Multo usitatius hoc est altero, quod e Med. promit Gronov. *ἰς μίσην φέρω*: hoc tamen, vix a librariis expectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius *φέρας*, nemo jure repudiaret: *ἰγὼ γινώμην* — *ἰς μίσην φέρας*, *αὐτὸς μίντω ἔψομαι ταί*, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. *ἰς μίσην* hic esset in concilio regio: *ἰν Ἀργείους μίσεις* et similia prostant collecta D'Orvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26. *ὅπῃ ἰς πάντας τὰς*, sic sæpe loquuntur Tragici. VALCK.

CAP. XCVIII. 2. τοὺς ἰόντας τυράννους] Ostentant membranæ, quod placere poterit. (*ἰόντας τυράννους*.) Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Æolide et Ionia, quos ombes rex si compellavit, Ionum præcipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Græcos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligere lorum istud, factorum quoddam instar et rudatatis Persicæ illo in genere argumentum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, ad dierum et temporis notitiam barbarorum Novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor Originum Leg. Artium et Scientiarum Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. Wess.

CAP. XCIX. 1. *τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς*, etc.] Cum Auctor hæc commentaretur, pictam Scythiæ et Thraciæ ob oculos tabulam habuit, cujus e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostiaspectavit. *Θάλασσα* Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc *πέλαγον*

ἀγομίον τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, *πέλαγον ἀγομίον* τῆς *θαλάσσης ταύτης*, superato maris hujus sinu, nimium abit a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. (Nec tamen satis adparet quid sit quod *πέλαγον ἀγομίον* dicat. Larcher vertit: “à l'endroit où finit le Golfe de Thrace.”) Mare ipsum, quatenus Scythiæ et Tauricæ oras adspersit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quæ vero adnectit, *τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ ἔρχομαι σημαίνω*, *τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρας ἰς μίτηρσιν*. *Ἀπὸ Ἰστροῦ αὐτῆς ἦδη*, etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, *τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ ἔρχ. σημαίνω* *τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἰς μίτηρσιν ἀπὸ Ἰστροῦ αὐτῆς ἦδη*, etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe *πρὸς μεταμβερίν τε καὶ νότον*, si spectatorem regionis ex Scythiæ mediterraneæ finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti objacet, non auster. Wess.—Mihi multo commodior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua post *ἰς μίτηρσιν* interpungitur: atque etiam, delete post *σημαίνω* commate, cum Schæfero post *τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* incidi orationem, quo significarem, verbum *σημαίνω* ad τὸ πρὸς Θάλα. referri, istud autem *τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* per se stare, valereque Inde ab Istro; sicut c. 100, 1. *τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς*, Inde a Taurica. Istum *εὖ* articulum jam sæpius eodem modo positum observavimus: (conf. Adn. ad I. 105, 4.) sive per pleonasmum ita diōi statuas, sive per ellipsin *κατὰ* præpositionis, quemadmodum cap. 100, 6. *καὶ κατόπισθε* valet *κατὰ τὰ κατόπισθε*. S.

[6. *αὐτῆς ἦδη ἀρχαίῃ Σκυθικῇ*] Hæc est

vetus Scythia; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsia Cimmeriis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἤδη particulam etiam exprimere vuleris, dices, *Hinc jam incipit.* Sic ἤδη habes c. 100, 1. et 5. IIL 5, 9. et sæpius alibi. S.]

11. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχίης] Stephanus Byz. Chersonesus πάλαι τῆς Ταυρικῆς, ex Herodoteis; perperam, iudice Holstenio. Consequens erit ergo, ut Taurica, tanta hic diligentia et cura expicta, extra Chersonesum fuerit, quorsum et erudita disquisitio docti viri, quæ inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, Tauros et Tauricæ partem extra eam sese porrexisse. Fossam Scytharum servi, ut accessu heros prohiberent, a Tauricis montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρίων ad Mæotin duxerunt c. 3. Scythæque ad Tauricam regionem pertinent c. 20. et 100. At Taurici illi montes ad extimum Carciniten Sinum, ubi Isthmi Tauricæ Chersonesi exordium, semet exigentes ex iuxta eundem sinum longe in Pontum protensi ad urbem Chersonesum, quæ ob situs aspreta τρηχίη, terminabantur. Hæc Noster, nec diversa Scylax et Arrianus in Periplus. Straboni pars Chersonesi majoris ἄκρα μεγάλη, ἐφ' ἣ ἵδρυται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερσόνησος. Addit Strabo, peninsula quoddam instar habuisse regionem, urbemque Chersonesum, ubi οἱ Ταυροὶ, Σαυθικὸν ἴθις, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. (p. 308. ed. Cas.) Non repeto, Stephaniani iudicium et Herodotea hinc stabiliri. Wess. — At recte Holstenius observasse mihi videtur, non urbem Chersonesum, sed totam peninsulam hic Χερσόνησον τὴν Τρηχίην καλεσμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsulis distinguitur, Tauricam aut Scythicam Chersonesum adpellant. Hanc igitur ad mare, quod est Orientem versus, perti-

nere ait; αὐτὴ ἐστὶ θάλα. τὴν πρὸς ἀνατολήν τε ἀνιμὸν κατέκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατήκειν dici consentaneum est: et Chersonesus urbs, non in orientali, sed in occidentali peninsula parte sita erat. Nam, quod Larcherus ait, esse Chersonesum urbem in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente Scythiæ, id rem non conficit: etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀνατολήν τε θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶ dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente Chersonesi peninsulae est, intelligitur; nempe Mæotis palus, quam haud multo minorem ipso Ponto Euxino esse, (c. 86 extr.) Scriptor noster existimaverat. S.

[15. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοία persæpe idem atque ὁμοίως. S.]

17. γουνὸν] Ferrarum in promontorio. Γουνὸς Ἀθηναίων, quorum ager minime uber, in oraculo apud Criticos ad Euripid. Medeam v. 679. Est, cui ἐστὶν πόντος de Ægæo displicet mari, ἐς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. αὐτὴν προέχουσιν ἐς τὸν πόντον, in Mare Ægæum. ἐν τῷ Λιγαίῳ πόντῳ, lib. II. 97. Inprobant præterea τὸν ἀπὸ Θορικοῦ, maluntque aut τὸ αὐτὸ τῶν. Valla verterat, quod a tribu Thorica, videlicet jugum: substitutum in postrema editione, (Gronoviana.) quod magis in pontum, qui a Thorico; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικοῦ manifesto ad γουνὸν pertinet Σουιακὸν, quod jugum inter Atticæ pagos Thoricum et Anaphlystum nonnihil artatum longe in Ægæum Mare prominet, prorsus ut Taurica in Pontum Euxinum, et Iapygia in primis, anguste inter Sinum Brundisium et Tarentum constricta. Quod (lin. 20.) reposui συμβαλλῖν ratum Auctor habet lib. II. 10. Wess.

17. τὸν γουνὸν τὸν Σουιακὸν] Edoceri

cuperem, cur hoc Attices in altum ex-
currens promontorium, *γουνῶν*, soli fer-
tilis, hic honestaretur adpellatione;
quum ab ea parte nunquam laudata sit
Attica, sterilis in universum et *λεπτό-
γαιος*, nihilque, quod quidem ego nove-
rim, de Sunio dicatur, ad istius anguli
τὸ γόνιμον καὶ κάρσιμον commendandum.
Angulus non *γυνία* tantum, sed et *γῶνος*
dici potuit: Hesych. *Γῶνος, γυνία, Λάκων-
ος*; et fortasse *Γουνὸς* eidem non *γουνιαῖος*
sed *γουνιαῖος τόπος* fuerat dictus, locus an-
gularis. Sæpe memoratur Attices illud
promontorium Orientale, *Σούνιον ἄκρον*
Ἀθηῶν. Herodotea sic primum reddi-
dit Valla, ut eadem quidem legisse vi-
deatur, sed ordine a vulgato nonnihil
diverso collocata: *τὸν γουνὸν τὸν Σουνια-
κὸν, τὸν ἀπὸ Θορικῶν μέχρι Ἀναφλύστου*
δήμου, μᾶλλον ἢ τὸν πόντον τὴν ἄκρην
ἀνίσχοντα: quo modo si legerentur in
Codicibus, non displicerent. Neglexit
in his Herodotus pagum Azeniensem,
quem, raro veteribus memoratum, mi-
noris fuisse constat momenti: hoc ex-
cepto, in Attices ad Sinum Saronicum
latere demus erat Anaphlystus, Sunio
vicinus: Sunii promontorium nave flec-
tentibus, sive super Sunium navigan-
tibus, ab altero latere primus occur-
rebat ad sinistram pagus Thoricus.
Quidquid ab Anaphlysto ad usque
Thoricum terrarum magis in altum
prominebat *γουνὸν* vocat *Σουνιακὸν*, *μᾶλ-
λον ἢ τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνίσχοντα*.
VALCK.

[Apud Homerum notum est *γουνὸν*,
vulgo intelligi *τόπον γόνιμον καὶ κάρσι-
μον*: quam quidem notionem alienam
prorsus ab hoc Nostri loco esse adparet.
Angulum hic significari, ex Hesychii,
Γῶνος, γουνὸς, probabile videri poterat:
qua notione vocab. istud, cum Valcke-
nario, Schneiderus in *Lex. crit.* accipi-
endum h. l. censuit. Cur vero idem
Vir doctissimus pro eodem adstruendo

vocabuli usu etiam oraculum illud ad-
vocaverit, quod ab Euripidis vetere In-
terprete ad Med. 679. refertur, ubi est
πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, causam
equidem video nullam. Habet Home-
rus *γουνὸν Ἀθηναίων ἱεράων*, *Odys. λ'.
322.* et Pindarus *εἰς γουνίους Ἀθηνῶν*,
Isthm. IV. 42. Quibus in locis, perinde
atque in eis ubi apud Poëtam *γουνὸς*
ἀλωῆς nominatur, secundum solum *γουν-
ὸν* vulgo intelligunt. Atqui haud im-
merito tamen mireris, quid sit quod
Attica, cujus utique parum fertile so-
lum fuisse constat, quamque *κραταιὰς*
alioqui *Ἀθῆνας* nominare Pindarus so-
let, (*Olymp. VII. 51. XIII. 52. Nem.
VIII. 19.*) ab eodem Pindaro aliisque
fecunditatis nomine celebretur. Itaque
videndum, ne pervulgata illa vocabuli
γουνὸς interpretatio nonnisi ex etymolo-
gica conjectura a Grammaticis fuerit
conficta, longoque diversam vim vete-
res auctores ei subjecerint. Scilicet,
sicut *κραταιὰ* regio dicitur, quæ edita est,
montana, multas eminentias habens:
similiter fortasse etiam *γουνὸς* eminens-
tiam, locum editum, veterum sermone
significaverit; quam in partem haud
absurde olim Pergerus, vir doctus,
illud *γουνιαῖος τόπος* accepit, quod apud
Hesychium vulgo post vocem *Γουνουῖσθαι*
legitur, ut sit locus editior, instar genu
eminens. Quæ quidem notio, sicut et
huic Herodoti loco, et illis poëtarum
locis apte convenit, ubi *γουνὸς* *Ἀθη-
νῶν* nominatur; sic nec male congruet
istis Homeri locis, ubi *γουνὸς ἀλωῆς* di-
citur, nempe eminentia, altitudo; quan-
doquidem areas, in quibus frumentum
tritabant veteres, editis in locis fuisse
constat, quo facilius palæa a ventis dis-
cutterentur. Ista igitur notione vocabu-
lum hoc usurpasse Herodotus videtur;
quæ ne ab Etymologo quidem neglecta
est, apud quem p. 233, 5. hæc ipsa ver-
ba leguntur. *Δίγεται δὲ γουνὸς, ὁ ὑψηλὸς*

τίτοις ἀπὸ μεταφραῶς τῶν ἐν τῇ σύματι γινώσκων, ἃ ἔρχου. S.]

[22. ἰγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω] Intellige τοῦτ' ἐγὼ, etc. quemadmodum et c. 81, 12. S.]

[24. πολλὰ λίγων παρόμοια, οἷσι ἄλλοις ἴσιν ἢ Ταυρικῇ.] Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λίγων παρόμοια, οἷς ἴσιν ἢ Ταυρ. S.]

CAP. CL. 8. ἰδὲς ἡ ἡμερησίῃ ἀνὰ διημέρῳ σιπταδία] In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a magno viro ad Strabon. I. p. 61. (ad p. 35. ed. Cas.) adnotata. Mox (lin. 9., πρὸς Codd. et sententiæ jussu exterminavi: quæ enim pro voce asserenda vir Clar., non urgent. Wess.

CAP. CIII. 2. Θύουσι μὲν τῇ Παρθίνῳ] Mutato leviter articulo fingeat præstantissimus A. Kluitius, Θύουσι μὲν δὲ παρθίνῳ. Nihil enim in anterioribus de virgine, mox demum memoranda. Wess. in Addendis.—At nec δὲ particulæ hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθίνῳ, nempe immolant ei numini, quam τὴν Παρθίνον adpellant. Similiter Strabo, lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta virginis mentione, de Chersoneso urbe loquens ait, ἐν ἣ τὸ τῆς Παρθίνου ἱερόν. Cæterum, Tauros istos reliquias fuisse Cimmericorum a Scythia olim finibus suis pulsorum, probabile fecit Gatterer Comment. Societ. Reg. Goetting. Vol. XI. p. 140. probante Heeren in Ideen, etc. T. I. p. 888. S.

3. καταρξάμενοι] Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat Euripidis Iphigenia in Taur. v. 38. Οὐὼ γὰρ, ὅντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, ὅς ἐν κατέλθῃ τῇδε γῆν Ἑλλὰν ἀνῆλθε, καταρξομαι μὲν, etc. Quod sufficit. Wess.

Ibid. κατὰ δ' εὐξάμενοι] In Editis an-

tiquis scriptum καταρξάμενοι. Qui aliter primus scribendum curavit, (vide Var. Lect. ed. S.) tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud Herodotum, voculam etiam ῥα non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio καταρξάμενοι et κατιοξάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis ἰσὶν imposuisse suspicor me, et utrumque recepit, ut solebant isti sæpenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythia Tauris, pro victimis advenas cædere solitis, ut ait Mela, scripserat procul dubio Herod. τοὺς ἐν λάβρῃσι Ἑλλήνων — καταρξάμενοι ἰσάλην παίοντες τὴν κεφαλὴν: auspicati velut vectimam, clava caput percutiunt; non ut Græci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandæ lectioni sufficet vel unicus locus Eurip. Iphig. in Taur. v. 1154. quo Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniæ sacerdotis, utrum illa jam τῶν ξίνων κατῆξαστο, hospites sit auspicata. In Græcorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente Nicol. ponit Damasc. Stobæi, p. 105. Sed, secundum Herodoti Tauros, non Scythicæ fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa Dea, cui Græcos immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ Θύουσι, λίγουνσι αὐτοὶ ταῦροι Ἰφιδίνουσαν τὴν Ἀγαμέμνονος ἴσιναι. Hesiodus in Heroinarum catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, Diana volente, Ἐκάτην ἴσιναι: hoc tradens Pausan. in Atticis, c. 43. τούτοις, αἰτ, Ἡρόδοτος ὁμολογοῦντα ἱγρᾶσι, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc præsertim nomine Scythæ fuerint a Græcis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quæ prorsus abhorrentur ab humanissima Græcorum mansuetudine, τὸ ξινοθυτεῖν, τὸ ἀνθρωποφαγεῖν,

Vol. III.

3 K

καὶ τὰ τοῖς κρείσσιν ἐκπύματα χρεῖσθαι. vid. Strabo VII. p. 458 A. et 460. A. (p. 298. B. et 300. A. ed. Cas.) et Jacob. Elsner. Observ. in Ep. ad Coloss. III, 11. VALCK.

15. Ζῶσι δὲ ἀπὸ λήθης τι καὶ πάλιν] Tales Chaldaeorum, δὲ ληζόμενοι ζῶσι — εἰθερίων ἀπὸ πάλιν βιωτέων apud Xenophontem K. Παθ. III. p. 74. A. — Conf. Nostrum IV. 22, 6. S.

CAP. CIV. 1. ἀζέρεται ἀνδρῶν] Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de Agathyrhis dixerat, credo, ἀζέρεται ἄνδρες εἰσι, sicut in suis legere Codd. L. Valla, et Jo. Stobaeus Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀζεράτοις Eustathius in Dionys. v. 310. De Agathyrhis Salmasio notata in Solin. p. 188. partim corrigi ad Melam Is. Vossius. VALCK. — Praestat ἀβρίετα ἄνδρες ex scriptis. WZSS.

5. Θρηῖτι προσηχερέκασι] Geminum lib. I. c. 172. προσηχερέκασι δὲ γλῶσσας μὴν πρὸς τὸ Καρπιδί ἴθις. WZSS.

CAP. CV. 2. κατίλας ἐκλατὼν τὴν χώραν] Male in Vallæ Latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxuit errorem clar. Lambertus Bos, Observ. Crit. c. 2. p. 9. WZSS. — De usu verbi παραλαμβάνειν cf. Valck. ad IV. 11, 19. S.

[5. ἰς δὲ πιζόμενοι ἀναγονι μετὰ Βουδίνου] Hæc Gatterer l. c. suffragante eodem Heerenio, p. 893. sic vertenda contendit, quamdiu premebantur, cum Budinis habitabant. At id quidem contra Herodoti usum; apud quem ἰς δὲ nunquam quamdiu, sed constanter donec (hac notione, donec tandem, usque dum) significat; adeoque commode denique, postremo, reddi potest; qua cum notione frequenter conjuncta illa est, quam ob rem, quam ob causam. Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione positum est, ad extremum, malis premi, etc. quod quidem nil impedit, quo minus (quod voluere doctis, quos

nominavi, Viri) credibile sit, postea Neuros, finito malo, priscas suas sedes repetisse. S.]

6. κινδυνεύουσι — γίνεται ἴδιαι] H. Stephani, Vallam corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνεύουσι ἴδιαι notat esse videntur, sive sunt; et δευτέρου ἴδιαι sæpius adhibetur pro ἰδίῃ. Frequentavit illud imprimis Plato. Xenophon. Ἀγορ. v. IV. p. 463, 10. ἀδυνάτου ἀναμφιλογώτατος ἀγαθὸν ἴδιαι τὸ εὐδαιμονίῃ, et v. 35. φρονέζω μὴ κρείσσονος ἢ μοι εὐγῆρ κινδυνεύω γὰρ ἐκπλῆς εὐδὴν ἰδίῃ. (IV. 2, 34 et 39.) Sic ille sæpius alibi loquitur, et in Epist. Socrat. XXX. Demosthenes I. contr. Aristog. p. 489. δυσκατάστατος τι κινδυνεύει πρὸ γὰρ ἴδιαι ποιεῖται. Platonis etiam imitatores Sophistæ hunc floeculum scriptis sæpe suis interserunt: vide Clariss. Ruhnken. in Tim. Lex. p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quædam dedit Clar. Wetsten. in S. Lucæ Act. Ap. XIX, 27. Neutorum præstigias hinc attingit Eustath. in Dionys. v. 310. Mela II. 2. fine: Neuris statam singulis tempus est, quousque velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur. Anilem fabulam tangit Salmas. in Solin. p. 187. VALCK.

10. ἀδεις ἰστίον ἰς τοῦτ' ἐκινεσθῆναι] Demuto nihil; nam λυθείς Arch. ex ἀδεις progenitum librarii negligentis. De Neuris, Mela, Solinus atque alii, consimilia. Durant, ut solent quæ cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellæ. Memini, rusticos et pastores primo ætatis flore videre, quibus hæc metamorphosis insulte inputabatur. Confer Keisleri Antiq. Septemtrional. p. 494. WZSS.

CAP. CVI. 4. γλῶσσας δὲ ἰδίαν] Non pendunt ex præcedenti φερίουσι, sed alio, quod in Scriptoris mente hærebat. Simi-

les ex Sophocle atque alijs dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures Thucydid. I. 17.; Virgilius Æneid. X. 26. ubi Servius; Columella de Re Rust. lib. VI. 32. et Græv. ad Florum III. 21. His vero nexa olim et apta volui, ἀνθρωποφαγίαι δὲ μόνῃ τρώει, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. Androphagi sive Anthrophagi ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti Melanchlæni ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Conjecturae doctorum hominum, ἄνθρωποι τρώει, aut μόνῃ ἀνθρωποφάγῃσι ἢ μόνῃ αἰλουροφάγῃσι, æstus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit Ampl. Nic. Witsen, in Belgica horum versione, librorum peccatum, et detersit tacens, Tartariæ Description. T. I. p. 199. edit. primæ. Strabo Scytharum nonnullos adeo fuisse immanes, ἄνθρωποι καὶ ἀνθρωποφάγῃσι, lib. VII. p. 463. (p. 302. c. ed. Cas.) ex Ephoro scripsit. Wess.—Vide quæ ad h. l. in Var. Lect. (ed. S.) disputavimus. Quod ad verbum ἔχουσι adinet, ex conjectura a nobis adjectum, fuerit quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendat, si quidem (docente H. Stephano Thes. T. IV. p. 89 seq.) verbi φάγῃσι tam late pateant usus, ut interdum idem atque ἔχουσι valent. Verum tamen, γλάσσοι φάγῃσι pro γλάσσοι ἔχουσι aut γλάσσοι χρεῖσται dicturum fuisse Herodotum, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

4. ἀνθρωποφάγῃσι δὲ μόνῃσι τρώεισι] "Εν τρώεισι venerat in mentem Jo. le Febvre: sed quæ hac legit in sede Eustathius (vide in Dionys. v. 399.) in suam restituet, de Anthrophagis olim scriptæ clariss. Wesseling. Vide Diss. Herod. p. 72, Recte Codices MSS. vocant Ἀνθρωποφάγῃσι, (nempe verbo utuntur ἀνθρωποφάγῃσι) et Plinio dicuntur An-

thropophagi Scythæ, humanis corporibus vescentes, Hist. Nat. VI. c. 17. similiter Melæ II. c. 1, 120. atque his ἡ ἀνθρωποφάγῃσι tribuit Ephorus Strabonis VII. p. 463. z. VALCK.—Proprium hujus populi nomen, ut et Melanchlænarum, Bastarnas fuisse, probatum ivit Gatterer l. c. p. 148. consentiente Heerenio p. 893. Vere quidem a Græcis Androphagos et Anthrophagos fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor Commentationis supra laudatæ, F. W. Beer, in Additament. ad Hist. Univ. ex Anglico sermone in Germ. translata, T. III. p. 90 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solites: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et æquitatis plenum responsum, Scythiis auxiliis petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Cæterum de his finitimisque populis consulendus Bayerus in Actis Acad. Petropol. supra laudatus Wesselingio ad cap. 18. §. 8.

CAP. CVIII. 2. γλαυροὶ τε καὶ πυρροὶ] "Ad oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retulerim, glauco vel cæruleo pictum et "rufo: unde Picti Geloni Virgilio "Georg. II. 115." belle Salmas. in Solin. p. 138. Πόλις πιστόλοισι recurrit lib. V. 52. VII. 59. Homericomore. Wess.—Cum Salmas. et Wess. facit Larcher. Est etiam apud Claudian. in Ruf. l. 314. Heynio ad Virgil. l. c. laudatum, Membraque qui ferre gaudet pinxime Gelonus. Ad oculorum tamen et naturalem vel comæ vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut Heeren l. c. p. 895. et Mannert. T. III. p. 7 seq. S.

Ibid. πόλις—[ἐκλίθη] Quæ sequuntur de urbe lignea Gelono in Budi-

nis, quam Persæ narrantur incendisse c. 123., hinc tangunt Steph. Byz. in Γιλωνί, Mela I. c. 19, 140. et Eustathius. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρίωνται καὶ Γιλωνί] Herodotea si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γιλωνί. Equidem ob Arch. dissensum ambigo: præferunt certe ex eo excerpta, quæ Herodotum non dedecent, et comoda congruæque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premittitur maxime. Wess.—Pro καὶ Γιλωνί scribi poterit Γιλωνίς, aut, quod malim, vocula τῇ interjecta: Βουδῖται δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρίωνται, τῇ καὶ Γιλωνί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοις δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρίωνται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui prætulit alterum, Herodoteis etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. (II. 20. et IV. 112.) VALCK.—Scilicet II. 20, 10. et IV. 112, 6. constructio cum dat, obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu representavimus, quæ sane nihil differt ab ea quam cod. Arch. mox offerebat, δίνται ἡ αὐτῇ ἴσσι Γιλωνίσι καὶ Βουδῖνισι, ubi, ex doctorum duumvirovum præcepto, ἡ καὶ Βουδῖνισι oportuerat. Similiter V. 65, 13 seqq. ἰόντες καὶ οὗτοι — ἐν τῶν αὐτοῖν γυγόντες καὶ οἱ ἀμφὶ Κώδρον: non ἔξ αὐτῶν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ, etc. S.

3. φθιροφαγίους] Dederat, opinor, φθιροσφηνγίους; et φθιροσφηνγίους Arrianus in Periplo Ponti Euxini, p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λίγυι τούτους εἶναι τοὺς φθιροσφηνγίους; in πν facile ηγ transierint. φθιροφάγους vulgo dixere: vid. Strabo XI. p. 754. (p. 492. x.) et ibi Casaub. VALCK.—Phthirophagi occurrunt plures, etiam in Libya, cap. 168. huius libri. Præclare, ut puto, de similibus, φθιροφάγιοι ἰσθίη, ἀπὸ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ πύου λαβόντες ὄνομα, Strabo lib. XI. p. 763. (p. 499. ed. Cas.) Wess.

— Notum quidem quod de Sinensium mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud Nostrum nec apud Arrianum, necesse erat sollicitare. Quod autem Portus hunc Nostri locum sub verbo φθιροφαγίους retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud Herodotum reperitur. S.

10. ἰνύδρις] Porti conjecturam, a Genevensi editore perperam pictam, Pass. codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τῆς σισύρας (lin. 11.) jure Cl. Gronov. vindicavit, cui calculum Valckenarius noster ad Ammon. p. 205. adposuit. Σίσυρα, ἄγγιον στίγμαστρον veteribus. Theophylacto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἐξ ἱέρου, ἐς τὰ μέλας ἐντέλης, etiam Apsyrto Hippa-tricor. lib. I. 38. p. 135. Sed hoc Ruhnkenius ad Timæum, p. 165. (p. 231. seq. ed. sec.) Ὀρχις laudabunt, qui sermonis Ionici genium Hippocratemque et Aretæum amant. Wess.—Licet differentiam quamdam inter σισύραν et σίσυραν statuerint Grammatici nonnulli; parum tamen, verum si quæris, ac nihil fortasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos prætulimus, in Var. Lect. (ed. S.) declaratum est. Ἐνύδρις, quæ lutræ sunt, miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a Mannerto, III. 7. Cur vero totam ῥῆσιν illam, ἵς ἐς τὴν αὐτῇ — ὑστέρῃαν ἀκτεῖν, l. 10—15. cum Heerenio, p. 919 seq. pro emblemate habeamus, ab aliena manu adsuto, causam equidem nullam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occasione talia referre. Quænam quidem alia animalia dicat quadrato vultu, definire non ausim. Præter castorem et lutram tria alia quadrupedium genera Aristoteles Hist. Anim. VIII. 6. nominat, quæ ex lacubus et fluviis victum quærunt. S.

CAP. CX. 3. Οἰζύσαντα] Hoccine, an Αἰζύσαντα, Scythicum Amazonium sit nomen, non decerno. Si Αἰζ Scythis

Armenisque vir sit, quæ Wachteri in Præfat. Glossar. Sect. XII. professio, pristinum ex Aldo et Valla potius erit. Sed in talibus anceps hæsitatio. Male Herodoti fidem Franc. Foris Otrokoeki Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggillat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur vocabulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere Turcarum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissimum. Wess.

12. οἱ δὲ Κρηνοὶ, εἰς τῆς γῆς τῶν Σκυθίων, etc.] Damnantur duæ voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; suntque ad rem non necessarie. (Uni Ask. desunt illæ: comode alii γῆς τῆς.) Cremni, liberorum erant Scytharum, ad Mæotin. c. 20. Cultum habent decus ista, (lin. 14.) ἰσχυροῦσαι — ἰσχυροῦσαι — καὶ ἐν ταύταις, etc. Scribentis in animo erant, ἰσχυροῦσαι — ἰσχυροῦσαι, quibus ἐν ταύταις aptissime adherent. Talia medicinam respuunt. Wess.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν] Docent sequentia, Amazonum aliquas fuisse prælio peremptas: illa quoque, καὶ οὕτω ἔγνωσαν ἰούσαι, etc. limpidè asserunt, non alius ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὲς τῶν νεκρῶν, sicuti in Codd. plerisque. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

[9. εὐκλειπταί] Sic edd. omnes, nec aliud e MSS. enotatum. Videbatur autem mihi εὐκλειπταί scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturæ compendio picta est, quo terminationem τει indicare scriba adsuevit. S.]

13. βούλομαι — παιδας ἐγγιγνέσθαι] Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐγγιγνέσθαι, sicuti c. 155. ἐγγιγνέσθαι. Schedæ, in quibus ἐγγιγνέσθαι et ἐγγιγνέσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnat etiam hoc Thomæ Mag. decreto in Βούλομαι, sæpius fallenti. Wess. — Contendit scil. Magister ille,

verbum βούλομαι nonnisi cum præsentī tempore aut præterito construi, nunquam cum futuro: cui præcepto parere Herodotus recusat. S.

CAP. CXIII. 3. ἰς ἐμαρίην] Ex αἰ et υἱ Iones ejecere nonnunquam τὸ ἰών, θάλην scribentes et ἐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat Eustath. in Hom. Iliad ξ. p. 970, 13. (p. 980. ed. Rom.) ἰών, inquit, τὰ περί τινος τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκρίσιν ἀσχοληθῆναι, αἶν ἐρεῖσαι, φασίν, ἢ ἀποπατῆσαι, ἐμαρίην ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, ἐμαρίην ἐκάλουν, vel ἐμαρίην: quod vicina monstrant. Suidas: Εὐμαρίη, ἀπόσπαστος, παρὰ Ἡρόδοτον. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 95. ἐμαρίην χρίονται ἐν ταύτῃ οἰκίῃ: quod tanquam diversum a Græcorum usu de Ægyptiis dictum nemo mirabitur, qui Casaubonum legerit ad Theophr. Char. c. xiv. p. 115. Hebræum morem loquendi, præter Casaubonum, Gatakerus explicuit Adv. Misc. II. c. 3. Solita sibi verecundia Persicum morem Xenophon expresserat Κυρ. Παῖδ. p. 5, 4. (I. 2, 16.) αἰσχρὸν ἐν (Ἰλίου) καὶ τὸ ἴοντα πονοφαιρὸν γινέσθαι: ubi, qui pueris lectam Cyropædiam suis sæpe contaminarunt adsumptis literatores, adjecisse suspicarer ista, ἢ τοῦ ἐρεῖσαι ἵστα, ἢ καὶ ἄλλου τινὲς ταυότου: nisi Zonaras eadem in suo Codice legisse videretur Annal. III. p. 110. α. Scriptus Codex in loco huic Herodoti simillimo præbuit Κυρ. Παῖδ. I. p. 21, 9. (I. 6, 36.) ἐν τὰ ἀναγκαῖα — ἵστα. Per euphemismum Thucyd. dixit πάντα ποιῶν διὰ συνωχίας ἐν τῇ αὐτῇ, p. 504, 3. (VII. 87.) Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

5. αὐτῶν τοὶ ἐμαρίωντες] Vallæ non intellecta nativā se simplicitate præter-

cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat, p. 509. ἢτε προσώπων, εἴτε τις ἄλλος, πᾶσι καὶ παντοφύτοις μίμνεται. Theocritum non dedecerat ista: καὶ τις μονοδυσίαν αὐτίαν ἐπὶ ἰσχυρίσαστο, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπαύσιτο, ἀλλὰ περιῖδε χρέματα. Justo diutius Amazo viduata Scytham juvenem οὐκ ἀπαύσιτο, sive ἐδ' ἔργον οὐκ ἠπαύσιτο, sed περιῖχε βουλομένη, καὶ δὴ ἰσχυρὸν μετ' ἑαυτῆς: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — 'Επιχρίσαστο, hic idem ac ἐπιχρῶντιζοντο, atque Aristophaneum ἄρεδι, de equo diceretur eximie ad equam admissio: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, οὐ μὲν ἰσχυρίσαστο, legitur. Darii Ebares matrem dicitur Herodoto ἰσχυρίσαστο ἐπὶ Θηλῆς, III. c. 85. — (Opportune Tittmannus ad Zonaram Lexicon. p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπαύσιτο, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἰσχυρίσαστο adjicitur: 'Εγχερίσαστο, ἀπαύσιτο, ἀπαύσιτο, παρ' Ἡρόδοτον.) — Est et illud pervenustum: (lin. 12.) οἱ λαοὶ κηρύσσουσι — καὶ αὐτοὶ ἐπιλάσαστο εἰς λαοὺς τῶν Ἀμαζόνων: tortas viragines mansuefactas sibi fescere morigatas, ἐπιλάσαστο, χυρῶν αὐταῖς παύσαντες. Socratis Aspasia τῆς αὐτῆς παιᾶς puerum dixit apud Athen. V. p. 219. f. De uxore juvenecula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 32. ἔπειθε με χυρῶν ἢ καὶ ἐπιλάσαστο ὅσους ἀπὸ τῆς ἀλλοτρίου. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

7. ἐπὶ δὲ χυρῇ ἰσχυρῇ] Idem ac ἰδὲναι apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μνηστῆρ' ἀλλοτρίων διὰ τῶν χυρῶν διασημαίνουσι: sed prorsus Germanum Aeschyli Agamemn. 1070. Σὺ δ' ὅντι φωνῆς φράξι παρβάνη χυρῇ. Talia

Latinorum, Crudelem infesta saepe vocare manu; Nudaque vocat dux agmina dextra, alibi conducta. Wess.

10. ἐπὶ δὲ ὑστεραίῃ] Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi ὑστεραίῃ, IX. 32. et 83. Optime Gronov. διυτῆρ' αὐτῆς (lin. 12.) restituit et explanavit. (ipsam cum socia) In Diodoro T. II. p. 577. ἀλλὰ τῶν τῶν τῶν διυτῆρ' καὶ τρίτης, uno aut altero comite. Vide sis ad ejus lib. XIX. 17. et Wetstenium in Epist. II. S. Petri, c. 2, 5. Wess. — Conf. Hoogveen ad Viger. III. 2, 17. qui hic quidem cum edd. vet. ὑστὶς διυτῆρ' αὐτῆς ὑστεραίῃς, legit; sed plura e Thucyd. exempla adfert, ubi διυτῆρ' αὐτῆς junguntur. αὐτῆς quidem sive αὐτῆς subintelligi h. l. poterat, nec ut adjiceretur erat necesse. S.

13. καὶ αὐτοὶ ἐπιλάσαστο] Ornatae et adaugēt jucundissimae narrationis lepores: Pindarus Cinyram, Veneris corculum et suavium, ἱερὰ πύλον Ἀφροδίτης h. e. Criticis eleganter exponentibus, ἐνθάδε καὶ εἰδωμένον ἐπὶ χυρῇ, descripsit Pyth. Od. II. 30. Addunt ἐπιλάσαστο et ἐπιλάσαστο: non aliud videri ac ἐπιλάσαστο: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. Junge Schol. ad Nicandri Ther. v. 452. Wess. — Conf. paullo ante a Valck. notata. S.

CAP. CXIV. 15. μίμνεται ἐν τῇ ἀμάτρῃ] Atque adeo velut εἰκονοποιῶναι. Civitatum Graecarum morem in Scythiam transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur ἐν ἰδὲν μίμναι καὶ εἰκονοποιῶναι. Phintia Philosophia apud Stobaeum, p. 444, 8. uxoris ἰδὲν iudicabat esse ἐν εἰκονοποιῶναι καὶ ἰδὲν μίμναι: cur Wolfius in Mul. Graec. Fragm. p. 196. ad ἰδὲν adscriberet ἰδὲν causae nihil habebat. ἰδὲν μίμναι praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit Euripides; Philo Jud. p. 308. c. et Plutarch. II.

p. 142. c. qui in Quæst. Rotin. p. 271. n. suorum tangit popularium in Bœotia consuetudinem; qui, nova nupta in sedes introducta, παῖσιν πρὸς τῆς Θόρας τὸν ἄλωνα τῆς ἐμᾶξης, ἐμφαίνοντες διὲν τὴν νόμφον ἐμβαλίνον: postremum levi molimine converti poterit in ἐμβαίνον: menda quoque liberari Hyperidis fragmentum in Stobæi Γαμμοῖς, p. 441, 14. Διὶ τῶν ἐν τῆς αἰνίας ἐκπορευομένων ἐν τσαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλιμίας, ὅστις τοὺς ἀπολιπόντας (corrige, sodes, ἀκαταύντας) ἀνυπόστατοι μὲν εἶναι: ἵσκι γὰρ, ἀλλὰ τίνας μύθη. VALCK.

CAP. CXV. 4. φίβος, τι καὶ δῖος] His unus Ammonius differre docet Δῖος, et Φίβος: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem Ammon. in voc. Ἱερῆον, velut Herodotea, κατὰ τὴν ἵσκι καὶ οὐκ ἔστιν ἡγεστέρα Θύων ἐν τῇ ἱερῇ, quæ, ne quis frustra quærat, apud Herod. non inveniuntur. Præter Æschylum neminem etiam novi qui dixerit ἡγεστέρα Θύων, qui χαρστέρα Θύων, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 7. ἐπὶ ἴσκιον ἐμφατῶσαι] Nihil de vulgato demutasset, nisi Codices injecissent manum, vix repellendam. Hippocrates Αἰρ. Αἰ. et Loc. p. 290. de Sauromatarum ad paludem Mæotin uxoribus, ἐμφατῶσαι αἱ γυναικες ἐμφατῶσαι τι καὶ τοξίοντι καὶ ἀκοντίζουσι ἀπὸ τοῦ ἴσκιου καὶ μάχονται τοῖς ἀλλήλοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. a. Wms.

CAP. CXVII. 1. Φατῇ — ἡμῶν ἐξῆναι explicatum ad lib. II. 43. illustratumque fuit: Wms.

4. πρὶν δὲ τῶν πελαγίων ἄνδρα] Ob oculis Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρῆναι οὐ πρὶν τοῖς ἐκτακτοῖς πρὸς γάμον πρὶν δὲ πελαγίων ἄνδρα ἀντὶν. Numerosior Cous senon, οὐκ ἀσπαρτινόντων δὲ μυχρὶς δὲ τῶν πελαγίων τρεῖς ἀσπαρτινόντων. Profecto

dura, quantumvis bellatricibus, conditio. Wms.

CAP. CXVIII. 8. ἐν τοῦ μίσεω κατήμιναι] Adi sis ad lib. III. 83. (ibique notata,) et VIII. 22. Ταῦτ' ἐν νήσαντι (lin. 9.) obtrudunt membranæ, videturque ad rem obportunum: frequentius τὰῦτ' ἐν φρεσὶν αὐτοῖς, I. 59. aut κατὰ τὰῦτ' ἐν, lib. V. 2. Aldi ἀντιόζωμαι (ibid.) perperam neglectum fuit. Wms.

8. ἐν τοῦ μίσεω κατήμιναι] Herodoto proprium illud æstis fuit communium in Dias. Herod. p. 125. Mox (lin. 10.) littera producta scribi malim: ἀλλὰ τὰῦτ' ἐν νήσαντι ἀντιόζωμαι τὸν ἱστίοντα. In nonnullis, ubi linguæ Latine ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Græci; (poëtæ præsertim:) verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subjunctivo, sæpius a librariis oblitterato. VALCK.

[10. οὐκ ἂν παύσινται ταῦτα, ἡμῖς μὲν, etc.] Pro ἰδὲ οὐ παύσινται ταῦτα. Commodè ἰστορηματικῶς vulgo ῥῆσις illa effertur, οὐκ — ταῦτα; quod in talibus enunciationibus præstare censuit Schæfer ad Boetii Ellips. Græc. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adjici Herodoteum. S.]

[15. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὕμιας] Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Dial. Att. §. 44. ibique Schæf. p. 102. Cf. infra, V. 94, 12. VII. 16, 28. S.]

22. διέβη τήνδε τὴν ἡπειρόν] Consideravit Laurentius, quasi διέβη ἐς τήνδε, quod supra (lin. 5.) depositum, fortasse injuria: Thraciæ vicinæque regionis transitum Scythæ designant. (Forsan vero idem valet διέβη τήνδε ac διέβη ἐς τήνδε. conf. Var. Lect. (ed. S.) VII. 20, 12 seq.) Rectius ἡμῶν ἐξῆναι, pœcat. Tale, πᾶσαν ἀγίαν καὶ πᾶν ἴδιον — ἡμῶν ἐξῆναι βασιλῆϊ, lib. V. 2. Alia in re eleganter τὴν ἀσπαρτίαν ἀφῆμαρτον ἐκράδον, Philo Jud. Vit. Mos. lib. I. p. 606. n. et Æschyl.

Eumen. v. 14. *χλόνι ἀνήμεροι τιδέντες* *ήμερωμένοι*. Wzss.

CAP. CXIX. 16. *ἄρχη τι Ἀδικίων*] Verissime ex Med. vir Celeb.; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. Ælianus Hist. Animal. V. 34. *ἀδικίων μὲν οὐκ ἄρχη*; et XVII. 24. *οὐ μὲν ὥστε ἄρχην ἀδικίων, ἀλλ' ἀμύνεσθαι τὸν ἄρχαντα*. Auctior eadem ap. Demosth. ex vetere lege *ἄν-τις τύπη τινὰ ἄρχων χυρῶν ἀδικίων* contr. Aristocrat. p. 410. et sæpiuscul. Wzss.—'Αδικίων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, *ἀδικίων* puto dicturus erat, aut *ἀδικίωνος*, aut *ἀδικίης* ut I. 130, 13. VI. 119, 5. S.

17. *καὶ ἡμῖς οὐ παύομεθα*] Conjectori favet benignum Wesselingi præjudicium in Diss. Herod. p. 126. cui non mirarer si quis alius objecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem *παύομαι* et *πῆσομαι* in istum pæne sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud Valla; frequenter occurrunt, *δυνὰ παύομαι*, vel *ἀνάσαι, τί παύομαι*; et similia: *οὐδὲν παύεται ἄχαρι*, et *ἄχαρι οὐδὲν παύεται*, sunt Herodotea II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut *οὐ παύομεθα* significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsitan Cod. Laurentius invenit, quod præbet Arch. *οὐκ εἰσόμεθα*. Si Græcum esset *πειρυσόμεθα*, sicuti *πειρῖδιον* Herodoteum est, ingeniosa videretur Reiskii conjectura: meæ me nondum pœnitet, qua corrigebam *ἡμῖς σφὶ τισόμεθα*. Vos primi Persas injuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit injuria, et nos de illo sumemus vindictam, injuriam illatam propulsando, *καὶ ἡμῖς σφὶ τισόμεθα*: exemplorum in *Τίταθαι* congressit affatim Portus.

Crediderunt itaque barbari, contra Scythas justum movisse bellum Darium: a quibus dissentiens Plato in Gorgia, pag. 483. D. *οἷον*, inquit, *δικαίῳ χρώμενος* *Ξέρξης* *ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευται*, ἢ *ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας*; VALCK.—Istud *οὐ παύομεθα* molestum est. Valck., haudquaquam tolerabimus, congruit Arch. *οὐκ εἰσόμεθα*, adsensionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. Laudavi (in Dissert. Herod.) Valckenarii hariolationem, (ad Euripid. Phœn. pag. 533. prolatam,) doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. Wzss.—Et ego vulgatum prælaturus eram Valckenarii hariolationi. Cæterum vide Var. Lect. (ed. S.) Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram facturus. Etenim blandiri quidem *παύομεθα* utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, otiosi sedebimus, quieti manebimus. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quæ in Var. Lect. (ed. S.) provocavi, perinde atque alibi, *παύεσθαι* non quietum *manere* significet, sed requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere, quæ notio parum opportuna fuerit huic loco. S.

CAP. CXX. 13. *ἰδάνθους* optime MSS., uti c. 76. Mox (lin. 15.) *προσγινωμένῃ μοίρῃ* Arch. (pro *προσγινωμένῃ, ἡμέρῃ*) speciem ostentat, præterea nihil. Diurni enim itineris mentio exulare non potest ob c. 122. Wzss.

22. *ἢν δὲ βουλευμένῳσι δακίῃ*] Spectarunt librarii (qui *βουλευμένῳσι* dederunt) *ἢν ὅμῃν βουλευμένῳσι* ἢ apud Demosth. Orat. Prolog. p. 760., similesque Thucydidis lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurimum dictiones. Tum non insipide ex Sallustii Jugurth. cap. 84. si volentibus putatur. In vulgato equidem acquiesco. Wzss.—Βουλευμένῳσι inde ab

H. Stephani edit. 1. receptum ex MSS. et sic Medic. Ask. Pass. F. et tres Paris. S.

CAP. CXXI. 5. *τασαῦτα ὑπολειπόμενοι*] Erunt quibus ἀπολειπόμενοι arridebunt. At Noster lib. VI. 7. τὰ δὲ ναυτικὴν πλεροῦν, ὑπολειπόμενοι μηδὲ μὴ τῶν νῆων. Cl. Reiskius distinguit, *τασαῦτα* (ὑπολειπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα, etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythia desertos et hosti permissos, quæ adtendenti nasci vix potest. Wess.

CAP. CXXII. 3. *τούτους ἐξόντες, ἡμίρας δὲ πείχοντες*] Rectissime sic Pass. (et F. puto et alii.) Scythæ sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas prægredi oportebat: *ἡμίρας καὶ τούτους δὲ πείχοντες τῶν Περσίων*, c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. Wess.

4. *τὰ—φύμματα λαιάνει*] Ἐκτρέβοντες, explicante Hesychio. Ipsi Scythæ decreverant τὴν σίτην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρέβειν, c. 120. Amplius autem λαιάνοντες, quam πόσσειν. Philo Jud. lib. I. Alleg. p. 58. π. τοῖς ἀλλήτοις οἱ ἀλείπειν παρρηγύλλουσι μὴ πόσσειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λαιάνει, sed cibum per otium masticare et minutatim commolere. τὰ φύμματα ergo λαιάνει deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ ταύτην λαιάνει καὶ ἐκτρέφει τὴν λογγιβάρην τὴν δύραριν, h. e. friare et obterere prorsus. Wess.—Apud Philonem vero l. c. haud dubie πόσσειν, non πόσσειν, fuerit legendum. S.

8. *πρὸς ἧν τι καὶ τοῦ Τανιδῶδες*] Notabilis structura: Potuisset πρὸς ἧος aut ἧος τι καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Verum πρὸς ἧν in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis et præpositionibus solent, casus. (Qua de variatione ad I. 202, 14. dictum. conf. II. 121, 5. IV. 17, 10. et 12. VII. 176, 13.) Vide

Vol. III.

Æschyl. VII. contr. Theb. 930. Raphaelium ad Lucæ Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abreschium in Æschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain trajectus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro ad Mæotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.: quanto longius difficilisque exercitui immenso, totque impedimentis præpedito? Confer Exercit. ad Græcor. Auctor. pag. 21. Wess.—Perspecte PALMERIUS l. c. “Ut Alexander Bessum persequens, postquam eum in potestate habuit, Iaxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse credidit, vel credere se simulavit, ut suæ gloriæ audaci mendacio velificetur.” Consuluisse neminem poenitebit, quæ ad hoc cap. CXXII-CXXIV. spectantia disputavit auctor Commentationis jam sæpius nobis laudatæ, in Additamentis ad Hist. Univ. T. III. p. 9. seq. cum quo conf. Danville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 9. *ἰούρα πολλὰ ἰσπὰ ἡμερίων ὁδοῦ*] Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in Vallæ Latinis octo dierum. ΠΑΡΟΛΟΙ locorum amplitudini quadrare, testabitur lib. I. 203. Wess.—Conf. Adn. ad I. 203. 5. Similiter χῶρος πολλός, amplius, vastus locus, IV. 39, 7. Τὴν πλείστην, vastissima sylva, IV. 109, 8. Verborum structura h. l. talis intelligenda, *ἰούρα ὁδοῦ ἰσπὰ ἡμερίων* (κατὰ) πλῆθος. S.

14. *Σύργυς*] Idem Τεργυς cap. 57. Ita Halmydeasus, Salmydeasus: Halmyria, Salmyria, et conplura hoc de genere. Nunc Tanain minorem vocari et Sevieraky, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero Bayerum T. I. Conm. Petropol. pag. 414. Wess.—Alium esse

3 L

Syrigin *Scyrium*, alium *Hyrgin*, contendit Larcher in Indice Geogr. voc. *Hyrgis*; item Beer in Addit. ad Hist. Univ. T. III. ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 1. *πανσάμιος*] *Perperam πανσάμιος τοῦ δέμου* ex Medic. Vetat sermonis habitus, quo *οὗτοι πανσάμιος τοῦ δέμου*, c. 126. et II. 159., neque oblitus est Cl. D'Orvillius ad Chariton. lib. I. 7. p. 91. Wess.

5. *πρὸς ταῦτα ἰσχυρίσασθαι*] *Tentatur ἰσχυρίσασθαι* ex Hesychii *στρεψύμεθα, διασείβειν*. Addi Nicandri Alexiph. v. 290. potuerat, tum *στρεψύμεθα* et *στρεψύμεθα* manifesto confundi in Alexandr. versione Judic. XIX, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? Wess.

CAP. CXXV. 3. *ὡσιφίοντας*] *Vallem non arbitror ὡσιφίοντας invenisse; verūt, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas ὡσιφίοντας, cui in formæ, virtutis, aliarumque rerum præstantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. 'Ῥασιφίοντας, semet ex conspectu auferentes, illustrat Eustath. in Homer. p. 1478, 7. (Odys. p. 142, 11. ed. Bas.) Jam, quod (lin. 4.) in membranarum ἀνίη, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. Wess.—Sed et per, commodum et vere Ionicum est id quod plures membr. cum edd. præferunt ἀνίη, ex quo contractum ἀνίη. Et hoc ipsum ἀνίη nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie præsentis est temporis, ex ἀνίη per synopen factum, de qua in Var. Lect. (ed. S.) ad I. 180. 5. monuimus. S.*

19. *οὗτοι πρὸς ἄλλην ἰσχυρίσασθαι*] *Latina laxius. Τρίσασθαι πρὸς ἄλλην, ad vim propulsandum se convertere lib. III. 78. (et sæpius alias, tum) Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328. Simili in re sæpiuscule Procopius ἰσχυρίσασθαι, ἰσχυρίσασθαι, ἰσχυρίσασθαι, quibus non utor.*

Examinandum est, οὐκίη ἀπώσαντας, (lin. 22.) quod Laurentio disjunctum οὐκίη ἰσχυρίσασθαι, adprobante Palmerio. Malo Stephani vestigia legere, vertentis, At Scythæ, non jam ad Agathyrsoos, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex Neuride regione in suam Persis præibant. Nusquam Scriptor dixit, Agathyrsoos damnasse, quod ante ingressi erant, consilium. Scythæ præterea non ex Agathyrsoorum finibus, sed ex Neuride, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem Persis præiverunt. Necti debent 'Αγαθ. ἀπώσαντας. οὐκίη ἀπώσαντας. Consimili usu ἀπώσαντας lib. III. 153. Wess.—Locum hunc, ab H. Stephano recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans Valla sic converterat: Scythæ partim ad Agathyrsoos, jam non recusantes societatem, se conferebant, partim e Neuride regione in suam Persis præibant. De disjunctum scribendo οὐκίη ἰσχυρίσασθαι, nec Valla cogitavit, nec Palmerius: nec ista disjunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. Vallæ versionem neutiquam probans Palmerius: "Credo, ait, τὸ οὐκίη motum "esse loco, et sic legendum puto, ἰσχυρίσασθαι "ταὺς 'Αγαθύροους ἀπώσαντας οὐκίη "ἀπώσαντας: id est, versus Agathyrsoos "recusantes non amplius iter fecerunt." Atque hoc ipsum haud dubie Herodotus voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκίη loco movere: amare novimus Nostrum trajectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum Reiz. et Schæf. factum. ἀπώσαντας idem vale ac paullo superius ἀπώσαντας. S.

CAP. CXXVI. 5. *οὐκίη δὲ σπᾶς τι καὶ πανσάμιος πλάτης μάχισθαι*] *Verisimili e Gronovius ad Arrian. Ἀναβ. lib. V. 11. pag. 210., antiquissimos MSS. hoc velle*

et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. Vid. (Var. Lect. ed. 8.) Omnia præclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: *Σὺ δὲ μοι ἰσὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι* lib. III. 134. Atossa ad Darium. *Σὺ δὲ μὴ βοηθῆιν* Græci ad Gelonem lib. VII. 159. Multa ibidem vir Celeb. concervavit, quæ Herodoti amatorem fugere non possunt. Wess.

CAP. CXCVII. 1. *Ἰδάνθυρος* Ἰλγυ *ἐπὶ· Οὕτω τὸ ἰμὲν*, etc.] Quæ dicentem acit Idanthyrsum, illa Scythæ Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodotæ plena, qua semper τοῖς ὁπωπιμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς κρίνοντας ἱσχυρόντων λόγους. Hanc historici hujus virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresse- runt accurate Lysias et Demosthenes. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progymn. p. 114., βαρβαρικῶς ἰσχυῖν πολλὰ καὶ τὸν Ἡρόδοτον, καί τις Ἑλληστικὸν γράφοντα, ὅτι τοὺς ἰσχυῖν λόγους μεμνῆσθαι. Quoniam hæc etiam insignita sunt τῇ ἀφελείᾳ αὐτοφωρίᾳ, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλοότητος designat Strabo VII. p. 461. c. (p. 301. ed. Cas.) *ἂν λίγω Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλῆως, ἢ δὲ ἰσχυροτάτου Δαρείου καὶ τὰ ἱστορικὰ μῆτρα παρ' αὐτοῦ*. VALCK.

2. *ὁ Πέρσης*] Male Πέρσαι Med. et sequaces. *Ὁ Λυδὸς, ὁ Μήδης, ὁ Πέρσης, ὁ Σκυρομάτης, ὁ Βουθῖνος*, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attingit Cl. D' Orvillius ad Chariton. VII. 4. pag. 610. Elegantem autem hujus epistolæ sive Scythicæ orationis simplicitatem commendat Strabo lib. VII. p. 461., ubi Casaubonus. (ad p. 301. suæ edit.) Wess.

6. *ἢ μὴ οὐκ ἄντις, οὐκ γὰρ*] Hoc nihil audientem Darium jam ante frater monuerat Artabanus, *καταλίγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίαν*, IV. 83. Permanserant

idcirco semper invicti, *οὐδὲν ἔχοντες ἐπὶ τοῦ δουλεύουσιν*, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. A. (pag. 303. ed. Cas.) et Ægyptii Regis legatis dixisse perhibentur Justino II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolidè adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., Atheas Philippi legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. Dromichætes apud Strabon. pag. 463. A. *ἰσχυροὶ τοῖς τοιοῦτοις μὴ πολέμῳ, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι*. VALCK.

10. *φίρετι*] Blanditur Arch. *φίρε*, quod lib. I. 205., αὐτῷ *φίρε* τὸν δέ. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythæ: se nec urbes ullas, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmodum Scythæ preliari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. Wess.

19. *τοῦτό ἐστι ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥήσις*] Nobilis paræmia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum Herodoti mentionem neglexerit, Schotto (in Notis ad Paræmiographos, pag. 280.) præbita asseverandi ansa est, in Melpomene de eo dicto sileri. Tetigit errorem Abreschius. Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit Ctesias ap. Auctorem περὶ Ἑρμην. cap. 223. aut a vero *ἀβῆ*, aut probavit prolepsin. Wess.—Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per *τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥήσιν*, quod e Paræmiographis liquet, intellexerunt illud Idanthyrsi Herodotei sæpius adhibitum *κλίειν λίγω*, vel *ἀγορεύειν*. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur *χαίρειν λίγω*, vel *κλιέω*. Bias Diogenis Laërt. I. 83. *ἰγὰρ δὲ, φησὶν*, Ἀλκμάστη *κλιέω κρίμινος ἰσχυῖν*, id est *κλιέω*:

notat ibi Menagius. VALCK.—Locus ex libello πρὸς Ἑρμανίους a Wesselingio citatus exstat sect. 216. ed. Schneid. At, quæ ibi leguntur, τοῦτοι γὰρ ἡ λογιμὴν ἀπὸ Σουῶν ἦναι λέγειν, non sunt Ctesiae verba, sed ipsius Demetrii monitum, qui auctor illius libelli fertur, Ctesiae verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse Herodoto vetustior: cujus proverbii origines auctores ii, quos Diogenes Laërtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Græcos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus vero nunc ait, hoc esse vere Scythicum loquendi genus, si quis recta et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud Suidam, quasi dicas præcise, et abrupte) plorare aliquem jubet, sicut Idanthyrus fecit in mandato ad Darium dato. Quem ipsum Herodoti locum et Suidas ob oculos habuit in his quæ in Ἡ ἀπὸ Σουῶν ἦναι scripsit, et auctor Appendicis Vaticanæ Proverbior. Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόμως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud Suidam est. Eundemque Nostri locum et auctor libelli πρὸς Ἑρμην. in animo habuisse videtur, et Clearchus in his quæ apud Athenæum lib. XII. p. 524. x. leguntur. Quo minus causæ esse mihi visum erat, cur eadem verba apud Nostrium cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6. ἰδοὺς πλανῶν μὲν μητίετα Πέρσας, etc.] Valla male, errare Persas: male, conneatu erepto; et distributis illis, qui copiis frumenta auferrent. Correxerat Stephan., quem sequor. Σίτα αἰετούμενοι et ἀναιετούμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, P. Leopardus Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰετούμενοι eo in negotio teritur præcipue, maluit αἰετούμενοι, et ite-

rum, Abreschius. Platicum ex Cratyllo p. 411. D. τὸ γὰρ νομῶν καὶ τὸ νομῶν τανυτὸν, Stephani et Porti opinionem (νομῶντες observantes intelligentium) adfirmat, nec minus Æschyli cæcus Tiresias, auribus et mente observans, ἐν αὐτῇ νομῶν καὶ φρεσίν, in VII. contr. Theb. v. 25., tum Agamemnon. v. 791. πῶς δ' ἐν τῷ τῷ νομῶν. Wess.—Valla Latina, paucis mutatis, tenens Gronovius locum istum sic converterat: At ipsorum illis, qui relinquebantur, visum fuit non amplius errare Persas, sed assidue conneatu erepto insidias tendere. Distributis igitur illis, qui copiis Darii frumenta auferrent, quæ decreta erant exquebantur. Equidem, Wesselingii interpretationem sequutus, tamen in dictionis illius significatu, σίτα ἀναιετούμενοι, hæseram aliquantisper. Nuperrime mihi Vir celeberr. JOH. HEIN. VOSS, is cui Homerum Germania debet Germanico ore carmina canentem, per litteras significavit, tractari a se in Notis ad Homericum hymnum in Cererem hunc Herodoti locum; in eoque quum σίτα ἀναιετούμενοι (fere ut Valla et Gronov.) cibaria auferentes, et νομῶν (cum eisdem) distribuere intelligat, leviter corrupta censere verba ista, νομῶντες — τοὺς Δαρείου, nempe in hunc modum refingenda, νομῶντες ὅν σίτα ἀναιετούμενοι τοῦ Δαρείου, hac sententia: quum Darius distribueret (passim dimitteret) homines, qui cibaria auferrent. Jamque ego, perpensis denuo Scriptoris nostri verbis, qualia ex constanti codicum consensu leguntur, reperio, rectissime sententiæ summam, quæ illis continetur, a doctissimo Viro perceptam esse expositamque. Nempe, non cibum capientes Persas, sed frumentantes, cibaria avehentes, asportantes, de improvviso adgredi Scythæ statuerant. Quæ interpretatio, ut alioqui multo commodior probabiliorque debuit videri, sic

verbis, quæ hic leguntur, unice consentanea est. Nam cibum sumere, cibum capere, Græce dicitur *σῖται αἰεῖσθαι*, non *ἀναίεσθαι*: compositum hoc verbum ista notione ignorat Græci sermonis usus: nec opportunus hic locus esse videtur particulæ *δὲ*, si diviso verbo cum Abreschio *δὲ αἰεῖσθαι* legere velles, ea voculæ *δὲ* notione, quam et alibi apud Nostrum et III. 119, 11. locum habere vidimus; quæ ipsa notio h. l. voce *ἐκείνῃ* disertius expressa est. Denique, etiam si simplex verbum hic positum esset, tamen *αἰεῖσθαι σῖτα* Græce non minus incongrue dictum foret, quam si Latine *cibaria* (aut frumentum) capere, pro *cibum* capere diceres: sunt enim *σῖτα*, frumentum, et cibaria quælibet, annona, commeatus, quum apud alios scriptores, tum apud Nostrum V. 34, 4. 65, 3. Sed, quod ad verbum *καμῶντες* spectat, nec sollicitari illius terminatio, nec distribuendi notio eidem tribui debet. Peraptus huic loco significatus est observandi, et abunde firmatus citatis a Wesselingio testimoniis; quibus, si opus esset, adjici poterat illud Euripidis, quod Schneiderus in Lexico crit. adposuit ex Phœniss. v. 1262. ed. Barn. (1271. ed. Fors.) ubi *ἐνέμουν* veteres Grammatici *καρτεῖν* et *ἐνέμουν* interpretantur.

CAP. CXXIX. 6. *τοπαράσταν οὔτε θῆς*] Clemens Alex. Protrept. pag. 25. Scythias victimas asinorum sollemnes ex Callimacho et Apollodoro dedit, derivatas lutulentis Hyperboreorum e fontibus, quod Pindarus docebit. Tu supra cap. 28. vise. *Ἰβριζόνται*, Glossator *σκιερόντας*, et cum eo Suidas et Corinthus, (Gregor. Dial. Ion. §. 149. ubi vide Koen.) non explodente (immo comprobante) in Thes. suo Stephano. Verius Valla. (rudentes interpretatus.) Quæ deinceps et c. 135., ea unice animalis ruditum sibi requirunt. Potest

alioqui asellus *ἰβριζῶν* lascivire variis modis. Signate Xenophon Κυρ. Ἀσιαβ. lib. V. (c. 8, 8.) pag. 433. Ed. Hutch. *οἱ ἐν τούτῃ τῇ καιρῷ ἰβρίζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν θύων ἰβριζόντες εἶναι οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ἰβριδος κίνου εὖ ἐγγίνεσθαι*. In Pindari Pyth. Od. X. 55. Apollo, dum Hyperborei asininis victimis operantur, *γελᾷ δ' ὅτ' ἔρ' ἔρ' ἰβρίων ἐρῶν καυδάλων*: ad quæ Critici, *τὴν ἀναίρεσιν φησι, διὰ τὰ σκιερόματα, δὲ ἐν τῇ σφαγῇ ποιῶνται οἱ θῆες*: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. Wzss. — Utique de ruditu maxime h. l. cogitaverat Scriptor: nec videro idcirco *ἰβριζόντες* in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. S.

10. *ἐρῶν ἰστανται τὰ δῖτα*] Sumsit forsitan a Sophocle, cujus ista nobilis est imago Elec. v. 25. *Ὡςτις γὰρ ἴσως ἐγγιγῆς, κῆρ ἢ γέρον*, 'Εν τοῖσι δυνάεσθαι μὲν οὐκ ἀπώλειν, Ἀλλ' ἐρῶν οὐς ἴστανται: sed potius *aures arrigit*: integrum locum eleganter expressit H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eundem adhibet in Observ. in Æschylum p. 390., hæc in libro Leidensi manu sua Jos. Scaliger adscripserat: Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discrimine. Hinc ad homines filud transfertur qui aures ad audiendum arrigeant. Philostr. p. 687, 2. *ἐγὼ τοῦ ἀκούον τὰ δῖτα ἴστανται*: et pag. 750, 2., *δῖτα* habet *ἰσταντάς* πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od. xix., *aures capripedum Satyrorum acutas*: ut Latinum acu, sic Græcum ἀκούων peperit vetus ALAN. VALCK.

12. *ταῦτα μὲν οὐκ ἐστὶ σμικρὸν ἐν ἰβρίων τοῦ πολέμου*] Haud absone Laurentius: (Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.) Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque impressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si ver-

ba spectos, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν ἄλλοι ἰφίεοντο τῆς στρατῶν τῆς Μηδικῆς: eritque adeo ἰσὶ σμικρὸν τι non diversum ac σμικρὸν, quomodo ἰσὶ σμικρὸν φράσαι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Abreschius. Wss. — Sententia quidem haud obscura: mira vero utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 5. vir doctissimus advocavit: quæ, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 8. ἰσὶ ἀμφότερα δὲ σοὶ φέροι ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἰφίεον hoc loco, non ἰφίεοντο, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἰσθδύεις ἰόντες] Non sperno ἰσθδύεις, gemmulæ instar ex Homericō βίης ἰσθδύεις ἴσαι. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βίονται μὲν ἔς τ' ἰσθδύεις στραφῶσαι. Scytharum valde miror institutum. Persas comestatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quæ tique consilio non respondent. Exspectasses ἴσαι — μὴ καταλάβοιεν, μιστὰ τῶν νομίμων αὐτοὶ εἶναι, etc. ne pecora interceptarent, cum pastoribus ipsi in alium locum, etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἔς φορβήν, ad victum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἰσθδύοντο εἶναι τῇ πτωχημένῃ, gestientes pecudum abactores et præda lætos sistit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἰσθδύοντες, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utcumque satisfacit. Wss. — Immo vero optime habet verbum ἰσθδύοντο. Scilicet (quod perspecte etiam Larcherus monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta præda

identidem, unde exercitum aleret, faciendæ, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 3. ἡριθμὰ τε καὶ μῦθον, etc.] Hæc non satis accurate Athen. excerptat VIII. p. 334. A. Δαρίῳ Σούβαι ἰσθδύοντων αὐτῶν τῇ χάρις ἰσθδύοντων, ἡς φησὶν Ἡρόδοτος, ὅτιν, καὶ ὁσόν, καὶ βάρβαρον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν διδομένων, tum (lin. 9.) τὸ ἰσθδύον τὰ δῶρα λίγειν: id est, τὴν διακρίσιν, aut τὴν τῶν ἀφορώμενων, sive εἴναι πρὸς γνώμην χρησίμοι ἰσθδύοντων. Verbum Noster in talibus adhibet ἰσθδύον, Homerum sequutus. Euripid. Hippol. v. 865, "ἰσθδύον, τὴν λίξιν δίλτος ἦδ' ἐμοὶ θύει; Herodotus II. 13. et V. 80. συνίναί, τὸ ἰσθδύον λίγειν τὸ χρηστέον. VI. 37. τὴν θύειν τὸ ἰσθδύον εἶναι; ut in Homil. Clement. XIV. 9., τὴν θύειν εἶναι; Magis usitata sunt τὴν εἶναι βούλειται; et βούλειται λίγειν, vel εἶναι. Etiam apud Herod. δύναται in talibus adhibetur: δύναται εἶναι τὸ ἰσθδύον, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λίγειν, ut mirer cur adjectum sit apud Euph. pag. 13, 23. Semel apud Thucyd. pro βούλειται εἶναι reperitur φρονί, pag. 367, 5. In Lysiacis εἶναι pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VAtck. — Lysiae locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturæ sinceritate itumero dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βάρβαρον] Eustathio inter τὰ τοῦ γλυκίος Ἰωνος Ἡρόδοτος est βάρβαρος ad Iliad. p. 468, 31. (p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad Odys. p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.) Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In ranæ nomine Græcos mire, florente lingua, variasse, docet Cl. Al.

berti Peric. Critic. cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex Pherecyde Syrio, seu Lerio potius, adnumerat Clemens Alex. Strom. lib. V. p. 671. Wess.

CAP. CXXXII. 2. *ἐκάζοντες τῇδε*] Parum sibi constans vir Cl. hic velle Herodoto Mediceam restituisset lectionem, *ἐκάζον τῇδε*, quam et Valla reperit et forte plures dabunt Codices: *Δαρείου μὲν νυνὲ γινώμην ἦν, — ἐκάζον τῇδε*. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua non τὸ ἦν τὸν respicitur, sed τὸ σημερινόν, refertur *ἐκάζον* ad *ἔργον Δαρείου*, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 71. VALCK. — *ἐκάζον* dubio vacat. Wess. — Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

4. *ἔργῳ δὲ μάλιστα ἴσται ἵππῳ*] Quid hoc ad rem? In Clemente Orthopagus co[n]jectat avicula aërem indicari, *τὴν αἴρα ἀπὸ τῆς ἔρῃδος*, quod in eo valetur. Darii explicationi Cl. de Pauw opitulatur, reponens, *τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦς τε ἵππους*, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut potentiam suam, tradunt. Arguta. Wess. — Poterit librorum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut cogitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

6. *συνοστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύῃ*] Bene schedæ veteres. Viri docti aut *ἰνστήκει*, aut *οὐ συνοστήκει* corrigentes, fruantur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto. Causam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim Gobryæ, donorum Scythico-rum et ænigmatis explanatori, Xiphodæ ap. Clementem declaratio. Wess. — Adjicit idem Wess. notulam hujusmodi: "Mox τῶν ἀνδρ. v. ἵππ. τῶν τῶν — Arch. et Vind. voluisse videntur, quomodo lib. III. 153." — In Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. notaverat, duo verba *ἰνὲς* et *τῶν* non legi in Arch. et

Vind. Nunc puto monitum voluit Lectorem, satis commodam fore horum codicum scripturam, si una solummodo vox *ἰνὲς* abesset. S.

9. *Ἦν μὴ ἔρῃδος γινόμενοι*] Huc transtulit ætatis suæ Græcis usitatam proverbialem locutionem, Euripid. Phœn. v. 1222., *Ἦν μὴ γὰρ φῶγον ἐκφύγονε πρὸς αἰθήρα*, nempe *λευκίον σοι*, vel *λίξιν*. Prostant ibi (in Valckenarii Notis) similia quædam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Quadrigas si nunc inscendas Jovis. Atque hinc fugias, ita vix poteris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. *διήξει*] Sic pingunt omnes, etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch. ad Æschyl. Animadv. lib. I. 4. *διήξει* ex *διήξει*. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius; estque, uti ejus simplex, in Euripidis et Sophoclis sæpiusculæ fabulis. Adcommodatissimam Polyæni lib. VII. cap. 10. 1. locum corrupisse Maasvicum adscripsit Berglerus. Melius ibi Casaubonus. Wess.

Ibid. *λαγὸς — διήξει*] Hinc recte Casaubon. *διήξει* Polyæno restituit VII. 10. 1. *Δαρείος παρετάσσιντο Σκιδναί· λαγὸς διήξει παρὰ τὴν Σουθικὴν φάλαγγα* pro *διήλαξε*: nam sua Polyænum ex Herod. summae sequentia demonstrant: attigit hæc D'Orvill. in Charit. pag. 257. Ionico more scripserat Herod. *διήξει*. Atticis veteribus *ἀίσσειν* semper scribitur ut dissyllabum, *ἄσσει*, et *ἔξει*, *ῆξει*: in his sæpe fuit erratum. VALCK.

16. *νῆξ ἐπὶ ἰλθῇ*] Res levis, in Codicum discordia non prætereunda: sive *ἰλθῇ*, seu *ἐπὶ ἰλθῇ* amplexere, eadem sententia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τῶς δὲ — *ἀγωνιζομένους νῆξ ἐπὶ ἰλθούσα διίλυσεν*, lib. VIII. 11. In talibus judicio et gustui, ut sic dicam, locus est. Wess.

CAP. CXXXV. 4. *αὐτοῦ ταύτῃ ἢ τῇ στρατιᾷ*] Herodoteum est *αὐτοῦ ταύ-*

την et idoneis exemplis adfirmatum Gronovio et Abresch. Dil. Thuc. p. 403. Ab aliis scriberetur αὐτοῦ ἐν τῇ στρατιᾷ. αὐτοῦ ἐν τῇ ἰερῇ, est Thucyd. III. 81. ἐν τῇ Τιγρίδι αὐτοῦ, Xenoph. Ἑλλ. VII. pag. 374, 23. αὐτοῦ Ἀθήνῃσι, Theopompi Athen. XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῇ συμποσίῳ, Luciani Prom. §. 8. Ut indidem Thebis, indidem Megaris, indidem ex Aventino, sic ἐκ τοῦ Ἀργεῖος αὐτοῦ ἐκstat ap. Thucyd. V. 83. Quia legitur in Schol. Αὐτοῦ ἐκ ἐκ τοῦ Ἀργεῖος: Dukero hæc ex interpretamento videbantur adjecta; a cujus hic judicio non dissentio, quia semper sic αὐτοῦ ἐκ simpliciter ponit Thucyd. cujus etiam Scholiastes p. 402., ad Αὐτοῦ ἐκ ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis Ἀργεῖος ἐκ ἐκ τοῦ Αὐτοῦ ἐκstat in Theocriteorum Carm. XXV. 170. VALCK.

7. προφάσεις δὲ τῆςδε δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν — ἐκτίθεισθαι μίλλοι] Adstruitur a doctis ὡς ἢ αὐτὸς μὲν, vel ἴσα αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν, etc. quibus scripti auxilium libri negant. Wess.—Ad προφάσεις e superioribus repetenda vox ἴσα, ut προφάσεις ἴσα idem valeat ac διὰ πρόφασιν, VII. 230, 2. hanc, quæ prætendebatur, ob causam. Tum ad αὐτὸς μὲν μίλλοι per ellipsin intelligenda fuerit τῆς particula. Denique videndum, ne paullo commodius sic distincta foret oratio: προφάσεις μὲν τῆςδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν, etc. Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostræ membr. F. cum edd. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

8. οὐ ἐν τῇ καθαρῇ τοῦ στρατοῦ] De flore exercitus, *Valla*; de integris et expeditis, *Portus*. In Thucydide lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, οὐκ ἐστράτευον, τὸ καθαρὸν ἔχοντες: explicant Scholiastæ, οὐχὶ συγκαλῶν, οὐδὲ ἱπικῶν, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. Hoc si hic valeat, Persæ præter ceteros erunt. Atque hæc commentanti offerunt se ista Plutarchi in Nicia pag. 535. c. οὐδὲ φυλακὴν ἰσχυίσαντο

καθαρὰν, quæ manifesto prava in ἰσχυίσαντο ἰσχυρὰν convertit Moses Solanus: præferrem καθαρὰν, quod sæpe prioris sedem nullo jure occupavit. Huc trahitur Appiani Punic. p. 37. (cap. 44. nostræ ed.) καὶ γινομένης τῆς μάχης καθαρῶς τῶν Θηρίων, quoniam in Mithridat. p. 361. (c. 65.) καὶ εὐδὲς ἔμφι τῇ ποταμῷ μάχῃ γίνονται καθαρὰ: et Iberic. p. 457. (cap. 31.) μάχῃ γίνονται καθαρὰ. At hæc bene quidem, nec prava priora, in quibus καθαρῶς si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχῃ καθαρῇ Θηρίων, a qua elephantum absunt; ut sane convulnerati et perterrefacti abierant: unde continuo apud Appian. ὁ ἄγων ἰγίγνιστο μόνον ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non inmoror. Wess.—Apud nostrum I. 211, 3. ὁ καθαρὸς στρατὸς ὀρπνιτοῦ τῇ ἀρχῇ, inutili copiarum parti, quæ ibid. cap. 207, 31. τῆς στρατῆς τὸ φλαυρότατον. Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρὸς στρατὸς, melior saniorque pars exercitus. S.

13. οὐτὸν μὲν δὲ μᾶλλον πολλὰ ἴσταν τῆς φωνῆς] Capituli voculæ μὲν usu Scriptor, neque adeo auferendæ. In Aldo ἴσαν, quomodo II. 2., etsi, quod (ibi, in Adnot. ad II. 2, 10.) adscriptum, contra sermonis indolem. Ibidem φωνὴν ἴσαν, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse causam vicens dialectus præbuit. Wess.—τὴν φωνὴν malebat Reiskius. Quod si vero quarto caso uti voluisset Scriptor, non τὴν φωνὴν, puto, sed nude φωνὴν absque articulo erat dicturus. Nunc adjectus articulus significare videtur, a voce μᾶλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἴσαν istam ac si dixisset μᾶλλον ἴσαν (φωνῆς) τῆς (ἰδιωτικῆς) φωνῆς, multo majorem et frequentiores, quam pro solito, rudimentum ediderunt. S.

14. ἀκούσαντες δὲ οἱ Σπ. τῶν ὄρων] Addit ad ista Polyænus lib. VII. c. 10, 4. καὶ τὰς σπηλαίας ἀκροαίας ὁρῶντες,

ῥοντο παρῶναι τοὺς Πέρσας. Darius enim secundum illum, ὅπως λάβω τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόσπιδον ὡς ἔχῃν ἰσὺ κατὰ χώραν μίνυν. Fortasse legit in proximis Herodoti: (lin. 14.) πᾶγχυ κατὰ χώραν ἔλαυνον τοὺς Πέρσας μίνυν καὶ μῦναι, ubi vulgatur ἰναι. Εἴηαι quidem et Μίνυν permutantur in nonnullis loquendi formis: sed suo loco manere Herodotiævo dicebatur κατὰ χώραν μίνυν, non item π. χ. ἰναι. Aristoph. Eq. v. 1351., οὐχὶ κατὰ χώραν μύνεις; Thucyd. IV. 75. οὐ μύνειν κατὰ χώραν τὰ πρῶγματα. Plura dedit L. Kiister, ad Hesychii 'Εν πείρῃ, et ad Arist. Plut. v. 367. Herod. IV. c. 201. μίνυν τὸ ὄρεον κατὰ χώραν. Adde I. 17. VALCK. — Mirari sæpenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώραν ἰναι dixit, id ipsum verbo παρῶναι Polyænus expressit. Nec vero μίνυν huic loco opportunum foret; ne μῦναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μιμνησκίηναι in perfecto præterito dixisset. Atqui κατὰ χώραν ἰναι idem valet ac κατὰ χωρ. μιμνησκίηναι. S.

CAP. CXXXVI. 5. καὶ ἡ μίη, Σαυρομάται καὶ Βουλ., etc.] Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μίη Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauvomatis junctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μίην τῶν μαρίων — προσχωρεῖν Σαυρομάταις. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθίων μίη μοῖρα, ἡ ταχθῆσα πρότερον, etc. Denique c. 128. τὴν μὲν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοῖραν ταχθῆσαν — τίμπτουσι. An excidit ex Arch. præpositio, olimque ἡ μίη μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάταις τι καὶ Βουλ., leniore Cl. de Pauw medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάταις quam pronus fuerit librariorum lapsus, et prætermittentium, in oculos incurrit. S.

8. οὐ τιμημένοι τῶν ἰδῶν] Ex Laurentianis, ea præsertim, quæ divortia

habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum voculam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisas, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. 11. 100. καὶ ὁδοὺς ὑβρίας ἵτιμι. Qua quidem in viarum munitione τέρμινον et ἀνατίμινον ap. Philon. Jud. sæpe. De Mundi Opif. p. 14. π. πολυεχιδεῖς ἀνατίμινον ὁδοὺς, λιωφόρους ἀπάσας: et Creat. Princip. pag. 723. β. ἐν ἀνδρίαῖς ἀπλανεῖς καὶ λιωφόρους ὁδοὺς ἀνατίμινον, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰστιαίου δὲ τοῦ Μιλησίου] Histieus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipais qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis pœnas daturos: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus jam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandæ Græciæ dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica hujus nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδὲνα οὐδαμῶν] Notabilis structuræ ἀλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδὲς οὐδαμῶν: verum, tanquam præcessisset, οὔτε αὐτὸν οἷον τι ἵσαι, instruxit orationem. Cujusmodi variatæ dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia sæpe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecæ de Benef. lib. IV. 32. WESS.

CAP. CXXXVIII. 6. Στεράτης] Ita lib. VIII. 132. ἱππεύουσι θάνατον Στεράτης τῷ Χίου τυράντῳ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Διάνης — παῖς μὲν ἦν Συλοσῶντος τοῦ Διάνοιο. Rec-

te ergo scriptæ schedæ. Φακαιὺς conjectura L. Holstenius ad Stephani Φάκαια extuderat. Wess.

7. Αἰαντὶς] Sæpius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάνης: hoc nisi Codices adferrent, forsân illud invenient defensores, qui quidem eorum meminissent, quæ summus docuit T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 325. Paulo post (lin. 8.) articulum malim interjectum: τοῦ ἂν γινώσκῃ ἢ προαυρίνη. Wess.

CAP. CXXXIX. 11. χρεσσῶς ἰδοῦμαι] Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Æschyli v. 497. δυνείμαρτον ἰς τήχην ὁδὸν αὖθις, viam monstravi: et consimiliter Agam. v. 184. τὸν φρενὴν βροτῶς ἰδόντα. Sed vide lib. VI. 73. Wess.

CAP. CXL. 9. ταύτην διεξόντες] Passionē διεξιόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολίμους dabit lib. VIII. 68. 2. (et VII. 236, 17.) habetque Hesychius, Herodotea frequenter excerpta. Mox (lin. 12.) τὸν πρότερον ἰωῦτῶν γινωμ. στίβον belle Arch. et Suidas. Viderat Pavii et Resakii opinatio. Wess. — In ἀντιπολίμους c. 134, 6. consentiunt (quod sciam) libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68. ἀντιπολίμους præferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπολίμους habent MSS. Arch. et Vind. Facileque equidem Schneidero adsentior, unice veram videri breviorē hanc vocabuli formam. S.

13. Οἷα δὲ ναυτὸς, etc.] Nihil verius limpidiusque. (istamque scripturam, ni fallor, Parisienses nonnulli MSS. cum Arch. præferunt.) Justum quoque ἀπικαστο, (lin. 15.) ex formula linguæ sæpe spreto a librariis: vide lib. VI. 118. et 153. VIII. 6. (conf. Adn. ad I. 2, 10.) Abydenus in Præp. Evang. Eusebii lib. X. 12. ἀπικαστο γὰρ δὲ πηλοῦ πατάσλει τοὺς ταρσούς, a quo Vigeri

manus abstinere debuerat. Neque causæ aderat (pro λιλυμίνης τῆς γιφίρης lin. 14.) λιλυμίνης τῇ γιφίρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam simplicium adolent structuram. Æschyl. Suppl. v. 70. ἰς δυνάμετος πότον τοχόν. Sophocles Philoct. 325. ὁδὸν τοχόν κακὸν ἀνδρῶν. Monuit Abreschius. Wess. — Idem grammaticum præceptum adstruxit Brunck ad Sophocl. Philoct. 320. et ad Orest. Euripidis v. 1291. Videtur tamen hujusmodi enallage poetis magis licita esse quam prosaico scriptori: ac habens equidem hic intelligam ἰντοχόντες τῇ πύρῃ, ut λιλυμίνης τῆς γιφίρης sint genitivi absoluti: ad tractum pervenerunt, ponte jam rescisso. S.

13. Οἱ δὲ, ναυτὸς εἰ ἀπικα.] Cum præcedentibus ista non satis apte coherent: οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τοὺς πρότερον ἰωῦτῶν γινώμους στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἦσαν, καὶ οὕτω μίγης ἰδῶν τοὺς πύρῃ. Hæc sequentur accommodata, ὁδὸν δὲ ναυτὸς εἰ ἀπικαίμεναι, καὶ λιλυμίνης τῆς γιφίρης. Ex Arch. ὁδὸν enotatum Galeo; alterum usus est Herodotei: vide ad II. 28. VALCK.

CAP. CXLL. 5. τῇ πρώτῃ κελύσματι] Κελύσματα Pass. non insuetum. Redibit ex Pass. et Ask. lib. VII. 16. In Dionis Cassii libro L. pag. 51. π. πολλὰ παρακελύσματα et πολλὰ κελύσματα. Christianis scriptoribus celeuma frequentari Rosweidus docet ad Paulinā Nolanī Carm. XVII. 109. p. 94. et Munker. ad Hygini Feb. XIV. fin. Wess.

CAP. CXLII. 3. ὡς ἰόντας ἰωνας ἱλιουσίρους] Vehementer aversor ἱελουσίρους Arch. et Vind.; Scythæ de Ioniabus, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. Liberos, habent censensque κακίστους εἰ καὶ ἀναδρόντας: mancipia vero, φιλοτίματα καὶ ἀδρόνα. Hæc, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, amariam

disputationem recusant. Gemina Germana de iisdem Callicratidæ opinio, quærenti ἰσῆος ἀδελφεὶ αἰ' ἰωνεῖς, regerentis ἰλιούθρου μὲν πακοί, δούλοι δὲ ἀγαθοί, in Plutarchi Lacon. Apophthegm. p. 222. D. WESS.

3. ὡς ἰόντας "ἰωνας ἰλιούθρους, etc.] Codicis lectionem ἀνιλιούθρους, inventam quoque Vallæ, Galeus adprobat. Est qui participium in his, νομιζόντες, vel quædam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen ἰωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fait. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν ἰωνας, ὡς ἰόντας ἰλιούθρους, πακίστους — ἀπὸ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀνδρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἰόντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων ἰόντων τὸν λόγον πακίστους,) ἀνδράποδα φιλαδέσποτά φασί εἶναι καὶ ἀδρῆστα μέλιντα. Servi fugitivi, δούλοι sunt δηρῆνται Phocæensi Dionysio, de Ionibus loquenti Herod. VI. 11. Heris fideles et minime δηρῆνται, sunt ἀδρῆστοι. Ex Herod. sua hausit Plutarchus T. II. p. 174. x. ubi Ionis Tyrannes ἰδαθύρας (ἰδαθ. Herod.) rex Scytharum διὰ τὴν πρὸς Δαρίον πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἀδρῆστα ἐκάλεσεν. Vocem rariorem adhibuit Dion. Chrys. in Corinth. p. 457. x. ab ævo usque Dædali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἱπποῦν τῇ χαλᾷ: paulo post τό γε ἐσ' αὐτοῖς, αἱ, εἴη χαλκοὶ ἀδρῆστοι. VALCK.

6. καὶ ἀδρῆστα] Plutarchi rex Idanthyrus, seu, ut alibi scribit, Idanthyrus, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἀδρῆστα, T. II. p. 174. x. ubi similis error Latina maculat, qui hæc olim. Dionis Chrysost. χαλκοὶ ἀδρῆστοι, Or. Corintha. p. 457. x. a Casaub. expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μυγάβαζος] Qui hic (et lib. V.) Μυγάβαζος, is in superioribus (III. 70. et 81 seq.) Μυγάβροζος, etiam Eustathio Vallæque. Culpam,

tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. Valla lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5. ἀμνημύνου Δαρίου βασιᾶς τρώγων, etc.] De Megabazo (vel Megabyzo) dictum Darii per errorem transtulit in Zopyrum Plutarchus in Apophthegm. p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. Herodotea paulo aliter expressit Eustath. Iliad. β'. p. 182, 27. ubi Darius, Μιγάβροζος, ἔστιν, ἰσῆλον αὐτῇ τοσούτους ἵσταν. De duplici Persici nominis apud Græcos scriptione T. egit Hemsterh. in Luciani Timon. pag. 134. VALCK.

CAP. CXLIV. 2. γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ, etc.] Multo concinnius γινόμενος: (quam, quod Gron. e Med. adscivit, ἱερόμνος.) Adsolet quoque in talibus, ἱστορίαν — ἐπύθισα. In tempore conditæ Chalcedonis discrepat Hesychius Miles. Rer. Constantinopol. pag. 48. δίκαι καὶ ἰνία ἱστῶν ἱμαρσοῦν, XIX. annis ante Byzantium. Nostri numeros Eustathius tuetur. Si Straboni, Tacito, et aliis creditur, cæcos Apollinis oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad Strabon. lib. VII. p. 494. vir summus. (Casaub. ad pag. 320. suæ ed.) Cives Καλχηδονίους lib. V. 26. et ἐν Καλχηδονίῳ supra c. 85. vidimus, quo et hic modo mallem. Certum ex numis est veterumque testimoniiis, valuisse hanc olim scriptionem. Lége adnotat. L. Holstenii ad Καλχηδὸν Steph. et Sirmondi in Sidonii Carm. II. p. 666. ed. Ven. WESS. — Adde quæ ad Polyb. V. 39, 5. et ad Athen. III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.

CAP. CXLV. 4. ἱελασθίντες ἐπὶ Πιλασγῶν, τῶν ἐν Βραυρωνίῳ, etc.] A Pelasgia, qui Brauronis Dianæ sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eiectioni Lemno quorundam Argonautarum posterī, (legerim in Herod. ἐν τῷ τῆς

Ἀργαῦς ἐμβατήρων παίδων παίδες.) Minyas adeoque, narrantur hic in Laconicam venisse, certisque sub conditionibus in Spartanam recepti civitatem; atque horum uxoribus Lacænis laudabilem tribuit Herod. in maritis servandis fraudem. Minyas Lemno exactos Spartam venisse narrat Apollonius Rh. IV. v. 1759. Οἱ περὶ μὲν ποτε δὴ Σινθηίδα Ἀῖμον ἴκασιν Ἀῖμονος ὁ Ἰελαθίνης ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι Σπάρτην εἰσαφίκασι φρίσσει. Illud etiam clarum muliebri facinus enarrans Plutarch. T. II. p. 247., nihil de Minyis tradens aut Argonautarum posteris, uxoribus illud imputat Pelasgorum sive Tyrrhenorum, quos Athenienses exegissent Imbro Lemnoque. Sequutus eundem auctorem Polyænus VII. c. 49., Tyrrhenos horumque commemorat uxores, quæ Lacæne certe verius dicerentur, quam Tyrrhenides, ut sane dicuntur ipsi quoque Polyæno VIII. cap. 71., quo sequutus Herodotum, Λακιδαιμονίων, αἱ δὲ θυγατέρες ἰγέρμαντο Μινύαις ταῖς ὑπὲρ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γιγνομένων: docte notat ibi Maasviç. Quos Herodotus hic Pelasgos, eosdem Tyrrhenos vocant Apollon. Rhod. et Plutarch. l. c. et ubi tangit eandem historiam in Quæst. Gr. p. 296. v. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Ἀῖμονος καὶ Ἰμβροῦ κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωῶν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subjungit, ταῦτα ἴσμεν οἱ Πελαγοί. Zenobius Cent. III. Prov. 85., Πελαγοί τινες εἶναι Ἀῖμονος οἰκόντες ἦλθον ναυτὸν ἐς Βαίβωνα (imo leg. Βραυρῶνα, pagum mari vicinum, ἀγχίαλον Βραυρῶνα dixit Euphorion in Schol. ad Aristoph. Lys. v. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκῆδον ἥρπασαν. Sæpe Pelasgos Attica leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat Herod. VI. c. 137. Idem illi nonnunquam dicuntur

Τυρρηνίαι, Sophocli, Thucydidi, aliisque: vide J. Meursii Cecrop. cap. 5. P. Wess. ad Herod. p. 26. (ad lib. I. c. 57.) VALCK.

7. ἰζόμενος] In Musis ἰζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῇ ἰζῇ exhibent Edd. cap. 85. MSS. frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) II. 113, 14. III. 64, 4. 65. 8. IV. 165, 10. Ἐξίσθαι videtur de singulis magis dici; ἰζέσθαι de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In ἰζόντι c. 146, 15. consentiunt omnes. S.

7. πῦρ ἀνίκαιον] Tutum hoc est et munitionum ob καὶ πῦρ αἰθών, quod deinceps, et Homeri Odys. γ' 13. Confer D'Orvillium ad Charit. p. 633. et hæc Heliodori Æth. II. p. 96. ἰνίρα πάλαν ἴθρη καὶ πωρὸν ἴκασιν: ubi Codex Falkenb. ex vero πῦρ ἀνίκαιον. (Cf. Nostrium, I. 202, 8.) At in similibus delinquitur sæpe. Strabonis de his Minyis narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. (p. 347. A.) auxilio (quod viri docti præterviderunt) Eustathii ad Homer. p. 880, 51. (p. 832, 1. ed. Bas.) instaurari potest. Wess.

Ibid. πωρὸν ἴκασιν ex Med. dedit Gronov. pro πῦρ ἀνίκαιον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνακαίου, lib. VIII. cap. 19., pro πωρὸν. In his sæpe varietatum docebit Clarissa. D'Orvill. in Charit. pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνακαίου, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἰθών. πῦρ αἰθών et πῦρ ἀνίκαιον leguntur aliquoties apud Poetas Atticos; nusquam, quantum recorder, πωρὸν αἰθών. Ut corripi posset syllaba, πωρὸν αἰθών scribitur in Eurip. Rhæso v. 78. Τίς γὰρ πωρὸν αἰθών ἀνίκαιον Ἀργείων στρατὸν; sed in anapæstico versu 41. boni debuerat πῦρ αἰθών στρατὸς Ἀργείων, Ἐκτορ: quorum

loco dicitur v. 95. *Αἰθουὶ πῦρ ἐν ὕπνῳ λαμπρὰ δὲ σφίσι.* Pro *αἰθεῖναι*, fulgere, more suo Sophocles scribit *Αἶθου*, Aj. v. 285., *ἡνίχ' Ἰσμερι λαμπρῆς οὐκ ἔρ' ἔσθαι*: sed, si vera mea est divinatio, verbum jam ante sic adhibuerat Æschyl. Choëph. v. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆλθον ἐκτεφλωθέντες σκότῳ λαμπρῆς ἐν δόμοισι: ubi vulgatur *ἀνῆλθον*: alterum, ut puto, spectat in Schol. *ἀνίλαμψαν*. VALCK.

90. *τῶν Τυρραδίων ἡ καυτολίη*] Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu *Tyndaridarum* — deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in injuriam bene meritæ urbis, regnum affectantes, verterunt: quæ de his expressæ sunt Herodoti, *οἱ Μινύαι ἐξέχρισαν, τῆς τε βασιλῆως μετακίοντες καὶ ἄλλα ποιῶντες οὐκ ἔσται*. Tyrrhenos advenas, sive Pelasgos, cur jure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. A. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatis Herodotus, *διέξιμένοι*, inquit, *τοὺς Μινύας, γῆς τε μετακίοντες καὶ ἐς φυλὰς διδάσαντες*. Postremum illud de receptis in civitatem (lin. 22.) dignum est observatu. Plataënses, in Atticam receptos, *κατανοίμας ἐς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλὰς*, in demos et in certas tribus referre, psephisma jubet apud Demosth. pag. 741. Attigit istam non sane protritam antiquitatis Græcæ partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos — nostros cives Athenis in numero judicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspicio a librario vocem numero male repetitam e proximis, et Ciceronem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis E-

pist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. *κατίβαλον ἐς ἐκστῆν*] In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. *κατίνουσιν δὲ τοὺς ἐν κατίνοισι λακιδαιμόνιοι νοκτῆς, μισ' ἡμίσην δὲ οὐδὲνα*: conf. hujus insistentis vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tangunt N. Cragius de Rep. Lac. pag. 457. et J. Meurs. Misc. Lac. p. 139. Diutius Tyrrenos in vinculis custodivisse dicuntur Plutarcho T. II. pag. 247. *ἡγεῶντες ἰλῶν σφίσι καὶ βιβλίας ἱλγχοις*, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanæ carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui: *πολλὰς ἰκασίας καὶ διήσεις παρὶσθαι ὅτι τῶν φυλάκων ὄντων ἀσπασσάσθαι καὶ προσιπαῖν τοὺς ἄνδρας*: hinc Polyænum recte corrigit Casaub. p. 689. Apud Herod. mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, *οὐδὲνα δὲλοι δακίοντες ἐξ αὐτῶν ἴσασθαι*. (lin. 10.) Sic Valla legit in suo Cod. et e Med. optime reposuit Gronov. In enarrando dolo cum Herodoto conspirant Plutarch. Polyæn. et Valerius Max. qui non absurde addidit ista: per simulationem doloris velatis capitiibus eos abire passi sunt, nempe custodes carceris viros velatis capitiibus, vestibus indutos muliebribus, quos et *ἀπὸ τῶν περιπαλονομήτων* scribunt Plutarch. et Polyæn. Perperam itaque vulgatur apud Valer. eos abire passæ sunt. VALCK.

8. *ἐς δ' ἰλθὺν τε*] Gronovii explicatio aliis fortasse placebit. Equidem *ἰελθὺν* τε præferrem, nisi si *ἐς δ' ἰλθὺν*. Ionum more, quo de supra c. 60.; *ἴσω* in marg. Stephani huc tendit. Wxæ. — Stephani *ἴσω* videtur ex ipsius conjectura margini adscriptum, quum *ἴσω* in aliquo codice reperisset. *ἐς δ'*, cum Gronovii interpretatione, eo usque ut

intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, *οἱ δὲ σφίσι παρῆσαν*. S.

10. *οὐδὲνα δόλον* Med. et sequaces pulcre, conjectaratque Galeus. Tot tamen schedarum *λόγον*, tantaque consensione propagatum, ducere ad *λόχον* insidias videtur. Elegans ea Cl. de Pauw suspicio. Wess.—At vocabulum *λόχος*, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur hujus esse loci. S.

15. *ἐς τὸ Τηθύγιον*] Nihil in his contra usum. Admonuit Steph. (Byz.) montem Laconicis triplici genere poni. *τὸ Τηθύγιον* iterum cap. 148., Strabo lib. VIII. pag. 557. c. (p. 362 extr. ed. Cas.) et Pausan. III. 20. In Plutarchi T. II. p. 247. c. *τὰ Ταύγετα*, et, qui eadem memorat, Polyæno Strateg. lib. VII. 49. Hinc Taygeta, Laconice, ap. Vibium Sequester., frustra sollicitante Barthio. Junge N. Heinsium in Claudiani sec. Consulatus Stilicon. v. 259. Atque hæc, ne qui in posterum offendantur. Wess.

CAP. CXLVII. 1. *Θήρας ἡ Λόντιναιος*] Quando sæpe Nostro concinit in Theræ genere tradendo Pausanias, in hujus lib. III. (cap. 1.) p. 205., pro *Θήρα* *τῇ ἀπὸ Ἰωνος* restitui debuerat *Θήρα τῇ Λόντιναιος*. Palmerii correctio Kuhnio venit in mentem ad p. 245. Ad Herodoti sententiam eidem Pausanias, IV. (cap. 3.) p. 285. Theram fuisse dicitur *τὸ ἀνίστασθαι Θηβαῖος* *εἶ, καὶ ἀπὸ γυναικὸς Πελουπίου*: atque adeo Callimacho *ἔκκει γυνὴ Οἰνωπίδα*, Hymn. in Apoll. v. 74. VALCK.

[3. *Ἰωνελλας ἢ ἀπαιήσις*] "*Ἰωνελλας*, "subauditur *Ἰωνόν*: sic etiam cap. 148. "*Ἄλθης* dixisset *ἰστρίαλας*." REISK. —Sic hæud raro etiam apud Tragicos *στίλλας*, pro *στίλλισθαι*, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere

Ἰωνελλας *λαδὸς ἢ ἀπαιήσις*: sed tragicorum exemplis, quæ offert Brunckii Index Sophocleus, et Schneideri Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Alias dux colonie dicitur *ἀπαιήσις στίλλας*, *ἀπαιήσις ἄγων*: coloni vero *ἐς ἀπαιήσις στίλλισθαι* vel *σταλλῆσαι*, ut c. 159, 4. S.]

12. *Μεμβλιάρων*] Secundus casus est, qualis *Βάστω* IV. 160. *Κρείστω* VIII. 122. *Κλειμβρίστω* V. 32. *Δορυκρίστω* superiorius in Hippocratis epistola. Critici ad Pindari Pyth. Od. IV. (v. 88.) *μετὰ Μεμβλιάρων* (quomodo post pauca (c. 148, 9.) Arch.) *τοῦ Κῆθρου συνεξεμάνων*: cui scriptioni primas dat S. Bochartus, ut Phœnicum e lingua commodior esset origo, de Phœn. Colon. lib. I. 15. ubi compluscula de Theræ coloniis. Quæ proxime posita sunt, clarissime expressit, Nostri sæpe *απαιήσις*, Callimachus apud Strabon. lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. A. (p. 374. A. et 837. A. ed. Cas.) nec non Apollon. Rhod. IV. 1763. Wess.

17. *τῶν Ἰωνοῦ συγγενῶν Μεμβλιάρων*] Quem alii sic vocant, *Μεμβλιάρων* dixisse videtur Herodotus. Non illam Cadmi *συγγενίαν* Pausanias III. (c. 1.) p. 206. sed Phœnicem de plebe fuisse scribit, *ἔδοξα τοῦ δήμου*, atque isthac de causa sibi persuasisse Theram, quod et evenit, futurum, ut Memblarii posterius Callistes insulæ sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1—3. *Ἐπὶ τοῦτους δὴ ὦν ἡ Θήρα, λαδὸς ἔχων ἀπὸ τῶν φυλῶν, Ἰωνελλας, συνεκίθησαν τοῦτοι*] Dedi schedis mutandi arbitrium: alioquin prius *ἐπὶ τοῦτοι* non damnable. Iisdem *συνεκίθησαν*, sine quo oratio hiabat, debetur. Geminum c. 159. *χρησάσα ἡ Πωδὴ πλῆξιν, συνεκίθησαν Κυρηναίους Λιβύην* ex MSS. Wess.—Ubi Theras profectus dicitur *συνεκίθησαν τοῦτοι*, et *λαδὸς ἔχων ἀπὸ τῶν φυλῶν*, tribuūm numerus, olim

verisimiliter adjectus, determinari non poterit: sed scribendum puto *συνηήσαν*: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo relictū, hi tum insulam jam *συνήρισαν*. VALCK. — Commodius utique est 'Επὶ ταύταις. Ad hos, quam 'Επὶ ταύταις, quod sonat Adversus, Contra hos: non enim contra illos profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. ἂν φολίαν idem valet ac si dixisset ἂν ἁστών vel πολησίαν, e civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck. ad c. 145, 22. adnotavit; φολῆς διδάσαντο intelligendum de receptis in civitatem: quare nil opus est, ut *πυγμαλίου* tribuum h. l. olim adjectum fuisse statuamus. Ferri utique *συνήρησαν* potuit, quod nos etiam, a Wess. primum receptum, tenuimus. Sed verbum *συνήρησαν* non nisi de conjugibus fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis una habitantibus alii libri *συνήρησαν* dabant, alii *συνήρησαν*, ibidem ipse Wess. cum aliis *σύνοικοι ἦσαν* vel *ἦσαν* probavit. Nec vero video, cur h. l. histura statuatur oratio, si *συνήρησαν* teneretur, quum e proximo intelligi possit τὸν λαὸν *συνήρησαν*. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) *συνήρησαν* non nisi de *primis* coloniae conditoribus dici posse arbitremur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commodius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui *novis* colonis urbem aut regionem quampiam frequentant. S.

9. οὐ τι (perperam ὅτι MS. F.) πάντας ἔγων τοὺς Μίνυας] Minyas istos, τοὺς ἱεβληθέντας ὑπὸ Πηλεσγῶν (sic leg. pro Πηλεσγῶ) in Ἀθήναι, cum Lacedaemoniis colonos in insulam Callisten duxisse Theram narrat Pausan. VII. (c. 2.) p. 524. De hisdem Apollon. Rhod. IV. 1761. in δὲ λαόντας Σαράστην Ἀντισίωνος ἰὺς αἰῶς ἔγαγεν Θέρας Καλλίστην ἐπὶ νῆσιν. Qui Minyis Pelasgos sive Tyrhenos

substituit Plutarch. T. II. p. 247. n. p. 296. n. hos veluti coloniam Iacedaemoniorum e Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; dicuntur ibi Πάλλιν ἡγεμῖνοι καὶ Ἀδελφὸν καὶ Κρεταῖδα Ἀπειδαμειοῦς λαβόντες: quae, certo mendosa, fortasse non male sic legerentur, καὶ τὸν Ἀδελφὸν Καλλιχερσίδα. Secundum Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἰστέπαντο (lin. 11.) ἐς τοὺς Παριωράτας καὶ Καύποντας: quibus antiquis incolis τῆς Τριφυλίας ejectis sex in ista parte Peloponnesi dicuntur urbes condidisse, (lin. 13.) Αἰτάρων, Μάκιστον, Φεῖξας, Πάργας, Ἕπαιον, Ναύδιον: sic cetera videntur nomina integranda, partim jam emendata Clar. Wesseling. ad Diodor. (lib. XIV. c. 17.) T. I. p. 653. qui, mihi nuspiam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν ἐν Τριφυλίᾳ Καυόνων egit Strabo VIII. p. 531. (p. 345. ed. Cas.) cui p. 532. c. (p. 346. n.) Παριωράτας tenuisse traduntur olim montanam Triphyliae regionem περὶ τὸ Αἰτάρων καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice Herodoto sunt Παριωρήτας VIII. c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata manifestant. VALCK. — Cur Παριωράτας non absurde dare Arch. dixerit Wess. in Var. Lect., (ed. S.) non magis equidem exputare possum, quam quid sit quod etiam Valck. in proxima adnotatione constanter Παριωράτας scripserit: quandoquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum usus, et apud Herodotum editionum omnium et MSS. (uno Arch. excepto) consensus, Παριωρήτας aut Ionico idiomate Παριωρήτας requirit. Operarum puto incuria turbas istas peperit. S.

14. Μάκιστον, Φεῖξας] Sic oportuit. Prius habet Valla, quorum codicis Arch. Κάκιστον aurigatur: nam Μάκιστον, quod Galeus excitavit, non ita scriptum. Μάκιστον τῆς Τριφυλίας Stra-

bo lib. X. p. 687. A. (p. 447. D.) et Steph. Byz. ubi bene Holstenius. *Φεῖξας* Pass. cum Stephani margine constabit, *Φεῖξ* constanter Polybio lib. IV. 77. et 80. Xenophonti atque aliis. *Ἔσιον*, (lin. 14.) sive Arch. *Ἔσιον*, itidem Polybius: quo tamen in oppidi nomine turpis apud plures discordia. Verum in his occupabar olim ad Diodor. lib. XIV. 17. *Νοῦδιον* prorsus ignorans. Sunt Triphylizæ quidem oppida, quæ scriptura non longe deflectunt; electio anceps et difficilis. Wess. — Quum *Φεῖξας* (acuto tono) casu in ed. Wess. irrepisset, inde eadem scriptura in posteriores editiones atque in nostram propagata est. Rectius *Φεῖξας* penacutè scribetur, quod et ipse Wess. voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod *Ἔσιον* h. l. aut *Ἔσιον* scribitur, conf. Var. Lect. (ed. S.) apud Polyb. IV. 77, 9. et 80. 13. et quæ ad priorem Polybii locum olim notavimus; ubi quidem tunc præterierat me Wesselingii ad Diodorum Adnotatio. Verum oppidi nomen *Ἦσιον* esse censuit Vir doctissimus cum Holstenio. S.

CAP. CXLIX. 2. *ἔῖς ἐν λύκαισι*] Memorabile illud Christi Nostri *ὡς πρόβατα ἐν μίσῃ λύκων* cum Herodoteis prudenter contendunt præclari viri, S. Bochartus Hieroz. lib. II. c. 43. p. 438. Raphelius, et Wetstenius ad Matth. Evang. c. x, 16. Oiolyci, Theræ F. patris Ægei, commemorit Pausanias lib. III. 15. p. 245. Wess.

4. *καὶ καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἱπικρέτης*] Non male Valla Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri prævaluit. Machon apud Athen. XIII. p. 578. *κ. μάλλον τὸ πάρεργον ἱπικρέτης ἢ τοῦτομα*, de muliere, quæ vulgo *Μαρία* nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta *Μίλισσα*. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen prævaluerit. Plauto proprio nomine dictus fuerat Aris-

tocles; Tyrtæo Theophrasti nomen tribuit Aristoteles, quod et, altero propemodum oblitterato, evaluit, *ἱπικρέτης*: Diog. Laërt. III. 4. V. 58. ibique Æg. Menag. Quem pater velut *ἔῖς ἐν λύκαισι* reliquerat, Theræ filium *Οἰόλυκον* bis terve adpellat Pausan. III. p. 245. IV. (c. 7.) p. 296. ubi Lacedæmonius Euryleon antiqua dicitur origine Thebanus a Cadmo, *Διγύιος τοῦ Οἰόλυκον τοῦ Θέρæ τοῦ Αὐτσίωνος ἀπόγονος πίκματος*. VALCK.

7. *Ἰδρύσαντο*] Vallæ Latina, Ex hac tribu viri — exstruxerunt, conjecturæ Cl. de Pauw materiem dederunt, *αἱ δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες* — *Ἰδρύσαντο*, admodum labanti et omni tūbicine defectæ. Itaque in *Ἰδρυτο* vel *Ἰδρύθη* inclinavit; cui accedere possem, si per Codices liceret. Ut nunc sese verba dant, *Ἰδρύσαντο* de Lacedæmoniis, qui fanum tribui Ægidæ, (cujus illustris in Pindari Od. IV. Pythion. memoria,) excitarint, accipiendum cum Reiskio. Excitarunt autem, quod Ægidarum stirps Furiis Laii et Œdipodis imminui et succidi putaretur. *τῶν δὲ Ἐρινύων τῶν Λαίου καὶ Οἰδίποδος μῆνιμα* alia in re apud Pausaniam lib. IX. 5. p. 723. Wess.

7. *Ἰδρύσαντο* in *Διοπροπίου*, etc.] *Ἰδρυτο* vel *Ἰδρύθη* si Codex exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videretur; et *σφι ἔμιναν*, quam *ὑπῆμιναν*. *Τοῖσι δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες (οὐ γὰρ σφι ἔμιναν τὰ τέκνα) Ἰδρύθη ἐν Διοπροπίου Ἐρινύων τῶν Λαίου τε καὶ Οἰδίποδος ἱερὸν καὶ μετὰ τοῦτο σφι ἔμιναν*. A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Œdipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri *πρὸ ὄρας* rapiebantur. *Ἰδρύσθαι* hac adhibetur structura quum alibi, tum bis lib. II. c. 44. *ἐκόντες χρεῖνος εἴη ἔξ ὧ σφι τὸ*

ἰρὸν ἰδρυνται. In his diræ, quibus Ægidarum progenitor Œdipus, Furiis agitat, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatæ, filium se dicente καταλείψων τις ἐν λυβύῃσι, dicuntur Œdipodis Ἐρινύσις. Laium quoque diræ dederant præcipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινύς Œdipi diras vocant Tragici, Æschylus Theb. v. 70. Sophocles Œd. in Col. 1294. (v. 1434. ed. Br.) Euripides Phœn. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἰδρύναντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedæmonii (ut Wess. interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Ægidæ excitarunt: sed ipsi tribules hujus tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui causa (hæc vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Œdipodis dicantur exstruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνακλουθία et hyperbaton, et familiaris particulæ γὰρ usus, de quo ad I. 24, 16. dictum est, et quem jam sæpius deinde observavimus. Quæ loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι, comma deleatur. Valet autem ταῖσι δὲ — ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπάρμυεν τὰ τέκνα, ἰδρύναντο — ἰρὸν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἰσχυρὸν δὲ) ταῖσι — ἀνδράσι οὐκ ὑπάρμυεν τὰ τέκνα, ἰδρύναντο — ἰρὸν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem Wesselingius tribuit, in editis Animadversa. monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πῶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἴδινοντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 8 seqq. ubi εἰς δὲ καὶ αἶνε ἰβὶ εἰς δὲ malueris) ταύτων τῶν παίδων — οὐ γὰρ δὲ ἰσώσειν τὸ προσπαχύν ἐν τοῦ Κέρου, ἐκείνου ἀντὶν τοῦ ἀλλοῦ παῖδας.

VOL. III.

διαλαβῆιν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in ejusdem hujus capitula, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἴση αἰ συμπαλίσσεσθαι, τοιγαρὶν ἴση αὐτὸν καταλείψων, etc. S.] * [8. Si sana atque integra esse statuas ista, quæ vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μιστὰ τοῦτο ὑπάρμυεν τὰντὸ τοῦτο καὶ ἐν Θήρῃ, etc. sententia hæc erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera, etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (præeunte Reiskio in Animadversis. editis) factum. Eandem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in Gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 5. εἰποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι] Delendum est secundum illud εἰ. Scripserat suo more: εἰποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιητάων, καὶ δὴ καὶ Βάττος ὁ Πολυμνήστου, ἰὼν γίνετο Εὐφημίδης τῶν Μινυίων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Jasonis socios Minyas, Euphemus, de quo præter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. v. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Hujus compressu gravis puella Lemnia Batti pepererat progenerem: erat itaque Battus γίνετο Εὐφημίδης (lin. 7.) τῶν Μινυίων, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμίδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδης prodiit e Med. Εὐφημίδης ex Arch. dederat Galeus: hæc veræ proxima scriptio; veram conjectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti sæpe patronymica facta sunt propria, in vera historia Græca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemi-

3 N

das vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. v. 791. Εὐφάμιδας Ἀριστοδήμου, pro Σισυφάμιδας Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξιδάδα convertendum est in Ἐρυξιδάδα: idem vitium Spartiatæ nomen corrumpit in Æliano de Nat. An. XI. 19. Παντιλίδας verum nomen fuit, non Παντιδίδας: noti sunt Lacones Pasitolidas, Epitolidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. præbent septem minimum MSS.: cur itaque forma non Græca Ἐφάμιδας in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμίδας] Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐθυμίδης, Ed. Simonius Chron. An. 3389. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 12. Pindarus Battiadas, Euphemi posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. Τίθι γὰρ, Cyrenis, γόνος Εὐφάμου φυνισθῆν, λοιπὸν αὐτὴν εἰλλισσαι, Od. IV. Pyth. prope finem. (v. 455 seq. ed. Heyn.) Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine hæsitatione instauraturus, modo Εὐθυμίδης, sicuti Galeus ostentavit, in schedis Arch. foret: at secus habet. Wks.—At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie prævæ substituere; præsertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium η, ι, υ, confusionem. Literas φ et θ et alibi temere a libris inter se permutatas observavimus, et haud multo ante, cap. 148, 14. ubi ex Φιζῆαι, Θιζῆαι, fecerant. Sic apud Polyb. XV. 34, 6, ἐθρυσσάται ab ingenti scribarum numero in ἐθρυσσάται vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quæ ad Herod. II. 44, 5. notavimus, et quæ ab eodem ipso doctissimo Weselingio ad II. 48, 6. adscripta sunt. S.

7. χειμῶν — πρὶ ἄλλων, χερῶν ἢ πρὶν] Hoc illi sæpe in more. Exempla Valckenarius conduxit ad Tragici Phœniss. p. 678. Illud Grini καὶ βαρὺς αἰεῖσθαι (lin. 10.) senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Ἀεῖσθαι, ἄνω αἰεῖσθαι, Hesychio ex Sophoclis Trachin. v. 220. cui senex χερὶν βαρὺς in scriptis Codd. (Ed. Colon. v. 926. et νόσος βαρὺς Trach. v. 239. Wks.— Possis αἰεῖσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰεθίς, IX. 52, 5. idem valet ac κινθίς, coll. v. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ οὖν τὴν Θάραν] Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ οὖν, non pluebat; in insula nempe Thera: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ἡ Ζεὺς vel ἡ Θιὺς οὖν vulgo dicebatur etiam Herodoto; οὖν simpliciter etiam ponitur, pluit: αἱ οὖν, c. 185. hujus libri. Fortassis ut alibi ἡ Θιὺς, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Sæpius ἡ Θιὺς, vel ἡ Ζεὺς dicitur ὅσαι χερσὶν, εἴθεαι, ut λίδαι, βατράχους. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ οὖν ἡ Θιὺς τὴν Θάραν significaret, Theram pluvia non irrigavit: atque ita semel Pausaniam loquutum memini lib. II. (c. 29.) p. 179. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χερσὶν ἐπίειξε, καὶ αὐτὴ τὴν ἑαυτὸς Ἰσθμοῦ χάρην, οὗτοι Πελοποννησίους οὖν ἡ Θιὺς. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quæ Troezenios affligerit. VALCK.— De subintelligendo nomine ἡ Θιὺς, vide ad c. 28, 12. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 17. Tum, quod ad verbi οὖν constructionem cum accusativo casu adinet: qua ratione dicitur ἡ χάρη οὖν, II. 13, 14. IV. 50, 8. eadem etiam ratione dici poterat ἡ Θιὺς οὖν τὴν χάρην. S.

4. κακῶν οὐδὲν ἔν σφι μῆχος] H. Stephanus μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. v. 535. *οἱ δ' ἰγὰ κακῶν μῆκος ἔξανέσταιμ'* &c. Tale et Æschyli Suppl. 743. *μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρεῖν*. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. Wess.—Perperam etiam μῆκος vulgatur in Æschyli Agam. v. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Æschyli μῆχος, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. *χαλίστ' αἶ νόσῳ ἰδρί τι μῆχος* haud sane felicissimus Poëtarum interpres Jac. Palmerius sollicitabat legendo, *ἰδρί τι μ' ἄναι*. Herod. II. c. 181. *τοῦτο γὰρ αἱ κακῶν εἶναι μῆχος*. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀντιπυλὸς ἀντιπύλου ἐς] Arch. ἀπαγίσεσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλατίαν scripseris, seu Πλάταιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάταια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in MSS. dissensus. Wess.

14. στήν καταλιπ. ἔσεν δύο μηνῶν] "Οσον δὲ μηνῶν, quod præbent cod. Med. et Vallæ, reponerem. VALCK.—Vitiōsam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisset. 8.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἱμῶρον τοῦτο ἔν ἀνέρεσσιν] Ἀντίρρηντος offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀντίρρηντος est apud Herod. p. 384, 11. (VII. 9, 39.) Hoc si plerique darent Codd. alteri non ponerem. Emporium Græcis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phœnicibus notum mercatoribus, Græcis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀντίρρηντος, quam ἀνέρεσσιν. Ἀνέρεσσιν etiam purum vocat, et intamina-

tum; quo usu vox Platoni præsertim et philosophis frequentatur æque ac ἀνέρεσσιν: quæ duo permutat et in eadem locutione Eurip. Or. v. 574. et Helen. v. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: Herod. ἀνέρεσσιν τὴν πόλιν, III. 146. Thucyd. II. 18. Xenoph. Cyr. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

16. στήν δὲ αὐτοῦ] Postulat hoc schedarum concursus edictum, patiturque usus. Ad sis Portum, et cap. 15. (ubi vide quæ a Valck. et a nobis ad lin. 17 et seq. adnotata sunt.) Accessit crateris picturæ ex schedis pronomen, (lin. 18. κεφαλῇ αἱ περίρρηντος εἶναι.) quo gryphum capita prominentia clarius signantur. Confer Eustath. in Hom. p. 903, 5. Wess.—Pronomine αἱ, (i. e. αὐτῇ) quod ex Arch. et Vind. receperat Wess. carere utique potueramus: satis enim erat περί αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adjectum illum dativum vidimus, (Adn. ad I. 86, 26 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud Eustath. loco ab eodem Wess. citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad Iliad. μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, περίρρηντος — εἶναι πόρρην καὶ κεφαλῇ. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex Athenæo verba, (I. 30. a.) περίρρηντος φερέμεναι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quæ, pro significatione paullo ante prolato vocabuli περίρρηντος, intelligere potueras præcipites in periculum; (vel, in pugnam ruebant; sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθυμῆδον κλιμακῆδον, κατὰ στήθος, κατὰ ἰσχυρίαν, ἐντάκτωι. Alibi idem Eustathius (ad Iliad. ζ'. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex Herodot. VII. 188, 6. naves quæ περίρρηντος ἰσχύοντες ἐς πόρρην, quas præcunte fere ipso Herodoto ἄλλας ἢ ἄλλαις, ἀντιπύλου, interpretatur; hunc vero, in quo

versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit Herodotus, haud satis liquet. Atero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum naves rostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in *quincuncem* locatas: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco gryphum capite in *quincuncem* disposita scripai, id vereor ut eruditissimè adprobaturus. Fortasse satis fuerat gryphum capita prominentia cum Wess. interpretari. Vallæ versionem, quam tenuerant fere Herodoti editores, gryphum capitibus in circuitu alutrinsecus obversis, his Gallicis reddidit Larcher, "des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre." S.

21. *συγκρήσεων*] Miror cur dubio vacuum *συγκρήσεων* a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.

Ibid. *φιλικήν μεγάλαν συγκρήσεων*] Belle Gronovius. (scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.) Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. A. pugnare, *συγκρήθη, καὶ διακρήθη* καὶ ἀπώλην, ὅτι ἴλην, τάλαν: et hoc aliud est, ex Philosophiæ adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissimè animis illud valet. Scriptor incertus Stobæi Serm. XXVIII. p. 197. *δεινότερος γὰρ δὲ, ὥς τὰ πρὸς ἑωυτὸν ἀρτίους ἐν φιλικῇ συγκρηῆσθαι*. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. *ταῖς γαῦν ἀμφὶ τὸν Δημόστρετον εὖτα συνίστασθαι, ὥς, etc.* Talium apud alios magna merx. Wess. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Euripid. Med. v. 136. S.

CAR. CLIV. 4. *ἵσσι τῆς Κρήτης Ἀξὺς πόλις*] Stephanus Byz. Ἀξὺς πόλις Κρήτης, ὥς Ἡρόδοτος ἐν τριτέρῃ. Docti interpretes Ethnographo errorem, quo ἱ Ἀξὺς fecerit ex Ὀαξὺς, imputant, ipsimet aberrantes. Humanus Meursius Cretasæ lib. I. 8. verbo hominem defendit,

Ἀξὺς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem MSS. egregie tuentur. Cretenses Ἀξῦς suo vocabant sermone *ἀρημωδῶς τῶντος*, loca prærupta, qui Græcorum aliis ἀγῶα, Stephano in Ὀαξὺς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et posituræ. Sit-ne vero Ἀξὺς, Ὀαξὺς et Σαξὺς quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. Wess.

6. *ἐν ταύτῃ ἴγῃσι ἄλλαν*] Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. *ἐν ἴγῃσι τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα*, ab Euripideis in Alc. v. 305. *καὶ μὴ ἴγῃσι τοῖς τε καὶ μητρὶ τῶν τίκτοις*. Andocidis ista rem continent Græcis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; Euripidea concinauit Herodoteis: *ἐν θυγατρὶ ἀμῆταρι* — *ἴγῃσι ἄλλαν γυναικα*, quæ τῇ ἴγῃ Phronimæ fuerit *μητρὶς*. Dici quoque potuerat Etearchus *ἐν θυγατρὶ ἀμῆταρι ὁσολοφίης*. VALCK. — *ὁσολοφίης* scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciph. I. Ep. 3. S.

9. *μαχλασόντων ἰωνιῶνα*] Mutatum indignor, siquidem Ἴωνος, atque idem ac *κατηγορήσαντα*, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. *αἰνίον οἱ ἄλλοι ἰωνίους*, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps (lin. 13., *παρελαβὼν ἐν ἱόνῃσι*) in controversia hæret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores Ἐν ἱόνῃσι, lib. II. 107. VI. 94. IX. 88. at *ἐν ἱόνῃσι*, V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. Wess. — Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

8. *ἀποσπῶντες τὸν ἕρποντα*] Since-ram scripturam hic et infra IV. 903. dudum jam detexerat ante Portus, quam hic in Med. illic in aliis inveniretur Codicibus. Uvitatam verbi formam præ-

bet in voc. *Βάττος* Herodotes transcribens Suidas, *ἀφοσιούμενος τὴν ἱζόρην*: id est, ut exsolveret se jurisjurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud Isæum illud interpretatur Harpocrat. *τὸ μὴ ἰντιλῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὁσπερ ἰσίας ἵπαισι, Ἀφροδίῳ σκεῖται ἵπαισι Ἰσάιος* in τῷ πρὸς "Ερμῆνα: leviter et dicis causa re defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitum Isæi adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriæ civis utilissimus Apollodori pater solus ornasse trirēmē, *οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἱ τὴν ἑρῆστα παρασκευάζουσιν*. p. 67, 19. vide ad Harpocr. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Isocratis locus p. 289. n. (Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.) Plato de Legib. VI. p. 752. d. *μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, — συντόνως δ' ἱαμιελθῆναι τὰς πρῶτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν, ὅπως ἂν πᾶσι ὡς ἀσφαλιστάτα καὶ ἄριστα*. VALCK.

CAP. CLV. 2. *χεῖνου δὲ περιϊόντος*] Is. Vossius *περιϊόντος* adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut *χεῖνου προβαίνοντος*, V. 58. Addi complura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. *χεῖνου δὲ περιϊόντος* vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius Scholion San-Germ. (ad lin. 3. spectans:) *Ἰσχύφωνος τὸν μεγάλων οὐκ ἴσως λέγειν, ἀλλ' ἀπὸ λαύνης*. "Ἡρόδοτος ἰσχύφωνον. et hoc amplius, quod Budæus in antiquo Herodoti exemplari idem invenit, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Paul. Leopardo Emend. lib. III. 11. Scaligeroque ad Eusebium. Battus sane non erat *λεπτόφωνος*, exili linguæ et gracili sono, quales *ἰσχύφωνοι*: sed vitio naturæ innato lingua in proferendis animi sensis offendeat ac hæsitabat; et tales *ἰσχύφωνοι*: siquidem eorum præpeditur lingua, *ὥς ἰσχυοῦνται τοῦ φωνῆναι*, ut loquitur Aristoteles Problem. Sect. XI. 35. ubi

docte Sylburgius *ἰσχυφῶνους* Philosopho, ex adjuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet. docto Battum obligatione linguæ laborasse primum et deinde linguæ nodis solutis loqui cœpisse ex Justinī lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in MSS. variatur nihil, et de Batto Heracleides Pontic. *ἦ γὰρ ἰσχύφωνος* in Cyrenensium Politia. Wess. — Paulum *Leopardum* fefellerat memoria, Emend. III. 11. hæc scribentem: "Admonuit Budæus, se in antiquo Herodoti exemplari legisse *ἰσχύφωνος*, i. e. hæsitans." Nam, ubi de hoc vocab. egit Budæus, (eodem loco qui est a Wess. indicatus, in Comment. Ling. Græc. p. 345.) ne nominat quidem Herodotum, nec antiqui meminit exemplaris in quo *ἰσχύφωνος* legatur: sed locum Aristotelis ex Probl. XI. 35. tractans, ait: "Hujusmodi homines *ἰσχυοῦνται* τῇ φωνῇ" in τῷ διαλίσσασθαι. Quare *ἰσχύφωνοι* "fortasse legi posset, et, ut *ἰσχυοῦνται* et *ἰσχυοῦντα* ab urinæ suppressione dicuntur, sic *ἰσχύφωνοι*, quibus vox suppressitur et sistitur inter loquendum "apud Aristotelem." Quæ verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis Wesselingii, præstantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a Leopardo in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo Herodoti codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nissus, ita statuentum arbitror, probum esse vocabulum *ἰσχύφωνος*, eademque notione, qua *ἰσχύφωνος* docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex *ἰσχυφῶντος* natum: *ἰσχύφωνος* autem idem atque *ἰσχυ* valuisse constat. Est etiam apud Hesych. in *Βάττος*, *σφυλόφωνος*, *ἰσχύφωνος*: et apud eundem, ubi *ἰσχύφωνος* exponitur *ἀπὸ ἰσχύφω* τὸν φωνῆναι, haud dubie *ἰσχύφω* legendum: sic quidem Schol. Pind. ad titulum Pyth.

IV. τὸ ἰσχυρόν τὸν γλῶτταν βατταρίζον φασίν: ibidemque plus semel ἰσχυρόφανος scribitur. S.

7. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὸν ἰσχυρὸν] Nihil verius. Battī pristinum nomen Aristoteles, apud Euseb. Chron., ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. Scaliger, ex Callimacho, Pindarique Criticis ad Pyth. Od. V. 117. Multa quoque Spanhemius ad Callimachi Hymn. in Apoll. v. 75. Ex oraculo autem, (lin. 14.) Βάττ' ἰσχυρόν ἐστι, liquidissima verbis Plutarchi T. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἰσχυρὸν τὸν φανὸν παραγινώσκουσιν Battum, nam ἰσχυρὸν τὸν ῥάμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem Cl. Reiskium Animadversa. ad Plutarch. p. 261. conperio observasse. Wess.

14. Βάττ' ἰσχυρόν, etc.] Eadem habet Tzetzēs Chil. VI. v. 349. (et Scholiast. ad Pind. Pyth. IV. 10. ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum Battus consuluerit, aliudque responsum refertur.) Paulum diversa prostant in Schol. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 76. ἀναξ δὲ σὶ Φαίβοις ἀνάγκη ἐς Λιβύην ἰλίδι μηλοτρόφῳ εἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, Herodotus ista subjecerat: (lin. 17.) Ὁ δὲ ἀμείβετο τοῖσι, ὦ ἰσχυρὸν, etc. Intermedia quæ leguntur, mea quidem opinione, litteratoris notam sapiunt marginalem: ὥστε εἰ εἴποι Ἑλλάδι γλώσσῃ χειρομένη, ὃ βασιλεὺς ἰσχυρὸν ἔλθῃ. (Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita parco, eadem adseruisse.) Herodotum utique sola decent ista: Λίβυς τὸν βασιλῆα Βάττον καλεῖσθαι, καὶ τοῦτον εἶναι δοκίμω διασφίζουσιν τὴν Πυθίαν καλεῖσθαι μιν Λιβυκῇ γλώσσῃ, ἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσθαι ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in Schol. ad Phoen. p. 678. Quod suspicabatur Herodotus, aliud olim Battō proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. Ez.

Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. v. 75. VALCK.—Hesychius: Βάττος· βασιλεὺς, τῷ φανί, Λίβυς. Videtur alium etiam, præter Herodotum, secutus auctorem. S.

22. εἴχοντο μεταξὺ ἀπολιπῶν—ἐς τὴν Θέην] Sedandæ sunt turbellæ, quas innocens illud μεταξὺ fecit. Sive enim ex Hesychio, Μεταξὺ, ἐκείνης, μετ' ἐλίου interpretetur; sive cum Porto, μεταξὺ ἀπολιπῶν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. ἐς ὃ μιν οὗτοι ἀπολιπόντες εἴχοντο ἐς ἄλλον χρόνον. In Platonis Lysid. p. 207. Α. ἴπαια ἰ Μινίξιος—μεταξὺ παῖζων εἰσέρχονται. Geminum dabit Isocrates Evagor. p. 200. x. Ex Plutarcho μετ' ἐλίου Hesychii lucem mutuatur, referente Philippum, a Græcis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μεταξὺ δὲ Ἀλφειῶν—μετὰ τὴν Θηβαίων καταστρέφῃ, tum de insectis deinde regibus, τοῖς μεταξὺ Μακεδονικαῖς βασιλείαις, T. II. p. 240. At horum satis. Wess.—Pro μεταξὺ ἀπολιπῶν, Reiskius μετὰ ξυμπολιτῶν aut Ionice μεταξὺ ξυμπολιτῶν legendum conjectaverat: quæ violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidnā, ut alibi, interim intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δόξαμιν et manus hominum adfutura esset, quæ ad coloniam in Lybia condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπῶν intelligi debet αὐτὴν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπῶν Δελφοῦς, interim relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπῶν, significare desiit, destitit: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque interim (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1, 2. αὐτῷ δὲ τοῖσιν—συνέφικετο παλιγκότως] Παλιγκότως et παλιγκότως illuminat Galenus ad Hip

pocrat. de Fractur. p. 547. Wess. — Vide Foëaii (Econ. Hippocr. voc. Παλίγκτος. Sunt παλίγκτα παθήματα, recrudescentes, denuo exardescentes dolores. Et homo παλίγκτος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποστρεφῆς πάλιν ἰσχυροῖς. Itaque non satis est quod in Gronovii Latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quæ cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συμφέρεται videri τὸ θείον deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἡ Πυθίη subintelligebat. At verbum προσφέρειν τινι isto modo construitur, non συμφέρεται. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ ἐφί χρηστὸν συμφέρεται, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 5. ἔμειλλε τοιοῦτό ἐφί συνίσταται, εἰς πέρ ἀπίβη. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συνεπίχθη τοιοῦτον γένεσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συνειχθῆναι δὲ αἱ τυφλὸν γένεσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adjicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συμφέρεται παλίγκτα dedissent, id prælaturus etiam: quemadmodum IV. 15, 14. αἶτ, περιμένει δὲ ἔμειναι εἰσπίεσθαι, nisi ibi ἔμειναι non nominativum adjectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλογκότες. S.

2. ἀγνοῦντες δὲ τὰς συμφορὰς] Causas calamitatum; ut tritissima Novi Fæd. ζῶν, ἀνάστασις, (Johann. xi, 25.) atque hoc de genere plura. Wess.

[4. συγκοιζοῦσι Βάττω — ἔμειναι πρῆξιν] "Aut συγκοιζοῦνται legendum, (adnotavit Reisk.) aut εἰ συγκοιζοῦσι." Copiose de hoc loco, in Var. Lect. (ed. S.) disputavi: sed, ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem, incertus hæreo. Erunt quibus expeditissima Schæferi ratio videatur, παρίξιν corrigentis: meliora se (nempe Dei nomine Pythia loquitur) illis daturum, Cyrenen

cum Batto condentibus. Sicut αἶναι aut πρῆγματα, sic et ἀγαθὸν et ἔμειναι παρίξιν τινι dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam scripturam libros conjurasse omnes. S.]

11. ἀπίπλων] In Ionum πλῶν, derivataque, amanuensium grassatur licentia. 'Απίπλων ὁπίω' ἐς τῇ 'Ασίῃ MSS. lib. VI. 116. ἀπίπλων ὁπίω ἐπὶ τὸ 'Αστυρίαν concorditer plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum injicit et moratur (lin. 12.) εἰρήθη Codd. ex Poëtæ ἱρρίθη, quod lib. VI. 15. sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis. Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex Eustath. ad Homer. p. 1540, 12. (Odys. p. 230, 32. ed. Bas.) certum est. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) ubi etiam significavi, non Πλάτια, (lin. 12.) sed Πλατία editum me voluisse, sicut Πλατίας c. 151. et 152. Stephanus Byz. Πλατῖα, νῆας Διούης. S.

CAP. CLVII. 7. Ἄν τὸ ἱμῶν] Principis poetæ πολλῶν ἀνθρώπων ἴδιν ἄστια, et μεγάλη ἄστια ἀνθρώπων Nostri lib. I. 5. vereor, ut efficiant, Libyam ἄστει, quod hic antea, optime dici. ("Ἄστυ bene habet. ait Reiske, in Animadv. editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque significat; proprie populum cœtumque. Vid. I. 5. Hinc emendandus Plutarch. in Opusc. T. I. p. 726, 2.") Mihi ἂν τὸ blanditur mirifice, solo ingenii remigio a Cl. de Pauw productum, atque a Gronov. ex manu exaratis assertum quidem, sed haud feliciter explicitum. Sententia gravis est et ἰσχυρή: Si tu Libyam, ovibus fecundam, neque a te aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc accedentis nimis miror. Ἄν Dorum, vice εἰ, et μιμνησκὲν, non ne sciunt Grammatici. Wess.

Ibid. "Ἄστυ ἱμῶν Διούην, etc.] Edixit nonnemo, "Ἄστυ omnino rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir

Cl. (Gronov.) interpretatione corruptit inventam a se lectionem in Med. Codice, αἰ ἐν, vel αἰ ἐν, reddens Eia tu: non recordabitur ei, si, Dorice pronuntiatum αἰ. Hujus oraculi leni medela persanati laudem Adrianus noster Heringa reportabit, qui mihi aliquando domi suæ facile persuasit scribendum: Αἰ ἐν ἡμεῖς Λιβ. — Μὴ ἰλθὼν ἰλθόντες, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σὺ. Sua Dialecto Cyrenæi vel acceperant vel certe memoriæ tradiderant oraculum, quod æstimare licet ex Plutarchi T. II. p. 408. A. Βάττες ἦν διότιρον ποταμῶνιμος· ὑπαισάν οὖν ἰ θύς — με Λιβύαν μαλοτέρφον εἶσθας ἄρουν, Μὴ ἰλθὼν ἰλθόντες ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σὺ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἱξισιμψι. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἰλθὼν et ἰλθόντες perperam posita distinctio, recte prætermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἰ ἐν, μὴ ἰλθὼν, Λιβύαν εἶσθας ἄρουν ἡμεῖς ἰλθόντες, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, Plutarcho repertam:

Αἰ ἐν ἡμεῖς Λιβύαν μαλοτέρφον εἶσθας ἄρουν
Μὴ ἰλθὼν ἰλθόντες, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σὺ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oráculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτέρφον evitaverat πλατισμαδὶ, sicut αἰ pro ei. In Doricis reliquiis, Sophronis inprimis et Epicharmi, pro εἰ κε, vel iā, frequentatur αἶνα, subjunctivis modis junctum. Commodum hic locum invenit ingeniosa Medici nostratis Heringæ conjectura, in Hesychio pro Βαῖκαν· Κεῖντι· corrigentis, Βαῖκα, iā, Κεῖντι. VALCK.

13. τῷ οὐνομα ἦν Ἀζίρις, ἐνὶ νύκτι.] Conspirant in voce Ἀζίρις divellenda doctissimi homines Is. Vossius, Pavius, Berglerus, Melotus, Bouherius, Bon-

dam, (Petr. Bondam, I. C. Var. Lect. lib. I. c. 3. Zutphan. 1759.) a quibus non dissentio. Herodotus prævit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζίρις ac Ἀζίρις, ut sæpiusculè in talibus; ap. Steph. Byz. Μοχ συγκαληῖσαι ex dialecti formula, qua συγκαληῖσάι lib. VII. 129. etc. Wess.

CAP. CLVIII. [3. ἦγον δὲ σφας — πρὸς ἱερῶν· καὶ ἐνὶ κάλλιπτον τῶν χώρων, ἴνα — μὴ ἴδωσι — νυκτὸς παρεῖν.] In ed. Wess. et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ ἐνὶ κάλλιπτον τῶν χώρων ad præcedentia referrentur: et Vallæ interpretationem (vesperam versus et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Græci — diurnum spatium metiendo animadverterent:) ipse etiam Wesselingius, nihil ad hunc locum monens, tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus Reizius, quum in contextu, tum in Præfat. p. x. — XII. aperuit. Cujus in distinguendis verbis rationem quum Borheck esset secutus, Larcherus, eandem rationem merito probans, in MS. codice fuisse eam a Borheckio repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suæ editionem procuraret, Reizii de Herodoto merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id Borheckio suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex Parisiensibus codicibus a se repertam esse idem Larcherus significat. At noster quidem MS. F. et post ἱερῶν, et post χώρων interpungit. Pro πρὸς ἱερῶν, πρὸς ἱερῶντις se maluisse Reizius l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

9. ἰδούτω γὰρ ὁ εὐκαὶνός τίς ἐστιν.] Virulentum est Comici, Jovem pluvium διὰ νοσίου οὐραῖν per cribrum meiere

Nub. v. 372.; Afrotum, ὁ οὐρανὸς τίτρεται, de copiosa isthic celesti aqua, suavius multo; Hebræorum Genes. c. vii. 11. וַיִּשְׁקֵם הַשָּׁמַיִם וַיִּרְבֵּהוּ, et cœli fenestree reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur Eustath., ὁ δὲ πρὸς τὴν Λιβυκὴν γῆν Nostrum spectans, τιστῆσθαι τὸν οὐρανὸν, φάμενος ——— Ισπεριεύεσθαι. ἰδίῳ γὰρ ἰπῶν, τὸν οὐρανὸν, ὡς οἷά τινι δίκασμα, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαίαις ἰσπεριεύεσθαι· πρὸς δὲ τὸν οὐρανὸν, οἷον συντιτῆσθαι, ὡς οὕτως ευχρὴν ἰξερύγισθαι, καὶ ἀρεῖν τὰ ἐκ τῆς περὶ τοφομύσεως: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra Eustathii auxilium Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 12. p. 138. Wks.

Ibid. ὁ οὐρανὸς τίτρεται] Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vallem docuisset, quo modo tandem fertilitas per cœlum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quæ mihi venit olim in mentem conjecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi solet Codd. οὐρος: unicum his literam præfigamus, recuperabimus vocem βουρῆς, quam ego hic valde commodam judico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenæ duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: ἀδρῆς Ἑλλήνης, ἰθαῦτα ὑμῖν ἰσπεριεύειν οὐρανὸν, ἰθαῦτα γὰρ ὁ βουρῆς τίτρεται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, heic enim collis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: est id γῆ ἰσπεριεύειν οὐρανὸν, quod legitur c. 198. Primum βουρῆς vox fuit Cyrenæis usitata: Herod. IV. 199. χῶρον τὰ μέγα ——— βουρῆς καλίουσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 22. (ad III. pag. 100. f.) Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 680. 37., Κίττω καὶ ἐν Ἡρόδοτῳ βάρβαρος λέξις ὁ βουρῆς, Λιβυκὴ γὰρ. Idem in Iliad. λ'. p. 831, 32. ἢ δὲ καλὴν καὶ λέξιν ἐν λέγειν καὶ βουρῆς, ὅτι Ἡρόδοτος μὲν Λιβυκὴν λέξιν ἐναι φησιν, Ἀλλῶς δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλήμων ἰσπεριεύειν οὐρανὸν.

VOL. III.

σκάπτει τὸ ὄμμα ὡς βάρεσεν, λόφος γὰρ καλεῖται. (Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.) Quos respicit Ælius Dionysius comici Philemonis duo senarios Jo. Clericus e Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui βουρῆς etiam ἰθαῖα dicitur φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vocem transsumsisse videtur Æschylus; a Cyrenæis accipere potuerunt Alexandrini: recentiores Græci quivis colles et tumulos βουρῆς dixerunt et μαρτύριον, Ἄετολι veteres βουρῆς. Cyrenæicæ regionis βουρῆς similes fuere βουρῆσιδιον ἀναστήματα τῶν γεωργημάτων, Diodoro memoratis V. 40. Præterea tumultum hic a Battō occupatum fontibus fuisse constat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. v. 88. Justinus XIII. 7. Montem Cyram et propter amonitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere. Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est Κέρη, unde nomen acceperit Κερήνη. πηγήν θίσσει memorat Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ ——— τοῦ οὐρανίου τῆς ζῆς] Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem extruxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destructam, quandoquidem interpretis lapsum eruditissimus P. Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat Scriptor ἐπὶ τοῦ οὐρανίου, (absque τῆς ζῆς) sicuti mox; elegit aliud, æque adcommodatum et jucundum. Battus, Cyrenarum conditor, οἰκιστὴς Pindaro Callimachoque, nactus apud populares honores, quales οἰκιστῇ mos deferebat lib. VI. 38. Facemat ergo in Morboniam, quorsum a Pavio et Bouherio amandatur, urbs Zoæ, addita in Abr. Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas inpru-

denter: facessant irrita aliorum molimina. Wess.—Non modo Vallæ Latina intacta h. l. reliquerat Gronovius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, *Zinis* majuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. 'Εὐὶ μὲν οὖν Βάττιον τοῦ εἰσιστίου τῆς Ζίνης] Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallæ versio: illa Battum nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos jam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. Vita, ἡ ζώνη, Herodoto scribitur ζῆν. ἰσὶ μὲν οὖν τῆς Ζίνης Βατ. τοῦ εἰσιστίου. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocula. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arcesila per annos xvi. regnante, res Cyrenæorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Græcis divinitus in Africam evocatus, amplificatæ. Sed, si licet, suspicor equidem, ante hæc verba, 'Εὐὶ μὲν οὖν B. τοῦ εἰσιστίου τῆς Ζίνης, olim alia quædam lecta, quæ nobis perierint de condita Cyrene, quo referretur, adpellatio τοῦ εἰσιστίου, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguæ: Monte Cyra occupato, secundum Justin. XIII. 7., Battus linguæ nodis solutis loqui primum cœpit; quæ res animos eorum, ex promissis Dei jam parte percepta, in reliquam spem condendæ urbis accendit. Auctore Pausania X. (cap. 15 extr.) p. 894. vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δῆμα τὸ ἐν τῇ θύλῃ βῆσαι σφίσι καὶ μέγα ἠγάπησεν. Instar Batti forte τραυλὸς Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguæ ru-

pit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐπὶ δὲ φωνῇ ὑπὸ δίου τοῦ καὶ καυῶ, Herod. I. 85. VALCK.

4. 5. ἰσὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττιον τοῦ Εὐδ. Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmerius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, ejus nominis secundus, *Felix* adpellatus est, non tertius. 'Εὐὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. x. ὑποχρῖσται δὲ (Græci ὑποχρῖσται ἰστέρι) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ διουτρίῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. Wess.

22. ἀντὶ τοῦτον Αἰγ. κατὰ ταῦτα ἱσχυρίζονται Ἀπρίη, ἀπίστωνος ἀν' αὐτοῦ] Adi sodes lib. II. 161. ubi ἰσ ταῖς Λιβυαῖς λέγοις, de hac Melpomenes parte. Wess.—Κατὰ ταῦτα, ut apud alios, sic constanter alias apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 4. 104, 16, 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 12. ubi quidem etiam eisdem in locis intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de eodem tempore accipi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτα ratus atque ἀπίστα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eamdemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 16. ἀπίστωνος ἰσ τῇ ἰδίῃ dixerat. Eamdem formulam κατὰ ταῦτα de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in Vallæ Latinis nihil ei responderet, adverbio temporis tum expressit, qua de re Ægyptii tum succensentes Apriæ, ab eo defecerunt: et sic ille quidem κατὰ ταῦτα cum ἱσχυρίζονται junxit, ego vero ad ἀπίστωνος referens, comma post ταῦτα inserui. Quodsi κατὰ ταῦτα cum ἱσχυρίζονται jungeretur, tum vero κατὰ ταῦτα ἱσχυρίζονται Ἀπρίη significabit hoc ipsum exprobrantes Apriæ, propter hoc ipsum succen-

sentes Apriæ. cf. ad V. 33, 11. notanda. Atque hæc verissima explicandæ hujus ῥήσις ratio esse videtur; quare delictum comma post ταὐτὰ, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταὐτὰ, commodè cum MS. Arch. κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτὰ ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eadem sententiam II. 161, 11. absque κατὰ præpositione ait, Αἰγύπτῳ ταῦτα ἰσχυροφύμῳ. S.

CAP. CLX. 1. 'Ἀρκεσίλειος] Sic (loco olim vulgati 'Ἀρκεσίλειος et 'Ἀρκεσίλειος) ob secundum quartumque casum 'Ἀρκεσίλειω, 'Ἀρκεσίλειον: et quoniam toties totiesque in sequentibus 'Ἀρκεσίλειω. Similis sunt flexionis Μινίλειω, Χαρίλειω, etc. Wess.—Pari ratione Attica forma λῶς, pro λαός, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 196, 11. S.

[11. ἐν Λιύκων] Apud Ptolemæum lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαγμαρικῆς πόλις μισόγιμος Λιυκόν, nescio an eadem quæ Herodoto Λιύκων. S.]

[15. φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

15. ὁ ἀδελφεὸς Λάαρχος] Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. Plutarcho Virtut. Mulier. pag. 260. E. Λάαρχος, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος ποιητής, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et Eryxo, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Ægyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. Polyæno consimiliter Λάαρχος lib. VIII. 41. sed ex Plutarcho. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

16. 'Ἀλῖαρχος] Cyrenaica, ni fallor, nominis forma Λάαρχος in 'Ἀλῖαρχος vel

'Ἀλῖαρχος facile transit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriæ, frequenter Λάαρχος dicitur Plutarcho T. II. pag. 260. et 261. etiam in Λάαρχος concinit Plutarcho Polyænus VIII. c. 41. Arcesilai viduæ Eryxus uterque virtutes prædicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χαλδῆς ἐκ τῶν καὶ οὐκ ἀγρίους] Cl. de Pauw καὶ οὐκ ἀγρίους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteæ περισσολογίας. Claudum præterea hunc Battum Plutarchus prædicat, non insulsum neque stupidum, nedum Herodotus. Wess.

5. ἐκ τῆς Μακεδονίας] Secum in Africam ducere jubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e Diod. Sic. p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσις διαιτητῆς fuisse dicitur Δημόναξ Μαντινίδης, συνίει καὶ δικαιοσύνη δοκῶν διαφέρειν. Arcasini his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam εὐνομαστῆρος. Ælian. Var. Hist. II. 22., εὐνομαστῆρος γινέσθαι καὶ Μαντινίδας ἀκούει, οὐδὲ ἦσαν Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακωνισμῶν αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistrum Socrates, discipulam habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Pa- rios ex omnibus Græcis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, Herod. V. 29. VALCK.

6. καταρτιστῆρα] Demonax, τῆς Κυρηναίων στάσις διαιτητῆς in Diodori T. II. p. 550.; Nostri ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque ætatem aureus Cyrenæorum numus, ab Harduino indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΤΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem Demonactem, ejusque egregiam operam, haud ingratam Cyrenæis impensam, posteris ille tradiderit: an vero sub hoc

tempus prœcusus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. Bouherii Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa questione. Wess.

13. *τιμίαια ἔλαιον*] Laurentius fana. Melius certas agri portiones, quales et illæ, in quibus Silphii proventus ap. Hesychium *βάττου σίλφιον*. Vetus consuetudo, a Poëta Iliad. ζ'. 194. signata, et Aristide T. I. p. 12. *ἄσπερ τοῖς βασιλεῦσι τιμίην καὶ χάριτος ἔλαιον*. Adidit Demonax *ἱερώνυας*, quoniam τὰ γένη regum olim sacerdotia, uti Spartæ lib. VI. 56., conplectebantur. Vallæ lapsus tetigit consultissim. Barbeyracius Histor. Fœder. T. I. p. 58. Wess. — De vocab. *τίμιος* vide Homeri Interpretes ad Iliad. ζ'. 194. Equidem sacros agros *τιμίαια* hic interpretatus sum, ratus agros intelligi e quibus sacrotes redditum percipere soliti erant. Facile autem certas agri portiones cum Wess. reponi petiar. S.

Ibid. *τιμίαια ἔλαιον καὶ ἱερώνυας*] Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi Demonax adusuetus imperio Regem fecerit sacrificulum; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam præterea honoris prærogativam, quam legitimam habuerant majores. Diis solebant factoque functis heroibus regibusve *τιμίην ἔλαιον*: vivo Batto cur *τιμίαια* voluerit *ἔλαιον* non exputo. Ne rigida quidem Arcadiæ severitas alia majorum *ῥητὰ* saltem γένη denegare Regi potuit, præter *ἱερώνυας*, sive curam sacrorum administrandorum. Legisse videtur a vulgatis diversa Valla, qui proxima, τὰ ἄλλα — *ἰς μίσον τῷ δήμῳ ἴθνη*, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. *ἰς μίσον Πέρσης καταθῆναι τὰ πρῆγματα*: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur *ἰς μίσον Κώσις καταθῆναι τὴν ἀρχήν*,

lib. VII. 164. Græcorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. *ἐν τῷ Κορινθίῳ Θεσαυρῷ*] Non Corinthiorum populus dedicarat, sed Cypselus, Herod. I. 14. Quam Olympiæ dedicarat Sicyoniorum tyrannus Myron, ædícula tamen dicebatur *Σικωνίων Θεσαυρὸς*, teste Pausani. lib. VI. c. 19., quo capite in Alti Olympiaca superstites sua ætate recenset ædiculas sive *Θησαυροὺς καλουμένους* Sicyoniorum, Carthaginiensium, (de horum spoliis a Gelone fuit is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenæorum, Metapontinorum, Megarensium, Geloorum: initio capitulis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἕλλησιν τοῖς ἰσχυέσασιν τῷ Ἀπόλλωνι Θεσαυροὺς: in quibus sua quæque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀναθήματα et τὰ ἰερὰ χρήματα. Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων Θεσαυρὸν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναξ. lib. V. p. 206, 33. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Potidæatarum, Pausanias lib. X. c. 11., cuius ævo nihil in his erat pecuniarum sacræ. Hæc addantur H. Valesio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

Ibid. *ἀπικομίσθη δὲ παρὰ ταύτων*] Operarum Aldi socordia τούτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, *πίμπροτος δὲ ἴσται Ἀρκεσίλαος, Φερειότης υἱὸς, ὡς Ἡσίοδος μυθολογῶν*. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper *πίμπροτος*. Arcesilaus hic

regum fuit sextus. Salaminus *Euelthon* locum occupat in Polyæni lib. VIII. c. 47. Wess.

13. λαμβάνουσα τὸ διδόμενον] Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocula nobis αἰὶ perierit, reponendumque ἡ δὲ λαμβάνουσα τὸ αἰὶ διδόμενον. De sibi invicem continua serie succedentibus sic solet αἰὶ venuste poni pro συνίχως. Homerus μιλισσάνω meminit, Πίστες ἐν γλαφυρῆς αἰὶ τίον ἐρχομέναν, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰὶ τίον. Thucyd. p. 277, 78., Ἀθηναίων ὁ αἰὶ ἵστος γινόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖσι αἰὶ δορυφορεύουσι ἰδίδοτο: et sæpius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in 'Ιλ. ζ'. p. 523. (p. 657. ed. Rom.) αἰ γὰρ ἐκίνη τὸ μὴ διδόμενον, φησὶν, ἐλάμβαναι, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε (lege ἐκίνη), τὸ στρατιῶν λαβεῖν. τελευταῖον ἐξίπεμψεν αὐτῇ δῶρον ἄσπρακτον χρύσειον καὶ ἡλεκτάνην, ἥ καὶ ἔριον προσέκλειτο, καὶ προσεπιῖπεν, ὅτι γυναῖκα τοιοῦτοισι δορεῖσθαι χρή, ἀλλ' οὐ στρατιᾷ θνητοῦσιν ἐκ τῶν τελεμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Pæne ultima lectiones adfirmant a Gronovio rejectas. Homerica, 'Ἰσάν τ' ἡλεκτάνη σε, etc. Aristophanis etiam expressit Lysistrata v. 519, 'Ὁ δὲ μ' ἰδὼς ἔφασκεν ὑπεβλήψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα ἦσεν, Ὅσοτόξισθαι μακρὰ τὴν κεφαλὴν· σέλιμος δ' ἄνδρеси μιλῆσαι: sic modulus versui reddendus est, vitiatum in vulgatis, 'Ὁ δὲ μ' ἰδὼς ὑπεβλήψας ἔφασκε, καὶ μὴ, etc. VALCK.

19. ἀλλ' οὐ στρατιᾷ] Unde Eustath., qui excerptis, στρατιᾷ adstruxerit θνητοῦσιν ἐκ τῶν τελεμάτων, cum illis scio, qui penitissime ignorant. Sibi habeat servetque: ad Herodotum nihil. Wess.

CAP. CLXIII. 5. Ἐπὶ μὴν τέσσαρας βάττους, etc.] Quæ de quatuor Battis totidemque Arcesilais hic leguntur,

illuminarunt Palmerius in Exercit. pag. 24. H. Valesius et P. Wesseling. in Exc. Diodori T. II. p. 550. 551. VALCK.—Oraculum de quatuor Battis totidemque Arcesilais, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad Diodor. T. II. p. 550. H. Valesius, et Bouherius in Diss. Herodotea. Wess.

10. ἀπόπιμπει κατ' οὖρον] Trade secundo vento, præstiterat; ex formula Sophocl. Trach. v. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὴν 'Ρίττω κατ' οὖρον, et Æschyli vii. Theb. v. 696. ἴτω κατ' οὖρον. Adde Schol. ad Trachin. v. 828. Wess.

12. ταῦρος ὁ καλλιστιεύων] Maxima taurus victima, ὁ καλλιστιεύων τῶν ταύρων, Diodoro lib. IV. 23. Pythia obscure Alazirem, Arcesilai socerum, indigestasse videtur, una cum genero interiturum, prorsus ut ταύρου titulo Philippum, Alexandri Magni patrem, apud Diodor. lib. XVI. 91. Wess.

CAP. CLXIV. 11. ἰσ' ἐξεργασμένοις] Sic vere ex Aldi ἐπεξεργασμένοις. Præter idem in Plutarchi Malignitate pag. 870. B. e Nostri lib. VIII. 94. Elegans Euripidis Bacch. v. 1037. πλὴν ἰσ' ἐξεργασμένοις Κακτοῖσι χαίρου, ὃ γυναῖκες, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice Æschylus, in Pers. v. 526., Agamem. v. 1388. etc. Wess.

13. ἔργιστο ἐκ τῆς] Hic quoque vetus et Vallæ reperta lectio revocabitur, ἔργιστο ἐκὼν τῆς Κυρηναίων πόλις, urbe Cyrene ultro abstinebat; sive, semet ipse volens arcebat urbe. Male vir Cl. verbum ἔργιστο reddidit arcebatur: apud Herod. ἔργισθαι, formæ mediæ verbum, significat semet arcere, adeoque abstinere. Lib. II. c. 18. θηλίων βοῶν γινώσθαι, IV. 186. Similiter πολλῶν ἰσπαύσθαι, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 6. Εὐεργισίας ἐς Καμ-

βύσια] Non neglexit in Polyæni lib. VIII. 47. apud Aryanden τὰς ἐς Καμβύσην εὐεργεσίας Pheretima. In pingendo Satrapæ nomine libri Strategematum et Pollucis (vide mox ad cap. 166, 9.) discordes quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. Wess.—Arcesilai non meminit Herodotus III. 19. ubi donorum mentionem facit, ad Cambysen a Cyrenæis missorum: quæ quidem dona neutiquam benigne a Cambyse accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo projecta. Videtur deinde Arcesilaus tradita Cambysi Cyrenaica melius de illo voluisse mereri. In Græcis nostris lin. 8. vitiosum Ἰδοκι, pro Ἰδοκι, facile vel tyro quilibet corriget. S.

CAP. CLXVI. 3. παρεστέμιναι] Ionum ex more, sæpe spreto. Dederunt schedæ ἀποστέμιναι, c. 154., præbebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνισμῶν, lib. V. 109. atque his similia. Ex Darii studio, quod Aryandes stolide æmulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα Δαρίου χρυσοῦ apud Plutarchum in Pactolo, et numi aurei Δαριικοί, Darici. Negant Critici ad Comici Έκκληζ. v. 589. appellatos ἀπὸ Δαρίου, τοῦ Ξέρξου πατρὸς, sed ab alio rege Dario: sequitur Suidas, et omnibus Harpocratio prior. Equidem his dicam inpegi Observ. lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius Herodoteis. Succurrit tamen labanti Grammaticorum fidei amicissimus H. Venema, Herodotea probans, Dariumque Hystaspiden Persis Daricos cudisse, Medis vero antiquiorem Darium, nomine Medum, cujus exemplum rex Persa fuerit imitatus, Dissert. ad Vatican. Daniel. p. 160. Wess.

9. καὶ νῦν ἴσται ἀργύριον] Ita ex schedis oportuit. Pollux argentum Ἀργυρικόν lib. III. 87. VII. 98. hinc derivavit: quæ de Daricis ibidem, ἀπὸ Δαρίου, ὡς

ὅσ' ἰαίου ἀκριβοῦντες εἰς κάδαρσιν τοῦ χρυσοῦ, ostendunt originem. Staim ἱκανοτάτω (lin. 11.) dubio caret. Wess.

CAP. CLXVII. 4. ἄνδρα Μαράφιον] Vide I. 125, 12. S.]

Ibid. Βάδην] Hæsito, quid verius certiusque. In propriis nominibus frequentissima MSS. discordia. Idem classis præfectus c. 203. Βάρης, ubi Badres Laurentius, quod retineo: Μάδρης codicis Vind. huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox (lin. 8.) αὐτὸν ἐνδείκνυτο ex c. 200. liquidissimum. Wess.—Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός dicitur Βάρης: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari Badres et Bares: genuinum forte nomen Βάδην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάκης ἀδελφίρης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cujus nomen scribitur Βούβαρης VII. 21. Persam Καντίβαριν ex Clearcho memorat Athen. X. p. 416. κ. hinc Ælian. Var. Hist. I. 27. Ab Ægypti satrapa Aryande classem et exercitum accepisse Pheretimam, Herodoto consentit Polyænus VIII. 47. VALCK.

11. πρόσχημα τοῦ λόγου] Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου Vallam vidisse, quale Polybii ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου, lib. XI. 5. (XI. 6, 4. nostræ ed.) sed ejus nec vola nec vestigium in manu descriptis. Reiskii elegans conjectura πρόσχημα τοῦ στόλου, obtentus expeditionis, in eadem hæret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persæ. Geminum Germanum lib. VI. cap. 153. τοῦτο μὲν δὲ πρόσχημα λόγου (sic MSS.) ἦν: hoc colore inter fandum

Miltiades utebatur. Post nonnulla, ἰφρίντις Δαρείου (lin. 14.) ex Aldi et aliorum præscripto; ingrata erat βασιλῶς iteratio. Confer cap. 197. Wess.

12. ὡς ἰμοὶ δακύν, ἰπὶ Λιβύων καταστροφῇ] Ista Herodotum adjectiase ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi Libycas: nam libenter ille narrationibus interjectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper jucunda varietate teneat et oblectet, πανίλην ἰβουλὴν ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ὀμήρου ζήλωντες γινόμενοι, ut scribit Dionysius Halic. in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte Thucydidi, Herodotum præferens, et fatetur ipsemet Herodotus, quasivisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 39. προσθήκας δὲ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἰδιζήτω. Istiusmodi Thucydidis imitator Philistoprosus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat Theopompus: hoc ubi tradidit Dionys. in ejusdem Epistolæ fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur Theopompus κατὰ τὰς παραβολὰς, in comparationibus, corrigi debet παρεμβολὰς, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν παρεμβάσεων ἰσχυραγωγὰς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso reintegrari poterit Theon. Soph. pag. 15. Theopompi Philipp. viii. narratio ἡ τοῦ σιλίου, de apio, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σιληνοῦ, vel περὶ τοῦ Σιληνοῦ, de Sileno, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 12. Πλουῖες] Tzetzes ad Lycophron. v. 149. Πλουῖον, πλόιν Λιβύης habet; quæ huic lacui si accubuerit, Πλουῖες, ut veteres schedæ, optabilior. Wess.—Scylaci, plurali numero, Πλούσι λιβὴν, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλιγάμμαι] Stephanus Byz. Γιλιγάμβαι, ἴθνος Λιβύης,

Ἡρόδοτος ὁ. robur accipit ex Med. et sequacibus, vicissimque addit. Recepi Γιλιγάμμαι et Γιλιγαμμίον ex ductibus Codicum et Stephani, obsecutus Gronovio, cujus laudatio libri Florentini modum excedit. Recepi tanto autem promptius, quod Brit. A., quo sicuti et altero deinceps utar, clare Γιλιγάμμαι, Γιλιγάμμοι, Γιλιγαμμίον. Wess.

5. Ἀζίρις] Callimachi πυκνὴν δὲ τῶν Αἰζίριον ἔλαιον Hymn. in Apoll. v. 89. stabilit hæc et superiora, cap. 157. nec nocet diversior, quæ in Aldina ejus et Basileensi constat editione, scriptura, uti monitum antea (ad c. 157, 13.) Quod de laserpitio, (lin. 5.) καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τούτου, sive ἐκ τούτου: in Scylace, p. 108. ed. Gronov. post insulam Plateam, ἐνταῦθα ἄρχεται τὸ Σίλφιον φύσθαι γῆς: ubi Gronov. quid velit postrema vox, nec exprimit Vossius, nec ipse assequor, pro qua repono γνήσιον. Nonne φύσθαι γῆς, aut γυίαις, in arvis, lenius et propius? Multa de Silphio Salmas. in Solin. p. 262. et ex Scylace φύσθαι γῆς Wess.

CAP. CLXX. 2. Ἀσύνται] Irrita opera Viri Celeb. (Ἀσύνται, qui nulli sunt, defendentis.) Ἀσύνται in Libya norunt complures, ab Holstenio ad Steph. Byz. signati, tum Lycophron quoque, v. 895. Quis Ἀσύνται tandem? Liquidus Medicei lapsus ex schedis est Pass. Neque officit hilum, quod Asbystarum sedes latius in Africæ mediterranea porrigatur ab aliis: siquidem in talibus multiplex variatio, et Asbystæ minime maritimi. Wess.

CAP. CLXXI. 1. Δουρχίαι] Stephanus Δουρχίαι, ἴθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάρεως, optime hinc Holstenius emendat et Cuperus in Syllog. Epistol. Burmanni T. II. p. 690. Certe Δουρχίαι in Codicibus Diodori et Ptolemæi, sicuti ad priora lib. III. 49. adnotatum. Wess.

3. κατ' Εὐσπερίδας] Promiscue, Ἐσ-

πικρίδις et Εὐισπικρίδις, cives 'Εσπικρίται et Εὐισπικρίται: quod in promptu magno viro non fuit, Strabonis lib. XIV. p. 957. D. (pag. 647. A. ed. Cas.) καὶ ἔτι ἐν τοῖς 'Εσπικρίταις Λίβυσι, reformanti in τοῖς Ἰσπικρίταις 'Ιβηρι. Amnis enim Lethæus, quo de Geographus, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud Libyæ Hesperitas. Iterum Strabo lib. XVII. p. 1193. C. (p. 836. D. ed. Cas.) ἔστι δὲ καὶ λιμὴν 'Εσπικρίδων, καὶ ποταμὸς ἱερβάλλης Λάδων, seu, uti aliis, Λάδων. Qui sequuntur (lin. 4.) *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. Wess.

CAP. CLXXII. [2. *Νασαμῶνις*] Horum jam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augla* nomen. S.]

5. τοὺς δὲ Ἀντιλίβους, etc.] Credo ob oculos hæc Arriano fuisse de piscium apud Indos captura, Indic. c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλίῳ αὐαίνοντες, ἔσθ' ἂν ἀφανισθῶσι, καταλῶντες: ubi mira Celeb. viri in participio isto fluctuatio. 'Αντιλάβους Arch. et Vind. habet Eustath. in Dionys. v. 209. (ubi quidem mendose vulgo Ἀντιελάβους, et ἰδὼς δὲ ἀντίδος ἢ ἀντίελαβες.) novitque Græcus Nahumi interpres, c. III. 17. Edictum Iones maluerunt. Vallam autem, graviter in palmulis hic lapsam, primus adjuvit P. Leopardus Emend. lib. VII. c. 16., tum Portus, Heraldus, et L. Bos Obs. Critic. cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Hæret adhuc animo justa ejus de malignitate Gronoviana querela, sancte testati, se, cum Observationes digereret, Leopardum, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta hæc quidem, sed memoriæ præclari Præceptoris debita. Mox (lin. 7.) καὶ γὰρ ἰσπικρίταις

ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem comminutis, bene congruit ἰσπικρίταις, non lacti. Erunt tamen, qui καὶ γὰρ πικρὸν τῶν ἐπιβίωντων explicabunt. Wess.

8. ἰσπικρίταις αὐτῶν τὴν μίξιν ποιῶνται] Quæ posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duæ sunt res sanequam diversissimæ, tametsi de iisdem dici possint, ἰσπικρίταις τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, et ἱμφανίας, vel κτηνῶν, μίσγισθαι. Utrumque facere suerant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἰσπικρίταις τῶν γυναικῶν ποιῶνται, ὅτε συνοικίοντες, κτηνῶν τε μίσγισθαι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἰσπικρίταις τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, hæc addita ratione, ἵνα κασίγνηταὶ ἐκ ἀλλήλων ἴωσι, καὶ οἰκῆσι ὄντες πάντες, μήτε θόνη μήτε ἔχθρῃ χρεῖνται ἐς ἀλλήλους: quæ a Platonica hæresi non abludunt; ut non injuria Strabo dixerit τὰς γυναικὰς Πλατωνικῶς ἔχοντας κοινὰς καὶ τὰ τέκνα, lib. VII. p. 461. A. (p. 300. D. ed. Cas.) Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Jam vero verba, ἰσπικρίταις αὐτῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, bis apud Notum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quæro quomodo habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται—μίσγισθαι? Præterea, si dederat ista, cur tandem tantam rem miram prodidit memoriæ, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διεξιθεῖν τῶν δαιτυμένων μίσγισθαι; quale Diodorus etiam Sic. institutum in in-

sulis obtinuisse narrat Balaeribus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quæ rejicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum solemne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; — et tum cum plurimis concubuisse, maximum decus; in reliquum pudicitia insignis est. Evincit illud tandem, meo saltem arbitrata, comparatio moris Massagetarum. Iestis autem rejectis, apte sibi respondent Herodotea: Γυναικες δὲ νομιζόντες πολλὰς ἔχειν ἱκανοὺς, τρέψω παραπλησίῳ τῇ καὶ Μασσαγίται· ἱστίαν εὐκρίαντα προσθήσονται μίγνυνται. Liqueat, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetae, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quænam autem illa? Herod. I. 216. ait: Μασσαγίτης ἀνὴρ, τὸν φαιεργίωνα ἀποκριμάσκει πρὸς τῆς ἀμύξης, μίγνυνται ἀδύως: similiter Nasamones. Supra dixerat lib. I. cap. 203. (Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat Valck. non (uti hic editum erat) “similiter Nasamones “supra dixerat I. c. 203.” quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.) μίξιν τούτων τῶν ἀνδρῶντων εἶναι ἰσχυρὰ κατὰ τὰς τοῖς προβάσει. vide Zenobii Prov. p. 122, 17. VALCK.

[Zenobius l. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utcumque spectet habet, nisi quod de Massagetis ait, ἡ τὰς ἰστίαν πλησιάζουσι. Verba ista, ἱστίαν — μίγνυνται, quæ cum Valckenario aliena ab hoc loco judicaverat Reizius, prorsusque Borheck abiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque Eustath. ad Dionys. v. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλαι δὲ καὶ πολυγαμίαι τούτους ἰσχυροῦνται, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιοῦσιν ἱστίαν: quæ ex Herodoto desumpta esse, li- quido adparet ex eis quæ continuo de-

Vol. III.

inde de divinatione ex somniis adjecta sunt. Et, cur ea verba ne Vallam quidem videri suo in codice legisse dixerit Vir doctus, nihil caussæ erat. Legerat eadem Valla, hisque Latinis interpretatus erat, et cum eis in propatulo coëunt; quam in sententiam Coray apud Larcherum, ἢ ἴσιν istam servans, pro ἱστίαν νοι censet ἢ καὶ νοιῶν legendum, quod idem valeat ac ἡμφαιῶς, I. 203, 13. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἱστίαν μίξιν, ut IV. 104. 2. et 180, 21. de promiscuo coitu intelligamus: qua itam notione I. 216, 2. de Massagetis ait, ταύτης (ταῖς γυναιξί) ἱστίαν χρίνται: nempe ἱστίαν adverbialiter, pro ἱστίαν: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud Massagetas non impedit, quo minus (ut ibidem refert Noster) uxorem quisque ducat: sic non secum pugnant quæ hic de Nasamonibus traduntur. Querit Valckenarius, quæ habeant inter se nexum μίξιν ποιοῦνται. — μίγνυνται? At per apte ista nexa sunt, ἱστίαν — μίξιν ποιοῦνται τρέψω παραπλησίῳ, τῇ καὶ Μασσαγίται μίγνυνται, ἱστίαν, etc. Videtur Virum doctissimum turbasse distinctio paullo fortior post verbum ποιοῦνται interposita: quæ si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici commate mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. μίγνυνται, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

10. ἱστίαν εὐκρίαντα προσθήσονται.] Strabo in Arabum consimili ritu ἡ δὲ φάσμα ἱστίαν μίγνυνται, ἀφ' οὗ τῆς θύρας ἰστίαν, plura absurditatis pro nostro more plenissima adjungens lib. XVI. p. 1129. D. (p. 785. 2^a ed. Cas.) De Massagetis ad lib. I. 216. Wess. — Gronovius e

Med. *επίσυνα* recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum *επίσυνα*. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, *επίαν επίσυνα* *προθήσονται*, in propatulo posito grabatulo. De Mosynœcis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholiasta. VALCK. — At apud Apollon. I. c. nihil, quod pro ista conjectura faciat, reperies: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. I. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum *δαιτυμόων*, pro *δαιτυμόων*, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

18. *ἰσχυροκαυμίνοντα*] Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione *ἰσχυροκαυμίνοντα*, *κατακαυμίνονται*, et ejusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad hæc alluisse. Quæ statim e MSS. mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si *τούτῃ* etiam *χεῖται* locum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris sæpiuscule variantis, qui suum tamen modum habet. (Quoniam *ἴδῃ*, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde *χεῖται*, quod ei MSS. offerebant, haud continuo receperit.) Illa vero dandæ accipiendæque fidei, quæ subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus eviuit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. Wess.

CAP. CLXXIII. 5. *ἰσχυροκαυμίνοντα* *ἐπὶ τὸν Νότον*] Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Atl. XVI. 11., Psyllon, ait, re aquaria defectos, eam injuriam graviter Austro succensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, jure belli res repetitum,) proficiscerentur, etc. Ista forsitan in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum prope internecione sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2.

Herodotus fabulam se tradere formula significat adjecta: *λίγω δὲ ταῦτα τὰ λίγωνσι Δίβους*: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiæ fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostris uavitatem, Herodotum ob ista talia, si lubet, exagitent hujus seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud Herodotum fabulas, (de Legib. I. 1.) ne Cicero quidem vitio vertit historiæ patri, neque severissimus ipsius Thucydidis et Platonis censor Halicarnassensis Dionysius; qui et antiquioribus et Herodoto necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriæ, atque ita *κατέλλυν τοῖς μυθῶδισιν ἱστορίαις τὰς τοσινὰς ἀναγραφάς*, T. II. pag. 326. 32. (de Thucyd. c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.) VALCK.

7. *ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμόνεις*] Superiora culte, sed liberius, Latine expressit A. Gellius Noct. Atl. XVI. 11. Etsi autem Psyllorum natio internecione sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora sævi tempora. Plinius, qui Nasamonibus excidii causam assignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, adfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi Harduinus. Wess.

CAP. CLXXIV. 3. *οὔτε ὄπλων ἰσχύουσι ἀρτίον οὐδὲν*] Rectum est *ὄπλων ἰσχύ. ἀρτίον*. Argippæi IV. 23. *ἰσχύονται ἰσχύι, οὐδέ τι ἀρτίον ὄπλων ἰσχύονται*. Apollonius Rhod. inter se permutat *τύχη* *δῆϊα*, et *τύχῃ* *ἀρτίᾳ*. Philostratus Aëten pingit *ὄπλα μὴν ἰδδουότα ἀρτίᾳ γίγαντες τινος*, Icon. pag. 882. Eustath. in Dionys. v. 217., *οἱ Γερμαῖται — οὔτε ὄπλα ἔχουσι πολυμυῖα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε ἀμύνεσθαι οἴονται*. Gentis illud nomen servandum statuit Salmas. in Solin. p. 384. mihi Pintiani non displicet sententia ad Melam p. 52. VALCK. — Scil. Pintianus ad Me-

læ I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex Melæ codicibus in Γαμφάσαντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis Garamantibus, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quæ de utroque populo memorat Noster, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum Larchero (in Not. ad h. l. et in Indice Geogr.) aliisque viris doctis, duas ejusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillasque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, Garamantes illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam ejusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare quum de Garamantibus cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cujus nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem Mela et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi Garamantes, de quibus ibi agitur, sane quam probabile fit, hujus populi, qui hic memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At Herodotei quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hic variant, nisi quod Γαράβαντες nostræ membr. F. præferunt: Γαράμαντες vero suis in Herodoti exemplaribus h. l. non solum Eustathius legerat, sed jam olim multo vetustior Stephanus Byz. Verum cum Mela consentit Plinius, eundem hunc Herodoti locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: Γαμφασάντες, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Græci dicunt;) præriorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam ἑσλιν addinet, recte eam restituit Wess. et recte sic MS. F. cum aliis, non ἑσλιν, ut per operarum socordiam in nostra Var. Lect. (ed. S.) positum. S.

CAP. CLXXV. 2. ἔχονται τὸ πρὸς ἰσπίτης] Cum Abreschio τοῦ πρὸς ἰσπ. malo ob scriptoris adsuetudinem. Quid propter λόφους κείρονται (lin. 3.) Portus et Salmasius de Coma p. 541. fuerint machinati, Gronovius, a cujus judicio non discrepo, docebit. Κρονάφους κείρονται, quod in conjecturam docti viri venit, nimium est, adversosque experitur Codices cunctos. Wess. — Bene habet τὸ πρὸς ἰσπίτης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ articulus (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies Nostro frequentatus in hujusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν Θάλασσαν. conf. c. 191, 2. Genitivus casus ad verbum ἔχονται pertinens, in proximo est, nempe Νασαμάνων: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, cristas sibi tondent: id est, capillos tondendo (eo modo qui mox exponitur) cristas sibi efficiunt. S.

5. στρουθῶν καταγαίαν δορὰς φορέουσι] De Æthiopum armatura, προβλήματα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ἰσχυρὸν γεράτων δορὰς, lib. VII. 70., ut absolum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δορῶς τῶν στρουθῶν κατακαθίοντες; avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. (pag. 772. x. ed. Cas.) Jam cur Valla hic et cap. 192. subterraneos struthiones elegerit, causam habuit ex Græco nimis presse sumto: Latine qui ita adpellarit, novi neminem. Στρουθὶ χερσαῖαι, passerres terrestres, quomodo præstat, Æliano de Animal. XIV. 13. Alios bestias magis quam avis, licet pennatæ, ut. Tertullianus Veland. Virgin. c. 16, titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phœnice v. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congesseunt. Wess.

8. *ἐν λείῳ καλυμμένου Χαρίτων*] Δίφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Flacchum Pythion. Od. V. v. 32. ex Callimachi fragmento: "Ἡ ὄτις αὐτῶν λείῳ, sive, ex Ruhnkennii emendatione *δοναλίῳ*, Χαρίτων λείῳ: de quo et Nicæneti Epigrammate in Dissert. Herodoti cap. 2. plura. Wess. — Vide Callimach. ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXVI. 2. *περιφύρεται δερμάτω*] Aut falsus aut mendosus est Sextus Empiric. Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de Ægyptiis, *ὅτι αἱ γυναῖκες εὐσεύονται, καὶ κίσσαν ἔχουσι περιφύρεται, σύνθεμα τοῦ παρ' αὐταῖς εἰσιολογῆματος*. Nihil tale de ejus nationis femina. Scribi potest in Philosopho *παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων*, loco *Διγυπσίων*, cum Berglero. At sunt in illa Sexti disputatione alia, negligenter posita, ut alias observabitur. Wess.

CAP. CLXXVII. 3. *ὁ δὲ τοῦ λατοῦ παρῶς*, etc.] Loti Cyrenæss habitum attingit lib. II. 96., nihil dissentiente Polybio, sicuti animadvertit Athenæus lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum Lotophagi confecerint, Is. Vossius ad Scylac. p. 114. ed. Gron. et Bod. a Stapel in Theophrastum Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. Wess. — Lib. II. 96. *loti* arboris vel arbusti mentionem obiter fecerat Herodotus: hic de fructu agitur. De utroque Polybius disseruit, referente Athenæo lib. XIV. cap. 65. nostræ ed. Vide Polybium nostrum lib. XII. cap. 2. et quæ ad eum locum *Hermanus* olim notæ, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park*, Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet Desfontaines, in Comment. de Loto Lotophagorum, inter Acta Acad. Scient. Paris. 1788. pag. 443. S.

4. *γλυκύνετα δὲ*] Eustathii *γλυκύνετος* aberrat, nec laudatorem Th. Galeum merebatur. Herodoti amatorem talia non morabuntur. Wess.

CAP. CLXXVIII. 2. *Μάχλως*] Is. Vossius Nostri *Μάχλως* et Nicol. Damasceni *Ἰαλχλινῶς* apud Stobæum eodem incertissima censuit conjectura: probabilior Holstenius et Berkelius *Μάχλως* in Stephani *Μάχλως* hinc instaurant. Machlyas non neglexit Plinius Hist. Nat. VII. 1. Wess. — Litterarum venatores hujus nominis invenient vestigia in *Ἰαλχλινῶς*, quorum *Λιβύων* morem enarrat Nicolaus Damasc. Stobæi pag. 292, 50. atque ibi restituent mecum *Μάχλως*. Qui Herodoto c. 191. *Μάχλως*, similiter dicti fuerant in Hecataei Periegesi: *Μάχλως* invenit in suo Cod. Stephanus Byz. et probabiliter scripserat in ista voce, *ὡς δὲ ἴτεροι Μάχλως*, καὶ ἴτεροι *Μάχλως*, uti corrigit Berkel. pro *Μάχλως*: facilem errorem fuisse monstrant sæpius a libris confusa *συρίαμψι* et *συρίαλψι*. VALCK.

[3. *ὡς ποταμὸν μίγας*] Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen*, etc. T. II. p. 42 seq. suspicatur ex Argonautico quodam poeta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Auget eam etiam Steph. Byz. (voc. *Φίλα*) in citando hoc Herodoti loco *ὡς τὸν ποταμὸν τὸν μίγαν* scribens. S.]

5. *τῇ οὐτομα Φλά*] Quæ in palude Tritonide fuisse dicitur insula *Φλά*, *Φίλα* dicta videtur in Cod. Steph. ut illa nobilior inter Ægyptum et Æthiopiam sita: prostant hinc descripta verba quædam apud Steph. ubi pro *ἰαλχλινῶς* scribi debuerat *ἰαλχλινῶς οὐτομα*. VALCK. — Dubium est, an *Φίλα* Stephan. Byz. hic invenerit olim. Excitat Nostri verba illa in voce, nomen *Φίλα* non adjungens. (Postrema ad Epitomatore forsitan ommissa.) Utcunque fuit, extre-

μας Ἀgypti Φίλα, sive Φίλας potius apud Diodorum lib. I. 25. longissime a Tritonide absunt palude. Sequentia, *Λακεδαιμονίοις φασὶ λόγιον εἶναι*, a Laurentio male reddita, P. Leopardus Emend. lib. VII. 16. explanavit. Wess. — Bene H. Stephan. in ora: Aiunt editum esse Lacedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.

13. *ἐκδισπύσαντά τε τῷ τρίποδι*] Consideranda docti homines viderunt, tanquam *δισπύσαντα* ἐπὶ τῷ τρ. super sive ex eo tripode vaticinantem. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Præp. Evangel. lib. V. 12. *καὶ ἀγάλματι πολλὰ κίονα ἰσχυρίμενος*. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron v. 887., tum Pindarus, (Od. Pyth. IV.) Apollonius Rh. (IV. 1548 seqq.) non usque quaque concordet, et Diodorus lib. IV. 56. Wess.

CAP. CLXXX. 1. *Ἀδελφεῖ*] Is. Vossius adscripserat *Ἀδελφεῖς*: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus remouet, et Stephanus damnat, *Ἀδελφεῖς* optime legens. Attica *Ἀδελφεῖς*, βασιλῆς, ἱερεῖς, Herodotus improbat: sicubi occurrant, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. Wess.

Ibid. *Ἀδελφεῖ*] In Apollodori Periegesi (apud Steph. Byz.) *Ἀδελφεῖς*, dicti videntur Ionico Herodoti flexu *Ἀδελφεῖς*. Attica veteri dialecto nomen scriberetur *Ἀδελφεῖς*. VALCK.

7. *τὸ πᾶν ἀποσιλίου*] Laudo Arch. *ἰσιλιίου*, quale c. 186. *καὶ ἑστὸς ἰσιλιίου*, et complura ap. Portum. (Nec vere improbandum *ἀποσιλίου*, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.) Laudo quoque *καλίστοι*, a Gronovio praeflare illustratum. *Τριμήρων* vocabulum (lin. 9.) dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. Wess. — Sed vide Var. Lect. (ed. 8.) S.

16. *ἐν ἑστῷ καὶ τὸ κρείσσον*] In Platonis Tim. p. 24. α. *Ἀgyptius* sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis *ἑστῷ καὶ δεξιῷ* usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Jamblichio nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervæ natalibus spectavit Pansanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Æschyl. Eumen. v. 292. Wess.

18. *Περσίδωνος υἱὸς θυγατέρα*] Libyam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam *Περσίδωνος καὶ λίμνης Τριτωνίδος θυγατέρα* εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκὸς εἶναι ὄντι τῷ Περσίδῳ ἰσχυρίσθαι. Habet ista, partim et quæ sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. v. 267., λίμνη δὲ καὶ — *δοὶ μαμφθιστά* (τὶ) ἢ Ἀθηναῖα τῷ πατρὶ Περσίδῳ ἐκείνῃ εἰς θυγατέρα (τυτάρῃσι) δοῦν θυγάτηρ ἵκησας, τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, videt *τοὺς παῖδας*, frequens apud Oratores; *θυγατέρα* *τοῖς παῖδας* qui præter Herodotum dixerit, neminem novi, nisi Iszum p. 84, 12. et pag. 88, 15. Junonem permovit adulter *ὡςπαῖδας* τὸν Ἑρακλῆα: ridiculum commemorat Diodor. Siculus ritum, quo hoc in caelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[21. *Μίτρον δὲ ἰσίωνον*] Vide ad c. 172, 8. not. Mox lin. 24. *τρίτων μνηστὴρ* cum superioribus interpretibus pro διὰ τρίτου μνηστὴρ accipi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 15. et III. 108, 19. IV. 53, 21. S.

CAP. CLXXXI. 1. *Ὅσσοι μὲν οἱ — εἰράται*] Corrigitur *Ὅσσοι μὲν* ex c. 186, *ὅσσοι μὲν εἰσὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης — ὡςπᾶδες εἰσὶ*. Verum recurrit c. 196. *ὅσσοι μὲν εἰσὶ τοὺς ἡμῶς ἔχοντες λιβύων ὡςπᾶδες*: positaque in superioribus similia sæpe sunt. Wess. — Locum istum Herodoti (a CAP. CLXXXI. usque CAP. CLXXXV.) quo Via publica describitur, qua mercatorum et omnino

itineratorum societates jam olim media Africæ deserta peragrarè consueverant, post *Rennellum* et *Larcherum*, exquisita diligentia solertiaque *Heeren* T. II. operis jam sæpius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quæ ab Herodoto traduntur, cum præcipuorum Itineratorum, in his recentiorum, Brownii et Hornemanni, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. ὁρεὺν ψάμμος] Ὁρεὺν ψάμμος, si ψάμμος foret, uti lib. II. 93. aut ψάμμου, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. ψάμμος ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. Wess.—Apud Aristoph. Lysistr. 1260. Dorico idiomate senex ait, ἦν γὰρ σφῆνδες οὐκ ἰλάσσουσιν τοῖς ψάμμοις. S.

8. ἀποκονίζω ἐκ μίτου τοῦ ἁλὸς ὕδατος] Convenit Callistrati Ecphras. Stat. c. 14. ὡς καὶ ἀποκονίζω θάλασσης ὕδατος, et quæ Eustath. in Hom. p. 995. 30. (p. 990, 45. ed. Bas.) Hinc vero, et post deinde iteratis, H. Stephani Thes. T. I. p. 365. et Palmerii Exercit. p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem ἑλς, ἁλὸς, (in sing.) de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte Cl. Alberti Observat. in Matth. c. v. 13. De salis autem ubere per Libyæ hos tractus copia, et caussa fertilitatis, prudenter accuratissimus Shaw Itiner. T. I. p. 296. Wess.

12. ὡς καὶ πρὸς Ἀθανάσιον] Dixit lib. II. 54. et de Jove περιπροσώπων, qui Athanasio περιπίφωλος Ἀμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. ejusdem libris. Wess.

14. ὕδατος κρηταίων ἰδόν, etc.] Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti Arrianus Ἀναβ. Ἀλ.

III. c. 4. Curtius IV. 7. et Mela, I. 8. Unius Curtii ponam verba: Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὴν ὕδατος μεταβρίτης γίνεσθαι θεμελόν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Ὑδ. Παραδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exæstuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adueto tepore languescat. Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK.—Conf. quæ ad Antigonom a Beckmanno adnotata sunt. S.

17. ἀποκονιζομένης δὲ τοῦ ἡμέτερου] Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκονιζομένης δὲ τοῦ μεταβρίτης; sole a meridie devexo. Vulgo Sol in vesperam inclinatius κλίειν dicebatur: vide Lucæ Ev. ix. 12. et Wetsen. VALCK.—Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλίνομένης scriptum voluerat Reisk. S.

19. ἰσὶ δὲ μᾶλλον ἰδόν, etc.] Hæc mutanti docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest causa, et vetant Codd. Posset ἰσὶ δὲ porro, deinde, uti in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quæ nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. (ἰσὶ μᾶλλον ἰδόν, magis magisque progrediens.) Πιλάζω justum et satis protectum est. (conf. II. 19, 9.) De miraculo hujus fontis Dioscorus etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. Wess.—Similem quodammodo fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidiisse refert Heeren l. c. p. 239. S.

Ibid. ἰσὶ δὲ μᾶλλον ἰδόν — πιλάζω] Illud ipsum ἰσὶ μᾶλλον Codex præbet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκονιζομένης τοῦ μεταβρίτης γίνεσθαι σφί (Indis) ὁ ἥλιος κατὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὁ ἰσθμὸς καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἰσίων ἰσὶ μᾶλλον

λον ψόχῃ, ἢ δ' ἐπὶ δυσμῶσι ἰὼν καὶ τὸ πᾶρ-
τα ψόχῃ: cui lectioni nisi faveret Cl.
viri præjudicium, alteram ego neque
hic postposuisssem. Arrianus de re ea-
dem, ἀπὸ τῆς ἰστίας ἔτι θιγέμεναι ἔστι
ἐπὶ μίαις τὰς νύκτας. In proximis nunc
tandem mihi quoque sincera scriptio vi-
detur Med. Cod. πιλᾶζῃ, adpropin-
quat; quod verbum apud Hesychium
etiam in Πελαγίζῃ male fuit transfor-
matum. Credo equidem Gronovium,
quum huc pervenisset, veterem voluisse
lectionem suo loco relictam p. 95, 38.
(II. 19, 9.) Statuit Is. Vossius πειλα-
γίζῃ a Mela conversum perfervet; sed
nuspian illud in talibus legerat adhibi-
tum. Erat, nam illuc abiit ante diem
raptus, cui παφλάζῃ venerit in mentem,
aptissimum quidem in talibus verbum;
sed hic tantum locum invenit πιλᾶζῃ:
illud autem alterum sequente colo sic
expressit Herod. *τηνικαῦτα διζῇ ἄμβρο-
λάδην*. Curtius: media nocte fervide
exæstuat. Idem dicitur παφλάζῃ: de
fonte bulliente ad Tyana Philostr. Vit.
Apoll. I. c. 6. παφλάζῃ ὡς περὶ ὁ Θερ-
μαϊνόμενος λίβης: de crateribus fratrum
Palicorum Polemonis nobis locum e
lib. de admirandis Siciliæ fluv. servavit
Macrob. Saturn. V. 19, qui, τὸ ὕδωρ,
ait, φέρεται καλποθύμῳ τι καὶ παφλάζῃ,
οἷά τίςιν αἱ δίται τῶν ζώωντων ἀναβαλάδην
ὕδατων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 4. [Ἀθγίλα] Conf.
cap. 172. Locus hodieque eodem no-
mine celebratus ab Itineratoribus. S.]

CAP. CLXXXIII. [3. καὶ ἄλλω περὶ
οἰκισμοῦ ἐν αὐτῇ, τοῖσι οὐνομα Γαράμαντις
ἴσται] Sic plane de hoc populo verba fa-
cere instituit, ut parum credibile videat-
ur eundem hic populum significari,
de quo haud multo ante jam ex profes-
so disseruerat Scriptor. Vide quæ ad
c. 174, 3. notavimus. Quod mox ad-
jicit auctor de triginta dierum itinere a
Garamantibus ad Lotophagos: de illo

itineris spatio consuli Heeren potest l.
c. p. 255 seqq. S.]

8. οἱ ὀπισθενόμενοι βόες] Boves ὀπισθενό-
μους hinc Aristoteles, Mela, Plinius,
Ælianus, mutuati sunt; quos magnus
Animadvorsor (Is. Casaubonus) contra
Athenæum lib. V. c. 20. antestatur.
(Vide Animadv. in Athen. V. p. 221.
x.) Id addo, Plinium lib. V. c. 4. Hist.
Nat. Garamantas ab Augilis dierum
xii. itinere separare; qui διὰ δίκαι ἡμι-
ρίων ὁδοῦ (ut ait Noster lin. 1.) distabant
tantum. Adjuvandum ergo optimus
scriptor. WESS.

12. ἢ παχύτητα τι καὶ τρίψῃ] Τρίψῃ
duritiem Laurentius; qua notione τρί-
ψῃ ignoro: attritum frictionemque in-
dicare certum est. *παρὰ τὴν τρίψῃ*, in-
ter fricandum, in Polyæni lib. VI. 1,
7. WESS.—Sed haud immerito cum Lar-
chero quæras, quid sit quod dicat cori-
um horum boum frictione præstare?
Nec vero cum eodem Larchero intelli-
genda mollities videtur. Duritiem cum
Schneidero tenendum putavi, firmita-
tem intelligens, attritui frictionique diu-
tissime resistantem. S.

17. σούρας] Hoc sibi postulant sche-
dæ et Auctor ipsemet c. 192. nec mi-
nus τιτρίγας. quo de ad lib. III. 110.
WESS.—Σούρας an σούρους legas per-
inde est: atque hoc, quod e superiori-
bus editis revocavi, probatorum etiam
codicum auctoritate nititur. Quoniam
vero cap. 192. fœmininum genus com-
muni consensu præferunt libri, facile
patiar σούρας hic reponi. Cæterum conf.
ad cap. 201, 5. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt
Ἀτλαντίς, ex probabili Cl. Salmasii
judicio ad Solin. p. 292. Rhiani Ἀτά-
ραντίς sunt in Steph. Byz. voc. Ἀτλαν-
τίς, et Nic. Damasceni Ἀφάραντίς.
Nam qui deinceps memorantur Atlan-
tes, utique ab his diversi situ et omni
vitæ nstituto apud Diodorum lib. III

54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque Atlantibus cuncta tribuunt, quæ Herodotus. Wess.

Ibid. "Ατλαντες, οἱ ἐκόντου, etc.] Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo "Ατλαντες dicti; quantumvis, quæ diversa veluti de diversis gentibus tradidit Herodotus, ad unos Atlantes retulerit Mela I. c. 8, 39. Atlantes solem execrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. Melam sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima Salmasii videtur sententia, in Solin. p. 410. vetustissimum mendum in Herodoto hæsisse judicantis: corrigendumque "Ατραντες, atque hos esse, qui "Ατράραντες Rhiano dicuntur, et perperam "Αφάραντες apud Stobæum. In eadem opinione videtur Ia. fuisse Vossius; nam Atlantes hos ad Melam vocat Atarantes. Vide jam mihi quæso quam parum ab "Ατλαντες distent "Ατάλαντες et "Ατράραντες: postremum, opinor, mecum genuinum judicabis munitum auctoritate Rhiani. Eustathius in Dionys. v. 66. Ὁ τὰ Ἑθνικὰ γράψας ἔθνος Ἀβυθὸν λέγει τοὺς "Ατλαντας. Ῥιανὸς δὲ, ὡς φησιν, "Ατράραντας ἴσσορεῖ, καὶ μὲν ἱστίους λέγει κῆσθαι τοὺς "Ατλαντας, οἱ καὶ λέγονται μὴ βλίσκειν οὐίρους: hinc Stephanum Byz. emendandum vidit L. Holsten. Ad mentem Herodoti Rhianus "Ατράραντας ἴσσορεῖ, καὶ μὲν ἱστίους λέγει κῆσθαι τοὺς "Ατλαντας, οἱ καί, etc. Nam Atlantes Herodoti λέγονται οὕτως ἑμψυχὸν οὐδὲν εὐκρίσθαι, οὗτις ἐνέπνια δέξῃ. Atarantes, ut opinor, ἀνέμουσι σιτο μόντοι ἐκτρέφονται, et τῷ ἡλίῳ ὑπεβάλλονται καταρῶνται. De his Nicolaus Damasc. Stobæi p. 293. "Αφάραντες

(lege "Ατράραντες) (sive "Ατράραντες) λίβους ἰέρματα οὐκ ἔχουσιν, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λαβεῖνται, ὡς πολλὰ κατὰ φήματα. Horum prius attigit et Eustath. in Od. f. p. 327, 41. (p. 1609 extr. ed. Rom.) sequutus nobis etiam vulgatus in Herodoto scriptionem, (nempe "Ατλαντας nominans,) οὐδαίς, αἰτ, τῶν ἐκ τοῦ κυρίου ἐληγορέμου ἰέρματος. Alterum de malis precibus verbisque impis in solem jactis, gente non nominata, prodiderunt præterea Strabo XVII. p. 1178. A. (p. 822. ed. Cas.) et Diodor. III. p. 179. f. Utriusque verba quædam cum Herodoteis operose compararunt Salmas. et Ia. Vossius. VALCK.

4. ἄλκι μὲν] Sales, quos Valla ineptius verterat, Græce doctissimus et pariter humanissimus P. Leopardus Emend. VII. 16. removit. Homero, ob Odys. ε'. 552. οὐ γὰρ τις πάμπαν ἀνένημις ἴσ' ἀνθρώπων, Atlantes, sive Atarantes, ignorati fuerunt, ubi Eustathius non male, iudice Steph. Berglerio. Mox ἡλίῳ ὑπεβάλλονται, soli superantissimo vertit Vossius ad Melam lib. I. 8, 28. quem vide. Wess.

14. οὐδαίνοι γὰρ αὐτὰς ἀπελείπειν ἴφια] Vero fortasse respondet, quod hic de nimbo Atlante. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὰν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque Herodoti lib. I. 92. et Ionum ἡ κίον (feminino genere) apud Criticos ad Sophoclis Ajac. v. 108. et Eustathium et H. Stephanum de Dialect. p. 153. Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθονὸς alia in re Æschylus Prometh. v. 549., Homerum æmulatus. Κίον οὐρανία συνέχου, νηέσσ' Ἀἴονα, Pindarus Pyth. Od. I. 35. audaci translatione. Stanleium ad Æschyl., Abreschium Animadv. in eum Tragicum lib. I. c. 5. p. 30. et Alberti Peric. Crit. cap. 1. adi. Wess. — Quamvis præcipiant Grammatici (in quibus et Etymologus, p. 514. extr.)

ὁ κίων dicere Atticos, ἡ κίων Ionas; licitum tamen, puto, fuit Herodoto promiscue et masculo et foemineo genere usurpare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 5. not. S.

16. ἐπὶ τούτου τοῦ ὄρους] Hujus montis accolæ si de monte suam traxerunt appellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint Herodoto nomine designati, cujus ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his Atlantibus, qui neque animalibus vescebantur, neque insomnia visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos Diodorus Sic. lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἄλός τε μέταλλον] Codicum ἰν δὲ videtur ex lib. II. 176. ἰν δὲ καὶ ἰν Μίμφι adfirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκία τούτους, etc.] Domos ex sale structas (ἀλίνας οἰκίας) Gerrhæorum Strabo memorat lib. XVI. p. 1110. c. (p. 766. B. ed. Cas.) WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. διακινῶσι πατίσθαι] Displicuit πατίσθαι Is. Vossio, Cornelioque de Pauw, πάσασθαι vel πατίσθαι amplexis; quorum utrumque posterius Medicei et aliorum ἀπατίσθαι Tale Apost. Pauli μὴ ἀψη, μὴ γινῶ, in Epist. ad Coloss. II. 21. Plutarchi de Sanit. Tuenda, p. 123. B. ἀπατίσθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνου παρήκει καὶ γινῶσθαι: et Philonis Jud. Exsecrat. p. 931. D. ἀψίσται γὰρ καὶ πατὴρ υἱοῦ παρῶν. Quæ usum quidem ejus stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. Πατίσθαι

VOL. III.

Ionum librarii scholiis explicant, quale ἀπατίσθαι. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. Cl. Bos Observ. Critic. c. 7. πατίσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem (Gronovii) incurrit, ad S. Bochartum permeantem, quippe paria Phal. IV. 33. professum, Ὁρτὰς ἐπισηδίουσι (lin. 7. pro ἐπισηδίουσι) etiam Valla vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ ἐν παθίαις — ἐπισηδίουσι, lib. I. 135.; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἀπατίσθαι] Ionicum et rarius πατίσθαι, Lamberto Bos probatum Obs. Critic. p. 40. Si plerique tamen codices Mediceo concinunt et Vallæ, ἀπατίσθαι non temere rejicerem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. μὴ ἔργισθαι, id vero est ἀπατίσθαι, sive γινῶσθαι, πάσασθαι, πατίσθαι. Adhibetur apud alios interdum ἀπατίσθαι gustandi significatu. et apud Herod. II. 32. ἀπατίσθαι τοῦ ἐπιόντος ἐπὶ τῶν διδύμων καρπού. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [3. ποιῶντες, εἶόν τι] Commodius tolletur post ποιῶντες incisum. S.]

6. Ἐπιὰν τιστράτεια γίνεσθαι, etc.] Τιστράτεια ex Aldo et scriptis: nam τιστράτεις postremæ editionis operarum est delictum. Ὅτις legatur, an οἰσῶν, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrat. et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. stercus ovillum, διαχώρημα, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachius ad Barnabæ Epist. p. 727. sordes ovium crassas et pingues, fortasse præter rem. Ὀῖσση, lana succida, (sive ἔριον τὸ ἀπὸ τῆς οἶσος ἔξιν τοῖς λύμασι, in Aretæo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diurn.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachius, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Æthiopas Christia-

nos, Mubamedanos, Paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. Wess.

12. πάντων ὑγιερόταται] Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Ægyptii μετὰ Λίβυας ὑγιερίστατοι πάντων ἀνθρώπων. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Græcis in usu, Κρότωνος ὑγιερίστες, cujus originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. (p. 269. ed. Cas.) et Schol. in Aristoph. Eq. v. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. ῥιπίουσι ὑπὲρ τὸν δέμον] Postremum sincerum non puto. VALCK.—Suspicio Reiskii, ὑπὲρ τὸν ἄμειν super humerum, uti in Virgilii Pharmaceutria, Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput jace, ne respexeris: aut ὑπὲρ τὸν βωμὸν super aram. Alia Pavii, ἀποστρέφουσι τὸν αὐχίνα αὐτῶν, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cujus an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. Wess.

6. καὶ τῇ Τρίτωνι] Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid præsidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuneo satam fabulabantur, c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinantium penu vix explendus. Wess.—Quod καὶ τῇ Τρίτωνι in Adnot. scripsit Wess. casu adjecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et MSS. ignorant. Pavius, puto, post τῇ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι conjectaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 4. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ ἴσι, οὐκ ὀφίς ἴσι] Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ Σύσανοι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ ἴσι, (nempe Libyssis) οὐκ ὀφίς ἴσι. VALCK.—Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ ἴσι, sumpta ex Med. et laudata: quæ boni si coloris, Palladis ægidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Ægidaque horrifera, turbatæ Palladis arma Certum squamis serpentum auroque polibant, Connexosque anguis, Æneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis pellicea describitur, quaque ille re a Minervæ ægide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇ ἴσι videlicet λιβύσσησι: forsitan etiam ἐκ τῶν αἰγίων, quales erant. Wess.

[5. τὰ δὲ ἄλλα — ἴσταλται] Minus curate hæc a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (sc. quod ad reliqua omnia adtinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

7. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται] Ob sequentia placebit plerisque αἰγίας, Maus-saco probatum ad Harp. in Αἰγίς, et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. ε'. p. 459. (p. 603. ed. Rom.) Eadem tamen Libyssarum amicu-la pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. (sc. l. 4. ubi quidem αἰγίων, pro αἰγίδων, scribendum conjectavit Wess.) Glossar. Herod. Αἰγίς, ἢ Λίβυς (Λίβυσσαι, Hesy-ch.) φορεῖσι δοράς. Vid. Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217. (lib. III. c. 49.) VALCK.

Ibid. αἰγίας γὰρ περιβάλλονται] Sequentia, ἐκ τῶν αἰγίων αὐτῶν, desiderant talem scripturam, nec veteres Grammatici et Codd. aliam. Docte

Maussacus ad Harpocratonis Ἀίγης. (e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.) Illud autem vestimenti genus Afris omnibus unicum olim et familiare: *ἐν αἰγίαισι δερμασι κατακρίονται, καὶ κρίαι αἰγίαισι χερῶνται ἐπὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στέρημα, οὔτε ἰμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὅτι μὴ αἰγίαι ἴσιν· οὐ γὰρ ἴσιν αὐταῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἶγας καὶ βόας*, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. Wess.

11. καὶ ἡ ὀλολυγὴ] Sacrum mulierum jubulum, ὀλολυγὸν ἱερὸν Æschyli, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, præclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Poëta ex Iliad. 2'. 302. Αἱ δ' ὀλολυγὴ πᾶσαι Ἀθήνη χεῖρας ἐνίσχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χεῖραι· τὰ Αἰβύσσαι καὶ χεῖραι καλῶς, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. re. donavi. Wess.

Ibid. καὶ ἡ ὀλολυγὴ ἐν ἱεροῖσι] Sic legit interjectum ἡ articulum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. 7'. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallæ: *κᾶστα γὰρ ταύτη χεῖραι· τὰ Αἰβύσσαι, καὶ χεῖραι καλῶς*. Sacer ululatus mulierum ὀλολυγὴ dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferre tantum læta verbum ὀλολύζειν, planissime constat. VALCK.—Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖσι, suo arbitratu aut memoriæ lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

13. τίσις τας ἴππους συζυγῆσαι] Ζευγῶναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. v. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerunt Libyes, Αἰβυεῖς ζυγωτῶν ἀρμάτων πιστάται, Sophocli Elect. v. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρη, Harpocr. in Ἰππία Ἀθηναῖ,

ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρκαίαις ὄχους Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [3. ἐπὶ τὴν ἀπὴν (scil. ὁ ἀποθήσκων) τὴν ψυχὴν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. I. 195, 1 et 3. S.]

4—6. οἰκήματα δὲ σύμπληκτα — περιφορητά.] Idem tradidit Hellanicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑθῶν ὀνομασίαις λίγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς — οἰκίας ἔχουσι ἐξ ἀνθρώπων πιστοιμήνας μικρὰς ὅσον σκιάς ἵππων, αἳ καὶ περιφέρουσιν ὅπου αὐτοὶ πορεύονται. Multa περὶ ἀνθρώπων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in Callim. hymn. Del. v. 193. aptiora quædam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsitan Milesius Hellanicus ex Herodoto; nam et τὰ βαρβαρικά νόμιμα Ἑλληνικοῦ ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου (lege Δαμάστου· Damastes enim intelligitur, Sige natus:) συνῆκται, teste Porphyry. in Eusebii Præp. X. p. 466. VALCK.

5. ἐξ ἀνθρώπων] Laurentii lentiscos explosit Nob. Palmerius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos. Observ. Crit. c. 7. Wess.—Suidas: Ἀνθρώποις. — Ἡρόδοτος τοὺς παυλοὺς φησὶ τῶν ἀσφοδύλων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι — Μάξυις] Afri Maxyes abs Steph. Byz. in Μάξυις agnoscuntur: (conf. Adn. ad c. 178, 1.) et horum quidem οἰκίας veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, tuguria; eaque περιφορητά, sicubi usus requireretur. Wess.—Quæ de eorumdem tonsura subjiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

13. καὶ ἀρετοῖ] In Africa ursum non gigni confiderit Plinius Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur Libys Elect. II. 4. pellem Libystidos ursæ (Æneid. V. 37. ubi vide Interpp.) leoninam interpretatus, similemque in modum

alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cyneget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Jo. Vossio, lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afris ex conmutatione vocis *Λιγυνοί* in *Λιβυσσιναι* late sparsum coniciens, quæ utique in Herodotum, *ἄρκτους* sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, καὶ οἱ μυοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκίφαλοι, οἱ etc. (lin. 14.) quomodo Corn. de Pauw ex ingenio. Blemmyis, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad hæc alludentis. Wess.—De his vide quæ ad Plin. ab Harduino notata. Ut *cynocephalos* (simiorum quoddam genus, de quo Diodor. Sic. III. 35.) sic et *acephalos*, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, ὥς δὲ λίγονται γι ἐπὶ Λιβύαν. S.

18. ἀκατάφυστα] Scinduntur eximii viri Montfauconius et Gronov. in contraria studia hanc ob vocem: illi *θηρία ἀκατάφυστα*, feræ intractabiles; huic *ἀκατάφυστα*, haud ementitæ, ut olim *Valla*, veriores. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos Herodoti codices venit, quorum in locupletibus Italiæ Galliæque bibliothecis decem Montfauconio, totidem Gronovio favent, sicuti Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264. testificatur. Ita in æquilibrium negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, prægravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua

lex. Ut ἀκατάφυστα valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repetentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut hujusmodi monstra, *Cynocephalos* et sine capite homines, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum præstruendò, ὥς δὲ λίγονται γι ἐπὶ Λιβύαν, ut quidem illi ab Afris memorantur. Nusquam quidem, quod Gronovius objecit, ἀκατάφυστα (apud Græcos scriptores) nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, præsertim cum ἀκατάφυστα non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parill ratione nitantur. Id non injuria D'Orvillius arripit ad Chariton. lib. III. p. 241. ἀκατάφυστα, nisi si ὑποκατάφυστα, de quibus facile quis mentiatur, præferendum, eligens. Atque hæc viri doctissimi. Equidem pronior in ἀκατάφυστα olim fui; quam muto sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα — ἀκατάφυστα, et alias feras — nullo mendacio fictas, clare a præcedentibus segregari. Libyū e fabulis cynocephalos et acephalos, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri feminæque feræ, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in Africa, sicuti multæ aliæ non fictæ, *θηρία ἀκατάφυστα*, bestię, sive, ut alia in re Jamblichus, ἀδιάφυστα, Protrept. p. 137. Wess.—Merito mireris Reizium Schæferumque, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, rejecta certissima plerorumque et probatissimorum codicum scriptura, præter necessitatem locum dedisse conjecturæ, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobata. S.

CAP. CXCI. 4. καὶ ὄρνις] Passim ὄρνις corriguntur, invito Corn. de Pauw. ad Horapollin. c. 49. ubi peregrinum animal, atque ex Ægypto, ὄρνις, ὄρνις, ex illo ὄρνις, ex altero ὄρνις

venisse, conjectatur dubie. **Orys* in nostris Codd. constanter. Wess.—Videntur *δρυς*, Nostro dici qui aliis *δρυγες*; quod de genere dixi ad Athen. V. p. 200. f. T. III. Animadvers. p. 113 seq. S.

4. τῶν τὰ κίρια τοῖσι Φοίνεσι οἱ πῆχυς ποιοῦνται] Plus difficultatis (quam scriptura *δρυς*) verba trahunt τῶν τὰ κίρια, etc. quomodo Med. et alii. (In nostra Var. Lect. (ed. S.) per operarum socordiam "τὰ κίρια Med." pro τὰ κίρια Med. editum.) Gronovii sententiam utcunque evolvunt Latina, in quis normæ fidium obscuriores. Sæpe πῆχυς cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quæ in Miscellan. Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit, ut H. Steph. ante, τοῖσι οἱ πῆχυς ποιοῦνται Φοίνεσι ordinans vertensque, ἧ quibus fiunt ulnæ Pheniceibus. Sunt Salmasio in Solin. p. 157. et Bocharto Hieroz. p. 946. φοίνικς citharæ, punicæ dictæ, quod Græci orygm cornua haberent ex Africa, Penis deferentibus. Memorantur sane Φοίνικς inter Musica instrumenta, ab Athenæo lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharæ si fuerint, πῆχυς recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κίρια, etc. (At non κατὰ τὰ κίρια dabat vetus scriptura: sed κατὰ κίρια: sub quo fortasse καὶ τὰ κίρια latebat.) ad modulum cornuum orygm Pœnis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adcommodata. Mihi res anceps. Wess.—Non erat cur hæsitaret Vir præstantissimus. Jam ante Salmasium et Bochartum perspecte Conr. Gesnerus, De Quadruped. p. 770. δρυγες pro δρυς legens, et τῶν καὶ τὰ pro' olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis mu-

sicis quæ phœnices vocant. De instrumento musico, cui φοινῆξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem Athenæus, a Wesselingio citatus, disseruit, p. 637. v. quem ad locum et nos in Animadvers. T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχυς in instrumentis musicis Græci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κίρια — οἱ πῆχυς ποιοῦνται, similis est illi VIII. 27, 19. ἡ δὲ διακτὴ ἰγίνετο τῶν χρημάτων — οἱ μυγᾶλοι ἀνδριάνται, etc. S.

[6. βασσάρια] Hesychius: βασσαρίς· ἀλώπηξ. Et βασσάρια· τὰ ἀλωπίκιμα (Βασσάρια debuit, et ἀλωπίκια) οἱ λίβυς λίγουνσι. Suidas: Βάσσαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. Etymologus, p. 190 extr. Λίγιται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.

[7. δίκτυς, καὶ θῶϊς] Thoëm consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino ad vulpino genere, quæ chakal vulgo nominatur. Qua de bestia Aristot. Hist. Anim. IX. 44. Plin. VIII. 34. Arrian. Indic. p. 329. et Belin ad Oppian. Cyneget. III. 338. laudati Schneidero in Lexic. crit. quibus adjici potest Camus in Notis ad Aristot. Hist. Anim. Dictys nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod milvum apud Lacedæmonios δίκτυν nominatum fuisse Hesychius tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[8. τῇσι σαύρησι] Conf. ad IV. 183, 17. not. S.]

11. ἱλαφος δὲ, etc.] Nihil ab hac assertionem abeunt Aristoteles, Antigonus Caryst., Plinius, Ælianus, alii. Falsam aiunt Virgilius, Oppianus, Philostratus, quorum testimoniis Brodæus Miscell. VIII. 13. et Bodinus ad Oppiani lib. II. Cyneget. p. 76. utuntur. Herodoti ævo cervi et apri Libyæ si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu

intercipi, docuit Th. Gatakerus Miscellan. II. 8. et Shaw Itin. T. I. p. 323. Wess.

13. *διπὸς καλίστρας*] Satis erit, si Bochartum Hieroz. p. 1010. et Scultensium ad Salomonis Proverb. c. xxx, 26. *διπὸς* hos mures uberrime magnaque eruditione ex Græcorum et Arabum copiis illustrasse dixerō. Mures *ζιγίρις*, (lin. 14. et 16.) Hesychio *ζιγίρις*, explicantur *βουνοί*, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quæ quidem inpeditor foret vocabuli expositio. Bochartus Colon. Phœnic. lib. II. c. 3. *βουνὴ* refigit, formatum ex *βουνίον*: eam enim herbam esse, quæ Punice ziggar: inde *ζιγίρις*, sive *βουνίους*, hos mures, quod plantæ ejus aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. Wess. — Conf. Beckmann ad Aristot. Mirab. Auscult. cap. 27. De mure dipode, indigenis Ierboa dicto, conf. Schaw, Voyage, T. I. p. 321 seq. et Bruce, Voyage aux Sources du Nil, T. V. p. 146 seqq. laudatos Larchero in Adnot. ad h. l. S.

14. *ἴσται μὲν λιβυκὴν*] Arch. *λιβύστινον*: quam formam adfirmat exemplis Wetsten. ad Lucæ Act. Ap. vi, 9. Si Libystina *Ζιγίρις* est adpellatio, quomodo tandem in barbaræ vocis vi reddenda illa *βουνῶν* uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit Cyrenæis IV. c. 199. De his diversis murium generibus agentes Aristot. Theophrast. Ælian. nihil juvant ad hæc illuminanda. *βουνίον* venit in mentem Bocharto Geogr. S. II. II. cap. 3. et Hieroz. I. III. c. 33. *βουνίδες* etiam dici potuerunt ob quamdam cum napis similitudinem. VALCK.

[15. *ἰχθυίς*] *Ἐχθὺς* probat Schneid. in Lex. crit. Conf. Sylburg. et Beckmann ad Aristot. Mirab. Auscult. c. 27. Commodius vero *ἰχθυίς* videtur, a sing. num. *ἰχθυίς*. S.]

16. *τῇσι ταρτησίῃσι*] Docte de his mustelis, Jac. Perizonius ad Ælian. Var. XIV. 4. Animalculum, quod cum his contenditur, numi Cyrenæorum sub silphio ostentant in Haymii Thes. Britan. T. II. p. 124. ubi ejusdem accuratior ex Africa pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censeri, ac μὲν *διπὸς*, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatius, sollertissimus Shaw Itin. T. I. p. 321. Wess. — Dipodi nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCIV. 2. *γύζαντις*] Sic oportebat. Erroris Steph. Byz. reus est in *βύζαντις*, quando *παρ' Ἡερδότην δὲ κακῶς διὰ τοῦ γ' γύζαντις*. Longe hinc distabant Afri Byzantes et Byzacium, infra Carthaginem Syrtibus adfines. *γύζαντις* sunt et in Apollonio (Dyscolo) Hist. Mirab. c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex Eudoxo Cnidio consimilia. Bonum itaque factum Bocharti, Holstenii, Gronovii, judicium et crisin Stephani inprobantium. Wess. — Errorem suum ipse Stephanus tacite retractavit in voc. *γύζαντις* et *κυρανίς*. Apollonii locum, ubi de melle arte factio agitur, exhibet Holstenius in Notis ad Steph. Byz. voc. *γύζαντις*. Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudorus* ait, alibi vero (in Cariæ oppido quodam) ex myrica et tritico confici Herodotus tradit VII. 31, 6. Qui conficiendi mellis (cujus in bellariis apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. *δημιουργοὶ ἄνδρες*, sic et VII. 31. *ἄνδρες δημιουργοὶ* vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut Casaubono visum erat, apud Athenæum IV. 172. A. legi, *τὰς τὰ τέμματα, πρῶσιτι δὲ τοὺς ποιούντας τοὺς πλάκουντας* (eos qui bellaria conficiebant) *οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλου*: ubi *τὰς ποιούσας* scriptum oportuisse doctissimus Animadversor censuit. S.

CAP. CXCIV. 2. Κύραυνιν] Ejusdem Ethnicographi (Stephani Byz.) scripturam amplector, Κύραυνιν reducendo. (Κυραυνίς quidem acute scribitur apud Steph.) Præeunt Arch. et Ask. Non obliviscor schedarum Stephani Perusinarum, quarum auctoritatem potiore non arbitror. Ad lacum, unde Afræ virgines aurum egerebant, (lin. 4—6.) Achilles Tat. Amor. lib. I. p. 97. in paucis dissentiens, digitum intendit. Wess.—Nescio qui factum, ut pro Cyraunis temere Ceraunis in Latinis nostris sit positum. S.

7. εἷη δ' ἂν πᾶν] Claudicare hoc Reiskio videbatur ratiocinium; nec miror. Tota periodus ista, εἷη δ' ἂν πᾶν, πᾶν — usque ad αὐτὸς ἰγὼ ὤρειν, in sua mihi sede legi videretur ad finem capitis, post vocem λίμνης collocata; atque his ista proxime subjecta mea sententia responderent aptissime: οὕτω ἂν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς γῆσου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κυμίνης ἐκείνη ἐστὶ ἀληθινή. Formulæ, εἷη δ' ἂν πᾶν, habet alibi similem in re diversa, γίνωσκ' ὃ ἂν πᾶν ἐν τῇ μακρῇ χρόνῳ: qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Prudenter Pausan. in Arcad. et vere p. 601. ἐν τῇ παντὶ, inquit, αἰῶνι πολλὰ μὲν πάσαι συμβάαντα, μηκέτι δὲ γινώσκοντα, ἀπίστα εἶναι πιστεύουσιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθείαις ἐκποδομένουσιν ἐψευσμένα. Ab hac culpa vereor ut noster ille censi queat immunis. VALCK. — Sunt sane res non admodum similes, quæ hic inter se conferuntur: et poterat utique, quæ de Zacynthio fonte subijcitur παρὲνθην, loco non commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus Scriptori, hujusmodi παρὲνθην amanti, et occasione illius in Libyæ insula fontis, de alio memorabili fonte, quem alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat. Ex ratione a Valckenario pro-

posita, fons ille, qui mox describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in Libyca insula Cyrauni fuerit. Atqui Cyraunius fons nonnisi ex incerta Carthaginiensium fama innotuerat Scriptori nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enucleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit: et fontem, de quo hic agitur, in Zacyntho fuisse, ex disertò Eudoxi Cnidii testimonio apud Antigonum Caryst. c. 169. constat. S.]

12. ἰσ' ἄκρῃ μυρσίην παραθήσαντες] Zacynthii lacus miraculum attigerunt Antigonus Caryst. c. 169. et Vitruvius lib. VIII. c. 3. Βυρσίην et βυρσίην qui instaurant, (ut Reiskius,) præter descriptionis vicinitatem, quo nitantur, haud perspicio: dubium mihi quoque, an unquam βυρσίην sola amphora sit coriacea. Wess.—Percommode sane μυρσίην myrti ramus potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolæ arundinum paniculis, citissime sic adhærescens, colligunt, Plinio teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam Zacynthium liquidum bitumen laudatur. S.

14. τῆς Πιερίνης πίσεως ἀμείνω] Τῆς πικρῆς πίσεως codicis Arch. (quam scripturam Galeus probavit) illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, Plinio auctore Hist. Nat. XIV. 21. picem Idæam maxime probabat, Græcia Piericam. Wess.

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἰπιδὲν—ἰξίλωνται τὰ φορτία, etc.] Mercēs navibus exentas deponere dicuntur παρὰ τὴν κυματογῆν, in litoris crepidine, prout in Luciani Timone, §. 56. dedit Hemsterhusius. Sophoclis Œd. in Col. v. 1237. ἀπὸ κυματοσλῆξ, aliis κύματος ἀγῆ et Apollon. Rhodio I. 554. aliquoties etiam Herodoto dicitur κυματογῆ, vide Celeberr. Wess. Diss. Herod. p. 207. Rarius illud Archilochi apud Etymol.

p. 47, 22. Ἀλλ' ἡ ἐξέτης· οὕτως Ὁρί·
(præbet ista Cod. MS.) Ἀρχιλαχοί, Ἰσ-
τη παρ' ἡμῶν νόμους κοινούς: vitiatum
senarius attento mendæ moveret suspi-
cionem; corrigatur Ἰσθη παρ' ἡμῶν νό-
μους τι κοινόν, ex p. 424, 18. Enar-
rans Herodotea Eustath. in Dionys. v.
752. αἰγυιαλὸν habet, et, τὰ φορεῖν ἐξιλέ-
ναι, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, ὑποτάσσεται παπύνι:
ubi rectius ex Herod. posuisset ἐξιλέμα-
ναι: in talibus enim apud veteres ἐξιλέσ-
θαι vel ἐξαίρεσθαι adhibetur; nunquam,
opinor, ἐξιλέν. Qualia de his Africanis
absque linguae usu propositarum rerum
pretia æstinantibus Herodotus, de Se-
ribus sæpius in eam rem citati tradide-
runt, Plinius, Solinus, et Ammianus
Marcell. ex Uranii forsitan Arabicis pe-
tita; ex quibus Stephano Σῆρες esse di-
cuntur ἰθύνες Ἰδιῶν ἀπορρομῆς ἀνθρώπων.
Cum Herodoteis componi poterunt Eu-
stathio l. c. narrata de Seribus: τῶν πα-
λουμένων τὸ τίμημα ταπεινὸς ἐπιγραφάμενος
ἀποχωρεῖσιν, εἴτα ἰδόντες οἱ ἴμπαροι καὶ
Σῆρες τὴν τιμὴν ἀναχωρεῖσιν ἢ οἷς ἔρχον-
ται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὴν ἀρίσκονται, λαμ-
βάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γι, τὰ ἴδια.
VALCK. — Nondum exolevisse permu-
tandarum hanc mercium in interiore
Africa Nigritas inter et Mauros consue-
tudinem, luculentus testis Shaw Itin.
T. I. p. 393. Valuit eadem, valetque
in pluribus utriusque Indiæ nationibus
apud amplissimum Orig. Legum, Art.
et Scientiar. scriptorem, T. I. lib. iv. c.
i. p. 265. WESS.

CAP. CXCVII. [2. καὶ τοῦτων οἱ
πολλοί — ἰφρὲντιζον οὐδὲν. Sic flum
narrationis cum superioribus, unde di-
gressus erat, paullatim rursus nectere
instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τίσινα ἴθνα νόμους αὐτῶν] Quod
invenit vir Cl. (ταύτην) si lectum fuisset
in Editis, alterum ego quidem censui-
sem restituendum. Quatuor gentes, in
quas Africa fuerit Agathoclis ætate di-

visa, commemorat Diodor. Sic. XX.
55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor
αὐτοχθόνια genera tantum recensentur,
Νασαμῶνις, Αὐχίσιαι, Μαρμαρίδαι, Μάμαι:
ceteros iisdem, Μαρμαρίδας diversis
adpellationibus Herodotus designavit.
VALCK.

CAP. CXCVIII. 1. εἶναι τις λιβὴν
σπουδαῖον] Putares ob cap. 23. οὐ γὰρ τι
σπουδαῖον νομαὶ αὐτόθι εἶναι, hoc etiam loco
εἶναι τι ἢ λιβ. σπουδ. oportere cum viro
erudito. At hoc vide Philostrati Epist.
38. Οὐσά τις ξανθὴ, πόδα ζῆντις: inque
primis Sophocleum Ajac. v. 1283. τοῦ
θαίνοντος ὡς ταχυῶς τις βροτῆς χάρις
διηρρί, ubi docte Critici veteres. Non
adjicio ex Act. Ap. cap. viii, 9. λέγον
εἶναι τινα ἱαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile.
Homeri γαῖων, de quo Eustath. p.
1598, 46. (Od. p. 311, 41. ed. Bas.)
non me, quominus γαῖων post pauca
(lin. 4.) revocetur, impedit. Posterioris
usum ex Democrito et Crinagora alias
adfirmavi. WESS.

4. ἀρίστη γαῖων Δήμητρος παρὰ
ἐκφίρειν, etc.] Cinypis comparat fertilita-
tem cum illa agri Babylonii; Cinypis
enim ager ἐκφίρει — ἐπὶ τριηκόνσια:
Babylonius minimum ἐπὶ διηκόνσια, ἱστίαν
δὲ ἄριστα αὐτὴ (ἢ χώρα) ἰωύτης ἐτίθη,
ἐπὶ τριηκόνσια ἐκφίρει, lib. I. cap. 193.
ubi præterea dicitur esse χωρίων αὐτῇ
ἀπασίαν μακρῇ ἀρίστη Δήμητρος παρὰ
ἐκφίρειν. Pro χωρίων ἀρίστη hic legitur
ἀρίστη γαῖων: multum me iudice præ-
stat γαῖων, munitum auctoritate Demo-
criti in Diss. Herod. p. 183. Plurati-
vum γᾶς vel γαῖας qui adhibuerit vete-
rum novi neminem, qui quidem scrip-
serint accuratius; restituendum forsitan
Aristoteli ap. Demetrium π. Ῥεμ. §.
233., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας εἴχεται γᾶς φωνὰς
αὐτῆς, ubi vulgatur τὰς φων. Τὰς ἀρίστους
τῶν γαῖων, Schol. Thucyd. p. 3., simi-
lesque dixere. Γαῖων habet aliquoties
interpretes Gr. semibarbarus libri Esdræ:

superest, quod ab aliis non animadversum miror, ejusdem libri Græca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistæ Judæi cujusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt; quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatum γῆς: quod ille, ἐπιγαμβριῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, IX, 14. id hic dixit (VIII, 84.) ἐπιμυῖναι τῇ ἀνακτορίᾳ τῶν ἰδίων τῆς γῆς. Quæ de hac regione subjungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenaicæ regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, (cap. CXCIX. 4.) ἐργῇ ἀμῦσθαι τι καὶ ἐργυῖσθαι, perdocto tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum (alias verbum) ἰδίῳ nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

7. ἔμμερον πλῆν πτωῦσα] Veram præstant hanc Raphellii conjecturam schedæ. Jovis erat in Græcia, cum plueret, πτωῖν ὕδωρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terræ vero, πτωῖν sive πτωῖν τὸ ὕδωρ, unde γῆ — πτωῖνα τὸ ὕδωρ, lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librariorum aberratio in πτωῖν et πτωῖν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox (lin. 8.) τῶν δὲ ἐκφύειν bene habet. Τὰ ἐκφύειν τῆς γῆς, terræ proventus, (sc. ἃ ἡ γῆ ἐκφύει) illustrantur ad Hesychii Ἐκφύειν. Minime autem displicet (l. 9.) τῇ Βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa ejus fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 2. τρεῖς ὄρας ἐν ἰαυτῇ] Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχου — ἡ Κυρηναῖα χώρα — τρεῖς χώρας. Diversa et sibi succedentia autumnnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὁργῇ (lin. 4.) ornat hinc Timæi Lexicon, p. 104., ubi Ruhnkenius erudite. (pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 4 seqq.) Illa autem, (lin. 6.)

τὰ βουνοὺς παλίσουσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μύσα, quæ collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουνοὶ fruges dicuntur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescant. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. (Od. p. 682, 37. ed. Bas.) vocabulum habuit in oculis. WESS.—Conf. Valck. ad c. 158, 9. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ, etc.] Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ Φεριστῆς τιμαρεῖ. VALCK.

4. τῶν δὲ πῶν γὰρ ᾗ, etc.] Idem sonat, ac si dixisset ὅτι (vel διότι) δὲ τούτων πῶν τὸ πλῆθος, etc. Vide Adn. ad I. 24, 15. et ad IV. 149, 6 seqq. supra p. 305. S.

8. τὰ μὲν οὖν ἐρύγματα, etc.] Barcæ χαλκίως laudabile factum hinc enarrans Eustath. in Iliad. N. pag. 883, 40. firmat lectionem (προσίσχει) a Gron. mutatam: et ἐρύγματα ἐπύγνια dicta Herodoto vocat ἐπύγνια, cuniculos. Alio modo Demetrii cunicularios Rhodij, (simili vero quadam ratione) Romanos fefellerunt Ambraciotæ, apud Diodor. XX. 94. Livium lib. XXXVIII. 7. et Polyæn. VI. 17. VALCK.—Confer Polyb. XXII. cap. XI. nostræ editionis; fragmentum Polybii ab Herone in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

10. προσίσχει πρὸς τὸ δάπιδον] Reduxi, quod errans Med. et alii mutaverant aberrarunt pariliter in securituris Pass. et Ask. Optime, etsi nunc luxatus, Æneas Poliorcet. c. 37. ex Herodoteis, ἔπειτα ἀπὸρ χαλκίως ἀνῆλθεν, ἰδυμένας ἀπώιδος χάλκωμα ἐκφύειν, καὶ ἐντὸς τοῦ αὐχνοῦ προσίσχειν πρὸς τὸ δάπιδον τῇ μὲν δὲ ἄλλῃ, κωφὰ ἦν πρὸς ἃ προσίσχει τὸ χάλκωμα. ἢ δ' ὁπωρούετο, ἀντήχου. Sic, puto, hiatus consarcitis, dederat primitus. WESS.—Non verbo tenus Æneas transcriptis Herodoti locum in quo verumur: nec est in illius verbis, uti edita

leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus Wess. æstimavit. Non nisi unum verbum *ιντὸς* deest, latens in vitioso *δντας*, quod illius loco exhibent duo Codices MSS. Parisienses, quorum penes me sunt Lectiones a Godofredo Schweighæusero, filio, nunc collega meo, olim excerptæ. Ista adjecta voce, et verbo *ιπιφίρων* in *περιφίρων* mutato, (quæ mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: *ἵπισσα ἀνὴρ χαλκίδος ἀνὺρον, ἰσθυμύσας, ἀσπίδος χάλασμα περιφίρων ἱντὸς τοῦ τείχους, ἰσάνω προσίχων. πρὸς τὰς, τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ, etc.* Ad *προσίχων* facile τῇ τείχει intelligitur: *ἰσάνω*, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: *πρὸς τὰς*, ad hæc, quo facto: *ἀνὺρον*, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 5. *τάφρην*] Maluit *τάφρον* c. 3. 20. 28., aliisque in locis. Suidas, hæc excerpens, *τάφρην* pro notabili deposuit in voc. *Τάφρος*. Cognitissimæ quoque ex Stephan. Byz. *Τάφραι* et *Τάφρην*, et plures ejusmodi voces, ut maculæ suspicio cessare queat. Wess. — *Τάφρην* etiam pro vulgato *τάφρου* dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 6. quæ ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum, mox lin. 11. tum IV. 3, 4. alibique constanter ἡ *τάφρος* masculina terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo jam sæpius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ *ψάμμος* et ἡ *ψάμμη* promiscue dixit, IV. 181, S. 182, 2. itemque *σαῦρος* et *σαῦρη*, IV. 183, 17. 192, 8. et ὁ *κίων* et ἡ *κίων*, IV. 184, 15. I. 92, 5. et similia. S.

11. *ἴς τ' ἂν ἡ γῆ αὐτῇ, etc.*] In foede-

ris formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, *μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στέσει ἔχουσι*, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox (lin. 13.) *ὕποσιλιν* Aldi et aliorum longe verius. Namque *ὕποσιλιν*, de tributo, novum atque inusitatum; et *ἄξιη* Nostro omne, quod ex æquo jure debetur. Habe hoc ex VII. 39. *τὴν μὲν ἄξιη οὐ λάμψεται, ἰλάσσω δὲ τῆς ἄξιης*. Wess. — Ἡ *ἄξιη*, scil. *τιμή*. S.

12. *μίνιν τὸ δρεμιν*] Patrum refert, hoc probetur, an futurum tempus *μίνιν*. Nostrum sequutus in hac fraude Persica narranda Polyæn. VII. 34. tempus habet in talibus usitatus: *σπὰς μιστὰ τῶν τὰ δρεμιν ταμίνωντων ἄμωσιν, ἰφ' ὅσον αὐτὸς ἡ γῆ μίνιν, φυλάξιν τὰ συγκρίμιν*: Herodoteo enim verbo respondet *τὸ φυλάξιν*, neque in istis *μίνιν* mutandum, nisi scripserit: *ἰφ' ὅσον αὐτὸς ἡ γῆ μίνη*: sicut in simillima fraude eisdem narrata, VI. 29., nihil se novaturos jurant Locri Italici *ἰφ' ὅσον ἂν τὴν γῆν αὐτῶν πατῶσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ ταῖς ἄμωις φέρονσιν*: aliorum capita sub tunicis occultata humeris imposuerant. *Κεφαλὰς* in oraculo Dodonæo Pelasgis edito capita non viventium, sed ficilia, laudabili fraude Hercules interpretabatur ab. Macrob. I. Saturn. c. VII. VALCK.

CAP. CCII. 3. *τοὺς μαζοὺς ἀποταμοῦσα*] Ammonius: *μαστὸς μὲν γὰρ ἱστικὴ ὁ γυναικίως κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μαστὸς γάλακτος*, in codice Bibliothecæ Trajectinæ. Paria Grammaticorum complures. Herodotus passim *μαστὸν* feminis tribuit lib. III. 193. V. 18.; *μαζὸν* tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, MSS. *μαστὸν* malunt. Labare vero criticorum illorum observationem docent ad Thom. Magistrum a doctis viris conductâ. Significantissimum autem *περίσσει*, tanquam punctis mœnia distincta mulierum fuisse mammis ab

inmani regina, testatur. Wess. — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός] Hinc tamen distant quæ similia videntur HomERICA: et debetur forsitan errori describentis vox στρατοῦ. ὁ τοῦ πειζῶ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός sæpius occurrunt apud Herod. Qui Persis paulo post (lin. 11.) οὐδὲν μαχομένου φόβος ἰνίσται, terror fuit Græcis Panicus dictus, cujus utpote divinitus immissi non adpareret ratio. Thucydid. lib. VII. cap. 80. φιλεῖ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ ταῖς μεγίστοις, φόβος καὶ δέματα ἰγγίνεσθαι: et IV. 125. Euripid. Rhés. v. 36. Κρονίου Πανὸς τρομερῆ Μάστυγι φοβῆ, φύλακας τε λιπὼν Κινῆς στρατιάν. Πανικὰς ταρχὰς vocat Cornutus de Nat. Deor. cap. 27. Πανικὰ δέματα, Eustath. in Iliad. O. p. 1021, 32. De adpellationis egerunt origine Eratosth. Catast. c. 125. Plutarch. de Is. et Osir. §. 14. et Polyæn. I. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 3. ἀνασπάστους ποιήσαν] Præstantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus ἀνασπάστους ποιῆσαι amplius complectitur, ipsamque patriæ eversionem. Solent ea in dictione varios se scribæ dare, et ἀνάρπαστον, ἀνάστατον, ἀνόσπαστον conmutare, in Demosthen. Philipp. IV. pag. 81., Joseph. Ant. Jud. lib. XIV. 8, 4. etc. Wess. — Ἀνασπάστους, (pro ἀνασπάστους, quod Gron. tenuerat) recipiatur ex Codd. in contextum: vide Diss. Herod. p. 114. Docta sunt quæ dedere Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 212., et D'Orville in Charit. p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάστατον, ἀνάρπαστον, et ἀνόσπαστον. Multa dici possent quæ hujus non sunt loci: vid. interim A. Dounæus in Demosth. p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερειήμη] Crudelissimæ mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor Herodotus satisfaceret, et ut formidine poenæ lectores a talibus absterret; adparet ubique historici διάδοσις, qualis Dionysio dicitur Halicarn. II. p. 209. (Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. Reisk. p. 774.) Herodoti Pheretima (lin. 3.) ζῶσα οὐλίων ἐξίζισι. Qui hoc genere morbi perierint plures enumerantur Menagio ad Laërt. IV. 4. et Kühnio ad Eliani Var. Hist. IV. 28. In Æthiopix gente Ἀκριδοφάγοις, qui secundum Diodor. III. 29., teterimo hoc morbo passim affecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus inflicta considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur Hieroclis judicium in Stobæi Ecl. Phys. p. 10. Secundum Herodotum, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνδρώποισι αἱ λίνη ἰσχυραὶ τιμαρίαι πρὸς θιῶν ἐπιφθοραὶ γίνονται. Ob Dircen crudeliter raptam Antiopæ furem divinitus immisum ubi scribit Pausanias IX. (c. 17.) p. 744., expressit hæc etiam Herodoti, ista interserens: ἐπιφθοραὶ ἐπὶ πως παραθιῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμαρίων εἰσι. Superbos et crudeles silento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζὺς κατὰ δὲ χρόνος εἰς τὰς διόφθικας.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 5. et ad III. 40, 7. notata. S.

3. ζῶσα γὰρ οὐλίων ἐξίζισι] Posses ex Tertulliano ad Scapul. cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. Alexander Pseudomantis Luciani, c. 59: καὶ σπουλήκων ζίσας quomodo et schedæ quædam heic loci et in versione Alexandrina Exodi xvi, 20. Id nollem, turpem Vallæ errorem, quo Φερειήμησ τῆς Βάττιω, (lin. 5.) Pheretimæ Batti filia, per omnes editiones sine animadversione

propagari. *Uxor* Betti fuit, non filia; quod evidentissime, c. 162. signatum. (Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminissem, nec Latinam versionem a Wesselingio h. l. emendatam, nec Ejusdem Adnotationem inspexissem, imprudenti accidit, ut Pheretimen, quæ *uxor* Betti fuerat, *filiam* interpretarer.) Ver-
tenti Laurentio non obversabatur "Εκ-
τος Ἀδραμαχίη: ceteri præterviderunt,

non item doctissimi viri Bouhierius et Pavius, quos sequi justissimum. Lite-
ræ, quibus Melpomenes calcem Codex
Passion. instruxit, numerales sunt, cre-
berrime in Oxoniensi et Sandvicensi
marmore obvise; indicantque, nisi fal-
lor, hanc Musam *ετιχους* olim exara-
tam, versus sive *ετιχους* MCMCLIII. ha-
buisse. Similes fini aliorum librorum
adposuisse, adparebit deinceps. Wess.

FINIS VOLUMINIS TERTII.

Excudebant Andreas et Jacobus Duncan,
Académie Glasguensis Typographi. 1820.